

EESTI VABARIIGI TARTU ÜLIKOOI
TOIMETUSED

ACTA ET COMMENTATIONES
UNIVERSITATIS TARTUENSIS
(DORPATENSIS)

B

HUMANIORA

XI

TARTU 1927

EESTI VABARIIGI TARTU ÜLIKOOLI
TOIMETUSED

ACTA ET COMMENTATIONES
UNIVERSITATIS TARTUENSIS
(DORPATENSIS)

B

HUMANIORA

XI

TARTU 1927

K. Mattiesen, Tartu.

Sisukord. — Contenta.

1. **Oskar Loorits.** Liivi rahva usund. I.
Referat: Der Volksglaube der Liven.
 2. **Alexander Berendts** und **Konrad Grass.** Flavius Josephus:
Vom jüdischen Kriege, Buch I—IV, nach der slavischen Übersetzung deutsch herausgegeben und mit dem griechischen Text verglichen. IV. Teil (S. 417—512).
 3. **E. Kieckers.** Sprachwissenschaftliche Miscellen. V.
-

LIIVI RAHVA USUND

OSKAR LOORITS

I

MIT EINEM REFERAT:
DER VOLKSGLAUBE DER LIVEN

TARTU 1926

Tallinna Eesti Kirjastus-Ühisuse trükikoda, Pikk t. 2.

S I S U

SAATESÕNA	VII
LÜHENDUSED	IX
Liivi külad	
Sõnalühendused	
Kirjandus ja ainekogud	
MÄRGID	XIII
TEHNILISI ANDMEID	XIV
Liivi materjal	
Läti materjal	
Eesti materjal	
I. AINESTIK	1
Liivi usundit käsitlev kirjandus. — LF-Arhiivi koosseis 1920—1926. — Liivi tähtsamate keeleobjektide nimed. — Liivi vanavara kogud.	
II. ÜLDJOONI LIIVI USUNDIST	10
USK JA „LIIGUSK“	10
§ 1. Ristiusu väljendusvormid Liivis. — § 2. Terminid ebausutõlgitsemiseks. — § 3. „Taevasõitjad“.	
HING JA VAIM	13
§ 4. Animatismi ja animismi ideoloogia. — § 5. Hing-sõna vaste liivis jeng. — § 6. Lätist lainatud gara vaim-mõiste tõlgitsemiseks. — § 7. „Leil“ hinge tähenduses.	
JUMALAIST JUMALANI	18
§ 8. Soomesugu rahvaste haldjateusundi lähtekohad. — § 9. Läti Hendriku „jumalad“; Taara ja Piktulis. — § 10. Ebajumalad ja jumalakujud. — § 11. „Jumalad“ kui haldjate nimetus. — § 12. Jumala isik ja esinemine.	
OHVERDAMISI JA „EHTIMISI“	24
§ 13. Preestrid ja targad. — § 14. Inim-, looma- ja aineohvrid. — § 15. Ohverdamisterminoloogia: zied jt. — § 16. „Ehtimine“ ja „lindude tõstmine“ ülestõusmispüha hommikul. — § 17. Jaanipäeva pühitsemine.	
PÜHADUSI	30
§ 18. Looduse vahenditu jumalastamine. — § 19. Pühad paigad ja ohvrikohad. — § 20. Rinda-jõe püha pärn.	
III. LOODUS JA HALDJAD	35
TAEVATAAT	35
§ 21. Taevataadi nimed ja identifitseerumine kristliku Jumalaga.	

JUMALA POJAD JA PÜHAD NEITSID	37
§ 22. Jumala pojad. — § 23. Pühad neitsid Liivis ja Lätis; seintes tiksuteleva koi terminoloogia Baltikumis.	
PÄIKENE. VIRMALISED. VIKERKAAR	41
§ 24. Päikene. — § 25. Päikese poeg ja päikese tütar. — § 26. Virmalised. — § 27. Vikerkaar (S. 5).	
PIKNE	49
§ 28. Pikse nimetused. — § 29. Piksega ühenduses olev looduslooline terminoloogia. — § 30. Pikse isik ja tegevus (S. 1—4). — § 31. Ebausku ja kombeid pikse puhul. — § 32. Piksekivi.	
LUMI JA VIHMA, UDU JA PILVED	56
§ 33. Vihma ja lume tekitajad; lumeema; laste vallatelu (S. 7). — § 34. Uduema (S. 8). — § 35. Pilved, pilvetükid.	
TUUL	60
§ 36. Tuulehaldjad ja nende tegevus (S. 6 ja 7, US. 13). — § 37. Tuule ja tuulemaga seotud looduslooline terminoloogia. — § 38. Ohvreid, ebausku ja kombeid ühenduses tuulega merel ja maal.	
KÜLM JA TALV, SOE JA TULI	65
§ 39. Külmetaat (S. 9), külma Prants ja Jaan. — § 40. Talvetaat. — § 41. Sooja ja Külma või tähtpäevade suurustelu (US. 14). — § 42. Soojaema ja -taat; „Soojakott, päikesekorv ja külmahunt“ (S. 10). — § 43. Tulehaldjad ja nende omavaheline kõnelus (S. 11).	
MAJA, REHL, SAUN	71
§ 44. Majahaldjad ja nende kõnelus äikese ajal (S. 15). — § 45. Rehehaldjad; seginimine puugi ja surnutega (S. 16). — § 46. Saunahaldjad (S. 17); seginimine Maarjaga.	
MAA, LIIV, PÖLD, LINA	81
§ 47. Ilma loomine (US. 1); maaema ja liivaema (S. 12); maa ja muru austamine. — § 48. Põllutöö haldjad; katoliku mõju (S. 13). — § 49. Linadeema (S. 13 C).	
KARJAHOID JA ÕITSIELU	91
§ 50. Karjahaldjate (S. 14) taganemine katoliku pühimuste eest. — § 51. „Õitsitaati-ema hoolitsevad õitsiliste ette“ (S. 14 C).	
METS, PÕÖSAD, LEHED, MARJAD, SOO	95
§ 52. Laialivalgustus metsahaldjate terminoloogias. — § 53. Metsahaldjate esinemine ja tegevus (S. 22). — § 54. Põõsaema (S. 39). — § 55. Lehtedeema; jüriema (S. 20). — § 56. Marjadeema (S. 19). — § 57. Sooema (S. 21).	
TEE	109
§ 58. Teehaldjad ja nende tegevus (S. 18).	
MERI, JÕGI, JÄRV, KAEV	111
§ 59. Veehaldjate terminoloogia. — § 60. Ohvreid, ebausku ja kombeid ühenduses merega. — § 61. Merehaldjate tegevus ja esinemine; side surnutega (S. 23). — § 62. Jõgede ja järvede haldjad (S. 28 B ja C); kaevuema.	
MERENEITSID, NOORAD	131
§ 63. Mereneitsite olemus ja esinemine (S. 26); Undine (S. 24); germaani mõju. — § 64. Mereneitsi nimetus noora ja selle põlvnemine lätist.	

„MEREPUUL“	143
§ 65. „Merepuul“, liivi rahva armsaim muistend (S. 25); kingi leidmise (lhk. 143) ja vee all käimise (lhk. 147) redaktsioon.	
SINILEHMAD JA MEREHOBUSED	163
§ 66. Sinised merelehmad; nende kinnipüüdmine ja neid karjatavad mereneitsid (S. 32); sinilehmade motiiv Lätis ja Eestis; selle germaani algupära. — § 67. Merehobused (S. 31).	
VAARAO LAPSED, KALASAVALISED	180
§ 68. Punameres hukkund vaarao sõjaväe saatus; seginimine kalasavaliste sireenega; „Kinnipüütud kalasavaline“ (S. 27). — § 69. Vaarao lapsed Lätis. — § 70. Kalasavalised ja vaarao sõjavägi Eestis.	
SUUR-HALL, NATT	191
§ 71. Reaalsete vee-elukate muutumine üliloomulikeks olevuksiks massifantaasias; hülged (tabel lhk. 192); ebausk ja kombeid ühenduses hüljetega. — § 72. Hülgenimetusest suur-hall välja võrsund suursöödik, hiiglane ja veevalm (S. 28 A). — § 73. Lastehirmutis natt, mis tähendab ühtlasi tigu, karbilist ja hüljet; selle sisuline side germaanist põlvneva näkiga (S. 30).	
POTERMANN	202
§ 74. Germaani laevahaldja klabaftermanni esinemine Baltikumis (S. 29).	
ÖNN. MURE. ILU. UNI. ÖÖ	210
§ 75. Önneomad, inimsaatuse määrajad; õnne esinemine inimesehaldjana; muistendeid õnehaldjaist (S. 37). — § 76. Muinasjuttude Frau Sorge; mureema abielude sobitajana (S. 36). — § 77. Iluema; uneema (S. 35); ööema.	
MAARJA	219
§ 78. Maarjaga ühenduses olev terminoloogia; muistsete haldjate asetamine Maarjaga; muistendeid Maarjast (S. 38).	
LIIVI HALDJATE ÜLDNIMESTIK	224
§ 79. Liivi haldjate nimetused läti ja eesti vastetega ning saksa-keelse tõlkega.	
LIIVI JA LÄTI HALDJATE OLEMUSEST	231
§ 80. Liivi haldjate üldilme; nende täielik antropomorfiseerumine; haldjate sisemine elu ja omavahelised suhted; teatud ebamäärasus terminoloogias; haldjate moderniseerumine; haldjalugude sagedane juhuslikkus, nende pedagoogiline koloriit ja siirdumine laste repertuaari. — § 81. Emade esiletung haldjate perekondlikus atmosfääris; läti dainade matroonid ja nende kujunemise lähtekohad; P. Šmit'i oletus matriarkaadist läänemeresoomlaste perekonnaelus.	
REFERAT: DER VOLKSGLAUBE DER LIVEN	248
Järgmised päätikid:	
IV. SURM JA SURNUD	X. TUULISPÄÄ
V. KÜLMKING	XI. LIBAHUNT
VI. KURAT	XII. PAINAJA
VII. KUMMITUSED	XIII. HALLTÕBI
VIII. NÕID JA NÕIDUS	XIV. RAHA JA VARA
IX. VÕLU	XV. VARIA

LÕPUSÕNA

SAATESÕNA

Käesoleva teose esimeseks ja päämiseks ülesandeks on pak-kuda põhjalik deskriptiivne ülevaade liivi rahva usundilisest loomingust, kuivõrd see on säilind tänapäeva liivlaste mälus ja kuivõrd sellest on dokumenteeritud enam-vähem usaldetavaid andmeid vanemast ajast. Pää-rõhku pannakse seejuures praegusest Liivist kogutud materjali täielikule ja täpsele esitusele, kuna muistsest Liivist põlvnevaid teatekesi refereeritakse enamasti konspektiivselt või tsiteeritakse ainult vastav kirjandus, jättes asjast huvitetu enda hooleks sellega ligema tutvunemise. Liivi materjali esitamise kõrval püütakse tähistada vastavat arengut ka Lätis ja Eestis, et võimaldada perspektiivi leidu vastas-tikuste suhete ja mõjutuste hindamisel. Seks otstarbeks juhi-takse alamärkuisis aina vastavale läti ja eesti kirjandusele kui ka käsikirjalisile vanavara kogudele. Mõningaid küsimusi, mida läti ja eesti folkloristlikus kirjanduses pole puudutat seniini veel pea-aegu sugugi, käsitellakse vähe laiaulatuslikumalt, esitades kõrvu liivi ainetega ka vastav eesti ja läti materjal, kuigi see just liivi usundi seisukohalt välja minnes nii hädavajaline poleks. Mit-megi spetsiaalküsimuse puhul viidatakse ka kaugemale paralleelele kui ainult Baltikumi vasted ja katsutakse jälgida neid lähtekohti, kust põlvneb teatud mõiste või motiiv ja milli-seid teid see on saand tuttavaks liivlaste juures. Muidugi on võimata nii kitsalt alalt lähtudes jälgida erimotiive nende rahvus-vahelises ulatuses, ja sellepärast on teadlikult piirdutud ebaus-u, taigade ja muistendite lokaalkoloriidi pildistamisega ainult Balti-kumi kohalikes raames. Usundiliste mõistete grupeerimisel ar-vestetakse siin esimeses joones just tänapäeva liivlaste eneste teadvuses tunduva liigiteluga ja esite-takse ainestik harilikult ikka nende terminite all, nagu seda ju-tustaja igakord väljendand, olgugi need terminid sageli üsna kõi-kuvad ja juhuslikud, mis on seletetav meieaja mõjuga, kus muist-sest usundist on säilind rahvamälus tihti ainult moonutat riis-meid. Eks ole ju aga kogu rahvaloomingu pärandet „vanavara“ ot-sekui imeloss, mis on varisend ajaga unarusse ja rusudeks. Folklo-risti ülesandeks ongi tabada selle vanavara hiiglaehituse arkitek-tooniline struktuur ning asetada iga säilind katkend ja killuke õigele kohale — ses õige koha leidmises ja terviku restaureeri-mises just seisab uurimise raskus ja pääeesmärk. Jäägu siis hää-tahtliku arvustaja otsustada, kuivõrd õnnestund on käesolev liivi muistse usundiilma restaureerimiskatse.

Raamatu ilmumise eest võlgnen tänu Tartu Ülikoolile, kes võttis selle oma „Toimetuste“ sarja. Ruumi puudusel pääsis valmis käsikirjast kahjuks ainult kolm esimest päätükki trükki. Julgen loota, et lähemas tulevikus võimaldub järgmistegi päätükkide avaldamine.

Väga paljudele võlgnen sooja ja südamlikku tänu lahke abi ja nõu eest ühe või teise seiga lahendamisel. Enne kõike mõtlen oma lugupeetud õpetaja, eestlaste, liivlaste ja kõigi meie hõimude tulise sõbra ja elupõlise uuriija prof. Lauri Kettuse pääle, kes esimesena juhtis mu Liivi alale ning aastate jooksul on aidand ja õpetand mind töös ega ole pidand paljuks isegi veel korrektuurpoognate läbilugemise vaeva, milleτόttu sain parandada mõnegi komistuse. Edasi olen tõsiselt tänulik, et prof. Kettunen, prof. Setälä, mag. Saarimaa, prof. Eisen, prof. Šmits, cand. phil. Anna Bērzkalne ja P. Voolaine on võimaldand mulle oma käsikirjaliste kogudega tutvumise. Kuude kaupa olen töötand Riia linna raamatukogus ja nautind kogu juhataja dr. N. Busch'i vastutulelikkust, kuna tema abi J. Misiņš — läti kirjavara parim tundja ja suurim koguja — on lahkelt andnud mulle palju tähtsaid näpunäiteid ja seletusi läti folkloristliku kirjandusega tutvumisel. Talvel 1924/5 töötasin Helsingis Soome Kirjanduse Seltsi kogudes ja vaatasin läbi sääli hoiul olevad Hurt'i kuulsa „vanavara“ tööle innustavad köited, kusjuures mu alaliseks juhatajaks ja nõuandjaks oli kõigile folkloristele aina abivalmis prof. Kaarle Krohn. Oma töökaaslaste ja sõprade hulgast kõige enam aidand mind on veli Juulius Mägiste põhjaliku eesti ja soome murrete kui ka lähemate sugukeelte tundmisega. Teen hella pai ka oma armsale isale abi eest minu silmele nii piinarikka korrektuuri lugemisel ja pr. Helmi Lukk'ile saksakeelse referaadi redigeerimise eest. Olgu mainitud suurima tänutundega veel üht või teist viisi avitamise eest S. Aslava, lektor J. Aavik, J. Ait (Anseküla), mag. A. Anni, dr. A. Audova, kirikuõpetaja E. Bāns (Mazirbe), prl. R. Dietrich, prof. J. Endzelīns (Riia), mag. L. Hakulinen (Helsingi), mag. Ksenia Kurgvel, V. Kuusküll (Põide), F. Leinbock, mag. H. Moora, pr. A. Nurk (Palamuse), mag. E. Päss, prl. M. Sander (Narva), pr. A. Sonin (Tallinn), A. Švabe (Riia), prl. A. Tamm, A. Tiitsmaa, V. Treumann (Tallinn), lektor J. V. Veski, prof. W. Wiget, mag. G. Vilberg jt. Kuid enam kui keegi muu on aidand ja õpetand mind käesoleva töö valmimisel, juhataades alatasa ja hoiatades, täiendades aina oma põhjatute teadmistega ja õiendades eksimusi kõige asjatundlikkusega mu auväärt õpetaja prof. Walter Anderson, mispärast iga selle raamatu rida mu mälestuses on lahutamata seotud tema ülimat tänu vääriva nimega.

Tallinn, 27. X. 1926.

O. L.

LÜHENDUSED

LIIVI KÜLAD

L = Lūž Pz = Piza Ii = Ira	} = lvL	{ moodustavad L ä ä n e - l i i v i murde- ala; kuuluvad P o p e n i (lt Pope, lv Puojp) valda.	
Uu = Ūžkila Sr = Sikrōg Ir = Ire Kr = Koštrōg Pr = Pitrōg Sn = Sānag V = Vaid Kl = Kuolka M = Mustanum	} = lvI	{ moodustavad I d a - l i i v i mur- deala; kuuluvad administratiiv- selt D o n d a n g e n i (lt Dun- daga, lv Duoņig) valda (Musta- num = lt Melsile on lätistund juba peaaegu täiesti).	} lvÜ = üldliivi

SÕNALÜHENDUSED

ahd. = althochdeutsch	murd(et)
al(ias)	NL = Naturlaut
alam(ärkus)	nn. = nii-nimetet
anord. = altnordisch	n(umbe)r
Dond(angen)	näit(eks)
e. = eesti keeli	part. sg. = singulari partitiiv
eL = Lõuna-eesti murdeala	pl(uural)
eP = Põhja-eesti murdeala	pt. = päätükk
ibid(em)	Pä(rnumaa)
jj. = ja järgmised	red(aktsioon)
jne. = ja nõnda edasi	resp(ective)
jt. = ja teised	S. = Sage
Jä(rvamaa)	s(ündind)
lhk. = lehekülg	sm = soome
ld = leedu	s. t. = see tähendab
lt = läti	Ta(rtumaa)
lv = liivi	umb(es)
lvI = Idaliivi murdeala	US. = Ursprungssage
lvL = Lääneliivi murdeala	var(iant)
lvÜ = üldliivi	VI = Viljandimaa
maarjap(äev)	vrdl. = võrdle
ms. = muuseas	vt. = vaata
Mt. = Märchentypus	Võ(rumaa)

KIRJANDUS JA AINEKOGUD

MÄRKUS I. Ainekogude lühendused on trükitud poolrasvaselt. Tärnikesega lühenduse eel on märgitud ajakirjad, albumid ja muud perioodilised või koguväljaanded, ilma et siinkohal tähendetaks eraldi ära käesolevas teoses tsiteeritud köited ja nende ilmumisaastad. Alles ilmuvas väljaanded märgitakse kriipsukesega esimese köite järel.

MÄRKUS II. Tsiteeritud raamatu pealkirjale järgnev numbrikene rea kohal ülal tähendab raamatu vastavat trükki (näit. DM³ = Deutsche Mythologie, 3. Auflage), kuna numbrikene rea all tähistab ühes köites eripaginatsiooniga esinevate artiklite vastavat järjekorda (näit. Magazin XX₂ tähendab tsiteeritud köite teist artiklit), ainult väljaannete „Suomi“ ja IMM puhul tähendab see number vastava seeria erikõidet (näit. Suomi V₂ tähendab 5. sarja teist kõidet).

A = Anderson (käsikirjaline kogu eesti lastelaule ja salmikuid, hoiul Tartu ülikoolis).

Aa = A. Aarne, Verzeichnis der Märchentypen (FFC 3). Helsinki, 1910.

B = Bērzkalne (käsikirjaline kogu läti vanavara, nüüd LFK-le üle antud).

* Balt(ische) Monatsschrift I—LXXVI. Riga, 1859—1913.

DEAGWG = J. W. Boecler, Der Ehsten abergläubische Gebräuche, Weisen u. Gewohnheiten. Mit auf die Gegenwart bezüglichen Anmerkungen beleuchtet von Fr. R. Kreutzwald. St. Petersburg, 1854.

* **DL** = Etnografiskas Ziņas par latviešiem. „Dienas Lapas“ pielikums I—IV. Rīgā, 1891—1894.

DM = J. Grimm, Deutsche Mythologie. Göttingen, 1835 (mitmeid trükke tarvitet).

DVA = Der deutsche Volksaberglaube der Gegenwart. 3. Bearbeitung von E. H. Meyer. Berlin, 1900.

E = Eisen (käsikirjaline kogu eesti vanavara, tsiteeritud lehekülgede järel).

* **E. Kirj(andus)** = Eesti Kirjandus. Eesti Kirjanduse Seltsi väljaanne. Tartu, I (1906) —

* **EKI** = Eesti keel. Emakeele Seltsi ajakiri. Tartu, I (1922) —

* **EKmSA** = Eesti Kirjameeste Seltsi aastaraamat I—XVIII. Tartus, 1873—1890.

EKS = Eesti Kirjanduse Selts (käsikirjalised kogud eesti vanavara).

EKS 4^o = Eesti Kirjameeste Selts (käsikirjaline kogu eesti vanavara kvart-formaadis, tsiteeritud köite, lehekülje ja järjekorra numbri järel).

EM = Eisen, Eesti mütoloogia (I, Tartu, 1919. II = Eesti uue mütoloogia, Tallinna, 1920. III = Esivanemate ohverdamised³, Tallinnas, 1920. IV = Eesti vana usk, Tartu, 1926).

- EREJ = Fr. R. Kreutzwald, Eestirahva Ennemuistessed jutud. Helsinki, 1866.
- ERKr = P. Šmits, Etnografisku rakstu krājums. Rīgā, I (1912); II—III (1923).
- ERM = Eesti Rahva Muuseum.
- * ERMA = Eesti Rahva Muuseumi Aastaraamat. Tartu, I (1925) —
- EWb = F. Wiedemann, Ehstnisch-deutsches Wörterbuch. Zweite vermehrte Auflage, redigirt von dr. J. Hurt. St.-Petersburg, 1893.
- * EÜSA = Eesti Üliõpilaste Seltsi album. Tartus, I—IX (1889—1915).
- * FBR = Filologu Biedribas Raksti. Rīgā, I (1921) —
- * FFC = FF Communications, edited for the Folklore Fellows. Suomalainen Tiedeakatemia, Helsinki, 1 (1910) —
- * FUF = Finnisch-ugrische Forschungen. Helsingfors, I (1900) —
- * GEG = Die Gelehrte Estnische Gesellschaft (selle toimetat Sitzungsberichte d. GEG. Dorpat, 1861 —).
- GM = E. Mogk, Germanische Mythologie. 2. Auflage. Strassburg, 1898 (Sonderabdruck aus d. zweiten Auflage von Paul's „Grundriss der germanischen Philologie“).
- H = Hurt (käsikirjaline kogu eesti vanavara, tsiteeritud seeria, köite, lehekülje ja järjekorra numbri järele).
- * IMM = Izglitības Ministrijas Mēnešraksts. Rīgā, I (1920) —
- * JKr = Jelgavas Latviešu Biedribas Rakstniecības Nodaļas Rakstu krājums. Jelgavā, I—VI (1890—1901).
- Ket = L. Kettunen, Untersuchung über die livische Sprache I. Phonetische Einführung. Sprachproben. Tartu, 1925.
- KrMr = O. Kallas, Kraasna maarahvas. Helsingis, 1903.
- * KsVk = Kalevalaseuran Vuosikirja. Helsinki, I (1921) —
- * KV ehk Kult. Vēstn. = Kulturas Vēstnesis¹⁾. Rīgā, I (1921) —
- L = Loorits (käsikirjalised üleskirjutused. NB! mitte ära vahe-tada liivi materjali puhul esineva kohanimega L, s. t. Lūž-kūla!).
- * LAR = Latvijas augstskolas raksti. Rīgā, I (1921) —
- LD = Latvju Dainas, Kr. Barona kopojumā. (Chansons nationales latviennes, réunies par Kr. Baron.) I—VI, Rīgā, 1922. (NB! tsiteeritud laulunumbrite, mitte lehe-külgede järele).
- LdE = F. J. Wiedemann, Aus dem inneren und äusseren Leben der Ehsten. St. Petersburg, 1876.
- LFK, Bdž = Latviešu Folkloras Krātuve, Bērnu dziesmas (Lāti Rahvaluule Arhiiv, lastelaulude osakond).

¹⁾ Siin avaldab K. Rēpss oma populaarse ülevaate läti vanausust, millel pole küll mingit teaduslikku väärtust, kuid mida on mainitud siiski üksikute haldjate puhul bibliograafia täielikkuse pärast.

- LGr = J. A. Sjögren's Livische Grammatik. Bearbeitet von F. J. Wiedemann. St. Petersburg, 1861.
- LK = V. Alho, Liivin kansa, sen entisyys ja nykyisyys. Jyväskylässä, 1891.
- LM = P. Šmidta Latviešu mitoloģija. Maskavā, 1918¹⁾.
- 80LMrMj = O. Kallas, Kaheksakümmend Lutsi Maarahva muinasjuttu. Jurjevis (Tartus), 1900.
- LP = A. Lerchis-Puškaitis, Latviešu tautas teikas un pasakas I—VII, Jelgavā—Rīgā, 1891—1903.
- LPT = P. Šmits, Latviešu pasakas un teikas. Rīgā, I (1925) —
- LRV = T. Zeiferts, Latviešu rakstniecības vēsture. Rīgā, I—III (1922—1925).
- LSb = Fr. Bienemann jun., Livländisches Sagenbuch. Reval, 1897.
- LWb = J. A. Sjögren's Livisch-deutsches und deutsch-livisches Wörterbuch. Bearbeitet von F. J. Wiedemann. St. Petersburg, 1861.
- Lönnr. = E. Lönnrot, Suomalais-Ruotsalainen Sanakirja I—II. Helsingissä, 1874—1880.
- * Magazin = Magazin, herausgegeben von der Lettisch-Literärischen Gesellschaft I—XX. Mitau-Riga, 1828—1913.
- ME = K. Mülenbacha Latviešu valodas vārdnīca. Redīgējis, papildinājis, turpinājis J. Endzelīns. (K. Mühlenbachs Lettisch-deutsches Wörterbuch. Redigiert, ergänzt und fortgesetzt von J. Endzelin.) Rīgā, I (1923) —
- MML = Fr. Kreutzwald u. H. Neus, Mythische und magische Lieder der Ehsten. St. Petersburg, 1854.
- * MVM = Mājas Viesa Mēnešraksts I—XI. Rīgā, 1895—1905.
- NS = O. Dähnhardt, Natursagen I—IV. Leipzig, 1907—1912.
- Or. Liv. = Henricus de Lettis, Origines Livoniae.
- Osil. = J. B. Holzmayer, Osiliana I—II (Verhandlungen d. GEG VII). Dorpat, 1873.
- Очерки = Я. Лаутенбахъ, Очерки изъ исторіи литовско-латынскаго народнаго творчества I—II. Юрьевъ, 1896, 1915.
- Renvall = G. Renvall, Suomalainen Sana-Kirja. Aboæ, 1826.
- * RKr = Rakstu krājums, izdots no Rīgas Latviešu biedrības zinātniskās komisijas I—XVII. Rīgā, 1876—1914.
- RpLF = A. Švabe, Raksti par latvju folkloru I. Rīgā, 1923.
- Saar = Saarimaa (käsikarjaline kogu liivi vanavara, hoiul Soome Kirjanduse Seltsis).
- SaH = C. Russwurm, Sagen aus Hapsal und der Umgegend I. Reval, 1856.

¹⁾ Tsiteeritud esimese trūki järele. Kuid vahepää on ilmund raamatust teine trükk: P. Šmits, Latviešu mitoloģija, Rīgā, 1926. Sisuliselt see ei erine kuigi palju esimesest trükist ja on varustet aineregistriga, mispärast ei ole raske tsiteeritud koha leid ka teise trūki järele.

SaHWöR = C. Russwurm, Sagen aus Hapsal, der Wiek, Ösel und Runö. Reval, 1861.

* Script(ores) rerum Livonic(arum).

* SDP = Sēta, Daba, Pasaule I—VIII. Rīgā, 1860—1893.

Set = Setälä (käsikirjaline kogu liivi vanavara, hoiul Soome Kirjanduse Seltsis).

* Sitzungsber(ichte) d(er) kurl(ändischen) Ges(ellschaft für Literatur u. Kunst). Mitau, 1850 — ?.

SjWied = Sjögren-Wiedemann (vt. LGr ja LWb).

SKS = Suomalaisen Kirjallisuuden Seura (käsikirjalised vana-
varakogud).

SL = J. Hurt, Setukeste laulud I—III. Helsingis, 1904—1907.

SRU = K. Krohn, Suomalaisten runojen uskonto. Helsinki, 1915.

SSPJP = J. Krohn, Suomen suvun pakanallinen jumalanpalvelus.
Helsingissä, 1894.

* SUSA = Suomalais-Ugrilaisen Seuran Aikakauskirja. Helsinki, I (1886) —

* SUST = Suomalais-Ugrilaisen Seuran Toimituksia. Helsinki, I (1890) —

šm = šmits (vt. LM).

* Зап(иски) РГО = Записки Имп. Русскаго Географическаго Общества II, 1847.

Topogr. Nachr. = A. W. Hupel, Topographische Nachrichten I—III. Riga, 1774—1782.

Ulm = C. Chr. Ulmann, Lettisches Wörterbuch I. Riga, 1872.

* Urkundenbuch = F. G. v. Bunge, Liv-, Esth- und Curländisches Urkundenbuch.

Wb = Wörterbuch (vt. ME).

WG = U. Holmberg, Die Wassergottheiten der finnisch-ugrischen Völker. Helsinki, 1913.

Wied(emann).

* Vir = Virittäjä XVIII (1914), lhk. 90—94: E. A. Saarimaa, Liiviläisten mytologisia uskomuksia.

VK = J. Hurt, Vana kannel I—II. Tartus, 1875—1886.

MÄRGID

* Tärnikene liivi teatele järgneva külanimetuse ees tähendab vastava teate juhuslikkust, individuaalset esinemist või kontrolleerimatust.

• Punktikene liivi jutustuse märksõna järel (näit. Pr 275·) tähendab, et liivi tekst on kirjutet üles konspektiivselt.

◦ Nullikene liivi jutustuse märksõna järel (näit. Pz 8°) tähendab, et liivi teksti originaal on katkendlik, fragmen-
taarne.

[] Nurksulgesse asetet liivi jutustuse number (näit. Sr [75]) tähendab, et vastav tekst on kirjutet paberile eesti keeli.

- < > Lahtised otsad näitavad terava otsa pool oleva sõna või andme päritolu.
 ~ Tähendab paralleelset esinemist.
 + Ühendab ühes jutustuses esinevate eritüüpide numbrid FFC 66 järele (näit. S. 16 + 55).

TEHNILISI ANDMEID

LIIVI MATERJAL

Liivi tekstid esitatakse võimalikult sõnasõnalises tõlkes, säilitades enam-vähem ka liivi keele lauseehituslikku struktuuri. Üksi jututõlkeis on äärmise kirjavuse ärahoidmiseks tarvitet ühtluse pärast alati ainult mineviku partitsiipi predikaadis. Ülevaatlikkuse hõlbustamiseks trükitakse muistendid harilikult kompress-laos kokkuvõtliku päälkirjaga, millele klambreis järgneb vastava loo number liivi juttude ja muistendite katalogis (FFC 66, vt. lhk. 8). Ühelt isikult põlvenev notiits on püütud suruda ka väliselt ikka ühe lause raamesse, mispärast on tarvitet väga palju semikoolonit ja muid kirjamärke. Põlveneb mingi teade mitmelt isikult, siis ei tõlgita alati kõiki seletusi eraldi, vaid liidetakse need kokku. Igale üksikule teatele järgneb klambreis kohanime algtäht, kust külast tekst pärit, ja märksõna, mille abil teksti originaali leida. Kui klambreis märgitakse ära ainult külade algtähed, siis teksti originaalid leiduvad nende ridade kirjutaja arhiivi (vt. lhk. 7) LF V-ndas osas mütoloogiliste märgete hulgas. Kui külanime algtähtele järgnevad vahenditult numbrid, siis viitab see LF IV-ndale osale (muinasjutud, naljandid, muistendid ja sünnilood), kus igal külal on oma erinumeratsioon. Kui aga teksti originaal seisab LF-arhiivi muis osades, siis on ka need alati tsiteeritud (näit. LF III L 120 juhib mõistatuste ossa, kus samuti kui LF I-seš ja LF IV-ndas on igal külal erinumeratsioon). Kui tekstid põlvenevad muilt liivi vanavara kogujailt, siis järgneb küla algtähele veel vastava koguja nimi või selle lühendus (vt. ainekogude lühendusi). Mis puutub eraldi prof. Kettuse materjalisse, siis on tema üleskirjutet lood kõik juba trükist ilmund, ja näit. Ir Ket 1 (1) juhatab tema raamatu „Untersuchung über die livische Sprache“ I 1. lehekülje 1. jutunumbrile. Kuna Kettuse tekstid on juba niikuinii trükis kättesaadavad, siis esitatakse mõned neist siin vähe lühendat kujul; niisama on refereeritud ka muid varem trükis ilmund notiitse mõnikord lühemalt ja kokkuvõtlikumalt. Ülestähendusis esinevatele Liivi kohanimelele on lisatud klambreis kohe ligi ka vastav külanimi, kus mainitud paik leidub, näit. „Ruofš-talu (V) poisid läind randa...“ Liivikeelsed sõnad on esitet harilikult nominatiivis, kuigi eesti-

keelne tõlge süntaktilisil põhjusil peaks esinema mingis muus käändes.

Liivi muistendid, mis on pandud kirja mitmes variandis, esitetakse üheskoos, nii et võidaks jälgida teisendite varieerumisi üksikasjes. Seejuures tähistetakse sisu järkjärguline arenemine rooma numbrite ja väikeste üksiktähtega (I a, b, c; II a, b, c jne.), väikesed kaksiktähed aga (aa, ab, ac; ba, bb, bc jne.) eraldavad ühe ja sama motiivi varieerumisi teisendeis, kuna suured tähed (A, B, C jne.) lahutavad eriteisendeis paralleelselt esinevaid kirjeldusi. Teisendid ise märgitakse ära järjekorra numbriga (nagu see noteeritud muistendi alul päälkirja all variantide registris), mitte ent originaali märksõnaga nagu muud muistendid.

Mis puutub eraldi liivikeelsete sõnade transskriptsiooni, siis ei ole see täpselt teaduslik-foneetiline, vaid liivi igapäevane, nii ütelda kirjakeele transskriptsioon. Ometi on märgitud apostroofiga ära ka nn. katkehäälid (näit. rī'); teiseks harilikust kirjaviiisist kõrvalekaldumiseks on lääne-liivi labialiseerund a märkimine ā-tähega. Kriips vokaalil tähendab selle pikkust. Tähed k, t, p, s, š väljendavad vokaalide vahel lühikesi geminaate. Helilised konsonandid g, d, b, z, ž on helitus ühendis ja sõna lõpul hääldamispausi eel helitud. Konsonandid d', t', n', r', š', t' on muljeeritud, samuti NB alati ka š ja ž, kuigi neile trükitehnilisil põhjusil ei ole lisatud eraldi muljeerimismärki. Mingi tähe klambrisse asetamine sõnas tähendab sõna kahelaadilist hääldamist, näit. sõna r(j)ek esineb kas rjek või rek kujul.

LÄTI MATERJAL

Päale trükitud materjali on kasutat Lāti Rahvaluule Arhiivi (LFK), prl. A. Bērzkalne ja prof. P. Šmit'i käsikirjalisi kogusid, kuna keelelisel küsimusel on andnud seletusi prof. J. Endzelīns. Lisaks nende ridade kirjutaja on küsitelnud isiklikult Dondaneni lätlast, et teha kindlaks läti-liivi mütoloogilise terminoloogia kohalikke suhteid.

Lätikeelsed sõnad on transskribeeritud ühtluse pärast kõik u u e s (foneetiliselt täpsemas ja meile loetavamamas) kirjaviiisil, mis praeguses Latvijas ametlikult maksmas, olgugi et suurem osa tsiteeritud kirjandust on ilmund veel vanas kirjaviiisil. Ainult diftong uo on transskribeeritud enamasti o-kujul, nagu seda praegugi üldisemalt tehakse.

EESTI MATERJAL

Päale trükitud materjali ja käsikirjaliste vanavara kogude on kasutat lisaks nende ridade kirjutaja enese poolt isiklikult kogutud või korrespondentide saadetud andmeid, mis on märgitud igale teatele klambreis järgneva L-tähega. Nende ridade kir-

jutaja on matkand eriti Muhus, Saares, Sõrves ja Ruhnul, et selgitada liivlaste ja saarlaste usundi ühiseid jooni, mida üksikasjalikumalt puudutetakse käesoleva teose järgnevais, ruumi- puudusel esialgu trükkimata jäänd päätükkes.

Tsitaadid eesti vanavarast esitatakse harilikult ortograafiliselt muutmata kujul. Et mitte selgust kaotada, on tulnud muuta mõnikord ometi kirjamärke, kui need originaalis on olnud hoopis juhuslikud ja segased. Pikemaid teateid refereeritakse mõnikord ka lühendat kujul ja muudetud kirjaviisis, kusjuures ometi jutumärkes esinevad laused vastavad täht-tähelt originaalile.

I. AINESTIK

Muu maailm tunneb ja teab liivi usundit täniseni võrdlemisi väga vähe. Ainult vadja ja vepsa hõimude mütoloogiast on ilmund seni ka umbes sama pisut materjali nagu liivi omast; kõikide teiste kaugemategi sugurahvaste usundisugemed on meile palju kättesaadavamad ja põhjalikumalt uuritud tänu esimeses joones soome teadlasile. Liivlaste vanausu kohta aga laiemalt tuttavad on vast ainult L ä t i H e n d r i k u kuulsa ajaraamatu „Origines Livoniae“ väheldased andmed, kuna hilisema aja liivi sõnalise vanavara tõelise kogumise ja uurimise ajalugu on iseendast üsna lühikene.

Vanema aja Baltikumi kroonikate järele esimene uueaja kirjutus liivlaste kohta on ilmund M. J. H a i g o l d 'i koguteoses „Beylagen zum Neuveränderten Russland“ II (Riga u. Leipzig 1770) A. L. S c h l ö z e r 'i sulest: „Gesammelte Nachrichten von den Ueberresten der Liven in Livland und Kurland“ (lhk. 347–380). Kura hertsogi käsul kohalikud pastorid T a u r e c k ja Z i m m e r m a n n saadavad siis Schlözerile teateid liivlasist ja keelenäiteid, kuid mitte midagi nende usundist, vaid Zimmermann teatab ainult, et liivlased kõik on „überhaupt heimlich, aber gläubisch und an ihre alten hergeführten Gewohnheiten klebend“.¹⁾

Aastal 1828 ilmub Stuttgart'is J. L. v o n P a r r o t 'i „Versuch...“²⁾, kus esitetakse kokkuvõttes Läti Hendriku andmed

¹⁾ Selle artikli Rosenplänter trükib uuesti 1828. a. — vt. Beiträge XIX 48–49; säälsamas (lhk. 48) trükitaakse ka märkus T. Hiärn'i kroonikast (1622), et lätlased kardavad liivlasi nende nõia kunsti pärast.

²⁾ Tollele ajale vastavalt teos kannab hiiglapikka päälkirja: Versuch / einer Entwicklung / der / Sprache, Abstammung, Geschichte, Mythologie / und bürgerlichen Verhältnisse / der / Liwen, Lätten, Eesten; / mit Hinblick auf einige benachbarte Ostseevölker, / von den ältesten Zeiten bis zur Einführung des Christenthums. / Nebst einer Topographie und topographischen Charte des Lan- / des zu Anfang des dreizehnten Jahrhunderts. / Von / J. L. von Parrot / Königlich Württembergischem Hof- und Domainen-Kammerdirektor, Commandeur des / Civil-Verdienstordens und correspondirendem Mitgliede der Gesellschaft der Wissenschaften / und Künste zu St. Quentin. / Erster Band. / Stuttgart. / Bei Carl Hoffmann. / 1828.

liivlasist üldse ja ms. ka teated liivi usundist (lhk. 315/6 Gottheiten der Liwen, 316/8 Religiöse Gebräuche u. Opfer, 318/9 Heilige Oerter und Gegenstände, 345 Bocksheiligung). See raamat pakub veel tänini parima ülevaate Läti Hendriku materjalist liivi usundi kohta, kuid Parrot ise omaltpoolt ei lisa midagi uut täiendavat juurde.

Schlözeri ja Parroti kõrval avaldavad teateid liivlasist ka Hupel, Hempel, Jannau, Hillner jt.¹⁾, kuid need ei puuduta põrmugi liivi usundit; näit. Hillner konstateerib sõna jummal (= jumal tolleaegses transskriptsioonis) kui ainsa usundilise termini liivi keeles!

Sääl siis 1846. ja 1852. a. Vene Teaduste Akadeemia saadab oma liikme J. A. Sjögren'i uurima ja koguma liivi keelt ning vanavara²⁾, kuid Sjörgen sureb, jättes pooleli oma töö, mille sooritajaks valitakse akadeemik F. J. Wiedemann, kes teeb reisi liivlaste manu 1858. a. suvel ja kelle toimetusel ilmub siis Peterburis 1861 „Livische Grammatik nebst Sprachproben“ — tähtsaim töö liivi keele alal tänapäevani³⁾. Keelenäiteina ilmub siin hulgake valme ja muistendeid, osalt algupäraseid, osalt tõlkeid lätist, kui ka kogu ülestähendusi ebausukombeist, niisama saksakeelseid märkeid grammatika eessõnas (lhk. LXI—LXII, LXXIII jj.). Spetsiaalselt usundisugemete mõttes küllalt tähtis on ka Sjörgen-Wiedemanni teine suurtöö liivi keele alal „Livisch-deutsches und deutsch-livisches Wörterbuch“ (St.-Petersburg, 1861), sest siin registreeritakse esimest korda trükipaberil liivikeelne mütoloogiline terminoloogia. Lisaks esitet seigale see sõnaraamat on veel äärmiselt tähtis kui ainus Salatsiliivi usundiline materjal: need paar mütoloogilist sõna, mis

¹⁾ Nende ridade kirjutajal on käsikirjas valmis täieline liivi bibliograafia, mispärast jäetakse siin esitet autorite tööd ligemalt tsiteerimata. Esialgse eestikeelse ülevaate liivisse puutuvast kirjandusest pakub ms. Vaaldapää artikkel „Liivikeelse trükitud paberi ajalugu“ (Postimees 13 III 1925, nr. 71).

²⁾ Sjörgreni esimese reisi aruanne ilmub eribrošüürina: A. S. Sjörgren, Reise nach Livland und Kurland zur genauen Untersuchung der Reste der Liven und Krewingen (Weimar 1847); vene keeli vt. Записки Русск. Географического Общества II (1847), 253—266. Aruandes ei puuduteta liivi mütoloogiat, vaid esitetakse ms. ainult väheseid ebausukombeid ja tähtpäevade pühitsemisi eelmärkusega, et «Ливы суевѣрны и слывуть колдунами» (Зап. РГО II 260).

³⁾ Grammatika eessõnas Wiedemann esitab ms. ka põhjaliku bibliograafia tööde kohta, mis käsitlevad kuidagiviisi liivit enne teda.

SjWied on paigutand sinna Salatsi liivist, on ühtlasi kõik, mis säilind selle väljasurnud Liivimaa kuulsa hõimu mütoloogiast... — Nõnda siis, jättes kõrva vanade kroonikate ebatäpsed ja kahtlased andmed, meil on täpseid ja usaldetavaid teateid liivi mütoloogiast vast ainult 1861. aastast alates, liivi usundisugemete kogumise ja uurimise ajalugu ulatub seega tagasi ainult 19. sajandi keskele.

Suvel 1888 teeb reisi Liivi randa tol ajal veel noor soome keelemees, hiljem Soome keeleteaduse suurnimi, E. N. Setälä koos üliõpilase V. Wallin'iga ja kirjeldab reisi tulemusi Ungaris J. Budenz'i toimetetavas keeleteaduslikus ajakirjas „Nyelvtudományi közlemények“ XXI 241—273, kus ms. kinnitab (lhk. 263), et üldiselt võetult kõik paganusaja mälestused on kustund täielikult, mütoloogilise sisuga jutte ei esinevat enam kui vast ainult üks jumalast, piksest ja kuradist pulmavõõrain (S. 1), küll aga jutustetavat veel palju muinasjutte. Samalt reisilt põlveneb Setälä väga väärtuslik käsikirjaline liivi tekstide kogu, mis sisaldab pääasjalikult muinasjutte, kuid nende seas ka mõnegi tähtsa andme liivi usundist (kogu hoitakse alal Soome Kirjanduse Seltsi arhiivis Helsingis).¹⁾

Setälä kaaslane Wallin (= pärastine professor V. Voionmaa) kirjeldab oma reisi ajalehe „Hämeen Sanomat“ 1889. aastakäigu mitmes numbris, kusjuures nr. 8 ja nr. 12 sisaldavad ka lühikesi teateid liivi mütoloogiast. Wallin avaldab pääl selle Alho varjunime all eriraamatu „Liivin kansa, sen entisyys ja nykyisyys“ (Jyväskylä, 1891), mis sisaldab natukene enam usundisugemeid, pääasjalikult piirdub aga siiski ainult mütoloogiliste mõistete loetelemisega (lhk. 46/7), vt. lhk. 30: „Väikesed saavad vanadelt kuulda pikki lugusid tähtest ja kuust, mereinimesist, merekarjast jne; kummitusjutte on tagavaras; libahuntest, nõidest ja kuradi liitlasist kõneldakse pikkade muinasjuttude sekka“.

Läti Hendrik, Sjögren-Wiedemann ja hiljem ka Setälä-Wallin ongi siis senini kogu liivi mütoloogia võrdlemisi pisikeseks allikaks, kust kord üht, kord teist on kasutand mitmed soome ja eesti uurijad oma töis. Mainitagu neist kronoloogilises järjekorras ainult tähtsamad, kus vähegi on puudutet ka liivi usundit: A. Ahlqvist (Murteiskirja, 1869), J. Jung (Liivlaste vürst Kaupo,

¹⁾ Setälä käsikirjalisest ainete kogust ei pääse pääle Ungaris avaldet tekstide õieti muud midagi trükki kui ainult neljaleheküljeline keelenäide „Liivin kieltä“ (Helsinki 1894) õppevahendiks sugukeeli harrastavaile üliõpilasile.

Kodu-maalt nr. 5, 1876), M. Lipp (Sitzungsberichte der Gelehrten Estnischen Gesellschaft 1889), J. Krohn (Suomen suvun pakanallinen jumalanpalvelus, 1894), M. Varonen (Vainajainpalvelus muinaisilla suomalaisilla, 1898), M. J. Eisen (Eestlaste sugu, 1909), U. Holmberg (Die Wassergottheiten der finnisch-ugrischen Völker, 1913), K. Krohn (Suomalaisten runojen uskonto, 1915), M. J. Eisen (Eesti mütoloogia, 1919 ja Esivane-mate ohverdamised³, 1920), T. I. Itkonen (Suomensukuiset kansat, 1921).

Varsti pääle Setälä-Wallini reisi leiab trükipaberil sõnas-tust ka lätlaste esimene kultuuriline huvi liivlaste vastu: enneaegu hauda varisend noor läti üliõpilane ja ajakirjanik Fr. Kärkluvaks avaldab 1892² Riias populaar-teaduslikus sarjas „Sēta, Daba, Pasaule“ VII 3—62 „ajaloolis-etnograafilise“ kirjutuse „Libieši“, kus ms. trükib esimest korda ära ka kaks liivlaste kõige enam armastet lugu merehaldjate pulmast (S. 25)¹⁾ ja siniseist merelehmest (S. 32).

Mõni aasta hiljem läti tuntuim ja tähtsaim proosalise vanavara koguja A. Lerchis-Puškaitis on leidnud omale kaastöölisi juba liivlaste eneste ridadest ja paigutab kümnekond liivlase A. Berthold'i saadetud juttu oma kogusse „Latviešu tautas teikas un pasakas“ VII (Riga, 1903).²⁾

Aastal 1906 dr. G. Sodoffsky avaldab reisikirjelduse „Von Baltischen Küsten und Inseln“ ja peatub selles erilise hu-viga just liivlasil (lhk. 45—102, vt. eriti 54—57), kuid mütoloogi-lisi andmeid ta pakub vähe, kusjuures needki näivad põlvene-vat eelmisilt autoreilt, näit. märkus lhk. 57, et jutustetakse „lange Märchen von Sternen, vom Monde, von Meermenschen und der Herde des Meeres; man erzählt sich von Werwölfen und Zauberern, von den Verbündeten des Bösen usw.“, — see mär-kus tuletab ju sõnasõnalt meelde Alho eelpool tsiteeritud lauset, et tahtmata tekib mulje selle kasutamisest tõlkena.

Et värskendada oma endist tutvust liivi keelega, prof. Setälä külastab teist korda liivi rannikut 1912. a. suvel, kus-juures seekord teda saadab Soome-Ugri Seltsi stipendiaadina

¹⁾ Selle trükib omakorda ära A. Birkerts, Latvijas vēstures chresto-matija I 59—62, nr. 46.

²⁾ Teine liivlane, A. Hermanbrik, on saatnud isegi Eestisse, E. Kir-janduse Seltsile, kolm liivi muinasjuttu (EKS, Kogu nr. 17), milledest üks on ilmund ka trükis — vt. Lasteleht 1910, nr. 7, lhk. 104—107. Ometi ei sisalda need jutud midagi mütoloogilist.

E. A. Saarimaa eriülesandega koguda just liivi ebaususe materjale. Oma käsikirjalisest ülestähendusist Saarimaa avaldab 1914. a. valiku mütoloogia sugemeid soome keeleteaduslikus ajakirjas „Virittäjä“ XVIII 90—94: „Liiviläisten mytologisia uskomuksia“. Sissejuhatuses ta kurdab kohe, et ainete saak pole olnud rikas: võrdlemisi kõrgele arenend moodne kultuuriline tasapind, usulised liikumised, eriti baptism, kiire lätistumine ja mis puha põhjustavat asjaolu, et liivi rannikul pole säilind enam kuigi palju „algsoomelist peru“. Edasi esitatakse mõnerealisi andmeid surnuist, merehaldjaist ja muist nimedest, vähekeses sisukamalt ainult halltõvest, painajast, võlust ja libahundist. Kuid sellest hoolimata — Saarimaa on kirjutand paberile kokkuvõttes siiski enam usundisugemeid kui teised enne teda.

Sama 1914. aasta lõpupoole kirjutab liivlasest keegi tundmata autor läti päevalehes „Dzimtenes Vēstnesis“ nr. 235 („Kaut kas par tagadejiem lībiešiem“) ja esitab paar lugu liivlaste ebausklikkuse illustreerimiseks. Kirjutus äritab liivi isamaalast, kaugel Voronež'i linnas töötavat telegrafisti Albinus Berthold'i vastama samas lehes nr. 299 varjunime all „Rekkēji“ (=teekäija), kusjuures ta jutustab omaltpoolt lisaks loo kuradi sillaehitamisest üle mere (S. 104) ja Kuolka maanina tekkimisest (S. 273).

Pääle Ilma- ja Vabadussõja suuri muudatusi on jõudnud lõpuks nii kaugemale ka iseseisvund Eesti, et võib pöörduda teaduslikku ja rahvuslik-kultuurilist tähelepanu oma vähemaile hõimuvendele ja edendada nende vaimuelu uurimist. Vast-avatud Tartu Ülikool saadab 1920. a. suvel oma läänemere-soome keelte professori Lauri Kettuse ja nende ridade kirjutaja liivi rannikule koguma keele ja vanavara sugemeid, mis aina suurenevad järgnevail aastail korratud kogumisreiside järele. 1922. aastal Kettunen avab siis eesti keeleteadusliku ajakirja „Eesti Keel“ esimese ilmumisnumbri artikliga „Liivlaste mere-neitsid noorad“ (lhk. 3—7), mis on ühtlasi esimeseks tõeliseks uurimuseks liivi usundi alal, kuna eelmised kirjutused kannavad ju kõik ainult deskriptiivset laadi. Paar aastat hiljem Kettunen avaldab Tartu Ülikooli Toimetuste sarjas (Acta et Comm. Univ. Dorp. VIII.) esimese suurema liivi keele tekstide kogu Sjögren-Wiedemanni järele (NB teaduslikus transskriptsioonis ja eestikeelse tõlkega): „Untersuchung über die livische Sprache I. Phonetische Einführung. Sprachproben“ (Tartu,

1925). Teiseltpoolt Emakeele Selts on asund toimetama liivlasile endile määratud ja nende ridade kirjutaja poolt redigeeritud „Liivi lugemikkude“ sarja, kuhu on pääsnud paar usundisegi puutuvat pala.

Vabadusaastail külastavad Liivi rannikut ka läti uurijad — etnograafid, muusikud, antropoloogid. Nende sulest satuvad mõned read liivist läti ajakirjandussegi, ms. M. S a m s avaldab kalurite ajakirjas „Zvejnieku Vēstnesis“ nr. 5, 1923, lhk. 70—74 liivlaste armastetuima loo mereväe pulmast „Jūras māte“ (S. 25) „autori algupäraste ülesvõtetega“ kalapüügilt.

Mis puutub lõpuks nende ridade kirjutaja enese materjalidesse, siis on kogutud neid aastast aastasse kõrduvaid reisel liivi rannikule 1920. a. juunis ja juulis, 1921. a. jaanuaris, 1922. a. juunis, 1923. a. novembris, detsembris ja 1924. a. jaanuaris ning 1925. a. septembris. Pääle selle liivi keele tekste on kirjutet kogu 1921. aastal ja 1922. a. esimesel semestril kahelt Tartus õppivalt Emakeele Seltsi liivi kasvandikult, märtsis 1925 Eestit külastavalt Liivi Seltsi laulukoorilt, juunis 1925 ja 1926 Riias asuvailt liivlasilt ja aprillis 1926 nende ridade kirjutaja poolt ekstra selleks Eestisse palutud liivi vanavara kuldsuult — hõbedajuukseliselt „emakeselt“ Maří Šaltjār'ilt Pitrõg-külast. — Pangem paberile ja raiugem raamatusse ka tähtsamate keeleobjektide nimed, kes on mäletand enam kui muud kaasrandlased liivi usundisugemeid, kuna kõigi objektide loetelu sisaldaks oma paarsada nime ja viiks liig pikale. Suuremad liivi usundi sõnastajad oleksid siis L ũ ž -külas: Maří Leiše (sündind 1883), Didrik Leiše (s. 1877), Uldrik Anderson (s. umb. 1827), Lĩž Belt(e) (s. 1847), Lot Lindenberg (s. 1866); P i z a -külas: Didrik Belt(e) (s. umb. 1836); Ī r a -külas: Bõrõk Galniek (s. umb. 1842), Mařt' Anderson (s. umb. 1852), Griet Nornberg (s. 1839); S i k r õ g -külas: Põtõr Ansenau (s. umb. 1841), Didrik Breinkopf (s. 1850), Griet Sprogis (s. 1859); I r e -külas: Katriń Bulmań (s. 1853); K o š t r õ g -külas: Ańdrõks Skadin (s. 1860), Griet Skadin (s. 1863), Jõń Skadin (s. 1863), Kristĩn Ozolzĩle (s. 1880), Didrik Vielmann (s. 1847), Bårpõ Gutmann (s. umb. 1844); P i t r õ g -külas: Maří Šaltjār (s. 1860); S ā n a g -külas: Didrik Sandberg (s. 1847); V a i d -külas: Katriń Zẽberg (s. 1877), Maří Berthold (s. 1879), Lĩž Berthold (s. 1881); K u o l k a -külas: Didrik

LFA KOOSSEIS 1920—1926

LF	Tekstide sisu ja arv	Lääne-Liivi				Ida-Liivi külad								Kokku
		L	Pz	Ii	Uu	Sr	Ir	Kr	Pr	Sn	V	Kl	M	
I	Laulud, lasteread ja mängud	185	11	46	4	19	23	160	106	13	89	29	2	687
II	Vanasõnad, kõnekäänud, erikeeled, nali ja pilge . . .	290	11	34	1	148	253	336	150	4	270	30	6	1533
III	Mõistatused	128	15	91	8	144	22	182	38	8	244	38	2	920
IV	Traditsionaalsed jutustused	175	17	68	1	132	32	298	275	10	212	41	1	1262
V	Ebausk ja kombed													
	Mütoloogilised märked	103	14	95	6	127	48	204	259	9	239	43	4	1231
	Aasta tähtpäevad.	94	2	23	—	40	7	101	51	—	45	3	—	366
	Elu tähtpäevad .	26	5	1	—	16	4	314	341	—	303	1	—	1011
	Rahvameditsiin .	29	1	1	—	2	6	119	236	—	64	—	—	458
	Rahvabaromeeter.	146	1	6	—	26	13	94	12	2	104	9	—	413
	Varia	89	1	3	—	38	24	201	92	—	251	1	—	700
.		1265	78	368	20	692	432	2089	1560	46	1821	195	15	8581

Zvirgzdiņ (s. 1858), Līž Berthold (s. 1885) ja Riia linnas Rozal Dziadkovsky (s. 1883, Pr.). Nii mõnigi eelpool nimetatuist on varisend vahepeäl juba Manalasse ega ava enam iial oma suud muistse põlve päranduse kirjeldamiseks... Mitmed liivi rahvuslased on võtnud vaevaks kirjutada ka ise mälestisi paberile ja saatnud neid nende ridade kirjutajale. Sellised liivi korrespondendid oleksid: Jõn Belte (s. 1893, L), Alfred Damberg (s. 1909, Sr), Vilma Damberg (s. 1911, Sr), Karl Stalte (s. 1870, Ir), Ougust Skadin (s. 1902, Kr), Teodor Skadin (s. 1905, Kr), Jõn Zēberg (s. 1904, V), Andrōks Zēberg (s. 1909, V), Alfred Berthold (s. 1910, V) ja lõpuks liivi emakeele õpetaja rannikul Maft Lepste (s. 1883, Ir), kes on innustand muistendite üleskirjutamistööle ka oma noori õpilasi kooles.

Nõndaviisi nende ridade kirjutajal on valmind ajajooksul käsikirjaline arhiiv LF (=Livish Folklore, Liivi Folkloor), mille sisu ja punktide arvu esitab ligilisatud tabel (lhk. 7). Trükki sellest kogust on pääsnud senini väga vähe: ainult siinsääl ajalehtes ja ajakirjes ilmund reisi- ja kultuur-ajalooliste kirjelduste hulka on poetet ka paar usundilist märkust, näit. Postimehes (Hommiku Väljaanne 1920, № 204—206: „Pildikesed liivlastest“ ja № 228—231, 234—235: „Lääne-Liivi“) ja Eesti Kirjanduses (1920, № 1—4: „Liivi rahva olevik“), lisaks Agu (1924, № 13, lhk. 415—417) sisaldab kontaminatsiooni 29 variandist, mis käsitlevad juba eelpool läti väljaannete puhul mainitud muistendit merehaldjate pulmast (S. 25)¹⁾. — Täielikuima ülevaate liivi rahva muinasjuttude, naljandite, muistendite ja sünnilugude repertuaarist pakub nende ridade kirjutaja kokkusäetud ja rahvusvahelise Folkloristide Liidu Toimetuste sarjas Soome Teaduste Akadeemia kirjastusel ilmund tüüpide register „Livische Märchen- und Sagenvarianten“ (FFC 66), millele viidatakse alata kaesolevaski uurimuses.

Kokkuvõttena esitagem lõpus tabel kõigi liivi vanavara korjajate materjalidest, mille järele selgub summa summarum, et liivi rahvas omab praegu ligi paar-teist tuhat punkti vanavara. Kui arvesse võtta, et liivlasi on tänapäev kõiki kokku vast ainult veel umbes 1500 hinge, siis tuleks iga liivlase kohta keskmiselt ligi kaheksa punkti va-

¹⁾ Seitse liivi muinasjuttu LF Arhiivist on pääsnud A. Löwis of Menar'i toimetet kogusse „Finnische und estnische Volksmärchen“, 1922.

navara. Sellega oleksid saavutand liivlasedki omaette kah nagu mingi ilmarekordi, sest vaevalt leidub teist rahvast, kel oleks iga hinge kohta suhteliselt sama palju punkte vanavara paberil. Tuletagem võrdluseks meelde, et Eestis näit. tuleb alles iga nelja hinge kohta hädavaevalt üks punkt vanavara, siis iga hinge kohta veerand punkti Liivi kaheksa vastu, — ja ometi peetakse just Eestit suhteliselt maailma rikkaimaks ja suurimaks vanavara-aidaks, tänu meie suurtele „aidameestele“ — Hurt'ile ja Eisen'ile. — Nõndaviisi siis Läti Hendriku kroonika kõrval v a n a v a r a oleks teiseks suureks monumendiks, mille liivi rahvas ise enne lõpulikku hääbumist on püstitand oma mälestuse jäädvustamiseks.

Ning sellega oleks ühtlasi vaadatud üle liivi pisikene vanavara-ait, nähtud liivi trükipaberi väikene ladu ja esitet liivi rekordid ning saavutused maailma sõnavara-turul.

LIIVI VANAVARA KOGUD

LF	T e k s t i d	Sjögren- Wiedemann	Setälä	Saarmaa	Kettunen	Loorits	Muud	Kokku
I	Laulud, lasteread ja mängud	13	64	4	43	687	1	812
II	Vanasõnad, kõnekäänud, erikeeled, nali ja pilge	143	140	10	(50)	1533		(1876)
III	Mõistatused	156	116	40	(50)	920		(1282)
IV	Traditsionaalsed jutustused	16	90	17	48	1262	34	1467
V	Ebausk ja kombed	86		413	27	4179	16	4721
VI	Etnograafilised üles-tähendused					(1500)	(100)	(1600)
		414	423	484	(220)	10081	(151)	(11758)

II. ÜLDJOONI LIIVI USUNDIST

USK JA „LIIGUSK“

1. Usundi mõistet liivlased väljendavad omakeelse sõnaga usk (lvÜ); samast tüvest esineb ka verb uskõ (lvÜ) = uskuda ja adjektiiv uskli (lvÜ) = 1) usklik või 2) usuline. Usk-sõnaga tõlgitsetakse üldiselt nimelt ristiusku, mis on importeeritud Baltikumisse teatavasti osalt Idast venelaste, veelgi enam aga Läänest sakslaste ja skandinaavlaste vahetalitusel, kusjuures tänapäeva Liivis tuntakse järgmisi ristiusu lahke: luteri = luterusk (lvÜ)¹), vene(laste) = krievõ(d)-usk (lvÜ), alias õigeusuliste = pareiznikad-usk (lvÜ)²), katoliku = skattõl- ~ (s)katuol'-usk (lvÜ)³) ja baptistide = baptistõd-usk (lvÜ)⁴); vähem tuttavad on metodistide = metodistõd- ~ memodistõd-usk (*Pr) ja kalvinistide = kalvinistõd- ~ kalavīnõd-usk (*Pr). Üldterminiks spetsiaalselt ristiusu jaoks on „ristitud usk“ = ristõd-usk (L, Sr, Ir, Pr), kuid seda tarvitetakse võrdlemisi väga vähe, mis seletub kaudselt võib-olla ikka enam ja enam kõnekeeleks tungiva läti mõjuga: läti keel ei tunne aga mingit „risti“ usku, vaid ainult „kristlikku“ usku (= lt kristīga ticība, kuna „rist“ on läti keeli

¹) See on liivlaste ametlik usk kahe (praegu ajutiselt ühe) vaimuliku ehk nn. „papi“ ja kolme kohaliku abikirikuga (Pz, Ir, Kl, varemalt ka Ii), kuna emakirikud on rannast kaugemal läti sisemaal Popenis (lt. Pope) ja Dondangenis (lt. Dundaga).

²) Levind kogu Baltikumis tuntud „hingemaade“ ja muude soodustuste töötamise abil Vene valitsuse poolt 19. a. s. 40.-aist aastaist alates. Liivi rannikul õigeusulisil on oma kirik Kuolka-külas.

³) SjWied (LWb) kirjutab skattel-usk ~ katuol usk (vt. ka LGr CII). Inimpõlv või paar tagasi olnud kogu rannikul väga populaarne igasugu suuremate hädade ja õnnetuste puhul nn. „katolikku minemine“, s. t. sõit Riiga või Alschwangeni katoliku vaimulikkude jutule, kes raha eest palund ja palvetand kuupalju suutnud häda parandamiseks ning saatnud vande ja needuse häda tekitaja kaela (L, Ir, Pr).

⁴) Baptism on praegu Liivis üsna „moes“ oma kahe palvemaja (Ii, Pr) ja palgaliste jutlustajatega.

krusts)¹⁾. Ristiusu huvides liivlased on küllalt usklikud, on ehitand mitu kirikut oma küladesse, peavad ülal oma hingekarjaseid, ostavad igasugu vaimulikku kirjandust ja palvevennatsevad agarasti oma kodudes ning „kokkusaamisil“ või „piiblitundel“, olgugi et viimasel ajal on hakand puhuma sellelgi rannikul teistsugu elutuuli...

2. Kuid nagu harilikult ikka — ka ristiusk on teatav ebausu väljendusvorm, sest kus palju usku, sääl ka palju ebausku — nii Liiviski ametliku kirikuusu kõrval esineb veel teine „usk“, avalikult küll halvaks pandav, salajas ometi austetav ja täniseni laialt levind, ning see on nn. „liigusk“ = lieka-usk (Kr), SjWied (LWb) kirjutab löiga usk 'Aberglaube' (Pz) < lt lieks 'was mehr als nötig ist, zu viel, überzählig, überflüssig', lieka ticiba 'Wahnglaube, falscher Glaube' (Ulm). „Liigusu“ kõrval praegu üldisemalt öeldakse mōń - u s k (lvI) ~ mǎń-usk (lvL) = „ebausk“, mitte „maausk“ < *maan usko, nagu võiks eeldada SjWied (LWb) transskriptsiooni järele mōn usk, kuid muljeeritud ŋ viitab kindlasti laenule lätist: < lt mǎni 'Gaukelbilder, Trugbilder, Phantasien, abergläubische Vorstellungen, trügerische Lehren' (vrđl. lvŭ mōñōd samus tähendusis) ja mǎnu ticiba 'Der Aberglaube' (Ulm).

Esitet terminite kõrval öeldakse ebausu kohta mõnikord ka lihtsalt „v a n a a j a u s k“ = vana äjga usk (Kr, Pr) ja edasi halvaks panevalt „p a k u u s k“ = blek-usk (Pr) — sõna blek SjWied (LWb) noteerib veel kujul blök 'Klotz, Block' (< *blokki); tänapäeva liivis sõimatakse „pakuks“ sageli ka nõida (Kr, Pr) ja isegi kummitusi (Sr, Pr), millega seletub siis kummitusisse uskumise nimetamine „paku-usuks“ (vrđl. lt bluķis 'der Block, der Klotz; übertr. auf unempfindliche, klotzige, wohlbeleibte lebende Wesen'; bluķu vakars 'der Blocksabend — ein Rest der alten indogermanischen Pflock- und Säulenverehrung', ME). Tüübilised on nimetused „t ũ h i u s k“ = tüja usk (Pz SjWied, LWb; Kl Saar; Alho LK 46) ~ tija usk (Kr) ja „t u l e u s k“ = tül-usk (Pz SjWied, LWb; V; Kl Saar). SjWied (LGr 374) kirjutab „vanast tül uskōst, mis vel paldīn sōb alikštōd“ (V) ja tõlgib selle 'Von altem Aberglauben, an dem noch jetzt

¹⁾ Eisen (ERMA II 86) väidab, et eestiski ristiusk ei ole algupäraselt ühendetav rist-sõnaga, vaid Kristus-sõna genetiiviga Christi.

gehalten wird'. Sõna „tuul“ liivlased kasutavad üldse tühise, väärtusetu ja ebausutava tõlgitsemiseks (vrđl. e: see on mulle nagu „õhk“; vrđl. lt vēja vārds s. t. „tuule sõna“ 'ein leeres Wort', Ulm), näit. „tuuletaevas“ = tül-tōvaz (lvŭ) tähendab tühja juttu, loba ja lora, eriti aga just vanajuttu, muistendit; „rääkida tuuletaevaid“ = rōkandō tül-touvidi (lvŭ) või „tühja tuult rääkida“ (lvŭ) tõlgitseb lobisemist, tühja-tähja kõnelemist ja väga tihti ka vanajuttude ning muinaslugude jutustamist. Ja nii nagu tühi jutt on ainult tuul, samuti siis tühi usk saab nimeks tuuleusk, ja veelgi enam — isegi selle tühise usu olevusile antakse nimeks „t u u l e v a i m“ = tül-gara (*Sr), NB mitte eriti just tuule haldja tähenduses, vaid tuulevaim on üldse üliloomuline olevus, kelle olemasolu ei taheta uskuda enam hästi, vaid kes olevat kui „mullikene vee pääl“ (Sr).

Ometi selliseid ebausust „mullikesi“ on säilind veel küllalt liivi juba oma loomu poolest alalhoidliku mererahva mälus, osalt küll ainult vanaaja mälestusena või kivistund kombena, traditsioonina ja harjumusena, osalt aga ka veel tänini otse elava usuna, nii et liivlased isegi kinnitavad, nende rannikul olevat väga „ku-radiuskuja rahvas“ = kuře-uskiji ro'uz (L). Sageli öeldakse ebauskliku inimese kohta „nōia resp. nōiduse uskuja“ = buřa uskiji (Sr, Kr, Pr), mõnikord ka „viirastuste uskuja“ — vōlatōkst uskiji (* Kr 281 = S. 128).

3. „Usu“ ja „ebausust“ sõbraliku ühtesulamise ja suure elujõu illustreerimiseks veel tänapäeval järgnegu kirjeldus, kuis liivi palvevennad kavatsesid sõita taevasse talvel 1920¹⁾. —

TAEVASÕITJAD (S. 258)

Sel talvel Pitrōg-külas üks mees tahtis sõita taevasse. Ta „kiitis“ (s. t. ütles), las rahvas tema juurde mingi, et ta ajab kõiki kuradeid välja. Ja tema juurde läksid paljud. Tema ütles kõigile, kes tulid, et pärast kümme päeva nad sõidavad üles ja et „lugu“ nendel praegu on täis. Nii ühel õhtul nad kõik olnud koos ja oodand. Siis läind koju murelikult. Ent hommikul taas üks naine on tõusnud üles ja läind muile kah ütleva, et nüüd ta sõidab taevasse. Ja üks olnud tapnud vasika — selle kinkind ära muile, sest talle endale ei ole vaja enam midagi. Teine naine taas keetnud kapsaid — need ta lükand tulle. Ja

¹⁾ Ebausust ja eausklikkusest Liivis üldse vt. pikemalt nende ridade kirjutaja artiklis „Liivi rahva olevik“, Eesti Kirjandus 1923, 172—180.

nii nemad läind, oodand ja palund, et nad nüüd sõidavad üles. Nüüd nad näind, et üks pilv tuleb. Nad mõtelnud, et see nad võtab ühes. Kuid kui see pilv on saand nende juurde, siis ta on lagunend ära. Nu, nüüd see pühamees on öelnud, et üks on patune nende seas ja et on minemist (s. t. peab minema) ja ajamist sellel see kurat välja. Siis nad ajand seda kuradit välja: nad põlvede pääl palund jumalat, pää maas, pe- õhus. Pärast pühamees on öelnud, et praegu talle kõlistetakse taevast, et nüüd nad sõidavad üles. Kuid Pitrõg-küla inimesed vaatavad akna taga, kuis nad säääl elavad (s. t. töötavad), ja naeravad kui penid. Nu, nüüd see pühamees näeb neid ja jookseb kaikaga neile järgi ja tahab nad maha rabada, kuid nemad võind ära põgeneda. Ja see pühamees on läind tagasi ja palund nüüd taas. Siis ta on öelnud, et nüüd vaja minna koju, kuid ärgu nad töötagu enam, las käigu kõik valgeis riideis, sest pärast neljakümnet päeva nad sõidavad edaspidi (s. t. ära) sellest maailmast, las müügu ära oma vili (s. t. varandus), sest neile ei ole enam vaja seda vara, mis vaja on maa pääl. Ja siis ka viind talle, kes saab sellesse uskuda: mõni on viind pundade kaupa võid, mõni osa (s. t. liha), mõni vasikaid, mõni peent jahu pundade viisi, las ainult saagu tema usku, sest siis nad saavad elusalt taevasse. Ja kõik käind valgeis riideis kui pühad neitsid.

Nu, nüüd on tulnud see neljaskümnes päev, kus nad nüüd sõidaksid. Nad veel palund jumalat, kuid nüüd nad näind, et tuleb must kult sisse ja kõiki nuusutab ja pühamehe juures kaob ära! Nu, siis nad rehkendasid, et pühamees on kurat ja et see ei sõiduta taevasse. Teisel õhtul nad taas palund ja siis nad näind, et tuleb üks mees sisse, saag käes, ja saeb pühamehe selga. Pühamees ise olnud ära higistund, et higi on tulnud seljast maha nagu vesi. Kõik öö nad on vaevelnud; siis tulnud pühapäeva hommik. Nüüd nad läind koju tükis (s. t. kõik). See pühamees on jäänd üksinda istuma oma pengi pääle. Kõik läind „laadale“ (s. t. jumalateenistusele), ja ta võtnud ühe va pangi kätte ja löönd kella bim-bom. Siis ta näind, et sõbra peni läheb sööma tema kanamune. Nii ta on ajelnud (s. t. joosnud) ja hakand (s. t. haarand) selle peni kätte, ise öelnud sellele penile: sa sööd kõik kanamunad ära, mis siis mulle jääb süüa! Nüüd ta on lasknud selle peni valla ja läind tuppa ja kõlistelnud taas bim-bom, bim-bom.

Liivi lugemik I 17—18(V).

HING JA VAIM

4. Usundi üldise kujunemise üheks tähtsamaks lähtekohaks on ürginimlik ettekujutus mingi hingelise jõu olemasolust kehalise jõu kõrval ja käsitus *h i n g e s t* kui niisugusest, siit edasi käsitus mingist iseseisvast hingelisest olevusest, keda nimetame hari-

likult v a i m u k s (vrdl. saksa Seele — Geist, inglise soul — ghost). Hinge-usu algupära baseerub iseendast mitmel erialusel, kust on tekkind ja arenend erilised käsitused hingest. Neist käsitustist päämised on hinge vahenditu ühtumine inimkeha ja selle üksikute elunditega (Körperseele), hingamise ja hingeõhuga (Hauchseele), inimese varjuga (Schattensee) ja lõpuks lihtsalt inimese nimega (Namensee) ¹⁾. Ilma et hakata ligemalt eriteleva hinge-usu üldisi avaldusvorme, esitetagü alamal ainult kokkuvõte hinge ja vaimu mõistete suhtest praeguse liivlase usundilises teadvuses.

5. Põlise soomesugu sõna hing vaste liivis j e n g (lvÜ) tähendab kõigepäält hingamist, hingust (Atem, Hauch), siis igasugu elava olevuse hinge (Seele), edasi surnud hinge resp. surnut (der Tote — sellest üksikasjalikumalt vt. surnute päätükis § 82 ja 90), ka haldjat ehk deemonit, näit. nimetus metsahinged = mõtsa-jēngōd (Sr) väljendab metsahaldjaid, mereneitsid noorad olevat sellised h i n g e n e i t s i d = jengneitsōd (*Sr), s. t. haldjaneitsid, ja lõpuks hing tõlgitseb mõnikord üldse igasugu üliloomulikku olevust, vaimu, näit. „hää vaim või paha vaim“ = juva jeng aga äbjuva jeng (L 102), ka külmking (vt. vastavat päätükki) on „hing“ (Ir 11), isegi närtsest varanduse hankimiseks tehtud fetiš ehk nn. „laps“ on „hing“ (Sr 73). Iseloomustav on inimesegi nimetus liivi keeli, mis identifitseerib inimese mõiste hinge mõistega: risthing (lvÜ) s. t. „ristihing“, milline termin on moodustet ilmsesti ristiusu mõjul ²⁾.

¹⁾ Mainimata ilmakeuulsaid suurteoseid, mis käsitelevad usundi põhiprobleeme, olgu juhitud tähelepanu soome usunditeadlase Uno Holmberg'i populaarsele kokkuvõttele „Jumalauskon alkuperä“ (1916), mis huvitab meid sellepärast, et siin usundi üldprobleeme valgustetakse näidetega just soomesugu rahvaste alalt. Vt. ka H. P a a s o n e n : Über die ursprünglichen seelenvorstellungen bei den finnisch-ugrischen völkern (SUSA XXVI₄).

²⁾ Sama tüübiline ristiusu mõju peegeldub veelgi ilmekamalt Lutsis, kus „k a t o l i k“ tähendab ristiinimest resp. inimest üldse (O. Kallas, 80 Lutsi Maarahva Muinasjuttu 381, nr. 65), kuna sellevastu „l ü t e r“ s. t. luterlane esineb sõimusõnana kas või näit. kärbsegi pihta: „lütēra' pōrglazō“ (P. Voolaine). — Ka idavadjas entši < *henki tähendab nihästi hinge kui inimest, kuna läänevadjas esineb eriti iseloomustav vahe: omakeelne häälikusääduslikult arenend entši tähendab hinge, kuna hilisemal ajal soome murdeist laenatud sama sõna henki-kujul väljendab inimest (Kettunen, Vatjan kielen äännehistoria, 21, 51, 102). — Vrdl. eestiski: „meie talus ei ole täna ühtki h i n g e (s. t. inimest) ~ hingelist kodus“. — Lõunavepsas asi on läind nii kaugele, et põhjemalt murdeist laenatud inehmō (= deminutiiv sõnast inime) tähendab kuradit (Kettunen, E. Kirjandus 1925, lhk 368).

6. Nõnda siis näeme, et üks ja seesama jeng-sõna tõlgitseb liivis nii „hinge“ kui ka „vaimu“, kõnelemata muist tähendusist. Selle puuduse kõrvaldamiseks on laenatud lätist eriti just v a i m u väljendamiseks g a r a (lvü) <lt gars, väga laiade tähendusfunktsioonega, ms.: '1) der Dampf, der Qualm in der Badstube; 2) der Geist, Lebenshauch, Seele; 3) der Geist, die Lebenskraft, der Lebensmut jne. jne.; 9) der Geist, überirdisches Wesen, so namentlich die Seele eines Verstorbenen, das Gespenst' jne. (ME). — Jälgides gars-sõna tähenduslikku arenemist lätis ja arvestades selle sõna haruldase levimisega võrdlemisi muu läti mütoloogilise terminoloogia kõrval, on arusaadav, miks ka liivi keelde laenatud gara on kodunend siin kõnekeeles väga populaarseks vastavais tähendusraames: inimese vaim vastandina kehale on gara (lvü) ja üldse igasugu üliloomulik olevus on gara (näit. L 28, L 48, Kr 78, Kr 110, V 93). Iseäranis armastetakse tarvitada gara-sõna just hääde ja halbade vaimude defineerimiseks ühenduses vastava atribuudiga: h ä ä d vaimud = juvad garad (näit. Sr 4, Kr 151), p a h a d vaimud = äbjuvad (s. t. „eihuvad“) garad (näit. Kr 122, Pr) ehk sliktid garad (Kr 103, Kr 105, Pr, V) ja isegi kuradi vaimud = kuře garad (Kr 66). Sellised „hääd“ ja „halvad“ vaimud on ristiuse sünnitusi, ja väga tõenäoliselt gara-sõna levimist juba lätigi keeles ja eriti veel liivi rannikul on soodustanud mõjuvalt kaasa aastasadu l ä t i keeli peetud liivi keelt mitteoskavate vaimulikkude jutlused, milledes hääd ja pahad vaimud esinesid alatasa just gara-sõna läbi väljendetuina ja siirdusid kirikust koguduse kodudessegi kõnekeeles alatasa tarvitetavaiks sõnuks, nii et on tõrjund välja omakeelse terminoloogia¹⁾. Kirikukeelega vast seletub osalt samuti, miks öeldakse omakeelse „ei-hüva“ = äbjuva gara kõrval ka keskallasaksast laenatud „slikt“ gara (vrdl. lt slikt 'schlecht' Ulm).

¹⁾ Huvitava paralleeli sellest, kuis just kirikukeel mõjutab teatud sõnade erilist levimist (sageli isegi moonund kujul!), pakub eestis i s s a n d - sõna, mis on üldistund maakeelt halvasti tundvate ja moonutavate (vrdl. lisaks vana kirjaviisi!) vaimulikkude kaudu kogu eesti keele alale jumala tähenduses, kuna ta selles tähenduses on arvatavasti lihtsalt nn. t õ l k e - la e n muude kiriku-terminoloogia tõlgete hulgas: vrdl. ladina dominus, vene Господь, saksa der Herr > issand jumal (jumal issake, issa pojuke ja püha vaimuke), ka lätis esineb „kungs“ vastavas tähenduses kirikukeele mõjul (vrdl. Kraasnas „puustuze-je z ä n d ä“ — O. Kallas, Kraasna Maa- rahvas 67, 79).

Töenäoliselt omakeelne hing = jeng on esinend varemini üldisemalt läti laenuvaste gara asemel: veel praegugi juvad garad kõrval öeldakse ka juvad jēngōd (Pr), kod-gara ja kod-jeng väljendavad ühtviisi koduhaldjat (L) jne. Ning kõigest läti mõjust hoolimata tehakse täniseni kindel vahe terminis h i n g e d e a e g = jēngōd ājga (lvū, vt. surnute päätükki), kus ei öelda kunagi garad ājga, olgugi et lätis esineb paralleelselt nii veļu laiks kui gaŗu laiks ja isegi gaŗu mēnesis, s. t. „vaimude kuu“ (oktoober), — küllap hingede aja mõiste juurdub nii tugevasti liivlaste minevikus, et isegi selle terminit pole suutnud tõrjuda kõrva hilisemal ajal võidukalt pääletungiv läti laensõna gara. Mõnel muul juhusel öeldakse küll liiviski surnute kohta kah garad (Sr 58—60, Kr 151, Pr, V), näit. ta ajas halva „gara“ hauda tagasi (V). Lõpuks gara on tungind haldjategi terminoloogiasse: mereneitsi nōra on gara (Sr 55), laevahaldja potermann on merevaim = mjer-gara (L 90, vrđl. Sr 51), veeisa kõrval öeldakse ka veevaim = vjed-gara (Pr 113) ja mäehaldja on kalnō-gara (Pr 138). — Ühe sõnaga, liivi keeles kiriku ja kes teab milliste muude asjaolude mõjul moodsaks ja üldtarvitetavaks saand läti laensõna gara vastab täielikult eesti v a i m - sõna tähenduslikkele funktsioonele ja tarvitamisrohkusele. Aga mis see „vaim“-sõna siis eestiski lõppude lõpuks muud on, kui tõlkelaen saksa Geist-sõnast (üliloomuliku olevuse tähenduses) või vähemalt saksa keele mõjul — ja jällegi just saksa pastorite ehk „vaimulikkude“ kaudu! — eesti keeles nii laiali levinend ¹⁾).

Huvitav à propos on jälgida keeleinstinkti nüansse ka kirikliku termini sanctus spiritus tõlkimisel: der heilige Geist resp. святой духъ eeskujul öeldakse eestis üldiselt p ü h a v a i m, samuti lätis svētais gars. Ka Lutsis öeldakse „pühä vaim“, kuid siin see „vaim“ on juba ainult „muistinō paatre sõna“ (NB reminiscens e e s t i k e e l s e t e jutluste aegelt kodumaal!); Lutsi kõnekeeles vaim-sõna ei tunta enam sugugi, vaid inimesil on „hing“ ja „tõpral — toss“, muu midagi ²⁾. Kraasna maarahvas ei tunne aga vaim-sõna üldse, vaid sääl esineb sanctus spirituse tähenduses „jumala h e n g“ ³⁾, kuna liivi keeles ei ole ei „p ü h a vaimu“ ega „jumala hing“, vaid keskelt läbi „j u m a l a

¹⁾ Vrđl. U. Holmberg, Wassergöttheiten 175: Wassergeist > veevaim jne. — Soome v a i m o 'naine' tähenduslikust arenemisest vt. Virittäjä 1901, lhk 7.

²⁾ P. Voolaine andmeid.

³⁾ O. Kallas, Kraasna Maarahvas 65.

vaim" = jumal gara (Kr 18, Pr), mis teinekord võib tähendada aga ka lihtsalt hääd haldjat (Sr) või jumala inglit (Pr) ¹⁾!

7. Saarimaa (Vir 91—92) identifitseerib gara-sõnaga ja asetab liivi „mütoloogiliste olevuste“ nimekirja ka veel ühe põlise soome-ugri sõna: leil = läul (lvÜ), esitades näitena „tal on leil välja läind, tal enam leili pole sees“ (Sr). Arvatavasti on juhtind Saarimaa tähelepanu sellele sõnale märkus Sjögren-Wiedemanni sõnaraamatus: lävl 'heisser Wasserdampf, Dampfbad, Schwitzbad, Hauch, in L (= NB Salatsi liivis!) auch Geist'. Ja tõepoolest, tänapäevgi öeldakse liivis näit. üldise „hingekurk“ = jeng-kurk (lvÜ) kõrval mõnikord ka „leilikurk“ = läul-kurk (Sr, Kr, — vrdl. lt vėsma rikle, mitte gara r-), niisama hari-likuma ja pieteetsema kõnekäänu „hing välja läind“ (L, Pr, V) kõrval öeldakse tooremas ja vallatumas stiilis „laskis leili välja“ (Pr, V), sedagi öeldavat küll enam looma puhul (Pr), — järelikult siis just sellesamas tähenduses, nagu lõuna-eestis öeldakse to s s väljas, laskis tossu välja (põhja-eestis harilikult hing väljas, heitis hinge, soomes henki meni, henki on pois). Kaugemais sugu-keeltes leidub küll paar paralleeli „hinge“ ja „leili“ (resp. auru) mõistete kokkupuutumisest ²⁾, kuid liig julge on siiski oletada liivi esitet fraases kajastusi muistsest ajast, kus hinge kujuteldi olemuselt auruna. Praeguses liivis läul ei ole küll mingi „mütoloogiline olevus“, nagu eeldab seda Saarimaa, vaid lihtsalt piltlik figuur, poolnaljatelev stiilivõte, mille algupära ei tarvitse otsida igivanast mütoloogilisest käsitusest, vaid tõenäolisemalt küll hoopis uuemast ajast: liivi läul-sõna hinge tähenduses näib olevat lihtsalt nn. tõlkelaen lät i eelpool käsiteldud gar(s)-sõnast, mis tähendab algupäraselt just auru, leili (sama tüvi, mis vene ropъть, leedu gāras, 'der Dampf', ME, sub gars) ja mis lätiski tähendab ühtlasi hinge, mida on kujuteldud aurutaolisena — sellest siis ütlus garu izlaist 'den Geist aufgeben, fahren lassen' (ME), edasi gars tähendab lätis üldse igasugu vaim-olevust, ja Sjögren-Wiedemann noteerib seda Salatsi lät i s t u n d liivis ka läul-sõna kohta, kuid küllap säälgi läul-sõna vaimu tähenduses on öeldud juhuslikult ja

¹⁾ Vrdl. niisama „jumalamees“ = jumal-miez tähendab kord prohvetit (Pr 104), teinekord aga hääd kaitsevaimu külvamisel (Pr 111).

²⁾ Virittäjä 1901, lhk. 7; U. Holmberg, Jumalauskon alkuperä 21. — Saunaleili pühakspidamisest Eestis Hornungi aegu vt. E. Kirjandus 1921, lhk 18.

ilmsesti igapäev kõneldava läti keele mõjul. — Vaevalt siis spetsiaalselt liivi, vaid ennem küll läti keeles on sooritet leili ja hinge mõistete ühtumine, mis sellisena on siirdund juba valmi käsituse-na liivi keele alale; kuid sääl saunaleili tõlgitsemiseks oli olemas juba oma sõna läul (ja sellepärast läti gara-sõna ei laenatud mitte leili tähenduses!), kuna vaimu mõistele vastavat väljendust polnud ja selleks laenatigi siis gara. Raske on väita, mis on mõjutand eesti piltliku kõnekäändu „leil väljas“ tekkimist ¹⁾, kuid väga võimalik, et näit. lõuna-eesti „laskis t o s s u välja“ on kujunend omakorda vene ütluse выпустилъ душу eeskujul või mõjul ²⁾. Igatahes peaks olema ettevaatlikum, eeldades aur-hinges meie hõimude ürgaegade usundiliste käsituste kajastust ³⁾.

JUMALAIST JUMALANI

8. „Käsitus, et kõikjal looduses asub mingisuguseid hingelisi, keda meie esiisad on nimetand h a l d j a i k s, on olnud meie rahva muinasusu oluliseimaid ja samal ajal eluvõimeliseimaid piirjooni“ ⁴⁾. Õeldu maksab üldse meie sugurahvaste kohta. Kuid kes on siis õieti need haldjad ehk nn. deemonid? Nende algupära seletamises erineb praegu kaks voolu meie hõimurahvaste usunditeadlaste seas. Soome-eesti rahvalaulude spetsialist Kaarle K r o h n omas teoses „Suomalaisten runojen uskonto“ tuletab kogu soome haldjate rikkaliku maailma ja isegi jumala mõiste s u r n u t e austamisest (kui pole tegu ilmsete laenude või kõrvalmõjutusiga): esimesest uues majas surnud pereisast saab majahaldja, uppunust

¹⁾ On ju küllalt veel muidki selliseid piltlikke kõnekäände ilma vähe-magi mütoloogilise tagapõhjata, näit. „ajas koivad sirgu“, vrld. soomes „ketaransa (s. t. k o d a r a d!) pystyyn heitti“ jne.

²⁾ H. Ojansuu tahab ühendada toss-sõna auru tähenduses soome vastega tuoksu 'lõhn' (eL ks > ss) — vt. KsVk I 178. — Ka liivis esineb toss-sõna vaste: tosa-pila (Ii, Ir, Pr) tähendab aurupilve (NB tosa ei ole aga häälikuliselt ühendetav soome tuoksu'ga).

³⁾ Sinnapoole tüürib ka H. Paasonen oma ülalmainitud artiklis (SUSA XXVI), kus ta kokkuvõttes jõuab lõpptulemusele, et inimhinge käsituses soome-ugri rahvail ei mängi rolli germaani atem, hingus, vaid meie sugu-rahvaile omane on ettekujutus hingest kui inimese varjust (Schatten-seele), mis psükooloogiliselt baseerub vast nägelisil mälestusil ja unedel surnuist.

⁴⁾ U. Holmberg, KsVk I 85.

saab veehaldja, metsa hukkunust metsahaldja jne., — nõnda lõpuks kõik haldjad põlvenevad Krohni järele surnuist. Teiselt poolt meie kaugemate sugurahvaste usundi parim tundja Uno Holmberg, ilma et ta eitaks haldjate osalist põlvenemist surnuist, näitab siiski teatud erinevusele surnuist põlvenevate haldjate ja nn. loodus-haldjate vahel ning oletab viimaste algupära inimese üldises psükooloogilises kalduvuses suhtuda ümbritsevasse loodusesse kui NB omataolisesse, elustada ja „hingestada“ otsekui endasarnaseks teda ümbritsevat välisilma ning kujutella looduse nähtuste „hingi“ eriolevusina, kes ongi nende nähtuste haldjad, — nõnda nagu teevad seda veel praegugi lapsed ja nagu on teind seda hõimud ja rahvad oma lapseas ¹⁾).

Olgu lugu haldja-mõiste ürgse algupäraga ja haldjate-usundi arenemise psükooloogiliste predispositsioonega kuis tahte, — ainult liivi andmed üksi ilma põhjalikuma rinnastamiseta muude hõimude vastetega ei võimalda meil ei ühe ega teise teooria pimesi eelistamist ega lõplikku omistamist, — aga igatahes haldjate olemasolu liivi rahva usundilises teadvuses on ometi iseendast kindel ja konstateeritav tänapäevani.

9. Juba Läti Hendrik oma ajaraamatus kõneleb korduvalt liivlaste jumalaist ja tõlgitseb neid ladinakeelse vastega dei ²⁾). Jääb küll teadmatuks, millise just omakeelse sõnaga tolle aja liivlased väljendasid seda dei-mõistet, kuid vaevalt tarvitseb kahelda, et need olid siiski apellatiivse iseloomuga haldjad ega mitte proprilised jumalad. Vähemalt mingisugust usaldetavat pärisnime kas või ühegi liivi isikulise jumala kohta pole säilind. Varemaja uurijad tahtsid lugeda küll vanust kroonikaist välja liivi jumalategi nimesid, nii näit. eesti kuulus koolmeister J. Jung ³⁾ oletas ka liivlaste man T a a r a ehk Toora tundmist ja austamist, kuna noor läti üliõpilane Fr. Kärkluvaks ⁴⁾ pidas P i k t u l (i s) -jumalat liivi omaks, kuid ometi on nii ühel kui teisel juhul tegemist kas eesti või läti (resp. kure-preisi) nimede üldistamisega

¹⁾ Ilmeka kokkuvõtte oma seisukohtest Holmberg avaldab artiklis „Suomalaisista haltioista“ (KsVk I 85—93).

²⁾ Origines Livoniae I 10 Diis suis, X 14 Deum Livonum, XVI 4 Diis paganorum jne.

³⁾ Liivlaste würst Kaupo — Kodu-maalt nr. 5, lhk. 79.

⁴⁾ SDP VII 16 — ligemalt vt. pikse puhul § 28.

— kusjuures need ise ka on omajagu kahtlased ¹⁾ — või ainult teksti eksliku interpretatsiooniga. Igatahes mingist Asgardist ega Olümpist Liivis ei saa olla juttugi, kui juba isegi Läti-Leedu Romove tõeline olemasolu muutub järjest kahtlasemaks ²⁾. Selle vastu haldjate apellatiivseid üldnimesid on säilind Liivis veel täni-seni kogu hulgate, nagu eelpool esitatakse, ja nende ehtsuses pole teatud piirini põhjust kahelda.

10. Usu keskseks kujukaks ja usundilise terminoloogia domineerivaks nimeks tänapäeva kristliku liivlase teadvuses on *jumal* = jumal (lvÜ), millise nimega tõlgitsetakse praegu pääasjalikult ainult üht personifitseeritud ristiusu Jumalat ja juutide Jehoovat, kuna kõiki muid jumalaid — ristiusu seisukohalt nimelt *ebajumalaid* — väljendetakse noore läti laensõnaga *ālkōd* (L, Kr, Pr), kusjuures need *ālkōd* NB ei tähenda kunagi haldjaid, vaid täpsemalt näikse tähendavat eriti just ebajumalate *kujusid* (< lt elks 'der Götze, der Abgott', Ulm; bibliograafiat selle sõna kohta vt. ME, Wb I 567). Ebajumalakujusid tõlgitsetakse veel teise noore läti laensõnaga *tālōd* (< lt tēle ~ tēla ~ tēlis 'Bild, Schatten, Bildsäule, Skelett, Gerippe, Götzenbild', Ulm). Vanasti tehtud puust erilisi jumalakujusid, kuna nüüd öeldavat üldse asja kohta, mida keegi erandlikult hoiab ja armastab, see asi olevat selle inimese *ālk* (*Pr).

Läti Hendrikul on paar huvitavat kohta, mis lubavad oletada teatavat jumalakujude tundmist temaaegsete liivlaste man ³⁾. Ta jutustab oma kroonikas (II 8), kuis liivlased pidand sakslaste jumalaks üht inimpää kuju, mille Saksamaale tagasisõitnud palverändajad nikerdand enne ühe puu oksasse ⁴⁾. Teisal (Or. Liv. X 14) kronist kirjeldab, kuis metsade tihnikust teatud liivlane tulnud öösel preester Danieli manu Sydegunde'sse ja jutustand sellele oma unes nähtud ilmutuse: ma nägin, öelnud mees, liivlaste jumalat (Deum Livonum), kes ütleb meile ette tulevasi asju (qui nobis futura praedicat); see oli üks rinnust päälani puust välja-

¹⁾ K. Grotenfelt, Ovatko muinaissuomalaiset palvelleet skandinaavista Tor-jumalaa (Suom. V₂, lhk. 52—64). — šm, LM 6 (preislaste „pikuls“ on asetet jumalate nimekirja vanade kronistide poolt).

²⁾ šm, LM 6—7.

³⁾ Jumala- või õigem haldjakujusid tunnevad ju ka muud meie sugurahvad — vt. J. Krohn, SSPJP 61—81.

⁴⁾ Seda kohta refereerib ka Eisen, EM III 96.

kasvav kuju (*imago excrescens ex arbore, a pectore ad sursum usque*) ja see ütles mulle, et letoonlaste sõjavägi tungib homme pääle¹⁾. — Selline tulevikku ennustav jumal pole vist muud midagi kui lihtsalt haldjakuju, kellelt liivi targad ja arbijad käisid küsitlemas ja maagiliste toimingutega järele uurimas tarvilisi teateid.

11. Aastasadade jooksul sissejuurdunud kirikuõpetuse mõjul valitseb nüüd väliselt muidugi täielik kuristik Jumala ja eba-jumalate vahel, kuid kogu see pärisnimelise jumala mõiste ise on ju liivis ristiusu importeeritud²⁾, kuna väheldased enneristiusu-aegsest liivi usundist säilind andmekesed viitavad soomesugu rahvaile olulise haldjate-usundi poole. Küllalt iseloomustav siinjuures on asjaolu, et sama termin „jumal“, mis praegu singulaarselt väljendab ristiusu kolmainsat, esineb ühtlasi pluraalsel kujul jumald (lvÜ) ja näib tähendavat veel tänapäevgi ühtlasi just haldjaid ehk deemonid üldse. Nõnda kõneldakse, vanasti olnud palju jumalaid (L), aina igas kohas ja paigas olnud oma jumal (L), igal kohal on üks, kes seda hoiab, igal asjal on oma jumal ja see jumal teda kaitseb (Kr); vanad inimesed uskund taevaruumi, maa, vee ja metsa jumalaisse (Sr) ja palund oma jumalaid, kes neil olnud, merel ja maal neil olnud omad erijumalad (L). Jutustaja vanaema kõnelnuvat veel alatasa usklikult õhujumalaist, nurmejumalaist ehk tarajumalaist, metsajumalaist, merejumalaist ja mereemast (Kr < V); teise jutustaja — 80. aastase rauga — vanemad tuletand tihti meelde tarajumalaid (s. t. põlluhaldjaid), mereema ja tuuleema (Kr < Pr) jne. Üldiselt tundub, et inim-põlv või paar tagasi sõna „j u m a l a d“ on esinend liivis pluraalselt

¹⁾ Refereerides seda unenägu K. Krohn (SRU 209) lisab omaltpoolt kohe ligi: „Arvatavasti kujud olid tehtud puukandude ja voolitud ainult ülemise otsa pool inimkujuliseks (vt. ka J. Krohn, SSPJP 78).“

Sama kohta tsiteerib ka Eisen (EM III 96) ja lisab omaltpoolt Kruse järele (Necrolivonica I 7) teate Puiškaln'ist (Dondangeni ligidalt) leitud jumalakujust, mida peetavat ohvriks mõnelt mehele igatsevalt tüdrukult. — Vaevast küll on siin tegu jumala kujuga, vaid tõenäolisemalt lihtsalt laialt tuttava maagilise võttega manada omale abielu-õnne mehe kuju (sageli ka ainult suguelundi kuju) meisterdamise ja ohverdamisega, mida Puiškalni vananevad läti (mitte liivi) tüdrukud praktiseerind võib-olla alles üsna hilja.

²⁾ Vrdl. jumala-probleemi käsitleu K. Krohn, SRU 353 jj.; vt. ka Eisen, EM I 165—169; šm, LM 11. Pika uurimuse „Jumalast läti mütoloo-gias“ kirjutab L. Bērziņš (Austrums XVI 1900), kus ta taoteleb siiski mono-teismi printsiipi muistsete lätlaste usundis.

umbes samuti nagu näit. Kraasna maarahval nimetus „m a a - j u m a l a ’ “¹⁾ NB haldjate tähenduses²⁾, kuna lätis deminutiiv „j u m a l a k e s e d “³⁾ väljendab isegi veel spetsiaalselt surnute hingi, surnuid, keda toidetakse rooega vanade puude ja kivide man (lt. dieviņš 'der Götze'; dieviņi 'die verstorbenen Geister', ME; läti rahvalaules esinevad dieviņa 'jumalatar' ja mäte 'ema' segamini haldjate tähenduses, Ulm). — Kokkuvõttes võiksime siis lisaks endiste uurijate tulemusile konstateerida ka liivi poolt, et jumal-sõna võõrsilt laenatud kristliku tähenduse taga näib peituvat varjul meie hõimele põliselt omane haldja mõiste. Praeguses liivis jumal on ms. lihtsalt kah üks haldjate nimetusi, nagu on seda juba eelpool käsitletud „hing“ ja „vaim“ (gara) ja nagu on seda veelgi sagedamini esinevad „emad“ ja „isad“, kelledel peatume alamal üksikasjalikumalt⁴⁾.

12. Ajaga jumal on spetsialiseerund ikka enam ja enam just ristiusu kolmainsaks, kusjuures talle on antud pieteetlikus alanduses kõikvõimsa i s a n d a aukraad: „jumalaisand“ = jumal-izand (L, Sr, Kr 106, V) või „taevaisand“ = touvō-izand (Pr), nagu öeldakse ka eestis „issand“ ja lätis „kungs“ või „debess kungs“ (=taeva isand) vene-saksa-ladina eeskujudel (vt. § 6); vähem pieteetlikul suhtumisel nimetetakse taevast isandat ka v a n a jumalaks (L, Ir, Kr, V). Kuid see ristiusu jumal on võtnud üle palju kohuseid ja ülesandeid ka paganuse erinevalt haldjailt ja samuti katoliku pühimusilt. Lätis on iseäranis silmatorkav jumala suur roll näit. j a a n i p ä e v a pühitsemises. Jumal esineb aktiivse te gelasena väga paljudes läti jaanilaules, ja need omakorda on tutta-

1) O. Kallas, KrMr 63 jj (sageli küll ka pühimuste tähenduses).

2) Nii tüübilised on read Kraasna rahva palves

madala maajumala,

korge kodokuninga (KrMr 82)

ja veel lisaks

puustuze-jezändä (KrMr- 67, 79).

Vrdl. ka Lutsis pikkene-kuningas (O. Kallas, 80 LMrMj 330, muinas-jutus Aa 545 B).

3) Vrdl. Kraasnas: jumalakeze' ~ jumalakaze' (O. Kallas, KrMr 78, 80, 100).

4) Olgu mainitud võrdluseks, et läti keeli sellevastu Dievs = Jumal on ainult pärisnimi, mitte üldnimi, mispärast ka läti rahvalaules haldjad ei nimeteta harilikult „jumalaiks“ (šm, LM 11). Suurepärase ülevaate jumal-sõna funktsioonest lätis pakub ME, Wb 1 485/6 (sub dievs).

vad liivigi rannikul; esitagem neist kas või mõnedki, et iseloomustada Jumala reaalsed isikut, mis ei vasta kaugeltki ristiusu seisukohale:

Täna õhtul J u m a l sõitis, —
kuhu panna jumala varss?

— Pangem lilleaida tema,
kõitkem vaskse sidemega.

LF I Kr 118 — vt. LD 32911.

Jaaniööl J u m a l käib mööda nurmi
~ täna õhtul Jumal tuli meie nurmele.

Heina ta niitis ~ kitkus välja,
viljapäid tõstis üles ~ vilja aga kasvatas.

LF I Kr 50 — vt. LD 32559.

J u m a l läks ubadetarra,
ütles ubadele: „Tere õhtust, oad!
millised õied teil on?“

Oad öelsid: „Mustad, valged, kirjud“.

LF I Kr 51 — vrdl. LD 32518, 32540, 32553.

Aga mitte ainult jaaniõhtul, vaid vanasti jumal käind maa pääl ringi muulgi ajal (Pr), ja tema vastuvõttu liivlased kirjeldavad lätlasilt laenatud laulus järgmiselt:

Voi jumal, voi jumal,
kus(t) ma J u m a l a l e silmavett (s. t. pesuvett) saan?

— Püha M a a r j a allikast saan silmavett,
suurel pärnal kuivab silmarätt (s. t. käterätt),
kuldse luuga puhastan põrmandut.

LF I V 41 — vt. LD 34043.

Sama laulu Setälä on kirjutand aastate eest Ire külas üles palju täielikumal kujul:

Voi mind jumal, mis nüüd teha, mis nüüd teha!
kust võtan J u m a l a l e silmavett (s. t. pesuvett)?

— Selle suure mäe päält, sellest pühast allikast,
säält võtan jumalale silmavett.

Selle suure mäe pääl kasvab üks suur puu.

Sellel puul on üheksa oksa,

igal oksal üheksa lehte, ∴

igal lehel üheksa marja.

Voi mind jumal, mis nüüd teha, mis nüüd teha!
kus kuivatan J u m a l a l e silmarätti (s. t. käterätti)?

— Selle suure puu oksa pääl,
säält kuivatan jumalale silmarätti.

Voi mind jumal, mis nüüd teha, mis nüüd teha!
kust võtan J u m a l a l e voodiriideid?

— Selle suure mäe päält, selle suure puu alt,
säält võtan jumalale magamisrõivad.

OHVERDAMISI JA „EHTIMISI“

13. Kuna liivi muistsest haldjate ja surnute usundist üldse on säilind ainult riismeid, siis veel vähem on püsind jälgi nende muistsest kultusest. Läti Hendrik oma kroonikas kõneleb paaril korral liivi preestrest ja ennustajaist (arioli) ning ohverdamisist „oma jumalaile“. Tuttavaim on munga Theodorichi ohverdamlugu (Or. Liv. I 10, Gruberi väljaandes lhk. 6—7). — Sajusel ajal viljaikalduse hirmul Toreida liivlased kavatsend ohverdada oma jumalaile meelehääks Meinhardi abilise preester Theodorichi, kuid tahtnud saada enne seda liisu läbi teada jumalate arvamist ja nõusolekut, et ohver neile vastuvõetav: nad lasknud astuda hobuse üle mahapandud oda, et näha, millise jalaga jumalad juhivad astuma hobust üle, kas elu või surma... — hobune astund esiteks pahema, s. t. ohverdamiseks ebasoodsa elu jalaga. Siis liivlaste preester (resp. tark) seletand, kristlaste jumal istuvat nägematult hobuse seljas ja juhtivat hobuse jalga; preester pühkind hobuse selga, et ajada võõras jumal ära, kuid hobune astund uuesti sama jalaga üle oda, ja siis Theodorich jäänd ohverdamata¹⁾. Nagu pahem jalg, niisama ennustand jumalate mittenõusolu ja halba kordaminekut ettevõttele ka ohverdetava tapalooma kukkumine pahemale poole (Or. Liv. XV 3, Gruberi väljaandes lhk. 76)²⁾.

Tänapäev mingisuguseid muid preestreid enam ei teata ega mäleteta kui ainult üht, ja see on ametlik ristiusu papp = päp (lvü), kuna siin-sääl külades elutsev tark = koval (lvü) pole mingi elukutseline ametmees ega soorita enam mingisuguseid ohvreid haldjaile ega surnuile, vaid on muutund kas ebauskliku rahva poolt kardetud kuradi käsilaseks, nõiaks, või jällegi koduseks arstiks ja abimeheks argielu hädades (ligemalt vt. nõia päätükis), kuna väheseid täniseni säilind ohverdamisi toimetab asjaomane isik ise.

14. Mis puutub üldse ohverdamisisse, siis need jagunevad praegu kolme suurde liiki: esiplaanile on tõusnud mui-

¹⁾ Refereerides seda lugu J. Krohn (SSPJP 124) lisab omaltpoolt täienduseks: See arbimise komme sellisel viisil on laenatud leedulasilt või slaavlasilt, kuid ikkagi see võib olla algupärast, et oli olemas ohvripreestrid, kes arbisid (vrđl. J. Jung, Liivlaste würost Kaupo, lhk. 79). — Sama ohvrilugu mainib ms. ka Eisen, EM I 15 ja III 136, 150.

²⁾ Vt. Parnot, Versuch... lhk. 316/8.

dugi ristiusu ohvrid ja annid kui ka teatud road ühenduses kiriku, pühimuste ja nende tähtpäevaga, kuid teiseks teatakse ka ohvreid surnuile ühenduses pääasjalikult matuste ja hingedeajaga (ligemalt vt. surnute päätükis) ja kolmandaks ohvreid loodus haldjale meelehääks, et võita nende sümpaatiat ja häätahtlikku abi igasugu töis ning toiminguis. Kuna viimast liiki ohverdamised tänapäev tunduvad enam muistse aja mälestusena ja maagilise tembutusena kui tõsise kultusena, siis mõni aeg tagasi need on olnud üsna reaalsed.

Vanimaid teateid liivi ohverdamisist pakub teadagi Läti Hendrik. Eelpool oli juba juttu preester Theodorichi tapmise kavatsusist, mis viitab inimohvri praktiseerimisele tol ajal. Edasi Läti Hendrik jäädvustab mälestuse liivi loomaohvrist, kirjeldades oma ajaraamatus (XVI 4, Gruberi väljaandes lhk. 88/9), kuis Toreida juba ristitud liivlased sakslaste poolt ümberpiiratud kindlustuses resp. maalinnas ohverdand „auks oma jumalaile, vastavalt vanule kombeile, sokke ja muid loomi“ (hircos et alia animalia) ning visand tapetud koerad ja sokud (canes et hircos) irvituseks piiskop Alberti ja kogu sõjaväe nähes kindlustusest alla¹⁾, mida piiskop heitnud hiljem kibedasti ette armupaluvaile maavanemaile.

Aastasadade jooksul loomaohver on nihkund järjest taha poole, ja mingi reministsents sellest on säilind täniseni vast ainult ühenduses surnute kultusega vanas kombes tappa matuseiks teatud loomi (vt. surnute päätükis). Elujõulisemad on olnud igasugu aineohvrid, millede kajastusi esineb veel alatasa kas või näit. teatud ristiusu pühimuste ja tähtpäevade pühitsemise kombeis. Reljeeflikult kirjutab möödunud aastasaja keskpaigu vana Prinz Piza-külast Sjörgen-Wiedemannile järgmiselt:

Andere legen zu Weihnachten und am ersten Tage des Jahres Opfer von Brot auf den Mühlstein zum Lohn für das, was im Jahre gemahlen wird, Andere wiederum thun dasselbe in den Pferde- und Schafställen, um für das Jahr den Lohn abzugeben. Endlich pflegen Viele, wenn sie zur See irgend wohin fahren wollen, im Augenblick, wo sie die Fahrt antreten, erst Branntwein in die See zu giessen, als Gabe für die Seemutter, damit sie das Meer bezähme. — SjWied, LGr. LXXV.

¹⁾ Sama kohta mainivad ms. J. Krohn (SSPJP 181) ja Eisen (EM III 24). Vrdl. ka Parrot, Versuch... 345 jj ja Läti Hendriku Gruberi väljaanne 26—29.

15. Omajagu huvitav on jälgida ohverdamisega ühenduses olevat terminoloogiat liivis. Saksa keelest põlvenev „o h v e r“ = uppõr (lvü = lt upuris 'das Opfer'; verb „ohverdada“ = uppõrtõ, lvü = lt upurēt 'opfern') tähendab liivis ainult puht-kiriklikku või eetilist ohvrit moodsas mõttes, mitte kunagi ohvrit haldjaile. Haldjaohvrit väljendetakse üldiselt läti lainuga z i ' e d (lvü < lt zieds 'die Blüte, Blume'; ziedi 'Erstlinge, Erstlingsfrüchte, Geschenk, Gabe von Früchten, auch wohl Opfer', Ulm). Eriliselt silmatorkav on läti sõna tähenduslik arenemine õiest ohvrini¹⁾, mis peegeldub ka verbis — ziedõ (lvü) 'annetada, ohverdada' < lt ziedēt 'blühen, schimmeln' ja zieduot 'Geschenke machen, (Erstlings)gaben verteilen, opfern' (Ulm). Sõna zied väljendab liivis üldse meeelhäämaksu, mitte tasu, vaid andi. Nagu haldjaile antakse zied, nii ka targale või arstile antav and on zied, näit. puhumise eest haige ziedõb s. t. annetab puhujale mõne kopika raha või midagi muud (Kr). Samuti näit. esimest korda kevadel kalal olles visatakse üks kala merre tagasi, sest muidu olevat zied merest välja võetud (L). Või kui marjulised jõuavad eriti marjarikkasse kohta, siis nad harilikult hüüavad ikka: siin on nii palju, nii palju marju, et vaja panna siia zied! — ja siis pannaksegi kuhugi maha kas lõngatükikene või midagi muud (Pr). Ja zied on muidugi ka otsekohene and haldjaile: tara- ja metsajumalaile ja muile pandud selliseid ohvreid maha ja neid kutsutud zied (Kr); kes jumalaile on andnud oma zied, selle vastu nad on olnud ka hääd (Kr, Pr). Selliseks zied-ohvriks antakse pääasjalikult pühade toite, mune, võid, piima, soola, suhkrut, viljateri, leiba, kakku, saia, silke, liha, putru, suppi, viina, õlut, aga ka kõieotsi, võrgutükke, lõnga, võid, käterätte, säärepaelu, kindaid, sukke, isegi tubakat, õisi, aerupulke, tõrvapütte, ristteelt korjatud liiva ja muidugi ka päris sularaaha, — seda täpsemalt kirjeldetakse iga üksiku ohvrisaaja puhul eraldi alljärgnevais päätükkes. Olgu mainitud lõpuks, et „zied“ asemel öeldakse mõnikord ka „h ä i e r m“ = ē'drõm (V), mis ongi ju otsekohene tõlge lätikeelsest zied-sõnast.

¹⁾ Nagu läti keele alal on sooritet tähenduslik arenemine 'õis > and > ohvriand', niisama esineb meie sugukeeltes huvitav arenemine 'õis > ilus asi > mänguasi' — vt. Kalima, SUST LII 86 jj. (Vrdl. ka liivis ē'drõm = „häierm“, s. t. õis — lu'm-ē'drõm = „lumehäierm“, s. t. lumehelve ja pila-pusk = pilvelill.)

16. Pääle zied-sõna leiame veel ühes teises nimetuses liivi keele alal kajastusi huvitavast tähenduslikust sugulusest õitsmise, ehtimise ja ohverdamise vahel. — Tänini rannikul on püsind endisaja komme ilustada lilled ja õitega põllupeendraid, puid, hooneid, aidu ja isegi inimesi teatud tähtpäevil, ja seda kommet nimetetakse e h t i m i s e k s = puskantõmi (lvü, vrđl. lt puškuot 'eigentlich mit Blumen zieren, dann auch für schmücken überhaupt', Ulm). Kuna praegu selliseks tsentraalseks ehtepäevaks aastas on j a a n i p ä e v, kindlasti läti mõjul, siis mõni aeg tagasi tähtsaim päev liivi rannikul näib olevat ü l e s t õ u s m i s p ü h a hommik¹⁾. Ja siis, lihavõtte hommikul, ehitud lehtpuuokste ja õitega katused, rukkinurmed, paadid rannal ja puha, puha (Kr); rukkiorasele pistetud põllupeendraile selliseid õitsvaid oksti resp. palme jne. (Kr); peremehed tahtnud seda väga, et poisid-tüdrukud ehiksid lihavõtte ööl rukkimaad ära (L, Ii), — siis rakis kasvaks hästi (Ii). Niisamasugust ehtimist korratakse ka jaani-ööl (Kr), kuna oluliseim ja pidulikuim moment spetsiaalselt just lihavõtte hommiku tseremoniaalis on päikese tõus, milliseks ajaks kogu küla noorrahvas (või ainult naised — Kr) suures hulgas läheb randa künkaile „linde tõstma“ s. t. äratama ja ajama (L, Ii, Kr, Pr, V, Kl). Neiud on ehitud ja pärjatet ning laulavad kõrgel künkal:

Tšitšo(r)-linnukesed, tšitšo(r)-linnukesed,
(~ Suured linnud, pisikesed linnud),
nüüd te aeg on üles tõusta!

tšitšo, tšitšo!
Karud, hundid muusse (~ maamehe) metsa,
hüvad loomad (~ põdrad, jänesed) meie metsa!

tšitšo, tšitšo!
Lahjad lestad muusse (~ pisikesse) merre,
lihavad lestad meie merre!

tšitšo, tšitšo!
Hüvad poisid meie külla,
pahad poisid muusse külla!

tšitšo, tšitšo!

¹⁾ Prof. Šmit viitab asjaolule, et lihavõtte pühade kultus Baltikumis osutab algupäraselt enam vene kui saksa mõju; lätis isegi selle püha nimi lieldiena = „suurpäev“ on otsekohene tõlge vene terminist великъ день (Šm, LM 94—95). Vene poole viitavad ka „suur“-neljapäev ja „suur“-reede eestis, lätis, liivis. Vt. ka H. Ojansuu kirjutust „Suomen pääsiäinen ja päästäjä“ (KsVk I 177—185). Lihavõtteist Liivis vt. SjWied, LGr LXXIV ja LXXV; Записки РГО II 260.

Ilusad neitsid meie külla,
inetud neitsid muusse külla!

tšitšō, tšitšō!

— SDP VII 49, Set Ir, LF I Kr 67, Kr 68, Pr 9, V 73, Kl 16, Kl 23.

Pärast laulmist hõisatakse ja süüakse kakku, saia ja mis kellegil kaasas, vahetades üksteisega ja jättes ohvrina ka rannale. Sinnasamma mäeharjale ehitakse üks kuuse latv ja seda nimetatakse lindudekuuseks (Kr).

Vastavat „lindude ajamist“ tunnevad ka Kuramaa ranniku lätlased ¹⁾, kes laulavad „lindude mäel“ samuti näit.

Hundid, karud Saksamaale,
šūvo, šūvo!
Pisilinnud Kuramaale,
ligo, ligo ²⁾!

Lauldes visatakse ühtlasi mune alla orgu või vette. Isegi muistsed Preisi kurelased on laulnud vastavalt häist lindest ja huntst-karudest, rasvaseist kaladest ja lahjadest ³⁾. Ja seda lindude ajamise tseremoniaali läti uuriija cand. phil. Bruņenieks ⁴⁾ ühendab muistse surnute kultusega, identifitseerides lindude ajamist lindeks kehastund pahatahtlikkude surnute ajamisega (garu dzišana) ja otsides sellele kombele vasteid isegi Fidži saarlaste hingede merre ajamisest. Kuipalju siin on tegu just muistse surnute kultusega, on siiski raske ütelda, kuid selgesti läti kombed ja laulud väljendavad küll maagilisi toiminguid ja manamisi kaitseks nõiduse, kadede ja pahade vaimude vastu, edasi maagilisi abinõusid viljakuse, karja- ja kalaõnne tõstmiseks ja lõpuks huvitavaid puhastusvõtteid ⁵⁾, mis väga hästi võivad põlveneda ka hilisemast ristiusu ajast ning on ühendetavad Kris-

¹⁾ Parima ja ülevaatlikuima kirjelduse sellest annab K. Auziņš: „Putnu dzišana un pautu šaušana“ (RKr XIII 99—106); vt. ka LP VII 377—379. Vrdl. Lihavõtte kombeid eestis Eisen, EM II 147; saksas Wuttke, DVA ³ 69—73, § 80—83.

Huvitav on ülestähendus Muhust, kus tüdrukud suur-reede hommikul vara püüdvat tabada üksteist veel voodist, peksta vitstega ja hüüda: „Hääd kala õnne, häid siigu, häid lesti“ jne., H IV 6, 575 (12).

²⁾ LP VII 378, 2. Saksamaa esineb läti rahvaluules üldse kõige halva kodumaana; refreen šūvo tähendavat halvaks panevat eemalepeletamist, kuna ligo olevat häätahtlik — vt. MVM V 363 jj.

³⁾ Globus 1899, № 9, lhk. 146.

⁴⁾ Põikemas artiklis „Veco latviešu māņticība“, ajakirjas MVM 1899, V 363 (algus vt. lhk. 262).

⁵⁾ RKr XIII 99 jj.

tuse ülestõusmise suursündmusega¹⁾), millest isegi päikene tunneb rõõmu niivõrd, et kiigub ja tantsib tõustes (vt § 24 — NB just päikese tõusu aegu tehaksegi maagilisi toiminguid ja lauldakse loitse!).

17. Igatahes palju usaldetavamaid paganusaja usupüha järgi on säilitand Lätis ja eo ipso ka Liivis läti suurim tähtpäev aastas, läti aasta tuiksoon ja tähtpäevade kulminatsioon — j a a - n i ö ö. Selle öö ja päeva sisu lätlased ise iseloomustavad parimini nimetusega „õitepüha“ (ziedu svētki ja zāļu diena s. t. rohipäev). Ka liivi rannikul see on enne kõike õite ja ehtimise püha, ja liivlasedki nimetavad jaaniõhtut vahel „heinaõhtuks“ = ājna(d)-õdōg (L, Sr, Kr), sest siis tuuakse õisi ja lilli ning ehitakse nendega kõik kohad, hõisates „līgo, līgo, kõik kohad õitsevad, līgo“ (Kr). Jaani õhtul käiakse lauldes ja leelutades ümber põldude ja nurmede, pärjad päis ja süled täis lilli, õisi, rohelist okski; kõik viljaväljad ehitakse kaharate pihelga-, kase- ja pedaja-okstega, et kasvaks tore kahar vili (L, Sr); neiud seovad õunapuile võid ja annavad sellega oma ohvri = zied (L); niisama ehitakse kõik tubade, lautade ja aitade katused ja ukсед, et inimesed kui ka loomad oleksid kõik terved ja et tuleks rikas aasta (L); ehitakse ka väravapostid ja paadid rannal pihelgaokste ja palmega, sest j a a n i i s a tuleb oma õnnistusega ainult sinna tallu, mis on ehitud (Kr); igas külas põletet vanasti pidulikult jaaniõhtul rannas üks vana paat ohvriks mereemale, et see õnnistaks saaki (Pr); ning jaanipäeva hommikul pannakse pärjad pähe isegi karjale (Ii, Kl Saar); kogu jaaniöö „maal“ (s. t. läti sisemaal) peremeestel seisab väljas õues suur laud täis rooge, et sööksid säält j a a n i l a p s e d — need, keda nähakse, kui ka need, keda ei nähta (Pr)... — Prof. Šmit analüseerib läti jaanipäeva kombeid, võrdleb neid väga sarnanevate eesti omadega, eraldab venest ja saksast põlveneivad kristlikud elemendid ja jõuab lõppresultaadis paganusaja kihini, mis näib kajastavat lätlaste muistset paganusaja s i g i v u s p ü h a²⁾). Sellise kevadise

¹⁾ Vrdl. šm, LM 94—95.

²⁾ šm, LM 88—92, RKr XV 11—15. Peab küll mainima, et näit. eesti vastete analüüsil šmit seisab väga nõrgal alusel: pääle Wiedemanni (LdE 362—363) ta tunneb nähtavasti ainult veel Kr. J. Petersoni fantastilisi materjale (vt. tema arutusi ligo-sõna puhul LM 90). — Vrdl. ka A. Bielensteini artiklit Das Johannisfest der Letten (Balt. Monatschrift 1874, XXIII 1—46).

sigivuspühana jaanipäev oleks siis vastandiks teisele põlisele rahvusvahelisele suupühale ja nimelt sügisesele närbumisaja surnute pühale ehk hingedeajale, millest eraldi surnute analüüsi puhul pikemalt.

PÜHADUSI

18. Ebauskliku liivlase teadvuses igalpool looduses eksisteerivad haldjad, kuid sellekõrval seletetakse veel, et inimene uskund igapäev selle asja sisse, mille ta pannud hommikul tähele, see asi olnud siis sel päeval tema jumal (*Kr), ehk nagu teine eidekene seda veidi teisiti defineerib: mis hommikul välja minnes juhtub esimesena silma ette, seda peetakse kogu päeva jumalaks; kui teisel päeval silmatakse midagi muud, siis peetakse taas seda jumalaks (*Kr)¹⁾; isegi pedajaid ja mida kõike peetud vanasti jumalaiks (*Kr); vanasti palutud ka metsloomi, puid ja jõgesid (*Sr); jumalaiks peetud lõpuks ka päikest, kuud ja muud (*Sr). — Sellises loodusnähtuste jumalastamises tundub siiski nagu natukene literaarset algupära: tõenäoliselt need põlvenevad omal ajal nii moodsast looduse vahenditust mütoloogilisest sümboliseerimisest, milline targutamine on juurdunud õige püsivalt ka Lätis isegi algkoolide õpperaamatuisse ja nende kaudu saand teatavaks Liivi rannikul. Ning nende arvamiste lähtekohaks on vanemate asjakirjade segased teated, nagu näit. liivlastegi kohta selline seletus esineb paavst Innocentius'e bullas 1199 aastast, kus ta kutsub sakse ja vestfaallasi appi paganlikekude liivlaste vastu, „qui honorem deo debitum animalibus brutis, arboribus frondosis, aquis limpidis, virentibus herbis atque spiritibus imundis impendunt“²⁾ = kes jumalale kuuluva või omistetava austuse kulutavad või siiravad mõistusetu loomele, leherikkaile puile, selgeile vetele, haljendavaile rohtele ja roojaseile vaimele. Aga juba Sjögren-Wiedemann (LGr LXI) lisab kohe juurde: Wer nicht an die Unfehlbarkeit des Papstes glaubt, dem bleibt doch der

¹⁾ Vrdl. samalaadilist teadet saarlaste kohta: Uebrigens wählte sich jeder Oeseler jeden Morgen einen Gott, dem er den Tag über das Compliment machte (Luce, Wahrheit und Muthmassung 65).

²⁾ Vt. Bunge, Urkundenbuch № 12. Seda kirja refereerib ms. Eisen, EM I 243 ja III 43. Vt. ka Parrot, Versuch... 316 ja 318/9, kus Läti Hendriku sylv pulcherrima¹⁾ analüseeritakse (Or. Liv. Gruberi väljaandes lhk. 149).

Scrupel, ob Innocenz bei der grossen Entfernung auch über dieses Detail der livischen Glaubenslehre recht unterrichtet war.

19. Nagu ohverdamised ja „ehtimised“ liituvad ajaliselt teatud pühadega, niisama ka ruumiliselt teatud kohaga — tähtpäevele seltsivad pühad paigad ja ohvrikohad. Neist Liivis on säilind küll veelgi vähem mälestusi kui pühadest päevest. Ainult loetud raamatuist põlvenevad teated pühadest metsast ja hiitest (Sr, V), kus ohverdet vanule jumalaile (Sr). Usaldetavamad ja kindlasti suusõnalise traditsiooni pärandet on mälestused vanade kalmistute ja matuspaikade äärmiselt pieteetlikust austamisest (Ir, Kr — vt. § 95)¹⁾. Alho (LK 20) kirjeldab mõnd sellist vana kalmistut: üks neist on Piza-küla lähedal metsas Rinda-jõe kaldal; mõne aja eest jõgi lõhkund kalda murenema ja liivast tulnud nähtavale palju surnute luid; teine muistse kalmistu koht on keset Īra-küla, kuid keegi ei julge ehitada sinna midagi ega kasutada maad põlluks, vaid seda kohta peetakse erilises aus. Ja nõnda see paik püsib puudutamatuks päale Alho kirjeldusaega veel täniseni. Teist muistset matmispaika sama Īra-küla ligidal nimetetakse Alho teatel (LK 21) „saarlaste surnuaiaks“, sest sinna maetud saaremaalasi. Neist kalmistuist leitud aegajalt igasugu pisiasju, nagu sõlgi, vaskrõngaid, tualettasju jne., mis olevat samasugused nagu leiud Liivimaagi liivlaste vanult kalmistuilt (Alho, LK 21)²⁾.

Praegu enam mingit spetsiaalset ohvrikohta ei teata, vaid koht vaheldub vastavalt ohvri saajale ja igakordseile ohverdamise tingimusele. Nii viiakse merehaldjaile määratud „zied“, s. t. ohver randa või visatakse merre, rehehaldjad saavad oma anni rehes, põlluhaldjad nurme veerel, peendral, surnuile kantakse roog sauna või viiakse haua päale ristile säärepaelu, võid jne.; sageli and pan-

¹⁾ Prof. Šmit on uurind üksikasjalikumalt lätlaste matmiskoha küsimust ja jõudnud otsusele, et muistsed lätlased on matnud surnuid liivakünkaisse oma kodu ligiduses ja on hakand matma neid ühiseisse surnuaidesse alles katolikuaja lõpu poole (RKr XV 147; Šmit, Etnografisku rakstu krājums I 80; Šm, LM 54).

²⁾ Arkeoloogide võiks huvitada ka järgmine teade: 1900. a. paigu leitud šliter-mäest „kivipaati“, mille all olnud kivinuge, kivilusikaid ja muid kivi-riistu; „paati“ leitud sellises kivihunkus, kus olnud palju inimluid; paati peetud Noa laevaks; leidjad lõhkund selle aga kohe ära, lootes leida säält seest veel briljante või midagi muud väärtuslikku, ent pole leidnud tühjagi (Pr).

nakse väravapostile või rehe ja tare vahel seisvale suurele tulpale, edasi ka „toa“ või lae pääle, niisama vundamendi alla, ahju taha, kivile, kraavi „kandile“ ja metsagi, nagu see ligemalt selgub haldjate üksikkäsitelul.

20. Ometi on säilind mälestusi ka paarist spetsiaalsest ohvripaigast ühenduses teatud kivi või puuga. — Sinimägede kolmandal harjal (Knabenberg = lt Puiškalns, vrdl. § 10 alam.) olnuvat Alho teatel (LK 46) mõni aeg tagasi kummaline kivi, mida ümberkaudsed liivi-läti elanikud veel eelmisel, s. t. 18. aastajal kumardand ja austand ohvritega ¹⁾.

Tuttavaim liivi-läti püha paik on siiski kuulus piva pärna = p ü h a p ä r n metsalagendikul seitse versta Piza-külast ja paar versta Aäts-mõisast (Anzenhof). See pärn on kuulus kogu Põhja-Kuramaal, ja Alho ajal ümberkaudsed liivlased ja lätlased käind veel ohverdamas puule üht-teist, harilikuimalt kirjused säärepaelu, mis kinnitet tikukesiga puu tüvve tuulde lehvimä (Alho, LK 46). Vanasti „ehitud“ pärna, viidud sinna riideid (kas ka söögikraami, seda jutustaja ei tea), lõigatud puu koosseis oma märgid jne. (V). Selle pärna alla inimesed läind jumalat paluma, sest kes sääil on palund, selle palve jumal võtnud kuulda, kui vette visatud puulehed on ujund vastu voolu (Kl, Kl Saar Vir 91). Hädaajal käidud varemalt ikka püha pärna juurel palumas abi ja küsitelemas tulevase sündmuse (Alho, LK 46)²⁾. Harilikult ühendetakse seda palumist ja küsitelu mingi sõjaga — Rootsi (L 16), Poola (L 52) või saksa sõjaga (Ii Set, Sr 103, V 117; Setälä kirjutab sakslaste asemel zaku'd). See juhtund nõnda. Rinda ehk Änger (= Angermünde) loss olnud purustet ja vaenlane tungind Dondangeni kindlustuse poole (Ii Set, L 52). Siis liivlased palund kõigest südamest Rindajõe kaldal ühe suure pärna all (L 16, L 52, Ii Set, Ii 67, Sr 103, V 90, V 117 — S. 241), et vaenlane ei pääseks edasi (L 16). Nad katkund selle suure pärna küljest ühe lehe (Sr 103) ~ lehti (L 16) ~ oksti (L 52), pildund jõkke ja ütelnud: kui leht läheb vastu voolu, siis jumalad (Sr 103) ~ jumal (L 16) võtavad kuulda nende palve ja „keeravad“ selle sõja ära; kui aga leht läheb päri voolu,

¹⁾ Vrdl. pühi kividid Eestis — Eisen, EM III 76—97 — ja Lätis — LP VII 353—360 w 1—21.

²⁾ Alho-Setälä andmeil kõnelevad samast lõhmusest ehk pärnast ka Eisen (Eestlaste sugu 80 ja EM III 50) ja Itkonen (Suomensukuiset kansat 96).

siis nende palvet ei kuulda (L 16, Sr 103). Ja tõesti, lehed (või oksad — L 52) läind vastu voolu (L 16, Sr 103) kolmandal viskamisel (Ii 67), — siis palujad teadnud, et neid on kuulnud. Ning jumal lasknud sündida, et vaenlase salgad läind pimedas taplema üksteisega viis versta pärna mant eemal ühe oja kaldal ja hukkund, — sellepärast kutsutakse seda oja siia maani Vjer-ürga s. t. Vereoja (S. 264), kuna suur pärn saand sellest ajast päälle pühaks (L 52, Ii Set, Ii 67, Sr 103). Teises redaktsioonis jutustetakse, et usklikud läind püha pärna alla ja palund sääl nii pikalt, kuni vette visatud lehed hakkavad minema vastu voolu (Ii Set, V 117). Sellega palujad saand nagu märgi või „tähe“, et nende palve on võetud kuulda; nad läind vaenlasele vastu ja võitnud selle (V 117). Mõned taas mäletavad sellise tingimuse: kuhu poole veevool viib lehed, sinna poole sõda läheb ära; ja lehed läind vastu voolu liivlaste ranna poolt ära maa poole (V 90). See pärn saand siis nii pühaks, et pole tohtud võtta selle küljest enam lehekestki, veel vähem oksa ega teotada kuidagi seda puud (Alho, LK 46). Kes püha pärna mant iganes midagi võtnud, kas oksti või lehtigi, sellega juhtund ikka mingi õnnetus või ta jäänd haigeks. Kord keegi saarlane kusnud ülbelt pärnale ja suurustelnud: „Mina peaksin sellist sitta nimetama pühaks pärnaks!“ — kuid, sa näed, mees hakand paisetuma ja jäänd kärnaseks (L 53).

Püha pärna lugu on tuttav ka Lätis. Üldse t a m m ja p ä r n näivad olevat lätlaste pühi puid¹⁾. Juba 1892. aastal J. Freiberg²⁾ kirjutab „kultuurajaloolise ülevaate“ läti „pühatammest“ (Par svēt-ozolu), kus esitab andmeid Lätist ja võrdleb neid teiste rahvaste tamme-kultusega. J. Lautenbach³⁾ teab nende puude austamist ja neile ohverdamist veel olevikuski (1901) paljudes kohtes

¹⁾ LP VII 338—349 p 1—20: püha tamm; LP VII 349—351 r 1—7: püha pärn; vrđl. ka LP VII 334: pühad lehistud. — Just Liivi rannikul austetavast Rinda-jõe pühast pärnast kõneleb näit. LP V 117, № 42 IV ja V, kusjuures sääl esineb veel motiiv teejuhi kangelasteost, millist Eestis jutustatakse alatasa ühenduses sisside ja pardiajajatega: vaenlased võtnud kohaliku mehe teejuhiks, kes viind need sohu, kuna jõe kaldal palujad näind jumala abi töotust sellest, et kolm lehte läind vastu voolu. Vt. lõpuks ka Biene-mann, Livländisches Sagenbuch 136, № 176 < Döring, Sitz. ber. d. kurl. Ges. 1877, lhk. 66 jj. — Vrđl. pühi puid Eestis: Eisen, EM III 39—53.

²⁾ SDP VII 63 jj.

³⁾ Magazin XX₂, 236—257.

Kuramaal. Samuti A. Birkert(s)¹⁾ rõhutab just Põhja-Kuramaal taami murde alal eriliselt püsivat tamme ja pärna austust; alles hiljuti ohverdet pühil puil läti piksejumalale Pērkon'ile (sellest kutsutakse püha puud ka Pērkon'i tammeks) ja palutud vilja õnnistust²⁾. Hiljem, 1920. aastal, A. Švabe³⁾ analüseerib uuesti „tamme ja pärna läti usundis“ ja viib need ühendusse totemistliku kultusega, kuna P. Šmit(s)⁴⁾ sadade läti rahvalaulude põhjal näeb tammes meeste sümbolit, jõu ja elu kehastust, kes võib kaitsta inimest igasugu häda ja isegi surma vastu, kuna sellevastu surma paika — kalmistule — istutetakse harilikult pärn, kes olevat ühtlasi õrnema soo, naiste, sümboliks. — Läti rahvalaulud nimetavad küll tõesti alatasa meest tugevaks kui tamm ja naist käharaks kui pärn, kuid palju kaugemale see luulekõne piltlik „sümbolitamine“ ka ometi ei lähe (vt. siiski LD 1676, 4289, 9780 jt.).

1) Latvijas vēstures chrestomatija I 66.

2) Vt. ka Inland 1836, № 9.

3) „Ozols un liepa latviešu religijā“ — vt. IMM I₁ (1920), № 7—10, lhk. 40—46, 135—151, 260—267, 343—346. Vt. ka Švabe, RpLF I 46—81.

4) Šm, LM 106—107; vrdl. ka Šmit, ERKr I 18—26; Mežs mūsu tautas dziesmās.

III. LOODUS JA HALDJAD

TAEVATAAT

21. Baltikumi vanema aja teoloogest kronistid näevad paganust kirikliku prilli läbi: paganad teeninuvat õige jumala asemel kuradit. Ja sellepärast nad annavad juba a priori kõigile paganuse mütoloogilisile nimedele halva sisu ja tähenduse ning sellepärast nad nimetavad ja kirjeldavad küll paganate „kuradeid“, kuna kõik vanemad kroonikad vaigivad surnuks ja olematuks paganate t a e v a t a a d i, sest et see on — identifitseeritud ristiusu Jumalaga. Nõndaviisi seletab prof. Šmit ¹⁾, miks on säilind vanemast ajast küllalt igasugu kahtlasi läti-leedu-preisi „kuradite“ ja muude haldjate nimetusi, kuna taevataadi nimi mainitakse Lätis esimest korda alles 17. sajandil katoliku preester Paul Einhorni kirjutusis ²⁾. Läti rahvalaulud annavad aga Šmitile täieliku õiguse asetada taevataadi üldisesse haldjate perre samaväärse liikmena nagu näit. tuuleema, pikseisa, mereema jne., olgugi et ristiusu mõjul taevataat on suland tugevasti kristlikku Jumalasse.

Kuna läti rahvaluules taevaisa (= debess tēvs, deminutiivselt d. tētiņš) esineb nii mõnigi kord ja üsna mitmekesise tegelaseks ³⁾, siis Liivis sellevastu mäletetakse temast võrdlemisi kurnis vähe. Liivi keeli taevas = tōvaz : touvōd (lvū) tähendab ühel hoobil nii taevast kui ka ilma ja tormi (vrđl. lt. gaiss 'der Luftraum, die Luft, das Wetter' — negaiss 'das Unwetter', Ulm); siis vastavalt ka „taeva“ haldjad võivad esindada kord taeva, teinekord aga tuule ja tormi haldjaid, nii näit. üldtuttava tuulehaldja — tuuleema — kõrval esineb ka „t a e v a e m a“ — touvōjema (Pr) tormiema tähenduses (vt. § 36). Spetsiaalsemalt just

¹⁾ Šm, LM 6, 10—11, vrđl. lhk. 31.

²⁾ Vt. Script. rerum. Livon. II 571—652.

³⁾ Näit. LD 9291, 31167, 31834, 33718, 33720. Võrratult sagedamini esineb dainades siiski Jumal = Dievs. Ülevaate läti taevataadist ja jumalast pakub Šm, LM 11—13, 31; vt. ka Šm, LPT I 26. Eesti andmeid vt. Eisen, EM I 170—173.

taeva haldjana esineb nagu Lätis ja Eestiski *t a e v a t a a t* = *touvõ-tõti* (lvI) ~ *touvõ-täti* (lvL). Taevataadi kõrval öeldakse ka lihtsalt *t a a t* = *tõti* (L, Kr) või taas *t a e v a i s a* = *touvõ-iza* (L 28), *t a e v a v a l i t s e j a* = *touvõ-võlikšiji* (Ii, V), vrdl. eel-pool juba mainitud *t a e v a i s a n d* = *touvõ-izand* (Pr — vt. § 12). Tähtsa mälestuse on jäädvustand meile SjWied (LWb ja LGr 359,9) *S a l a t s i* liivist nimetuses *v a n a i s a* = *vana iza* pikse tähenduses (ligemalt vt. § 28).

Kuid pääle nimetuse taevataadist teatakse Liivis väga vähe olulist: ta figureerib mõnes jutustuses (L 28 = S. 55 + 72, Kr 17 = US. 40; Pr 127 = S. 14); kui sähvateleb pikne, siis öeldakse, et taevataat riidleb (L, Pr, V — vt. § 30); kui sajab palju lund või vihma, siis öeldakse, et *t a e v a t a a d i l a p s e d* (L, Pr) või vana jumala lapsed (L, V) vallatelevad või et vanataati-vanamemme jahvatavad püüli (L, Ii, Kr — vt. § 33); kui merel mässab kole torm, siis palutakse taevataadi resp. tormitaadi käest abi (L — vt. § 38); tuult nimetetakse üldiselt taevataadi (Pr) ehk lihtsalt taadi (L) hobuseks (vt. § 36), kuna vikerkaart taas (taeva-?) ema vööks (L — vt. § 27), — taeva *e m a s t* harilikult küll juttu ei tehta, vaid vastandiks meestesooast taevataadile asetatakse naiseliku printsiibi kehastajana ikka maaema (vt. § 47)¹⁾. On säilund pisikene mälestus isegi taevataadile *o h v e r d a m i s e s t*: jõuluööl viidud toa pääle rooga, et see taevataat kah saaks süüa (*V). — üldiselt aga taevataat Liivis on identifitseerund osalt pikse, osalt tuule ja ilma haldjatega, kõige enam *r i s t i u s u J u m a l a g a*. Ristiusu mõju on läind isegi nii kaugele, et taevataadi perekondliku seisu analüseerimisel jõutakse arvamisele: *M a a r j a* = *Mõri* on taevataadi ema (V — kas vast veneusuliste *божья мать, богомать* mõjul, vrdl. Šm, LM 13) ja *i n g l i d* = engöld on taevataadi lapsed (Kr, V). Ning kristlik ema uinutab oma hälli-last lauluga:

Maga, mu pisike kanake, maga:
t a a t sind hoiab inglitega.
 Maga nüüd hommikust saadik,
 kunas kuked laulavad kikirigi!

LF I Kr 127²⁾.

¹⁾ Samuti Lätis — vt. Šm, LM 13—14. Läti dainades taevaema nimi esineb ainult üks kord (LD 415), kuna mõnes laulus esineb veel jumalaema nimi (LD 7964, 16978³⁾, 33789, 33949, 34054), mis näib põlvnevat vene *богоматерь*'ist (vrdl. Šm, LM 13).

²⁾ Selle lastelaulukese läti vasteid vt. LD I lhk. 344 ja A. Bērzkalne kogudes: LFK, Bdž 6,1; 10,1; 83,1; 106, 26 jne.

JUMALA POJAD JA PÜHAD NEITSID

22. Tuult ja sadu tekitavate taevataadi laste (vt. § 21 ja 33) kõrval esineb veel eriline termin: jumala pojad = jumal puogad (lt dieva dēli 'Gottes Söhne, als Personifikation der Himmelserscheinungen ... mythologische Personen, scherzhaft auch Zigeuner' ME, sub dievs). Kuna Jumalapoeg ainsuses väljendab ühtlasi ka ristiusu Kristust (Kr 18, V 155), siis jumala pojad mitmuses figureerivad peaaegu ainult nimena, mida olevat küll ja küll kuulnud, osalt jutustusi, veel enam aga NB läti laules, ilma et ligemalt mäletetaks kuuldu restaureerida (Sr, Kr, Pr, V). Tegelikult jumala pojad kuuluvadki üleni ja otsani läti mütoloogiasse, kus neile on otsitud vasteid küll Indias, küll Greeka dioskuures jne.¹⁾ ja kus hiljuti nii moodne natuurmütoloogide „sümbolitamine“ on näind neis küll koidu- ja ehatähe (W. Mannhardt), küll pilvede (A. Bielenstein), küll valguse (L. Bērziņš) jne. kehastusi²⁾, mis meid liivi seisukohalt suurt ei huvita³⁾. Läti keelest tõlgitud on ms. ka järgnev rahvalaul, kus figureerivad jumala pojad.

Külaneitsi aset teeb,
kutsub mind kõrva magama.
Ma ei lähe sulle kõrva:
sul on must palak.
Mul endal on saarepuust paat,
mis mere pääl hõljub ja kiigub.
Saarine paat kergesti ujub —
sada penikoormat ööga.
Mina nägin Saksamaal
kolm neitsit töötamas:
üks kudas, üks ketras,
üks keris taas siidi.
Anna, ema, mulle see tütar,

¹⁾ Lautenbach, Очерки I 160 jj.; vrdl. ka Šm, LM 8; Šm, LPT 26; Šm, LAR V 220; K. Rēps, KV 1921, № 8—9, lhk. 53.

²⁾ Šm, LM 13—14.

³⁾ Jumala poegel läti rahvalaules kindlat arvu ei ole; vahel neid on ainult üks või kaks; ühes laulus jumalal on neli poega: Mihkel, Andres, Peeter ja Paavel (LD 33734, 2), sageli nimetatakse ka Jaani Jumala pojaks (LD 32902/9), mis kõik viitab silmatorkavale ristiusu mõjule (vrdl. Šm, LM 14), — raske ongi veenvalt väita, kuipalju siin laulude piltlikus luulekõnes peitub üldse jälgi mingist paganusaja läti mütoloogilisest mõistest.

kes seda siidi keris.
 Kui sa ei anna seda tütar,
 siis ma suren (mure kätte) ära.
 (Kui ma olen surnud mure kätte,
 kuhu te mind matate?)
 Matke mind siis roosiaida,
 sinna roosijuurte (~ lehtede) alla.
 (Hommikul tulevad siis külaneitsid,
 küll need selle kalmu ehivad.)
 Pärast üheksat aastat
 sääl kasvas üles kähar pärn,
 sääl kasvas üles kähar pärn,
 üheksa ilusa haruga (~ oksaga).
 Igal (pühapäeva) hommikul külaneitsid
 läksid sinna (~ tulid selle pärna juurde) ennast ehtima.
 Murdke, neitsid, mis teie tahate —
 latvu üksi ärge murdke:
 las jääda need ladvad, las jääda
 pisikeste lindude magamiskohaks.
 (Hommikul) ratsutasid manu jumala pojad,
 mürdsid ladva(d) ära.
 Nemad mürdsid ladva(d) ära
 ja viisid M a a r j a - ema pühakotta.
 Viisid Maarja pühakotta,
 panid Maarja-ema hälli.
 Maarja-ema nuttes hällitas:
 need pole sugugi pärna ladvad,
 need on poisi hinge tükid,
 need on poisi hinge tükid,
 kes suri ära mure kätte!

LF I Pr 36 — vt. LD 33625; Lautenbach, Очерки I 32—42.

Pääle esitet laulu jumala poeg figureerib veel laulus LF I Kr 52 (vt. § 25).

23. Ühenduses jumala poegega nimetetakse mõnikord ka p ü h i n e i t s e i d = pivad ~ svätõd neitsõd (L, Pr, V), keda sa- mastetakse maarjaneitsitega (L, V — vt. § 78), kes peavad vee- haldjaina merepõhjas oma pulmi (L 14 = S. 25, vt. § 65) ja kel- lede jaoks pannakse jõulu, vana-aasta ja kolmekuninga õhtuti lauale põleva küündla manu saia, liha, võid usus, et sel ajal jumala inglid, pühad neitsid ja maarjaneitsid tulevad kah meid külas- tama (V). — Nagu jumala pojad nii ka pühad neitsid on Liivis värske laen Lätist, kus neid säälgil peetakse nooreks mütoloogili- seks mõisteks, mis pole suutnud põrmugi koduneda rahvalaules ja mille lätikeelne nimigi svētas meitas on moodustet noortest laen-

sõnust (svēts < vene святой, meita < keskkõrgesaksa meit)¹⁾.

Sisuliselt läti pühad neitsid on õige ebamäärased ja hajuvad laiali mitmes tähendussuunas. Juba Lange oma sõnaraamat (I 555) tähendab, et pühad neitsid teenivad (Lätis teatavasti surnutehaldja osas esinevat) maaema, on nii siis maaema tüdrukuid. Vanem Stender jätkab, et nad teevad õiti igasugu töid ka neid hooldavaile inimesile²⁾. Mõnikord pühad neitsid esinevad pahaloomulisina ja seginevad kuradiga, vahetades või varastades vastsündind lapsi³⁾. Enamasti aga kujutellakse neid häätahtlikkena ja identifitseeritakse Lätis samuti kui Liivis merehaldjate hulka kuuluvate maarjaneitsitega (vt. § 59, 78), lastes ka neid karjatada siniseid merelehmi (vt. § 66)⁴⁾. Tihti läti püha neitsi asub ahjutaguseis tuleasemeil, mispärast hoidutakse valamast sinna tulist vett, et mitte kõrvetada püha neitsi pääd⁵⁾.

Õige sagedasti austetakse Lätis püha neitsi nimega ka seintes näriivat ja tiksutelevat koid (Annobium pertinax L), kelle kohta öeldakse muude nimetuste hulgas ka „püha neitsi ketra tik tik tik“⁶⁾ ja kelle tekkimist seletetakse järgmiselt: orjaaegu virk teotüdruk kedrand nädal otsa mõisas ja hakand pühaõhtul veel enda veime ketrama, kuid surnud ära, kuna ta hing ketravat veel täniseni seintes⁷⁾; või jällegi keegi vahva orjatüdruk pole lasknud mõisahärrat end vägistada, ta pandud keldrisse, ja sinna ta jäänd ketrama veel pääle surmaga püha neitsina⁸⁾. — Sellises tähenduses püha neitsi esineb idaliivlastegi man: videviku aegu ta ketra seinas tšik, tšik, tšik (Kr), kuna lääneliivlased nimetavad puukoid maarjaneitsiks: ta ketra virgasti tšik-tšik, tšik-tšik otsekui taskukell, kuid igas toas teda ei ole, — oma ketramisega maarjaneitsi annab inimesile teada, et mingi õnnetus ei ole enam kaugel (L).

¹⁾ Šm, LM 15. Läti rahvalaules „Svēta meita“ on noteeritud ainult ühes dainas (LD 1226), kus kujutellakse teda vastsündind lapse saatuse määrajana, s. t. läti kuulsa Laima ehk õnneema osas, kes teatavasti on seginend alatasa katoliku Maarjaga (vt. § 75) ja tuletab vägisi meelde katoliiklastegi „püha neitsit“.

²⁾ Šm, LM 15.

³⁾ JKr VI 33 jj. — vrđl. S. 106—108.

⁴⁾ JKr. VI 33 (NB teade põlvneeb Windaust!) > LP VII 641, 13.

⁵⁾ JKr VI 32; LP VII 329 (13).

⁶⁾ Austrums 1893 I 190; MVM V 458; JKr IV 16, № 6; JKr VI 32; LP V 199—200.

⁷⁾ LP V 200 III.

⁸⁾ LP V 200 IV.

Ka Lätis öine vokivurin seinas ennustab õnnetust või surma¹⁾ ja just niisama Eestiski: kuuleb keegi öösel, kui kõik magavad, nagu ketramise mürinat, läheb vaatama ega leia midagi, siis tuleb surm sinna võõraks; vahel öeldakse, et „m a a - a l u s e d piavad ketrama“²⁾. — Wiedemann oma sõnaraamatus teab Eestis seinakoile mitu nime: maa-alused taguvad, tikutavad, luiskavad 'die Todtenuhr klopft, pickt' ~ m a a - a l u s e s e p p 'Ternes pulsatorium L'³⁾ ~ t a g u j a ~ p u u - n ä k k ~ p u u - s ö ö j a ~ p u u - t ö u k, seina-tõuk, taguja-tõuk 'Wandmotte, Todtenuhr'. Lisaks eelmisile tuntakse veel nimesid m a o - a (j) a j a⁴⁾, r a u d p ä ä⁵⁾, r i s t i - k a i v (a) j a⁶⁾, p u u k : p u u g i⁶⁾, t o o n e - s e p p⁷⁾ jne. Iseäranis ligidane vaste läti-liivi pühaneitsile on eesti öö-ema, keda tuntakse Tartumaal: „Öö ema pidada ölema üks vana naene; kui üüsisit taku ehk lina koonal vokki peale jääb, siis peab öö ema ketrama hakkama ja kes selle kinni suab tabada, sell piab siis ketramise jõudu suama“⁸⁾. Lisagem lõppu paar iseloomustavat lugu öisest ketramisest Eestis. —

ALASTI ÖÖEMA VURISTAB VOKKI

Jutustaja ema ikka kõnelnud, kuis kord Kuremaa vallas Küüra talus (oma sada aastat tagasi) nemad kõik magand koos rehetoas (vaat vanasti kambris ju ei magatud: see oli külm), kui jälle hakand vokka kangesti vurisema. Isa löönd tule kohe üles, kuid pole näind enam midagi muud, kui ainult voki ratas liikund veel mis vurinal. Säälsamas tares magand aga ka üks südak (s. t. julge südamega) lesknaine. See läind teine kord vurinat kuuldes pimedas kobama, et kes ajab seda vokki ümber, — istme pääl olnud alasti inimene. Lesknaine kraband ta kinni, et hoida käte vahel, kuni teised võtavad tuld, kuid see veernud käte vahelt ära nii kui üks kera põrmandule. Ja tagajärg olnud see, et lambad äpardund sel talvel palju, — kus nõndaviisi kedratud, sinna tulnud sel aastal ikka lambaäpardus. Aga see lesknaine ise, kes võtnud ketraja kinni, see saand palju tööjõudu, nii et öö tema kätes läind väga jõudsasti edasi. — L < Palamuse.

¹⁾ DL I 134 (rišu mäte vērpi); vt. veel DL I 54 (vikala jeb rišu mäte) ja IV 169; JKr VI 32 (Laimes jeb Māras pinka); šm, LM 87 (rišu mäte ketrab öiti vokil ja jahvatab käsikivil).

²⁾ H II 37, 731 (1) < Jõhvi.

³⁾ Palamusel näit. öeldakse, et maa-alused rahvas töötavad ~ maa-alune sepp teeb tööd ikka tiks, tiks, tiks (L).

⁴⁾ Helme (E. Päss).

⁵⁾ Rāpina (P. Voolaine).

⁶⁾ Palamuse (A. Nurk).

⁷⁾ Alutaguse (J. V. Veski).

⁸⁾ H II 28, 809 (11) < M.-Magdaleena. Niisama vt. H II 68, 529 (91): Kes ööema ketruse päält kinni püüab, sellel on hää tööjõud (< Torma).

MAA-ALUSTE PERENAINE TULEB ÜLES SUKKA KUDAMA

Ühes peres vanal aal kuulnud alati tuas taga ahju taguse seina jaares moa sees üht inimest vokkiga kedrama. Vokki kõrin kost alati tuppa ära — nii ligidal old see Moa-alune. Täht-päävade õhtal ei ole teda sial ialgi kuulnud kedrama. Piale Mihkle pääva on ta hakkand kedrama ja piale Maarja pääva öö ei ole ta änam kedrand, vaid on nagu kangast kudund: sihuksed kompsimesed on moa seest siis välla kost. Siis on kedramene sõn-kaua kadund old kui jälle teine oasta jälle piale Mihkle pääva, — siis hakkand ta jälle Moa all kedrama.

Kord märdi laupäeva õhtul kogu pere läind külla ja kõrtsi märdisanditama. Perenaine üksi jäänd koju, võtnud sukavardad, süüdand peeru ahju rinnal ja istund ahju äärele sukavarrast tegema, mõelnud ise: „Lähen kuulan õige, kas Moa-aluste perenaine kedrab või piab koa Mardi õhtad.“ Läind kuulatama taha seinäärde, kus iga õhtu kedratud, kuid pole kuulnud midagi. Pannud siis uue peeru ja istund taas ahju äärele tööhe.

Korraga tulnud keegi ilus võõras naisterahvas takka seina äärest tule alla, kah sukavarras näpu vahel, ja võtnud tule all suka silma üles. Perenaine küsind ahju äärelt: „Maa mõtlesin, et ma üksi päine kodu olen, nüid nään, et mull küla inime koa siia on tuld.“ Maa-aluste perenaine öelnud vastu: „Meie teised rahvad läksid kõik kottu ära, ma jäin nii sammutigi üksi koeu, tulin siis igavuse pärast siia ülesse, et siin kahekesi seltsem sukka varrast teha, kedrada täna õhta muidugi ei tohi.“ Ta süüdand veel uue peeru, läind siis taha seina ja kadund sinna ära. Pärast ta pole näidand end enam, kuid pääle märdipäeva kuulnud teda taas ketramas. — H II 39, 297 (423) < Koeru ¹⁾.

PÄIKENE. VIRMALISED. VIKERKAAR

24. Nagu massifantaasiale üle ilma nii ka liivi rannikul taevakehad ja taevased nähtused on erilise tähelepanu ja respekti aluseiks, mis väljendub juba kas või rahvusvaheliselt tuttavas ebausku kombes, et keeldakse näidata sõrmega päikeset (Pr), kuu (L, Sr, Pr) kui ka vikerkaare (L, Pr) pääle, sest siis mädanevat ära see sõrm (L, Sr, Pr) või muu asi (L), millega näidatud, või jällegi tekkivat sõrmele kasvajaid (L). Mõnikord piiratakse keeldu kitsamalt: kui kuu on täis, siis täiskuu pääle ei tohi näidata, kuna näitaja sõrm kuivab ära niisama nagu kuivab ja kaob kuu (L). Teiselt poolt põhjendatakse keeldu lihtsalt sellega, et inimesel ei kõlba näidata oma näpuga Jumala kalliste asjade pääle (Pr) ²⁾.

Taevakehadel — päikesel ja kuul — arvatakse olevat ka oma „jumal“ resp. haldja (*Sr), kuid midagi ligemat sest ei

¹⁾ Lugu ise on esitet konspektiivselt, muudetud kirjaviisis, kuna algus vastab täht-tähelt originaalile.

²⁾ Vt. Wuttke, DVA³ 12—13. Komme tuttav ka igalpool Eestis ja Lätis.

teata¹⁾. Keeleliselt iseloomustav on, et liivis üks ja seesama sõna päva: päuvõ (lvü) tähendab nii päeva kui päikest korraga, nagu tõvaz tähendab ühtlasi taevast kui ka ilma ja tormi (vt. § 21; vrđl. ka eestis murdeti „päev läheb looja“ jne. mitmeid muid juhuseid, kus „päev“ väljendab päikest); ometi esineb vahe- tegemiseks ka suffiksi abil moodustet päval'ik(k)i (lvü) päikese erinimetusena.

Liivigi rannikul on tuttav rahvusvaheline arvamine, et päikene tõustes liiguteleb (V) või täpsemalt: lihavõtte hommikul, kui „päev kargab“, siis ta otse tantsib (L, Kr, Pr), hüpleb (L, Pr), keerleb (L), „liigub“ (Pr) või virvendeleb = zibub (Pr), nagu vanarahvas ikka öelnud — selle suure rõõmu pärast, et Päästja (L) ehk Jumalapoeeg (Pr) on tõusnud üles surnuist. Kes näeb päikese tantsimist, selle mõtted samal ajal lähevad täide (Kr) või see abiellub esimese vastutulijaga sel päeval (Kr)²⁾. Vihmast päikese paistel vt. § 91; päikesest korvis vt. § 42.

Läti rahvalaulud kubisevad päikese motiivist — ja just niisama kubisevad läti rahvaluule uurimused igasugu hiilgavaist hüpoteesest, teooriaist ja fantastilisist seletustist naiselise Päikese ning mehise Kuu arvel³⁾, analüseeritakse peensusteni nende abielu õnne, Kuu armulugusid Koidu(tähe)ga ja Päikese armukadeduspiinu⁴⁾... Mitmed läti päikeslaulud on kodunend

¹⁾ Vrđl. E. Kirjandus 1923, lhk. 173, kus kirjeldetakse, kuis laialt reisisind liivi meremees ei usu maakera liikumist ümber päikese ega päikese tulikeralist olemust.

²⁾ Hurt'i kogud sisaldavad teateid kogu Eestist päikese tantsimisest, mängimisest, kiikumisest, hüppamisest või öötsumisest lihavõtte hommikul (vt. ka Eisen, EM II 148), kuna Lätis see ühendetakse harilikumalt jaanipäevaga (šm, LM 88; Zeiferts, LRV I 225; RKr XIII 100). — Vt. Wuttke, DVA³ 71, § 83.

³⁾ Neist silmapaistvaim on tuntud saksa „natuurmütoloogi“ ja loodusümboolika harrastaja W. Mannhardt'i „Lettische Sonnenmythen“ (lätikeelne tõlge RKr I).

⁴⁾ Ülevaate läti rahvalaules esinevast Päikesest ja Kuust kõigi nende kaaslasiga annab šm, LM 16—19; vt. ka švabe, RpLF I 82—85. Rahvalaulude kõrval huvitavaid (osalt küll kaunis kahtlasi) proosajutustusi Päikese ja Kuu armuromaanest pakub LP VII senini ilmunata teine osa № 54 (käsikiri hoiul prof. Šmiti käes); vt. ka LP V 111 (40). A. Švabe esitab lisaks Kuud kui lätlaste muistset sõjajumalust (RpLF I 18—45: Kaŗa dainas). Vt. ka veel Šmit, LPT I 18, 51—52; K. Rēpsš, KV 1921 № 8—9, lhk. 53.

ka liivi rannikul, kusjuures siin suureks vahetalitajaks on olnud läti kooli- ja lauluraamatud. Liivis tuttavad laulud ei puuduta aga sugugi Päikese nii-öelda eraelu ega armuvalu, vaid esitavad teda enne kõike vaeslaste ja kõigi väsinute ning vaevatute häätegitjana, nagu selgub järgnevaist näiteist. —

Kes need sellised, kes laulsid
päikeseta öhtul hilja?
Need on puha vaeslapsed,
kurja herra kuulajad (s. t. teenijad).
* LF I L 93 ja 95 = LD 4063.

Süütab põlema tule, soojendab ilma,
kuivatab kibedaid pisaraid,
närib ära kuiva leiva,
oja sisse kastes.
LF I L 96 = LD 133 (4. variant)¹⁾.

Päikene öhtul hilja
istub kuldse paadi sisse;
hommikul vara karates (s. t. tõustes)
jätab paadi lainetesse.
LF I L 97 = LD 33878 (2. variant).

Miks päikene hilja tõusis,
kus nii kaua viivitas?
— Sääl selle suure mäe taga,
vaeslapsi soojendeles.
LF I L 98 = LD 4358 (3. variant).

Tõuse päikene hommikul vara,
paista aknaist sisse:
vaeslaps kangib jalgu kinni,
pimedas nurgas istudes.
LF I L 99 = LD 4365.

Esitet viit värssi lauldakse Lätis harilikult ikka koos ja nad kuuluvad üldse populaarseimate läti dainade hulka²⁾, kusjuures peab ometi rõhutama, et selle värssidetsükli suur rahvapärasus on tingitud küll väga suurel määral ärkamisaja kirjanduslikust mõjust ja eestkätt nimelt läti kuulsa koolimehe J. Cimze väljaantud lauluraamatuist³⁾, — just nende läbi rahva raud-

¹⁾ Selle värsi puhul Baron teeb märkuse, et ta on vaid eelmise värsi uuemaaegseks jatkuks.

²⁾ Nende analüüsi vt. Lautenbach, Очерки I 23—25.

³⁾ J. Cimze, Dziesmu rota III (1874), lhk. 69, № 65 ja IV (1875), 102, № 83 (Cimze esitab ainult neli värssi, kooliraamatuis nüüd üldiselt aga on ka viimane värss viiendaks).

varaks saand raamatute tõttu esitet päikeslaulud on levinend otsaga ka Liivi rannikule.

Esitagem lisaks veel paar muud läti päikeslaulu, mis on tuttavad liivlasile. —

Jookse, jookse, päikene, maha (s. t. looja),
anna mulle püha õhtust.

Jookse, päikene, oota mind —

saadan oma emale palju terviseid.

LF I Kr 56 — vt. LD 4399 + 4384.

Mina tean, kuid ma ei ütle,

kus päikene magab öösel.

— Mere keskel tema magab

kuldse kepi otsas.

LF I Kr 57 — vt. LD 33829. *

25. Päikesel teatakse olevat ka lapsi. Nii jutustetakse me-reema tütre pulmast päikese pojaga = päva puoga (Kr 96 = S 25 — vt. § 65) ¹⁾ ja lauldakse päikese tütre = päva tidar (Kr, Pr) meheleminemisest kuule või jumala pojale. Päikese poeg (lt. Saules dēls) läti rahvaluules esineb harva, ja šmit peab teda hilisema aja moodustuseks ²⁾, seda sagedasemad ja põlisemad aga on dainades päikese tütre (lt Saules meitas), kellede vanaduse

¹⁾ Samas ühendis päikespojast kõneleb ka Kärkluvaks ja tema järele Sams (S. 25 — vt. § 65, 1. ja 4. variant).

²⁾ šm, LM 18. Eesti rahvaluules „päeva poega“ või „päeva poissi“ esineb korduslaulus „Suisa suud“ (Kallas, Wiederholungslieder 326), Ristitud metsa laulus (Eesti Rahvalaulud I 132—142 ja kuulsas Sal-melaulus, näit.:

Tuli sõnna päeva poissi,

Päeva poiss, päeva hobune — — —

Tuli sõnna kuupoissi,

Kuu poiss, kuu hobune — — —

Tuli sõnna tähepoissi,

Tähe poiss, tähe sulane — — —

H II 54, 473 (171) < Muhu.

Kaheksas oli päeva poega,

Üheksas kuu kuningas — — —

H II 2, 417 (549) < Lihula.

Päeva pojast Eestis vt. veel Eisen, Maa päält taevasse 29 ja EM IV 20—24; päeva tütrest vt. Eisen, EM II 78 ja IV 24—27.

Šmit viib tagasi läti-leedu ühisaega ¹⁾. Liivi rannikul tuttavad päikese tütre kosimislaulud põlvenevad ilmsesti lätist, arvatavasti literaarset teed.

K u u võttis, s. t. kosis, pä i k e s e t ü t r e,
 P i k n e ratsutas vedajaks.
 Sinna ratsutades, tagasi ratsutades
 ta põtkas puruks kuldse tamme.
 Vaeslaps kibedasti nuttis,
 kuldseid oksi korjates.
 Korjas ta kokku kuldseid oksad,
 tegi ta endale kuldse krooni.
 Kõik inimesed imetelid:
 „Kust sa sellise said?“
 — „Riiast otsin, raha andsin,
 Saksamaal kokku tagusin.“
 Kõik inimesed imetelid:
 „Kuis sa said Saksamaale?“
 — „P ä i k e s e h o b u s e d minul olid,
 roheline vaskne saan.
 Kuivasid ära mu päikeshobused,
 kulus ära mu vaskne saan.“

LF I Pr 75 — vt. LD 34047 (vrld. ka 33627); Lautenbach, Очерки I 14—18.

Minul oli üks valge uba;
 ei tea, kuhu teda külvata.
 Külvan tema randa
 valge liivamäe sisse.
 Uba kasvis suur ja pikk.
 J u m a l a p o e g tuli sinna pääle
 pä i k e s e t ü t r e g a pulma jooma,
 p i k s e p o e g tuli ette vedama.

LF I Kr 52 — vt. LD 34039 jj.; vrld. Lautenbach, Очерки I 19—23 ²⁾.

¹⁾ Šm, LM 18; vrld. Šm, LPT I 26; Šm, LAR V 220; K. Rēpss, KV 1921 № 8—9, lhk. 52—53. Ka proosajuttes esineb Lätis päikese tütreid: vt. näit. Fr. Brivzemnieks: Mūsu tautas pasakas I № 26. A. Švabe oma analüüsis „Läti päikene“ (RpLF I 82—85) jõuab lõpptulemusele (lhk. 82), et läti rahvalaulude „päikene“ ja eriti veel „päikese tütreid“ on lihtsalt keeleline analoogia reaalse „ema“ ja „ema tütarde“ asemel, nagu näidand seda juba paarkümmend aastat tagasi L. Bērziņš (Austrums 1900, lhk. 536).

²⁾ Just sõna-sõnalist vastet liivi laulule läti dainades ei leidu, sest see on pandud kokku kahest erimotiivist: esiteks esineb siin lätis väga populaarne laul oast, mis kasvab taevani ja moodustab trepi ülesronimiseks (LD V lhk. 388—401, № 34035—34047) ja teiseks laul päikestütre kosimisest (kokkuvõtte sellest annab Šmit, LM 17).

26. Kuna läti rahvalaules mainitakse päikese kõrval alatasa ka kuud ja tähti, mõnikord koitu ja ehagi, siis liivi rahvaluule nendega palju tegemist ei tee¹⁾, vaid taevast nähtusist on äritand liivlase fantaasiat kihelema enam virmalised ja vikerkaar.

Virmalisi seletatakse mitmeti. Kõigepäält peetakse nende ilmumist lihtsalt taeva avamiseks ehk „vallaminemiseks“, mis esinevat juba maailma algusest saadik (L). Kui virmalised „põlevad“, siis need suured maa (kera) telge taguvad sepad on pannud töö „paigale“, s. t. kõrva, ja suitsetavad oma piipu, — sellest siis see valgus paistabki (Sr). Virmalised tekivad tulemägedest ja ennustavad sõda (Kl Saar). Virmalised olevat taevainglite tee: kui see tee hakkab põlema, siis inglid tulevad taevast maha; tee ulatub taevast maani, ja inglid tulevad ennustama sõda, nälga või rahutuid aegu; see on selline ettekuulutus (L). Keeleliselt on liivis virmalisile palju nimesid: inglite tee = engl'id rjek (L); punamine = pu'n'nõmi (V) põhjataevas; põhjaselgus = puoj-sjeldõm (V), põhjapaistus ehk -valgus = puoj-blõsõm (Pr < lt ziemeļu blāsma) ehk puoj-vālkandõkš (Pr — näib olevat suguline eesti välk ~ valk sõnakujudega); sagedaimini öeldakse ērgil'd' (lvū, ka SjWied, LWb) ~ ērgl'id (lvL) põlevad = palabõd (L, Pz, Ii, Sr, Ir, Pr, V, Kl) ehk põlemine = palami (L) ~ palamõd (Kr, V). Eraldetakse isegi valged ērgil'd', mis ennustavad pehmet ilma, ja punased, mis „näitavad külma pääle“ (V); üldse virmalisi peetakse baromeetriks, mis kuulutavad tuult ja tormi või külma. (L, Sr, V). Sõna ērgil' olevat liivlaste seletuse järele lainatud lätist ja tähendavat kulli, kotkast: lt. ērglis = vene оуе́ль; ka Dondangeni lätlased ütlevad virmaliste kohta ērg(i)ls deg, s. t. kotkas põleb (vrđl. põhjakotkast Kalevipojas!). Sääljuures on iseloomustav, et ērgil' liivis esineb ainult virmaliste tähenduses, kuna vastavate lindude väljendamiseks tarvitetakse omakeelseid sõnu kuļ ja kotkanõz. Mõiste kujunemise lõpulik lahendus tuleb lükata edasi, kuni selgu-

¹⁾ Pääle ilmaennustuste, arstimiste (kus palutakse näit. Kuu - i s a n - d a t, vrđl. Eisen, EM IV 30 jj.) ja töökommete (eriti põllutöös jälgitakse ja isegi palutakse kuud) kui ka selliste kõnekäänude nagu „kuu magab selili“ (L), „tähed otse tantsivad täna taevas“ (Pr) jne. — S ü n n i l u g u s i d tähed tekkimisest vt. US. 10—12 ja inimese kuu pääle tõstmisest vt. US. 7—9.

vad ligemalt selle ideoloogilised lähtekohad läti keeles, mis on praegu veel mitmeti tumedad ¹⁾).

27. V i k e r k a a r t lääneliivlased nimetavad p i k s e v o o - l u k s ehk -j o a k s = pitkiz-ivatōks (L, kus $\bar{o} > i$) ~ -ōvatōks (Ii); idaliivis öeldakse p i k s e k a a r = pitkiz-kōr (Sr, Ir, Kr, Pr, V) ~ pitki-kōr (Ir, Pr, V), vrdl. eestiski „vikerkaar“ < „pikerkaar“ ²⁾); mõnikord kōr = 'kaar' on seginend sõnaga kōra = 'karv, värv' (vrdl. e. murd. punast „karva“) > pitkiz-kōra: part. sg. -karrō (Ir), mis on kergesti arusaadav rahvaetümoloogilise seletusena vikerkaari värvest; SjWied noteerib oma sõnastikus Kuramaalt samuti pitkiz kōr ja p. ōvātōks, S a l a t s i liivist aga varvikš < lt. varāvīksne 'der Regenbogen' (< varš 'Erz, Metall, Kupfer' + vīksne 'die Ulme, Rüster, Ulmus campestris', ergo „vaskjalakas“ ³⁾).

Vikerkaare olemuse ja tekkimise kohta tuttavaim on piiblilooline seletus: see on väline märk Jumala töotusest Noale, et veeuputust enam ei kordu (Sr, Pr — vt. I Moosese rmt. 9, 11—17).

¹⁾ Pääle hariliku virtmalise nimetuse lätis z i e m a j u b l ā s m a (= e. põhjavalgus, vene сѣверное сияніе, saksa Nordlicht, rootsi nordsken jne.) on eriti huvitavad ideoloogiliselt vast järgmised: 1) b a i g s 'das Schreckbild, Scheusal > im Plur. furchtbare Zeichen am Himmel, namentlich das Nordlicht', ME (virtmalised ennustavad ju sõda ja igasugu koledusi!); 2) k ā v i ~ kavēji k a u j a s ~ kaunas (sõnasõnalt „taplejad taplevad“) 'das Nordlicht, eine mythologische Reminiscenz, dass das Nordlicht die Folge eines Kampfes der Seelen gefallener Krieger sei', ME; 3) j u o d s (ld jūodas 'schwarz') 'ein Waldteufel, ein böser Geist', im Plur. juodi ~ juogi kaujas 'das Nordlicht', ME, LP VII 467. — Läti virtmalisist vt. Magazin IV, lmk. 39—40; JKr II № 379; RKr VI № 57; LP VII 221 jj.; Pürs I 113. — Taplemise poole viitab ka eesti ütlus virtmalised „vehklevad“. Küllap eesti „virtmalised“ on ühendetavad virvendeluga (v ~ m vaheldus): virn: virma-lised (vrdl. virv: virva-tuled). Saaremaal esineb kuningas Virn (vrdl. perekonnanime Virma!), kelle 12 poja omavahelist taplemist nimetatakse virtmaliste (Virma laste) vehklemiseks (H, R 3, 390, № 4 — vt. FFC 25, US. 8). Kraasnas „virtmalinō“ on sõimusõna (O. Kallas, KrMr 95). Vt. veel Holzmayer, Osiliana I 48—49; Wied, LdE 458; Eisen, EM I 32—33.

²⁾ Krohn, SRU 125; vrdl. ka Kettuse ja Ojansuu artikleid (Virittäjä 1910 ja 1911) kui ka Sjögreni „Ueber die Bedeutung des Estnischen Namens für den Regenbogen“ (Melanges russes II 128—136); Eisen, EM I 112.

³⁾ „Vaskse jalaka“ puhul tuletagem meelde ka eesti vikerkaare mõistatust „ülle ilma pühhelgas (pihlakas)“, mille on esitand juba Gutsclaff (Kurze Anweisung zur Ehstn. Spr. 371), vt. ka FUF XII 206 (sm. Rauni puhul).

Teiseltpoolt arvatakse, et samuti nagu tuul on (taeva-) taadi hobune (vt. § 36), nii vikerkaar on (taeva-) ema vöö, kusjuures ema vööks vastavas mõistatuses peetakse küll ka pilvi ja õhku (L, LF III L 122) või teed (Ir Set — vt. § 47). Vikerkaart tõlgitsevad veel järgmised mõistatused: suur pikk taadi rihm, ei saa painutada vakasse sisse (LF III L 123); siin maal pani hobuse ette, teise maale sõitis (LF III V 156); öitseb kui lill, ent ei ole lill, kõver kui look, ent pole look (LF III L 120) ¹⁾.

Nagu kuud ega päikest (vt. § 24) nii ei lubata vikerkaartki näidata sõrmega (L, Pr), veel enam: ei tohita minna ka sinna kohta, kus on vikerkaare ots maas, sest sääl vikerkaar rüüpaks inimese üles; lapsed kartnud seda koledasti: vihmaga koos nad sajaksid siis ülalt maha ja kukuksid surnuks (L). Ometi inimeste ülesrüüpamist juhtub erakordselt, kuna vikerkaare oluliseimaks ülesandeks on just vee „joomine“ (L, Sr, Ir, Pr) või „võtmine“ (Sr) maast, merest, jõgedest ja järvedest üles taevasse, kust see sajab taas vihmamana alla (Ir, Pr Saar), — sellest see vihm tekibki (Ir — vt. § 33). Vikerkaare puhul öeldakse harilikult ikka: „va piksekaar joob juba jälle!“ ja ennustetakse sest halba ilma (Ir).

Ühenduses sellega teatakse jutustada mitmeid lugusid. — Nõnda vikerkaar joond kord ühel suvel terve järve tühjaks (Ir Saar). Kõneldakse, et vikerkaar joovat kalugi üles; kord keegi mees või naine, mis ta olnud, leidnud tee päält pääle sadu kalu; siis arvatud, need kalad sadanuvat vikerkaarest (L 99 = S. 5). Jutustaja isa sageli kõnelnud mälestust oma poisikespõlvest, kuis kord sadand kõva vihma, nii tugevasti, et kõik augud ja lohud olnud täis vett; ja siis neis auke olnud kalu sees — kaugel kuival maal põldude pääl; need kalad kukkunuvat õhust maha: ta (s. t. vikerkaar) ju veab neist järvest ja merest üles (Sr 77 = S. 5). Lõpuks teatakse ka inimese ülestõstmise lugu. Üks mees kalastand järves ja vikerkaar joond tema ühes kõige paadiga õhku; pärast mees vihmaga kukkund taas maha ühte lossi ja leitud säält surnuna (L 72 = S. 5).

¹⁾ Läti dainades vikerkaart mainitakse ainult üks kord ja sedagi mõistatus-stiilis:

Mõistke ära, külarahvas, mida ei saa kokku painutada.

— Vikerkaart taevas, seda ei saa painutada kokku.

LD 26029.

Šmit (LM² 24) teatab vikerkaare puhul ainult seda, et ta tõstab vee maa päält uuesti taevasse, kust siis taas vihma sajab.

PIKNE

28. Juba Kärkluvaks (SDP VII 16) seletab vanade kroonikate põhjal, muistsed liivlased nimetanuvat oma jumalat *P i k t u l i s* ja ohverdanuvat sellele musti oinaid *Oziņ'i* soos Goldingeni ligidal; see *Piktul(is)* saatnuvat liivi vainlasile lätlasile udu selga ja kaevanuvat ms. ka Windau-jõe uue sāngi. — Küsitav on küll esiteks juba see, milline nimi õieti peitub selle kahlaselt transskribeeritud sõna taga ja kuidas seda tegelikult on hääldet tol ajal, teiseks — kas pole siin enam tegu preisi-kure kui liivi jumaluse nimega ¹⁾, ja kolmandaks — kuivõrd usaldetavad ning usutavad need andmed iseendast üleüldse on, aga neljandaks — kui just nii väga kangesti tahetaks — võidaks ju lõpuks tõesti näha selle nimemootutise varjus häälikuliselt sinnapoole viitava vana liivi jumaluse ja ei kellegi muu kui *p i k s e* enda nime, mis esineb *p r a e g u s e s* liivi keeles kogu rannikul *pitki:pitkiz* (lvü) kujul (vrđl. soome *pitkiäinen*, eesti *pitkne* > *pikne*; lāti hääldamise mõjul öeldakse liivis sageli *tk* > *ķķ* > *čč*) ja kelle kohta veel tänapäevgi väidetakse (arvatavasti küll ainult literaarselt ja nimelt Lätis otse liiaks populaarsete ja kooliraamatuissegi lagunend Pärkon-targutuste mõjul), *pikne* olnuvat *j u m a l a t e p ä ä l i k* = jumald *pēi* (Sr) ja tema käes olnuvat suur võim ning valitsus muude jumalate üle (*Sr)²⁾.

Kuna Kuramaa liivis esineb igalpool „*pikne*“, siis SjWied (LWb) atesteerib sellevastu väljasurnud Liivimaa liivis nimetuse *v a n a i s a*, mis esineb ka ühes mõistatuses:

Juks übi iriksub Kur māl, sie üöl külub sie māl, nānt suiksud om Kriev māl? — *V a n a i z a*. (Ein Pferd wiehert in Kurland, die Stimme hört man in diesem Lande, die Zügel sind in Russland. — Der Donnerer). — SjWied, LGr 359, 9.

Pikse kujutelemine taadina või vana raugana on ju iseendast omane väga paljudele rahvaile, ja ka lätis esineb vastavalt „*vana-isa*“ (vecs *tēvs*), aga siiski Salatsi sõna tuletab meile nii elavalt meelde eesti — ja eriti just lõuna-eesti — *vanaem(b)at*, *vanaisa*, *vanaätti*, *vanataati* jne. *pikse* tähenduses, et ta lükiks nagu iseendast ühe lülina sellesse rühma ³⁾. Ka Kuramaa liivis öeldakse mõ-

¹⁾ Vrđl. šm, LM 6; Lautenbach, Очерки II 180 № 113.

²⁾ šm, LM 20.

³⁾ Vt. Saareste, Leksikaalseist vahekõrdatest I 3—5; Toivonen, Suomi V₂, lhk. 374—375; Wuttke, DVA³ 21—23 („Altvater, der Alte“). Lāti dainades Vecais *tēvs* esineb № 31834, 33718 ja 33720.

nikord pikseisa = pitki(z)-iza (L, Kr 108, Pr), isegi pikseisa and (Ii 18 = Mt. 545 B)¹⁾. Teiseltpoolt meie võime konstateerida „pikse“ nimetuse tundmist ka Salatsi liivis: SjäWied seda otsekohe küll ei noteeri, aga ta märgib teatud linna, mökitaja ehk bekassiini (vt. § 29), nimenä Salatsis pikis kabr (NB tk > k!), mis juhib meid kindlasti pikse mõistele. Olgu mainitud lõpuks, et Setälä 1888 aastal on pannud paberile liivi rannikul isegi veel pikse eufemistliku isikunime M ü r a J a a n = Böldar Jön (Kr Set — ligemalt vt. kuradi päätükis, S. 95), kus böldar ei ole mingis tege- mises germaani Balderiga, mida võiks oletada häälikuliselt, vaid on ühendetav praeguses liivis vähetuttava verbiga böldartö (Pr) 'kloppida, põristada, mürada' (vrdl. lt baldurēt 'lärmen' < kesk- alasaksa balderen 'einen lauten, harten Schall verursachen', ME; vrdl. bořit-sõna seletust § 29)²⁾.

29. Sõna „pikne“ tähendab liivis niihästi vätku ennast kui ka üldse äikest (näit. „pikne tuleb üles“, Kr). Vätk-sõna otse- kohest vastet liivis ei olegi, küll aga sama tüvi esineb verbis „välgu t a d a = vä'ltö (L, Kr, Pr, V — arvatavasti „vätk“ on ühendetav „valge“-sõnaga ühte tüvve). Välgu löömise ehk väl- gutamise kõrval veelgi sagedamini öeldakse, et pikne põristab, põ r u t a b = boratöb (lvü, ka SjäWied) ~ borintöb (Pr). Edasi on tuttav m ü r i s t a d a = mõ'rstö (Pr), kusjuures öeldakse, et just pikne hakkab müristama (Pr), kuna eestis subjekti harilikult ei väljendeta; ometi müristamise-sõna näib praeguses liivis unu- nemas, kuna SjäWied (LWb) tunneb seda niihästi Kuramaal (mürz 'donnern, vom entfernten Donner', Kl) kui ka Liivimaal Salatsis (mürz: v a n a i z a m ü r z u b). Pikse sisselöömist liivis väljendetakse verbiga (sisse) r a b a d a = (si'llö) ra'bbö (L, Sr, Kr, Pr) ja põ t k a t a = potkastö (L, Ii, Sr, Kr, V). Põ u a - v ä l k u tõlgitsetakse läti laensõnaga „rooste“ = ruost (L) ~ rü's (Pr < lt rūsa 'der Rost, der Mehltau, das Wetterleuchten', Ulm); sellest arvatakse, et ta kõrvetab vilja ära ja teeb üldse

¹⁾ Just samas jututüübis esineb ka lätis „pikse kuningas“ (LP V 87, № 24 IV).

²⁾ Ka Eestis esineb midagi sellele vastavat: m ü r i - j ü r i (H II 31, 238, № 110 ja 111 < Otepää); Rõuges öeldakse kõnekäänuliselt: Pitkne põrristas puul (s. t. pool) paju kuurt (s. t. koort) vallalö, Jürri jürä tööse poole (H IV 3, 997, № 6). — Tõenäoliselt on eestis tegu tuletisega onoma- topoeetilisest verbist jürisema ~ jürama; vrdl. vadjas grõmu < vene рромъ jürizeb (L. Kettuse ülestähendus). — Böldar-sõna mõistmiseks olgu tähendat veel lisaks, et ka pudikeelset inimest kutsutakse selle nimega (Pr), nii eland Pitrög-külas keegi Böldar-Amis.

palju kahju (L), kõnekäänuna võrreldakse ka suurstelijat põuavälguga (L).

Edasi pikse nimega on ühenduses laialdane terminoloogia: 1) v i k e r k a a r = pitki(z)-kõr(a) ~ pitkiz-õvatõks — ligemalt vt. § 27; 2) paks valge äikespilv, mis tõuseb üles nagu müür, on pikse pää = pitkiz-pää (Ir, Pr — vrdl. lt pērkoņa galva ~ p. padebēsis, Dond.); 3) teatud lind on pikse kaur (itaja) = pitkiz-ka'brik(k)i (L, Pr), SjäWied (LWb) kirjutab pitkiz kabrik (lvL), pitkiz kabbõr (lvI) ja pikiz kabr Salatsi liivis 'Beccasine, Scolopax Gallinago L' (vrdl. e. mõkitaja, hirmutaja ~ hirmuti); paralleelnimena SjäWied esitab pikse kits = pitkiz boka (= lt. pērkoņa buks ~ kaza, e. taevakits ~ piksekits, — vrdl. Wuttke, DVA³ 22 § 20); 4) teatud taim on pikse heinad = pitk-ajnad ~ pitkõd (Ir, Pr, V), mis näib läti keelest otsekohe tõlgitud ja mille kõrval esinebki puhtläti nimi pärkinõd (V = lt pērkonės 'Hederich', Ulm; eestis tillid ~ tillad, mis kasvavad odras, kaeras; vrdl. Wuttke, DVA³ 22 § 20); 5) pikse kivi (vt. § 32).

Ja lõpuks on tekkind ühenduses piksega mitu vastavat kõnekäanu: hüüdsõnana öeldakse tihti „(oh) pikne, (oh) väävel!“ = (o) pitki, (o) zēvil' (Sr, Ir 18, Kr, V)¹⁾ ja vihahoos sajatetakse „las pūha pikne löögu sind maha!“ (L); vanasti vannutud alatasa „o pūha pikne, o pūha bo'rit!“ (L, Sr, vrdl. Sr 16)²⁾. On raske ütelda, mida tähendab siin õieti see saladuslik sõna „bo'rit“, kuid võiks vist oletada, et niisama nagu böldartõ-verbist on tuletet pikse nimi böldar (vt. § 28), nõnda on esinend vast ka borinõ ~ boratõ-verbist pikse eufemistlik paralleelnimi bo'rit (vrdl. eesti põristaja ~ paristaja ~ põrustaja); praeguses liivis see sõna on unund ja teda ühendetakse samakõlalise bo'r-sõna mitmusega bo'rid, mis tähendab aga hoopis ussikesi, putukaid: „o pūha (NB mitte pūhad, mitmuses!) bo'rid, las need su söögu ära!“ (Pr)³⁾.

30. Pikse olemust esiteleb piltlikult juba kas või mõistatus, kus pikset nimetatakse taevaseks sepaiks: sepp taob taevas,

¹⁾ Sellega kõlalisele langeb täiesti ühte läti hüüd „piķis un zēvele!“, kuid lätis piķis on hoopis 1) pigi, das Pech ja 2) ein Fluchwort, dem wohl die Bedeutung des Lithauischen piklis 'der Böse, der Teufel' zu Grunde liegen muss (Ulm); vrdl. pikuls. — Küllap siis see germaanist põlvnevä kõnekään on leidnud liivis niiviisi endale suurepäraselt sobiva rahvaetümoloogilise seletuse.

²⁾ Pikse atribuuat pūha on tuttav Eestiski: vt. näit. Kreutzwald — Neus, MML 61: Pūha Pikse nimi saago nimetetu.

³⁾ Võib-olla on häälikuliselt mõjutand sõna kujunemist ka veel läti bārties 'pahandella' ütluses vecais tēvs bāras = vanaisa pahandeleb, tapleb.

söed „pudenevad“ merre (LF III Sr 62)¹⁾. Üldisem seletus äike-sest on, et t a e v a t a a t r i i d l e b (L, Pr, V) või j u m a l r i i d l e b (Pr) — sellest ka see müra (Pr Saar). Iseäranis lapsi manitse-takse: kuulatage, kuis taevataat riidleb, ja teie pole veel hääd ega sõnakuulelikud (Pr), ärge lapsed nüüd vallatelge (V). Siin esineb taevataat ise ilmsesti äikese haldjana.

Piksel on ka omad p o j a d = pitkiz-puogad (L, Kr, Pr; ka LF I Kr 52 — vt. § 25)²⁾. Üheksa tükki neid olevat ja oi, need alles olevat hullud! see isa ise nii pöörane ei olekski, aga need poisid, kui need hakkavad taplema, siis meil maa pääl olevat seda raske ära kanda, mõnikord isegi pilved kukkuvat siis taevast maha (Pr). Ja nende poiste kohta lauldakse:

Pikse-isal üheksa poega,
kõik üheksa ametimeest:
kolm pörutasid, kolm müristasid,
kolm välku viskasid.

LF I L 162 — vt. LD 33704³⁾.

Pikne on kõikide halbade vaimude, kuradite ja nõidade suu-rim ja vihaseim vaenlane ning tagakiusaja, kelle kas või ainult nime n i m e t a m i n e peletab nad kõik eemale (L 80 = S. 114, Sr 6 = S. 207; Kr [62] = Mt 311 + 1880), kusjuures teda sellisel kor-ral atesteeritakse veel meeleldi atribuudiga p ü h a p i k n e (L 8 ja 88, vrđl. § 29). Eriti pikne ajab taga ja lööb k u r a d i t (Sr), kes äikese aegu jookseb hirmul ringi ja otsib mistahtesugu varju, kuhu pääseks aga pikse eest peitu (Pr). Esimese hooga ta tormab pör-gusse (Sr) või järve vee alla (Pr), sambla alla nagu uss (Sr), aida

¹⁾ Vt. Šm, LM 21. Ka Eestis sepa-motiiv on laialt tuttav; Karusest on märgitud üles isegi sepa nimi R ö ö m b e r t (H II 2, 690—696).

²⁾ Läti dainades pikseisa pojad ja tütreid esinevad alatasa, isegi pikse-ema mainitakse paar korda (LD 33703 ja 33708). Ka Eestis on tuttav pikse-poiss (Wied, LdE 427, 436) või pikse poeg ja NB just nimelt lätipoolses Lõuna-Eestis (Eisen, EM I 183).

³⁾ Vt. Šm, LM 20—21. Liivis äsja esitet redaktsiooni kõrval veelgi tuttavam on teine, kus pikset nimepidi ei mainitagi, vaid jutt on pillimeestest:

Ühel isal üheksa poega,
kõik üheksa ametimeest:
kolm pörutavad trumme,
kolm puhuvad (~ mängivad) pille,
kolm veavad võrke,
veavad mööda rannikut.

LF I Kr 30, V 39, V 45 = LD 2198.

päale (Kr 54 = S. 122), reheahju taha (V) või reheahju sisse nagu muudki pahad vaimud (Kr). Ka arvatakse, et kurat leiab varjupaika pikse eest kas või suure kumuli käändud katla all (L), ja sellepärast kästakse käända pikse aegu kõik katlad, vakad ja muud riistad „silmili“, et kurat ei pääseks sisse (Sr). Nagu kuradit, niisama pikne kiusab halbu inimesi (Sr Saar), ja sellepärast kõik nõiad, võlud ja pahad vaimud poevad äikese aegu õõnsaisse puisse, — ega s' muidu ju pikne puisse sisse lööks: sääl need pahused on varjul (Kr).

Järgnegu mõned lood pikse ja kuradi suhteist ning äikesest üldse ¹⁾. —

PIKNE, JUMAL JA KURAT PULMAVÕÕRAIKS (S. 1)

Ükskord olnud üks „vana noormees“ s. t. vanapoiss. Kord Kurat puutund talle vastu, kiitnud, s. t. öelnud, miks ta naist ei võta. Mees öelnud, tal polevat raha pulmi teha. Kurat andnud talle matitäie raha. Teisel sügisel mees puutund jälle Kuradile vastu. Siis mees seletand, selle rahaga ta saand osta ainult kingad pruudi jaoks. Kurat andnud kaks matitäit raha ja öelnud, kutsugu mees teda ka pulma, kutsugu Jumal kah küll, aga Pikset mitte; kui Jumal on laua otsas, siis tema ise laua küljel.

Kuid pulmas nad olnud kõik kolm: Jumal, Kurat ja Pikne. Siis Pikne „põtkand“ (virutand) Kuradile üle külje, nii et see põdevat, s. t. valutavat veel praegugi. Kurat öelnud siis: kui Pikne läheb, pandagu ta siis ahju päale, et kass „raiuks“ talle silmi, — siis ta nägevat, kuis see maitseb, kui ta teisele „rabab“ s. t. lööb. — Pz Set (Liivin kieltä 4).

KURAT KOERANAHAS (S. 2)

2 varianti: 1 Kr 291 (< Pr) — 2 Pr 172.

Üks tütarlaps olnud karjas, kui tõusnud üles äike ja löönd vätku. Sääl tulnud joostes üks pisike kollane (1) või punane (2) koer ja tahtnud pugada selle karjalapse manu varju. Tüdruk ajand teda minema, kuid koer pole tahtnud ega tahtnud minna, ja alles suure peksmise järele see põgenend pikse eest suure kumera kuuse juurte alla. Säälsamas aga pikne tulnud lähemale ja löönd selle kuuse puruksjahuks (1, 2).

¹⁾ Ülevaate läti Pärkon'ist annab Šm, LM 20—22; päale selle vt. Magazin IV ¹, lhk. 78 ja 93 (pastor Schilling'i väga väärtuslikus artiklis), JKr II № 374—375, RKr VI 69, DL I 85 ja 118, LP V 86—96 (№ 24), LP VII 376—377, Kult. Vēstn. 1921, № 1, lhk. 34 jne.

Eesti andmeid vt. Eisen, EM I 170—183.

Tüdrukukene läind õhtul koju ja jutustand lugu muile. Vana nad targad mehed arutand, see olnuvat kurat koeranahas. Ei tohtivat pikse aegu lasta oma manu ühtki koera, ka oma enda koera mitte: ei võivat olla kunagi kindel, et kurat koerasse pole läind (1).

KURAT VEEHAUAS (S. 3)

Kui pikne põrutand ülal, üks mees parajasti käind mööda metsa oma hobust otsimas. Talle tulnud manu üks vanamees, andnud talle ühe sellise suure kuuli ja öelnud, ta olevat pikseis a, mingi mees jõe äärde, säääl olevat vee sees üks suur haud, selles hauas vahtivat varjus vana kurat ja õritavat pikset, kui ta põrutab, — valvaku mees säääl kaldal, kuul käes, oodaku, kuni see va must-perse tõuseb pinnale, ja visaku talle siis kuul tagumikku.

Nõnda mees teindki. Pikne kärgatand ülal — see must pistnud oma tagumiku välja ja õritand pikset. Aga siis kohe mees visand talle kuuli... ah, kuis vesi lennand õhku mis kihand! Ja sellest päevast kurat jõehaudes enam ei asu: tal on hirm, et veel mõni kuul ei tule talle tagumikku. — Kr 108.

VÕÖRAS ABIMEES ÄIKESE AEGU (S. 4 B)

Üks mees sõitnud veskile. Pikne löönd alatasa ja virutand kord pedajasse. Siis pedajas hakand kõnelema ja paluma. Mehel olnud hirm, et puu kukub hobusele pääle, kuid pedajas öelnud, ärgu kartku, talle ei juhtuvat midagi halba. Puu kukkundki risti üle tee, kuid mees hobusega jäänd terveks.

Mees sõitnud vähe maad edasi. Kui pikne hakand taas kõvasti põrutama, siis tulnud mehe manu üks võõras mees halled riideis, tõmmu näoga, selline keskmine ümar inimene, ja palund, võtku mees teda kah vankrile, muidu tal juhtuvat õnnetus. Mees mõtelnud küll, ta võõrast pole tundnud ega näind enne, kuid lasknud siiski istuda võõra omale kõrva. Nad sõitnud vähe maad. Siis võõras seletand, et nüüd tuleb üles suur must pilv ja pikne lööb, kuid ärgu mees kartku — ta võtab selle tule vastu, kui teda poleks vankril, siis see tuleks mehele pääle. Edasi võõras öelnud, tal olevat sellised „aparaadid“, et talle piksetuli ei „vea“ külge. Ning nõnda olnudki. Nad sõitnud edasi, üks pedajas kukkund jälle maha, kuid pole teind neile mingit kahju. Kui mees jõudnud pärale, siis võõras jätnud jumalaga ja kadund ära. — Inimesed arvand siis, see olnuvat saadetud mehele jumalast, et talle ei juhtuks halba. — Ii 53.

JUUT JA ÄIKE (S. 4 A)

Löönd tugevasti välku, kui teed mööda läind üks juut ja üks ristitud inimene. Kristlane „heitnud“ endale alatasa riste ette kaitseks äikese vastu. Juut öelnud: „Kui need ristid aita-

vad, siis löö mulle kah neid kaks-kolm tükki ette!“ — vaat juut ise ju ei tohi. Olnud selline pisike jõgi ja nad läind üle purde parajasti, kui välgatand taas koledasti. Siis juut palund „heita“ ka tema jaoks riste ette. Aga ristitud mees virutand juudile üle kõrva, nii et see kukkund üle kaela jökke. — L 17.

31. Ühenduses äikesega on palju kombeid ja ettevaatusabinõusid, et pikne ei lööks sisse. — Alati kui väljahtab, lüüakse ehk heidetakse riste omale ette (L 17, Kr, Pr) ja öeldakse „Kristõz Jēz“ (Kr). Öösel süüdatakse tuli laual põlema, siis ei „rabavat“ sisse (Pr); äikese aegu pannakse alati päevalgi küünlatuli lauale (Kr). Samuti tehakse tuld kotta või pliidi alla: pikne siis ei rabavat, kui majas on tuli (Kr), kuid ahju või pliidi siibrid pannakse kõik kinni (Kr, Pr), samuti kõik ukсед-aknad (Kr). Akna ega ukse man vahtida ega kõõluda ka ei tohi (Pr); keegi vahtind aknal, kui pikne parajasti väljahtand, ja jäänd poolpimedaks (Pr). Kes on äikese aegu väljas, see ei tohi rutates joosta, olgugi tal hirm kui tahte suur, vaid peab tulema aeglaselt sisse (Kr). Puu alla ei tohita varju minna (Sr, Kr, Pr), vaid peab püsitama lagedal: võib ju olla, et pikne lööb just „akuraat“ sellesse puusse, kuhu alla mindud (Pr). Ka mingit raudasja ei tohita pidada äikese aegu enda man (V): niites visatagu vikat enda ja küüni mant eemale (Kr), suka-vakast visatagu välja puss, oldagu ise kus tahte, kas karjas või kuskil mujal, kui aga mingi väits on kaasas (Kr); samuti ei tohita pidada taskus tikke (Kr). Koer kardab pikset (Kr) ja „veab“ pikse juurde (Pr, V), — sellepärast aetakse koerad äikese aegu toast välja (Kr), eriti mustad koerad (Pr), ja ka karjalastele öeldud vanasti aina, aetagu koerad pikse aegu enda mant ära (Pr — vt. § 30, S. 2). Seda puud, kuhu pikne on löönd sisse, ei tooda koju ega kõeta sellega, muidu pikne lööb sisse (Pr). Samuti pikne lööb sisse sinna majja, mille ehitamisel on tarvitet sellist puud (V). Kui pikne on löönd sisse lauta, siis loomi tulest välja enam ei saadavat (Sr Saar). Üldse piksetuld veega ei saa kustutada, vaid pidavat valatama rõõska piima tulle (Pr).

Erilist tähelepanu pöördakse veel esimesele äikesele kevadel. Selle järele ennustetakse järgnevat suve: kui esimene äikene kevadel tõuseb merest, siis on suvel enam saaki merel, enam kalastamisõnne; kui aga esimene äikene tõuseb üles maa poolt, siis suvel on enam maavilja, põllusaaki (Kr, V); merest tõusev esik-äike tegevat suve jooksul üldse palju kahju, maa poolt tõusev ei tegevat (Kr). Ka maagiline arstimõju on esimesel äikesel: löödagu

siis pääga kolm korda vastu kivi (Pr, V) ja öeldagu sääljuures, olgu pää niisama kõva nagu kivi (Pr), — siis pää sel aastal ei valuta (Pr, V). Samuti lüüakse kevadel esimese äikese aegu jalgu vastu kivi (kolm korda — Kl Saar), — siis kogu suve jalad on terved (Pr), tugevad (V) ega ole neil midagi viga (Kl Saar), või siis pikne ei tule lähedale (Ir Saar). Täpsemalt õpetetakse: kuuldes esimest korda kevadel pikset, astutagu kivi pääle paljaste jalgega ja tantsitagu säääl, — siis suvel on kõvad jalad nagu kivi ega lööda neid kuhugi vastu ära (Pr).

32. Pikselööki, mida kõik nii koledasti kardavad, seletatakse sellega, et piksel on selline kivi, mille ta viskavat ülalt maha (V), — see on piksekivi = piŕkiz-ki'uv (Sr, Pr, V, Kl) ~ piŕki-kiuv (L), mõnikord öeldakse ka kuul ehk „leht“ = lēd' (Kr 108 — vt. § 30, S. 3; Pr). — Tihti leiduvat maa sees selline iseäralik ümargune auk, kuhu mehe rusik mahub parajasti sisse ja mis olevat nii sügav, et keegi ei tea, mis säääl põhjas on, — sinna auku olevat läindki siis see pikse kivi või kuul (Pr). Üheksa suve järele või saja aasta järele piksekivi tõusvat august taas maapinnale (V). Sellepärast pandagu teraselt tähele, kuhu kohta pikne „rabab“ (V), sest piksekivi leidmine on suur võit: temaga võib arstida haigusi (Sr Saar, Kl Saar) ja nimelt hambavalu, kui hambad valutavad, siis hõõrutagu aga neid piksekiviga (V, Kl Saar); niisama hõõrutakse temaga kooljaluud (V). Kui pole piksekivi käepärast, siis võetagu kas või sellest puust, kuhu pikne on löönd sisse, peerge ja torgitagu nende puukildegaga või väljalõigatud pulgakesiga hambaid, — ja need kah enam ei valuta (Pr, V)¹⁾.

LUMI JA VIHMA, UDU JA PILVED

33. Vihma ja lume sadamist seletatakse piltlikult mitut moodi: vikerkaar joob vee üles, ja see sajab vihmana taas maha (Ir); kõik tekib või „sugeneb“ õitsmisest — ka talvine lumi õitseb juba suvel enne jaani valgete lumepilvede näol, mida kut-

¹⁾ Kirjandust: Tylor, Anfänge der Kultur II 263/4, 305; Grimm, DM³ 1171; Wuttke, DVA³ 91, § 111; Rantasalo, Der Ackerbau (FFC 30, lhk. 36, 67; FFC 31, lhk. 75, 78; FFC 32, lhk. 23); Krohn, SRU 124—125; Wied, LdE 384, 427, 457; Holzmayer, Osiliana I 5, 34, 50; Eisen, Pikse nool (Jõulu Album 1905) ja EM 182—183; LP VII₂ (ilmumata osa) № 54, 7 (käsikiri prof. šmit'i hoiul).

sutakse lumeõiteks — „lumehäiermad“ = lu'm-ē'drōmōd (Kr, Pr, V); samuti kutsutakse liivis lumeõiteks ka lumehelbeid endid (lvÜ). Edasi tuntakse l u m e e m a = lu'm-jema (L, Pr), kelle neitsid klopivad patju, milledest kukkuvad suled ongi lumi; kui neitsid klopivad virgasti, siis sajab paks tihe lumi; kui neitsid on laisad, siis sajab lundki hõredalt (L, Pr). See motiiv näib põlvenevat vist küll rahvusvahelisest muinasjutust virgast vaeslapsest ja laisast päristütrest (Die Spinnerinnen am Brunnen = Aa 480, vt. L 1) ning sunnib meid tugevasti kahtlema lumeema ehtsuses ja vanaduses ¹⁾.

Sagedasti öeldakse suure tormi ja tuisu puhul, et s u r n u d jahvatavad ülal lund (Kr), meie enda isad tegevat lund ülal taevas (L), vanapoisid taevas hõõveldavat lund, kuna vanatüdrukud taas kusevat vihma (L); tuisku ja lume „vahutamist“ tähendab ka mõistatus „vanataati-vanaema kogu öö jahvatavad püüli, hakkavad jämedaid jahu jahvatama ja sõelaga läbi sõeluma“ (LF III L 96 ja Kr 177 < Ii). Kestva vihma puhul öeldakse: nüüd v i h m a a i t. on lukustet valla (L) või v i h m a k o t t on valla (V), kuna paksu lumesaju korral sõnatakse: taevas on k o t t auklikuks läind (L).

Väga populaarne on laste vallatelu motiiv. — Kui lund või vihma sajab väga palju, siis öeldakse aina, et nüüd t a e - v a t a a t i s e. on läind kodunt ära ja lapsed üksi hullavad (Pr) ning mängivad kodus ega tea oma aruga, mida nad teevad — paiskavad kõik lume ümber (L). Ja kui sajab selline tihe lai lumi, siis öeldakse, et nüüd v a n a j u m a l on läind kodunt külla, nüüd need lapsed aina pilluvad — suured lapsed suure sületäie, väikesed lapsed pisikese sületäie (L), või — nüüd lapsed sülega üha pilluvadki, kuna vanajumala kodus olles lapsed raputavat lund peenemaks ja vähem (L). Kord vanajumalat pole olnud kodus, ja lapsed teind vallatuse pärast koti suu pärani valla; siis sadand vihma nii kole palju, et maa pääl kõik inimesed olnud uppumas; siis vanajumal tulnud koju tagasi, sidund kotisuu taas

¹⁾ Ka lätis lumeema esineb ainult ühesainsas dainas:

Lumeema, lumeema, raputa oma padjakesi,
las tuleks lund üle maa, et poisid saaksid metsa sõita.

LD 2863.

Kuid muinasjuttes on lumeema lätiski sagedasem: Šmit, LPT I 86, 111, 117, 120; FBR IV 96 jne.

kinni ja pahandand lastega, et need nii teind; pärast maa kui-
vand taas tahedaks (V 174 = S. 7, vrdl. Pr 136 — vt. § 36)¹⁾.

34. Enam kui vihm ja lumi on köitnud Liivis massifantaasiat
saladuslik udu, mille tekitajaks peetakse uduhaldjat — u d u -
e m a = u'd-jema (Sr, Kr, Pr, V) ~ u'd-äma (Pr). Kui jutustaja
olnud veel pisikene plika (aastat 60 tagasi), siis õpetet lapsi
alati vaatama, kuis udu tuleb: kõige ees tuleb uduema ise ja
järgi tuleb udu, selgesti olevat udu sees näha uduema pääd, mõni-
kord nähtavat teda iseäranis hästi — kõik juuksed, nina ja sil-
mad olevat näha; jutustaja isegi vaadanuvat veel vana inime-
senagi mitu ja mitu korda ning näinuvat tõesti sageli selgesti
udu sees inimpää kuju (Pr). Uduema pää kõrvalt pistavad oma
pääkesed udust välja tema lapsed, need u d u l a p s e d = u'd-
lapst, ja nii palju olevat uduema lapsi, et kui nad tulevad, siis
kõik ilm udu täis (Pr). Uduema tuleb ikka halli mütsiga ja h a l -
l e s r i i d e i s (V), ülijakk ümber (Pr). Ta on selline otsekui
suur hall pakk (V) — paks ja ümar, väheldane naine kähara
pääga: t u u l on vanutand tal juuksed üsna ära, sellepärast see
pää tal olevat nii kähar (Pr)²⁾.

Kui nähakse uduema tulevat, siis on teada, et pea on ka
torm käes (V). Vanasti uduema olnud rannarahvale otsekui
„ajaraamatuks“, mille järele teatud ilma: kas ta nüüd tõus-
nud hästi või halvasti üles — nii järgnend hääd või halba ilma;
varemalt kui mehed tulnud hommikuti tuppa, siis nad seletand
aina, et näit. täna uduema tõusis nii ilusasti, küll nüüd päikene
tuleb järgi (Pr). Kui lapsed pärand, milleks see uduema siis
õieti tuleb, seletet neile: vaat sellepärast, et teie liiaks vallatelete,
et teie üksteist enam ei näeks ega leiaks (Pr).

¹⁾ Vrdl. Eestis FFC 25, US. 9.

²⁾ Huvitava kõrvalmotiivina võrreldagu, kuidas kujutelevad vepslased
udu tekkimist lehelise ehk libeda keetmisest: vt. L. Kettunen, E. Kirjandus
1925, 369. — Lätlasil uduema esineb ainult ühes dainas:

Uduema tammi (valli) tegi kuni tamme ladvani,—
liigutelid end tammekesed, et ei saaks ta ladvani.

LD 2864.

Ka eestlased tunnevad nimepidi uduema, uduämma ja auruema: vt.
Boecler-Kreutzwald, DEAGWG 146 ja 148 („Udu-ema teeb ue kue“, s. t.
härmatav puud, „udu-ema sõelus ärmatise murule“); Holzmayer, Osiliana 1
52 (Udu-ema ist ein böses Weib, welches das neblische Wetter verursacht <
Sörve); vrdl. Eisen, EM I 108 ja 115 (Härm).

Need kolm ema — i l u e m a (vt. § 77), õ n n e e m a (vt. § 75) ja u d u e m a — olnud kuskil keldri pääl ja läind inimeste manu süüa paluma; kui pole antud, siis nad olnud kōsased, eriti vihane olnud just uduema; kui vargad läind varastama neilt inimesilt midagi, siis uduema pole andnud udu, nii et pole olnud kastet ega ole saadud jälgi kätte; kui aga uduemal olnud hää meel, siis ta andnud kastet, ja siis saadud varas jälgede järele kätte (*V).

Keegi mees jutustand, kuis ta läind kord randa ja talle tulnud vastu naine halles riideis ja halli i h u g a; mees mõtelnud, mis selle naise ihul peaks viga olema, et see on nõnda hall; pärast mees vaadand tagasi, — naisel olnud igalpool udu ümber, ja natukese aja pärast kõik rand olnud täis udu; mees tulnud koju ja jutustand, mida ta näind; siis üks vanamees öelnud, et see muud pole olnud kui — uduema (Sr 119 = S. 8).

35. Nagu udus nähakse elavaid olevusi, nõndasama tahe-takse elustada ka pilvi teatud loomeks vastavalt nende kujule: kui vaadata hästi järele, siis võidakse näha, kuis need pilve-hundid ja pilvekarud ja pilvehobused ajelevad mööda taevast; jutustaja enda mees näind merel selgesti, kuis pilvehunt ajand taevas pilvehobust taga, kuid kätte pole saand (Pr); ka kutsutakse kiiresti edasitormavaid pilvi tuuletäkkeks (Ir, Pr — vrđl. § 36). Ometi on vist asjata otsida sellises piltlikus seletuses mingit sügavamat mütoloogilist tagapõhja, olgugi, et ka näit. Eestis kõneldakse pilvetaadist, kuid seegi esineb ainult pikseisa paral-leelnimena ¹⁾).

Rohelisi sülditaolisi lõmaseid seeni nimetetakse pilve-t ü k k e k s = pīla-kabald (Ii, Sr Saar, Pr — samuti lätis makoņu gabali ja eestis üldiselt pilvetükid = Tremella Nostoc), sest arvatakse, et need on mahakukkund pilvede riismeid (Pr). Sellised ilusad rohelised pilvetükid ehk, nagu neid teisiti nimete-takse, „merepilved“ ehk „veepilved“, tulevad ka merest randa

¹⁾ Wied, LdE 436 < 427. Keegi fantaseerija Koerust kirjutab, arva-tavasti täitsa omast pääst, pilveisast veel järgmist: Hundi kuul (s. t. ok-toobris) on ka veel vihma pūha peetud ja pilve isa ja kõue taat on siis pailu tänu saand, et ta pōuda ei ole lasknud villa ära kuivatada ja liiga vihma ei ole and — H II 39, 187 (283). Niisama kõneleb M. Veske pilve personi-fitseerimisest fraasi puhul: „tulge, vaatke, V a n a m e e s toob vihma“ (Jahresbericht d. GEG 1874, lhk. 23), kuna siin on tegu pigemini küll liht-salt äikese ehk pikse nimetusega „vana“ lõuna-eestis (vrđl. § 28). Kraas-nas öeldakse vihmaohvri kohta ka „pilvekahi“ (O. Kallas, KrMr 88).

otsekui konnakoed, eriti kevadeti mere õitsmise aegu on neid väga palju (Pr). Pilvetükkega arstitakse haigusi, sest nad on „jumala asjad“ samuti kui näit: vikerkaar (Sr Saar)¹).

TUUL

36. Ühel hommikul kella kuue paigu keegi naine keetnud pruukosti; sääl tulnud kööki selline tuulepuhang ja öelnud naisele nii pehmesti „Jumal avitagu“; siis see puhang kadund taas, aga naisel olnud kole kahju, et ta polnud võtnud vastu tervitust, sest kes see muud võind olla kui — t u u l e e m a i s e (Sr 112 = S. 6 A).

Teinekord keegi eideke olnud karjas; sääl tulnud ta manu üks vana naine suurte pikkade juustega, ning need juuksed olnud nii segisogi krutsitud ja sassi vanund nagu mätas; karja-naine kutsund teda istuma, kui ta on väsind liiaks ära, kuid võõras vastand: „Mul pole aega istuda, mina olen küll väsind, kuid istuda ei ole aega, sest mina olen t u u l e e m a; kui mujal on vaga, siis need l a p s e d (= tuuled) elavad s. t. tööskelevad mu pääs!“ — ja siis ta läind taas edasi, selline pää olnud nagu soos suur mätas (Pr 60 = S. 6 B).

Tuulehaldjaiks Liivis on nii siis t u u l e e m a = tül-jema (L, Sr, Kr, Pr, V) ~ tül-äma (L, Pr) ja t u u l e i s a = tül-iza (Pr 136, V; vrdl. Pr 77, kus tuuleisa segatakse ära metsaisaga — S. 86). Tuuleema sugulased on õnneema ja tee-ema (*V — vt. § 75 ja 58). Neid tuuleemasid olevat mitugi ja nad kõik olevat sellised hallid naised ning elavat jõgede ääres (V). Vahest nime-tetakse neid t o r m i e m a d e k s = touvõ-jemad (Pr) s. t. „taevaemad“ (liivi keeli taevas väljendab ühtlasi ka tormi — vt. § 21); need tormiemad käind vanasti joostes ja kui olnud eriti rutt, siis nende juuksed lehvind lahtihargnenult laiali (Pr). Tehakse vahet ka t u u l e j u m a l a ja õ h u j u m a l a vahel: tuule-jumal = tül-jumal annab tuult, kuna õhujumal = gais-jumal (< lt gaiss — vt. § 21) annab sellise ilma, mis kõike kasvatab, vihma ja kuiva kõike omal ajal (*Kr). Mõnikord tuuleema on seginend v e e h a l d j a t e g a (Sr 75 = S. 25, vt. § 65), teinekord

¹) Wied, LdE 482; Russwurm, SaHWÖR XVII, № 175; Rantasalo, Der Ackerbau I 38—39 (FFC 30), kus tähendetakse ms. (lhk. 39), et „in Deutschland hält das volk diese pflanzen (nostoc) für gefallene „stern-schnuppen“.

identifitseeritakse tuuleema õnnemaga, kes võtab lageda tuule kätte jäänd vaeslapsi oma nõu ja hoole alla (V — vt. § 75), ja lõpuks isegi igasugu ebausuvõime kutsutakse tuulevaimeks = tül-garad (*Sr 54 = S. 26) ning ebausku ennast tuuleusuks (vt. § 2).

Tuuleemal-isal on ka lapsi — need on tuulepojad = tül-puogad (L), tuulelapsed = tül-lapst (Pr) või lihtsalt „lapsed“ (L, Pr). Nende all mõeldakse vahenditult tuuli. — Alatasa pannakse ju tähele kahelaadilist tuult: kord on tuult küll, kuid see ei riku vilja, teinekord aga tuul ajab ja keerutab rukki nii sassi segamini et ... — sellisel korral öeldakse, et nüüd võõrad lapsed on olnud meie rukki sees ja teind palju ulakust, ei need olnud meie enda lapsed — tuuleisa lapsed need ju sääil olid (Pr). Nagu vihm ja lumi tekivad taevataadi laste vallatelist (vt. § 33), niisama ka tuulelapsed teevad oma vanadele palju päämuret, nagu selgub järgmisest loost. —

LAPSED TEEVAD TUULT VANEMATE PULMAS OLLES (S. 7, US. 13)

Tuuleema ja tuuleisa olnud kutsutud kord kuhugi pulma ja nad läind sinna ilma lasteta, jätnud lapsed koju. Aga vaat, need lapsed olnud neil samasugused kui meil endil: need tahtnud ühes, ja kui neid pole võetud kaasa, siis jäänd koju tõnima. Sääil suurim poeg öelnud muile: „Kas teie tahate, kuis ma teen nii, et ema-isa tunni ajaga on kodus?“ Pisemad vastu, las aina tulgu, las aga tulgu — neil häämeelgi veel, et veli seda mõistab teha. Ja siis nad läind kõik tuuliku manu — vaat tuuleisal on suur tuulik, kes seda tuult puhub. See tuulik on ta enda kodu juures — temal on endal pisikene nurm, sel tuuleisal, selline lage plats, kus ta näeb puha, kustpoolt pilv tõuseb, ja säältpoolt ta teeb siis selle tuule.

Nüüd suurim poeg teind tuuliku valla, ja siis „sugend“ selline torm mis kole. Kõik pulmalised hädaldand ja karjund, et lükkab kõik hooned ümber. Isa läind välja vaatama, — ta teadnud kohe, mis viga, läind tagasi tuppa emale ütlema, et nüüd vaja rutata koju: „Ma üksinda ei või kodus aidata: tuulik vaja panna kinni ja lapsi kah tarvis peksta.“ Siis nad joosnud, nii et emal juuksed läind kõik laiali ja mähkund jalgessegi — nii pikad olnud. Nad tõtand koju, peatand tuuliku kinni, peksnud lapsed läbi ja läind siis pulma tagasi. — Pr 136 (vrld. V 174 — vt. § 33; eesti vasteid vt. FFC 25, US 9).

Kuna üheltpoolt tuuli nimetatakse tuulevanade lasteks (Pr), siis teiselt poolt tuult peetakse taevataadi hobuseks

(L, Pr); vanasti öeldud alatasa suure tormi puhul: nüüd taeva-taat on lasknud oma hobuse valla, et niipalju jookseb mis ... (Pr). Sinnapoole tüürib ka tuult väljendav mõistatus (vt. § 27 ja 47): kes võib ema vöö kokku kõverdada, kes võib taadi hobuse kinni pidada? (LF III L 122) ¹).

37. Tuule ja tuuleema nimega on seotud mitmeid loodus-asju. — Juba teatud pilved, mis sõuavad madalamal taeva all, on *tuulepilved* = *tül-pilad* (Ii, Pr); neid kutsutakse isegi *tuuletäkkeks* = *tül-erzöld*, sest nad ajelevat nagu suured täkud mööda taevast (Pr). Pilvisesse taevasse pragunev joon ehk „triip“ on *tuulepesa* = *tül-pjeza* (Ii, Ir), sest säält tuul tulevat otsekui pesast, ja sellepärast tuulepesa taevasse tekki-mine ennustab suurt tuult ja tormi (Ii); teiselt poolt tuulepesaks peetakse pikka laevakujulist pilve, mida nimetatakse ka Noa laevaks (Ii). Kaheharuline pilvejoon on *tuuletee* = *tül-rjek* (Ii, Sr, Pr), sest arvatakse, et tuul liigub selles suunas, kuhu teede otsad ühinevad kokku (Sr).

Mitte ainult taeva laotuses, vaid ka maa pääl on tuulel oma asju. — Kui kasel on kasvand kokku selline okstetomp nagu luud, siis öeldakse, see olevat *tuuleema pää* = *tül-äma pä* (Pr) või *tuuleema juuksed* = *tül-äma ibukst* (Pr) või aga *tuuleema vits* = *tül-äma jõtaz* (Pr) — selline nimelt olevatki tuuleema karjavits (Pr). Ümaraid tompe, kus oksad on kasvand kokku kui kübar, on mõnel puul väga palju, eriti pedajail ja kaskel, kuid leitakse ka kuuskel ja muil puil (L), ning neid kutsutakse vast läti keele eeskujul *tuuleluudeks* = *tül-lüdöd* (L — lt. *vēja slota 'ein Auswuchs auf Bäumen, Birken, wo von einer verdickten Stelle viele Zweige ausgehn'*, Ulm; ka Ruhnul ja üldse Rootsis kutsutakse neid „tuulevihteks“; vrdl. e

¹) Läti dainades tuuleema on täiesti kodune ja rahvapärane (esineb enam kui viieskümnes laulunumbris, kokkuvõtte pakub Šm, LM 22; näiteid vt. § 81); tuttavad on ka tuuleema pojad (LD 34052), tuuleema teenijaneitsid (LD 1350) ja tuule hobused (LD 30698); leedulasilgi esineb tuuleisa (Vejo-patis). — Samuti populaarsed on tuulehaldjad Eestis: tuuleema ehk maru-memm ja tuuleisa (Eisen, EM I 109—110, III 134); huvitav on saarlaste „metsmees“ tuulte tekitajana (Holzmayer, Osiliana I 52, № 1 < Kaarma); isegi pärisnimesid on antud tuulehaldjaile: *Tuule Kai* (H IV 2, 571, № 62 < P.-Jaagupi) ja *Tuisu Tõnu* (H II 67, 422 № 8 < Koeru).

tuulehaga: haad)¹⁾, öeldakse ka *t u u l e e m a l u u d* = *tül-jema lūdō* (Pr); mõned nimetavad *tuuleluuaks* sellist puuoksa, mis hõõrdub vastu maad alatasa nagu pühiks luuana maad, kaevates liivasse nõo (L — vt. § 47). *Tuuleluua kõrval* on samatuttav *t u u l e p e s a* = *tül-pjeza* (L, Pr — vrdl. eelpool pilvede prao tähenduses!), juhuslikult ka *hiilingu pesa* = *il'ing-pjeza* (V) ja kõige üldisemalt *t u u l e e m a p e s a* (L, Sr, Ir, Kr, Pr, Sn, V, Kl). See on selline kokkukasvand kaseokste punter (Sn) otsekui luud (V, Kl), või selline must luua moodi tomp, mis kasvab kaskede ja pedajate küljes (Kr, Pr, V), või selline suur kübar metsas puil (Ir); see pesa moodustub kolmest alt kokkukasvand kasevõsast, ja seda leitakse kaunis harva, kuna tuuleema luudi esinevat igalpool (Pr), — üldisemalt küll täpset vahetegemist nende kahe mõiste vahel ei näi olevat, vaid neid kirjeldetakse segamini. *O m a p e s a s t u u l e e m a m a g a v a t* (Kr, Pr) või puhkavat vabal ajal (Kr): kui on vaga aeg, siis ta säälb magab, sest temale on ka ju ometi raasikegi puhkamist vaja (Pr). *Tuuleema pesa* ei tohita puudutada; kui see murtakse ära, siis tuul puhub koledasti; lapsi keeldud alati: ärge lõhkuge tuuleema pesa; aga noh, see tuuleema on ikka ise kah tark küllalt: ta teebki omale tuulega kokku keerutat okkaist ja okstest pesa sellisele kohale, kuhu naljalt ligi ei pääse (Pr). Kus tuulepesad on majade ligiduses, säälb juhtuvat õnnetusi (L), kuid sellevastu vanarahvas ütleb ka alati: kus tuulepesad on hoonete lähedal, säälb tuul ei lõhu maju (L). Ja ka suured arstirohud olevad need tuuleema pesad: kui pisikesed lapsed enne „kuut-nädalat“ lõpevad väga kõhnaks „pinnide“ ehk punatõve tõttu, siis võetakse tuuleema pesa, keedetakse katlas ja pestakse selle veega last, antakse juua natuke sisse kah, — siis lapsed kosuvad taas ja paranevad (Kr). Samuti võetakse tuulepesast oksti, kui laps kuseb hälli alla, ja pekstakse nende vitstega last, — siis ta ei kuse enam (L).

38. Iseäranis tähtis on tuul meremeestele. Merel ohverdetakse tuulele, vaigistetakse üleliigset tuult, kuna puuduvat tuult taotelatakse vilistades või muud viisi järele aimates. — Kui ilm näitab tormi, siis visatakse *t u u l e e m a l e* seda-toda meelehääks, et ta ei teeks tormi (Sr), ühtlasi palutakse: „*T a e v a t a a t*, paluks

¹⁾ Huvitav, et ka eestis esineb „*tuuleluud*“ ja nimelt just läti piiril: „Tuule luvvaga pessetas last, kes ala kuses, — ei kuse enam“, H II 25, 263 (294) < Helme.

päästa sa meid ise, sinu kätte anname omad hinged, ja kui sa ei päästa, siis meie hukkume“ (L). Kui aga merel on vaga ja tahe- takse tuult, siis vilistellakse (Ii, Sr, Kr) või vilistetakse ja otsi- takse kirp, visatakse merre (L) või kaabitakse küüntega masti (Pr), — kohe tõuseb hääd tuult. Huvitav on ka *t u u l e t e g e - m i n e*. — Kui taat on Riias ja lapsed ootavad teda koju, kuid pole tuult, siis ema keedab kausitäie putru ja õpetab lapsi, viigu need see kauss välja (värava) tulbale ja pangu lusik sisse nii, et varre ots oleks sinnapoole, kust soovitakse tuult; ja mõtelge, nõnda kui on keerdud see vars, tunni aja pärast — juba tuul käes, no kas see pole ime või mis! (Pr). Tjah, nüüd tehakse seda vahest veel ainult lastele naeruks, aga kui jutustaja olnud noor neitsi, siis viidud ikka päris tõsiselt (Pr) ...

Põliste meremeestena liivlased tunnevad tuuli ja torme põh- jalikult ning teavad väljendada neid mitmeti: pääle omakeelse „tuule“ ja „taeva“ s. t. tormi mainitakse veel mitmeid võõrsilt lainatud termineid. Ometi need nimetused pole leidnud liivlaste man luulelist käsitelu ega mütoloogilist värvingut, nagu paljude muude mererahvaste man, vaid on püsind enam-vähem oskus- sõnadena; ainult „*vesisaabast*“ = vjed-sōpkōz (vrld. It üdens stabs, e. vesipüks, inglise waterspout) kujutellakse otsekui elava olevusena, kes haarab samuti nagu vikerkaar (vt. § 27) veest üles kalu ja kalureidki ning kannab neid mujale (Sr). Kuid siiski, üks tuule eriline avaldus on pannud kihama ka liivlaste fantaasia nagu mujalgi naaberrahvaste man ja saand kindlailmeliseks mütoloogiliseks kujuk, ning see on — *t u u l i s p ä ä*, millest üksikasja- lisemalt eripäätükis.

Nagu merel, sama tähtis on tuul maal vilja tuulamisel. — Jutustaja enda vanaisa tuuland rehe man ja kui olnud selline nõrk tuul, siis vanaisa vilistelnud nii hvššt, hvššt, hvššt ja palund: „Tulge nüüd, *t u u l e p o j a d*, oma tuulega!“ (L). Kui tuula- misel ilm on vaga, siis tõstetakse rehaga vilja üles, vilistellakse nagu kutsutaks hobust ja öeldakse: „*T u u l e e m a*, keera tuult!“ (L). Vanarahvas tuulates läind rehe uksele, nimelt sellele tuula- misuksele ja vilistelnud nagu hobust jootes, — ja siis, mõistate, tuul tulnudki kohe (Pr).

Tuule vilega järeleaimamise ja taotelu puhul ei unusteta mui- dugi ka häätegu tasumata, vaid tuuakse tuuleemale oma *o h v - r e i d*. — Vanasti kui pekstud reht, siis esimene peotäis vilja tuu-

latet, jahvatet ja keedetud (pudruna) ära ning pandud tulba pääle öeldes: „Tuuleema, tule sööma ja ole minu vastu hää!“ (Sr). Vanasti olnud see põline komme, et enne vilja tuulamist joostakse kolm korda ümber rehe vilistelles ja paludes, tulgu tuuleema tuult tooma: „Tuuleema, anna tuult — meie anname uuetera, s. t. uudse putru!“ — siis tuleema tuleb puhuma sinna uksele ja see vili saab „selge“, s. t. puhas; ja siis kui see vili on jahvatet veskil, siis keedetakse uudse putru, viiakse kausiga värvatulbale, vilistetakse ja kutsutakse tuuleema taas sööma, hüüdes kolm korda „Tuuleema, tule sööma!“ — siis ta kuuleb ja tuleb sööma, siis ta saab oma tasu ja annab taas hääd tuult rehepeksu aegu (Kr). Vanasti kohe kui pekstud esimene rehi maha, siis käsikivil jahvatet jahuks ja keedetud rukkijahu putru; esimene taldrikutäis viidud kohe välja tulbale enne veel, kui keegi pole söönd putru, las tuuleema ja tuuleisa tulgu kah sööma, et saadaks tuulata ka järgmisi rehetäisi (V) ¹⁾.

KÜLM JA TALV, SOE JA TULI

KUMMALINE PUURAIUJA (S. 9 + 215)

39. Vana Lintiń (= jutustajast kaks põlve vanem liivlane) sõitnud talvel suure külmaga hommikul vara Dondangeni poole. Metsas ta kuulnud kanget raiumist ja läind ligemale vaatama, kes siis sellise külmaga nii vara raiub. Ta sidund hobuse kinni ja astund vaatama. Sääl põlend väike tulelöke. Suur mees valgevalge habemega, mis ulatund allapoole püksivitsa, hall lühike „hame“ s. t. kuub seljas, raiund puid ja pannud neid tulele, viind parajasti üht puud. Vana Lintiń tahtnud jooksu pista, kusi püksis hirmust („no jah, seda ma ju ise kuulsin, kui ta jutustas Nittõl-talu kambris“), aga võõras öelnud: „Ära karda, ära karda! tule kah istuma mu tule veerde ja soojenduma.“ Vana vastu: „Ei tohi, ei tohi.“ Aga ära minna ta kah pole julgend — pole tohtind ei nii ega teisiti. Võõras istund pakule ja hakand popsutama piipu, tuli põlend ilusasti. Lintiń hakand nüüd salamisi „kippuma“, nii, tagurpidi taganema tulelt eemale. See mees aga öelnud: „Ma näen ju küll, et sul hirm on, kuid sa pead istuma mulle siiski kõrva.“ Noh, Lintiń istund siis kah, jalad küll värisend. Siis raiuja küsind:

¹⁾ Ülevaate tuule taotelemisest süm pateetilise maagia võtetega eestisoome ja germaani kommete maailmas pakub Rantasalo, Der Ackerbau I 25—30 (FFC 30).

„Mis sul seljas ka on? kas kasuk on kah?“ Temal olnud jah väike (rinna)kasuk (vest)mantli all. Siis vanamees sõnand: „Noh, siis sa võid sõita. Kui sul poleks seda kasukat, siis võiksid minna ainult jala. Mulle endale pole kasukat vaja: ma olen alati tule veeres, aga sellele on vaja, kes täna sõidab.“ Pärast seda Lintiń sõitnud edasi. Ja sääal naerdud metsas kõigest kõrist: „Ah sa rumal, ah sa tola, et sa ei mõistnud varandust hankida!“ — kolm korda nii hüütud. Öhtul tagasisõidul Lintiń pole tulnud enam seda teed. Aga järgmisel hommikul ta võtnud ühe teise mehe ka kaasa ja läind otsima seda kohta, ent ei leia ega leia enam kohta. Selle koha leiab küll kohe, kuhu hobune olnud seotud kinni, kuid kus tuli põlend, seda kohta ei ole ega ole. Siis vana Lintiń kahjatsend nii koledasti, et ta polnud võtnud tulelt üht süttki piibule ega puudutand seda võõrast vanameest, kui see sundind teda istuma oma kõrva puu pääle, aga ta olnud nii ehmund... Ja siis vanarahvas arutelnud: mingi viirastus see nüüd olnud — kas see olnud nüüd külma taat või olnud see raha taat, et mingi taat see igatahes olnud. Ning enam arvatud ikka, et see olnud raha. — Pr 217.

Esitet kirjelduse lõpuosa juhib meid küll ilmsesti rahalugudesse, aga kummiteleva raha motiiv põimub tänapäevases liivi juturepertuaaris alatasa ja väga kergesti muissegi lugudesse, kus teda algupäraselt pole olnud, ja nõnda paistab siingi silma kaks huvitavat seika, mis pole rahaga oluliselt ühenduses: võõras raiub esiteks metsas puid, nii et need aina pauguvad külma käes (vrđl. ümberpöörduť: puude paukumine tõukab meie mõttelennu nende raiumise ettekujutusele!), ja teiseks hoiatab külameest kasukata edasi sõitmast. Need seigad lasevad oletada loo tuumaks külma motiivi ja päätegelaseks rahvamälus juba ununevat külma taati = külma-tõťi (Pr), kelle asemele on tungind tänapäeva liivlase huvidele ja arusaamisile vastavam rahahaldja. Sellest külmataadist teatakse niipalju, et ta tuleb sügisel külma ja lumega kaasa ning püsib kevadeni meie maal (*Pr). Külmal teatakse kaks nime: Külma Prants = külma Brants ja Külma Jaan = külma Jõń (Pr). Prants ja Jaan on vennaksed, Jaan on madalavõitu, kuna Prants on suur pikk; nemad kahekesi seda külma teevadki — poevad keldrisse sisse ja külmetavad kartulad ära, isegi paadid külmetavad nad mõnikord järe kinni, nii et ei saa sõuda randa, ja mida puha nad teevad; selle Jaaniga saavat veelgi hakama, tema olevat selline pikaldasem, aeglasem, aga kui Prants tulevat, noh, siis olevat küll kole, Prants olevat palju kurjem, ja kui lapsed tükkind talvel veel öhtul pimedas välja, siis hoiatet

ikka, et vaat kui külma Jaan või Prants ei saa teid oma küüsi, et oioioi, siis enam eluga ei pääse (Pr)¹⁾. Külmahundist vt. § 42.

40. Kuna külm käib talvega käsikäes, siis esinebki külmetaadi asemel teinekord ka talvetaat = tōla-tōti (Pr). Vastasti kui sügisel sadand lund esimest korda või kui talvel olnud öösel sadand värsket lund, siis öeldud hommikul väljast sisse tulles lastele ikka, et näe, täna öösi talvetaat on otsind meid kah üles, et nüüd, lapsed, muudkui otsige pastlad üles jalgu kangida ja välja minna, et nüüd talvetaat oma lastega on tulnud meile külla, meid kah vaatama (Pr). Talvetaat tuleb talvega kaasa; ta olevat ikka päris võimukas mees ning tal olevat suur ja lai „ilm“, s. t. ala valitseda ja järele vaadata; kes on suve jooksul muretsend omaale üht-teist ja valmistund ette talve jaoks, sellele ta annab veel lisaks, kuid kes ei ole ise hoolitsend, sellele ta ei anna midagi, näeb ära, et see on laiskvorst; kui talvetaat tuleb meid vaatama, siis on enne kõike vaja kasukaid, ja kes on tõesti virgad lapsed, neil on kasukad varuks valmis, kuna laisad lapsed, kel kasukaid käepärast pole, ei saa ka talvetaadilt midagi ja peavad külmetuma (Pr). Nõnda siis näeme, et talvetaat Liivis esineb täiesti lasteilma mõistena, nagu eelpool mainitud lumemaal (vt. § 33) figureerib üksi muinasjutu-tegelasena²⁾.

41. Külma vastaseks on muidugi soe ehk liivi keeli „lämi“ le'm (lvü). — Kui kevad hakkab tulema, siis soe tuleb vaatama, mida see külm ka teeb ja kuis ta on talvel eland; siis nad hakkavad vastamisi suurustelema: soe kiidab end vägevamaks, külm taas näitab, mida tema suudab, ja külmatab üle öö kõik jääks, kuid päeval soe sulatab jää ja parastab külma (*L 169 = US. 14). Kuna esitet lool tundub nagu literaarset maiku, siis kindlasti rahvapärasem on oma vägevusega suurustelu motiiv kahe tähtpäeva vahel (US. 14)³⁾. — Nii Tōnn (17. I) suurustelnud,

¹⁾ Eestis vastavalt turjataat, pakane ja külm (Eisen, EM I 114—115 ja Virmalised 1914 № 11; Wied, LdE 436), külmaisa, tema kolm poega ja vana pakane ise (Boecler-Kreutzwald, DEAGWG 148), külma Mats (Eisen, Rahvaraamat V 66 ja EM III 123).

²⁾ Ühes läti dainas esineb kah talveema:

Ai, talveemakene, miks nii koledasti tuiskasid, —
ei näe teed sälukene, murrab minu saanikese.

LD 31724.

³⁾ Huvitava skitsi pakase vägitöist ja suurustelu motiivist annab U. Holmberg, Pakkasenloitsu (KsVik VI 97—110).

ta võivat külmetada nii kõvasti, et kõik teibad pauguvad ja et katel, kus seda tonni (sea) pääd keedetakse, ühes „kandis“ keeb, teises kandis külmab jäässe; aga Bašʹt (= Sebastian, 20. I) ütelnud, ta tuleb kolm päeva hiljem ja külmetab nii kõvasti, et kõigil lehmel sarved lõhkevad pääst välja (Kr 241). Niisama suurus-telnud Tõnni-Küünalt kahekesi; Tõnn öelnud, ta olevat nii vägev, et külmetab jääks ühe poole katlast, kus keedetakse tonni-pääd, kuna teine veer keeb; Küünal (2. II) taas öelnud, et tema külmetab leiba sõtkuva naise mõhu külge kinni (Pr 142). Tõnise-päev öelnud küünlapäevale: „Mina sinu asemel külmetaksin veel naised leivamõhku!“ küünlapäev vastand: „Mis mina võin teha — üks silm juba tilgub!“ (Ir 20) ¹⁾.

42. Sooja kehastuseks on soojaema ehk „lämiema“ = lem-äma ja soojataat = lem-tõti (Pr). Nemad tulevad ja toovad sooja; lastele öeldud vanasti ikka: ah, mis nüüd enam kõnelda, nüüd muudkui välja mäe pääle, — soojaema oma sooja vaibaga on jõudnud nüüd otsaga meile, nüüd võib minna mängima (Pr). Ja üht isevärki lugu jutustetakse soojaemast-taadist.

SOOJAKOTT, PÄIKESEKORV JA KÜLMAHUNT (S. 10)

Üks pisikene tüdrukuke Pitrõg-külas karjatand lambaid Ota Kostrõg-poolses taras. Olnud selline külm ja udune hommik. Tüdrukukene istund külmast kägeras koos. Sääl keegi öelnud nii: „Pisikene neitsi, kas sul on külm?“ Tüdruk tõstnud silmad üles, vaadand, kes nii kõneleb, — mõistate, suur pikk mees seisnud tema ees, nii pikk otsekui see määnd, mille all laps istund. Ja kõrval olnud mehel naine, see olnud lühem. Nad öelnud tüdrukule, ärgu see kartku, nüüd saavat kohe sooja. Mehel olnud käes selline suur kott. Ta avand koti, raputelnud, — ja siis tulnud säält sooja välja, nii et läindki soojale. Naisel olnud suur juurtest punutud korv, selline vakk, kaan pääl, ja sääl korvis olnud päikene, — nii ilus päikene tulnud korvist välja, kohe kui naine võtnud kaane ära, ja nõnda soe olnud siis... Aga sääl mäe all tõusnud põõsast üles suur ja suure pika halli karvaga susi ning põgenend minema. Siis taat öelnud, see soojataat: „Vaata, see on see külm; las ta nüüd joosku, kust ta on tulnud! Peksa talle vaja, sellele hundile: tema'p see on see süüdlane, kes sulle külma tegi.“ — Vaata, külm veel magand põõsas, külm ja udune

¹⁾ Eestis vrdl. FFC 25, NL. 36. — Lätis vt. LP VII seni ilmunata teises osas № 54, 8 (käsikiri prof. Šmit'i hoiul).

ju olnud, või olnud see hunt udu, kes teab, suure pika halli karvaga ta olnud (hunt öeldakse ju kõnekäänus kah ähvardades: „ah sa hunt, oota, või sa teist säääl kisud!“).

Pärast seda soojaema andnud oma korvist väga magusat leiba karjalapsele ja öelnud: „Lapsukene, nüüd sa saad süüa sellist leiba kogu oma eluea.“ Tüdruk tulnud koju. Olnud nii soe ilm, et kõik imetelnud, kuis nii ruttu soojaks läind. Siis karjalaps jutustand, mis temaga juhtund ja mida ta näind. Sel lapsel isa ega ema pole olnud, siis üks kirikuõpetaja võtnud ta endale kasulapseks, ja nad kolind hiljem siit ära Jälgab = Mitau linna. — Pr 221 1).

43. Ka tuli = tu'l (lvÜ) on kehastet haldjaks; see on tulehoidja = tu'l-vojdaji (Kr) või tuleema = tu'l-jema (Pr). Ühtlasi on säilund mitmeid kombeid, mis kajastavad rannarahva suurt austust tule vastu 2). — Et ei tekiks tulekahju, pandud oma ohver, zied, kuhugi välja, mis aga juhtund käepärast olema (Kr). Alati kui hakatud tegema tuld, tõmmatud peerugarist tuha sisse „tuleasemel“, et tuli ei läheks „üles“ või „katusesse“ (Kr). Kui supp olnud keedetud valmis ja katel võetud koogu otsast ära (vanasti keedetud ju kojas haagi või konksi otsas), siis antud ikka koogule kah suppi: kolm korda kulbiga visatud koogule, mille otsas katel rippund, et ka kook saaks „mekkida“, s. t. maitsta ja et oleks alati midagi katlasse panna ning et supp oleks hää (Pr). Kui pärast keetmist tuli kustutat ära, siis tehtud alati tunglaga rist sütele tuleasemel ja öeldud:

1) Esitet lugu pakuks suurepäraselt targutamismaterjali natuurmüto-koogele igasugu kauniks sümboliseerimiseks, nagu seda on tehtud küllalt näit. päikese ja kuu puhul (vt. § 24). — Võrdluseks, kuis sooja kui ka külma kujutellakse koti sees, mainitagu: Eisen, Rahva-raamat I 89 (Sojakotist ja külmakotist) ja III 76 (Kaks kotti). — Külma hundi aitab vähekesse selgitada vast LP VII ilmunata teise osa lugu № 54, 1 (käsikiri prof. Šmit'i hoiul), kus armukade Päikene raiub oma mehel Kuul poole pääd ja Kuu läheb sõbra Hundi manu; hunt kättemaksus tahab neelda Päikese, kuid Pikne lööb ta puruks. Olgu mainitud, et slaavi-balti keeltes hundi nime näib kandnuvat nimelt just e h a t ä h t, Venus — vt. Афанасьевъ, Поэтиче-скія воззрѣнія I 736 (ibid. 737 on juttu ka kuulsast päikese ja kuu varguse motiivist). Vrdl. ka Wied, LdE 458 ja Eisen, EM IV 16, kus mainitakse ms. ka, et skandinaavlasil õgivad just hundid päikese ära (Olrik, Rag-narök 37).

2) Tule külast toomise või külla viimise kohta vt. SjWied, LGr CXXV ja 421 kui ka Записки РГО II 261 (Весной, начиная съять или ловить рыбу, не должно выносить изъ дому огня или вообще чего-либо). — Vrdl. sel puhul Magazin IV 1, lhk. 79.

„Las tuli ka nüüd magagu, nii kui mina lähen magama“, — siis tuli teadnud, et temalgi on nüüd õhtu ja ta jäänd rahulikult magama (Pr). Veel praegugi tehakse õhtuti tulele rist käega pääle, et tuli ei läheks katusesse, kui ka ainult söed veel hõõguksid (L, Kr, Pr, V). Samuti kui minnakse kotta suitsuvaid lesti vaatama, tehakse säääl kah tulele rist pääle (V). Kui tuli ei põle, siis on must siga ahjus, — nii öeldavat harilikult ikka, kui tuli on kustund ära, et siis olevat must siga ahjus (Sr), kuna tulekahju puhul öeldakse, et punane kukk on katusel (Pr). Tuld ennast kujutellakse elava olevusena, kes liigub, läheb katusesse, elab, teotseb ja isegi kõneleb, mida illustreerib järgmine lugu ¹⁾.

TULEDE KÕNELUS OMAVAHEL (S. 11) ²⁾

3 varianti: 1 Pr 89, 2 Pr 97, 3 Pr 159.

- I a Vanasti pliite pole olnud (1), ja naised keetnud kojas, kus katel riputat koogu otsa (1, 2).
- b Kui jutustaja olnud veel väikene plika, siis tõstetud katla mahavõtmisel alati kolm korda kulbiga suppi ka koogule ja tehtud alati tulele rist (1, 2).
- c Harilikult ühe talu naised keetnud kõik hulgakesi koos ühis- ses suures „kojas“, igaüks omal „tuleasemel“ (2, 3).
- II a Ühel õhtul kõnelnud omavahel kaks tuld (1, 3) või neli tuld (2).
- b Üks neist ütelnud:

¹⁾ Läti dainades tuleema ei figureeri, küll aga ebausukombeis ja nõiasõnades; teda mainivad juba Lange ja Stender, kuna P. Einhorn kirjutab mingist tule jumalusest (Šm, LM 22—23); tuttav on ka tuleneitsi (LP VII 330, 15); tulega ühenduses olevaid ohvreid ja igasugu kombeid, mis sarnanevad üldiselt äsja esitet liivi omadele, kirjeldab LP VII 325—331; cand. phil. M. Bruņenieks (MVM V 456—459) viib 1898. a. tulekultuse ühendusse surmude austamisega ja otsib paralleele tulele ohverdamisest küll Sak- sast, küll Ukrainast. Vt. veel JKr II 83, № 369.

• Tulehaldjaist Eestis vt. Eisen, EM I 117—120 ja III 114—117; üldisei- malt esineb nii Eestis kui Lätis tulehaldjate asemel Laurits; Eestis nime- pidi just tuleema mainib Boecler-Kreutzwald (DEAGWG 35), Kraasnas on tulejumal (O. Kallas, KrMr 87), huvitav nimi lee linkur esineb Amblas: Kui lies kardulid ehk tuhakuoki küpsetatasse, siis jäätasse midagi valla võtmata, sest „Lie Linkur“ tahab oma osa kua saada (H III 3, 374, № 12 — vrđl. leemes, Eisen, EM I 77). — Ka vadjalased tunnevad tule- ema = tulõ-emä (L. Kettuse ülestähendus Kattilast).

²⁾ Vrđl. § 44 = Majahaldjate kõnelus äikese ajal (S. 15).

- ba „Kargame katusesse!“ — Tal olevat halb perenaine, kes polevat teind talle kunagi risti, kui viind katla ära või pannud seda üles (1).
- bb „Minul on halb perenaine, mina kargan katusesse; tema kunagi ei tee mulle risti, las ma magaksin“ (2).
- bc „Hüpakem katusesse! mul on väga halb perenaine, ta ei anna mulle kunagi õhtut“ (3).
- c Teine tuli ütelnud:
- ca Ärgu hüpaku, tal olevat väga hää perenaine: iga kord andvat talle suppi maitsta ja tegevat risti, las ta jäägu magama, ja samuti risti, kui vaja tõusta üles (1).
- cb „Minul on väga hää perenaine: igal õhtul ta teeb mulle risti ja igal hommikul, kui tuleb tuld tegema, ta mulle teeb risti“ (2).
- cc „Ärgem hüpakem: mul on väga hää perenaine ja annab mulle iga kord õhtut, — siis meie teeksime väga suurt ülekohut; parem juba, kui nad ise läheksid tülli ja lahkuksid üksteisest“ (3).
- d Kolmas öelnud: „Mul on ka selline tuju, et peaaegu hüpata!“ Temal olevat nii: vahel perenaine unustavat tema ära, vahel aga tegevat kah (2).
- e Ja neljas tuli öelnud omakorda, et ei või hüpata, et ka temal on väga hää perenaine. Ja kolmandale ta seletand: „Sulle tulevad ju vahel lapsed katla manu, sellepärast ära pane seda pahaks („ära võta seda meelde“), sest sa näed ju, et sinu perenaine on haige.“ Kuid neil kahel olevat väga hääd perenaised, kes tegevat neile alati riste ja andvat neile alati ka suppi süüa (2).
- III a Siis nad arutelnud omavahel. Üks tuli küsind, kuis saaks ajada siis neid naisi tülli (3).
- b Teine tuli olnud targem ja õpetand: „Mina puhun külma ja sina tulist, — siis minu perenaise katel ei lähe keema ja sinu perenaise katel läheb keema“ (3).
- c Nii olnudki kogu nädal: ühel perenaisel katel ei kee, kuna teine on keetnud ära juba kaks katlatäit, see ei saa aga ühtki (3).
- d Siis nad hakand tülitsema, ja üks perenaine kolind jüripäeval teise tallu (3).
- e Siis tulnud tema asemele teine naine sinna kohta ja see teind ka risti tulele (3).
- IV Nii siis vanad inimesed pidandki kommet: tee rist, siis tuled puha magavad ja õnnetust ei juhtu (2).

MAJA, REHI, SAUN

44. Igal hoonel on oma hoidja ehk kaitsja = sörg (Pr < lt sargs) või vaht = va'kt' (Pr), aga sellele majahald-

jale liivlased annavad mitu nime, kuna päriselt stereotüüpseks kivistund ei näi neist ükski: *m a j a k a i t s j a* = *je'l-sörg* (Pr, vrdl. lõunaeesti „elu“ maja tähenduses), *k o d u h i n g* = *ko'd-jeng* (L) ehk *k o d u v a i m* = *ko'd-gara* (L) ja *t a l u h i n g* = *kõrand-jeng* (Sr, vrdl. sm kartano), kellest usutud, et see toond talurahvale hääd ning õnne (Sr) ¹⁾. Juba kui hakatakse ehitama uut maja, siis küsitakse vanainimeste käest põhjalikult ja üksikasjени („korrast korda“), kuis kõlbab ehitada, kuhu kohta, millise tuulega ja mil hommikul — reede või kolmapäeva hommikul ei alata ehitust kunagi; ehituse vundamendi („aluse“) alla pannakse hõberubla, vähe suhkrut ja pisikene pudel viina, las see kaitsja või vaht söögu, joogu ja valvaku; kirikule pannakse altari alla ka veel „raamat“, s. t. pühakiri; kui maja valmis, siis küpsetetakse saia ning pannakse alati saiapäts ja viinapudel, vahel ka õllekann uue maja lae pääle maja kaitsjale (Pr). Äralagunenud hoonetega liivlaste fantaasia paljut tegemist pole teind; öeldakse ainult, et säääl elavad „pahad vaimud“ (Pr); Eestis tuttava „tondilossi“ luulelikumat käsitelu Liivis ei ole. Majahaldjast on läind korda panna paberile ainult üht alljärgnevat lugu ²⁾.

MAJAHALDJATE KÖNELUS ÄIKESE AJAL (S. 15)

Keegi peremees ehitand maja ja pannud nurgakivi alla nagu kord ja kohus raha, suhkrut, viina, kuna teine peremees teind omale ka toa ega ole pannud midagi. Tulnud pikne. Ühele majale

¹⁾ Eestis üldiseima nimetuse majavaim kõrval esinevad ka majahoidjad, majavarjajad, majaperemehed (Boecler-Kreutzwald, DEAGWG 39; Holzmayer, Osiliana I 21; Wied, LdE 419, 429); edasi hoonehoidjad (Wied, LdE 433), isegi kivisaksad (? Wied, LdE 412), kodujumal (Wied LdE 424) ja Kraasnas kodoježä (Kallas, KrMr 82). — Lätis majahaldjaks on majaisand = mājas kungs, kuid ta ei esine kuskil rahvalaules, ja P. Šmit peab seda terminit võrdlemisi nooreks (sõna māja olevat laenatud eesti „majast“ ja kungs taas gooti keelest, kusjuures „isanda“ mõiste viitavat ristiusu mõjule), mis ometi ei tähendavat veel, nagu oleks ka kogu majahaldja mõiste Lätis noor (Šm, LM 34). Majaisanda kõrval Lätis mainitakse veel majajumalaid, jumalakesi ja vaimukesi (LP V № 42 ja VI № 7, vt. ka VII № 1 ja vrdl. № 4). — Nii Eestis kui Lätis majahaldjatega on seginend p u u g i mõiste, ja majavaimu all mõeldakse harilikumalt just varandusi hankivat puuki, kuhupoole viitab ka äsja esitet fraas liivi koduhingest, kes t o o b talurahvale häadamat.

²⁾ Ülevaateid eesti majahaldjaist vt. Elsen, EÜSA III 89—90 ja EM I 74—77, III 70—71, 75, Läti majaisandast vt. Šm, LM 33—35; vt. ka Hupel, Topographische Nachrichten IV 408; Inland I № 39; Magazin IV, 1hk. 53; DL III 192; KV 1921, № 8—9, 1hk. 55..

ta pole teind midagi, aga teisele käind päale mis kole. Siis see vaht või kaitsja, kellele pandud raha ja puha mis vaja, öelnud teise peremehe majavahile: „Miks sina ei valva sugugi järele? nii võib juhtuda ju kergesti mõni õnnetus! mis sa magad?“ Teine vastand: „Sinul on kõht täis, sina võid valvata, — minul on tühi ja mina tahan magada, tehku ilm mis tahte!“ Ja juba kahe aasta pärast see „tuba“ olnud vanaks jäänd ning äikene purustand ta ära. — Pr 87 (vrđl. S. 11 — vt. § 43).

45. Põline tontide ja kummituste kodu on rehi = rī' (lvü). Rehte maetakse meeleldi raha, mis hakkab sääł kollite-
lema, ka muid kummitusi ja isegi kuradeid liigub rehes alatasa, ja nii on tekkind kokkuvõttes arvamine, et rehes „spuokõd un kured set at“ = ainult kummitused ja kuradid ongi, hääd vaimud rehte ei lähe (L). Iseäranis kardetakse niikuinii pimedat reht veel öises pimeduses: sääł kolistellakse, sahistellakse, röögahtellakse, sääł haaratakse sul jalgest kinni, kisutakse ja lohistatakse järele ning vaata et äragi ei kägisteta (L). Mis kõnelda siis vel lastest, kelledele must rehetuba olnud kõige enam karde-
tud koht, veel üsna vanadki plikad pole julgend minna sinna üksi, „antagu kas või mõuku“, s. t. vorsti: sääł olevat re h e t a a t = rī-tõfi (Pr).

Aga kõigi tontide ja koletiste kõrval on rehel ka oma hääd vaimud, oma haldjad — „reheisa ja -ema kõigi lastega“ = rī-iza un -jema amad lapstõks (Pr), öeldakse ka rehe-abilisid = rī-ablist (*Pr), rehe töölisid = rī' strōdnikad (*Pr < lt strādnieki), rehekütja = rī-kitaji (*Pr 247), rehekaitsja = rī-sörg ~ piedrōb-sörg (Pr — rī' tähendab nimelt reht, kuna piedrōb tähendab rehealust < lt piederbs 'die Vorriege, die Dreschtenne', Ulm)¹⁾; rehes asuvaist maarjapoistest vt. § 78. — Kui hakatakse tuulutama esimest reht, siis visatakse kolm peotäit üle künnise välja: need antavat siis niiviisi neile „reheabilisile“; vana Nittõl-talu (Pr) perenaine visand nõnda peoga, tüdruk raband kohe küsida, mida perenaine teeb; see vastand vihaselt: „Vaata vana kuradi persesse! ära tule küsima, mida ma viskan üle künnise!“ — küsimist ei sallitavat

¹⁾ Eestis ja Lätis reheisa ega -ema otsekohest vastet ei teata, vaid nii siin kui sääł rehehaldjad on taganend kas tontide ja igasugu kummituste või puugi eest, kelle tegevusalaks rehi on kujunend. Rehest Lätis vt. LP VII 331—334; Banks, Šis un tas II № 20; Eestis vt. Holzmayer, Osiliana I 73a 3; Kallas, KrMr 87; Eisen, EM I 163.

(Pr). Jutustaja ise näind, kuis Sānag-külas keegi pereṁees va-land parajasti esimest vilja kotti ja visand siis kolm korda peoga natuke (täit peotäit ta pole võtnudki) üle ukse või üle künnise, — pidavat antama sellele rehekaitsjale ikka kah, nii ta ise veel öel- nud (Pr). Igast viljast pannakse väikese kotiga rehte üks peo- täis, las see rehekaitsja söögu, harilikult pannakse nii „pisikese rehe“ ahju taha (Pr). Kes viind „uuetera“, s. t. uudse leiba tulba pääle (vanasti rehe ja tare vahel olnud ikka selline suur post) ja kes õlle tegemisel pannud tulbale kannuga õlut, selle reheisa ja -ema oma lastega tuuland ja puhastand öiti vilja puha valmis, et mine ja võta (Pr). Kummalisest rehepeksmisest öiti ja avitajaist rehes jutustetakse mitu lugu.

REHEHALDJAD PEKSAVAD OMA NISU (S. 16)

Keegi vanamees jutustand, kuis tema vanaisa läind hommi- kul rehte, tegema tuld ahju, vara pääle keskööd. Ja mõtelge, ta kuulnud sellist müra, nagu pekstaks või rabataks või krõbistetaks rehes. Vana ehmund ära ja tulnud tuppa, et mindaks uuesti vaa- tama. Talle läind kaasa veel naine ja üks poeg. Ja nüüd, mõis- tad, sõelutud juba, valatud nisu kotti ja kaks meest ning üks naine läind minema, kuid vana halli habemega mees ronind rehe pääle üles magama. Pererahvas pole tohtind teha rehe man midagi ja läind kah tuppa tagasi magama. Peremehel silmad läind vähe kinni, nii hall habed olnud man ja öelnud: „Mina olen valvand sinu reht siamaani; ta põlenuks juba mullu maha, kui ma ei var- januks teda (peremees ise kah ehtind mitu korda päästma reht tulekahjust), ja nüüd sina ei luba mul minu nisugi natuke peksta!“ Siis peremees palund väga ja väga seda vana, kuni see leppind ja töötand hankida talle veel noore hobusegi. Ja tõesti, järgmisel suvel tulnud merest ujudes suur-suur punane lauk- hobu ja jäändki sinna peremehele Vanaruotš-tallu (V). Siis nad nii arutelnud, et see olnudki too hobune, kelle vanamees töötand muretseda. Nad kuuland ja küsitelnud küll järele, kuid ei Saare- maal, ei kuskil mujal polnud läind kaotsi ühtki hobust. See hall vanamees olnud siis r e h e k a i t s j a ; kes need kaks teist meest ja naine olnud, seda jutustaja ei tea. — Pr 98.

PERENAINE LUURAMAS (S. 16)

Ühes külas olnud selline peremees, kes oma rehed ja kõik oma tööd teind kõige kiiremini ära. Muud inimesed kõnelnud küll, ta töötavat käsikäes selle va pahusega (kuradiga), kuid mitte põrmu ta pole nii töötand. Vaid temal olnud isa, ja see vana taat enne surma öelnud pojale nõnda: „Nüüd mina olen vana ja põdur

ja suren ära, nüüd sina hakkad elama ja olema ja võtad omale naise. (Ja vaat siis nendel olnud rehe ja „toa“ vahel selline suur jäme tulp.) Ning kui siis see sinu naine küpsetab uudseleiba, siis see päts, mille ta esimesena laseb ahju, see lõika risti katki ja pool vii tulba pääle, tassikesega või napaga võid kah. Ja kui sa teed esimest odraleiba, siis taas vii terve päts, ära lõika katki. Kui teed sügisel esimest õlut uutest teradest, lase kapp täis, meie õllekapp, ja vii see kah ning ütle, et nüüd töölistes söögu ja joogu. Ära sa arva, et see on nõidus, nagu külarahvas kõneleb, — ei, seda on suvatsend minule õnneisa oma emaga. Kuid nõnda sa pead tegema iga aasta, iga aasta pead viima neile ande. Jõulu õhtuti pane niisama sinna päts püülileiba, õllekapp ja põrssakints, lihavõtte hommikul taas kakku ja sõiru (juustu), õlut ja võid. Siis sinul läheb hästi.“

Isa surnud ära ja poeg võtnud naise. Nad eland õnnelikult, kuid noor naine pole teadnud sest midagi. Mees käsknud naist teha nõnda, ja naine teind kah, kuuland teda, aga küsind, milleks on vaja nõnda panna. Mees seletand: „Las need töömehed kah süüa saagu. Kui oleme eland juba aasta koos, küll ma siis jutustan sulle kõik „peenesti“ ära, praegu ma ei tea veel, kas ma võin kõnelda sulle või mitte.“ Noh, pekstud siis sügisel vilja. Naine näind, kuis õhtul pekstud vili rehes ära ja viidud hommikul terad aita, — kes sääb siis „elab“ s. t. töötab õige „üle öö“?! Ühel õhtul perenaine mõelnud luurata. Öösel ta pugend rehealusesse (rehe-alla), vaadand läbi ukse prao ja näind, et rehes midagi nagu oleks — mõni ajand hanguga vilja kokku, mõni puhastand, tehtud tööd nii mis... nad olnud niisamasugused nagu inimesedki, need töölistes, keda õnnetaat suvatsend. Hakatud tuulama. Nüüd ent üks öehud: „Keegi on siin!“ Ja kohe hüband siis välja see isa, see „s u u r m e e s“, hüband rehest välja perenaise juurde: „Kes sind saatis siia? kas mees?“ — Mees polnud saanud. Öelnud: „Kui sa poleks selline hüva perenaine, siis siitsamast sinu mees sinu hommikul leiaks valmina s. t. surnult. Kuid sa oled meile hää perenaine ja oma mehele hää naine... Kunagi sina siia ära tule. Ja kui sa meie manitsust kuulad, siis sa elad hästi. Ära mõtle, et meie oleme nõiad või kuradid, — sinu mehe isa on palund nõnda õnnetaadi käest, ja meie oleme õnnetaadi lapsed.“

Ning perenaine pole läind pärast enam kunagi segama neid sinna. Aga oma mehega nad eland väga hästi, rikkad ja õnnelikud kogu ea. — Nõnda jutustand vana 90-aastane Upman Liž sügisel 1925, mõni kuu enne surma, oma sõbrale, kelle suust lugu paberile pandud. — Pr 236.

REHETAADI KÄTTEMAKS (S. 16)

Kaks liivi peremeest joond kord üheskoos õlut — vaat nagu ikka on, teine peremees kutsund naabri kah enda manu jooma ja

juttu ajama. Sääljuures see peremees, kes teise kutsund enda juurde külla, läind iga natukese aja pärast ikka jälle rehte viskama ahju puid pääle. Siis see teine peremees küsind: „Mis sa käid sääl alatasa rehe man?“ See seletand, ta tahtvat hommikul reht peksta, vaja kütta. Teine peremees küsind: „Kas siis sinui rehet aat ei küta ahju?“ See vastu, tema sellisest asjast ei teadvat midagi ja ta ei uskuvat kah mitte sellist. Teine peremees aga seletand, tema teadvat ja tema uskuvat kah ja temal endalgi olevat, kes reht hoiab, tema ise ei tegevat muud midagi, kui toovat ainult puud ja süütavat põlema — ning siis tema reheahi köetavat ilusasti ära. Teine mees muudkui kinnitand, ta ei teadvat, ta ei uskuvat. — „Noh, kui sa ei usu, siis sina ka ilma usuta võid jääda, kuid minul see nõnda on.“ Teine öelnud: „Siis sina oled küll suur nõid!“ — „Mina ei ole; selle ma olen palund jumalalt. Kui minu taat tegi selle rehe, siis õnn ei sa andnud talle sellise pisikese karbi ja käsknud panna selle rehe nurga alla, ning sinna see ka pandud. Pääleselle ma pean andma neile veel süüa ja juua kah — egas' nemadki saa läbi ilma söögita ja joogita, need minu abilised.“ Teine peremees küsind: „Kuis sa saad anda siis neile seda süüa?“ — „Kaks korda aastas, jõulühtul ja lihavõtte hommikul, siis nad tahavad süüa.“ — „No aga kuidas siis?“ — „Ma viin laua rehte ja panen lauale sedasama, mida ma ise süön ja joon, seda neile kah.“ Aga ikka teine peremees pole uskund ega ole uskund. Nad joond, joond ja läind siis lahku oma kodu.

Aga see uskumatu peremees mõtelnud endamisi nõnda: ma lähen ja süütan tema rehe nurga alla tule; kui tal on tõesti sellised hoidjad ehk kaitsjad, siis tema rehi ära ei põle; kui aga pole, siis põleb. Ja tema läindki ühtul pimedas kella kümne paigu sügisel, süütama naaberperemehe reht. Teind tule, see läind nagu lõkkele juba, tema hakand tulema, vaadand veel tagasi, — tuli kustund. Tema süüidand tule teist korda põlema — näeb, mis nüüd siis saab. Pöördund oma kodu poole ja — mõtelge ometi — tema enda rehi kodus olnud tuleleekes. Nüüd ta tormand koju ja karjund appi. Teine perenaine näind kah oma aknast tuld, tõtand appi. Kuid mitte raasugi pole saadud päästa, kõik põlend maha — vili ja riistad. Vaat sel peremehel naine läind kah kodunt ära külla ja käsknud sulast valvata ahju, aga sulanegi läind külla, arvand, et nüüd tuli ei tule enam välja. Ja siis see peremees tunnustand: oi, nüüd ta usub.

Noh, talvel raiutud siis palke ja veetud välja, tehtud uus rehi, kõik läind appi, andnud vilja ja haganaid loomade toiduks. Nüüd see peremees kaubelnud oma naabrilt: saaks tema kah endale sellise rehekütja, tema usub nüüd küll, kui ta aga ainult saaks. Noh, teine peremees kõnelnud siis oma rehet aadiga. Rehetaat öelnud, siis ta pidavat saatma oma vanima poja sinna, kuid ta ei uskuvat veel ikka hästi, kas see peremees on just

õige inimene. Noh, see peremees ise tulnud tunnistama üles, et tema süüdanud naabri rehe põlema, kuid see pole põlend. Mindud vaatama: jah, „akuraat“, laastud ja läitsed veel rehe nurga man. Kui uus rehi saand valmis teisel sügisel ja hakatud sääal peksma, siis poeg olnud sääal, nagu see rehetaat töötand. Aga... jõulu õhtul see poeg joosnud taadi manu õhtust sööma, — sääal unustet talle andmata. Poeg seletand, sääal ei olevat sugugi hääd inimesed, sääal ei võivat püsida, riidlevat alatasa omavahel, selliseid inimesi ta ei tahtvat. Ja tulnudki sääalt ära. Aga see hääd peremees eland õnnelikult, lapselapsedki eland õnnelikult ja olnud hääd inimesed. — Pr 247.

Eelpool oli juba juttu, kuis rehe „abilisile“ visatud kolm peotäit anniks üle künnise välja (NB mitte sissepoole, mitte rehte, mis oleks loomulikum rehehaldjaile ohverdamisel) ja kuis pole sallitud sääaljuures järelepärimist selle kohta, mida tehakse. Juba selline teguviis äratav kahtlust, kas on siin tegu just õigele rehehaldjaile ohverdamisega puhtal kujul, või on seda ohverdamist mõjutand vast veel mõni muu tegur. Äsja esitet lood põhjendavad aina enam meie kahtlust nende rehe „tööliste“ kui haldjate ehtsuses ja juhivad meid üsna läbipaistvalt ühe teise mõiste ja nimelt puugi mõju piirkonda, mis ju niikuinii otse iseendast liitub paljudes motiives taluhaldjatega (vrld. kas või selliseidki iseloomustavaid puugi eufemisme Eestis nagu „majavaim“, „õnne“- ehk „tulutooja“, „varavedaja“ jne. — läti „majavaim“, „majajumal“ jne.). Perenaise luuramisloos viitab puugi mõju poole esiteks seik, et kõik talu tööd tehtud alati kiiremini valmis kui kuskil mujal; teiseks, et neid abilisi on palutud jumalalt, resp. õnnetaadilt (need on isegi õnnetaadi lapsi!), ergo, et neid on kuidagi viisi hangitud, kuna haldjaid harilikult ei hangita, vaid need eksisteerivad iseendast ja igalpool mujalgi taludes; edasi need töölised sooritavad öiti kõik töö, mis viljaga vaja teha, kuid peremees ei usalda kõnelda neist noorele naisele enne, kui aasta koos elatud. Rehetadi kättemaksu loos tuletab väikese karbi saamine õnneisalt juba päris ilmsesti meelde puugi hankimist karbikeses (vrld. S. 159); niisama on just puugile nii omane vastalise rehe või maja põlema süütamine ja äraminek halva peremehe mant, kus teda ei toideta või halvasti toidetakse. Kõik sellised asjaolud kokku näitavad veenvalt, et Liivis rehehaldja on sulatand endasse mitmeid elemente germaani maailmast lainatud puugi alalt, nagu kogu Baltikumis nälgiva orjarahva massifantaaasia pailaps puuk on seginend alatasa algupärasemate haldja-

tega küll rehes, küll majas, küll põllul ja mujal väga mitmekesiseks kompromiss-kujuks (sellest ligemalt kuradi päätükis).

Teiselt poolt võib jälgida rehehaldjate ilmset sidet ka surnute ga, mida peegeldab järgnev jutustus.

REHEEMA EI LUBA TANTSIDA (S. 16 + 55)

Ruotš-talu (V) rehes olnud taas selline pisikene naine; seda pole mitte kuigi kaua aega tagasi, — kui jutustaja olnud veel laps, siis jutustet sellest alata. Sääl rehes olnud väga ilus sile põrmand. Poisid tahtnud sääal kangesti „tantsu teha“ — vaat vanasti tantsitud ju väga palju — ja palund ikka seda peremeest, kuni peremees luband siis kah ühel pühapäeval. Esmaspäeval peretütar ja muid tüdrukuid pidand minema marjule, aga näed, nemad läind hommikul vara kah veel rehte jalgu proovima ja karglema enne kui marjule minna. Sääl tormand rehe päält maha pisikene hall näine, roheline öömüts pääs, haarand kätte reheluua ja pahandand: „Mis, te ei anna mulle unerahu kah enam! kella kaheni öösel te tantsisite ja nüüd olete juba jälle siin!“ Ühele tüdrukule ta virutand üle reite ja öelnud: „Katsuge te veel tulla siia tantsima! Minu ema kah pole maetud siit kuigi kaugel, temagi magab siinsamas.“ Siis tüdrukud joosnud minema. Olnud taas selliseid, kes teadnud ja seletand, et kord hukkund sääal talu kohal üks laev ja muuseas uppund ka kapteni emand, kes maetud sinnasamasse. Siis rahvas nii arutelnud, et küllap sel emandal olnud ka mõni tütar, kes tulnud ema hoidma ja valvama, kuna inimesed nimetand teda reheemaks. Ja sinna rehte lapsed pole julgend kunagi minna, jutustaja isegi mitte, et vaata kui keegi ei tule. . . — Pr 248.

46. Rehe kõrval saun = sõna (lvÜ) on tähtsaks ehituseks, millele koondub massifantaasia eriline huvi ja tähelepanu. Ning kuna must tahmane rehi on enam kollide koduks, siis sauna sellevastu on puhas ja püha paik; väidetakse isegi, et sauna kummitused ega kuradid ei tohi minna (L, V). Ometi tülitand pimedail talveõhtuil saunas üheskoos ketravaid ja lobisevaid tüdrukuid küll libahundid (vt. S. 162), küll külmkingad (vt. § 102), küll kuradidki pahatihti (vt. S. 103), ka oma küla poisid määritud nägudega ja kaigastega kollitelnud aina tüdrukute hirmuks akna taga (L). Nõndaviisi saun on kujunenud liivi juturepertuaaris tähtsaks tegevuspaigaks, kus „lavastetakse“ nii mõnigi õnneliku või õnnetu lõpuga lugu (vt. S. 17, S. 38, S. 103, S. 162, S. 172, S. 173).

Rannarahva suurt respekti sauna vastu peegeldab juba kas või seegi, et teda rinnastetakse pühakojaga. — Saun ja kirik ole-

vat pühad paigad: saunas pestavat mustus ära ja kirikus taas patud (V). Kui inimene tuleb saunast välja päale vihtlemist, siis ta pidavat paluma jumalat teed mööda tuppa tulles, sest sel momendil taeva uks on valla, jumal kuuleb palvet ja andestab kõik patud; ja paluma peab nõnda: las jumal niisama pesku minu hinge, nagu mina olen pesnud oma ihu täna öhtul saunas puhtaks. (Kr). Lisaks sellele tõstab respekti sauna vastu veelgi tema meditsiiniline väärtus, sest „sauna leil on vaese mehe arst“, nõnda ütlevat juba vanasõnagi (Kr). Muidugi ei puudu siis saunal ka omad hääd haldjad ja kaitsevaimud, oma s a u n a e m a = sõna-jema ~ -äma ja s a u n a i s a = sõna-iza (Sr, Kr, Pr), kelledega on seotud kombeid ja muistendeid. Saunas sünnitamisest vt. § 78.

Vanasti pandud sauna, kui tuldud säält vihtlemast välja, sööki taldrikuga saunaema jaoks, et tema kah saaks süüa; pandud sedasama, mida söödud ise, — puder ju laupäeviti vanasti olnud, — putru antud siis saunaemalegi (*Sr. — vrdl. surnute söötmist saunas, § 90). Ja põline komme kogu rannikul on see, et viimased vihtlemast tulijad panevad lavale viha ja kapaga vett, las siis saunaema pesku, — kõige viimasena ta ju ikka vihtleb (Sr). Ristiusu terminoloogia aga on tõrjund saunaema enam varju ja tõstnud esiplaanile m a a r j a e m a ja m a a r j a n e i t s i d, kelle nime ümber on koondet saunaga ühenduses olevaid kombeid ja lugusid (vt. § 78). — Kui jutustaja olnud veel laps, siis vanad inimesed pesnud saunas puhtaks selle koha, kus nad istund, ja öelnud, et nad pesnud selle maarjaema jaoks puhtaks (Sr). Saunast välja tulles vanad inimesed seletand ikka: „Nüüd meie läheme välja ja siis tulevad pesema maarjaneitsid, luisest puust (s. t. pukspuust) luud kainlas“ (L). Vanad inimesed uskund, et maarjaema iga laupäeva öhtul vihtleb saunas, ja kui siis tema jaoks pole pandud lavale valmis kapaga vett ega vihta, siis ta saatvat inimesile muret kaela (Kr). Sellepärast jäetud sauna uus viht ja tükk seepi maarjaema jaoks, et ta tooks siis õnne ja „häädamat“ (L), kusjuures öeldud, las maarjaema nüüd pesku ja toogu meile hääd (Sr). Seda teind viimane saunast välja tulija (Kr) ja nimelt viimane naine, sest naised pesevad ju viimaseina (Kr). Üksinda ei tohigi viimaseks jääda, sest see peab pesema siis saunatuleva külmkinga selga — jah, nimelt külmkingadki tulevat pärast inimesi sauna pesema ja vihtlema (Ii, vt. § 102). Kõik andmed kokkuvõetult moodustavad ülevaate Liivi rannikul

tugevasti sissejuurdunud kombest, kuis igal laupäeval, kui köetud sauna, jäetud pääle vihtlemist ööseks (Pr) sauna lavale (L, Pz, Ii, Kr, V), maha (L) või pingile (L) uus (L) viht (L, Pz, Ii, Kr, Pr, V), tükk seepi (L) ja külma (Kr) puhast (L) vett kapaga (Pz, Ii, Sr, Pr, V) või kibuga (L, Sr, Kr) või pangeaga (L) ja öeldud lahkudes, las nüüd maarjaema tulgu pesema (Sr, Kr, Pr, V) või maarjaneitsid (L, Pz, Ii, Kr), ning mitte üht saunapäeva pole jäetud seda tegemata (V). Sellekohaseid muistendeid maarjaemast vt. § 78¹⁾.

Olgugi, et saunas vihtleva Maarja nimi on saand rannikul väga populaarseks, ei ole unund siiski rahvamälus otsekohese saunahaldjana ka saunaema nimi: saunaema hoolitseb hää sauna leili ja kõige muu ette (Kr), saunaema ja -isa valvavad ja hoiaavad sauna (Sr), aitavad isegi kütta (Pr), nagu kirjeldavad järgnevad lood. —

SAUNAISAT-EMAT VAREM VIHTLEMAS (S. 17 A)

Olnud üks väga hää perenaine. Kord ta pannud saunaahju küdema ja läind ise toa manu teise sületäie puude järele. Mõne aja pärast ta läind taas vaatama, kuis tuli põleb, ja viskama ka seda teist sületäit ahju, kuid puid pole olnudki sugu enam — kõik olnud visatud juba ahju. Jälle natukese aja pärast perenaine läind uuesti sauna ja võtnud ka vähe puid omale sülle. Ta pole ikka veel saand aru, kes võinuks visata need puud ahju, sest kõik pererahvas olnud metsas tööl. Ta astund sületäiega sauna, — säääl pesnud juba ees valge pääga vana mees ja vana naine. Vanamees öelnud: „Mis sa nüüd tulid! me ju viskasime sul saunaahju puid pääle niikuinii ja kütsime seda, sest meie tahtsime pesta end puhtaks täna varem teid: meie peame minema õetütre matusele,

¹⁾ Vastavaid kombeid Hurt'i kogud sisaldavad laialt üle Eesti (tüübi-line näit. on EKS 4^o, 5, 743 < Karja), kusjuures Lõuna-Eestis mainitakse ka Maarja nime; kord kõneldakse edasi „sauna vaimust“, kes maksab kätte neiu saunas peerulaskmise eest (H II 57, 773, № 11 < Serotka), kord ter-vitetakse „sauna naisukest“: tere õhtust, tere koa saunake, tere sauna nae-suke, tere sauna leilike, jätka mo osa koa (H II 18, 539 < Valjala); lõpuks tuuakse isegi maa-alused sauna: sellepärast peab jätma sauna viht ja vee-riist, et maa-aluste emand tuleb sinna oma lapsi vihtlema (H II 39, 296, № 422 < Koeru) — vt. § 78.

Lätis vastavaid kombeid vt. JKr VI 16, kus esineb „saunaema“ kui ka Maarjakene, ja LD I 875 (püha Maarja). Läti dainades saunaema ei mai-nita. Šmit (RKr XV 29—30) peab sauna mõistet Lätis ligidalt sugulaseks tarega ja vanemaks kui rehe mõistet.

sellepärast peame saama varem valmis. Meie küll muidu alati oleme olnud pääle muid pesemas, kuid täna peame minema külla.“ Perenaine küsind: „Kes teie siis sellised olete? kuis ma teid ei tunne?“ Mees naeratand ja vastand: „Sa ei tunne oma kodurahvast! Kas sa siis pole seda tähele pannudki, kuis mina oma käega olen avitand sind mõnigi kord ja kuis minu silm on valvand sinu üle („on näind sinu üle hääd“)?“ Perenaine tulnud heitunult saunast, kuna need vanakesed jäänd veel sinna pesema. — Kr 290 > Pr); vrđl. S. 38, § 78.

SAUNAEMA VALVAB TULD (S. 17 B)

Keegi naine kütnud sauna, toppind ahju puid täis ja läind ise taas ära. Sääl ta märgand, et saunast tulnud välja kolepalju suitsu, ja ta saatnud tütrekese vaatama, kuis saunaahi põleb, ise ta lasknud parajasti toas leivakakke ahju. Plika joosnud heitund näoga tagasi ja öelnud, ahi huugavat nii, et tuli tulevat kivide vahelt välja, kuid keegi jäme naine peksvat märja luuaga tuld tagasi. Ema vastand: „Mis sa plärad, see ju on meie oma pisikese-toa Madlen.“ Plika aga ajand vastu: „Ei ole, ei ole, see on võõras naine!“ Ema läind siis ise vaatama ja võtnud ühe kaku ka kaasa. Läind sauna, — jah, tõesti, suur jäme võõras naine kastnud luuda vette ja kastnud siis sauna seinad kõik märjaks, ise öelnud temale: „Kui sina kütaid sauna, siis ma kunagi ei saa olla oma laste man. Sinu kütmise pärast saun olnuks põlend juba ammu-ammu maha, sest sina ei küta ju kunagi nagu muud inimesed: ei sina tee tulele risti ette, kui süütad, ei sa tee tulele risti, kui sa teda ka kustutad!“ Siis jäme naine kadund sinnasamasse sauna ära ja perenaine tulnud heitunult kõige oma kakuga tagasi tuppa. — Kr 286 (< Pr).

MAA, LIIV, PÕLD, LINA

47. Kui jumal loond seda maailma, siis ta käind kuradiga kahekesi koos; jumal visand üle kura õla ühe ümarguse asja nagu pähkla, nii suure; kurat haarand selle omale suhu, kuid see asi kasvand kuradi suus järjest suuremaks, nii et kurat pole saand kõneledagi enam; jumal küsind, mis tal viga on, et suu nii lõhki kisub, virutand siis kuradile hoobi üle kõrva, et ta teinekord ei võtaks enam seda üles, mida jumal viskab, ja öelnud, see asi olevat maa, maa kasvavat nõnda (Kr 83 = US. 1 A)¹⁾.

Teisendi järele jumal lasknud kuradil, kes olnud ta parim ingel, tuua ilmaruumist tolmu; alasti kurat peitnud osa tolmu

¹⁾ Vrđl. Dähnhardt, Natursagen I 6.

ninna ja suhu; jumal käsknud külvata tolmu mööda ilma — siis kasvab maa — ja öelnud, kasvagu ja jäägu haljaks; siis tolm hakand kasvama ka kuradi suus ja ninas, ning kurat põgenend jumala mant ära, pole tahtnud näidata, et tal on varastet nina täis; tükikesed kukkond tal suust ja ninast välja ja kuhu need kukkond, sinna kasvand künkad, sellest need mäekünkad tek-kindki (Pr 263 = US. 1 B + S. 275).

Nõnda siis see maakera on „sugend“. Alati maa pole olnud selline nagu praegu; mäed nimelt olevat kuradi töö (Sr), nagu seleteti eelmiseski loos ja mille tõenduseks esitatakse veel kuradi üle mere silla ehitamise lugu (S. 104 ja 273). Maa ei kuuluvat iseendast kellelegi eraldi, vaid õigus maa pääle olevat igaihel; vanasti maad olevat austet niivõrd, et „maa juures“, s. t. maaga ehk maa nimel antud vandeid, ja veel nüüdki armastetakse oma kodu maad nii väga, et lahkudes võõrsile võetakse kodust ikka ka tükike „isamaad“ mälestuseks kaasa (*Sr).

Kõigest hingest armastet ja austet maa haldjaks kogu ranikul on m a a e m a = mō-jema ~ mō-āma (L, Sr, Kr, Pr, Sn, V), nimepidi Mad'a (Pr 112 < Magdalena, vrđl. e-lt Made); kord esineb ka m a a k a i t s j a = mō-sōrg (Pr 110). Kuna liivi keeli maa tähendab ühtlasi ka mulda, siis on väga arusaadav maahaldja ja põlluhaldja ligidane sugulus ja sageli ühtesulamine; teiselt poolt taas esineb maa resp. mulla haldja kõrval ka spetsiaalne liiva haldja, l i i v a e m a = jōuvgō-āma (Pr, vrđl. sm. hiekka), kellel põllutööga pole mingit tegemist¹⁾. Iseäranis silmapaistev on maaema ja t a e v a t a a d i kõrvutamine: need kahekesi olevat kõige ülemad (Pr). Nende ühendamise üheks paariks väljendub kaudselt ka mõistuküsimises „kes võib ema vöö kokku keerda, kes võib taadi hobuse kinni pidada“, kus ema vöö all on mõeldud teed ja taadi hobuse all tuult (Ir Set, vt. § 21, 36, 59). Just e m a printsiip väljendub maahaldja man eriti karakteristlikult ja ilmekalt („emake maa“) vastandina taevahaldja isana kujutelemisele: maa ep ongi ema, maa on kõige armsam ema, kes ei aja kedagi enda mant ära, vaid hoiab kõike oma süles ja võtab kõiki vastu oma rüppe (L). Kõik kodutud on sellepärast maaema eri-

1) Lätis liivaema esineb ainult ühes dainas surnuteema paralleelsõnana: Liivaema, surnuteema meelitasid ära minu tütre: panid meekruusi otse augu (haua) põhja.

LD 27536 (3. variant).

lised hoolealused: kui ematul vaeslapsel on pulmad, siis öeldakse ikka, et küll ta e v a t a a t i s e hoolitseb ta ette, küll m a a e m a i s e on teind talle valmis võid ja veimevakka ja kõike mis vaja (Pr). Ning igale surnule, keda maetakse, öeldakse hauda veel järele, las nüüd m a a e m a t e d a soojelgu ja varjelgu (Pr), et nüüd ta on pandud maamulda, las nüüd l i i v a e m a t e d a katku (Pr < lt. lai nu smilkšu mâte viņu sēdz, Dond.) ¹⁾.

Maa kui kõikide ema vastu valitseb muidugi siis austav lugupidamine, mis ei salli igasugu hoolimatut tegu, vaid väljendub paljudes keeldudes, mida peab pandama tähele igapäevases elus. — Söögi keetmisel ei tohita kunagi visata vahtu pajast või katlast huupi maha, — siis kõrvetetavat maaemal silmad pääst välja, vaid vahtu pidavat visatama puile, seinale või kuhu tahte üles (L). Jutustaja eideke ise sõjapõgenejana visand Tallinnas kah vahtu nõnda seinale ja saand pragada, et määrib puha seinad ära (L). Ka tulist vett ei tohita valada kunagi muru pääle: siis kõrvetetakse m a a r j a e m a p ä ä d (Pr), — küllap kristlik Maarja on astund siin maaema asemele. Kui maad lõigatakse noaga, siis sorgatakse maaema s ü d a m e s s e (L). Vanasti öeldud lastele alatasa: ärge lõigake pussiga maad — lõikate maaemal p ä ä k a t k i (V). Samuti hoiatet lapsi: ärge „rabage“ s. t. lööge maad — vaat kui teie ei raba maaemal p ä ä d puruks (Pr), sest kui lüüakse vastu maad, siis lüüakse maaemale „üle p ä ä“ (Sn). Sellepärast maad piitsaga või vitsaga peksta ei tohita:

¹⁾ Selline ettekujutus sarnaneb väga läti maaemale, kes on enamasti täielikult samastund surnuteemaga (šm, LM 14—16, 58; Zeiferts, LRV I 209; Rēpss, KV 1921, № 8—9, lhk. 53 ja № 10—12, lhk. 52). Läti dainades maaema esineb № 1120, 27340, 27406, 27519—27521, 27699; teateid maa-haldjaist Lätis vt. veel Hupel, Topogr. Nachr. IV 382; Magazin IV, lhk. 54, 55, 66, 67, 68; LP VII 353 jj, № I X w. Mõnikord läti „maaema“, „maanaised“, „maarahvas“ omandab halva iseloomu, püüdes vahetada ristimata lapsi (JKr VI 33 jj) ja seginedes germaanist põlvnevate maa-alustega, mis on iseäranis levinend Eestis (vt. Eisen, EM I 92—96). Muide tuntakse Eestiski maaema nime Hornungi ajast pääle (vt. E. Kirjandus 1921, lhk. 18; vrdl. ka Eisen, EM I 173), kuid midagi olulisemat temast ei teata; ainult maa-aluste arstimissõnus esinevad küll „Maa isakesed, Maa emakesed, Maa neitsikesed, Muro eidekesed“ (Kreutzwald-Neus, MML 76), „Moa isandad, moa emandad, Moa neitsid ja moa mamselid“ (H IV 7, 65, № 1-a < Jüri) ja isegi „Moa kuldased kuningad, Moa eldesed emandad, Moa maniistrid“ (= ministrid? — H II 39, 339, № 476 < Koeru); vt. ka Eisen, EM III 147 ja 134. — Vt. veel Boecler-Kreutzwald, DEAGWG 137 (Mahkunningas).

sellega pekstakse maaema ennast (L, V), ja lapsi keeldakse: ärge lööge vitsaga maaemal „üle selja“ (V). Mõnikord tehakse ligem tingimus: kui vitsaga lüüakse mööda maad niisugusel korral, kui seda pole vaja, siis pekstavat maaema (L). Teinekord seletetakse ka peksmise tagajärgi: kui laps peksab puuga vastu maad, siis vanainimesed keelavad, ärgu nii löögu, see olevat maaema selg, siis maaema selg valutavat (Kr) või lihtsalt, siis maaemal „põeb“, s. t. valutab (L). Vahel maaema rinnastetakse lapse enda emaga: see polevat hää, et laps peksab maad, — siis ta peksvat ise oma enda ema või maaema (Sr). Ja lõpuks siiaagi on tungind maaema asemele ristiusu terminoloogia: kui lapsed löövad vitsaga piki maad, siis keeldakse, ärgu nad löögu ma arjaemale selga, maarjaemal siis selg valutavat, sest maa olevat maarjaema selg (Kr). Üldse seda maa „rabamise“ või „peksmise“ keeldu peetud vanasti kogu rannikul väga valjusti; kui jutustaja olnud veel pisikene, siis vanaätt alati keelnud lapsi maad vitsaga löömast — maaema nutvat (L).

Nagu maa peksmise, niisama valjusti peetud ka asjata rohu kiskumise või katkumise keeldu: kui kisutakse rohtu, siis kisutakse maaema juukseid (Sr, Sn). Vanainimesed pole põrmugi sallind, et lapsed katkuvad rohtu, ja keelnud ikka: ärge kiskuge maaemal juukseid pääst ära (V), ja tuletand seda meelde suve läbi (L). Ka siin tehakse tingimuseks: kui asjata kitkutakse rohtu, ilma et seda oleks vaja, siis kisutakse maaema juukseid (L). Jutustaja enda vanaätt pole luband lastel katkuda käega heina ega rohtu: maaemal valutavat; lapsed küsind ätilt, kuidas tal võiks valutada, kui kisutakse ainult rohtu; siis ätt tõmmand lastel juukseist kinni ja öelnud: „Kuidas siis teil valutab, niisama maaemal kah!“ ja siis lapsed jäänd uskuma ega ole katkund enam huupi rohtu (L). Niisama pole lubatav lõigata rohtu noaga: siis lõigatakse maaemal juukseid (V). Maaema kõrval mainitakse siingi ma arjaema: rohtu katkuvaile lastele öeldud, ärgu kiskugu nad maarjaema pääd või juukseid (Pr). Olgu nimetat lõpuks, et on olemas isegi eriline taim, nimega maaema juukseid = mõjema ibukst (L); need kasvavad kuivas soos ja sellepärast nimetatakse neid ka „soojusteks“; kui lapsed katkuvad soojuukseid, siis nad kisuvad maaemal juukseid pääst välja („sooema juukseid“, vt. § 57). Ka künkail ja liivamäätail, mida tuul on tuisand kokku, kasvab selliseid pikki, kuivi kõrsi — mõni

nimetab neid „k ü n k a p a k l a i k s“, mõni „m a a e m a v ö i l i i v a e m a j u u k s e i k s“, — nad on peenikesed otsekui juuksed ja hallid nagu pakal, takk (Pr). Nähtavasti liivis kujutellakse segamini kord ühe, kord teise haldjaema juukseina küll villpääd (Wollgras, eriophorum), küll osja (Schachtelhalm, equisetum), — vrld. eestiski selliseid ideoloogiliselt vastavaid nimesid nagu kalevipoja hein ~ kalevi rohi ~ kalevid ('Wollgras', Wied EWb) või pagana-pea ('Sumpfruhrkraut, gnaphalium uliginosum L.', Wied, EWb) jne.¹⁾

Mõnikord maaema ja liivaema esinevad ka otse elava ja nähtava olevusena, kellest teatakse jutustada paar lugu.

LIIVAEMA JA TA RAHVAS (S. 12 C)

Siitsamast Pitrõg-küla Rända-talust lapsed läind suplema, jutustaja eidekese enda ealised lapsed. Enne nad ronind aga üles liivakünkale ja — nagu need lapsed ikka on — vähernud ja „rülind“ alla ja üles. Säälsamas liiva sees olnud selline keskmine „mõõdukas“ või enam selline väheldane naine, pisikene lihav, ja see siis hakand pahandama lastega, miks need tahtvat lõhkuda ära tema l o s s i. Lapsed ehmund ära, küsind, kus see loss siis olevat. — Näete, ta vastand, siinsamas liivamäes tema ongi, mu loss, rutaku aga lapsed minema, kui ta s u l a s e d tulevad välja, siis lastel minevat halvasti. Lastel hakand hirm ja nad läind ära, istund natuke kaugemale teise mäe pääle, et vaadata, mis nüüd siis tuleb. Ja mäe-seest tulnudki välja „kui põrm“ nii palju, nii palju rahvast ja läind suplema. Lapsed hirmuga tahtnud joosta koju. Aga see pisikene e m a n d, kes nendega riienud, see seisnud tee pääl ees ega ole lasknud minna, käsknud vaadata, kui ilusasti tema pere, ta „h õ i m“ supleb meres (tema öelnud „minu r a h v a s“ — sulased ja l a p s e d siis puha). Ja tõesti meres vesi vahutand otsekui valge üha. See naine seletand siis lastele, siin olevat ta loss ja tema ise olevat liivaema, ta olevat pisikene k u n i n g, igas külas olevat selline, kõige kõrgema mäe sees küla man olevat l i i v a r a h v a loss. Lapsed joosnud õhinal koju, kutsund

¹⁾ Wiedemann oma sõnaraamatus tunneb eestis villpääle palju nimesid: ilveshein (Ta, Vö), nälghhein, villhein, jäneselill; pääle nende esinevad veel jänesevill (Ta, Vl), jänese-saba (Vl, Pä) jt. Osja paralleelnimedest mainib Wiedemann: tilkhein, kuuskjalg, lambanina, oravasaba, tseatilga' (Ta, Vö), nurmetilga' (Ta, Vö), vrld. ka põldosi, soo-osi jne. Lätis osja tõlgitseb kuosa 'Spargel, Rossschwanz, Katzenwedel' (Ulm), 'der Schachtelhalm, equisetum arvense' (ME). Lutsis seletetakse ebamääraselt, et „Kristuzõ habõna“ on sellised „ažakõzõ' mõtsah nigu pufokõzõ' hõngsa' (= lõhnavad), siñidze“ (P. Voolaine).

vanainimesi kah vaatama. Kui need tulnud sinna, pole olnud enam midagi näha. Aga laste jutu pääle üks vanamees seletand, tema näinuvat kah seda, kuis täitsa vagal ajal päris ranna ligidal vesi vahutab nii mis valge, et küllap siis liivarahvas supelnud meres, ta kuulnuvat oma vanemalt kah seda. Lapsed kirjeldand veel: need muud olnud pisemad kui naine, naisel endal olnud riided seljas ja hallid juuksed otsekui „kükapaklad“, — sellepärast neid kükapaklaid kutsutakse veel täniseni „liivaema juukseiks“. — Pr 245.

MAAEMA KASVATAB PORGANDEID (S. 12 A)

Kevadel kord asutet porgandeid külvama. Tüdruk läind tegema valmis peenraid, kuhu külvata, ja hakand viskama siis seemet. Külvand juba peaaegu kogu peenra täis, vähe otsas jäänd veel tühjaks, säääl hüpand maast välja pisikene madalavõitu naine roheliste juustega ja öelnud: „Siia maasse ärge te külvake tänavu porgandeid: selles maas ma nüüd enam ei m a g a, ei k a i t s e ega hoia neid — ussid söövad nad ära.“ Ja seletand veel, ta tapnuvat säääl kolm suve neid usse, kuid nüüd ta enam ei tapvat. Siis ta kadund taas teise maa otsa ära. Ja tõesti, sel suvel ussid söönd kõik porgandid ära. Nad külvand peenra küll ikka täis, perenaine pole uskund. Ka teise maasse, kuhu see naine kadund ära, külvatud porgandeid ja istutet kapsaid, — ja säääl need kasvand väga ilusad ega ole söönd neid ükski uss, ei putukas. Siis öeldud, et see naine olnuks nagu maaema, see maakaitsja. — Pr 110.

MAAEMA ENNUSTAB AASTAT JA ÖÖMAJATUB ÜHES TALUS (S. 12 B)

See olnud siinsamas Pitrõg-külas. Ranniku künkal istund üks suur lihav naine suurte pikkade hallide juustega. Lapsed läind randa ja joosnud vaatama, kes säääl istub. Mõnel olnud hirm, mõni laps läind manu. Siis see naine öelnud: „Ah teil on minu ette hirm?! Kui mind poleks siin (see olnud see maaema), siis teie jääksite nälga. Kuid minge koju ja ütelge oma taatele, et tänavu tuleb rikas aasta, sest minul, vaa-dake, põsed on lihavad ja juuksed on pikad. Kui on kehva aasta, siis ka mina olen kõhn ja mu juuksed on lühikesed, sest mina olen maaema ja M a d' a on mu nimi.“ Jah, siis keegi poisike ütelnud: „Tule meie tuppa: sul on siin külm ja vihma hakkab kah sadama.“ Maaema pärand: „Kust talust sa oled, hää laps?“ Poisikene vastand: „Mina olen Jõkö-talust.“ Ja siis maaema öelnud: „Kui minul hakkab külm, siis ma tulen sinna teie manu. Praegu ma ootan oma s õ s a r a t merest randa — m e r e e m a, Liž nimi. Siis saab õelt taas kuulda, kuis on lugu tänavu ka kalastamisega.“

Selsamal ööl sadand kõvasti vihma. Siis Jõkõ-talu perenaine kuulnud, et keegi tulnud uksest sisse, kuid nad pole kõnelnud ega küsind, kes see on, sest poisikene oli jutustand kodus seda lugu. Ning see perenaine pole magand kah, vaid olnud kindlasti üleval — „nii selgesti, nagu öeldakse, kui küünal ärkvel“. Siis peremees läind hobuste juurde, kell olnud kaks, ta pidand sõitma Dondangenisse, — sääl magand ahju kõrval suur jäme naine, suur valge padi pää all. Kui peremees tulnud väljast tagasi, naine puutund talle ukse vahel vastu äraminekul. Peremees öelnud: „Külaema, ära mine, sa kohe saad pruukosti.“ — Vastand ainult „paldies“ (aituma), kuid läind siiski minema. — Pr 112 (vrđl. Pr 132 = S. 38 C, vt. § 78).

48. Porgandite hoidmine ja viljasaagi ennustamine esitavad meile maaemat selgesti vilja- ja sigivushaldja rollis. Sinnapoolesihib ka teade maaemale anni ehk „zied“ ohverdamisest: külvama minnes visatakse esimene peotäis teri maaemale anniks maha põllu veerde¹⁾; sügisel, siis ta ei tahtvatki enam andi, siis ta saavat juba isegi põllult niikuinii (Pr). Nõndaviisi maaema muutub põlluhaldjaks, kellele antakse veel mitmeid muidki nimesid: nurmejumalad = nurm-jumald (Kr, V), tarajumalad = tara-jumald (Kr, Pr, V — loomade kaitseks liivi põllukesed on kaitstud ikka aia ehk „taraga“, millest ka põllu nimetamine taraks, vrđl. lt. dārzs 'der Garten, der Hof, die Einzäumung', Ulm), isand nurmede üle = izand il' nürmōd (*Pr), nurmeisa = nurm-iza (Pr) või lihtsalt keegi mees (Sr, Pr), keda nimetatakse vahel veel „jumalameheks“, vahel õnnetaadiks (Pr). Esinevad ka vilja'neitsid ja viljapoisid (Pr 163), kuid need ei kuulu enam haldjate, vaid pigemini kuradi käsilaste hulka (vt. S 127), samuti nagu viljavedajad (*Sr) representeerivad Liivis puuki (vt. kuradi päätükki). Nurmeisa mõiste näib täitsa tuhmund ega eksisteeri massiteadvuses enam reljeeflikult elavana nagu näit. maaema või

¹⁾ Populaarsem maaemale peotäie viskamisest on laialt tuttav komme visata kolm esimest peotäit teatud aadressil; Liivis määratakse need kolm peotäit järgmiselt: esimene santele s. t. kerjuseile, teine lindele, kolmas „minule“ (L) või jällegi jumalale, kerjuseile ja iseendale (Sr) või isale ülal, lindele, kerjuseile ja pärast seda iseendale (Sr) — vt. Rantasalo, Der Ackerbau III 39 jj. (FFC 32).

mitmed muud haldjad¹⁾. Läbi udu mäletetakse veel, et vanasti viidud and ehk „zied“ nurme- ehk tarajumalaile, et tõugud ei sööks aiavilja ära jne.; ohver pandud kuskile põllupeenrale maha (Kr). Tarajumalaile anniks antud seda, mida „tara“ s. t. põld ise kasvatand: saia, kakku jne., et jumalad õnnistaksid vilja; ohver pandud kuhugi põllu veerde maha või kivile, kindlat ohvrikohta ei teata (Kr < V). Suurte pühade õhtuil pandud toitu ka värvatulbale, nimelt taldrik pudruga, — säälnud selline mees, kes tahtnud, — siis taas kasvand hää tihe vili; nii tehtud jõulu, vanaaasta ja kolmekuningapäeva õhtuti; lihavõtte hommikul pandud taas õllekann värvapostile; pärast võetud nõud jällegi ära ja ikka olnud kõik tühjaks söödud; nõndaviisi siis toidetud seda, kes on „isand üle nurmede“, kuna toitjal kasvand hää vili (Pr). Olgu mainitud küll kohe, et selline teguviis sarnaneb samuti puugi toitmisele, kes on ka ju teatavasti „selline mees“, keda peab tasuks toidetama pudruga teatud ajal ja kohal ning kes kah teeb tühjaks kõik nõud. Pühade õhtuti viidud toitu põllulegi, isegi südatalvel, kolmekuningapäeva õhtul viidud põllu veerde kivile putru nurmeisale (Pr). Põllutöö tähtsaimaks päevaks kogu aastas on Liivis nagu kogu Lätis siiski ja a n i p ä e v, millega on seotud palju põllutöösse ja karjakasvatusse puutuvaid kombeid ja maagilisi toiminguid.

VILJA ÕNNISTAV VANAMEES (S. 13 A)

Keegi peremees külvand seemet. Üks vanamees läind tema kõrvalt mööda ja teretand „jumal abiks“, kuid peremees pole võtnud tervist vastu, vaid mõtelnud, et vili kasvab niisama jumala abitagi. Vanamees läind edasi raske südamega. Kui tulnud

¹⁾ Ka Lätis nurmeema esineb ainult ühes dainas (LD 7729 — vt. § 81). Aga seegi pole vist eht rahvalaul, vaid luuletaja A. Pumpur'i falsifitseeritud; ometi nurmeema nimi on atesteeritud Lätis juba P. Einhorni ja Stenderi kirjutuses ning P. Šmit ühendab selle leedulaste nurmeisaga (šm, LM 35). P. Einhorn mainib ka veel aia- ehk „taraema“ = dārza māte, keda kumardanuvat naised ja taluemed (šm, LM 36), kuid enam temast teateid pole (teda mainib veel K. Rēpss, KV 1921, № 8—9, lhk. 55): Üldiselt aga esinevad dainades Jumal, Jaan jt. ristiusu nimed põllutöö tegelasina (vt. ka K. Kasparson'i artiklit Pūrs II 63—69).

Eestis teatavasti on noteeritud ainult Kraasnast nurmeisa, nurmeema ja aiase nimed (Kallas, KrMr 80—82, 88; muist põllutöö kaitsevaimest vt. Eisen, EM I 121—132).

sügis, siis sääb, kust vanamees läind üle, olnud selline vili, et lust näha, kuna mujal olnud ainult umbrohtu. Nüüd peremees otsustand endamisi võtta vastu kõik tervitused. — Sr 97¹⁾).

KÜLVAJATE NÄGEMATUD KAASLASED (S. 13 B)

Keegi ranniku peremees külvand põllul. Perenaine aga näind kodunt, nagu külvaks kaks meest — tema mees ja veel keegi teine. Sadand peenikest vihma, ja nad rutand külvata suvurukist. Teisel põllul külvand naaberperemees — nende põllud olnud kõrvuti, aid vahel, — kuid selle teise peremehe taga visatud nagu tikutuld, aina tõmmatud ja visatud, kuna tema mehe ees külvatud. Perenaine tõtand tuppa tagasi ja lõigand veel viilu liha, et saaks ka see teine külvaja, see abiline. Poisid söönd kõhud täis ja läind kündma seemet sisse. Siis perenaine saatnud sõna peremehele, tulgu ta sööma ja võtku see külamees ka kaasa. Peremees külvand puha ära ja tulnud sööma. Naine küsind: „Miks sa ei toond külameest kah ühes? kogu hommiku ta on aidand sul külvata.“ Peremees vastand: „Mis sa lobad! ma pole näind mitte ühtki inimest!“ Perenaine „pidand“ vastu, et on olnud ja on olnud — ta vaadanuvat ju ometi kaks-kolm korda. Siis nad kõnelnud omavahel kokku panna seda asja tähele. Ja ah seda ilusat vilja, mis olnud nende põllul, ah vilja! kuna teisel peremehel olnud „kõetud“ s. t. põletet nagu tulega paljaks. Siis nad omavahel arutand, et see peremees andnud igale öömaja ja igale leivatüki, kes tulnud, olgu see sant või rikas, kuna teine peremees pole andnud kellelegi kunagi ja sellel olnud aina nälg ja nälg... Peremees öelnud siis: „Vaata nüüd on tulnud aeg, kus meile tasutakse seda tagasi, ja ma tahan teha nõnda veel enam.“ Ning kui peremees läind külvama edaspidi, ta hüüdnud alati: „Jumalamees ja õnnetaat, tulge teie mulle appi!“ — Pr 111.

Kuigi esitet lood on jutustet ühenduses põlluhaldjatega, siis ei ole ometi kahtlust, et siin on tegu põhjaliku katoliku mõjuga, mis kajastub nende nii-öelda „tähenamissõnade“ kristlik-eetilises põhitoonis. Katoliku aeg armastas „üht tundmata vanameest“ sündmuse päätegelasena oma õpetlikkes legendes, kusjuures vanameheks osutus kord mõni pühimus, kord Jeesus, aga ka jumal ise liikus sel ajal veel meelsasti maa pääl. Kajastusi sellisest „vanamehest“ leidub küllalt ka Eesti ja Läti juturepertuaaris, kõnele-

¹⁾ Vrdl. LP V 109, № 37: Külvavale mehele hall vanakene soovib „jumal appi“; külvaja peab teda kadedaks ja vastab: „küll kasvab ilma sinu jumalatagi“; hall mees ei ütle sõnakestki, vaid kaob, kuna hiljem vanamehe jälges kasvab uhke vili, mujal aga mitte kõrtki, — see vanamees olnud jumal ise.

mata veel lisaks läti jaanilaules alatasa esinevast jaani-isast ja -emast kõigi lastega.

49. Üldiste vilja- ja põlluhaldjate kõrval on leidnud erilist käsitletu Liivis veel ühe võrdlemisi isesuguse põllusaaduse ja nimelt lina haldja, l i n a d e e m a = linad-äma (Pr) või l i n a d e - k a s v a t a j a = linad kazatiji (*Pr). Juba kui minnakse kül-vama linu, siis valatakse tilk viina maha, sinnasamasse põllu veerde, ja võetakse ise kah üks kärakas; valatud viin antakse anniks linaemale, kes olevat ise säälsamas (Pr). Vana 90-aastane Bröska-talu peremees nurisend alati oma pojaga, et see ei tegevat enam nii, sellepärast tal minevatki linad rikki; kui poeg läind kül-vama, siis vanamees pärand alati järele, kas ta annab ka linade kasvatajaile napsi, ja tuletand seda meelde (Pr). Jaaniööl lina-ema tahtvat, et kõik need, kellel on külvatud maha linu, pea-vad tantsima ja huilgama ja jooma kogu öö; kes siis magavat, sel ta rullivat ja mähkivat kõik linad sassi (Pr)¹). „Pisikene Ädu“ (keegi eideke kaks inimpõlve tagasi) jutustand, ta näinu-vat selgesti, kuis käind ümber tema linamaa väikene naine, juuksed olnud tal valged otsekui lina ja nii pikad kuni maani, ta käind aina ümber põllu ja vaadand neid linakukraid; Ädu suure hirmuga tormänd koju: ta kartnud, et vast see on surm; kui ta aga jutus-tand nähtut kodus muile, siis teised öelnud talle, miks ta loll pole läind juurde jutlema, et see olnud linaema; ja tõesti, sel aastal Ädul olnud ka imeilusad linad (Pr 234 = S. 13 C)²).

¹) Küllap selle seletuse lähtekohaks on liivigi rannikul tuttav läti rah-valaul: „kes magas jaaniööl, sellel linakesed sassi kukkusid maha“ (LD 33180, 33196).

²) Läti rahvaluules linade emakene esineb ainult ühes dainas:

Ise linaemakene, tule sa ka tantsima,
mida kõrgemale hüppad, seda pikem saad.

LD 28474.

Ühes dainas esineb lätis ka odraema (LD 19725).

Eestis linaemaks nimetetakse paksu kokkukasvand linavart. — „Kes lina-ema leida (lina see on mõnikord mõni lina, mis lai nagu kaks lina kokku kasvanud on), see peab teda tõiseks aastaks külvi aeaks paigal hoid-ma, — siis saada sellel head linad kasvama“ (H II 33, 378 c 6); „Lina ema peetagu riide kerstus, et linad ei äpardaks“ (H II 9, 190, № 56 < Haljala); „Kes lina kiskumise ajal lina ema linna seest leiab, see hoiab teda oma riide kastis, siis seisab tal alati riiete täis“ (H II 27, 527, № 35 < Palamuse); „Kui lina ema lai lina niidi kera alla keritakse, siis kasvavad teine aasta head linad“ (H II 28, 216, № 4 < Äksi); vt. ka Holmberg, Jumalauiskon alku-perä 53.

KARJAHOID JA ÕITSIELU

50. Jättes puudutamata koduloomega ühenduses olevad igasugu kombes ja maagilised toimingud, mida Liivis jälgitakse sissejuurdunud traditsiooni järele väga palju veel täniseni, noteerigem siin ainult ranniku karjakasvatuse kaitsevaimud ja loomade haldjad. Need on karjaema = kõra-jema (L, Pr, V), nime pidi Triin (Pr 175)¹⁾, karja isa = kõra-iza (Pr 113 — vt. § 52, vrdl. ka Pr 127) ja karja ematütred = kõra-jema tidard (Pr 127), mainitakse ka veel loomade õnneema = luomõd vonjema (Kr), kes hoidvat loomi, et kõik oleks hästi ja et ei tuleks mingit viga ega haigust loomele (Kr). Üldiselt aga karjaema-isa kõigi tütardega on tõrjutud tahaplaanile katoliku pühimuste poolt, kellede nimepäevad moodustavad otsekui karjakasvatuse aabitsa, mille põhjalikku tundmist võib konstateerida veel tänapäevani (vt. kas või SjWied, LGr LXXIV—LXXVIII)²⁾. Iseäranis suureviisiliselt on pühitsetud ja pühitsetakse osalt nüüdki kevadist karja väljalaske päeva, milleks on traditsiooniliselt jüripäev ja mille tõttu on tekkinud isegi kummaline haldjanimetus jüriema = jüriks-äma (*Pr 229 — vt. § 55). Ometi mäletatakse ka veel, kuis vanasti palutud karja väljalaskmisel just nimelt karjaema: „Karjaema, säh, ma annan oma elajad sinu kätte, kaitse ja hoia neid, nii et ma saaksin sügisel puha tervelt kätte“ (L). Kuna liivlase karjamaaks on ranniku mets ja võsastik, siis pole ime, et karjahaldjad seginevad metsa-

¹⁾ Karjaemaks nimetatakse ka kuuske, mida ehitakse riidehilpega jüripäeval, kui kari lastakse esimest korda kevadel välja, ja mille ümber pannaakse pulgakesi vastavalt lehmade ja lammaste arvule, piirates neid aiakesega, — sellega taoteldavat karja püsimist üheskoos suve jooksul (V). — Harilikumalt sellist kuuske nimetatakse küll jürivitsaks = jüriks-jõtaz (Kr, Pr), vt. ka § 55.

²⁾ Samasugune seisukord on Lätis ja Eestiski. Lätis mainib ainult P. Einhorn loomadeema (lopu mäe) kõrvu Maarjaga, ühes dainas nimetatakse Maarjat ka piimaemaks (piena mäe):

Armas Maarja, piimaema, anna mulle oma häd,
las piimakene loomel joosta nagu Maarja allikast.

LD 29181.

Muidu aga esineb igalpool läti rahvaluules „lehmade Maarja“, „hobuste jumalakene“, Laima (nagu liiviski „loomade õnneema“) või igasugu katoliku pühimusi (šm, LM 37—38). — Eestis karja isa figureerib teatavasti ainult Kraasnas (Kallas, KrMr 79, 81, vrdl. lhk. 85 „laudajumala“), mujal valitseb täielikult katoliku terminoloogia (Eisen, EM II).

haldjatega, veel enam, et metsahaldjate üheks tähtsamaks tegevusalaks ongi just nimelt karja ette hoolitsemine, nagu selgub järgnevast loost kui ka metsahaldjate käsitelust (vt. § 52—53).

KARJAEMA KAKSTEIST TÛTART (S. 14 A)

Karjaema nähtud kord metsas. — Keegi vaeslaps olnud metsas karjas. Lehmad söönd kõik ilusasti koos ja laps uinund magama, ärgand üles, tõstnud pää ja — või sa mõistad — lehmad söönd ikka veel samas kohas. Und pole enam tulnud, ta magand juba küllalt. Siis ta olnud nii ärkvel ja näind, kuis ümber nende lehmade käind üks pisikene madalavõitu naine, valge rätt pääs, valge suurrätt ümber ja karjavits käes. Niipea kui tahtnud see suurim ajeleja lehm minna — nii nagu vahel on ju selliseid ees ajelevaid lehmi, — kohe naine andnud sellele vitsaga mööda jalgu ja keernud lehma tagasi nii kergesti nagu... Siis see tüdrukukene tõusnud üles, et vaadata, kes see selline on. Aga kohe naine rutand joostes üha metsa poole, haarand maast roheline sukavaka omale käevarde ja joosnud ära, hüüdnud veel kaks korda: „Mul vaja rutata, mul vaja rutata!“

Metsas karjatand ka teise talu poisikene oma lehmi, ja selles kadund lehmad ära. Need lehmad tulnuksid nagu selle pisikese plika manu, mõned olnud metsast juba väljaski, olgugi et mõlema karja vahel olnud suur laan. Aga see pisikene võõras naine keernud kõik need lehmad tagasi, ja karjapoisikene öelnud, ta saanuks muidu peksta — tal olnud väga kuri peremees. Pisike naine öelnud: „Ma ju teadsin seda, sellepärast ma ka ruttasin.“ — Poisikene nutnud nimelt nii väga, naine siis jutelnud temaga nõnda.

Väikene karjatüdruk pole kõnelnud sellest loost kellelegi, kuid mõelnud endamisi, et teisel päeval ta ei tohi minna enam sinna kohta, päst tuleb taas see võõras kaitsja. Kuid ometi ta läind samasse niitu ja arutelnud siis: „Aga imagama ma nüüd ei heida.“ Uni tulnud ent pääle ja tulnud. Küll tüdrukukene mõelnud ja tahtnud valvata, kust poolt see võõras tuleb, kuid uinund siiski ja lehmad söönd jällegi rahulikult paigal. Tüdruk ärgand taas üles ja luurand üha, kust küll tuleb see karjus. Jah, sääl tulnudki talle manu see pisikene naine säätsamast jõekaldalt, löönd kolm korda vitsaga ja öelnud: „Mis sa mind vahid? ma tean ja näen ju küll, et sa mind luurad. Kui ma ei aidanuks sul karjatada tänavu suvel, siis sinul küll nahka poleks enam luude pääl, saanuksid peremehelt peksta nii et... Kuid sinul on läind tänavu hästi, sest et olen aidand sul karjatada. Mul oli kahju sinust ja sest poisikesest ja paljudest, paljudest muist karjalastest, kelledele olen olnud abiliseks.“ See plika küsind siis: „Kust Teie olete?“ Ta vastand: „Meie oleme j u m a -

last saadetud avitama pisikesil vaeslastel karjatada metsas lehma, meie kodu on metsas ja meie oleme karjaema tütre¹⁾.“

Siis see võõras öelnud karjalapsele, tulgu see talle kaasa vaatama ta kodu. Säälnud nii imeilus pisikene tuba sel karjaemal, väga ilus äid ümber, lilli, marju ja õunu. Ta andnud ka plikale neid õunu ja seletand, taati-memme ei olevat kodus, tupp ta ei tohtivat plikat viia. Neid olevat kaksteist öde, karjaema tütreid. Muud tööd neil polevat teha, kui aga aidata vaeslastel lehma karjatada — neid olevat kuus öde, kuna teised kuus ajavat taas haigusi karjalaste mant ära ja saatvat minema kõik õnnetused, — kui paljusid ei söönuks muidu ussid ära või kiskund igasugu linnud, kuid taevataat saatnuvat neid valvama ja toovad neile puha kätte, mis elamiseks vaja, toitu kui ka riideid. Pisikene karjatüdruk palund, et teda ka sinna võetaks, kuid see vastand, et ta omast pääst ei teadvat ütelda, nad arutavat seda läbi.

Siis karjaplika tulnud oma karja manu tagasi. Lehma selle aja magand ilusasti maas. Tüdruk andnud perenaisele ka ühe neist õuntest, ja perenaine öelnud, nii magusat õuna ta ei söönuvat veel eluilmas... „Noh, ja nüüd vaat ei tea enam edasi, kuid säälnud siis pärast on olnud.“ — Pr 127.

KARJA TRIIN KARISTAB HALBU KARJUSEID (S. 14 B)

Karjaemast jutustaja kuulnuvat natuke jah küll. — Kord olnud metsas karjas ühel peremehel plika, teisel poisikene. Nii nad hulland sääln kahekesi, nagu need noored vaat ikka on — valdalevad ja jandavad. Sääln olnud pähklaid kah, noh nemad läind „pähklaisse“. Lehma söönd kogu aja väga ilusasti paigal nii et... Ja kuna need lehma söönd nüüd nõnda paigal, siis need karjused heitnud raasukeseks magamagi... Sääln aga keegi nõnda kibedasti „raband“ s. t. virutand neil vitsaga mööda tagumikku, et nad ärgand silmapilk. — Olnud selline vanaldane naine, seisnud nende man, kui nad ärgand, ja öelnud: „Ah mina pean olema teil karjuseks kogu päeva! Mina pean minema muidki karjuseid vaatama, — mitte üht karja pole metsas, mida ma ei peaks nägema. Minu nimi on karja Triin.“ Ning nii suured olnud temal need hambad ja küüned, et neil kahel lapsel olnud nõnda suur hirm, et nad joosnud ilma loometa koju. — Niipalju siis jutustaja teadvat karjaemast. — Pr 175.

¹⁾ Siin jutustaja läks segi: kuna ta enne kõneles ikka karjaemast ainsuses, siis siirdus ta nüüd karjaema tütreile mitmuses (vast küsimise mõjul: kust Teie olete) ja ütles paralleelselt ka metsaema tütreid, pärast öiendas, et (NB) seesama ju see karjaema olnudki. — Nõnda osutab seegi seik karja ja metsa haldjate ligidast sugulust liivlaste teadvuses.

51. Liivi poiste suvise argielu romantiliseks vahehetkeks on öine öitsielu tukkivas laanes leegitseva öitsitule ümber. Sää! on jutustet ja sää! on juhtund kummalisi asju. Isegi oma erilisi haldjaid teatakse olevat salapärasel öitsil — öitsiema = piegil'-jema (Pr <lt pieguļa 'die Nachthütung, der Beischlaf', Ulm) ja öitsiisa või -taat = piegil'-iza ~ -tõti (Pr) oma poeegega¹⁾. Nende tegevusest jutustetakse järgmist.

ÖITSITAATI-EMA HOOLITSEVAD ÖITSILISTE ETTE (S. 14 C)

Kord kevadel öitsilised magand tule veeres Uñdzõb-niidus (Pr). Ja nüüd ühel nendest — see olnud kõige pisem — suur „hame“ s. t. kuub vajund päält ära. Keegi teine taas olnud veel ärkvel ja näind, kuis — ei tea kust tekkind — selline vähel-dane naine laotand poisikesele kuu e jälle ilusasti pääle ja nagu sellise roheline teki kah veel laotand üle. See teine öitsiline pole öelnud sõnakestki, vaid piilund tasa. Aga koidikul kui kõik ärgand üles, et ratsutada koju, siis ta jutustand, mida ta näind. Ja see pisikene poiss ise seletand, hommikupoole ööd tal olnud nii soe, et ta olnud ärgates higine.

Nad ratsutand koju ja kõnelnud, mis nendega juhtund sel ööl metsas. Siis vanaisa ütelnud, et see olnud siis ju see öitsiema, see alati olevat sää! juures; kui tema vanasti käind öitsil, siis juhtund kah midagi sellist. Ja vanaisa jutustand siis oma loo. — Nemad taas mängind tule veeres kaarte, olnud veel eha aegu õhtul, et võind näha. Sää! tulnud nende manu mees kahe poisijõmpsigaga ja öelnud: „Või teie häbematud mängite siin kaarte, kuna mina pidin oma poeegega päästma teie varssu, hundid kiskunuksid teil need mõlemad varsad ära!“ Siis öitsilised joosnud vaatama. — Jah, hundid olnud säälsamas, kuid pole saand varssule midagi teha. See mees öelnud: „Kuid nüüd kui teie tulete õhtul taas öitsile, siis tooge mulle napsi.“ Öitsilised küsind, kust neid saaks siis kätte, kuhu panna, et napsi saab kindlasti, — ise olnud teised rõõmsad veel. Siis ta vastand: „Teie meid üles juba ei otsi, küll ma otsin teid üles. Kus teie olete, sinna tulen ka mina.“

Poisikesed läind häämeel koju ja jutustand, kuis olnud, et nüüd on õhtul napsi vaja. Noh, siis nad päeval muretsend ja

¹⁾ Ka lätlased laulavad öitsist kui mingist personifitseeritud olevusest (LD 30091—30094, 30162) ja tunnevad A. Bielensteini järele öitsiema (pieguļas mäte — vt. šm, LM 41), kuna LP mainib öitsiliste ema (pieguļnieku mäte — vt. LP VII 313—318), paaris dainas esineb ka veel hobuste ema (zirgu mäte — LD 29946, 32499), mis võrdub hobuste Laimale (LD 32501, 32632 — vt. šm, LM 41).

viind palju napsi. Vanainimesed öelnud, see olevat vaat õitsililil see taat, vanasti säääl laanes hundid murdnuvat maha ühe poisikese, kes olnud õitsil, — küllap see ise olevatki, küllap ta kasvand vahepääl suureks meheks. Õhtul viidud siis napsi, üks perenaine küpsetand sooja leiba ja siis viidud piirak kah veel. Ning vanad õpetand: kui ka kedagi ei tule, jäetagu annid sinna tule veerde. Aga niipea kui õitsilised hakand sööma õhtust, kohe nad olnudki säääl — mees ja kaks poisikest ja väheldane või selline keskmine naine. Ja siis see mees joond viina, söönd leiba ja öelnud, nüüd tal olevat taas hoogu huntega tapelda ja rebida nad lõhki. Pärast seda nemad läind taas minema oma teed. Aga sellest ajast pääle pandud alati kevadel esimest korda õitsil olles midagi anniks tule veerde — olgu siis leiba või klaasiga viina — kui aga midagi oleks mis tahte. Nõnda tehtud veel jutustaja enda nooruspäevil ja tehakse — mine tea — vast nüüdki veel. — Pr 233.

METS, PÕÖSAD, LEHED, MARJAD, SOO

52. Meri ja metsad lahutavad Liivi ranniku külad muust maailmast omaette tervikuks, merel ja metsas elab liivlane ning võidab neilt püsiva tööga elu ülespidamise, — meri ja mets on tõusnud siis arusaadavalt ka liivi rahvaloomingus silmapaistvaimale kohale ning moodustavad liivi usundis iseäranis palju viljelatud ala. Aga seda mitte ainuüksi Liivis, vaid üldse ju vesi ja mets on looduslapse elu lähtekohti, mis kajastub vastavalt väga paljude muudegi rahvaste usundilises loomingus. Ning kuna veest ja metsast hargneb laiali kõige mitmekülgsmaid eluniite ja põlveneb nii palju praeguse elu algeid, siis ei ole ka mingi ime, et just vee ja metsa haldjate maailm valgub kõige laiemale ja ebamäärasemaks, kui seda ühegi muu haldjate-rühma man märgata. Nõnda see pole mitte ainult praegu ununemise või uuemate mõjutuste tõttu, vaid nõnda see on olnud arvatavasti alati enam-vähem vankuv. Vaevalt kunagi on olnud täitsa kindlaid piirjooni või mingit pedantset klassifikatsiooni vee ja metsaga ühenduses olevate igasugu üliloomuliste olevuste vahel, sest vesi ja mets on aina selleks töötet maaks või Eldoradoks, kuhu asuvad meelsaimini teotsema kõiksugu massifantaasia loodud kujud ja olevused... Ning sellepärast tuleb käsitleda neid ka mitmest vaatevinklist.

Aga hoolimata metsa suurest rollist massiloomingus, — liivi metsa-mütoloogiast on meil seni teada siiski ainult üks-

ainukene Saarimaa poolt üleskirjutet sõna (Vir 92) — *metsarahvas* (Pr), millele ei järgne mingit vähimatki seletust ega kirjeldust, vaid Saarimaa lisab omaltpoolt otsekui lohutuseks juurde üksi lakoonilise fraasi: „Sedagi on olemas“. Ning see ongi siis kõik seni teada olev materjal liivi metsahaldjate kohta! Ometi nad väärivad suuremat tähelepanu, sest liivi metsahaldjate pere iseendast on säilind veel täniseni võrdlemisi palju elavamana ja isegi terminoloogias kaugelt kirjumana, kui seda ainult nimepidi mainitud „metsarahvas“.

Reljeeflikuim ja parimini püsind kuju liivi metsahaldjate hulgas on *metsaema* = mõtsa-jema ~ mõtsa-äma (L, Sr, Kr, Pr, V), kelle pärisnimeks teatakse olevat *Lott* (Pr 211), kellel on sageli *lapsi* (Pr 83, Pr 84, Pr 127, Pr 211) ja oma *mees* (Pr 86) — *metsa isa* = mõtsa-iza (Pr 77). Edasi metsahaldjate nimetusina esinevad *metsajumalad* = mõtsa-jumald (Kr, V), *metsahinged* = mõtsa-jëngöd (Sr — „vanasti usutud ka metsa-hingedesse“, Sr) ja kõige sagedamini *metsarahvas* = mõtsa-ro'uz (Kr, Pr, V), öeldakse ka *metsaveljed* = mõtsa-vel'id (Pr 79), tihti esineb lihtsalt *metsamees* = mõtsa-miez (Pr 77, Pr 86, Pr 113, Pr 131), kord *metsapoiss* = mõtsa-pois (Pr 79), *metsainimene* (haldja tähenduses!) = mõtsa-rišting (Pr) ja isegi oma *kuning* = kënig (Pr) on metsarahval olemas (Pr 86).

Tihti aga peituvad nendesamade nimetuste taga hoopis teised mõisted kui haldjad. — „Metsarahvaks“ nimetatakse ka iga-sugu metsas asuvaid röövleid ja mõrtsukaid (Ii, Sr) või mingipärast metsa varju põgenenuid, näit. väeteenistuse eest kõrva hoiduvaid ehk nn. „ärakarand“ liisupoisse (Kr 179), millest on tekkinud isegi kõnekäänd: sa oled selline nagu metsast püütu (Ii). Teiseltpoolt „metsarahva“ all mõeldakse ka kõiksugu metsas esinevaid kolle ja kummitusi. Järgnevad päätükid näitavad, et mets on tähtsaks tegevusalaks surnuile, iseäranis veel metsa hukatud lastele ja „külmkingele“, kogu kuradi kompaniile, hallelile ja muile tööbedele, muidugi kummiteleb sageli ka raha metsas jne. Kõige selle tõttu hajuvad mõnikord erimõistete piirjooned niivõrd, et nad seginevad üksteisega või sulavad ühte: metsarahvaks nimetatakse näit. hukatud lapsi (Sr) ja külmkingi (Pz 6, Ii), kuradi eufemismiks on muude hulgas metsamees (L, Pr), ja NB üldse see ristiusu importeeritud kurat on tungind

tihti algupärasemate metsahaldjate asemele või sulatand need enda nimesse, nagu selgub alamal kuradi üksikasjalikuma käsitelu puhul (vt. VI päätükki). Aga veelgi enam: metsahaldjatega on seginend mitmed muudki haldjad ühiseis funktsioones, nii et lõpuks ei teata enam üldse, millise just haldjaga on õieti tegu (vt. § 80): kas see on nüüd tuuleisa või metsaisa (Pr 77 = S. 86), kas maarjaema või metsaema (Pr 144 = S. 22), veevaim või metsamees (Pr 113 = S. 22), — olgu mainitud möödamannes, et isegi meres elutseva näki kõrval esineb ka metsanäkk (Kr — vt. § 73). Iseäranis palju ühist on metsa- ja karjahaldjail (liivi karjamaaks on ju ikka veel nagu vanastigi lihtsalt küli ümbritsev mets), ja sellepärast nad esinevadki pahatihti kõrvu paralleelselt (näit. Pr 113, Pr 127, vrdl. Pr 211); karjaga on tegemist lõpuks isegi metsas asuvail päkapikulasil (Kr 158 = S. 34). Näitena, kuivõrd ähmane ja kindlaks-määramatu on sageli loo päätegelase isik, esinegu järgmine muistend.

VÕORAS MEES ENNUSTAB LEHMADE UPPUMIST (S. 22)

Üks õitsiline ratsutand koju hommikul vara ja näind, kuis üks mees sumand mööda liivakangrute vahelist vesist soont, olnud suur pikk mees, roheline mantel seljas, pikk piits käes, ja pekselnud üha piitsaga vett sõnades „siin upub! siin upub!“ ja nii ikka edasi neli korda. Poisikene ratsutand heitunult koju. Ja sellessamas soones uppundki ühel peremehel neli lehma ära. — Selline veevaim see siis olnud, või ei, see olnud ikka metsamees jah, sest ta olnud ju roheline. (Hilisema järelepärimise pääle jutustaja seletab: see roheline mees olnud va karja isa, va veetäis...). — Pr 113.

53. Metsahaldja ja nimelt metsaema esimeseks ülesandeks on hoolitseda metsa ette (Sr). Et hein ja puud kasvaksid hästi, selleks on metsajumalale ka ohverdet — pandud metsa mingi and = zied (Kr); isegi kui metsas söödud, siis jäetud ikka sinna kohta mättale võileib või vähemalt suutäiski metsarahvale roaks (Pr). Metsaema valitseda on kõik metsaloomad (Pr) ja linnud, keda ta loetleb (Sr 117). Sageli metsaema aitab häid inimesi, eriti karjuseid ja vaeslapsi (Pr), säeb mehele perenaise tütre ja arstib selle laiskust (Pr 211), tuleb appi metsaniidul riisuvale heinalisele vihma eel (Pr 144) ja juhatab eksinuid õigele teele, mõnikord aga ka just vastuoksa — metsaisa või metsamees otse eksitavad inimesi ära sügavasse laande (Pr 77, Pr 131 —

eksitamisest ligemalt vt. kuradi päätükis). Metsaema ise ja üldse kogu metsarahvas oma olemuselt on inimkujulisi, loomaks ega linnuks nad ei moundu, ainult karjuvad vahel küll otsekui linnud (*Pr). Eriti kevadel metsiti on kuulda iseäralikku huilgamist, — siis metsaema või selline metsainimene käib huilates ümberringi; kes huilgab talle vastu, kuid ei huilga just ta meele püraaselt, sellele ta saadab vahest mingi haiguse selga; kes huilgab aga vastu talle meelepüraaselt, sellele ta halba ei tee (*Pr)¹⁾.

Metsarahvast on nähtud mitu-setu korda ja tihti nad on heidutand ära kuremarja korjajaid (Pr). Metsarahvas elab metsas täitsa nõndasama nagu meie, ristiinimesedki; mõne inimesega nad kõnelevad kah, kuid kõigiga küll mitte; nad teadnud ütelda, et säält ja säält tuleb tuul, ennustand tormi jne.; nad söövad niisama metsavilja, talviti nende käsi käivat üsna halvasti; nendel on oma täielik majapidamine, oma kari, suured sinised lehmad (vrld. mere sinilehmi!), oma riigid, kuningad ja isegi oma vanglad; sellised puud, mis on seest õõnsad, lepad, saared jne., need on nende elumajad, puuõõnsusis nad asuvad, sellepüraast nad ongi nii pikad ja peenikesed; tahab keegi raiuda maha seda puud, kus metsarahvas elab õõnsuses, siis nad nutvat kibedasti, kaebavat ja ütlevat, et nad olevat nüüd paisatud lagedale ulualuseta samuti kui inimesed (Pr). Kogu metsarahvas üldiselt on peenikesed ja pikad, roheliste juuste ja pääga, peenikeste jalgega; sageli nähtud sellist meest hüplemas mööda Suur-sood, roheline kübar pääs ja piits käes; nähtud ka naisi, neil taas olnud käharpää (Pr). Iseäranis piltlikult kirjeldet on metsaema välimus: tal on põll kuuseokstest, kübar tammelehtest, kleidid-jakid iga-sugu lillest (Sr 117); tema ise on üldiselt ikka selline roheline, pää otsas otsekui mätas, juuksed lahtiselt laiali (Pr), kord jäme naine, imevalge särk seljas, käes ilus valge reha (Pr 144, vrld. maarjaema), kord väga kõhn naine väga suurte ja peenpeenikeste juustega (Pr 83), kord küürakas eit pika nina ja küüntega, juuksed allapoole põlve (Pr 211). Kui lapsed läind metsa sigu karjatama (jutustaja ise ka), siis vanainimesed öelnud ikka, kui

¹⁾ Vrdl. Eestis: „Kui keegi kuuleb metsas halgjad rääkima ehk laulma ja teda järele haugutab, tema sõnu kordab, siis jääb see inimene haigeks“ (H II 53, 536, № 752 < Simuna). — Üldisem liivi rannikul on küll arvamine, et kevaditi metsas huilgab hall ehk külm-tõbi, sageli kurat, kord ka järvevaht Ants (vt. § 62), vt. külmkinga huilgamist § 100 ja 108.

lapsed peaksid nägema metsas mõnd vana inimest, siis ärgu sõimaku, pahandagu teda ja ära kah ärgu põgenegu, vaid ajagu temaga ilusasti juttu, kui ta vast hakkab neid kõnetelema, — see vahest on metsaema ise või õnneemad, kes kah liikuvat sageli metsas (Pr). Noh, jutustaja lapsena läind kord koos teistega metsa seole ja kohand vananaise, kes istund kannul ja ähvardand võtta ära kõik pörssad, — kus lapsed pannud plagades ja töinates koju, et metsaema ähvardand võtta neilt pörssad; mindud vaatama: jah, kannul istund selline pool-lollakas kerjusnaine, va Nabag Mafi, — vot sul vahest metsaema! (Pr) ¹⁾.

METSA LOTT OMA LASTEGA KARJATAMAS (S. 22)

Asi olnud nii. Tämšt-talus (Kl) olnud selline laisk pere-tütar — ilus, noor ja puha, aga laisk, hommikuti pole saadud teda kuidagi üles. Tüdrukul olnud peigmees teinepool Kuolka-küla, kuid tüdruku ema pole hästi tahtnud, et ta läheb mehele, ja ütelnud poisile, et ta ei luba abielluda. Poiss jällegi tahtnud tüdrukut koledasti ja pärand emalt, miks see siis ei luba. Ema vastand, ta ei saavat ütelda seda viga.

Noh, poiss läind koju. Sääl juhtund talle teel vastu hommikul vara üks vana naine ja küsind nii: „Kus sa käisid, mu poiss?“ Poiss jutustand siis vananaisele, võõras see küll olnud, kus ta olnud, et ta olnud Tämšt-talus kosjas, ent ema pole luband talle tütart, et olevat üks viga. Vanaeit seletand, tema ju seda viga teadvat, seda tüdrukut ei saadavat hommikul vara üles, kuid küll tema avitavat, võtku poiss päälegi see tüdruk. Ta öelnud: „Täna õhtul kohe sa mine kosja, ära ole laisk, ja mina lähen ütleva tüdrukule, et ta kindlasti sulle tuleks.“ Poiss küsind siis: „Kes sa siis selline oled?“ — Tema olevat m e t s a e m a ja tema tahtvat olla abiliseks kõigile häile inimesile, kuid halbu inimesi, neid ta ei võivat nähagi.

See tüdruk riisund sel päeval põllul rukkikõrt. Tema manutlunud võõras naine ja öelnud: „Kui sinu juurde tuleb su peig-

¹⁾ Nagu Liivis nii ka Lätis ja Eestis metsahaldjad on olnud elujõulised muist haldjaist ja hoidund massimälus paremini alal. — Läti dainades metsaema esineb mitu-setu korda, paaris dainas ka metsaisa (LD 2675, 30489). Parima ülevaate läti metsahaldjaist annab K. Kasparsons oma artiklis „Mets ja nurm“ (Püns II 57—63, 1892. a.), kus ta kirjeldab ka „metsaneitseid“ ja „metsamehi“, ning nende riietust; vt. veel šm, LM 48; šm, LPT 51; Zeiferts, LRV I 209; LP VII 336; KV 1921, № 10—12, lhk. 51. — Eesti metshaldjaist vt. Eisen, EM I 78—80 ja EÜSA III 83—85; vrdl. ka M. Veske, Jahresber. d. GEG 1885, lhk. 208—239 (sama eesti keeli EKMSA XII—XV) ja Jung, Kodu-maalt VI 55—56.

mees, siis võta vastu, ära saada tagasi.“ Tüdruk seletand, tema ju läheks, ent ema ei lubavat, sest teda ei saadavat hommikul unest üles lehma lüpsma. — Vastand, ärgu muretsegu, mingu aga pääle, küll tema aitavat. Tütar kõnelnud emale kah, et nii üks vana naine jutelnud temaga põllul. Siis ema mõelnud, oi mind taevas, see nüüd tõesti metsaema olnud, kes siis muu selline olnuks — selline pikk nina olnud sel naisel ja küür seljas, pikad küüned, nagu tütar järele vaadand. Noh, õhtul poiss olnud säääl, ja mis siis muud, kui tehtud pulmad.

Talve otsa kõik läind hästi. Ema alatasa hommikuti vara joosnud mitu-mitu versta väimehe manu vaatama, kas tütar on üleval. — On üleval! vahvasti läind kogu talve. Aga siis tulnud kevad, suvi, vaat see lehmade varajane lüps, — siis olnud halvasti, noorik pole saand enam õigel ajal üles lehma lüpsma. Need lehmad käind neil lahtiselt niisama mööda metsa, ja kõik imetelnud — lehmad alati õigel ajal lüpsiks kodus! Säääl juhtund aga nõnda. — Ühel ööl, nagu ju on, mehed olnud võrkega merel, pole olnud kodus, ja nüüd, noorik peaks tõusma üles, lüpsma neid lehma, aga näed, pole saand ega ole saand. Ja siis tulnud uksest sisse üks naine (üüriliste naised ju näind seda selgesti) ning nii kui on pannud... tekk päält ära ja plaksti tagumikku, nii et küüned jäänd liha sisse kinni — paar nädalat mis veel olnud punane kogu see kints. Virutand nõnda ja öelnud: „Ah sina võtad mind narriks! Minu plika on sinul karjuseks, aga sina ei tõuse üles! Kuipalju mina pean külmetuma sinu pärast! igal hommikul ma külmen ja ootan sinu lehma metsa ja nõndasama minu lapsed külmetuvad (küllap nad säääl metsas siis lehma vastu võtmas on), — mis minul oleks viga magada oma kodus! Vaata et sa selle eest koad mulle uue seeliku!“

Siis perenaisel uni olnud nii ära, et pole jäänd enam kunagi nõndaviisi magama. Ja perenaine kudand sügiseks seeliku, hirm ju olnud, kuid pole teadnud, kuhu nüüd panna see seelik. Märdis õhtul ta tulnud ise seelikule järgi ja ütelnud: „Kuipalju mina olen sinu eest hoolitsend! minu läbi sa said mehe ja minu käest oled saand nii palju abi...“ — niipalju pahandand nii et... Siis nad eland rikkasti, ja perenaine olnud selline mis ime. See naine ütelnud kah, et tema on metsaema, vana Lott nimi, ja las aina perenaine ajagu lehmad lahtiselt metsa — küll tema lapsed neid karjatavat, et tema alal, metsas, neile õnnetust ei juhtuvat, kui ta järele vaatavat. Nii pikad juuksed olnud sel metsaemal, et allpool põlve. Ja kogu „ea“ sel perenaisel lehmad olnud karjuseta metsas, kuid tulnud ikka lõunaks õigel ajal koju. — Nõnda jutustand seda lugu vana Nittõl-talu (Pr) perenaine paarkümmend aastat tagasi. — Pr 211¹⁾.

¹⁾ Ei ole kahtlust, et siin metsaema isikut on mõjutand tugevasti muinasjuttude õnneema — pika nina ja küüntega eidekene, kes iseäranis loo algupoolel esineb temale nii omaseis situatsioones.

METSÄEMA AITAB HEINALIST (S. 22)

Üks vana naine riisund metsas heina. Vihm tulnud üles. Naine rutand, palju suutnud, läind heinakandamiga tõtates ja kukkund kõigega küüni man maha. Läind teist korda, — nagu teine rehavaras olnud silmade ees, nagu olnuks veel keegi teine. Ja naine mõtelnud, mis see siis nüüd on. Pikne juba põrutand... — mõistad, nüüd naine näind veel teist naist, kes toond suurt sületäit heinu ja ütelnud talle: „Ära karda, ma tulir sulle appi, sellepärast, et sul kodus mees on haige.“ Muud mitte midagi. Läind jällegi ära — ilus valge reha olnud, ise jäme naine, imevalge särk seljas, seelik olnud üles pistetud, nagu naised käind ikka vanasti. Öelnud veel naisele: „Ära vaata minu järele midagi, — selleks ma olen, et minna appi neile, kel vaja.“ Naise mees nimelt olnud haige juba enne ja sellepärast naine pidandki tulema heinale üksi. Siis need vanad naised arutand ühel matusel: kas see nüüd olnud metsaema, või see nüüd olnud maarjaema — pikad ilusad juuksed olnud sel naisel. — Pr 144.

METSÄEMA LOETELB LINDE (S. 22)

Kord va Pjedad Jañi läind metsa puid raiuma. Saand metsa, ta kuulnud võõrast häält kõnelemas. Ta läind hääle järele ja tulnud ühe kuuse alla, kuulnud, nagu hääl kõneleks sellelt kuuselt, vaadand üles, kes see kõneleja siis on, ja millist imet ta säääl siis näind ning kuulnud! — Säääl ülal istund metsaema linde loetelles — mitu lindu loetelnud läbi, nii mitu käbi visand maha. Kõige enam mees vaadelnud ta riideid: põll olnud kuuseokstest, pääs olnud tammelehtest kübar, kleidid ja jakid „mingi-ei-mingit“ s. t. igasugu sorti lillest. Metsaema hüüdnud: „Mida sa siin imes-tad! mina olen metsaema. Kui sa mind ei näinuks, siis hiiglamees = milzõmiež (< lt milzis) söönuks su ära!“ — „Aituma sulle, hüva metsaema!“ lausund Pjedad Jañi ja läind oma teed. — Sr 117¹⁾.

POISS LÄMMATAB METSÄEMA POJA (S. 22 + US. 20)

Kord keegi üleannetu poiss teind tule sellise suure seest tühja lepa õõnsusse, las see suits tulgu välja muist aukest. Siis

¹⁾ Metsaema, metsaisa või lindudeema kutsub linde nimepidi lätigi dainades — vt. LD 2675 ja 30623. Vrdl. ka P. Bērziņš, Latviešu teikas iz Malienas II 18 (Idalāti jutustusi), kus kirjeldetakse, kuidas ilus ja õitega ehitatud metsaema eland pärna õõnsuses, keskööl kogund pärnale kõik metsaloomad ja -linnud, kelledele metsaema juhataand nende töö ja saatuse, kütidki toond ohvreid metsaemale; hiljem pärn raiutud maha ja asemele ehitet kirik, mille metsaloomad aga hävitand öösel ja läind ära ühes Metsaemaga.

metsaema öelnud, poiss teinuvat tule just tema toa ukse ette ja suits tulnuvat välja aknast nii nagu... Ja metsaemal üks poeg lämbund ära, pole võidud päästa. Siis see metsaema nutnud ja hoiand. Sellele poisile ta pole saand teha muud, kui „pannud“ (manand, määrand) ainult nõnda, et sel poisil põlegu juuksed ära otsa päält. Nii juhtundki, ja juukseid pole kasvand poisil enam kunagi otsale. Selline sort inimesi olevat veel praegugi, kel pool pääd on paljas, otsal juukseid pole olemaski. — Pr 84.

METSAEMA JUUKSED (S. 22)

Keegi naine olnud metsas niinel, pärnaniini kiskumas. Sääla kuulnud, kuis keegi nutnud nii väga peenikese häälega. Ta mõtelnud, et tõega vaja vaadata, mis sääla on. Ja ta silmand ühe väga kõhna naise väga suurte juustega, kuid need juuksed olnud puu okste küljes kinni. Naisel olnud nii hirm, et ta tahtnud põgeneda minema. Kuid see kõhn naine hõigand järgi: „Ära põgene, ära põgene! ma olen juba peaaegu terve nädala puu juures kinni.“ — See olnud metsaema. Olnud suur torm, ta parajasti hällitand oma last, puhund tugev tuul, tal olnud väga peenikesed juuksed ja need jäänd puu okstesse kinni. Ning metsaema palund naist, päästku see tal juuksed valla. Siis naine ka harutand juuksed lahti, ja metsaema öelnud: „Ma muud sulle midagi ei soovi ega või anda, kui ainult annan sulle hää õnne kaasa. Sinul on üks lammas, sellel sigib nüüd iga aasta kaksikuid, kasusi su lambaid ei murra (vaat vanasti olnud ju palju hunte), nad võivad minna hundist mööda, kuid hunt nende pääle ei vaata kah mitte.“ Ning nõnda olnudki. Ta ju olnud metsaema — küllap ta siis „teadnud üle kõigi loomade“, nõnda meil vaja mõelda. Metsaema last seekord sääla pole olnud, — see läind vast ühes muude lastega koos tuppa, kuna ta mees läinuvat kogu kuu pääle kodust ära. — Pr 83.

METSARAHVA SINISED LEHMAD (S. 22)

Kelgi karjanaisel lehmad kadund metsa ja ta läind neid õhtul otsima. Ta astund liivakangrute vahelise soone veert mööda ja näind, kuis öösi söönd soones lehmi. Ta arvand, need ongi tema lehmad, ja läind ligi, kuid pole olnud — hoopis suured, sinised lehmad söönd soonikus. Ja ümber nende lehmade käind karjus — poiss, roheline kübar pääs, piits käes, pekselnud piitsaga aina mööda vett. Karjanaisel hakand selline hirm, et ta joosnud koju tagasi, las tulgu teised ka vaatama. Kuid peremees vastand: „Keegi ei tohi minna: need on meie endi metsaveljede lehmad. Kes sind saatis kell kaksteist südaööle lehma otsima!“ Peremees teadnud, et metsas on ka metsarahva

lehmi. See karjatatav poiss olnud üks neist metsapoistest, kes löönd piitsaga ikka vastu vett pliukst ja pliukst, et olnud selgesti kuulda. — Pr 79 (vrld. Pr 113 — vt. § 52)¹⁾.

METSARAHVA VANGIKODA (S. 22)

Keegi mees läind poisikesega koos metsa puid raiuma. Üks naine istund tee veeres, juuksed laiali lahti, ja nutnud. Mees küsind, mis tal viga? — Tal olevat suur häda. — Noh, vast võiks päästa? — Jah, võiks küll, kui aga oleks nii kaastundlik ja kuu-lataks teda. — Oh, mees vastand, mis ta võib teha, seda ta teeb, kui ta vaid saab aidata teda. Ja siis see naine pärand, kas mees ei võiks saagida maha seda suurt mändi, aga just maatasa — see olevat vangla, see pedajas, ja tema mees olevat pandud sinna üles kinni, sa näed, kaheks kuuks. Mees oma poisikesega raiund puu otsekohe maha, ja säält tulnud välja siis see mees, ning olnud küllalt veel muidki vange säält sees, selles puus. See mees ütelnud nii: „Praegu ma kohe ei saa tasuda sulle, kuid kuu ajaga ma olen käind oma isa maal ära ja siis ma sulle tasun, kui tulen tagasi.“

Ja sa kuuled, kuu aja pärast tema toond oma isa riigist sellise hobuse kui pilt, sidund väljaspoole talli ukse külge kinni, ja mees pidand ehitama selle hobuse jaoks kohe ka uue talli. Mees ise muretsend viis-kuus palki, ja kahe nädalaga tall olnud tehtud valmis nagu kell — öiti teda enamasti tehtud, need, kes säält vangis olnud, need metsamehed puha olnud ehitamas. Sinna talli pole võidud viia seda hobust, kus olnud muud loomad: metsamees ütelnud, siis hobune oleks varsti „otsas“. Nii see mees eland kogu oma ea selle hobusega: kuhu ta vaid mõelnud, säält ta olnud — nii kiire olnud hobu. — See nutja naine olnud siis ühe metsamehe naine. Nende eneste kuning pannud nad vangi (kõigil ju on oma kuning — üks teadja, üks suurmees). Need, kes olnud säält vangis, küllap nad teind midagi kuningale vastu, — sa tead, igas riigis ju tuleb ikka mõni riid ette kah. — Pr 86²⁾.

54. Metsahaldjatega lahutamata seotud on muudki taime-riigi haldjad: nõnda nagu metsa puile rinnastuvad põõsad, lehestik ja marjad, nagu metsaga seltsib sageli ka soo, niisama nende haldjad liituvad metsa omadega ühiseks suureks haldjate rühmaks, mida tuleb käsitleda üheskoos.

¹⁾ U. Holmberg (KsVk III 48—53) oletab, et ettekujutusele metsahaldjate karjast võisid juhtida massifantaasiat ka üsna reaalsed sipelgate lehmad = teatud tõug lehetäisid.

²⁾ Öiti töö sooritamine ja mõttekiirune hobune on muidugi lihtsalt muinasjuttude rändmotiive, mida jutustaja sobitand siia muistendisse suurema efekti saavutamiseks.

Samuti kui inimesil nõnda ka kadakail on oma emad, põõsail ja puil on ema ja taat (*Pr). — Põõsaema = põõzõ-āma (Sr, Pr) on alt selline jäme, tihedasti okstega kaetud, päält ta jääb järjest peenemaks, kuna taat on harvemate okstega kaetud ega ole nii jäme (*Pr). Põõsaema eksisteerib nähtavasti küll ainult lastehirmutisena — on ju põõsad ja võsastik lastele aina karde- tud kohaks. Nõnda siis seletetaksegi, et häile lastele põõsaema ei tee midagi, aga halbu lapsi ta heidutavat, haaravat mõnikord kinni ja peksvat päris põhjalikult läbi kah veel, — noh eks siis see põõsaema ju ikka olemas ole, või kas ta nüüd just olemas on, aga nõnda vähemalt öeldakse (Pr). Põõsaema kaheldava ole- masolu tõenduseks jutustetakse järgmist lugu, mis ei suuda küll öieti anda talle kui haldjale kuigi palju enam usaldetavamad ilmet ¹⁾.

PÕÕSAEMA SUURE HALLI LINNU KÜJUL (S. 39)

Kord lapsed karjatand lambaid säääl, kus praegu on Sim-talu, Kostrõg- ja Pitrõg-külade vahel neis „tarades“. Lambad söönd väga ilusasti. Säääl olnud sellised suured kadakapõõsad, ja näed, nüüd üks oinas läind ühe suure põõsa manu ja hõõrund või sü- gand nagu pääd. Korraga sääält põõsast — suur hall lind välja ja oinale selga. Kus oinas pistnud jooksu, lambad järgi ja lapsed hakand nutma. Õnneks üks mees tulnud Kostrõg-küla poolt ja see päästnud neid. Siis see suur hall lind — mees olnud üsna juures — tormand oina seljast maha põõsasse tagasi ja öelnud: „Lurjused, ei lase mind magada!“ Nii see lind hüüdnud põõsasse tõtates. Ja siis inimesed arutand: ega see muud võind olla kui põõsaema; olnuks see mingi lind, siis ta ju ei saa- nuks kõnelda. Noh, ja sellepärast siis lapsed ikka kardavad põõsast. — Pr 251.

* 55. Kõikjal haljendava lehestiku ühiseks kehastuseks on lehteema = li'edõd-jema (Sr, Pr). Osalt näib sel haldjal küll lastehirmutise laadi: kui jutustaja olnud väikene ja tahtnud minna kodunt kaugemale La'gd-tarra, siis vanemad keelnud teda aina sinna minemast, säääl olevat lehteema, suur pikk naine pika ninaga, ning see mõjund nii, et lapsel hakand hirm ja ta pole kippundki

¹⁾ Kõla läti rahvalaules põõsasteema esineb ainult paar korda (LD 29087 ja 34048) kõrvu metsaemaga, kus laulja-neid palub neid karjatada tema lambaid ja töötab panna selle eest ohvrianni põõsa manu.

sinna (Sr). Kuid lehteemal on sellekõrval ka oma selgem haldja ilme, mis väljendub paaris loos õige tabavais värves¹⁾.

LEHTEDEEMA PEHME TEKKE (S. 20 A)

Kord keegi poiss eksind ära ja nutnud metsas. Ta heitnud puu alla magama, kuid olnud nii külm, et pole saand uinuda kuidagi. Sää! tulnud keegi ja laotand pehmete kätega pehme-pehme teki talle pääle, ja siis tal olnud nii soe magada, nii hää. Hommikul kui ta ärgand, siis olnud suur hunik lehti tal igalpool ümber. Sää! tulnud talle juurde üks vana naine valge pääga, puulehtest õmmeldud seelik seljas, võtnud poisikese käest kinni ja viind tema tee pääle välja, üteldes: „Nüüd mine sa siit, siis sa ära enam ei eksi, kuna mina pean tegema oma lehtest uue teki: homme õhtul mul taas on mõni poiss, kellele tuleb tarvis anda seda pääle. Sest mina olen lehte de e ma siin selles metsas („üle selle metsa“).“ — Pr 174.

LEHTEDEEMA PÄRJAD (S. 20 B)

Jutustaja eidekese emale vanad naised kõnelnud kord ammu-ammu, juba mitukümmend aastat tagasi, kummalise loo, mida jutustaja ise lapsena kuulatelnud hinge kinni pidades. See olnud nõnda. — Kord j ü r i p ä e v a õhtul kolm pisikest plikat tulnud karjast lammastega koju. Sää! I võrt-kangru pääl (Pr) olnud selline kõrgem mägi, mida kutsutud tuss'uks, ja vat selle tussmäe pääle plikad tahtnud viia oma nn. „j ü r i v i t s a“ — vanasti ju olnud ikka kombeks ja on praegugi veel, et karjalapsed jüripäeval püstitavad kõrgeimale mäele „jürivitsa“, et siis karjamine õnnestuks suvel hästi (vt. § 50).

Ja sa mõistad, nüüd õhtul istund sää! mäel üks v a n a l d a n e n a i n e. Lapsed jäänd vaatama teda ja näind, et see on võõras. See aga öelnud: „Ärge kartke, hääd lapsed, tulge aga päle.“ Lapsed läind mäele ja näind, naisel olnud pääs pisikene

¹⁾ Midagi lehtedeemale vastavat on Eestis urbeeit: „Vanal aal on urve püha ehk vee risti pääva ikke kuuenda nädali (s. t. külvinädala) lõpus peetud selle aal, kus paergu suur risti pääv peetakse; urve pühad antsid juba perenaistele piima ja või kätte ja ööldi: juba Urve Eit annab piima ja või võtmed perenaiste kätte, mis nüüd änam kuulata“ (H II 39, 140, № 251 < Koeru; küsitav on siiski, kui rahvapärane see nimi Eestis on). Vrdl. ka murueite — Eisen, EM I 81—82. Läti rahvalaules lehtedeema esineb ainult üks kord (LD 29087) põõsaema teisendina, pääleselle dainad tunnevad veel õiteema (LD 28253 ja 32499), näit.

Suvekese õiteema, anna mulle kõike hääd,
enne kõike lase õitsta minu odra kütismaad.

ilus lehekesist kroon ja need lehekesed olnud pisikesed kui hiire kõrvad, just äsja pakatund. Lapsed läind, viind nüüd oma vitsa kah üles. Ja see naine ütelnud nii: „See on kena, hääd lapsed, et teie toote ikka oma vitsa ja peate seda jüripäeva au sees. Küll teil nüüd suvel puha läheb hästi, mina aitan karjatada teie lambaid. Susi teie karja manu tänavu ei tule (vaat vanasti käind ikka koledasti neid hunte). Ja jaaniõhtul, siis teie kah tooge mulle vanik!“

Lapsed viind ja a ni õhtul taas pärja talle sinna mäele. Naine istund jällegi säääl, nüüd ent olnud tal tore kähar lehekroon, õisi täis. Ja ta öelnud, ärgu lapsed unustagu teda jaakapäevalgi, vaid tulgu teda vaatama. Plikakesed pidand seda kah meeles, ja neil olnud sel suvel otsata hästi puha: siis liikund palju hunte, kuid nende lambad polnud näind ühtki ja söönd ikka ilusasti üheskoos.

Ja a k a p ä v a l lapsed läind siis taas vaatama oma ema, — jah, see istund taas mäe pääl, kuid nüüd olnud rukkipäid kah kroonis ja õisi „mingeid-ei-mingeid“ lõputa palju. Ta tänand lapsi tuleku eest ja ütelnud, tulgu nad nüüd taas „pisi-maarjapäeval“ (= ussi-maarjap.), kui hakatakse kartulaid võtma, on suur laat ja... ja võtku nad siis enam muid lapsi kah kaasa.

V ä i k e m a a r j a p ä v a õhtul läind siis neid lapsi kuus tükki — niipalju neid olnud ses talus. Siis naise pärjas olnud ka õunu, õuntest ja õitest kroon. Ta andnud lastele korvitäie õunu ja öelnud: „Noh, siis tulge mind vaatama veel mihkclipäeval kah.“

Muidugi siis lapsed läind m i h k l i p ä v a l jällegi — no kuis sa saad siis jätta, kui nii hää sõber on. Aga sel õhtul vanad inimesed kah läind salajas vaatama, mis säääl siis õieti on. Seekord naise pärjal lehed olnud juba k o l l a s e d, õisi olnud veel küll, aga needki olnud kollakad või kolletund. Kaks-kolm naist, need laste emad, jäänd põõsa taha vaatama. Naine seda vist pole sallind, öelnud lastele: „Täna ma teiega midagi ei kõnele: säääl on libahunte põõsa taga, kes vahivad, aga tulge märdiõhtul.“ (Ega need emad libahundid küll pole olnud, aga nii see naine öelnud.)

M ä r d i õ h t u l lapsed olnud jälle säääl. Aga nüüd naisel olnud juba suur kasuk seljas ja suur lambanahast kübar pääs ja ta öelnud: „Nüüd ma lähen magama, hääd lapsed, aga tuleval aastal, siis tulge jüripäeval taas minu juurde, vaatama.“

Ja nõnda lapsed käind vaatamas seda ema kolm aastat. — Pr 229.

Olgu mainitud kohe lisaks, et lehtedeema kõrval jutustaja nimetas teda ka j ü r i e m a k s = j ü r i k š - ä m a (*Pr), võibolla selle mõjul, et ta esines jüripäeval ja jürivitsa püstitamisega ühenduses. Järelepärimise pääle jutustajal tuli veel meelde, kuis üks karjalastest küsind sellelt lehtede- või jüriemalt, miks ta istub

nii kõrges, üleval mäe otsas, võiks istuda ju madalamal, millepäale naine vastand, muidu ta ei nägevat lugeda üle, mitu elajat hommikul läheb ja mitu õhtul tuleb. Siit edasi assotsieerus jutustajal ettekujutus: vaat see jüriema, see see k a r j a e m a ju ongi, teda kutsutakse karjaemaks kah (vt. § 50). Karjaema poole viitab niikuinii juba loo üldinegi ilme, kus kõneldakse karjalastest, karjatamisest, huntide eest kaitsmisest jne. — Nõnda siis avaldub siingi haldjate nimedes nii-ütelda tähenduslik metatees sisulise sarnaduse ja ühtesulamise tõttu.

56. Ranniku metsad ja sood on väga marjarikkad ja kubi-sevad sügise poole marjulisist, — nii siis on kujunend ka marjele oma haldja, m a r j a d e e m a = mõrad-äma (Pr), kes hoolitseb marjade ette. Kui minnakse esimest korda marjule metsa, siis jäetakse tingimata oma and = zied marjadeemale, ja kui tullakse metsast esimest korda marjult koju tagasi, siis visatakse metsa üle kura öla kolm marja maha; kui seda ei tehta, siis järgmisel aastal marju ei ole (Pr). Marjuleminevaid lapsi hoiatet ikka: kui nad leiavad sellise kannu, mis on kasvand kuhjani täis marju, nii et aina punetab, siis seda ei tohi puudutada — see on marjadeema p ä ä v ö i k r o o n; ja tõesti, alatasa lapsed jätnudki selle puudutamata, pole noppind säält marju (Pr). Marjadeema ja t a l a s t e tegevust illustreerib tabavalt järgmine lugu ¹⁾.

MARJADEEMA SOOJENDAB ÕISI KÜLMA KÄES (S. 19)

Vanasti, mitu-mitu põlve tagasi, va Uši-Katriin olnud karjas säält neis Uši-kangruis Kuolka- ja Mustanum-külade vahel. Lehmad söönd ilusasti soonestikust, ja va Katriin heitnud magama. Pikali olles, pää vastu maad, ta kuulnud, kuis kangur ötsekui kõmiseks aina, nagu joostaks kuminal piki kangrut. Ta pole tõstnud pääd üles. Olnud selline vilu, päris külmavõitu ilm, parajasti pohlakate õitsmise aegu, aga see hommik olnud veel eriti vilu. Säält ta kuulnud, kuis keegi hüüdnud: „Hüppa üle, hüppa üle!“ Nüüd ta vaadand, mis säält siis õieti on, — mõistate, nagu kolm inimest olnuks, sellised põlevad oksad käes, ja muudkui hõl-

¹⁾ Marjadeemast Lätis kõneleb üksainus daina (LD 30653):

Mina läksin marjule, marju ma ei leidnud, —
leidsin marjadeema enda nälja kätte ära surnud.

Eestis „marjaemake“ nimepidi esineb näit. Kunderi Eesti muinasjuttes (2. tr., lhk. 15 = Aa 327 A), kuid sellel pole mingit rahvapärasust, niisama nagu J. Jungi esitet „marja Malle“ on kahtlane (Sitzungsberichte d. GEG 1898, lhk. 53).

jutavad ja vibutavad oksti piki seda kangrut. Karjanaine tahtnud plagada koju, et teab mis asi see on. Sää! ta näind: natukese aja pärast needsamad kolm joosnud teist kangrut mööda taas tagasi (vaat üle kangrutevahelise soone hüpand, nagu üks öelnud), ikka niisama tule ja suitsuga ja muudkui vehelnud jälle piki seda teist kangrut edasi. Naisel olnud küll kole hirm, kuid koju pole julgend kah joosta: kus sa jäta! nii elajad üksi metsa. Kui ta nõnda endamisi arutelnud, natukene aega, sää! tulnud talle manu selline väheldane või keskmine naine (suured nad ju ei ole, mitte ükski pole näind neid suuri), tulnud manu ja öelnud: „Mis sa kardad! Kui mina oma lastega ei hoolitseks täna hommikul marjaõite ette, siis teil ei oleks tänavu sügisel mitte ühtki marja: täna ju nii külm ilm, et kõik õied külmenuksid ära.“ Ja siis ta tõtand kiiresti edasi, sõnand veel: „Homme hommikul taas peame minema Vait-kangruisse vaatama.“ Ja siis ka sel sügisel olnud niipalju marju, niipalju marju, et annab mäletada. — Pr 235.

57. Soode ja rabade haldjaks on sooema = suo-äma (Pr), kellega on tegemist pääasjalikult ühenduses marjade korjamisega. Kui marjulised astuvad sohu, siis panevad punast lõnga soo veerde, kus teevad esimese sammu (Pr). Kui soos mättad on hästi täis marju, neid kuremarju, siis öeldakse, et sooema pää on täis täisid (Pr). Ja sellised suured pikad kuivad kõrred, mis kasvavad sois mättail, valged juured all, need olevat „soojuukseid“ või „sooema juukseid“ = suo-äma ibukst (Pr — vt. § 47), kuna see mätas all on siis sooema pää; ainult sois selliseid kõrgeid mättaid on, 'soojuukseid täis (Pr)¹⁾. Kokkupuutumisest sooemaga teatakse kõnelda ka üht „tõesti sündind lugu“.

SOOEMA TÄID (S. 21)

Kaks pisikest tütarlast olnud Suursoos marjul ja eksind ära, ja kodused pole teadnud, kus nad olnud. Lapsed jäänd nuttes seisma ega ole teadnud, kus nüüd magada, ja ah, kuis nad nutnud ja ahastand, et ei saa metsast enam välja. Külm olnud kah, ja lapsed läind istund ühel kangrul puu veerde maha. Sää! üks vana naine tulnud neile manu ja öelnud: „Tulge lapsed mulle kaasa!“ Lapsed olnud nii külmend, et pole saand tõusta peaaegu üles ega käiagi. Siis naine võtnud ühe omale sülle ühe käe pääle, teise teisele käele ja viind nad oma tuppa. Olnud nii soe tuba, nii soe tuba temal, ta andnud sooja piima lastele ja öelnud: „Hommikul siis ma viin teid tee pääle.“ Siinsamas olevat üks väikene

¹⁾ Soojuukseiks nimetetakse nimelt jänesevillu ehk -sabasid = lt purva kuosa 'Waldschachtelhalm', ME.

soo — ta näidand puha kätte, kus see olnud — ja säääl olevat palju kuremarju, — vaat, need kuremarjad korjaku lapsed kõik ära, palju aga näevad, need olevat ta täid ja need söövat tema pääd.

Hommikul ta viind lapsed sinna, näidand puha ära, kust korjata, ja ütelnud, ta ise saavat veel toime, aga tema lastel need täid närivat küll liiaks palju pääd. Nõnda ta näidand ja juhatand, ning lapsed korjand siis säääl ja saand oma pisikesed korvid ja kotid kõik marju täis. Siis see naine tulnud teist korda ja viind lapsed tee pääle. Lapsed tänand teda ja tema öelnud: „Nüüd, lapsed, minge koju ja ütelge oma emale ka...“ — säääl olnud selline kaheharaline mänd liivakangrul — naine ütelnud, pangu nad „silmarätt“ s. t. k ä t e r ä t t selle kaheharalise männi manu, siis nad ei eksivat kunagi ära, seda rätti olevat talle väga hädasti vaja.

Siis lapsed jõudnud kergesti koju. Vanemad olnud väga rõõmsad ja viind kohe käteräti sinna sooemale, — selle ta võtnud siis omale (muidu sellist käteräti panemist sohu jutustaja pole kuulnud). Ah jah, ja siis see sooema käsknud kah veel, et mindaks igal aastal korjama marju sinna sohu, ning nõnda tehtudki. — Niipalju jutustaja teab sooemast ja selle ta kuulnud siinsamas külas oma taadi vanalt sõsaralt. — Pr 161.

TEE

58. „Randlased“ (s. t. liivlased) on küll enam mererahvas, aga või siis nemadki saavad liikuda ainult mööda merd, eks ole neilgi kuival maal kah teekäimist küllalt ja küllalt, liiati veel vanasti, kus vaja oli minna „barona“-le voori vedama, ja ise ka mõnikord juhtus küll, et mindi hulgakesi vooris hobustega Riiga (Pr). Tee ja teekäijate üldisiks haldjaiks Liivis on siis tee-ema = r(j)ek-äma (Sr, Pr, V — vrđl. sm „retki“) ja teeisa = r(j)ek-iza (Pr), juhuslikult esineb ka teenäitaja = rek-nä'gtiji (*Pr), kes olevat selline suur pikk mees. Tee-ema on hall ja sugulased talle on tuuleema ja õnneema (*V). Tee-ema see teede näitaja ja juhataja on; teelahkmeil nad ikka olevat ja selliseil kohtel, kus ei teata, kuhu minna; alatasa on kuulda, kuis tee-ema õpetand teelisi, et seda teed sa võid minna ja seda ära mine, — küllap see tee-ema siis ikka olemas on (Pr). Silmapaistev on, et eksimisega pole teehaldjail midagi tegu: eksitajaiks on pääasjalikult kas kurat või metsahaldjad, kuna eksinuid

õigele teele juhivad kah metsahaldjad (vt. § 53), lehtedeema (vt. § 55) või sooema (vt. § 57)¹).

IGAÜKS TEE-EMAT EI NÄE (S. 18 A)

Kord Vanägõr- ja Krämpa-talu peremehed läind kahekesi jala Dondangeni. Siinpool Udmoizõd' (Uuemõisat) Krämpa rutand tee päält kõrva, kuna Vanägõr küsind: „Mis häda sul on, et sa jooksed teelt ära?“ Niipea kui ta saand õelnud need sõnad, kohe ta kahmand kinni oma kõrvast ja hüüdnud: „Voi, kuis mul kõrv hakkas valutama!“ Krämpa seletand siis: „Kas sa siis seda ei näind, et tee-ema tuli oma lastega, tee-ema ise kõige ees, ja tema'p sulle lõi üle kõrva, sest et sa ei pöördund tema eest kõrva („ei keernud teed“).“ — „Milline ta siis oli?“ küsind Vanägõr. — „Ta oli selline pikk naisterahvas suurte kätega.“ — Sr 118.

TEE-EMA JUHATAB ÕNNEOTSIIJAID NEIDE (S. 18 B)

Kaks neidu läind võõrsile otsima peremeest ja teenistust. Jõudnud teecharule ega ole teadnud, kuhu poole minna, pidand kahekesi nõu — üks tahtnud paremale, teine tahtnud vasemale. Säälsamas olnud suur sild. Ja kui nad nii säääl arutelnud, tulnud silla alt välja üks naine kollaseis rõivais ja kruusiga vett käes, „säh“ — õelnud — „jooge, küll ma juhatan teed.“ Ja ta õpetand nõnda: „Kui teie hakkate nüüd minema, siis minge paremat kätt, minge tükk maad, siis tuleb üks suur talu, säääl perenaisel suri tütar ära, homme õhtul on matus, — see võtab teid mõlemaid tüdrukuiks, talle on teenijaid vaja. Ja siis taas, kui teie hakkate kunagi minema jälle maailma — kõike eluiga te säääl ju ei ela... tjah, üks teist jääb küll sinna eluajaks, aga kuigi sa sinna jääd — ikka ja alati, kui juhtub teil teekäimist võõras kohas, siis minge aina paremat kätt.“

Neiud läind edasi ja nõnda olnudki. Perenaine olnud nii õnnelik, et ta saand kohe tüdrukud pääle tütre surma, ja neiud

¹) Lätis „rikas tee-ema“ muretseb teeliste ette, jookseb ööd ja päeva ega saa kunagi aega magada (LD 31789, 31790, 34058; Šm, LM 48; Zeiferts, LRV I 209; KV 1921 № 10—12, lhk: 51), näit.:

Olgu rikas, kes on rikas — tee-ema vaid on rikas:
Säääl jooksid ööd ja päeva rautet sälukesed.

LD 31789.

Magagu und, kes und magab — tee-ema küll ei magand:
säääl veersid ööd ja päeva rauast raotud rattakesed.

LD 31790.

jäänd sinna. Perenaisel olnud üksainukene poeg ja see kosind ühe tüdruku. Teine tüdruk eland kah säääl tüki aega ja tulnud pärast oma vanemate manu tagasi. — Nii jutustand Rüs-talu vana perenaine. — Pr 253.

TEEISA JUHATAB VOORILISI (S. 18 B)

Vana Baža-talu peremees jutustand, kuis nemad kord viie mehekesi sõitnud vooris sigadega Riiga. Tee pääl nad söötud hobuseid, see olnud vist Lehtedemetsa kõrtsis. Sel ajal olnud veel palju neid teeröövleid, kes riisund teelisi paljaks. Ja nüüd need voorilised arutelnud isekeskis, millist teed minna — olnud kaks teed: üks läind kõverdi mööda randa, teine läind küll otse, aga see läind läbi suure metsa, kus olnud alati neid röövleid. Nad pidand omavahel ikka nõu ega ole pannud tähelegi, kuis tekkind nende manu üks vana isand, roheline mantel ümber ja suur pikk valge habe — „akuraat“ selline ta olnud. Ja see vanamees ütelnud neile: „Sõitke rannateed, — säääl metsateel juhtub praegu imeasju.“ Nõnda nad siis ka sõitnud ja jõudnud ilusasti Riiga. Pärast nad kuulnud, et just samal ajal säääl metsas tapetud maha kaks meest ja võetud ära kõik orikad ja hobud (need hobused saadud küll teisel aastal taas kätte Tukkumi laadal). Siis vaat need voorilised nii rehkendand, et kes see selline küll võinuks olla, selline isevärki, veider vanamees. Üks vooriline näind veel sedagi, et tema käed olnud nii väga lahjad ja habe olnuks nagu väheks liigagi suur inimese kohta. Eks ta siis selline teeisa ikka olnud, kes teid teab, selline hää vaim. — Pr 254.

MERI, JÕGI, JÄRV, KAEV

59. Kui liivlased oma rahvusliku ärkamise ja uuestisünni romantikas valisid aastal 1923 liivi rahvuslipu värveks sini-valge-rohelise, sümboliseerides sellega oma koduranniku sinist merd, valget liiva ja rohelist metsa, siis ägedamad ja pateetilisemad neist tahtsid lipuvärviks ainult lihtsat ning vähesilmapaistvat sinist, põhjendusega, et kogu nende lihtne ja vähesilmapaistev elu oleneb ainuüksi merest, isegi selle viimase liivaribakese, mis neil kuival maal olemas, „maamehed“ s. t. lätlased tahtvat võtta käest ära. Ja seda mitte ainult lipuvärvi puhul, vaid alati ja igalpool liivlane nimetab täie õigusega merd oma elatajaks ja teiseks koduks: sinna upub küll palju kalureid ja hukkub laevu, aga sääält saame ka puha, mis meil on (L).

Vastavalt reaalelule meri seisab aukohal samuti liivi vana-vara uneluste-elus ja usundilises teadvuses: merehaldjad moodus-

tavad suurima rühma liivi haldjate peres, isegi kõik muud veehaldjad (näit. jõgede, järvede jne. haldjad) jäävad täiesti varju merehaldjate kõrval, kelledest mälestus on elav ja reljeefne kõigis ranniku külates veel tänapäev ja kelledega sageli on samastund kõik muudki veehaldjad, — merehaldjad representeerivad Liivis veehaldjaid üldse.

Kogu rannikul see haldjate rühm in corpore on tuttav nime all *mererahvas* = *mjer-ro'uz* (lvÜ) ¹⁾, kelle olemasolust ja esinemisest on andmeid kõigist liivi küladest; ainult juhuslikult esineb selle kõrval paralleelselt ka nimi *veerahvas* = *vjed-ro'uz* (Pr, näit. Pr 249), mille all mõeldakse aga sedasama mererahvast. Üksikuist mererahva liikmeist kahtlemata populaarseim ja ühtlasi armastetuim on „rannarahva suurim häätegija“ (L) *mere-ema* = *mjer-jema* (lvÜ) ~ *mjer-äma* (Pr), kellest kah on teateid kõigist liivi küladest ja kelle pärisnimigi on teada: ta on „mereema Līž“ (Pr 112 — vt. § 47) või „mere Griet“ (V 183 — S. 25). Ning ah seda uhkust liivi raugakeste suis ja silmis, kui nad liigutatult väidavad: liivi rahvakest mereema pidavat oma rahvaks ja valitsevat ise siinset merd, kuna mujal olevat teised (vt. § 65). Kord juhuslikult öeldakse mereema asemel *vee-ema* = *vjed-jema* (*Sr); iseloomustav on ka tema nimetamine *pere-naiseks* ja *lossiemandaks* (Pr 35). Mereema kõrval figureerib *mereisa* = *mjer-iza* (*V), alias *veeisa* = *vjed-iza* (*Pr 113 — vt. § 52), sest „kui on olemas juba ema, siis muidugi peab olema ka isa“ (V); traditsioonilisem näib küll nimi *meretaat* = *mjer-tōti* (L, Sr, Kr, Pr, V), esineb isegi *mereking* = *mjer-kēnig* (Ir 9, Kr 52, Pr 116, Pr 223, Pr 239, V 187), neid olevat mitugi (Kr, Pr) ja ühe nimi neist olevat *Lim a'n Dīna* (Pr 223)²⁾. Muidugi on emal ja taadil siis ka lapsi, oma tütreid ja poegi, neitseid ja poisse (Pr), need on *merelapsed* = *mjer-lapst* (*Pr). Poegi mainitakse harva (Pr 132, V), seda sagedamini aga tütreid mitme nimega: *mereema tütreid* = *mjer-jema tidard* (Sr, Pr), *merekuninga tütar* = *mjer-kēnig tidar* (*Kr 52 = Mt 531), *meretütred* = *mjer-tidard*

¹⁾ Rouž-sõnakujuga esinevad vaheldumisi veel mitmed muud: *ro'uz*, *ro'ust*, *ro'ud*, *ro'uvōd*.

²⁾ Rahvusvaheline sõna liman tähendab teatavasti jõe deltat; vrđl. selle kõrval veel lt *limens* ~ *limans* 'voll (bis zum Ende)', ME. Dīna on Dūūna (s. t. Väinajõgi) liivikeelses hääldamises, kus ü > i.

(Ii, Sr) ja kõige sagedamini mereneitsid (L, Ii, Sr, Ir, Kr, Pr, V, Kl), kord ka vee-neitsi = vjed-neitst (*Sr 9) ja mõnikord merenoorik = mjer jumprouv (Sr 23, Pr = It jumprava 'die Jungfrau' < keskalasaksast laenatud, ME).

Selline siis on mererahva perekondlik koosseis. Muist vee- ja merehaldjate nimetusist esinevad veel enam-vähem juhuslikult merejumal (*L 14), veejumalad (*Sr), merevaim (*Sr 51), veevaim (*Pr 113) ja õige sagedasti mereinimene = mjer-rišting (L, Pz 5, Sr 9, Ir Set, Pr 21, Sn 6, V 110, V 116, Kl 19, Kl 23 — vt S. 25 ja S. 27), milline nimetus on arusaadav, kuna mererahvast kujutellakse ju aina inimesina; kord esineb ka veeinimene (*Pr 246), teinekord veemees = vjed-miez (*Sr 132). Tüübiline näide uppunu muutumisest veehaldjaks on vaeslapse seletus, kuis merekuningas võtnud tema suplusel kinni ja viind oma lossi, kus ta saand lossipoja pruudiks (V 187 — vt. § 65, 2 red. XI J). Lääne-Liivi külades on astund merehaldjate asemele sagedasti katoliku Maarjaga ühenduses olev terminoloogia: mererahvas on maarjarahvas = mări-roud (L 14, Pz 2 — vt. S. 25), meremaks on maarjama = mări-jema (L, Ii, Sr, Kr, Pr 178) ehk lihtsalt Maarja = Märi (L, Ii, V 183) ja mereneitseid nimetatakse maarjaneitseiks = mări-neitsöd (L 14, L 23, L 63, Pz 2, Ii), ligemalt vt. § 78 (S. 38)¹⁾. Nimepidi tuntakse lõpuks ka sakslasilt kuulnud maksamerd = lëvar-mjer (L < saksa Lebermeer), kuid mida see tähendab, seda enam ei mäleteta, vanasti ikka kõneldud sellest (L). Saarlased kõnelnuvat ka maksameremeestest = maksamjermied (Sr), kuid liivlased nii ei ütlevat, vaid nimetavat selliseid

¹⁾ Läti rahvalaules veehaldjaist sagedaimini esineb nagu liiviski mere-ema, mõnikord ka vee-ema (LD 9549, 30731, 30774), mereneitsid (LD 30686, 30772) ja kord isegi lainete ema (LD 30865). Ülevaadet läti veehaldjaist vt. šm, LM 24—25 ja LPT 102; Zeiferts, LRV I 209; KV 1921, № 8—9, lhk. 54. Veehaldjaist Eestis vt. Eisen, EM I 97—107, EÜSA III 85—88 ja Näkiraamat² 5—60.

Kuna meie ja sugurahvaste veemütoloogiast on ilmund U. Holmbergi põhjalik monograafia „Die Wassergöttheiten der finnisch-ugrischen Völker“, siis jäetakse alamal eesti paralleelid üksikasjalikumalt esitamata, juhtides mainitud teose vastavale päätükile (lhk. 160—190). Olgu mainitud veel eraldi läti veemütoloogia kohta, et võrdlemise eesti-soome omaga see on hoopis arenemata ja pakub väga vähe materjali, igatahes senini veel vähem üleskirjutusi kui liivist.

mehi libahunteks (Sr). — Siin on tegu nimelt nõidade Bloksbergisõiduga (S. 156; FFC 25, S. 106), kusjuures Saaremaal võludepeost osavõtjaid nimetatakse teatavasti sageli just maksamere-lisiks ¹⁾.

60. Pidades merehaldjaid oma suurimaiks häätegi jaoks, on püütud olla siis nendegi vastu äärmiselt häd ja aupaklikud ning võita nende poolehoidu meelehääandide ja ohvritega ²⁾. Nii ise-loomustav on asjaolu, et just merehaldjaile ohverdamisist on säilind võrdlemisi palju andmeid ja kujukaid kirjeldusi, kuna muile haldjaile ohverdamist mäletatakse kaugelt vähem ja udusemalt. — Juba Sjögren oma liivi-reisi aruandes ³⁾ tähendab, et meresõidu eel valatakse merre viina „vanade ohverdamiste mälestuseks“; SjWied (LGr LXXV) sõnab täpsemalt: „Endlich pflegen Viele, wenn sie zur See irgend wohin fahren wollen, im Augenblick, wo sie die Fahrt antreten, erst Branntwein in die See zu giessen, als Gabe für die Seemutter, damit sie das Meer bezähme“ ⁴⁾. Silmatorkav vahe avaldub liivlaste ja lätlaste suhtumises mere ja merehaldjate vastu: lät i vanavara koguja Lerchis-Puškaitis on saand palju teateid igasugu haldjaile ohverdamisist Lätis, aga merehaldjaile ja nimelt just mereemale ohverdamise kohta esitab ta oma kogus (LP VII 376) ainult kolm teadet ja needki kõik põl-venevad li i v i rannikult ning on liivlase üleskirjutusi. Kõigepäält kirjeldatakse uue paadi merrelaskmist:

Mereemale ohverdetakse tihti. Seda olen ise näind. Oli tehtud valmis uus paat, mis võttis ette esimese meresõidu. Paadi juht tõmbas üles purjed, tõstis ankru, võttis pudeli viina, valas täis klaasi ja — ennekui ta ise või keegi muu katsunuks lonksu — valas täie merre. Mina küsisin: „Miks valatakse esimene lonks merre?“ Ta vastas: „Esimene naps tuleb anda mereemale!“ — LP VII 376 gg 1.

Ja seda mitte ainult uue paadi vettelaskmisel, vaid üldse merel purjetades, kui joodud napsi, siis antud mereemale kah oma tilk (vist esimene jah) — siis on ilus ilm ja hää tuul (Sr). Viina on ohverdet mereemale ka p ü h a d e aegu (Kr). Jutustaja ise

¹⁾ Eisen, EM I 33—34.

²⁾ Veehaldjaile ohverdamisist vt. Holmberg, Die Wassergottheiten, eriti lhk. 188—189.

³⁾ Записки РГО II 261: При началѣ путешествія льютъ въ море вино, въ воспоминаніе древнихъ жертвоприношеній.

⁴⁾ Sama teadet refereerib ka Holmberg (WG 189), kes saand selle Castrén'i kaudu (Nordische Reisen III 327).

näind Pitrõg-külas, kuis lihavõtte hommikul vara mindud randa, valatud pudelist viina merre ja öeldud: „Võta nüüd, mereema, kui sulle antakse, ära võta siis, kui sulle ei anta!“ — pärast sellist ohverdamist merele noored läind mäele laulma ja „linde äratama“ (Kr, vt. § 16). Kes olnud sellised hääd ja ausad pereinaised, need varemalt viind alati lihavõtte hommikul napsi, suhkrut ja saia mereemale randa vee sisse, igaüks viind eraldi omaette (Pr). Lihavõtte hommikul ohverdamist teab ka Saarimaa: siis valatud merre viina sõnadega, las m a a r j a e m a või mereema joogu viina, ja tüdrukud visand taas saia merre üteldes, las mereema kah saagu valget leiba (Pr Saar Vir 92)¹⁾.

Lihavõtte kõrval teine tähtis moment on e s i m e n e k a l a l e m i n e k k e v a d e l. Kevadel esimest korda merele minnes visatakse nüüdki veel punase villase lõnga keeris merre, et mereema ja meretaat annaksid palju kalu; vanad „randlased“ s. t. liivlased palusid esimesel õhtul merele minnes ikka hardalt: „Armas meretaat, anna vaga merd ja hääd saaki!“ — nende sõnadega astutud paati (L). Ka öeldakse kevadel esimest korda võrkega merele minnes nii, et „las meretaat (või jumal) võtku nüüd need võrgud oma kätte — enda käest ma heidan need nüüd ära vette, võtku nüüd jumal need oma varaks, oma hoolde“ (Sr). Esimest korda merele minnes antakse merele mingi and — kas köieots, võrgutükk jne., — siis meri ei kiskuvat võrke katki ja kalapüük õnnestuvat hästi; anni viskamisel öeldakse: „Säh nüüd, mereema, ja anna taas meile“ (V). Teinekord visatakse siis merre siidist lõnga ohvriks mereemale, öeldes, võtku ta see lõng, ärgu võtku mu võrke; samuti visatakse võrkele kolm peotäit ristteelt toodud liiva sõnadega: „Pool mulle, pool sulle“ (Kr). Esimest kalaleminekut kevadel kirjeldab ka Saarimaa: siis vanasti antud merele siidi²⁾ ja öeldud: „Võta siid ja ära võta minu võrke!“ (Kl Saar Vir 92).

Nagu kalale minnes, nii annetatakse merele ka kalalt tulles. Kui veetakse võrgud välja, siis visatakse ikka mõni peotäis silke merre tagasi ja kajakaile (Sr), et õnnistus merest ei lõpeks.

¹⁾ Seda Saarimaa teadet mainivad omakorda Holmberg, Die Wasser-gottheiten 189 ja Eisen EM I 105, III 63, Näkiraamat² 43.

²⁾ Saarimaa kirjutab küll zið, kuid on enam kui kahtlane, kas on siin tegu siidiga, vaid väikese komistusega üleskirjutuses: vist on öeldud ja mõeldud siin küll sõna zied s. t. and, ohver (vt. § 15).

Traditsiooniline on mereemale ohverdamine tormi aegu. Kui mingi paat või laev olnud hukkumas suure tormi käes, siis visatud merre kanamuna või midagi muud, mis olnud aga käepärast, kiireks ohvriks mereemale, et mereema ei vihastuks, et inimhinged pääseksid eluga randa; sageli valatud tormi käes merre viina mereemale, et ta annaks andeks, — ja tõesti, siis jäänd vaikselt ning lained alanend (Kr). Selle vastu, kui merel olnud vaga, nii et purjek pole liikund, ja tahetud tuult, siis taoteldud tuult vilistele misega, kuna muidu merel vilistamine on suur patt (Ii — vrđl. § 38). Ohverdamist tormi aegu kirjeldab ka Lerchis-Puškaitis oma liivi korrespondendi andmeil: kord väga täis laetud laev jäänd tormi kätte; lained tõusnud kole kõrgele, nii et meestel tulnud sõita nõnda ütelda vee all; siis vanim laevur seletand, mereema tahtvat saada küll mingisugust ohvrit, ja ta ise visandki kohe tühja tõrvapange merre; kõik jõudnud õnnelikult randa (LP VII 376 gg 2). Teinekord üks vigurivänt läind kaaslasiga kalule, merel aga tõusnud torm, ja kalurid pidand sõudma randa tagasi; et jõuda õnnelikult randa, see mees kogu aja meelitand mereema sõnadega: „Mereema laulab kui mesilane, sumiseb kui mesilinnukene!“ niipea aga kui nad jõudnud kuivale maale, mees nagu kättemaksuks pahvatand: „Mõirga nüüd, sa va karuema! tahtis neelda minu hinge!“ (LP VII 376 gg 3)¹⁾.

Merel ohverdamine on tingitud lõpuks veel kartusest, et muidu merelt võidaks saada igasugu n a h a i g u s i, kärnu, paiseid, vistrikke, vinne jne.²⁾ Enne kui meri pole veel „õitsnud“ (tekitand kollakasvalgeid vahujugasid ranna man jaanipäeva eel), ei tohita üldse meres supelda ega pesta: siis hakkab kindlasti mingi haigus külge (Kr, Pr, V). Ja siis esimest korda merre suplema või pesema minnes visatakse ikka mingi and, punast lõnga näituseks, mereemale merre, et mingi tõbi ei tuleks selga (Pz). Esimest korda kevadel supeldes kisutakse oma särgist kolm lõnga (või üks lõng) ja visatakse merre üteldes: „Mereema, säh, ma annan sulle zied = anni, ära lase mulle mingit haigust pääle“ (Kr) ehk: „Mereema, võta sa see lõng ja ära pane mulle tänavu suvel kärnu pääle“ (Kr). See olevat põline

¹⁾ Vrđl. LD 30780: Merel on meri mu ema, rannal on ta — nõiamoor.

²⁾ Vt. Holmberg, Die Wassergottheiten 165, 185—187, eriti lhk. 187, kus viidatakse selle kombe germaani algupärale, ja lhk. 271, kus mainitakse Hästesko seletust keskaja elemendiõpetusest.

komme; mereema tahtvat siis suplejalt andi, talle peab siis antama; kui midagi ei anta, siis mereema saadab suplejale kindlasti mõne haiguse selga, kui aga antakse talle midagi, kas lõngatükikene, rahakopik või nõnda edasi, punast lõnga sagedaimini ikka visatakse, siis suplejal polevat midagi viga (Kr). Seda punast lõngatükki merre visates öeldakse ikka, võtku vee-ema või mere-ema see lõngake omale „häädamaks“, s. t. meelehääks ja ärgu saatku halba (Sr). Ja emad õpetavad lapsi alatasa, visaku need esimest korda merre minnes midagi vette, kas mõni lõng oma riiete küljest, mõni pulgake või mis saavad aga kätte, — mere-natt (vt. § 73) ~ maarjaema ~ mereema tahtvat küll mingisugust andi, siis ta ei tegevat neile mingisugust halba ega saatvat ühtki haigust selga (Kr). Saarimaa teab samasugust ohverdamist ka viimase supluse puhul: sisemaalased visand viimast korda meres supeldes raha vette mereemale (Kl Saar Vir 92). Niisama olnuvat vanasti põline komme, et ka „võõras vees“, võõras kohas suplema või pesema minnes süljatud enne kolm korda vette, — siis ei hakkavat kärnu ega paiseid külge (V).

61. Senini oleme käsitelnud pääasjalikult inimeste reaalses vahekorda merega, nüüd tuleb siirduda mere enese ja ta elanikkude sisemise elu-olu ja tegevuse manu, tuleb siirduda merehaldjate irreaaalsesse maailma. — Elu meres vastab täiesti elule maa pääl. Mererahvas on oma välimuselt kui ka sisemiselt olemuselt ja tegevuselt täitsa inimesi. Aga siiski, üks sort mererahvast olevat isemoodi — sellised poolinimest-poolkala (Sr Saar Vir 92, Pr 35, V 115); neist kalasavalisist pikemalt alamal vaarao laste puhul (§ 68). Mererahvas elab täiesti niisama nagu meie: nad teevad pulmi, käivad kirikus jumalateenistusel, elavad oma tubades, taludes ja losses, neil on suured aiad ja puha; nad olevat sellised pühad inimesed — väga hääd ja muile alati abivalmis; ka imeilusad olevat nemad ja ei suutvat kannatada mingit muret ega nuttu; mitmed neist olevat abiellund inimestega kuival maal, ja nende järeletulijad elavat veel praegugi meie keskel (Pr, vt. Pr 156 — § 76). Vaat mõnikord sa kuuled, nagu heliseks või kajaks midagi kaugel vaikselt merel, — siis veerahvas läheb jumalateenistusele; sa mõistad, sääb meres kutsutakse ju kah niisama nagu siin kellade helinaga palvele ja maetakse hingekellaga (Pr). Mererahvas jutustand, kuis mitu ja mitu korda laevade ankrud lõhkund neil väravad ära, nad võivat

teha halba ka vastu, keerda näit. paadid ümber jne., kuid nemad ei tegevat seda, sest selline ankruheit olevat juhuslik, tahtmatu, seda ei tehtavat meelega (Pr). Üks mereema või perenaïne öelnud, et temal ankur virutand ilusaima õunapuu puruks nii et... ja olnud kole kahju; kuid see kõik juhtunuvat ainult kogemata, ja sellepärast ta pole teind halba vastu, keelnud oma poegagi, et see ei tohiks teha; ja lõppude lõpuks tal polnuvatki veel nii suurt häda kui mere lossi emandal, kellele vajund just värava ette üks suur laev, et olnud palju tööd, enne kui saadud värav valla (Pr 35 = S. 23). Üldse need suured laevad ja ankrud on peletand mererahva ära (Kr), kõneldakse isegi sellest, et mereema on jätnud maha oma rahvakese ja läind siit merest kuhugi mujale (ligemalt vt. § 65, US. 131); enne Ilmasõda vanad raugad arutelnud omavahel tihti: ei ole enam endisi aegu, mereema pole enam meie meres, sellepärast see meri lainetab aina nii koledasti, et hukkub palju kalureid, kuid kalu pole võrkes kuigi palju (Kr). Süüdi selles olevat osalt ka noorema põlve usuta ja aupaklikkuseteta inimesed, kes vihastavat aina mererahvast (Pr).

MERETAADI AU HAAVAMINE (S. 23)

Paaditäis kalureid olnud silguvõrkega merel öö otsa. Mehed kõnelnud ajaviiteks mererahvast. Nooremad naernud ja pilgand, see kõik olevat ainult vanarahva loba ja ebausk, — kui nad saaksid kätte mõne mererahvast, nad peksaksid selle läbi. Vanemad küll hoiatand ja manitsend, ärgu nii kõneldagu, kuid mida see aidand. Nüüd hommikul mehed hakand vedama võrke merest paati. Kaks võrku nad saand üles, kolmas aga olnud nii raske, nii raske, et kuidagi pole jaksatud tõmmata seda paati. Suure vaevaga nad saand võrgu veepinnale ja silmand säääl pikki halle juukseid, et meestel hakand kole hirm ja nad pole teadnud, mis teha. Juba nad sikutand välja inimpää, juba kogu inimene olnud näha... ja juba nad tahtnud peaaegu lasta võrgu vette tagasi hirmu pärast, et... Säääl aga sõnand see vanamees: „Ärge laske mind tagasi, ma tahan teha teiega, meremehed, ühe kokkuleppe.“ Noh, eks nad siis tõstnud tema paati. Vanamees öelnud: „Teie täna öösel pilkasite ja naersite mind. Neist noortest mul kahju ei olegi, aga teile, vanad mehed, tahan ütelda, et kuni teie olete elus ja kuni mina olen elus, niipikalt meri on rikas kaladest ja teie käsi käib hästi. Kuid seda ei tea, kuis läheb neil noortel; nemad on noored ja meil (mererahval) kah tulevad nooremad pääle, — ei tea, kuis saavad nemad hakkama üksteisega.“ Siis ta kõnelnud veel nii: „Vaadake ise. — Niisama nagu maa pääl on linnad ja inimesed, nõnda ka siin vee all, niisama elame ka

meie. Nagu maa pääl on sõjamehed, nii ka meres vee all on sõdureid ja nii ka meie läheme sõtta üksteise vastu, võitma muid kuninga id. Kuid need noored sääl maa pääl ei taha enam austada korralikult mererahvast, nagu nad teiegi paadis meid täna öösel pilkasid. Meie sõjamehed, kes on valvel vahi pääl, kuulevad seda. Ja kui teie elate nõnda edasi, küll teie siis saate näha veel halbu aegu!“ Neid olnud viis meest sääl paadis. Siis meretaat ütelnud ühele vanale: „Sina sured, kui kalu on veel küllalt meres, ja sa saad süüa oma kõhu täis, aga sinu lapselapsed näevad siin rannas nälga.“ Vanemad kalurid hakand siis paluma, et miks nõnda, miks nõnda. — „Sellepärast on see nõnda, et teie ei pea enam vanu kombeid nagu kord ja kohus. Noh, nüüd ma olen teile ütelnud: kui teie mererahvast küllalt ei austa, siis hästi ei lähe.“ Pärast seda ta käsknud lasta end merre tagasi. Ta olnud vana kuning, Liman Dīna olnud ta nimi; mõlema õla pääl olnud tal suured toredad merekarbid (paletid!) ja üks olnud rinnas (auraha!), — selline olnud see merekuning. — Pr 223.

Käsitus mere mitmest valitsejast on täiesti üldine: igal merel on oma kuningas (Kr, Pr, V), ja need kuningad sõdivadki omavahel (Pr). Kuningaiks on sageli ka mereema pojad, kuna mereema ise valitseb ranniku merd (ligemalt vt. § 65, S. 25). Näitena, kui moodsad ja täpsed on fantaasiapildid merekuningaist, esinegu järgmine lugu.

MEREKUNINGA KROONIMINE (S. 23)

Kolm inimpõlve (ja nimelt 110 aastat) tagasi olnud kord kevadel Pitrõg-külast neli meest merel ühes paadis, üks neist meestest olnud vana Sīmō Indrōk (nagu jutustaja veel selgesti mäletab). Vörke merre heites nad kuulnud sellist kummalist kõminat, nagu kumiseks midagi meres. Nad silmitsend igalepoole ega ole näind midagi, kuid kõma kuulnud selgesti. Siis tõusnud nende paadist umbes süld maad eemal veest välja selline valge mees, nagu valge mantel ümber, roheline kroon pääs ja üheksa tulejuga otsekui küünalt pää pääl. Kalurid ehmund niivõrd, et pidand kukkuma peaaegu pikali paati; kaks kalurit nimelt olnudki ülal, kuna teised kaks magand. Ülalolijad äratand nüüd ka magajad imet vaatama ja seletand, et nüüd muudkui võrgud vaja vedada paati ja sõuda ruttu-ruttu randa. Kuni nad sääl säädnud ja „tellind“ neid vörke, see imelik inimene tõusnud teist korda vee pääle. Kalurid kõik aina värisend hirmust: nüüd oleme sellisel kohal, kus jumal ei taha kalastamist. Ja kui see kuju tõusnud kolmat korda vee pääle, siis mehed otse nutnud. Siis aga tõusnud veest üles üks teine niisama valge inimene, kuna esimene kadund, ja see seletand: „Ärge kartke! meie kuningat kroonitakse praegu. Nii nagu teie elate maa pääl, nii ka meie vee all: meil kah on kuningad ja puha. Kalastage

aga päälegi õnnelikult hommikuni, kalu te saate palju ja olete õnnemehed täna öösel. Ja kui tulete taas merre kalale, siis heitke võrgud jälle siia vette, saate aina palju kalu.“ — Hommikul meestel olnud niipalju kalu, et paat jõudnud vaevaga randa. — Pr 239 ¹⁾.

MEREEMA ANNAB KALU (S. 23)

Riiglased tulnud kalastama Vaid-külla, nende seas ka vana Roudiñ. Sel olnud alati kalu enam kui muil. Kord ta pole tahtnud minna kaasa, hoolimata kutseist, ja öelnud lõpuks: „Noh, ma annan siis oma k ü b a r a teile pähe kaasa.“

Kaaslased läind merele, lasknud võrgud vette ja jäänud ööseks manu magama. Säälnud mereema paadi manu, katkund kübarat ja öelnud: „Vana Roudiñi kübar on küll, aga vana Roudiñit ennast ei ole. — Noh, hommikul teil kalu siiski saab olema.“ Mereema läind taas ära, pole kõnelnud muud midagi. Hommikul neil olnud palju kalu.

Mees, kellel olnud sel ööl Roudiñi kübar pääs, olnud Vaid-külast, pole olnud riiglane ja tema jutustandki seda lugu. Sellepärast vanad kalamehed öelnud aina, kui kalu pole olnud, vaid tühjad võrgud, et oleks nüüd ainult vana Roudiñi kübar — küll siis kalu saaks. — Kr 97.

Üldisemalt on küll vastupidi kui äsja esitet loos: mere-rahva nägemine merel ei ennusta hääd, vaid pigem paha ²⁾); kui mitte muud, siis vähemalt suurt tuult ja t o r m i on oodata, kui nähakse hiilgavate soomustega mereinimest (V 100) või paariti hõljuvat mererahvast (Kl 12) või noorat (vt. § 64) ehk merineitsit (Kr 282, Pr) või vaarao laste hulka (Ii, Kl — ligemalt vt. § 68). Kui nähakse mereväge, siis nägija ei tohi mingi hinna eest kõnelda sellest merel oma kaaslasile üht sõnakestki (Sr Saar Vir 92, Kr): kes ütleb või näitab neid teisele, see upub; alles kui jõutakse randa, siis võidakse jutustada, mida nähtud (Kr). Et hoiduda ähvardavast hädaohust, siis visatakse kohe, kui nähakse merel mõnd sellist olevust, neile vette mingi and = zied; kui pole muud käepärast, siis kas või peotäis tubakatki; mõnikord visatud ka aerupulk või midagi muud (Kr). Järgnegu paar lugu merehaldjate nägemisest.

¹⁾ Vrdl. Holzmayer, Osiliana I 25: Merre-vaim, erscheint zuweilen auf dem Wasser mit einem Licht (Pöide).

²⁾ Vrdl. Holmberg, Die Wassergottheiten 167.

MEREL EI KÖNELDA SEST, MIDA NÄHTUD (S. 26)

Kaks kalurit olnud merel silguvõrke vedamas. Üks näind mereneitsit, teine pole näind, kuis see noora (vt. § 64) tõusnud veepinnale. Nägijal olnud kole hirm, kuid ta kuulnud varem oma isalt, et sellisel korral vaja visata merre mõni and = zied. Tal muud pole olnud kohe nii ruttu käepärast, siis ta võtnud pungast tubakat ühe peotäie ja visand selle merre. Ning sellepärast temal pole juhtund mingit õnnetust. Nad vedand kahekesi võrgud kohe välja ja sõudnud ruttu randa. Pärast tulnud kohe torm. Merel kalur pole öelnud kaaslasele sõnagi; see imestand küll, miks mees visand tubakat merre. Ent kui ta seletanuks merel, siis torm saanuks nad merel kätte. — Kr 282.

HIILGAVA SOOMUSEGA MEREINIMENE (S. 27)

Paar aastat tagasi Matson Siroš (= Sergius Madisson) sõitnud kolme mehekesi äärmiselt kalu täis laetud paadiga Riiga. Vanad inimesed öelnud juba ette, et liiaks täis laetud laev ei tähenda kunagi hääd, vaid toob ikka õnnetust (vrdl. LP VII 376 — vt. § 60). Nad purjetand kogu tee hästi ja jõudnud juba Riia ligi. Korraga nad näind kedagi inimest seisvat merel poolenisti veest väljas. Nad arvand, et see on keegi hädaline, ja purjetand ligemale. Nad näind selgesti, milline hallikas valge nahk olnud sel inimesel, hiiland nagu kalal, otsekui oleksid soomused pääl, kuid nagu olnud inimese moodi. Kui nad jõudnud ligi, siis see mereinimene kadund ära. Keegi neist öelnud: „Nüüd tuleb tormi; kui nähakse mereinimest, siis on alati tormi!“ Ja tõesti tulnudki selline torm, et nad hädavaevalt saand Riiga, pidand jääma peaaegu merele. Vanainimesed öelnud alati varemalt: kui mererahvas tuleb vee pääle, siis tuleb tormi. — V 110.

MERERAHVAS PAARITI HÖLJUMAS JA KILKAMAS (S. 27)

Kuolka-külas eland vana rätsep Kleimañ, kes hangeldand suveti lestakaladega Windau pool, kaaslaseks kingsepp Pritš Lou-nits. Kord nad purjetand Kiuv-nana (Kivinina, säälpool Li-bau'd viis penikoormat) kohta ja jäänd sinna paigale. Rätsep läind randa, kuna kingsepp jäänd laevale, olnud paadi päras teki all varjus ja kuulnud säääl, nagu kilkaks paadi kõrval inimesi. Ta tulnud teki alt välja vaatama ja näind meres inimesi hõljumas paariti käest kinni mees ja naine. Kingsepp läind hirmuga paadi teki alla tagasi ega ole julgend liigahtudagi, olnud teine noor mees alles kah veel. Vana rätsep tulnud laevale tagasi, näind kaaslase hirmund ja küsind põhjusi. See jutustand, ta näinuvat merel inimesi kahekesi koos kilkamas ja pesemas vees. Rätsep seletand, et see pole mingi ime, need olevat mererahvas, sellel kohal juhtuvat seda alatasa;

kui nad tantsivad või pesevad vee pääl, siis tulevat tormi. Nad sõudnud kohe randa ja vedand paadi kaldale. Teisel päeval olnudki selline torm, et murdnud puha segi. — Kl 12.

Kuigi mererahvast on küllalt nähtud ja küllalt kuulnud tema elust-olust, siiski ei ole päris selge, kes see mererahvas päriselt on ja kuis ta on „sugenend“ s. t. tekkind, millisele küsimusele vastatakse erinevalt: võta kinni („otsi sitta“), kuis see mererahvas ja kõik need mereneitsid on tekkind, kes seda teab (Ii); teised arvavad, et mererahvas on sugenend Punamerre uppund vaarao sõjaväest (vt. § 68); kolmandad oletavad, et mererahvaks moonduvad üldse kõik uppunud ja sellepärast just mererahvas ei olevatki halb (Kl). Teatud sugulus ja side haldjate ja surnute vahel (vt. § 8) paljastub Liivis võib-olla veenvaimalt just merehaldjate ja merre uppunute ühtesulamises, mida illustreerivad mitmed lood, olgugi et teiseltpoolt uppunud jäävad sageli kummitelama ka iseseisvalt ja püsivad liivlase teadvuses surnuina (vt. § 95) või taas seginevad teiste, näit. rehehaldjatega (vt. § 45). Väga tabavalt haldjate ja surnute suhet iseloomustavad järgmised lood (vt. ka S. 25 — § 65, 2. red. XI J).

VEERAHVA LOSSI HUKKUMINE (S. 23 + 55)

Teisel suviste pühal üks naine läind Kuolka-külla sugulaste poole käima. Tee pääl ta istund puhkama ühele randa välja uhutud palgile, mis olnud täis merekarpe ja kivistusi, et olnud kohe näha — palk on magand meres kaua aega. Naine söönd säääl raasike leiba ja vaadand niisama, äkki mär-gand: kaks pisikest plikat istund kah säälsamas tema kõrval. Tema küsind: „Hääd lapsed, kust te olete tulnud?“ Lapsed nutnud ja kaevand, nende loss olevat lõhutud ära, nüüd nemad pidavat jooksuma ja ajelema niisama, kus aga saab. Naine pä-rind, kus see loss neil siis on. — „Ah, meie loss oli just säääl kohal, kuhu hakatakse tegema praegu Kuolka tuletorni (ergo, 1860. aastais, jutustaja ise mäletab kah vähe seda ehitamist). Kui nad hakkasid paiskama neid kive merre, siis nad viskasid kivid otse meie lossile pääle.“ Nüüd nad ehitavat uut lossi, kaks versta tuletornist eemal. Siis vananaine küsind, kuis need lapsed sinna saand, ja üks vastand: „Meie elame nüüd veerahvaga üheskoos. Minu taat oli kapten ja tema omandus oli see hukkund laev siin rannal. Laeva nimi oli Kõ'l ja isa enda nimi oli Indrek Klark, pärit Inglismaalt. Meie laev hukkus siin kohal, ja siis isa tegi koos veerahvaga siia uue lossi. Säääl olid meil kõik õunaaiaid ja roosiaiaid, kuid nüüd pole enam midagi, kuni ehitatakse ja tehakse uuesti.“ Ja see pisem tütrekene aina nutnud,

nutnud, kuna suurem plika jutustand. Naine murdnud kakku ja pakkund lastele ka süüa, kuid nad ütelnud: „Teie leiba me ei söö, see meile ei maitse.“ Sää! äkki nad hüband üles ja kadund merre, kleidid olnud neil otsekui tiivad. Naine näind veel, kuis nad istund sää! meres, pisikesed valged pääd olnud neil. Siis naine nutnud kah päätäie ja tõusnud üles palgilt, et minna edasi, — see palk olnud kah nende lossist, üleni täis karpe. — Pr 249.

UPPUND POEG VIIB KERJAVA ISA MERERAHVA MÕISASSE (S. 23)¹⁾

Üks vanamees Zeñ-talust (Kl ja M vahel) käind kerjamas mööda küli ja tulnud nüüd koju piki randa. Naine olnud tal sur-nud, poeg sõitnud kaptenina merel ja pidand alul küll isa üleval, kuid juba kolm aastat vanake polnud kuulnud pojast enam mi-dagi, läind jala Riiga ja saand teada, et poeg on uppund. Nii ta siis tulnud oma kerjakotiga, istund teel maha ja nutnud, et ta on nõnda üksi. Sää! pannud keegi kergelt käe õlale talle ja kü-sind: „Vanaisa, mis sa nutad?“ — Ta tõstnud silmad ja näind kolme ilusat neitsit; üks kõnelnud temaga, kaks püsind selja taga. Vanamees küsind: „Kes teie olete? kas inglid taevast või? Ma veel nii ilusaid inimesi pole näind oma elus!“ Ei, nad ei olevat inglid, vaid samuti inimesed nagu vanataat, aga ainult sest „õ n d s a s t m a a s t“ (vt. § 82).

Neitsite palvel vanamees jutustand oma kurva saatuse, ja üks neist rahustand teda: „Vanataat, ära muretse, sinu poeg on elus ja veel täna sa näed teda.“ Vana pole uskund, kuid neitsi kinnitand oma sõnu, võtnud enda ümbert nagu palaka, pannud vanakesele pää alla ja lasknud teda magama heita. Kohe mees uinundki magama, kuid niipalju ta näind veel enne, kuis neitsid kadund merre. Need olnud mereneitsid, nad läind oma koju, sää! meres olnud ka vanamehe poeg, ja see kõnelev neitsi olnud poja naine. Koju jõudnud, ta öelnud kohe oma mehele (s. t. vanamehe pojale), pangu see hobused ette ja sõitku magavale isale järgi. Poeg rakendand kaks suurt sinist hobust ja sõitnud kolme neiuga kohe isa manu. Pojanaine šamuti kui enne pannud vanal käe õlale ja öelnud: „Tõuse üles, taat, ja sõida kaasa.“

Vana ärgand ega ole saand aru, mis see on, arvand, et need on vaimud, keda ta näeb, kuid poeg olnud kah tõega. Vana ajand vastu, pole tahtnud istuda vankrile, aga soostund lõpuks siiski. Hobuseil olnud selline karv (s. t. värv) nagu merelaineil. Vana istund vankrile, muud läind jala kõrval. Naine öelnud oma mehele: „Prits, hoia enam paremale: meie tee läheb mööda põhja-

¹⁾ Liivlase üleskirjutet ja nähtavasti ilustet lugu.

vajund laevast.“ (See olnud üks saksa laev „Julli-Annä“, mis vajund otse Kuolka ninna.)

Nad jõudnud koju. Väravavaht avand värava. Olnud selline loss, et vanal pää seda nähes hakand pööritama. Ta küsind pojalt, kuis see saand siia, ja poeg jutustand. — Ta istund laeval, kui nad sõitnud Riias Saksamaale. Siinpool Kuolka-nina ta näind imeilusaid naisi meres. Kui ta kuu aja pärast tulnud Saksamaalt tagasi, neitsid olnud taas säälsamas, õhtuhämaras nad ujud ümber laeva ja laulnud imeilusasti. Ta arvand, et need on kukkund vette ja tahavad laevale. Ta ulatand käe üle parda, — kohe üks neitsi haarand käe ja vedand tema merre. Nõnda ta siis sattund siia, see olevat tema mõisa ja see ta naine. Esimesed kolm nädalat olnud rasked, siis olnud maaelust veel kahju, kuid kolme nädala pärast tulnud preester, ja kui see õnnistand tema ära, sest ajast pääle ta ei tahtvat maisest elust enam teadagi.

Ka vanamees alul kurvastand. Kuid kolme nädala järele tulnud temagi manu preester, ja pärast seda ka vanamees pole tahtnud maast midagi teada. Esiteks enne seda vana kahjat-send, et tal jäänd koju tiinu alla kaks tukatit ja kolm taaldris, kuid poeg andnud isale terve punga kuldraha ja öelnud, ärgu muretsegu. Samuti isa tahtnud anda sugulasile teada, kuhu ta jäänd. Siis nad pannud kirja pudelisse ja lasknud merre valla, — Kuolka mehed saand selle pudeli kätte ja lugend. Pärast vanamehel unund meelest kogu maine elu. Tema kerjakoti leidnud rannalt vana Tišši ja söönd selle sisu, vanameest hardasti mälestades, ilusasti tühjaks. — Kr 292 (< Pr).

SURNUD EMA VIIB OMA LAPSE VEE ALLA (S. 23 + 51)

Ühel mehel surnud naine ära ja ta võtnud teise naise. Piskene plika olnud järelejäänd vaeslastest suurim, ja võõrasema andnud selle ühe peremehe manu karja. Perenaine olnud väga halb ja laps leinand väga oma ema. Ühel pühapäeval ta olnud karjas suure jõe või mere ääres. Ta nutnud väga ja jäänd viimaks magama, lehmad heitnud kah magama. Siis ta kuulnud, kuis hakatud meres või säääl jões helistama kella, — just nõndasama nagu helistet siis, kui maetud ta ema. Laps hakand taas nutma ja näind, kuis tulnud ta ema, andnud talle peotäie kuldraha ja seletand, meres olevat parajasti tema ema matust. Tütar nutnud koledasti ja pidand ema kinni. Ema öelnud: „Nüüd ma ei saa midagi teha su hääks, aga pärast matuseid, siis ma kõnelen, vast sa pääsed siia.“

Pärast ema tulnudki tagasi, toond plikale valged kleidid ja öelnud: „Ehi end nüüd riidesse, mul pole aega sind ehtida. Ja siis kohe, kui hakkavad need kellad helisema, siis sa

mine mööda mu jälgi jõkke või sinna merre sisse.“ Nõnda siis laps teind ja läindki vee alla. Säälnud suur mõisa, aid ümber, sääln ta siis eland. Vahetevahel ta tulnud vaatama oma väikest venda, kui see olnud karjas. Võõrasemal olnud väga häämeel, et plika uppund ära. Siis tüdrukukene õpetand venda, las see kah hästi palugu ja nutku, siis tema kah saavat vee alla. Ning vend saand tõesti nõndasama vee alla elama. — Pr 117.

ABIELUST MERENEITSIGA SÜNDIND LAPSED (S. 23)¹⁾

Klaks pisikest tütarlast karjatand rannal lambaid. Üks neist olnud „oma enda ema tütar“, teine aga võõrastütar. Merest tõusnud sel-line jäme naine, tulnud laste manu, andnud saia ja kaubelnud neid omale karjaseiks. Üks vastand, tema küll ei võivat minna, temal olevat nii hüva ema kodus, kes saatvat teda igal hommikul karja. Kuid teine vastand, tema ema olevat surnud, võõrasema ainult riidlevat temaga igal hommikul ja õhtul, tema mõtlevat küll oma aruga, et ta on teind hästi, aga ometi aina riieldavat temaga. Jäme naine paitand teda kallistades ja kutsund endaga kaasa. Ning laps läindki. Nad sumand merre sisse, naine võtnud plika kainlasse. Laps pole näind, kui sügavale nad sumand, kuid siis nad olnud kuldse lossi värava ees, mis avatud, ja nemad läind sisse. Olnud väga ilus mõisa õunaaiaga. Vaeslapsel antud kohe süüa ja uued riided.

Kui laps nii olnud sääln väheke aega, sis tulnud teisest toast üks naine lumivalgeis ilusais riideis. See olnud lapse ema. Ta paitand ja suudelnud oma tütart, võtnud sülle ja küsind, kuis käib maa pääl ka ta poja — plikaekese venna — käsi. Tütarlaps vastand, sellelgi olevat raske: ta pidavat karjatama iga päev jõe kaldal hobuseid siis, kui muud magavad lõunaund, ja nädala pärast vend pidavat minema koos teistega heinamaale niitma. Ema vastand, et vaja päästa poegki, ja jutustand tütrele, ta olevat mereinimesi, see vana jäme naine olevat tüdrukukese enda vanaema. Neitsina ta supelnud iga päev koos teistega jõe silla kohal vees ja näind sääln ka tütre isa, kellele ta läind naiseks. Alul kõik läind hästi, kuid pärast mees hakand õrritama teda, ta läind nuttes jõe kaldale, ja tema vanemad viind ta siis enda manu tagasi. See mõisa olevat ta vanemate oma, ja nüüd nad jäävat mõlemad siia elama.

Siis nad hakand valvama poisikest. Esimesel päeval nad jäänd vähe hiljaks, — poisikene läind parajasti hobustega koju. Teisel päeval nad läind natuke varem. Kuid isa aimand, et asi pole korras: just niisama nagu kadund ta esimene naine, nii kadund nüüd ka tütar. Ja sellepärast isa andnud poisikesele kaasa väikese laskeriista ja öelnud, et kui ta näeb jõe poolt tulevat inimesi, siis muudkui lasku. Mererahvas aga jäänd jõe kaldale ja saatnud poisikese manu ainult õe kutsuma teda mererahva sekka ema ja vanavanemate manu. Õde jutustand oma hääd elu ja rää-

¹⁾ Liivlase enda redigeeritud ja tugevasti stiililiselt ilustet ülestähendus. Vrdl. Undine lugu § 63.

kind, kuis mererahval olevat see suur au — lüüa laksu vanataadi ja vana-ema käele. Poiss seletand vastu, et kuidas ta saab minna — isal jäävad hobused valla ja lähevad nissu. Õde öelnud, ärgu muretsegu nisu pärast, kuna tal endal on praegu korbased käed ja tuulest, veest, külmast lõhkised jalad, — säääl ta aga saavat jalga pehmed valged kingad nagu õelgi. Vend pole tahtnud minna veelgi. Siis õde kutsund teda ühes sillale, kus ta näinuvat enne üht suurt kala, ja käsknud venda astuda vette püüdma seda kala. Niipea kui poiss astund vette, tulnud ema, haarand ühest käest, õde teisest käest, ja viind tema ära. Poiss vähe karjatand. Isa kuulnud, jecsnud kaldale, olnud ent juba hilja, — kõik olnud kadund...

Poisikene viidud mõisasse, antud talle kaks ilusat suurt hobust, vanker ja veel palju muud, et tal ei oleks igav. Esimesed päevad poiss nutnud küll vähekesese, kuid pärast olnud väga õnnelik ja öelnud, et ta ei lähe enam kunagi tagasi. Ühel päeval ta küsind, kas taati ei võiks tuua kah siia, kuid seda pole lubatud, sest et see kiusand oma naist. Paari nädala pärast poisikene pole tahtnud enam isagi mitte. Mõne aasta pärast mererahvas andnud poisikesele poisikese paadi, millega ta võiks purjetada merel. Ta tahtnud purjetada isa vaatama, kuid vanaisa keelnud seda tegemast, kuni poiss pole viisteist aastat vana, senini isa tundvat teda veel ära, kuid pärast mitte. Kui poisikene olnud kolmeteistkümnne aastane, siis nad läind kaugele ema sugulaste manu külla ja eland sääi poolteist aastat. Kui nad tulnud taas koju ja poiss saand viisteist aastat vanaks, siis vanaisa andnud talle oma õnnistuse ja öelnud: „Nüüd sa oled päris mereinimene ja kui tahad, nüüd võid minna vaatama oma isa — tema sind enam ei tunne!“

Saand õnnistuse vanaisalt, poiss pole tahtnudki näha enam isa, kuid läind siiski. Esimest korda ta läind salaja vaatama. Isa kündnud põllul ja sügand pääd. Pojal pole olnud vähematki kaastunnet, — vanaisa öelnud, et need olevat halvad inimesed, kes elavad maa pääl. Poiss läind tagasi oma paadikesega ja jutustand nähtut emale ja õele. Mõne aja pärast poiss läind taas, jätnud paadi jõe kaldale. Isa istund talus. Poeg tere- tand „hädä päeva“ ja küsind nagu külainimene, kas pole hobuseid müüa. Isa vastand, et peab müüma jah, raha olevat vaja. Poiss öelnud: „Mõni aasta tagasi ma olin sinu man. Siis sa olid veel nii priske, — kuis oled jäänd nüüd nii nõrgaks ja vanaks?“ Isa imestand, kuis võõras olnud tema man — ta ei tundvat külameest põrmugi — ja jutustand oma suure mure siis võõra päälekäimisel, kes käsknud aga kõnelda vaid tõtt.

Peremees aland: „Mul oli naine — see suri ära.“ — „Kuhu sa ta matsid siis?“ — „Hauda.“ — „Ära ainult peta, kõnele tõtt!“ — „Järele jäid poeg ja tütar.“ — „Kus need on?“ — „Surid ka mõlemad ära.“ — „Miks nad siis surid? kas sellepärast, et võõrasema käis nendega väga halvasti ümber?“ — „Kust sa tead seda, noorisand?“ — „Miks ma ei tea, kui olen sinu pojaga ühes.“ — „Ah, saaksin veel näha oma poega!“

Siis poeg noomind isa, et see petnud, ja avaldand enda, seletand isale, et selle naine ja tütagi elavad, naine saatnud talle pungatäie kulda, ta teadvat mehe puudust. Poeg pannud rahapunga lauale, pakkund isale kät ja öelnud: „Nüüd ma sind enam vaatama ei tule, aga aja sa see nõia-

moor talust välja (s. t. võõrasema), muidu sa ise ka veel lähed hukka.“ Isa palund küll poega jääma, kuid see vastand, et ta ei tule enam, tal polevat isast kahju.

Poiss läind ema, õe ja teiste manu, eland õnnelikult edasi ega ole tulnud enam kunagi vaatama isa, pole nimetand enam ta nimegi mitte. Isa aga seismud iga päev jõe ja mere rannal, oodand poega murega, ent pole teda ära oodand ja surnudki mure kätte. — Kr 287 (< Pr).

Peab rõhutama, et viimased esitet lugudest, liiati veel liivlaste eneste kirjutet ja kaunistet, kannavad väga kahtlast kunstlikku ilmet: siin on palju subjektiivset fantaasiat ning palju rahvaraamatute literaarsetki sentimentalismi ja romantismi järelmõju, siin on kuhjatud kokku rändmotive isegi muinasjuttude repertuaarist ning siin on sikutet see kõik üsna juhuslikult mere-rahva sildi alla — lihtsalt selleks, et meeldida muistendite kogujale, kellest on pandud tähele, et teda sellised asjad eriti huvitavad. Nende ridade kirjutaja on hoomand oma kogumisreisel alatasa, kuis keeleobjektid annavad lugudele teatud ilme, paigutavad muistendi teatud atmosfööri, seovad sündmustiku teatud mõistega sageli ainult selleks, et teha sellega meelehädad küsitelijale. Sellised individuaalsed, nii-öelda momendist tingitud ümberpaigutused ja lisandused sünnitavad tihti kuriooslikke konglomeraate, mille illustreerimiseks esitagem lisaks eelmisile veel üks liivlase enda üleskirjutet ja tugevat kunstlikku mõjutust sisaldav jutustus tühja asustamata Rootsimaa koloniseerimisest, mis on kisutud ühendusse Liivi rannikul esineva Rootsi kohanimega, mererahvaga, balti meremeeste armastet jutukangelaste nimedega jne., mille ridadest tungib liiakski pääletükkivalt esile praegusaja materialistlik, ainult rahast ja rikkusest huvitet massipsükoloogia ning mille päälkirjaks on pandud lühidalt „Nõr“ — tjah, vist küll ainult sellepärast, et nende ridade kirjutaja kogus parajasti just andmeid mereneitsi kahtlusiäratava nimetuse noora kohta (vt. § 64). Olgu see muistend ühtlasi tüübiliseks näiteks praegusaja modernimast mütoloogilisest loomingust massis ning näiteks selle loomingu virrvarrilisest päädpööratavusest.

KAPTENIPOJA SEIKLUSI MEREL JA MAAL (S. 23)

Kord Ruotš'il (s. t. Rootsi talu peremehel, V) olnud väga ilus tütar. Sel ajal hukkund Ruotš-talu kohal üks laev. Laeva kaptenil olnud poeg ka ühes. Pool meeskonnast päästetud ära, pooled mehed uppund. Ja säääl Ruotš-talus olnud need päästetud, ning kapteni poeg tahtnud kosida Ruotš tütart. Kuid tütre vanemad pole luband lapsel minna ilma pääle hulkuma, ja see kapteni poeg läind oma teed.

Kui ta nüüd läind nõnda murelikult oma teed, siis istund säääl rannal selline ilus neid ja öelnud, võtku poiss tema endale naiseks. Poiss näind küll, et see neid selline isemoodi on, kuid ilus olnud ta ka ja poiss võtnudki tema laevale kaasa. Nad hakand sõudma paadiga laeva manu. Olnud ilus vaga ilm. Nende liginedes laevale vesi hakand aga vahutama, et olnud üsna valge ilma vähemagi tuuleta, ja visand selle paadi ümber. Vee vahutamine olnud selle nörõ sõjavägi, kes tulnud merepõhjust neitsile vastu, keda neitsi ise tellind endale vastu, et ta saaks selle poisi omale. Kui ka see Ruotš-talu tütar läinukski poisile naiseks, ometi see nor saanuks poisi endale.

Merepõhjas neil olnud vastus sellised kuld sed hobused ja vanker, ning pole läind tundigi aega, kui ta olnud nör lossi värava ees, Selle nör isal olnud ainult poeg ja tütar. Oma riigi ta jagand nende vahel ära: tütrele andnud selle osa, mis on siinpool Nana (= Kuolka maa-nina) ja pojale ta andnud osa säälpool Nana (s. t. Riialahe). Aga see poeg olnud kõsane (vihane) sõsara pääle, sest tema osa olnud pisem õe osast. Poja sõjavägi olnud ka vähem kui tema õel, kuid tema olnud taas rikkam, nagu ju ikka on, et kes pisem, see lihavam (rasvasem).

Kapteni poeg tüdinend väga ära säääl vee all, olnud otsekui haige — küllap ta polnud harjund veealuse eluga. Ta ütelnud oma naisele, et tema peab küll vist surema, ta tundvat iseendast, et kaua ta enam ei ela. Noh, naine kõnelnud siis oma isale kah, et asi pole enam joones, ta mees tahtvat surra. Isa taas vastand, olgu päälegi, küll kõik läheb hästi, las ta ainult harjugu ja kodunegu, kõik läheb hästi.

Siis nendel sündind pisikene poiss. Need nörõ targad ennustand, sest kasvavat väga tark mees, kes saavat suure koha, sest ta sündinuvat „maainimesest“. Vanaisa öelnud, las nad natukene ainult oodaku, ta vaadand juba valmis hää koha nende jaoks. Ta vaadand valmis nimelt maa teiselpool merd, kus pole olnud mitte üht inimestki. Vana võtnud veel pojaltki sõjaväge ja läind väimehega kõigepäält vaatama. Ja see maa olnud praegune Rootsimaa.

Nad läind nüüd siis eestkätt vaatama seda maad, kas säääl tõesti pole ühtki inimest. Nad otsind kõige sõjaväega läbi kogu maa ja tõesti — kedagi pole olnud. Nüüd nad hakand ehitama maju, sest puid olnud säääl väga palju. (Merepõhjas nör lossis kõik puud olnud kuld sed.) Vana tahtnud, et enne kõike tehtaks kirik. Seest- ja väljastpoolt see kirik ilustet toredate merekarbikesiga. Vanad laevamehed, kes Kuolkas seda lugu jutustand, on veel ise näind seda kirikut. Altari ümber olnud väga ilus kuldklaasine tiik, kust käind läbi merevesi, — sinna nende sugu tulnud jumalateenistusele. Kui see kirik saand valmis, siis hakatud ehitama suurt maja tööliste jaoks ja kõige lõpuks ehitet loss. Öiti nad töötand enam kui päeviti. Ka sinna lossi tehtud suur ilus kuldne tiik, kuhu tulnud nende sugu. Kõik need kallid asjad nad toond merepõhjust.

Kui nüüd kõik olnud valmis, siis see poeg kirjutand oma isale (=kaptenile) Hollandisse kirja, et ta on veel elus, ja palund saata talle Hollandist inimesi ja laevameistreid, sest ta tahtvat ehitada laevu, kuid

ei saavat kuidagi. Siis see kapten hankind inimesi ja meistreid ning saatnud sinna. Ja kui nad jõudnud pärale, see isa ise ja need meistrid, siis nad imetelnud väga seda rikkust ja ilu, mis sääl olnud.

Aga see naise (=nõr) isa öelnud väimehele nõnda: „Mitte midagi sina ära hakka tegema oma pääst; kuni mina olen elus, küsi minu käest igakord nõu, sest vaata — kala on väikene ja kõige pisem kala on tark: ta teab, milline ilm homme tuleb. Meie oleme mererahvas ja oleme kalade valitsejad. Maarahvas on suured inimesed. Nad on targad maa asjus, kuid mere asjus riad ei ole targad. Neile on vaja kedagi, kes õpetaks neid mere asjus. Ja sellepärast ära tee midagi, mida sa minult pole küsind!“

Väimees öelnud siis äiale, et nüüd need inimesed on jõudnud pärale, nüüd ta tahab ehitada üheskoos kolm laeva — talle endale, naisele ja pojale. Vana kostnud: „Hästi, homme ma sulle ütlen. Ehitada sa võid: raha ja kulda sul ei puudu, mul seisab veel kolm kambrit täis kulda ja hõbedat.“ Teisel hommikul väi läind taas äia manu küsima. Vana olnud tellind enda juurde sellise inseneri või kes see olnud, ja see öelnud vahepeäl („üle öö“), et neid laevu võivat teha küll. See kõige targem veemees olnud kutsutud kah sinna ja see öelnud nõnda: „Sinu poeg on kõige noorem — selle jaoks sa hakka ehitama laeva hommikul. Sinu naine on vanem — sellele hakka tegema lõunaajal. Sina ise oled kõige vanem — endale alga ehitama õhtul.“

Ning siis need meistrid hakand tööle, saagind puid, mida sääl olnud küllalt. Nad teind need kolm laeva nii üht moodi, nagu olnuksid need ühest vormist. Ühe päevaga need kolm laeva olnud valmis purjede ja kõigega, mis iganes vaja. Pardad kõigil kolmel laeval olnud kuldsed. Samal päeval need laevad lastud ka merre. Ja siis ta sõitnud kohe Hollandisse ning toond oma vanemad ära. Sääl ta saand varustet kah igasugu asjega — terase, nahkade ja kõigega, — ta isal, kui rikkal mehel, olnud palju vara. Ning pärast nad kõik sääl Rootsimaal eland väga rikkasti. Mujalt nad sinna inimesi pole toond kui ainult Hollandist. Pärast sinna sügenend ka poode ja varaaitu ja igasugu hädamat.

Kui kõik olnud valmis, siis nad (kes?) pidand oma pulma, ja sääl pulmas olnud niipalju mererahvast, et neid olnud täis kõik maa ja puud. Kes teab, vast veel praegugi on merepõhjas kulda ja kõike rikkust ning mererahvas elab rikkalikult. Sel kaptenipojal olnud nimeks Sandör Narovitš ja sel vanal veemehel olnud nimeks Juri Kaspõr. Kui need surnud ära, siis nende haudele pandud mälestuseks kuldsambad. Vanad laevamehed ise veel näind neid sambaid, kuid siis need olnud juba nii vanad ja mustad, et pole hiiland enam põrmugi. — Sr 132.

62. Kuna meri koondab enesele kogu liivlase tähelepanu ja muud veekogud ei mängi rannikul peaaegu mingit rolli, siis on arusaadav, et merehaldjate taha jäävad hoopis varju kõikisugu muude vete haldjad, kelledest ei teata pajatada midagi päälle paari lookese. Väidetakse küll, et ka igal järvel olevat oma vahht = vakt' (Pr), kuid ligemad andmed neist vahtest puuduvad; ainult

Baža-järve vahi nimeks teatakse olevat Suur Ants ja ta tütre nimeks Ildža (Pr 257), kuna Pisikene Ants olnud taas kuradi sulaseks (Pr — vrld. eestiski „kavala Antsu“ nime vanapagana lugudes). Järvede kohta teatakse lisaks veel nende ühest kohast teise rändamise lugusid (S. 243, vrld. FFC 25, S. 89). Jõgedel olevat niisama oma vahid (Pr); ka lastehirmutisena esineb nimi jõemees = jo'ug-miez (Pr), kuna ühenduses Pitrõg-jõega esineb nimi jõgede-kaevaja = jogid-kõvaji (Pr 246).

Ainult lastehirmutisena eksisteerib ka kaevuema = kouv-jema (Pr, V), kes olevat suur karvane naine (V) ja kellega peletatakse lapsi kaevu mant eemale (Pr, V)¹⁾.

JÕGEDE-KAEVAJA (S. 28 B + 215)

Rannas olnud vanasti ka jõgede-kaevaja — suur pikk mees, rohelised riided seljas.—Oma kolm inimpõlve tagasi olnud siin kord selline suur vihm, et ujutand üle kõik põllud, kartulavaod olnud puha vett täis. Siis vana Dēlak-talu (Pr) peremees läind kaevama oma põllult üht kraavikest Pitrõg-jõkke, et vesi jookseks maha ega mädandaks kartulaid ära. Kaevand kraavi valmis, ta läind vaatama randa, kas see jõgi ise jookseb ka puhtasti merre või on temagi täis ummistund. Ta tõusnud liivakünkale ja näind, kuis üks hirmus suur mees kaevand rannas jõe sāngi. Siin samas külas olnud üks kole pikk mees, keda kutsutud Suur-Peetriks. Peremees pidand kaevajat selleks Peetriks ja astund ligemale, mõtelnud veel endamisi, kuis see laisk Peeter tulnud nüüd järsku jõge kaevama. Lignedes ta näind: see polnud Peeter, rohelised riided seljas. Ta teretand võõrast: „Hääd hommikut!“ See vastand: „Tāna mul pole hääd hommikut; sa näed ju küll, kuis ma olen tööand, et sārķ seljas mārķ!“ Ta näidand sārķi ja siis peremees mārķand, et tal olnud selline hallikas karv ihul, pole olnud päris puhas nahk. Siis kaevaja õpetand peremeest: „Nōnda āra sa kunagi tee töōd! Enne tule tee jõgi puhtaks, et vesi hāsti jookseks, ja alles siis lase vesi maha ka kartulapōllult. Kui mina ei hoolitseks selle jõe ette, siis oleks sul juba ammu nālķ majas. Aga minu vennā kaladele on kah jõgi teeks: ūhed lāhevad, teised tulevad mōōda jõge, nad tulevad soojenduma jōkke, kui meres on neil külķ.“ Siis ta saatnud peremehe koju. Samal ajal keegi mees sõitnud Kostrōg-kūla poolt ja näind oma silmaga selgesti,

¹⁾ Ka lāti dainades esineb kord jōeema kōrvu mereemaga (LD 30890):
Jōeema, mereema, hoia minu vellekesi,
tuuleema, lūķķa tasa valgeid purjekesi.

Paaris dainas mainitakse isegi Koivajōe-ema (LD 7500, 30685). Vt ka šm, LM 24; Eisen, EM I 105 ja EUSA III 85, 88.

kuis vana Dēlak läind koju, kuna see teine mees visand veel vahvasti kolm-neli labidatäit. Liginev sõitja pöörnud silmad väheke-seks mere poole, — kaevaja olnud kadund! Pärast vanad mehed arutelnud omavahel: see olnud kas r a h a või taas selline v e e - i n i m e n e, kes hoolitseb, et veed hästi voolaksid; venna kalade pärast ta hoiab vetevoolu „selge“ s. t. puhta ja korras. — Pr 246.

JÄRVEVAHT SUUR-ANTS (S. 28 C)

Üks neitsi olnud kevadel karjas. Tal kadund kaks lehma ära ja ta läind otsima neid metsa, huiland ja kutsund — keegi huiland vastu. Ta läind hääle järele edasi ja jõudnud Baža-jõe kaldale, — sääal astund jõest välja selline suur mees. Tüdruk küsind: „Armas külamees, kas sa pole näind siin lehmi?“ — „Lehmi ma näind ei ole, kuid ma võin ütelda sulle küll, kus nad on. Aga teine kord, kui su lehmad kaovad ära, ära siis nii kõvasti huilga: sul on niisamasugune kõlav hääal nagu mu pisikesel Ildža'l, kes läks külla mett tooma. Nüüd sa mine läbi selle metsa: sääal niidus su lehmad magavad.“ Tüdruk näind mehel suuri hambaid, tal hakand nagu hirm ja ta küsind: „Vanataat, kuidas sind hüütakse?“ — „Mina olen Suur-Ants, järvevaht, kes valvab järve.“ Siis tüdruk läind lehmade järele ja näind minnes, kuis tulnud mööda teed pisi-kene naisterahvas, suur paun käes; see suur mees läind vastu, võtnud naisterahva sülle ja pauna kah oma kätte (see olnud nagu ta tütar), siis nad mõlemad kadund sinna Baža-silla alla ära. Tüdruk rutand kõigi oma lehmega koju. — Pr 257.

MERENEITSID, NOORAD

63. Enam kui ühestki muust olevusest meres kõneldakse mere naisist ja neidest, — need on mereema ja ta tütrede, mere-neitsid, maarjaneitsid jne., nagu nende nimed registreeritud juba eelpool (vt. § 59); lisaks tuleb juurde isegi veel eriline termin mereneitsi jaoks, nōr(a), millisest sõnast alamal üksikasjalikumat (vt. § 64). Kuid esinegu mereneitsid mistahtesugu nimede all ja seginegugi nad küll sageli muu mererahvaga üldse (vt. § 61), eriti kalasavaliste vaarao lastega (ligemalt vt. § 68), — ometi neil on niipalju erilisi piirjooni ja sisu, et nad moodustavad veehaldjate peres tähtsa alarühma, mida tuleb käsitleda omaette eraldi.

Mereneitsite välimust, olemust ja esinemist kirjeldetakse kogu liivi rannikul võrdlemisi üsna värvikalt ja palju. — Sääal Dävin-järve ääres (L) neid ikka nähtud, selliseid ilusaid neitseid; sinisest kalevist riided olnud neil seljas ja männijuurtest punutud

sukavakad käes; nad kudand sukka, käind mööda vett ja piki randa ning karjatand siniseid lehmi; keegi inimene küsind, kes nad on õieti, sellised kollakad; üks neitsi vastand, kas inimesed siis ei teadvat, et nad on maarjaneitsid ja elavad siinsamas vees; kuid pärast seda neid pole enam nähtud (L 63 = S. 32+38 E). Üldse mereneitseid nähakse väga harva; ainult mõni kord aastas noorad tõusevad veepinnale (Sr). Harilikuimalt neid nähakse ikka kas sinilehmi karjatamas (sellest ligemalt vt. § 66) või veepinnal istumas (Pr), hõljumas (Kl) ehk „tantsimas“ laineil (L); mõnikord nad tulevad jõgedest kaldalegi tantsima (Sr). Tihti nähakse neid ennast pesemas (Sr, Kr, Pr, V; vt. alamal), suplemas (Kr, Pr) või lihtsalt „mänglemas“ vee pääl (Sr). Kui need noorad pesevad ennast, siis vesi ümber aina keeb otsekuivaht (Pr); mõnikord nad kõnelnudki paar sõna (Sr). Nagu mere-rahva nägemine üldse (vt. § 61), nii ka mereneitsite nägemine ei ennusta hääd: see tähendab halba ilma ja tormi (L, Kr 282, Pr, Kl); kui noorad suplevad, siis ikka mõni inimene upub (Pr). Keegi Riia naine jutustand, kuis enne suurt Ilmasõda need noorad ehk maarjaneitsid nutnud koledasti ja tantsind Väina-jões õiti, olnud selgesti kuulda, — eks nad siis seda häda ja viletsust ennustandki (L).

Inimeste vastu mereneitsid ehk noorad on hoopis arad ja põgenevad nende eest rutuga vette; kui paadiga sõutakse vähegi neile ligemale, siis nad kaovad kohe vee alla (Pr). Kord tulnud merest välja ilus neitsi kollaste juustega — merenoorik; inimesed näind, kuis ta tulnud pesema ennast; ta elab meres, kardab inimesi, ei tule pinnale; kui inimesed lähevad ära, siis ta tõuseb veepinnale; seekord ta pole laulnud, ainult käed teind laiali, kilgand ja kadund jälle (Sr 23 = S. 26). Jutustaja eland Ilmasõja aegu pagulasena Luuga-jõe ingerlaste seas ja kuulnud neilt, kuis naine sillal kammind oma juukseid; niipea aga kui tulnud inimene, kohe see naisterahvas hüpand vette (*Sn). Kord supelnud meres keskpäeval imeilusad neitsid, nii valged, nii valged, et sellist valget inimest pole olemaski; nende riided olnud kõigil rannal; naine, kes neid näind, mõtelnud minna lähemale vaatama, kes need saksad on, kuid neitsid tormand kohe merest välja, võtnud igaüks oma riided ja kadund vette; naine ehmund ja karjahtelnud, et inimesed upuvad merre, kuid muud inimesed seletand siis naisele, et ta ei tea midagi — need olevat mereneitsid (Pr 80 = S. 26). Teinekord

üks mees läind Kuolka-külla „sakstetööl“, s. t. teole; piki randa minnes ta näind teel Tämšt-talu (Kl) kohal, kus nähtud alatasa igasugu kummitusi, kuis meres supelnud ja pesnud ennast neli inimest; niipea kui mees jõudnud vähe ligemale, kohe need tormand merest välja riietuma, aga ah! millised imeilusad riided neil olnud — ühel kollased, ühel punased, ühel hoopis valged — ja kuis need riided särand ning hiiland helkiva päikese käes! mehe liginedes nad kõik hüband merre; mees jäänd ootama ja vaatama, kas nad tõusevad veel veepinnale, kuid pole tõusnud; mees otsind läbi selle koha, pole ent leidnud säältkki midagi; siis ta hirmund nagu ära ja hakand kiiresti edasi sammuma; pärast küll vanad inimesed arutelnud, see olnud vast hoopis r a h a ilmutus, astunuks mees rutem ligi, võib-olla ta saanuks raha endale, kes teab (Pr 250 = S. 26 + 215).

Eriti kriipsutetakse alla alatasa mereneitsite imelist ilu (L 23, Ii 68, Sr 23, Sr 55, Kr 69, Kr 292, Pr 80 — vt. veel § 65). Noorad on kalasava ja inimkehaga (vt. § 68), sellise pikliku kitsa näoga ja ihu poolest kollakamad kui maised inimesed (Kr 126), mille vastu seletetakse teiselt poolt, mereneitsite nahk olevat just haruldaselt valge, valgem kui ühelgi inimesel (Pr). Neil on kolepikad ilusad kollased juuksed ja sinised silmad (Kr 69); mõnikord nende juuksed on ka pruunid (Pr), kuid enamasti ikka kollased (Sr 23, Kr 126, Pr), imeilusad, pikad ja käharad (Pr).

Kummaliselt võluv on mereneitsite laul (L 23, Ii, Kr 69, Kr 292): noorad laulavad vahest öiti merel nii imeilusasti, et kuulateleivad mehed hüppavad neile vette järgi ja upuvad (Pr). Meeste uputumisele meelitamine näib olevatki mereneitsite erialaks: noorad petavad poisse vee alla, uputavad inimesi ja on sellepärast halvad vaimud (Uu, Sr). Mereneitsid ootavad aina mõne mehe uppumist; nad laulavad koos, tõusevad vee pääle jões (Väina-jões), on võluvalt ilusad ja meelitavad poisse jõkke hüppama, — siis nad saavad poisid endale meesteks; iga uppunu nad viivad oma hulka, oma tuppa; ning neil olevat üsna halb elada, kuni nad on abiellumata, sest nad otse pidavat tulema veepinnale valvama omale meest; kui nad abielluvad, siis valvata pole enam vaja (Kr < Pr). Juba eelpool esiteti lugu mehest, kes näind ümber laeva ujuvaid ja laulvaid neide, sirutand käe nende päästmiseks ja veetud ise merre (Kr 292 < Pr — vt. § 61); järgnegu siin veel muid uputamislugusid.

POISS SUUDLEB MAARJANEITSIT ENNE PÄIKESE TÕUSU
(S. 32 + 38 E)

Üks maarjaneitsi karjatand rannal siniseid lehmi ja laulnud ise väga ilusasti. See olnud just enne päikese tõusu. Üks poiss läind piki randa ja kuulnud imeilusat laulu. Ta läind ligemale ja näind väga ilusa neitsi, tahtnud haarata teda kätte ja suudelda, kuid neitsi vedand teda sügavasse merre. Poiss hakand paluma, ärgu mingu neitsi nii kaugele, ta ei saavat teda kätte. Neitsi vastand: „Kui sa ei saa mind kätte enne päikese tõusu, siis sa upud ära, suudled sa aga mind enne päikese tõusu, siis ma saan su naiseks.“ Poiss joonelt hüband neitsi manu ja haarand selle kinni, kuid säälsamas ta olnud ka valmis, minestund ära. Ja kui ta ärgand taas üles, siis ta olnud imeilusas toas, millist ta polnud näind veel oma elus. Nad teind pulmad selle neitsiga, ja poiss jäändki maarjarahva manu vee alla ega ole saand enam kunagi oma vanemate juurde maa pääle. — L 23.

NOORA TÄIDAB VÖRGUD MEREMUDAGA (S. 26)

Noora tulnud veepinnale paadi man ja kutsund kaluripoissi, tulgu see nende manu elama, — sääl on ilus selge elu, nii et sääl võib näha ka oma palet nende eluhooneis. Kalur pole läind. Siis mereneitsi öelnud: „No jah, siis sinu võrgud jäävad ka tühjaks kõik, muud ei tule neisse sisse kui ainult muda.“ Kalurid vedand välja oma võrgud, — olnud nii muda täis, et pole saadud neid peaaegu üleski põhjast. — Sr 54.

NOORA KOLMANDAL KUTSEL POISS HÜPPAB PAADIST
MERRE (S. 26)

Piza-külas keegi vanamees läind noore poisiga turski püüdma kiviravadele seitse versta rannast eemal. Olnud väga ilus ilm. Korraga tõusnud merest veepinnale imeilus naine, nii et pool keha olnud vee pääl, rinnad kõik väljas, kolepikad ilusad kollased juuksed ja sinisilmad. Naerdes ta vaadand noormehe poole ja kutsund käega, tulgu kaasa, siis läind vee alla tagasi. Natukese aja pärast tulnud teist korda üles samuti naeratelles ja kutsudes. Nüüd see noormees tahtnud hüpata merre, kuid vanamees pidand teda kinni. Noora läind taas vee alla ja siis kuuldud vee alt imeilusat lauluhäält. Raasikese aja pärast seesama neitsi tõusnud kolmandat korda veepinnale. Noor poiss pole suutnud taltsutada end enam, tõusnud püsti üles ja hüband joonelt merre. Vanamees näind veel ainult seda, kuis ta haarand käega noora küljest kinni, ja nõnda nad kadund mõlemad ära. Vanamees ehmund nii ära, et pole võind teha muud midagi, kui tõstnud ankru üles ja sõudnud koju. — Kr 69.

LAEV HAKKAB VAJUMA (S. 26)

2 varianti: 1 Sr 51, 2 Sr 55.

- I A Atlandi meres sõitnud üks laev. Olnud suur torm ja palju laevu hukkund. Pärast ilm jäänd vaiksemaks, kuid veelgi lainetus olnud suur küllalt (1).
- B Vahemeres purjetand kord üks Riia laev. Olnud väga ilus ilm, meri olnud tasane kui peegel (2).
- II aa Sää! laevamehed näind kaugel ühe pisikese paadi keset merd kaugel kõigist randest (2).
- ab Laeva pääl nähtud, et üks naine valgeis riideis tulnud paadiga sõudes (1).
- b Arvatud, et mõni laev on vast hukkund ja sää! on merehädalisi (1, 2).
- c Purjetet paadiga lähemale ja nähtud, et see olnud väga ilus valge paat, üks imeilus noor naine istund paadis, laps süles (2).
- III aa Naine palund võtta teda laevale. Vastatud, tulgu siis päälegi (1).
- ab Laev juhitud otse paadi manu ja lastud trepp alla, et naine saaks üles. See naine tulnud nii ruttu laevale, nagu hüpanuks ta korraga, ega ole nähtudki, et ta astunuks mööda treppi (2).
- ba Naine võetud hästi vastu ja paigutat tahakapteni kajutisse, et ta saaks magada (1).
- bb Naine pole lausund sõnagi, vaid läind kohe oma lapsega kajutisse ja istund sohvale (2).
- c Kõik madrused joosnud kajuti uksele vaatama seda imeilusat naist ja väikest last. Kokk jäänd kõige viimaseks ja tulnud üksinda järele (2).
- IV a A g a l a e v h a k a n d v a j u m a — pära olnud juba pea-aegu vee tasa (1, 2).
- b Siis kokk hüüdnud: „Kas teie ei näe? Meie laev vajub ära!“ Nüüd ka muud karand vaatama, — jah, laeva pära pea juba vees! (2).
- c Arvatud, et laev on saand augu, ja tahetud hakata pum-pama, kuid vett pole olnudki sees (1).
- V A a Nüüd tüürimees joosnud laeva pärra kajutisse ja karjund: „Kas sa mait saad siit laevalt maha, sa tahad uputada meid kõiki!“ (1).
- b Kohe naine kadund ära, ja laev tõusnud taas üles (1).
- B a Sää! kapten haarand pihelgavitsa, mis olnud tal kajutis, ja hakkand peksma sellega naist (2).
- b Naine kohe pingilt püsti ja hüpand päraotsast merre, üteldes, olnuks tal veel üks viis minutit aega, siis laev olnuks põhjas (2).

- VI A See olnud selline merevaim, tahtnud uputada neid kõige laevaga, et saada hingi (1).
- B See olnud see merenoora. Laps olnud tal selleks, et tuntaks talle enam kaasa: kõik armastavad ja vaatavad last, kuni ta teeb oma teo (2).

UNDİN (S. 24)

Rikka peremehe poeg kosind imeilusa vaeslapse Undīn, kes olnud veerahva man üks neist noora-lastest (vt. § 64) ja saand palju kaasavara tingimusega, et ta ei nutaks, vaid oleks alati rõmus. Veerahvas töötand hukata peigmehe, kui Undīn peaks nutma. Inimesed aga hakand pahandama: mis see mõne naine, kes alati tantsib ja laulab. Ka olnud sääl üks maine neid Bärtald, kes tahtnud Undīn meest kangesti omale ja meelitandki lõpuks mehe ära, nii et Undīn hakand nutma. Samal ajal U. lell („isaveli“) Vezavuot vee all öelnud muile koduseile, ta süda valutavat täna väga, vist Undīn'el on halvasti, vaja minna öösel vaatama. Muud soovitand minna kohe päeval. Vezavuot läindki kohe keskpäeval, kuulnud U. nuttu ja küsind põhjusi, — mees narrivat ja õrritavat noorikut väga. Mees ise magand parajasti lõunaund. Vezavuot tahtnud hukata kohe mehe, kuid U. palund veel armu. Vezavuot ähvardand siis mehele viia U. ära veteriiki ja nõudnud kaasavara tagasi. Mees palund andeks ja töötand elada hästi. Kuid Bärtald käind edasi mehe manu. Sääl talus olnud tiik; mees lasknud ajada selle täis, et Vezavuot ei saaks tulla. Vezavuot võtnud ühel ööl muid kaasa ja läind Undīn'ele järele, kuid tiik olnud kinni. Samal ööl mees pannud naise koledasti nutma. Bärtald olnud sääl teise naisena. Undīn magand üksinda ahjupingil, mees magand teisega. Äkki suured külmad käed haarand mehel kaela ümbert kinni... Ometi Undīn olnud segatud nagu maaverega, kahjatsend seda meest ja palund uuesti talle elu ja halastust, kuni Vezavuot lõpuks soostundki. Kuid paar päeva hiljem mees lasknud ajada kinni ka kaevu, kust Vezavuot tulnud viimasel korral, ja olnud taas Bärtald'iga. Siis tulnud veerahvas lõpulikult, hukand mehe ja viind Undīn'e ära eneste sekka. — Pr 160.

Undīn(a) on suurepäraseks näiteks, kuis täiesti literaarset algupära lood kodunevad ja lokaliseeruvad mõnikord laies rahvahulkes lühikese aja jooksul niivõrd, et tunduvad otsekui põlvede pärandet suusõnalise massiloomingu produktina ja et isegi raske on leida nende tõelist algupära tundmatuseni moonutet jutuheidelt (vrđl. samalaadilist lugu Kr 287 — vt. § 61). Tegelikult aga see muistend on ainult sada aastat vana: 1811 ilmub vabahärra Friedrich Heinrich Karl de la Motte-Fouqué (1777—1843)

kuulus „Feenmärchen U n d i n e“¹⁾, mille lätikeelne tõlge (Üdens-jumprava U n d i n a. Stāsts, ko Latviešu valodā pārtulkojis P. P r ū s s) ilmub Riias 1880²⁾ ja levineb väga populaarseks raamatuks kogu Lätimaal. Ka liivi rannikul seda raamatut on loetud omal ajal „narmaiks katki“ igalpool külades, nii et mälestus Undinest on sääal praegugi veel üsna elav. Loos esineva Undine lella nimi Vezavuot ~ Veizavuot on võetud muutmatult lätikeelsest tekstist (Vēsavots), kuna see sääal on omakorda sõnasõnaline tõlge saksa Kühlbrunn'ist. Lätikeelse Vezavuot-nime asemel öeldakse mõnikord ka liivi tuttava vee-eluka nime S ū r - a l' (Kr), kellest alamal eraldi (vt. § 72).

Millised motiivid domineerivad siis kokkuvõttes liivi mere-neitsite ainekust, kõnelemata puhtkirjanduslikust Undinest? — Nende pesemine või hõljumine, suplemine või tantsimine, mis ennustab tormi, uppumist või üldse õnnetust; nende sinilehmade karjatamine (S. 32, US. 64); nende kummaline ilu, eriti tähelepandavad pikad kollased juuksed; nende argtus üheltpoolt ja suure kiiruga põgenemine liginevate inimeste eest; teiselt poolt aga nende meeste uputumisele meelitamine, sageli nimelt just võluva laulu abil, — lühidalt, kõik stereotüüpseid mereneitsite motiive, nagu need esinevad igalpool Baltimere mail ja milledes germaani algupära on kinnitunud juba mitu ja mitu korda³⁾. Võiks isegi imestada, et liivlaste kui mererahva man pole kristalliseerunud ühtki kindlailmelisemat jutustust kas või näit. noormeestegi uputamisest, mereneitsite laulust jne. Kõik eelpool esitatud lood päälle sinilehmade karjatamise (vt. § 66) kannavad kaunis juhuslikku laadi ja on nii-ütelda ühe kõrvaga kuulnud, need ei juurdu küllalt tugevasti lokaalsest põlvest põlve pärandet suusõnalisest traditsioonist, vaid need tunduvad alles liivlaste eneste poolt ümbertöötamata tooresmaterjalina, veel muundamata kohalikkusse oludesse. Ainult üks mereneitsite motiiv on aklimatiseerunud ja lokaliseerunud Liivis niivõrd, et on oma-

¹⁾ Selle teksti põhjal G. A. Lortzing kirjutab oma samanimelise ooperi.

²⁾ Äratõmme ajakirjast Latviešu tautas Biedris, Pielikums № 32—39, 1880. a.

³⁾ Kirjandust: Grimm, DM¹ 275 jj.; Mogk, GM² 66—67; Wuttke, DVA³ 48—51; Schroeder, Germanische Elben u. Götter beim Estenvolke 4—7; Holmberg, Die Wassergötterheiten (vt. eriti soome ja eesti päätükke); Krohn, SRU 76, 79. Parima ülevaate eesti veeneitseist pakub Eiseni Näkiraamat.

pärastund otse mingisuguseks liivi algupärandiks, eriliseks liivi jututüübiks, ja see on kaluri kanneldamine mereema tütre pulmas vee all (S. 25 — vt. § 65), aga tjah — mereneitsi ise ei mängi ju selles loos mingit päärolli, vaid esineb ainult kahvatu kõrvalkujuna. — Kõike kokku võttes peab konstateerima siis lõplikult, et germaani maailmast importeeritud mereneitsid liivi meremütoloogias pole suutnud kuigi palju koduneda. Olgu nimetat paralleeliks, et umbes samasugune seisukord valitseb ka läti mütoloogias, kus vee- ja mereneitsid võrdlemisi vähemalt eesti jo soome vastava materjali rohkusele on jäänd kaunis tahaplaanile. Liiviläti veehaldjate tsentraalseks kujuks jääb ikkagi mereema, nagu üldse emad liivi-läti haldjate maailmas on domineerival seisukohal.

64. Asjaolu nii olles, ei oleks ju õieti tungivat põhjustki eraldada Liivis mereneitseid muist veehaldjaist omaette rühmaks. Kui seda on tehtud käesolevas analüüsis ometigi, siis pääasjalikult küll ainult üheainsa mereneitsi nimetuse noora pärast, milline nimi on põhjustand esimese artikli liivi mütoloogiliste olevuste teaduslikuks uurimiseks ja nende algupära kindlaksmääramiseks. Nimelt L. Kettunen 1922. a. (Eesti keel I 3—7: Liivlaste mereneitsid noorad) ühendab liivi noora häälikuliselt eesti, soome, vepsa ja lapi narva-tüvega ning oletab, et „liivlaste noora < narva sõnas vana, vähemalt eesti-liivi ühine veehaldjas varjul on, mis vahest otse sama ei ole kui tuttav 'Väina tütar', kuid igitahes tema lähedam sugulane“ (ibid. 7). Kettunen peab küll isegi kohe tähendama, et „soomesugu rahvaste mütoloogias ühtegi narva nimelist vee- ega ka muud olevust ei ole leitud“ (ibid. 4), ja ta lepib siis ainult paralleelega „Setukeste laulest“, kus Kalmuneiu teiseis esinevad rinnu mere, väina, narva ja koiva nimetused, näit.

48 Mere oll iks tütar mehele lännü,
Narva tütar naiste röivil,
Väinäl oll iks tütar väikene,

51 Kuiva iks oll tütar är koolnu?

Hurt, SL I 58; vrld. muid teiseis.

Samade nimele kõrvutamise esineb teiseks ka tuttavas sõjaulus, kus öde õpetab venda:

Ära tule mere kaudu,
Meri on täisi meeste päida,
Ära tule Narva kaudu,

Narva¹⁾ on täisi naiste päida,
 Ära tule Koiva kaudu,
 Koiva on täisi koolupäida,
 Tule sa kohe koduje — — —

Eisen, Festi rahvalaulud 85, vrdl. näit. ka Hurt,
 VK I 294, 29—30.

Eesti ärkamisaja romantikas on tõepoolest loodudki laialt tuttavad pseudomütoloogilised Linda ja Salme kujud, ka Väina-tütar ja isegi Narva-neid on leidnud teatavat viljelust²⁾. Kuid liiaks raske ja aluseta on oletada nende lihtsate rahvalaulunimede varjus kes teab milliseid paganusaja eesti haldjaid või muid mütoloogilisi olevusi³⁾. Mis puutub eraldi narv-sõnasse, siis peab küll mõnma, et selle algupära ja tähenduslik areng pole veel kaugeltki selgund⁴⁾, kuid olgu nüüd narvaga lugu kuis tahte, — asi ep ongi just selles, et liivi noora pole ometigi ühendetav narva-tüvega, vaid näib põlvenevat hoopis teisalt. Kettunen on transskribeerind sõnakuju noora üheltainsalt keeleobjektilt, kusjuures ta pole saand sõna laiemalt kontrolleerida (EKI I 4, alamärkus). Nende ridade kirjutaja on kogund hiljem üksikasjalikumaid andmeid noora kohta kogu liivi rannikult ja peab konstateerima tulemusena järgmisi tõsiasju.

Kõigepäält pole sel sõnal keeleliselt mingit täpset ega kindlaks fikseerund kuju. Kettuse antud noora: narrõ deklineseerimistüüp esineb ainult mõne isiku teadvuses (Sr, Ir, Kr)⁵⁾, hari-

¹⁾ Murdeti nimetavas ka n a r u, vrdl. karv — karu, kõrv — kõru jne.

²⁾ Vrdl. kas või Koidula, Kogutud Luuletused (1925), 171—173: Narva neitsi.

³⁾ Vrdl. Eisen, EM I 228—233. Vrdl. Setälä, Väinämöinen und Joukahainen (SUST XXXV), mida refereerib Eisen, E. Kirjandus IX (1914) 84—89: Väinalised.

⁴⁾ Vastavat kirjandust: G. Sabler (Sitzungsber. der GEG 1910, lhk. 165—166), L. Kettunen (E. Kirjandus 1920, lhk. 195—197), T. I. Itkonen (Virittäjä 1920, 11), A. Westrén-Doll (Sitzungsberichte der GEG 1923, 44), K. Būga (Aisčiu praeitis vietu vardu šviesoje 18, vrdl. ka lhk. 16).

⁵⁾ Küll esineb kogu liivis nōra: narrõ lollaka tähenduses, kuid see pole muud midagi kui laen saksaast, nagu eestigi narr ja läti nars (ñers, neris, narvs — vt. Lautenbach, Очерки II 176, № 98), vrdl. ka verbe narrida = narrõ (Kr), narritada = nōratõ (Kr), sõimusõnana esineb veel narripulk = nōra-pülka (Ii, Ir, Kr).

likumalt esinevad kujud nār : plur. nārōd (L, Ii, Sr, Kr, Pr, Kl), nār : nārōd (Ii), nōr : nōrōd (Sr, Ir, Pr, V 115); nār : nārōd (Sr, Kr, Pr), nōr : nōrōd (Sr), nuor : nuorōd (Ii, Kr 126), — nār, nōr, nuor-kujud ei ole ent häälikuliselt ühendetavad narva tüvega, liiati kui esineb muljeeritud r. Ja kuigi nominatiiv on narvale vastavalt nāra (L, Pz, Sr) ~ nōra (Uu, Sr 54, Ir 24, Kr 68, 69, 282, V 183, Kl 23), siis ei esine partitiivis ometi mitte eeldetavat narrō, vaid nōrō (Sr, Ir, V) või *-nen suffiksi mõjul nōrastō (Sr, Ir, Kr), nōrōst (Pr, V). Aga veelgi enam: kogu see sõna on täiesti võõras ja tundmata paljudele just vanima põlve liivlastele, kes lapsepõlves läti keelt sageli pole üldse mõistnud, vaid ainult liivi (negatiivseid teateid sõnast: L, Pz, Ii, Sr, Kr, Pr, Sn, Kl). Ja kui ka sõna on praegu muile tuttav, siis tuntakse teda ometi teadlikult ainult l ä t i sõnana ja defineeritakse üldiselt selgesti: nār olevat läti, mitte „ranna“ s. t. liivi keele sõna (L, Ii, Uu, Sr, Kr, Pr, Kl), liivi keeli öeldavat sellevastu maarjaneitsi (L, Ii), mereneitsi (L, Sr, Kr) või mereema tütar (Sr, Pr); tehakse isegi vähe veidrat vahet: nārōd olevat läti keeli, kuna liivi keeli pidavat olema nuorōd (Kr 126). Tahes-tahtmata jääb siis sõnast selline mulje, et nār ~ nōra eksisteerib paari noorema põlve liivlaste keelises teadvuses alles värske laenuna lätist, mis pole kodunend ega mугanend veel nähtavasti küllalt liivipäraseks (säälsamas kus kogu liivi tänapäevane kõnekeel on imbund läbi läti laensõnust!). Et noora ei saa olla mingi põline vana ja järjest ununevam mõiste, selgub kaudselt ka sõna sisulisest küljest. Konstateerisime juba eelpool, et germaanist põlvenevad mereneitsid üldse pole omapärastund Liivis kuigi paljut. Vaevalt saab siis olla juttu ka mingist põlisest oma mereneitsi nimest, liiati kui selle nime taga ei seisa ühtki põlist ega isegi mitte uuemat kindlailmelisemat sisu või motiivi, mille najal see sõna võinuks püsida, — spetsiaalselt noora nimega ei kõitu aga liivlaste teadvuses ühtki erilist jutu-tüüpi, nagu see on oluline näit. külmkinga või võlu nimede säilimisel. Mereneitseid käsitlevais muistendeis noora nimi esineb üsna juhuslikult üldisema „mereema tütre“ või „mereneitsi“ kõrval, isegi „maarjaneitsi“ Lääneliivis on noorast kaugelt kindla-piirdelisem. Niisama juhuslikud on noorast moodustet liitsõnad: m e r e n o o r a = mjer-nōra (L 139, Sr 55, Kr 68, V 183), n o o r - p o i s s = nār-pois (*Ii 68), n o o r - e m a = nōr-jema ehk „mere Griet“ (*V 183), n o o r - i s a = nōr-iza (*Sr 132); täitsa küsitavad

on noor' sõjavägi = nōr sodavä'g (*Sr 132), noor' targad = nōr kovald (*Sr 132 — vt. § 61); ka Undine olnuvat üks neist „n ā r - l a s t e s t“ (*Pr). Sisuliselt on iseloomustav teiselt poolt ühtlasi asjaolu, et liivi noorale pole mingit vastet Saaremaal, olgugi, et muidu Liivis ja Saares valitseb silmapaistev ühtlus terminoloogias, kuivõrd liivi terminid pole laenatud lätist. — Võib-olla ükski esitet argumentest omaette üksinda ei mõju veel küllalt veenvalt, kuid kõik nad üheskoos juhivad meid siiski loomulikumale ja tõenäolisemale järeldusele, et liivi noor(a) ei paku sisuliselt usaldetavat alust (olgugi liivi omapärasuse huvides nii väga veetlevale) oletusele vanast „eesti-liivi ühisest veehaldjast“, niisama nagu see sõna ka häälikuliselt, nagu eelpool selgiteti, pole hästi ühendetav narva tüvega, vaid siin on ikkagi lõppude lõpuks tegu lihtsalt läti laenuga, mis on lisaks veel võrdlemisi hiline ja kodumemata.

Kettunen kinnitab küll, et „millestki otsekohesest germani (ega läti) laenust ei või siin juttugi olla, sest sellenimelist olevust ei ole germanlaste hästi tuntud mütoloogias mitte leitud“ (EKI I 5), ja et „läti keelde tõlgitud vaste naars ei näi üle kohaliste piiride ulatavat, ja sõna on ses tähenduses ilmsesti liivist laenatud“ (ibid. 4)¹). Viimane väide on ometi kahjuks ekslik. — Praeguses läti kirjakeeles n ā r a on üldtuttav sõna veeneitsi tähenduses, mis — tõsi küll — pole atesteeritud veel üheski sõnaraamatus enne Mühlenbach-Endzelini oma, mis ei esine isegi läti dainades mitte, vaid läti rahvaluules ainult mõnes proosajutustuses²). Kuid sellest hoolimata nāra ei põlvne liivi keelest.

¹) Vrdl. ka Kettunen, Untersuchung über die livische Sprache I, lhk. 88: nōra 'najade, schwanenjungfrau', wahrscheinlich < narva (wozu nōrak < *narvakko 'flusssprahm') > lt nārs. Võib-olla osutub ka jõelotja tõlgitsev nōrak läti laensõnaks < lt nārags 'Fischerstange mit stumpfem Eisen am Ende; Senkstein in Netzen' (Lange, Ulm), sest semasioloogiliselt ei oleks ju imeks panna, et üldmõiste ja sellele kuuluva ühe pisema eseme nimetused lähevad segi.

²) Näit. LP VII 642/3, 15 (1—2), kus esitetakse ka leedu veeneitsite nimesid; vrdl. ajakirja Pūrs I 99, kus tõlgitsetakse rooma allikahaldjaid nāra-n-mega, jne.; Šm'ts, LPT I 387 (207), kus konstateeritakse nāra ebarahvapärasust, samuti Šm, LM 82; ka Kärkluvaks oma artiklis liivlasist tarvitab nāra-sōna (SDP VII 43).

vaid on lätis võrdlemisi hiline ja poolkunstlik moodustis; see on üks neid tüübilisi pseudomütoloogilisi nimesid, milliseid on tekkinud nii palju rahvusliku ärkamisaja romantikute ilutsevas fantaasias nagu Eestis nii ka Lätis, ilma et nära-nimetusel võidaks jälgida mingit põlvest põlve pärandet traditsiooni õigustust¹⁾. Liivi seisukohalt tähtis on siinjuures asjaolu, et läti nära pole tuletet mitte Kuramaal liivi keeleala naabruses, vaid just vastupidi — Liivimaal, kust põlveneb teatavasti suurem osa läti ärkamisaja tegelasi. Esimest korda nära esineb Lätis trükipaberil 1850. aastais läti pseudoolümpi looja J. Allunana'i ajaleheartiklreis, kus ta käsitleb (osalt G. Merkeli andmeil) läti muinasusundit tolele ajale vastavas illusiooniderikkas meeleolus ja ülevas stiilis²⁾. Samuti tüübiliselt tolele ajale kirjutab poeet Auseklis (Krogzemju Mikus) 1872 pika luuletuse „Muistsed jumalad kevadel“, kus igas väärsis loeteleb läti pseudojumalaid ja nende hulgas mainib siis 11. salmis ka nära'sid³⁾. Iseäranis populaarseks teeb aga nära nime Kažoku Davis oma Puškini poemi „Русалка“ tõlkega, mis kannab päälkirja „Nära“ (1876); sellele seltsib Fr. Mälbergis algupärase poemiga „Sēris un Nāra“ (1886), — siitpääle nära vallutab läti kirjakeele, tungib kooliraamatuisse ja levineb nende kaudu rahvahulkessegi, muuseas ka liivi rannikule, kus varem koolis käind või koolis üldse mitte käind põlv seda sõna ei tunne, nagu rõhutat juba eelpool. Nõnda viisi nära-sõna ajalugu liivis osutub üsna lühikeseks ja lihtsaks ning sunnib meid lõplikult loobuma muistse narva-neitsi meelitavast hüpoteesist praeguses Liivis⁴⁾.

¹⁾ Etümoloogiliselt nära on ühendetav verbiga nirt, vene нырять (prof. Endzelini ja Šmiti suusõnalisi andmeid). Ideoloogiliselt nära-termini tekkimiseks on andnud tõuke arvatavasti Lätis väga populaarne ja paljudes teisesis esinev rahvalaul (LD 13234), kus vend kosib õe ja see mõlondub nira-linnuks; nira (NB leedu naras!) 'Die Taucherente, die schwarze Seeschwalbe' (Ulm).

²⁾ Jura Allunana Raksti II (Univerzala Biblioteka № 181/83) 319—322: Veco latviešu ticība par ūdeņu gariem (= Vanade lätlaste usund veevaimest).

³⁾ Ausekla Raksti, 10: Senču dievi pavasarī. Sāālamas lhk. 127 tōlgitsetakse „mütoloogiliste seletuste“ hulgas (mis esimest korda ilmund ajakirjas Mājas Viesis 1856 ja 1858 a.) nära'sid kui „vee-jumalatarisid“.

⁴⁾ Oletada võiks vast veel muistset narva-sõna laenamist läti keelde nära kujul, mis oleks nüüd hiljem lätist liivi keelde tagasi laenatud, kuid sisuliselt pole sellekski küllalt usaldetavat alust, sest läti nära ise on noor moodustis 19. sajandil.

65 „MEREPULM“

liivi rahva armsaim muistend (S. 25)

VARIANDID: 1 Kärklualks, SDP VII 39¹⁾ — 2 Alho, LK 46 — 3 Loorits, Agu № 13, 1924, lhk. 415²⁾ — 4 Sams, Zvejnieku Vēstnesis № 5, 1923, lhk. 70³⁾ — 5 L 14, 6 L 41⁰, 7 L 115⁰, 8 L 138⁰, 9 L 139⁰ — 10 Pz 2', 11 Pz 5 — 12 Ii 37, 13 Ii 48, 14 Ii 60', 15 Ii [68'] — 16 Sr 9⁰, 17 Sr 22, 18 Sr 53, 19 Sr [75'] — 20 Ir Set, Liivin kieltä 2, 21 Ir 9, 22 Ir 25 — 23 Kr Ket 88 (32), 24 Kr 68, 25 Kr 92⁰, 26 Kr 96, 27 Kr 127 — 28 Pr 178, 29 Pr 188 — 30 Sn 2 — 31 V 50, 32 V 116, 33 V 183, 34 V 187 — 35 Kl 13, 36 Kl 23⁰, 37 Kl 36.

1) KINGI LEIDMISE REDAKTSIOON (lvI)

VARIANDID: 16, 21, 23, 24, 25, 28, 32, 35, 36.

- I a Kord (32) vanasti (24) suve (36) õhtul (35, 36) heina-
ajal (24)
ba kalurid (16, 25, 32) ja nimelt
bb kaks kalurit, isa ja poeg (36) või kaks vana (24) kala-
meest (21, 24, 28, 35), nimepidi Baba Bärpõz ja Puļi
Pētõr (21) või Jetnār ja Otnār (35)
bc vana Luod Nika üksinda (23)
c läind merre (28, 36) kalale (21) ~ lestavadale (16,
23, 24, 25) ~ silguvõrgule (32, 35)
d Sīkrõg-kūlas Karu kohal (16) või „suures rannas“ Vaid-
kūla kohal (35).
- II aa Nad heitnud võrgud ja an kru merre (23, 28, 35, 36)
ning jäänd ööseks võrke manu paati magama (23,
32, 35, 36).
ab Nad vedand tükk aega vada ja heitnud siis natukeseks
ajaks paati magama (24).
ba Olnud ilus vaikne ilm, ja muidki paate olnud samuti
võrkega merel ööd (35).
bb Ilm olnud nii vaikne, nii vaikne, et mitte üks ainuski lai-
nekene pole liigahtand nende paati. Üle kogu mere hel-
kind täna selline isesugune paistus, mitte selline, mis
ennustab tuult ja mis olnud kalureile küllalt tuttav, — ei,
vaid tänane helk olnud teistsugune, millist nad polnud
näind veel, nii et kalureil jälgides seda tekkind kah sel-
line isesugu meeolelu; südames olnud neil selline tundmus
otsekui mõnikord pühapäeva hommikul jumalateenistusele

¹⁾ Silmanähtavasti literaarselt ilustet.

²⁾ Kontaminatsioon 29 teisendist, kusjuures stiilivõtted põlvenevad Kärklualks'i ülestähendusest.

³⁾ Lūž-kūla liivlase kirjutust täiendet Kärklualks'i literaarsete kir-
jeldustega.

minnes. Mõlemad kalurid olnud kanged ja visad töömehed, aina esimesed merel ja viimased rannal, kuid täna neil töö pole olnud meelepärast. Vähe aega püüdnud, nad jäänd puhkama, heitnud paati pikali ja nagu iseendast silmad vajund kinni (21).

- c Aga see Jetnär olnud moosekants, klarneti puhuja; tema pole heitnud magama, vaid hakand mängima oma instrumenti; mängind, mängind, kuni isu läind ära, ja heitnud siis temagi magama (35).

III A Sää! Bärpõz näind unes, kuis veest tõusnud üles merekuningas. Esiteks Bärpõz heitund nagu ära, kuid nähes, et merekuningal pole sugugi selline vihane nagu nagu maistel isandail ja härraseil, siis tal hirm kadund ära ja Bärpõz pole saand kuidagi jätta tema päale vaatamist: kõik kuningas paistnud aina kullas ja hõbedas — sellises kullas nagu päev ja sellises hõbedas nagu päikene; hall habe olnud otsekui valge vahuline, ega ole võind saada aru, kus habe lõpnud ja kus hakand laine. Kuid kaua imetella Bärpõz pole saand: kuningas öelnud, ta tütrele olevat täna pulm, kalurid aga viskanuvat oma ankru tema lossi künnise taha, — tõstku nad ankur üles, et noorpaar pääseks lossi. Öelnud selle, merekuningas vajund taas ära vee alla (21).

- B Vaevalt Jetnär'il silmad läind kinni, sää! ilmund unes keegi ütlema, olgu nad nii hää, tõstku oma ankur natuke üles ja pangu teise kohta: „Meil on pulmad, ja teie ankur on otsekohe meie ukse ees künnise all!“ (35).

- C Luod Nika magand tükk aega; sää! üks ajand teda üles, tõusku ta ja olgu ta nii hää, tõstku oma ankur merest üles. Va Luod Nika põle pannud seda mikski, magand edasi. Nüüd palund taas teist korda, olgu nii hää, rutaku võtta oma ankur üles. Vana Nika tõusnud istukili ja vaadand igalepoole ümber paadi, — mitte üht inimest pole näind ja imetelnud, kes see kõneleja olnud. Võtnud jälle teki üle pää ja heitnud magama. Kolmandat korda taas palund seesama, halastagu ja tõmmaku ruttu ankur üles, talle tulevat parajasti pulmarahvas koju, poeg oma mõrsjaga, ja see ankur on kohe nende toa künnispaku all, nii et pruutpaarid ei või saada tuppa sisse, see ankur on neil ees (23).

- D Läbi une nad kuulnud ilusat mahedat laulu, millist nad polnud kuulnud veel ei inimeselt, ei muusikat. Üks kalureist hüpand üles ja vaadand kõikjalt järele, pole ent midagi näind ja heitnud taas küljeli. Nõnda ta sää! lamand, kui korraga üks hää! öelnud talle: „Paluks, olge nii hää! ja tõstke oma ankur siit ära: meil tuleb pruutpaar koju, kuid see ankur on kohe meie künnise all.“ — Vana-

mees tõusnud üles, vaadand jällegi igalepoole, aga mitte midagi pole näind ja heitnud taas magama. Sääl ta kuulnud sama häält paluvat uuesti sedasama. Siis vanamees karand püsti vaatama ja näind paadi kõrval meres väga ilusa naisterahva pää vee pääl. Niipea kui ta vaadand, kohe see naine kadund ära vee alla (24).

E a Sääl tõusnud veest välja (28) ~ merepõhjast üles (32) ja tulnud kalurite manu üks mereneitsi või vee-neitsi (16) ~ mees (25) ~ naisterahvas, kas nār või Maarjaema (28) ~ üks inimene (32) ~ mereinimene või nār, ilusate suurte kollaste juustega naine, poolkala-poolinimest (36).

b Ta ajand üles magavad kalurid (32, 36) ja palund tõsta eest ära nende ankur (16, 25, 28, 32, 36): see ankur olevat otse nende toa künnise ees (16) ~ all (25) ~ juures (32) pääl (36) ~ ukse või värava pääl, kuidas see nüüd säääl olnud (28), — ta tütrele olevat pulmad (25) ~ neil olevat täna pulm (32, 36), ja just parajasti noorpaar sõitvat koju (28), pulmalised tahtvat tulla tuppa (32), aga ei saavat ei sisse, ei välja (36).

IV A Siis kalur (21, 23) ~ kalurid (25, 28, 32, 35, 36) ärgand (21), tõusnud üles (23), imestand endamisi (21), tõstnud ankru välja (23) ~ üles (21, 32) ~ ära (28, 35, 36), sõudnud vähe eemale (23, 32, 36), lasknud ankru teisal põhja (21, 23, 25, 28, 36) ja heitnud taas magama (21, 25, 35).

B Kalur võtnud, vedand ankru üles, — selle „küüne“ külge olnud seotud ilus valge silmarätt (s. t. käterätt) punaste otstega. Kalur mõelnud: „See siis on nüüd minu veimeand või pulmakink.“ Ta sõudnud natukene kaugeemale sest kohast ja pannud paadi uuesti ankrusse. Siis ta kuulnud nii imeilusat mängu ja laulu otsekui taevaingleilt. Ta tõmmand ankru üles ja tulnud koju (24).

V A Üks kalureist olnud moosekant; sel olnud flööt kaasas ja ta hakand mängima pärast seda paadis flööti, mängind tükk aega ja heitnud siis kah magama (32).

B Siis ilmud unes taas see vana ja palund moosekanti, ärgu ta magagu, vaid mängigu hommikuni klarnetit, kuni nad hakkavad vedama võrke, sest vee all olevat pulm. No ja siis mees mängindki öö otsa (35).

VI A aa Pärast see naisterahvas tõusnud teist korda veepinnale ja kumardelud kalureile (28).

ab Naine tulnud teist korda ja andnud kalureile pulmakingiks ilusa rätiku (36).

B Hommikul päevalges see hääle ütelnud taas kalurile: „Kuna sa olid nii hää, et tõmbasid ankru meie ukse eest

ära, siis minu poja mõrsja annab veimeks sulle käte-räti.“ (23).

- C Hommikul (16, 23, 25, 32, 35) kalurid tõusnud üles (32), hakand võrke vedama (35), tõmmand ankru teist korda merest välja (23) ja niipea kui tõstnud ankru jälle üles, kohe nad näind (35): ankru külge seotud (16, 23) ~ flöödi ümber seotud (32) ~ paati pandud (25) olnud rätik (16) ~ väga (23) ilus (23, 25), valge ja peen (23) silmarätt s. t. käterätt (23, 25, 32, 35) punaste otstega (23).

- D a Kui nüüd kalurid saand virgele, nad näind, et üle nende paadi parda olnud visatud ilus pikk valge käte-rätt (21).

- b Kaaslane Klouz (?Pētör !) aina i m e s t a n d, Bärpõz aga üksinda teadnud, kust käterätt tekkind ja mispärast see antud. Tema üksinda teadnud, et merekuningas oma tütre pulmapäeval annetand selle temale pulmakingiks selle eest, et tema kuuland palvet ja tõstnud üles ankru (21).

- VII A See käte r ä t t olnud nii peenpeenikene, et sellist Bärpõ nainegi Baba ei mõistnuks kudada, olgugi, et Baba ked-rand peenimat lõnga ja kudand ilusaimaid üle küla trii-bulisi seelikuid (21).

- B See käterätt jäänd kalurile. Ta öelnud kodus, ta saanu-vat selle noora'delt pulmakingiks merel. Ning kõik r a n-n a r a h v a n o o r p a a r i d võtnud laulatusele minnes selle käteräti endale kaasa, pesnud oma silmnägu ja kui-vatand siis selle rätiga. Nõnda see käterätt läind käest kätte kogu randa mööda, kuni ta kulund nii ära, et sääl pole olnud enam midagi. Jutustaja enda vanaema ema (see on siis kolmandat põlve) pühkinuvat kah oma silmi selle käterätiga, kui teda laulatet. Seda tehtud mälestu-seks, sest see rätt olnud ju merenoora mõrsjakink ranna-rahva pojale (24).

- C Kui hakatud ligemalt vaatama, — see olnud hoopis t e i s t m o o d i käterätt kui siin maa pääl. Siis kalurid tulnud randa, jutustand muile ja näidand rätti. Kõik vaa-delnud ja imetelnud, pole tahtnud esiteks u s k u d a g i, kuid räti tõttu pidand uskuma (32).

- D Nüüd see käterätt on lõpnud küll juba otsa, kuid see ol-nud veel jutustaja vanaema õel, kolm põlve tagasi, ja seda rätti hoitud ilmarahvale näitamiseks, et selline lugu on juhtund (35).

- E Veel jutustaja enda vanaisa näind seda rätti, — olnud suur pikk ilus ja kirju roosiline rätt, roosid otstel (36).

- VIII Ning see on tõesti sündind lugu, mida peab uskuma (36).

2) VEE ALL KÄIMISE REDAKTSIOON (lvü)

VARIANDID: 1—15, 17, 18, 20, 22, 26, 27, 29, 30, 31, 33, 34, 37.

- I Juba hämardund ja jõudnud tund, kus liivi külades Kuolka maaninal süüdatud põlema peerge. Olnud esmaspäeva õhtu, pühendet vana kombe järele hingedele¹⁾. Küla vanima manu, kes olnud suur kirjatark, tulnud kokku vestma juttu vanu liivi kalureid — küla „soomuslasi“, nagu nad end kutsund. Ka noorust lähedaist püügiputkadest koondund sinna ja oodand kannatamattusega, kunas vanad lõpetavad asjaliku jutlemise ja arutelu. Juba ammu küla vanim olnud töötand jutustada noortele mereemast ja tema kuulsusrikkast lossist Kuolka ranna ligidal. Penfe — nii kutsutud vanimat — olnudki sel õhtul hääs tujus, toppind täis oma piibu ja alustand jutu (4). —
- II aa Kord ammu „vanavanasti“ (37), mitu sada aastat tagasi (18).
- ab Veel tollel muistsel ajal, kus kalu meie meres olnud nõnda palju, et isaisad võind püüda neid lihtsate ja alles alge-
liste võrkega enam kui meie tänapäev²⁾, kus pole olnud veel Kuolkas tuletorni ega ole liikund merel aurikuid, kes oma pörina ja mürinaga heidutavad nüüd kalad, kus pole olnud ka veel neid alaliselt tormitsevaid laineid, mis paiskavad nüüd paadid kumali ja rebivad kõik võrgud, vaid kus olnud ilusad ja õndsad ajad, kus soodsad kevadpäevad ja soojad sügisööd hõlbustand esivanemate püüki, kus kõik kalurid austand palveis mereema ja toond talle hareduses ohvreid, mispärast mereema valindki just meie ranna omale kodukohaks, ehitand siia lainete rüppe oma lossi, eland siin segamatus rahus ja õnnitelnud kalureile aina rikkalikku saaki (1, 3, 4) ... —
- b siis sel ajal ühel vanal rannarahva kalamehel olnud õnn näha iseoma silmaga seda mereema lossi (1, 3).
- III a See olnud ühel õhtul (31) ~ reedel (14) ~ pühapäeva õhtul (33, 34, 37) ~ pühapäeva õhtupoolel (18) ~ kord laupäeva õhtul ühel kole halval püügiaastal, kus pole olnud mingisugust saaki (5) ~ jaanipäeva paigu suvel (34) ~ kord sügisel (37) ~ ühel vaikselt sügisõhtul (1, 4).
- b Meri olnud imetasane ja sile, et ühtki lainekest ei ole virvendelnud vetepinnal (1, 4).
- c Siis kaks kalurit kõnelnud omavahel kokku — minna ööseks merele vimme püüdma (1, 4).
- d Nad läind randa ja naiste abiga lükandki vette oma paadi (1).
- IV a Kalurid

¹⁾ Vt. § 90.²⁾ Vrdl. US 94.

- aa kaks vana (1, 4, 18, 30) kalameest (1, 4, 8, 14, 15, 17, 18, 20, 26, 27, 29, 30, 33, 34, 37) — isa ja poeg (15) ~ üks pime, teisel ainult üks silm (30) ~ üks neist vana pime pillimees Miki! (2, 20) ~ üks Pitka Jäkõp (Pikk Jaagup) ja teine va Tukki(ji) õdõmõz (Tukkuja Aadam) (18) ~ jutustaja enda ema emaisa Touzõl Matša oma kaaslasega (34) ~ Aándrõks ja Põtõr (37)
- ab neli meest (22, 31)
- ac üks vanamees üksi (5, 12) ja nimelt Menšt Mari vana-isa (12)
- b läind õõseks (20, 22, 29) merele (1, 4, 13, 17, 18, 22, 27, 29, 30, 31, 37) ~ kalale (2, 15, 21) ~ lesta-vadale (10, 20, 27, 33, 34) ~ silgule (5, 37) ~ heitma võrke vette (11) või merre (26)
- c siinsamas Iira-jõe suu kohal (12, 14) ~ Irel (29) ~ Kes-põr-oja (V) kohal, kus vanasti kirik vajund maa alla ja kus helistetavat veel täniseni kelli (34).
- V a Nad (~ ta—5) heitnud võrgud sisse (1, 4, 5, 15, 18, 20, 30) ~ merre (26, 31, 37), palund oma jumalat, mis neil sääl olnud — küllap siis mere jumalat (5) — ja lasknud ankru põhja (1, 4, 11, 13, 18, 20, 27, 34).
- ba Aga nende ankur pole ulatund põhja. Siis nad lasknud pikalt kõie järgi, sidund ankru kinni, ja siis lõpuks ankur hakand põhja (20).
- bb Aga see ankur sattund põhjas just toa künnise taha (13) ~ lossi künnisele (14) ~ akuraat väravatulbale (17) ~ läind blin-blin-blin otsekohe kiriku kellade pääle (34).
- ca Ning kalurid jäänd valvama ja ootama, kuni kalu koguneb võrkesse (1, 4).
- cb Siis nad vedand selle ankru ümbert platsilt kõik loomused ära ning istund puhkama ja sööma (27).
- cc Nad vedand natuke vada, kuni läind pimedaks (33).
- d Olnud ilus v a g a i l m (29), nii vaikne, nii vaikne, et paat pole põrmugi hõljund (1, 4).
- VI A a Mõlemad kalurid olnud moosekandid ja võtnud kaasa ka oma pillid. Oodates vimmu nad hakand mängima kurbi ja rõõmsaid viise, nii et isegi meri helidele vastavalt jäänd kurvaks või rõõmsaks. Ning kui helid vaikind, siis merigi olnud nii vaikne, et paat pole põrmugi liigahtund (4).
- b Mõlemad mehed toppind täis piibu ja süüand taela ja rauaga tubaka põlema, sest vana kalurite ütlus õpetab: kui piibutäis tubakat popsutet tühjaks, siis on ka paras aeg vedada loomust ja tõmmata võrgud välja (1, 4).
- c Vana kaluri kaaslane magand eelmisel ööl vähe ja hakand varsti n o r s k a m a, tõmmates veel läbi unegi vahete-vahel popsti ja popsti piipu ning lastes suitsu suust välja.

Vana kalur ise aga olnud täitsa v i r g e l laeva päras, suitsetand piipu ja mõelnud oma kaluriasju (1, 4).

B a Ü k s k a l u r e i s t (~kolm kalurit — 31) jäänd kohe (18) m a g a m a (15, 17, 18, 20, 26, 27, 29, 31, 33, 37) ja nimelt isa laeva põhjas (15) ~ Peeter laeva „sarves“ (37) ~ va Tukkuja Aadam, tekk üle pää (18), ega ole teadnud midagi, mis juhtund kaaslasega (17).

b Aga t e i n e k a l u r (~neljas 31) olnud ä r k v e l (14, 29, 31, 33) ~ jäänd valvama, et mõni laev ei purjetaks võrkele pääle (26). Ta süüdand piibu (37) ja suitsetand endamisi (26, 37) ja oodand, kuni kalad poeksid võrku (37). Ka magajal piip olnud suus ja temagi popsutand läbi une (26).

ca Ülalolija kalur ja nimelt poeg (15) ~ vana pime (20) Miki! (11, 20) ~ Pikk Jaagup (18), — see olnud m o o s e k a n t (2, 5, 11, 14, 20, 26, 27) ja temal olnud kaasas ka pill (11, 22, 27) ~ viiul (12, 20) ~ suur kannel (18). Ta istund laeva „sarves“ (15) ja mängind kaaslase magades sää! merel (12) paadis (13) oma pilli (13, 15, 20, 27), üht laulu (5) ~ kanneldand sää! (18).

cb Ä n d r ö k s olnud moosekant kah, kuid tal pole olnud kaasas mingit pilli (37).

da Lõpuks suikund ka valvav kalamees magama (29).

db Mõlemad mehed jäänd paati magama (30).

VII A a Korrage vanamees näind mõni jalg maad paadist eemal tõusvat veest aeglaselt välja üht pääd, siis kaela, rindu, keha, kuni vormund nähtavale terve n a i s t e r a h v a k u j u, käharad valkjad juuksed toreda merevaigust ehtega, pikad valendavad rõivad valgeist mererohtest ja veel valgem põll peenimast ja valgeimast purjeriidest, kirjatud punase tikandusega (1, 4).

b Olnud juba pime öö, aga naisest helkind imelikku v a l g u s t, nii et võind hästi näha tema imeilusat nägu ja kogu (1).

c Vanamees e h m u n d, tahtnud hüüda oma tukkuvat kaaslasi (1), talle tulnud ent meelde isaisade õpetus, et merel ei tohita näidata kaaslasele seda, mida nähakse ise, muidu juhtuks õnnetus ¹⁾, ja sellepärast siis ta jäänd vaiki (1, 4).

B Kui vanamees lõpetand oma laulu mängimise, siis vesi paadi küljel hakand liikuma, ning kalur h e i t u n d n a g u natukene ära. Säälsamas ta näind, kuis üks ilus m a a r j a n e i t s i suure pika patsiga seljal tõusnud paadi vee-rest üles (5).

C Kui ta nii mängind, sää! tõusnud t u u l t, ja l a i n e t u s e s t kerkind üles üks n a i n e, suur valge põll ees (15).

¹⁾ Vt. § 61.

- D Saand ta tükk aega mängind, sääl tõusnud vee seest paadi kõrvalt üles üks naine — m e r e e m a (18).
- E Valvav kalur suitsetand ühe piibutäie ära, sääl tulnud paadi manu m e r e e m a (26).
- F Kui ta nii sääl mängind, tulnud korruga üks naisterahvas valge põllega, üks n e i d (27).
- G Nõnda kui valvaja uinahtund tukkuma, kohe keegi pannud oma käe tema külge — m e r e e m a (29).
- H Ärkvelolija näind, kuis vee alt tekkind pinna pääle m e e s (31).
- I Paati tulnud sisse üks ilus n e i t s i p r u u d i r i i d e i s, kroonitet ja triibulises seelikus (34).
- J Laeva pära kohalt veest tulnud välja ilus kollaste juus- tega n a i s t e r a h v a s, poolkala-poolinimest, väga noor ta pole olnud — n a t ¹⁾ või mererahvas, kuis selliseid kut- sutud (37).
- K Kaluri manu tulnud (8, 10, 11, 13, 20, 22, 33) ~ tõusnud veest (14) ~ tekkind (12) üks n e i d (8, 11) ~ maarja- rahva seast üks m a a r j a n e i t s i (10) ~ n o o r a (22) ~ üks naine (33) ~ m e r e e m a (13, 30) ~ m e r e - i n i m e n e (2, 20, 30) ~ m e e s t e r a h v a s (14) ~ üks noor poiss (12).
- VIII A Üliloomulik naine tulnud paadi parda manu, nikutand ka- lurile käega ja öelnud pehmelt kõlava häälega: „Tasa, vana, ära karda! Olen m e r e e m a, kes on hällitand sind juba lapsepõlvest pääle oma laineil ja suvatsend sulle sa- geli rikkalikku saaki. Kuid täna on mu t ü t r e p u l m p ä i k e s e p o j a g a. Sõitnud koju, leidsime, et kalas- tades oled heitnud oma ankru otse minu lossi värava kün- nisele. Sellepärast ole nii hää, tule mulle alla kaasa ja võta ankur ära, et noorpaar pääseks lossi (1, 4). Te mõlemad kaaslasega võite mängida pilli mu tütre pulmas“ (4).
- B Maarjaneitsi palund, ärgu mees heitugu, ta tahtvat kõ- nelda vähe kaluriga. Vanamees teind risti endale ette, palnud tasa oma jumalat ja küsind, mida ta tahab siis temast. Nüüd maarjaneitsi öelnud: „Mind on saadetud su manu sellise palvega: meil on praegu pulm, minu isa oli väljas ja kuulnud, kuis keegi mängind vee pääl, ja siis ta saatis mind vaatama, kes see selline on ja mida ta teeb, ning pärast isa käskis mul paluda sind, et sa tuleksid oma pilliga mulle kaasa“ (5).
- C a Ilmuja öelnud kalurile nõnda:
 aa tõusku ta üles (29), kalurite ankur kukkunuvat otse nende toa künnisele (6, 11), vedagu nad oma ankur välja (11) ~ tõstku ankur üles ja pangu raasike kaugemale, praegu see olevat otse tema ukse ees (31), neil olevat all para-

¹⁾ Vt. § 73.

jasti pulm (11), astugu kalur tema põllele (10, 14) ja tulgu nende manu pulma (8) ~ tema tütre pulma (13, 29) ~ tema enda pulma (6, 11, 12) pilli mängima (11, 12, 13).

ab kalurid heitnuvat oma ankru tema lossi künnisele, võtku nad ankur ära, ta tütrele olevat täna pulm ja nad ei saavat sõita sisse. Edasi naine kutsund isa ja poega kah pulma (15).

ac tõstku nad oma ankur üles, see olevat ta toa künnisel, noorpaar peaks minema tuppa, kuid ankur on ees (18).

ad võtku kalur ankur üles, nende pruut olevat ukse ees, ei pääsvat ent sisse. Ja siis kutsund lüülarit kah pulma (22).

ae „Teie ankur on minu toa ees, kuna mina pean täna öösel pulmi.“ Ja siis ta öelnud, tulgu Mikil' pulma mängima (20).

af nad pannuvat oma ankru tema lossi künnisele, tema — mereema — tütrele olevat just parajasti pulm päikesepojaga, nüüd kohe pulmalised tulevat koju, pruutpaar sõitvat laulatusjumalateenistusest koju, kuid ei saavat lossi sisse, sest ankur olevat künnisel, — tulgu sellepärast mees temaga kaasa tõstma seda ankrut ära (26).

ag kui ta nii ilusasti võib mängida, tulgu siis neile pulma pillimeheks, kalurite ankur olevat nende künnise all, parajasti noorpaar sõitvat koju ega pääsvat sisse, — tulgu võtku kalur oma ankur eest ära (27).

ah võtku ankur, neil pulmad, ankur aga ees. Ühesilmalise kaluri mereema kutsund kaasa (30).

ai võtku nad ankur üles ja pangu kaugemale, see olevat otsekohe nende toa ukse juures, — kui pruut tuleb koju, siis ei pääse sisse (33).

aj miks nad heitnud oma ankru neile ukse ette, noorpaar sõitvat koju. Ja neid palund kalurit oma pulma (34).

ak „Miks teie olete visand ankru minu lossi künnisesse! Mu tütrele on täna pulm, nad ei saa enam kuidagi sisse. Tule mulle kaasa ja võta oma ankur üles.“ (37).

IX A aa Jaagup tõstnud ankru vähe üles ja lasknud teise kohta põhja. Siis mereema tulnud uuesti üles ja ütelnud, et kuna ta nii ilusasti on mängind, tulgu siis talle pulma mängima, ta tütar läinuvat mehele (18).

ab Ülalolev kalur tõstnud ankru üles ja heitnud teise kohta sisse. Nüüd naine kutsund teda kah pulma. Mees vastand, ta läheks küll, kui ta saaks hommikul tagasi (33).

B Mees ajand vastu: „Mis sa nüüd lollusi kõneled! Kas siis vee all tube kah on?“ — „Nu jah, kui sa ei usu, siis

tule vaatama. Minu tütrele on täna õhtul pulm, — võta sa säält paadi kapist see pisikene ärmoonika ühes, et võiksid meile mängida.“ (31).

- X A a Vanamees vastand kutse pääle, mereemat ta usaldavat julgesti, ja palund õpetada, kuis saada alla vee ning täita ülesannet. Mereema naeratelnud, võtnud vanamehe käest kinni, katnud põllega ta silmad ja laskund vee alla (1, 4).
- b Siis mereema tõusnud teist korda ja viind vee alla ka vanamehe kaaslaste mänguriistega, kattes temagi silmad kinni (4).
- B Kuid kaluril olnud hirm ja ta öelnud: „Mina patune ei ei tohi Teiega ühes minna.“ Maarjaneitsi julgustand teda: „Ära karda mitte midagi, tule aga julgesti kaasa, mina viin sind igaltpoolt läbi.“ Siis vanamees jätnud oma võrgud merre, sidund paadi võrgukõide, heitnud risti ette ja astund paadist välja, läind maarjaneitsile järgi. Vesi avanend valla ja nemad läind mere põhja, ning säälnudki see koht, kus maarjarahvas pidand oma pulma (5).
- C Üks kalureist pole uskund seda, see jäetud paati ja tema tulnud üksinda randa tagasi. Kuid teine uskund, astund paadist vette ja läind neitsiga ühes nagu mööda maad avasilmi, silmi pole seotudki kinni (8).
- D Kalur sõnand vastu, kuidas ta saab minna, kui igalpool ümber on vesi. Kutsuja poiss tõstnud ette sellise põlle ja lasknud astuda sellele pääle. Mees astund põllele ning olnudki kohe pulmatoa künnisel (12).
- E Mees ütelnud, et ta ei tohi astuda paadist välja, ta upub ära. Siis mereema laotand oma põlle ette, astugu pääle. Mees astund põllele, ja nad läind siis — ei vett, ei midagi enam (13).
- F Moosekant vastand, ta upub ära, ta ei saa minna. Neid öelnud, ta annab oma põlle talle pää pääle, siis ei upu. Ning nõnda nad siis läindki (27).
- G aa Nõnda kui kalur astund maarjaneitsi põllele, nii ta ka astund üle künnise pulmatuppa (10).
- ab Mereema mähkind oma põlle kaluri pää ümber, ja kohe nad olnudki lossi man (26).
- H Naine võtnud isa ja poja ilusasti sülle ja kandnud nad vee alla, nii et vesi pole saand nende ligigi. Isegi paat kadund veepinnalt ära (15).
- I Mereemal olnud põll kui käterätt, käsknud mehel panna selle ümber pää, siis ei juhtuvat midagi viga. Ning nõnda ta viindki mehe merepõhja (29).
- J Nagu kästüd, kalur võtnud ärmoonika kätte, võõras mees taas võtnud valge käteräti, mähkind selle kaluril ümber pää, ning siis nad läind vee alla (31).

- K** Mõlemad mehed astund merre lahti silmi, astund paadist välja, v e s i l a g u n e n d e e s t v a l l a — ja värav olnud lahti suurde lossi (34).
- L a** Andres jäänd mõtlema, kuis ta saab minna merepõhja (37).
- b** Siis see mereinimene (20) ~ mereema (18, 22) ~ naine (33, 37) ~ peigmees (14) võtnud mähkind riide kaluril ümber pää (20, 37) ~ mähkind oma põlle pillimehel pää ümber (22) löönd oma põlle mehel üle pää (33) võtnud pillimehe oma põlle sisse (18)
- c** ja viind kaluri enesega kaasa (37) vee alla põhja (14, 18, 20, 22, 37) mereneitsi või noora pulma (22) ~ oma pulma mängima (14).
- M a a** Mees läind siis naisega koos vee alla tuppa (33).
- a b** Mihkel läind neiuga kaasa (11).
- XI A a** Jõudnud merepõhja, jumalatar võtnud katte silme eest... — säälnud ütlematult ilus klaasloss kuldväravate ja kristallakendega, mis olnud raamitud kalleist kalleimaisse pärlesse. Värava künnisel olnud tõesti vana a n - k u r ja värava ees seisnud kaunis teokarpest vanker soomusratastega, kuna vankril istund noorpaar, kuldkroonid pääs; vankrit saatnud igasugu merekalad mängeldes ja vedand seda suurimad ning parimad kalad. Vanamees kõrvaldand viivitamata ankru lossi uksest, ja kohe merejumalatar avand teemantvõtmega kuldvärava ja lasknud noorpaari sisse, ka vanamehele antud noogutusega märku sissetulemiseks (1, 4).
- b** Lossis mõlemaid kalureid palutud m ä n g i d a pulmalugusid, ja nad mängind muidki lugusid. Pulmavõõrad olnud väga rõõmsad ilusate muusikahelide üle, pillimehi kostitet igasugu söökide ja jookega. Külalised kõnelnud omavahel ainult l i i v i k e e l t (4).
- c** Mängind tükk aega, vanamehe kaaslastele tulnud meelde võrgud. Siis mereema tulnud manu, haarand sellel käest ja kandnud tema tagasi paati ühes pilliga. Paadis see kalur jätkand magamist, lastes aeg-ajalt suitsu läbi huulte, kuna vana kalur jäänd veel alla pulma (4).
- d** Ei saa kirjeldada, mida kõike vanamees näind lossis. Puhad aina hiiland ja särand rikkusest ja uhkusest, kuid ilusaim veel kõigest olnud noorpaari ehe pidulaua. Vanameeski kutsutud lauda, kus pole puudund kalleimate söökide ja jookide, kuninglikkude küpsiste ja veinide hulgas ka vahutav õlu läbipaistvais merevaikpeekreis (1, 4).
- B a** Säälnud merepõhjas olnud teokarpega ülekasvand kivisid üks paik ümbertringi täis ja säälnud selline nagu ukse koht, kust kalur viidud sisse. Sees olnud nii ilus, et tema pole võind vaadata oma silmega, vaid n ä r b u n d ä r a. Siis

seesama maarjaneitsi, kes tulnud ta järgi, see toond talle vett ja käteräti, las ta pesku oma silmi. Pärast seda ta pole närbund enam ära, silmad pole kah. kartnud enam vaadata ja siis ta näind kõike seda maarjarahva au. — Säälnud väga palju rahvast ja kõik olnud ta vastu väga lahked ning hääd, palund teda, et ta oleks mõne aja ka nende juures (5).

b Hiljem tulnud peigmees oma pruudiga ja palund teda mängida, niisama nagu ta mängind oma paadis. Ta saand julgemaks ning mängind siis kah. Ja kõik olnud nii rõõmsad, nii õnnelikud (5).

c Nõnda ta olnud sääln maarjarahva man kolm päeva ja kolm ööd, aga aeg läind nii ruttu, et ta pole saand arugi, vaid mõtelnud ikka, et varsti jõuab vast hommik, vaja minna võrke vaatama. Ta ütelnud maarjaneitsi peiule, et nüüd päikene on tõusnud vast juba, et ta peaks minema võrke vaatama. Ja pulmalised pole pidand teda kah siis enam kinni (5).

C Pulmas mereema seletand mehele: „Olen hällitelnud teid küllalt juba oma laineil — nüüd ma lähene ära. Ning kuni viibin ära, nii pikalt kestab väga halb ilm.“ Kuid ta on töotand tulla tagasi (7).

D a All olnud koleilus loss, kuld ja hõbe aina hiiland igalpool. Peetud pulma, nör-poiss¹⁾ olnud peigmeheks (15).

b Naine seletand kalurile, ta olevat õnneema. Kuni ta oma lossiga on siin, niipikalt ülal inimesil olevat väga ilm ja palju kalu. Kuid nüüd ta ei võivat enam elada siin, sest aurikud sõitvat liiaks üle ta lossi ega andvat talle enam armu. Ja kui ta läheb nüüd ära, siis kalu ei saadavat enam nii palju ning tulevat suuri torme (15).

E a Merepõhjas olnud suur ilus loss, toredate teokarpega kaunistet tõld olnud sääln, neli meresiga hobuseiks ees (18).

b Hommikul mereema ütelnud, et nüüd ta viib kaluri taas paati tagasi, ja seletand veel, tal olevat kolm poega, igal oma riik. Üks olevat Fiinõ-maal (Soomes) Ugland juures ja valitsevat Soomemere üle; teine olevat Kullõn saarel Kategat'i alguses, Kullõn-kivi juures ja valitsevat Kategatt'i ja Skägõrakki; kolmas, vanim poeg, olevat Gibraltaris Vahemerde valitsemas, kuna tema ise, mereema, olevat siin meie meres. (Sel ajal, kui mereema ise valitsend siin, olnud ilus rannik ja pärnad kasvand otse kaldal, nii et kalurid pälava päikese eest võind minna pärnade alla puhkama.) Kuid edasi mereema öelnud, et ta läheb siit ära, et ta enam siia ei jää, sest siia tulevat selliseid võõraid inimesi, kes kõnelevad võõrast keelt ja riisu-

¹⁾ Vt. § 64.

vad raudmöökega, — seda ta ei tahtvat ja minevat eemale kõige oma lossiga, siis aga tulevat torme ja halbu aegu. (Küllap sel mereemal olnud tütreid enam, ja muude merede valitsejad olnud neil kosilasiks — eks seda pulma sääl ju peetud.) (18).

- F Vee all põhjas pime kalur näind palju inimesi, nende seas naisi pikkade ja mehi lühikeste juustega; pruut olnud selline ilus, kuld kroon pääs, ja neil inimesil olnud päälmine pool keha inimest, alumine kala. Ning peigmees lasknud teda m ä n g i d a, tema mängindki siis, ja nemad tantsind küllalt (20).
- G a Jah, suureks imestuseks kalurile, — a n k u r olnud jäänd tõesti lossi künnise taha kinni. Tema võtnud siis ruttu ja tõstnud ankru ära (26).
- b Loss ise olnud nii imeilus, nii ilus, särand ja helkind aina, olnud tehtud puha kui klaasist, briljantest või muust sellisest, mida maa pääl vast ei olegi, teokarpest ja kõigest. Siis pruutpaar tulnud sõites koju ja kõiksugu merekalu olnud tõlla ees vedamas, suuri ja pisikesi, igasugu sorti kalu hobuste asemel, kuna tõld olnud tehtud teokarpest. Ja pärast mindud sööma, ka kalurile antud süüa-juua kes teab mida kõike. Helmed aina hiiland sääl lossis ja helmeist olnud ka taldrikud, seinaveeredki olnud täis helmeist, iluasju ja puha (26).
- c Mereema seletand veel kalurile nii, et nüüd ta minevat ära üsna varsti siit merest kõige oma lossiga mujale, sest siia tulevat nüüd laevu, mis müravad ja mil ei ole purji, need tegevat merevee segaseks, nii et meri kihab ja kahab kiia ilma tormitagi. Kalureil pääle ta äraminekut häid aegu ei tulevat, enam olevat oodata tormiseid kui vagu päevi. Kuid enne viimispäeva ta toovat oma lossi veel kord tagasi siia Kuolka maanina manu, ja siis tulevat taas ilusaid vagu päevi ja püügiõnne kalureile (26).
- H Merepõhjas mererahval olnud oma tuba ja sääl peetud pulma. Olnud suur ilus klaastuba, ja tõesti — a n k u r seisnud sääl künnise all. Kohe kalur tõstnud ankru ära ja läind ise tuppa sisse. Noorpaar tulnud koju. Tuba olnud täis pulmalisi, ning kalur m ä n g i n d siis sääl ja söönd; kõike olnud samuti kui siin maa pääl — saia, jooki ja muud (27).
- I a Natuke aega nad oodand, sääl pulmalised tulnud koju, kõik ratsa suurtel kaladel seljas. Siis joodud ja söödud (33).
- b N õ r - e m a ¹⁾ või see Mere Griet ütelnud, et ta ei

¹⁾ Vth. § 64.

püsi enam siin, nad lahkuvat siit kõigi oma suurte kaladega, ja sellepärast siin rannas pole tänapäevani enam suuri kalu, kuna vanasti neid olnud väga palju (33).

- J Kogu õo nad pidand pulma. Isandaid olnud lossis juba ees. Meremehed kurtnud, et neil pole pulma riideid seljas, kuid neilegi antud kohe riided. Mõrsjaks olnud üks vae-s-laps, kes jutustand endast, kuis ta läind randa suplema ja kuis merekuningas, hall mees, võtnud ning viind tema enda lossi, nüüd ta olevat lossipoja pruut (34).
- K a Nad tulnud ilusa lossi manu, ja tõesti — ankur olnud künnises. Ändrõks võtnud ankru välja, ja pulmalised läind kõik lossi sisse pulma pidama. Neil olnud merekarpest ratastega vankrid ja igasugu kalu olnud hobuseiks. Pruudil olnud kuldriided seljas ja selline kroon pääs, mis särand nagu päikene. (Seda ei teata kõnelda, kes see peig olnud.) Loss olnud tore (37).
- b Lossis mängitud ja tantsitud. Kuid esiteks pole olnud moosekanti. Siis see mereema andnud Ändrõks'ile ühe suure puhkpilli, töotades hästi maksta mängu eest. Ändrõks mängind ja mõelnud endamisi, et nii pikalt võib mängida, kuni kalad poevad võrku (37).
- c Pulma lõpul vastu hommikut mereema öelnud kalurile, et viib tema koju ja annab talle midagi mälestuseks. Edasi mereema öelnud: „Mina tõstan oma lossi siit kohalt ära teisale, sest üle lossi liiguvad sellised mehed, keda ma kardan (need olnud need aurikud). Kogu aja, kuni mu loss oli siin, teie kalastasite vaga ilmaga. Kuid nüüd, kui ma lähen oma lossiga ära, hakkavad puhuma tormid.“ Sest ajast päale täniseni ongi aina tormine meri, kuna vanasti, kui see loss olnud Kuolka nina kohal, olnud vaga ilm (37).
- L a Mõne aja pärast tekkind väga toredad toad, puha puust (31) ~ olnud ilusad suured toad otsekui keisriloss, teokarpega kõik ilustet (8) ~ merepõhjas olnud tore loss (29) ~ olnud ilus tuba, ja pruut, see mereema tütar, olnud kenasti riidet (13).
- b Sääl tantsitud ja peetud siis mererahva pulma (8) ~ mereneitsid või (mere)noorad pidand meres oma pulma (9); pulmarahvas olnud poolinimesi-poolkalu (20).
- c Sääl mängitud muusikat (29) ~ sääl olnud moosekante kah (30), ning kalur mängind siis sääl pulmas (12, 13, 17, 22) õo otsa (22) ~ hakand mängima oma ärmoonikat (31) ~ kalur ise olnud ka muusikamees ja temagi pidand sääl mängima (29) ~ kalur ise küll pillimees ega mängija pole olnud (30).
- d Sääl pruut astund sisse ja kutsund teda sööma. Kõik asjad olnud puust: taldrikud, kahvlid, lusikad ja puha (31).

e Pärast sööki see mees, kes toond kaluri vee alla, öelnud, et nüüd pulm on läbi ja ta viib kaluri tagasi (31).

XII A Pärast mõrsja annetand pulmalisile kinke oma veimevakast ja tulnud ka vana kaluri manu, andnud talle valge purjeriidest r ä t i punast kirja tikandusiga otstel ja öelnud: „Hää vanake! selle eest, et sa kunagi pole viivitand tuua merejumalatarile tänuohvreid ja ka täna öhtul kuulasid mu ema palvet, — võta kingiks see rätt, mis on tehtud kaugeis mais peenest purjeriidest. See rätt on parim leid su elus ja annab sulle püügiõnne viimse elulõpuni.“ (1, 4).

B Kui kalur öelnud, et tal vaja minna võrke vedama, siis pruut andnud talle mälestuseks sellesama silmar ä t i, millega mees pühkind alul oma silmi, kui ta läind vee alla ja närbund ära. Ning see rätt olnud selline, millist siin maa pääl keegi ei oska kudada (5).

C Pärast sööki (26, 31), kui jõudnud äramineku aeg (20), parajasti enne kaluri paati tagasi viimist tulnud sisse (31) pruut ja annetand pulmalisile kinke oma veimevakast (26). Kalurile pruut andnud pika punast kirja otstega (20, 26) silmar ä t i (20, 26, 31) või sidund valge punatriibulise narmasotstega silmar ä t i kalurile pilli ümber (27) — vt. ka XV E b.

D Pulma lõpul vastu hommikut mereema andnud kalurile kirjatud silmar ä t i ja öelnud: „Kui sa hoiad seda alles, siis saad sellega rikkaks.“ (37).

E Mereema andnud moosekandile (paati tagasi tuues) pulmakingiks ilusa punatriibulise silmar ä t i, millist siin maa pääl pole olemaski (18).

F Keskööl võetud pruudil kroon maha ja siis antud pulma-kinke veimevakast. Kalur saand punaste otste ja punaste narmastega silmar ä t i, ja suur lai vöö seotud talle üle õla (33).

H Öösel antud kõigile pulmakingiks punaste otse ja narmastega silmar ä t t e ning s ä ä r e p a e l u (34).

I Mängimise eest tasuks (13) kalur saand pulmakingiks s ä r g i, s u k a d, k i n d a d (11) ~ suure pika r ä t i (22) ~ „silmar ä t i“, s. t. käteräti (10, 17, 22) ~ kuldsete tähtega kirjatud silmaräti (15) ~ suure (13) punaseks tikitud otstega silmaräti (13, 14, 29, 30) ~ valge silmaräti punaste otstega, mis olnud kirjatud punase lõngaga nõnda, et keegi pole mõistnud teha nii järgi (12).

XIII A Aupaklik vanamees suudelnud tänutäheks mõrsja kätt ja läind eemale (1). Säälnud talle järgi mereema, saatnud tema ukseni, katnud põllega pää ja viind kaluri t a g a s i p a a t i (1, 4).

- B Seesama maarjaneitsi, kes viind kaluri vee alla (see pole olnud pruut — 5), see toond ta ka paati tagasi (5, 10).
- C Kui olnud äratuleku aeg, siis mereema oma riietega toond moosekandi jälle paati tagasi (13).
- D Poeg tahtnud tagasi üles oma paati. Õnneema võtnud, mähkind poja oma põllesse ja toond üles paati. Isa aga jäänd hommikuni mängima pulmas. Hommikul õnneema kandnud ka isa paati (15).
- E Mereema mähkind uuesti kaluril pää oma põllesse (18) ~ pannud kaluri pää ümber oma põlle (26) või riide (37) ja toond ta paati tagasi (18, 26, 37).
- F a Öösel mehed palund: aeg koju minna (34) ~ kalur palund, et varsti jõuab hommik, ta tahaks koju tagasi (33).
b Kohe pruudi ema löönd oma põlle tal ümber pää ja viind kaluri tagasi paati (33).
- G Peigmees toond pimedal lüülari tagasi paati (20) ~ mees võtnud viind kaluri paati tagasi (31) ja läind siis ise ära (20).
- H Enne päevatõusu kalur toodud paati tagasi (29).
- I Moosekant tulnud oma paati tagasi (11, 27).
Vt. ka XVII D.
- XIV A Lahkudes mereema ütelnud veel kalurile: „Armas poeg, ütle sa ka muile minu kalureist poegele, et olen võtnud nõuks viia oma asupaiga teisale, sest sel merel hakkab sõitma võõraid inimesi soomusrüüs ja võõra keelega, mispärast edaspidi siin merel tuleb ka palju torme ja tuuliseid päevi.“ Vana kalamees vajund mõtteisse, hoolimata midagi ümbrusest, mida nähes mereema jatkand: „Ometi loodan, et kunagi see muutub taas teiseks. Siis siiran jälle oma lossi siia ja lasen tuuleema tasa hõljutella siit maa poegade laevu mu laineil.“ Öelnud selle, mereema lehvitan lahkumiseks käega ja vajund tasatasakesi vete rüppe (1, 4). — Vrdl. XI C, D, E, G, H, K.
- B Vt. XII C ja E.
- XV A a Vanamees kaua-kaua silmitsend kohta, kuhu kadund mereema. Talle tundund kõik otsekui unenäona, kuid kaela seotud rätt tunnistand juhtumise tõelisust. Vanamees äratand hõikega kaaslane (1, 4).
b Kaaslane haigutand ja tõmmand piibust viimseid popse, — kõik tubak polnud tal siis vahepääl veel äragi põlend (1).
c Ka kaaslane, kelle mereema toond varem paati tagasi, jutustand midagi otsekui unes nähtud merepõhja-ilmutusest (4).
- B Nii kaua aega kalur olnudki ära, et kaaslane saand suitsetada läbi une ühe piibutäie ära ja teine täis pole olnud veel tühi. Magaja kaaslane pole peaaegu uskundki

- lugu, kuid siis kalur näidand silmarätti, mille mereema tütar talle kinkind (26).
- C Teine mees magand veel üha — nii ruttu olnud peetud need pulmad sääl vee all. Kalur ajand kaaslase üles ja näidand sellele oma pulmakinki. — Kus mehel andnud imestada, kuis teine tema magades saand käia ära pulmas. Ja kui polnuks seda silmarätti ega vööd, vaat kaaslane ei uskunukski seda juttu, vaid pidanuks unenäoks (33).
- D Va Tukkuja Aadam magand aga päälegi paadis oma und. Siis Pikk Jaagup seletand Aadamale, mida ta öösel teind. See pole uskund. Jaagup näidand silmarätti, — siis uskund (18).
- E a Kalur äratand kaaslased üles ja öelnud: „Va, ma olin pulmas. Näete, mis mulle kingiti. Selle pruut ise andis mulle.“ (31)
- b Kaaslased pole uskund kogu lugu, kuid suur pikk rätik või silmarätik olnud seotud pilli ümber, — sellepärast pidand uskuma (22).
- F Kalur ajand üles oma kaaslase, hakand vedama võrke ja tulnud koju (20).
Vt. ka XVII A, B.
- XVI A Kalurid hakand vedama oma püüniseid, mis olnud nii tungal täis vimme, et nad vaevalt suutnud sikutada võrke paati. Veel keegi polnud tõmmand sellist loomust nagu nemad täna kahekesi (1, 4).
- B Siis kalur vedand võrgud välja, ja need olnud nii kalu täis, nagu ta polnud näind veel iialgi ega uskunukski sellist saaki (5).
- C Nad vedand võrgud välja, — olnud niipalju kalu, niipalju kalu, mis kubisend täis (15, 18, 26, 31), et paat pidand vajuma peaaegu ära (15) ~ et vaevalt nad saand paadiga randa (18) ~ et nad saand kogu laadungi (26).
- D Nad hakand vedama lesti ja saand kole palju kalu (33).
- E Mehed olnud pulmaskäigust nii joobnud, et pole mäletand, kas nad üldse vedandki vada, aga paat olnud lesti täis (34).
- XVII A Nad sõudnud randa. Alles siis, lõpetand töö, vanamees usaldand jutustada kogu merel juhtund lugu kaaslasele, kes pole seda uskund, kuid rätt sundind uskuma (1). — Vt. XV.
- B a Rannal vana kalamees hakand jutustama jumalalist juhtumust ja näitama rätti, sest keegi pole tahtnud uskuda lugu (4).
- b Ka paistnud kalureile rannas kõik võõraks jäänd ja tundmata otsekuu äranõiutud kohas. Randlased põgenend ära kalurite eest, keda peetud kadunuiks juba kümme

a a s t a t sest päevast pääle, kus nad läind kahekesi püügile. Kalureile taas tundund, nagu olnuksid nad ära ainult ühe öö (4).

C a Kalur läind koju. Kodurahvas arvand, et ta on uppund ära: kolm ööd-päeva olnud sest mööda (5).

b Siis vanamees jutustand oma juhtumust, kuid kodused pole uskund. Tema näidand silmarätti, ja siis nad puha hakand uskuma (5).

D Kahe-kolme päeva pärast kalur toodud merest jälle randa tagasi, ja siis ta läind koju (8).

E Nad tulnud randa, — sääl puha olnud jäänd võöraks, nii võöraks, ja needki harvad, keda nad vähekesse tundnud, jäänd sootu vanaks. Siis nad saand kuulda, et nad olnud ära kümme aastat. Kõik arvand neid uppunuvat, kuna nad oma arust olnud ära ainult ühe öö. Nad isegi jäänd selle ajaga palju vanemaks (15).

F Kõik olnud jäänd nii võöraks, pole olnud enam kaaslast Peetrit, ei kalureid, ei seda paati, — midagi pole olnud enam selline kui enne. Rannas kõik talud olnud võõrad, keegi pole tundnud teda enam. Kui ta hakand kõnelema, kus ta käind, siis tuletet meelde, et v a n a s t i vanal ajal üks kalamees kadund kalapüügil paadist ära. Ning nüüd saadud aru, et see olnud sama mees (37).

XVIII A Jõudnud randa, kalurid hakand asetama püüniseid paigale. Vaevalt nad lõpetand oma töö, kui meri hakand lainetama ja möllama, tõusnud marutuul, mis kihutand laineid kaldale kui kaljusid. Vana kalamees paljastand aupaklikult pää, kumardund otsekui lahkumistervituseks mere poole ja öelnud oma kaaslasale: „Kas sa kuuled! Nüüd mereema läheb meie mant ära. Kuid kord ta tuleb veel tagasi...“ (1, 4).

B Kalurid tulnud randa ja vedand paadi kaldale. Siis kohe meri hakand möirgama ja mässama, tekkind hiiglalaineid. Siis vana Jaagup öelnud: „Nüüd mereema sõidab meie merest välja mujale.“ Ja Jaagup tõstnud veel kübarat ning lehvitelnud sellega... Sest ajast pääle täniseni jätkuvadki suured tormid ja halvad ajad (18).

XIX A a Vanal kalamehel olnud elulõpuni kalaõnne (1, 4).

b Lastelastelegi ta jutustand veel oma lugu pikkel pühaõhtuil, nokitsedes ise aeru või võrgu kallal (1).

B Kalur ise pärast seda juhust andnud aina mereemale ohvreid, ja siis tal olnud ka alati kalu enam kui muil (26).

C See kalur saand rikkaks ja tal olnud alati suur kalaõnn (37).

XX A a Selle r ä t i mängija kalamees toond koju (17), hoidnud teda omal mälestuseks (27, 37) ja näidand muile inimesile (17, 20, 27, 29, 31) ja veel edasi oma lastelastele seda

- (20), las need usuksid, et see tõesti nii on juhtund (27), ning seda rätti viidud pulmakohtessegi pulmarahvale näitamiseks (20).
- b Ning milline imeline rätik olnud see, mis kingitud mehele meres pulmas: ei ta ole kulund ära, ei ta ole läind mustaks, tarvitetagu teda kuipalju tahte (31).
 - c Selle silmarätiga arstitud palju haigeid terveks (5).
 - d Kuid pärast vana kalamehe surma see rättki kadund ära (1, 4).
- B See rätt püsind veel kaua siin rannikul (10):
- aa Jutustaja ise vanasti näind veel seda rätti (12).
 - ab Kui jutustaja olnud veel plika, siis vanarahvas kõnelnud ikka, et nad ise oma silmaga näind seda käterätti; vanasti seotud alati see käterätt iga mõrvoja veimevaka ümber, kui vakka viidud peiu manu (26).
 - ac Jutustaja ise lapsepõlves koos teiste plikadega käind seda rätti Irel vaatamas (29).
 - ad Jutustaja enda vanaema veel näind, et mõlemal mehel olnud käterätt ja säärepael (34).
- C Siinsamas külas (L) eland vanasti mees, kes tõendand, et tema ise olnudki mereneitsite pulmas, ja näidand mitte-uskujatele käterätti, mille ta saand kingiks, — see olnud imeilus rätt (9).
- XXI A a Seda lugu jutustand Bēl'ta (L) vana Jaani isa (5).
- b Lugu ise juhtund õieti selle tõttu, et kalur läind merele laupäeva õhtul, sest olnud näljaaeg, ja siis ta näindki seda maarjaneitsit või püha neitsit. Harilikult aga minnakse ju ainult tööpäeva õhtuti kalale ega nähta midagi (5).
- B Jutustaja enda vanaema kõnelnud seda lugu väga palju (17).
- C Seda lugu jutustav külavanem peatund vähekeseks, tõmand hinge tagasi, toetand pää küünarnukile ja jätkand siis: „Mereema töotus ja vana kalamehe ennustus ta tagasitulekust pole läind veel täide. Kuolka rannas üha edasi möllavad hirmsad tormid, paisates laineid kui kaljusid vastu kallast. Mereema loss on sügaval ja kaugel meie rannast, sinna ei ulatu enam ühegi kaluri ankur...“ Üks öö kui kümme aastat ja kümme aastat nagu öö... — Jutustaja jäänd vait (4).

Esitet variantide rohkus tumestab esialgu oma detailide kirjavusega üldpildi sellest loost, mida võiks nimetada liivi rahvakese šedövriks. Kui kõrvaldada aga üksikasjad, siis koorub nähtavale hoopis lihtne ja kodune muistendi tuum: kaks kalurit lähevad vaikse ilmaga ööseks merele, heidavad võrgud, viskavad ankru ja jäävad magama paati; läbi une keegi nagu paluks neid

tõsta ankru teisale: vee all olevat parajasti pulm, ankur ent seisvat künnisel ees, pulmarahvas ei pääsvat sisse; kalur(id) tõstavad ankru mujale ja leiavad hommikul otsekui pulmakingina ankru küljest imelise käteräti. — Just *a n k r u - m o t i i v* näib olevat algupäraselt jutu päämomendiks, eriti nimelt Ida-Liivis. Kuid sellele on seltsind lisaks muid väga huvitavaid kõrvalmotive, mis on saand isegi loo põnevuse kulminatsiooniks ja tõrjund ankru-motiivi niivõrd tahaplaanile, et see ei tundugi enam kõige olulisemana muu detailideballasti hulgas. Esiplaanile selleasemel on tungind juba oma loomult väga luulelised muusika ja vee all käimise motiivid: üks kalureist on moosekant ja mängib merel pilli kaaslase magades (vrdl. 24-ndat varianti: merelt endalt kuulukse imelisi helinaid); veest tõusev naisterahvas (mereema) palub lüülarit kõrvaldada ankru ja tulla vee alla (ta tütre) pulma pilli mängima¹). Ning sellega ongi antud loole hoopis uus sisu; siit pääle avanevad laiad perspektiivid igasugu järjest juurde liituvate motiivide nüansseerimiseks. Tuletagem meelde ainult üldjooni: kaluri hirm uppumise pärast; silmade katmine vee alla minekul; pidurongi, lossi, pulma ja üldse veeluse ilma kirjeldus (isegi kaluri närbumine esimesest mõjust); mereema jutt oma lastest ja ärakolimisest mujale; mõrsja (NB üks uppund vaeslaps 34-ndas variandis) veimevaka jagamine; tagasitulek paati; äraolu kummaline kestvus (kas imelikult vähe või taas kaua aega); haruldane saak hommikul; mereema lahkumine siit rannalt; pulmakingiks saadud imerätt.

Merepulma lugu tervikuna võiks pidada liivi üheks haruldaseks algupärandiks, kuid teda moodustavate motiivide kohta eraldi ei saa seda sugugi väita, vaid need on tuttavad mujalgi kas omaette eraldi või muis kombinatsioonies ja näivad rännanuvat liivi rannikule päämiselt germaani maailmast. Aga ometi — nende erimotiivide liitumine just sellises kombinatsioonis, nagu see esineb liivi „Merepulmas“, on siiski ainulaadiline ja selle kombinatsiooni leidmise au jääb vist liivlasile: kusagil mujal täpselt

¹) On tähelepanndav, et muusika-motiiv ei esine üldse selle loo vanimas ülestähenduses (1), olgugi et Kärklualks kirjeldab muidu pikalt ja laialt kõiki üksikasju. — Paaris teisendis lähevad vee alla mõlemad kalurid (4, 15, 34).

vastavat muistendit pole leitud ¹⁾. Loo üksikute motiivide ja nende algupära jälgimine ei mahu enam käesoleva töö raamesse. Olgu juhitud tähelepanu ainult silmatorkavale asjaolule, et liivi muusika-motiivis ei esine üheski teisendis tuttava Sadko-loo pää-momente — ei hukutava tormi tekkimist veehaldja tantsu läbi ega kandlekeelte katkirebimist mängija poolt, milline asjaolu on seda tähelepanuväärne, et Lätis sellevastu need momendid on vee all kanneldamise lugudes otse olulisi ja esinevad osalt Eestiski ²⁾. Paralleeliks ankru-motiivile (aga hoopis teistsuguses atmosfääris!) esitagem Russwurmi ülestähendus Eestist.

MERENEITSI TOOB ÕLUT

Einige Fischer von Dagö fuhren nach Perna u und lagen an einem Mittag im Boot, um sich auszuruhen. Da hörten sie auf dem Grunde der See eine Stimme: „Kai, to mulle jua! Käthe, bring mir zu trinken!“ Einer der Fischer rief, halb im Schlaf: „To mulle koa! Bring mir auch!“ Bald darauf erschien ein hübsches Mädchen und bot ihm in einer hölzernen Kanne Bier an. Erschrocken wies er den Trunk zurück, sie aber ermunterte ihn, dreist zu trinken, da es ihm nichts schaden werde, worauf er und nachher alle Andern von dem vortrefflichen Bier tranken. Darauf fragte einer der Fischer: „Woher kommst du?“ Sie antwortete: „Wir wohnen hier grade unter euch, und euer Anker ist unter unserer Thürschwelle; kommt nur mit, es anzusehen! Das Wasser wird euch nicht schaden! Wir könnten ihn leicht so fest halten, dass ihr ihn nie wieder bekämet!“ Darauf sank sie ins Meer, löste den Anker, und jene beeilten sich, ihn wegzunehmen, wagten aber nicht hinunterzusteigen. — Russwurm, Eibofolke II 252, § 381, 8 Vormsi ³⁾.

SINILEHMAD JA MEREHOBUSED

66. Pääle kalade ja muude harilikkude mereelanikkude arvatakse asuvat merepõhjas ka päris kuivamaa loomi ja eestkätt

¹⁾ Vörreldagu näit. kas või eesti muistendit „Näki neitsi“ (Kreutzwald, EREJA¹ 179—189): hoolimata paljudest „Merepulgaga“ täiesti sarnanevaist üksikasjast on see ometi täiesti teistsugune lugu. Huvitav on paralleeliks ka P. Voelaine üleskirjutus Lutsist: Oli „tark, õndza inemine“, kes „billi puhk“, kui kalu püüdma läks; tema puhus piili, teine mees „hiit abarat“ ja nad said palju kalu.

²⁾ LP VII 99 l 14-b ja V 85, 22 > Birkerts, Latvijas Vēstures Chrestomatija I 16, 9; Bienemann, LSb 1, 1. — Vrdl. Russwurm, Eibofolke II 252, § 381, 9.

³⁾ Sama lugu vt. Russwurm, SaH 23; Bienemann, LSb 42; Eisen, Näkiraamat² 46. Russwurm juhib saksa paralleelele: Kuhn u. Schwartz, Norddeutsche Sagen, Märchen und Gebräuche 173, 218.

just lehma (S. 32), kes olevat sinised kui meri ja keda kutsutaksegi sellepärast siniseiks lehmeks = si'nnist ni'emõd (lvÜ), öeldakse ka merelehmad = mje'r-niemõd (Ii, Sr, Pr) ja Lääne-Liivis maarjalehmad = määri-niemõd (Ii 38)¹⁾. Need sinilehmad tulnud merest karjakaupa välja rannalegi, läind natukene mööda randa ja kadund jälle vette (Pz 8°). Kostrõg-külas Mats-talu rehe kohal tulnud kord merest välja üks sinine lehm; inimesed tahtnud püüda teda kinni, aga kui nad pääsnud talle ligi, siis lehm kadund õhku, et sinine suits ainult järel (Kr 93). Teinekord nähtud rannal, kuis merest tulnud välja kümmekond suurt sinist lehma suurte udaratega; kui aga inimesed läind vaatama neid ligemale, siis nad kõik ujund merre tagasi (Pr 34).

Harilikult ei lepita siiski ainult lihtsa sinilehmade nägemisega, vaid sellele seltsib ka nende kinnipüüdmise motiiv: merelehmad tulnud niisama ilma karjaseta merest välja rannale, sellised sinised lehmad, ja inimesed võtnud nad endile (Ii 26°). Nõndaviisi need sinikat karva lehmad sugenend siia ilma (US. 64), nad olevat kõik mereelajate sorti, nagu vanasti ikka öeldud (Sr). Kui olevat selline udune ja vaga ilm, siis sinised lehmad tulevat merest välja randa sööma, nad söövat neid karuheinu, mida meie loomad ei söö; keegi õnnelaps läind just parajasti mööda, kui nad olnud rannikul, pole lasknud neid merre tagasi, ja niiviisi lehmad jäänd maa pääle; jutustaja endagi kodus olnud üks sinilehm, kel tihti vooland pisaraid, mispärast nemad lapsed arvand, et lehm kurvastab ja kurdab oma merekodu järele (Pr [189]). Iseendast merelehma kättesaamine on kaunis kerge: iga sinilehm, kelle ümber inimene saand käia ära keeru, jäänd kuivale maale inimeste kätte (Sr). Kord sinilehmad söönd rannal; keegi käind ringi ümber ühe lehma, ja see pole pääsnud enam merre tagasi, vaid jäänd siia randa ning sellest sugenendki meie sinised lehmad (L 40°). Lūž-külas Tõranaigiz-oja man on karja mäletsemispaik ja koppel; säälsamas sisemaa pool soones-tikku olnud ka siniste maarjalehmade mäletsemispaik; nad ise tulnud sinna merest välja, ja kui inimene läind neil üle tee enne nende vette tagasiminekut, siis saadud nad kätte, kuid nad olnud väga arad ja põgenend ikka inimeste liginedes kiiresti merre (Ii 38). Neil sinilehmel olnud haruldaselt suured udarad; Vaid-külas Ruotš-talu kohal olnud neid rannal kogu kari, kord olnud

¹⁾ Vrdl. metsahaldjate siniseid lehma: § 53.

üle kümne, kord viis lehma; tahetud minna neid lüpsma, kuid kus lehmad ajelnud merre sisse et savad aina seljas (Pr 275). Ka need sinilehmad, keda saadud kätte ja kes jäänd kuivale maale, olnud väga suure lüpsiga (L), sellepärast neid hoitud otsekui nii-ütelda tõukarja. Brōska-talus (Kr-küla kohal sisemaal) sündind kord päris sinine härg; siis perenaine seletand kohe, see vaja jätta eluloomaks, — see olevat neist merehärgest; vasika vanemad ise pole olnud küll kumbki sinised (Pr).

Rannarahva massiloomingule iseäranis armsaiks ja meeleldi käsitledavaiks teeb sinilehmi aga veel ekstra see asjaolu, et neid peetakse nimelt mererahva koduloomeks ja et neil on ka oma karjased — imeilusad mereneitsid, kelledest jutustatakse mitmeidki lugusid. Lääneliivlased nimetavad neid karjaseid — nagu mereneitseid üldse — harilikult maarjaneitseiks (vt. § 63 ja 78). Need karjatanuvat imeilusasti lauldes oma sinilehmi rannal enne päikese tõusu (L 23 — vt. § 63). Kord maarjaneitseid nähtud oma lehmega Däviń-järve ääres (L 63 — vt. § 63), teinekord nad karjatand Vananabal-järve rannal ja kudand ise sukka; Däviń-talu (L) inimesi juhtund mööda minema, nad läind vaatama ja küsind, mida neiud teevad; vastatud: „Kas te siis ei tea, et meie karjatame siin kohal lehmi?“ (L [164]). — Ükskord üks emakene läind pühapäeva hommikul vara põldude taha korjama õisi tee jaoks; ta läind läbi Vananabal-metsa ja näind rannal suuri siniseid lehmi söömas; inimesed käind säält igapäev mööda, ometi pole nähtud midagi, — eidekene aga läind just pühapäeva hommikul ja näind ¹⁾; ta ise mõtelnud, kust need lehmad võinuksid saada siia ja kelle nad on; ta vaadand ja näind, et karjane olnud kah suur pikk ilus maarjaneitsi; siis talle „raband“ meelde, et ema talle ikka kõnelnud mõnikord maarjaneitseist; ta mõelnud, et nüüd ta läheb enne teed korjama ja kui ta tuleb tagasi, siis ta katsub võtta ühe lehma ja viia koju; kuid kui ta tulnud tagasi, pole olnud enam mitte ühtki lehma (L 15).

Sinilehmade loo harilikuimaks või nii-ütelda normaal-redaktsiooniks ongi just ühe lehma omistamine karjatavalt mereneitsilt. Mõnikord mereneitsi või ka mereema annab lehma ise, harilikumalt see aga jääb suure kiiruga kogemata rannale või võetakse vägisi, mis põhjustab karjase kibeda nutu, vahest isegi kättemaksu. Laskem järgneda vastavad lood. —

¹⁾ Vrdl. § 65 XXI A b.

MAARJANEITSI NUTAB OMA LEHMA PÄRAST (S. 32)

Üks maarjaneitsi tulnud merest välja ranna äärde ühe peremehe platsi päale karja. Peremees saand tema kätte ja ajand lehmad kinni. Siis ta „vagamees“ (= maarjaneitsi) läind nuttes tagasi merre, kuna lehmad jäänd siia — seitse sinist lehma. Ja praegu iga sinine lehm on nende tõust. — L 101.

MAARJANEITSI MAKSAB KÄTTE LEHMADE RÖÖVIMISE EEST (S. 32)

Vanasti siin piki rannakünkaid olnud niite ja põlde. Ja siis ühe peremehe heinamaad olnud igal ööl söödetud karjale ära ning see olnud vanal Däviñ-talu peremehel. Ta valvand järgi ja ühel hommikul ta saand kätte: sää! karjatand lehmi ilus neitsi pikkade kollaste juustega, ja lehmad olnud puha sinised. Peremees ajand lehmad kinni oma kodu. Neitsi palund väga, kuid peremees pole kuuland teda, vaid ajand lehmad koju. Siis see neitsi öelnud: „Nu, oota sa, ei sinul saa siis olema enam ei niitu ega põldu!“ Ning tõusnud sellest hirmus mere poolt tuul ja torm, et ajand puha liiva merest välja ja matnud kõik need põllud ja niidud liiva alla, — sellepärast need paljad liivakünkad on täniseni meie rannas. Selleläbi tekkind siia ilma ka need sinised lehmad, — vana Däviñ andnud neid oma küla peremeestele, igaihele ühe, üheksa lehma olnud. — Nõnda jutustand seda lugu üks vana mees, kes ise veel näind neid endisi heinamaid piki randa. — L 73.

PERENAINE TAHAB TAPPA SINILEHMA (S. 32)

Kus Lüz-küla kalmistu on, sää! jõekaldal tulnud merest välja maarjaneitsi karjatama lehmi — sinised need aina olnud. Ning maarjaneitsi andnud siis ühe sinilehma kellegile naisele, — nõnda siis sellised lehmad tekkindki.

See kingitud lehm jäänd vanaks. Perenaine kõnelnud, et homme vaja tappa ta maha. Hommikul mindud lauda manu, — pole olnud enam mitte ühtki lehma, laut tühi (Jõñ-talus see juhtund). Nüüd naine läind jõekaldale ja nutnud väga. Sää! tulnud maarjaneitsi, andnud muud lehmad kõik tagasi, ainult seda vana pole andnud ja öelnud naisele nii: „Mitte ilmas sa seda ära ütle enam, kui lähed lauda manu, et homme ma sind tapan maha!“

Pärast neid siniseid sügenend väga palju, kuid praegu pole küll näha enam mitte ühtki sinist. — L 54.

MEREEMA SAADAB VAESLAPSELE SINILEHMI (S. 32)

Mad'a ema olnud surnud. Tema võõrasema pole olnud küll selline kui muud võõrasemad, kelledele ei jõua teha meelepärast midagi ja kes oma võõraslapsi üha sõitlevad ja peksavad. Selline

ta pole olnud, ent sellest hoolimata Mad'a kartnud oma võõrasema väga, ning üksainus paha sõna selle suust teind tüdrukule enam valu kui kolm ema lööginapsu.

Ükskord Mad'a olnud karjas. Võõrasema ajand teda sel hommikul väga vara üles, ja kui nüüd päeval päikene paistnud palavasti, siis Mad'a jäänd mättal istudes magama. Ärgates üles ta pole näind enam ühtki lehma. Plika kohkund ära, hüpand üles ja hakand otsima lehma. Käind puha ümberringi läbi — lehma pole olnud. Mis teha?! Läind uuesti ja otsind, kuni ta viimaks tulnud mereranda välja. Suurest käimisest väga väsind, ta istund rannas maha. Pisaraid tal veernud üle põskede, ja mõteldes, et ta saab nüüd võõrasemalt riielda, ta hakand nutma kõigest kurgust.

Seda kuulnud mereema. Tõusnud merepõhjast üles, tema küsind: „Tütarlaps, miks sina nõnda väga nutad?“ Mereema hää kostnud Mad'a kõrvus, otsekui kõnelnuks ta enda ema, kes küll ammu olnud surnud, kuid kelle hää olnud tütrele ometi veel meeles. Sellepärast ka Mad'a põrmugi ei ole heitund ja jutustand mereemale kõik oma mured. Jutustand, et oma ema on surnud, et ta kardab võõrasema ja et nüüd tal kadund ära lehmad, keda hundid vist on murdnud maha. — „Ära muretse ühti lehmade pärast! las neid susi söögu! Et sa oled hää laps, sellepärast mina annan sulle nende asemele muid lehma,“ öelnud mereema ja kadund taas merre. Siis merest tulnud välja nii mitu lehma, palju olnud kadund, ainult mitte kirjud, nagu olnud Mad'a lehmad, — merest tulnud lehmad olnud sinised, nii sinised kui mere vesi. — 1 Ir Ket 25 (1), 2 Ir 10.

MEREEMA KAOTAB SINILEHMA (S. 32)

Mereema tulnud karjatama oma lehma õiti Suur-Lagedale (Kuolka nina kohal). Ükskord hommikul kukk laulnud, ja mereema rutand ajama oma lehma merre tagasi. Kuid sääl selles Suur-Lagedas on ühes otsas suur org, ning üks lehm unund sinna orgu, mereema pole tend näind. — Hommikul Kuolka-küla mehed tulnud randa ja näind, kuis üks sinine lehm söönd sääl orus. Mehed läind manu vaatama, kas see ikka on lehm, — ja see olnud tõesti lehm. Siis nad ajand lehma koju, ja sellest need sinised lehmad ongi sügenend. — V 16.

„KIRJAK, MUSTIK, URUU!“ (S. 32)

Sinised lehmad tulnud merest välja. Siis tulnud kaks neidu neile järgi „hurjutades“ s. t. häälitsedes kutsuvalt: „Kirju pää, Must pää, uruu! Kirju pää, Must pää, uruu!“ Inimesed aga Vana Ruots-talus (V) pidand ühe lehma kinni. Noorad (vt. § 64) tulnud otsima, olnud lehmel järel ja ajand nad merre tagasi. — Ir 24.

„GRIET, AJA LEHMAD MERRE!“ (S. 32)

9 varianti (lvI): 1 Kärkluvaks SDP VII 42¹⁾ — 2 Sr 52 — 3 Kr 16, 4 Kr 98 — 5 V 49, 6 V 115 — 7 Kl Set, 8 Kl 14, 9 Kl (37).

- I A a Vanasti, kaua aastaid tagasi, enne esimest tuletorni Kuolka (nii siis enne 1532. aastat) meie rannik olnud hoopis teiselaadiline kui praegu: pole olnud siis veel kõrvelisi liivakünkaid, mis valendavad praegu piki randa ja kus midagi ei kasva, vaid toredad niidud ja mühavad lehtpuude metsad täis vahtraid, pärni, tammi olnud otse mererannal, nii et puude oksad laksund vastu laineid. Merel sõitnud laevu, ja võõraidki tulnud otsima siit helmeid. Tulnud randa, teind tule pärnade alla ja puhand siin. Võõrad neiud punund siin siis pärgi ja viind need Saksamaale, kus imeteldud, kus küll öitsevad sellised õied. Puud olnud nii suured, et ühest tüvest saadud paat. Isegi Riia saksad lasknud teha siinseist pärnest oma kohtulauad (1).
- b Puude all haljendand lopsakas rohi. Ja mereemagi saatnud oma meretütred karjatama randa sinilehmi vara hommikuti ja lõunaajal, kui inimesi pole olnud rannal (1).
- B a Vanasti sääl Kuolka maaninal kasvand lehtpuid (3).
- b Siis mereneitsid tulnud sinna välja karjatama oma lehmi, ja need lehmad olnud sinised kui merevesi (3).
- C Varemalt meie rannikul rohi kasvand mereni, liiva pole olnudki, vaid lehtpuud kasvand otse rannal, oksad hõljund vee kohal ja paadid liikund nende all (9).
- D aa Mereneitsid karjatand Kuolka-nina metsas siniseid lehmi (4).
- ab Mererahvas või nōrōd (vt. § 64) karjatand lehmi rannal, sinised lehmad olnud (6).
- ac Kuolka-ninas kaks karjast ajand sinilehmi merest heinamaale karja, nagu kord nähtud (7).
- ad Vaid-külas Ruotš-talu tara otsas, sääl tulnud merest välja siniseid lehmi ja mererahvast (8).
- E ühel naisel pole olnud endal ühtki lehma (2).
- II A Siis (1, 3), ükskord (3, 4) ühel pühapäeva (2) hommikul (1, 2) keegi naine läind Kuolka poole (1, 2) ~ „suurest rannast“ „pisikese mere“ (s. t. Riia-lahe) poole (3, 4).
- B üks mees läind metsa puid raiuma ja läind üle Suure Lageda (Kuolka ninal) läbi (5).
- C Kuivamaa inimesi läind parajasti säält kohalt mööda (6).

¹⁾ Literaarselt ümbertöötet kirjeldus. Selle tõlgitsemisel on jäetud kõrva ilustuseks vahelepoimitud läti dainad.

- D Naised läind metsa marjule sinna kohta, kus olnud need lehmad (8).
- E Üks mees tulnud Pitrõg-külast Kolka (9).
- III A Sää! teel ta näind karja sinilehmi ja kuulnud väga ilusat karjalaulu viit arusaamatute sõnadega, näind ka laulja enda tamme all pärga punumas. See olnud valgeis riideis neid lüheldase seeliku ja punase jakiga, väga ilusa näoga, katmata päaga, palja jalu ja valgete käharate juustega, mis lehvind tal lahtiselt seljal (1).
- B Sää! söönd suur kari siniseid lehmi rannal. Metsaveeres olnud üks neitsi, selline lüheldane, punatriibuline seelik seljas (2).
- C Siis karjatand sää! parajasti kaks mereneitsit oma lehmi (3, 4).
- D Mees näind, kuis kolm karjast hoidnud lehmi ja kõik lehmad olnud sinised. Mees läind mööda ja hakand puid raiuma. Natukene raiund, siis ta mõelnud: vaja minna koju ütlema muilegi, et tulgu vaatama, kus on sellised sinised lehmad. Ta läind koju ütlema, ja siis ka tulnud inimesi, küll suuri, küll väikesi vaatama (5).
- E Suure ranna pool Kuolka nina tulnud merest välja sini-lehmi sööma murul värsket rohtu. Lehmi karjatama tulnud kaasa kollajuukseline neitsi, kuna teine neid jäänd merre vaatama. — Mees peatund imestuses (9).
- F Inimesed näind lehmi ja läind neid püüdma (7).
- IV a Mererahvas (8) ~ üks karjaseist (1, 2, 5) ~ merre jäänd neid (9) silmand võõrast naist (1, 2) ~ tulijat (9) ~ tulijaid (5, 8)
- b ja siis karjaneid hüüdnud heledasti (1) kaaslasele (1—4, 6, 9) ~ muile karjaseile (5) liivi keeli (1):
- ba „Grieta, Grieta, aja lehmad merre!“ (1).
- bb „Griet, aja lehmad merre! Minge merre, lehmad, minge merre!“ (2).
- bc „Griet(a), Griet(a), ajame lehmad merre!“ (3, 4).
- bd „Va mis säält tuleb inimesi! ajame lehmad merre!“ (5).
- be „il'dža, rutta ajada! maainimesed tulevad!“ (6).
- bf „Telli! Letti!“¹⁾ (7).
- bg „Trin, Grietõ, Mafi, ajage lehmad tagasi, ajage lehmad tagasi! maarahvas tulevad, maarahvas tulevad!“ (8).
- bh „Grieta, Grieta, Grieta!“ (9).
- V A Mõlemad nad plaksutand kolm korda käsi ja hüüdnud võõraid sõnu (1). Lehmad tõstnud pääd (1) ja kadundki merre (1, 2, 8).
- B Karjased võtnud ja ajandki siis lehmad merre tagasi (3, 5, 6, 7, 8).
- C Karjaneid pöördund kohe kõigi lehmega merre (9).

¹⁾ Lehmanimed.

- VI A a Ainult üks lehm joosnud metsa (1, 9) ~ jäänd sinna-samasse maa pääle (2, 3) sööma (2) ega ole läind ühes muudega tagasi merre (2, 4), vaid läind hoopis teisele poole (4).
- b Neid joosnud lehmale küll järgi, pole saand aga kätte; muud lehmad kadund kõik merre (9).
- B Kuid suure ruttamisega karjased pole märgand, et üks lehm söönd säääl suures augus ja jäändki sinna (5).
- C Mõned lehmad jäänd rannale (7).
- VII A a Naine mõistnud: need on merelehmad ja nāra'd. Ta palund end mitte peljata, mispääle karjased vastand „Gan-i-mora ra-mo-ra ra-ma-ra ga-ma-ra“ ja kadund pisarsilmi merre (1).
- b Kuid veel kaua nad hõljund veepinnal, viibates käte ja pääga; viimaks mõlemad tõusnud üsna kõrgele veest välja ja näidand metsa poole, kadund siis vette, ning keegi pole näind neid enam pärast (1).
- B Siis mereneitsi öelnud sellele maanaisele; võtku ta endale see lehm, kes jäänd sinna rannale (2).
- VIII A Naine läind edasi, leidnud lehma ega ole mõtelnudki alul ajada seda koju, kuid lehm liginend ise ja lasknud silitella end, nii et naine võtnud siis ja viind tema koju (1).
- B Naine läind lehmale manu, pannud sellele räti ümber kaela, ja lehm tulnud ilusasti koos naisega koju (2).
- C Siis see naine võtnud selle lehma endale (3).
- D Kui see naine tulnud „pisikeselt rannalt“ tagasi, siis see lehm olnud veel säääl Nana (s. t. maanina) metsas. Naine ajand siis lehma endale koju (4).
- E Inimesed näind seda lehma augus, läind ja viind tema koju, hakand kasvatama (5).
- IX A Nii on tekkind siis sinilehmade tõug, keda tänini kutsutakse merelehmeks; ka ristinimi Grieta saand selleläbi populaarseks (1).
- B Sellest lehmast on sugenendki kõik sinised lehmad (2, 9).
- C Ning nõnda need sinilehmad on sugenend maa pääle (3) ~ siia (4) ~ siia Kurg-maale Saaremaalt, kus neid olivat enam (5).
- X Enne nähtud neid neitseid alatasa: nad mängind ja kam-mind juukseid Nana-laiul (9). Kuid pärast seda keegi pole näind neid enam (1, 9).

Asudes otsima liivi sinilehmade motiivile paralleele mujalt, pöördume muidugi kõigepäält läti poole ja satume siin jälle korra — nagu veemütoloogia puhul üldse — iseloomustava nähtuse ette, et kogu trükki pääsnud läti vanavara sisaldab siniseist merelehmest ainult kaks notiitsi ja needki põlvenevad mõlemad —

liivi rannikult! Üks neist ¹⁾ sarnaneb peaaegu sõnasõnalt eelpool esitet Kärkluvalk'i kirjeldusele (vt. „Griët, aja lehmad merre!“), nii et tahtmata sunnib meid oletama mõlema ülestähenduse vahel ligemat sugulust kui mitte otse ühist algupära. Teises märkuses kõneldakse pühadest neitseist, keda ju liivlasedki segavad ära maarjaneitsitega ja säält siis edasi ka mereneitsitega (vt. § 23 ja 78). Notiits ise on järgmine. —

PÜHADE NEITSITE NUDID LEHMAD

Pühad neitsid tulevat karjatama siia maa pääle oma ilusaid siniseid lehmi. Kui pugada neile tasa ligi ja visata midagi pääle, kas riiet või muud midagi, siis püha neitsi pidavat jääma siia ilma. Kuiku-talu rahvas näind ikka mõnikord püha neitsit lahe niidul karjatamas oma sinilehmi. Kord õnnestund tabada teda kinni. Vaenekene palund vabastada end, — ta jätvat maha ühe lehma. Nii siis lastud ta valla. Lehm olnud nagu meiegi lehmad, ainult rammusam ja lüpsikam. Kõik meie sinised lehmad — nudipääd, mitte sarvilised — tekkinuvat pühade neitsite lehmost. Pühi neitseid võivat näha kõige enam jaanipäeva paigu. Kaugelt võidavat neid silmata, kuid nemad valvavat väga, et meie inimesed neid ei märkaks. — LP VII 641 (13) < JKr VI 33.

Vähe enam tuntakse merelehmi Eestis, olgugi et ka siin nende tundmine piirdub pääasjalikult saarte ja lääne rannikuga ning et siingi eraldi just nende kohta on ilmund ainult üks kaheleheküljeline artikkel Eiseni sulest (Jõulu leht 1905 — J. Ploompuu 19-nes „Rahva leht“, lhk. 27—28: Merelehmad). Aga juba ammu enne Eisenit avaldab 1861. aastal Russwurm (SaHWÖR 94, №94) lookese sellest, kuis rannal rohi olnud ikka näritud (vrđl. liivigi lugu „Maarjaneitsi maksab kätte“); siis talurid valvand öösel ja näind, kuis merest tulnud välja suur kari siniseid või sinihalle lehme, naine karjatajaks kaasas; olnud imeilusad lehmad; mehed ajand ühe kinni, kuna teised loomad karjane ajand ruttu merre tagasi ja palund nuttes selle ühegi vabastamist; lehm ajaga harjund maise eluga; ainult meretuulega ta tõstnud sõõrmeid ja inisend nuttu, kord katsund ka põgeneda; alles pääle vasika sündi ta saand troosti ja jäänd lõplikult maale (< L.-Nigula); ka Vormsil seitse halli suurte udaratega rammusat lehma tulnud merest ja kaks jäänd maa pääle karja,

¹⁾ LP VII 641 (14) < Jürnieku Kalendars (= Meremeeste kalender!) 1901.

andnud kumbki rikkalikult piima nagu kaks-kolm muud lehma¹⁾. — 1872. aastal kirjutab Holzmayer (Osil. I 54 q 1), et „merre lehmad“ on sinihalli värvi ja tulevad sageli rannale sööma (< Sõrve, Muhu). Selle illustreerimiseks Holzmayer jutustab edasi, kuis ühel päeval keegi tüdruk magand Sõrves mererannal; ärgates ta pannud tähele, kuis just parajasti tulnud mereveest välja kari merelehmi, söönd rannal ja pidand minema viljapõllule; et takistada seda, tüdruk joosnud lehmele järele, ja need ajelnud kohe vette ning kadund; ainult seitse tükki, keda ta oma jook-suga eraldand muist lehmost, pole saand enam vette tagasi ja jäänd inimeste manu; nendest põlvenevadki kõik sinihalli karva lehmad (Osil. I 54 q 2 < Sõrve). Edasi kirjutab Wiedemann 1876. a. (LdE 433) näkineitsist või vee-ema tütre-st, et see ajand Hiiumaal sageli halle elajaid rannale ja karjatelnud neid sää-l; kui kellegil õnnestund varastada osa lehmost, siis ta kadund järelejäänutega nuttes merre; veel praegugi näidatavat selle halli karja järeletulijaid. — 1896. aastal trükib Eisen (Kodused jutud I 36, № 28)²⁾ huvitava loo Helmost Valgjärve lehmost, kes tulnud sügisel uduse ilmaga järvest talukarja ja jäändki sinna, sünnitand aastatega juba seitse vasikat, kuni siis seitsme aasta pärast taas sügisel uduse ilmaga tasane hää järvest kutsund „vitsi, vitsi, hellike! vitsi, vitsi, hellike!“ — ja vana Hellik kõigi oma seitsme lapsega joosnud karjast järve tagasi. — Järgmisel 1897. aastal Eisen avaldab „Näkiraamatu“, mille andmed sinilehmost esitagem selle teise täiendet trüki järele (1922)³⁾. — Kõigepäält Eisen konstateerib (lhk. 44), et „mere lainetama panemise kõrval hoiavad mereneitsid ka merekarja; mõnikord tulevad nad karjaga veest maismaale; juhtub siin nende karjale õnnetust, siis lähevad nad nuttes merde tagasi“ (vrdl. vastavat Wiedemanni teadet, mida Eisen nähtavasti esitabki). Edasi (lhk. 45) Eisen toob paralleeli rootslasilt, kes seletavad, et „merenaine“ tuleb oma loomega kaldale välja neid söötma; Eestis olevat „veest välja tulnud loomad tavalisest lehmad, harva

¹⁾ Vt. ka Russwurm, Eibofolke II 253, § 382, punkt 5 ja Eisen, Näkiraamat¹ 79.

²⁾ Vt. ka Eisen, Näkiraamat¹ 78.

³⁾ Esimeses trükis veelehmost vt. lhk. 59, 78, 79 ja 111.

hobused ja lambad; sigu ei ole mulle Eestist silma puutunud¹⁾. Ja lõpuks Eisen avaldab kolm veelehmü puudutavat muistendit, mis avaldame siingi täieliku ülevaate saamiseks sest motiivist.

MÄHAJÄRVE HALL LEHMAKARI

Kord hoidnud karjalapsed Mähajärve ääres karja. Äkitselt tuleb järvest rammus, ilus lehm välja. Järvelehm läheb talulehmade juurde, sööb nendega ühe koos. Öhtu jõuab kätte. Võõras järvelehm läheb peremehe karjaga koju, teisel päeval jälle ühes karjaga välja ja öhtul jällegi koju. Peremees võtab järvelehma enesele; süda rõõmus, et ilma hinnata ütle mata tubli lehma omandanud.

Aastad kuluvad. Järvelehm poegib iga aasta vasika, ilusa ja rammusa nagu ise. Peremees jätab iga järvelehma halli vasika eluvasikaks. Vasikatest kasvavad lehmad. Noored lehmad annavad, nagu nende emagi, nii rohkesti piima, et ette vaadata tarvis, muidu jookseb piim üle lüpsiku ääre.

Peremehele on järvelehmast kogu hall kari kasvanud. Kõik kihelkond imestab peremehe ilusaid lehmü, kelle sarnaseid viieskümnes vallas ja kümnes kihelkonnas ei nähta. Talus otsegu piima allikas voolamas ja võiküngas kasvamas: kuidas ka pere söögu ja müügile võid viiakse, võile ja piimale talus lõppu ei tule.

Peremehe süda hüppab rõõmu pärast oma karja vaadates. Külamehed katsuvad kadedas silmaga karja sigidust küll seisatada, aga ei aita midagi: kari kasvab ühtelugu, karjasaadused võrsuvad iga päevaga.

Ennäe, eks läinud kord peremees ja perenaine isekeskis sõnelema. Teine ei tahtnud teisele järele anda. Perenaine sammub pahal tujul õue, õuest karja-aeda. Karja-aia juhtub talle vana järvelehm teele ette. Perenaine lööb käega lehma. Lehm kohkub, nagu oleks väik teda puutunud. Siimäpilk lehm väravast välja, just nagu kiili jookstes järve poole. Kogu kari vanale lehmale järele. Küll ruttab perenaine karja kinni pidama, aga asjata kõik: iga lehm jookseb perenaisest mööda, ikka järve poole. Jõuavad järve äärde, kargavad järve, kaovad järve.

Küll hüüab ja vissitab perenaine järve kaldal, küll ootab lehmade tagasitulekut, aga ükski lehm ei pista pead järve veest välja ega näita ennast enam.

¹⁾ Oma Näkiraamatu esimeses trükis lhk. 79 Eisen arutab, kas selliseid veest tulnud loome näkkekse pidada või mitte, ja jõuab eitavale seisukohale: „Mis häda piaks nähtuseks näkki seitsmeks aastaks lehmaks muutma, et siis kõige oma poegade jaoks jälle järve tagasi minna? Ehk mikspärast piaks näkk lehma näol jäädavalt maale elama jääma? Ma usun kindlasti, et näkk paremaks piab veevaimuna vees elada kui maa peal lehm olla. Kui siis vahel loomad veest maale tulevad, siis pole need muud kui mere ehk järve loomad, sest esivanemad uskusivad ju, et meres ja järvedeski omad loomad asuvad.“

Kõik järvelehmade sugu ühes vana lehmaga jääb järve põhja edasi elama.

Mõnel aastal tuleb hall lehmakari jaaniööl järve kaldale rohtu sööma. Ruttab keegi neid kinni püüdma, siis jooksevad kõik eest ära järve tagasi. Talu karjaga ei seltsi nad enam. — Eisen, Näkiraamat² 143, № 134.

KUMMALISE VILEGA MERELEHMADE KARJUS¹⁾

Kord tulnud Saaremaa rannas üks isemoodi karjane hallikirjude loomadega merest välja randa ilusa murumaa peale. Loomad söönud isuga ilusat rohtu ja olnud väga rõõmsad. Karjasel aga hakanud igav, uni tulnud peale; karjane jäänud magama.

Loomad söönud esmalt küll rannas, aga viimaks läinud rannast kaugele. Karjane ometi maganud edasi.

Seal ligidalt niitnud üks mees oma naisega heina ja näinud seda lugu pealt. Läinud tüki aja pärast karjase juurde vaatama. Näinud: karjasel olnud iseäralik vile. Kui seda vilet puhutud, siis kogunenud loomad kõik kokku.

Mees võtnud vile kaasa ja läind jälle heina niitma. Viimaks ärganud karjane üles. Näinud: loomad kadunud. Hakanud kohe vilet otsima, et sellega loomi kokku koguda, aga vile kadunud nagu tina tuhka, ei leia enam kuskilt.

Läinud viimaks mehe käest küsima, kas ehk mees ei ole vile leidnud. Mees annud karjasele vile kätte ja juhatanud, kuhu külge loomad läinud.

Karjane tänanud meest südamest, annud mehele vikati ja ütelnud: Kui sa seda vikati luiskad, siis ei hakka ta enam rohu peale. Selle eest hõia ennast!“

Karjane ise läinud selle peale loomi otsima. Vilistanud tüki aega. Kõik loomad, kes iganes vile häält kuulnud, tulnud kokku. Mees sammunud viimaks vette tagasi, loomad taga järele.

Mõned loomad ei olla aga vile häält kuulnud, vaid jäänud maale edasi sööma. Sest saadik olla Saaremaal enamasti hallikirjude loomade sugu.

See mees niitnud selle vikatiga eluaja ega ole teda ialgi luisanud ega kõhutanud. Ja ometigi niitnud ta kõige paremini.

Mehe naine ei annud aga mehele rahu, vaid ütelnud: „Kõhuta ometi ka! Ei tea, kui hästi vikati siis veel rohtu niidab!“

Mees pole täitnud naise käsku, vaid pidanud karjase ütlemeelse meeles. Viimaks tüdinud naise sundimisest ära ja luisanud vikati. Kohe olnud puulaast vikati otsas. Vikati ei ole enam rohtu niitnud.

Mees kahetsenud küll, aga mis kahetsemine enam aitas. — Eisen, Näkiraamat² 144, № 135.

KUIDAS KIHELKONNA POISS MERE-EMA TÜTRE ENESELE NAISEKS SAI²⁾

Kord läinud üks Kihelkonna poiss mere äärde käima. Näinud korraga: merest tulnud suured hobuste- ja lehmakarjad kaldale, kaks karjast järel, üks poiss, teine tüdruk.

¹⁾ O. Shants Pootsist (Tõstamaa kih.).

²⁾ A. Kuldsaar Sõrvest. Vt. Näkiraamat¹ lhk. 59, № 65.

Kihelkonna poiss hoidnud ennast vähe kõrvale. Jäänud vaatama, mis sest välja tuleb.

Tüki aja pärast läinud karjad jälle merre tagasi. Enne seda uinunud aga karjatüdruk kaldale magama.

Kihelkonna poiss läinud magavat tüdrukut vaatama. Tüdruk olnud talle nii meele pärast, et tüdruku enesele naiseks võtnud.

Elanud mitu aastat õnnelikku abielu. Selle aja sees sündinud neile lapsigi.

Mees käinud igapäev teiste meestega merel kala püüdmäs. Kaevanud aga iga päev halva kalasaagi üle.

Ühel päeval ütelnud naine: „Võta mind merele kaasa. Ma näitan, kus head püügikohad on!“

Mees võtnudki teisel päeval naise merele kaasa.

Mees tahtnud igapäevase püüu kohta võrku sisse lasta. Naine keelnud ja ütelnud, et see olla ta isa õu ja kalu seal ei olla. Käskinud edasi sõuda.

Kui nad tüki maad olid edasi sõitnud, ütelnud naine: „Vaata, siia laske võrgud sisse; see on mu isa karjalautade tagune. Siin on kalu kui palju.“

Võrgud lastud välja. Naine aga kadunud laevast.

Tüki aja pärast tulnud naine jälle vee peale nähtavale, suur lüpsik käes, vahutav õlu sees. Pakkunud kalapüüdjatele juua.

Mehed küsinud, kust ta selle saanud. Naine vastanud, et ta selle isa õllevaadist toonud. Mehed joonud ja kiitnud.

Viimaks võtnud naine tühja lüpsiku ja kadunud uuesti vette.

Mehed oodanud ja oodanud, aga naine jäänudki vette.

Mõni aeg peale seda rääkinud lapsed isale iga kord, kui isa väljast koju tulnud, et memm neid vaatamas käinud ja neile uued riided toonud. — Eisen, Näkiraamat² 145, № 136.

Ning nüüd siis lõpuks oleme jõudnud Eiseni eelpool mainitud artiklini „Jõulu lehes“ 1905, mis oleks ühtlasi täniseni ainsaks eestikeelseks analüüsikatseks merelehmade puhul. Eisen iseloomustab siin veelehma järgmiselt: nad on „lihavad, nagu oleksivad seitse head aastat varao laudas nuuma peal seisnud... kannavad halli karva just nagu meri ise; halli karva pärast ei või neid kuigi kaugele näha: näitab, nagu sulaksivad nad merega üheks; mere põhjast tulevad merelehmad mõne korra randa; ei tule muidu, tulevad maa rohtu sööma; mõne korra kipuvad koguni viljagi kallale; enamasti ilmub merekari üks; juhtub ometi sedagi, et karjaga karjane kaasa tuleb; küll olen küsinud ja kuulanud, aga rahvasuu pole mulle teadnud vastata, keda merekarja karjaseks tuleb pidada; karjane jääb vahel kaldale magama; üles ärgates on tal tegemist, et karja jälle tagasi saada“ (lhk. 27). Edasi Eisen jutustab siingi juba eelpool esitet loo kummalise vilega merelehmade karjusest (vt. lhk. 174) ja lisab teiseks järgmise muistendi.

HALLID LEHMAD TULEVAD MEREST VILJA

Korra nägi üks Hiiu perenaene, et hallid lehmad merest välja tulivad ja ta viljapõllule minna tahtsivad. Perenaene jookis lehmi viljast ära ajama. Perenaest nähes ruttasivad lehmad kohe mere äärde tagasi ja kadusivad vette. Paarile lehmale jõudis perenaene ometi ette, nii et need enam tagasi ei pääsnud. Perenaene ajas need oma karja sekka. Need ilusad hallid lehmad jäivad perenaesele ja neist sai tubli tõugu looma soo. Lehmad kippusivad aga edespidi alati merele. Mere eest pidi perenaene neid kangesti hoidma¹⁾.

Konstateerind veel, et merelehmade „kinnipüüdmine oli vähem raske kui nende silmamine“, sest nad tulnud „enamasti niisugusel ajal kaldale sööma, mill kedagi inimest nägemas ei olnud“, ja et merelehmad iseendast „on alati rammusad ja annavad rohkesti piima“, mispärast iga peremees ihaldand neid püüda, — Eisen asub lõpuks lahendama eesti merelehmade algupära küsimust (lhk. 28):

Merekari oma karjasega tuletavad meile paari nähtust Germania mitologiast meelde. Seal ilmub näituseks Gefion oma härgadega merest ja jääb meremaale (Seelandi) paigale. Kui meid aga härjad eemale tõrjuvad, mõtelgem Germania mitoloogilise olemise Nertuse peale. Nertus asub kaugel mere saarel, tuleb sealt aga oma lemadega vahel mujale. Kuhu ta ilmub, sinna asub kohe õnn ja õnnistus. Niisugune õnn ja õnnistus kestab seni kuni Nertus seal viibib.

Ma ei taha tunnistada, nagu oleksivad esivanemad merelehmad ja karjase germanlastelt laenanud, vaid ainult tähendada, et siin natuke sarnadust leidub.

Tuul rannale teisest rannast

Viib aateidki alati

Ja aated need sünnitavad

Taas aateid seal edasi!

Ligemal juurdlusel meie ei saa ometi leppida ainult tagasihoidliku sarnadusele viitamisega, nagu teeb seda Eisen, vaid peame tunnustama lausa, et merelehmade motiiv on siiski otsekohene lain germaani maailmast nii liivlaste ja lätlaste kui ka eestlaste ja soomlastegi²⁾ man, nagu on väitnud ja tõestand seda

¹⁾ Jõulu leht 1905, lhk. 28; vrld. Russwurmi ja Holzmayeri samasisulisi kirjeldusi eelpool.

²⁾ Krohn, SRU 78; Aarne FFC 33, S. 57**. Olgu ometi mainitud, et Aarne registreeritud kolmest variandist ainult esimene vastab siin käsitletud merelehmade motiivile: „Kord oli Hiisi (= veehaldja) lasknud oma karja Kutiste mõisa rannaniidule sööma; need sõidki siis päris vahvasti; tuli sinna ka keegi eit ja ennatas haarata kinni kaht lehma enne kui Hiisi kutsus oma karja tagasi (vette); ja need kaks lehma jäid siis eidele ja olid palju pare-

juba varem Uno Holmberg (WG 173)¹⁾. Kuid vististi küll täitsa ilmaasjata Eisen esitab seejuures paralleeleks Gefioni ja Nerthuse kauged ja meile võõrad motiivid, kuna sinakad merelehmad eksisteerivad ju germaani usundis üsna üldiselt neist kahest nimest hoopis eraldi omaette iseseisvalt²⁾. Germaanlasilt merelehmade motiiv on rännand siis Soome ja Baltikumisse ning saand nõndaviisi tuttavaks ringi ümber Läänemere — niisama nagu kah germaani algupära mereneitsidki, kes karjatavad harilikult neid sini-lehmi. — Olgu juhitud sel puhul tähelepanu ka veel iseloomustavale üksikasjale rahvaste keelelises loomingus: päale kalade meres asuvaid vähemtuttavaid loomi tõlgitsetakse sarnaduse järele sageli kuivamaa loomade (kui enamtuttavate) nimedega näit. meresiga, merehärk, merehobune, meresiil, mererott, merekoer jm. Läänemere tähtsamaid veeloomi on kahtlemata hülje, ja siin torkab silma, et just germaani maailmas hüljet tõlgitsetakse üldise nimetuse „merekoer“ (Seehund, vrđl. ladina canis marinus) kõrval ka „merevasikas“: saksa Seekalb, Meerkalb (ahd. merikalb, merikuo, meriohs), ingl. sea-calf (vrđl. ladina vitulus marinus)³⁾. Ja miks ei võind siis hülje, kes tuleb veest rannale ja kaob taas siniseisse voogesse, — miks ei võind siis see reaalne „merevasikas“ anda omaltpoolt massifantaasiale tõuget

mad lüpsma kui tavalised lehmad; see oli Kutiste karja algus“ (< Urjala, Perho 17). Aarnel on jäänd aga registreerimata Soome Kirjanduse Seltsi kogudes huvitav teisend, mille esitame kah võrdluseks: „Kõrd tõusis veelehm maale jõest ja tuli sööma heina; seda nägi talu perenaine ja läks ja võttis selle lehma kinni ja viis oma lauta; siis tuli veehaldja eit paluma tagasi oma lehma, kuid perenaine ei tihandki anda lehma ära, sest see lüpsis mitu lüpsikut päevas; veehaldja eit vaid palus kõvasti oma lehma tagasi, sest tal olevat pisikesi lapsi, ja ähvardas kõvasti, et kui eales tuled vee pääle, nii ta haarab su tukast; perenaine pole julgendki siis hoida lehma, vaid pidand viima selle sinna, kust selle oli võtnud“ (< Alajärvi, HA XXIV 3).

¹⁾ Säälsamas lhk. 167 Holmberg puudutab ka merelehmi Eestis ja Liivis.

²⁾ Vastavat kirjandust: Grimm DM² 458; Wolf, Zeitschrift für deutsche Mythologie und Sittenkunde I 353; Norlind, Studier i svensk Folklore 97—99 jne. Võrdluseks väga soovitatav oleks lugeda ka Holmbergi artiklit „Metsän peidossa“ (KsVk III 16—60); vt. ka Dähnhardt, Natur-sagen III 86.

³⁾ Falk-Torp, Norwegisch-dänisches etymologisches Wörterbuch (sub sæl); Hellquist, Svensk etymologisk ordbok (sub säl). Nimetused tuletuvat peamiselt hüljete häälitsemisest, nagu Hellquisti järele ka kreeka algupära phoca.

irreaalsetegi merelehmade kujuteluks ja levitada seda sinilehmade motiivi mööda Läänemere rannikuid? Selle kaudse tõendusena näeme alamal, et hülged on põhjustand veel muudegi üliloomulikkude olevuste kujunemist ja seginend isegi mereneitsi näki mõistega (vt. § 71—73).

67. Kogu rannikul teatakse jutustada, kuis mõnikord Sørve hobused ujund üle väina Liivi randa või ümberpöörduvalt ja kuis siis käidud neid vastamisi otsimas (L, Ii, Ir, Pr, V). Sageli aga massifantaasia eksib reaalsest elust üliloomulikku ja kujutleb meres samuti kui metsas (vt. § 52) imelisi hobuseid, keda nimetatakse *m e r e h o b u s e i k s*: mjer-ibbist (L, Ii, Sr, Ir, Kr, Pr) ~ mjer-öbböst (Kr, V). Juba eelpool esitet lugudes mainiti paar korda möödaminnes mererahva hobuseid (Sr 132 ja Kr 292 = S. 23, vt. § 61), kusjuures nimeteti neid kord siniseiks (Kr 292), teinekord koguni kuldseiks (Sr 132). Merehobuseid nähtud alata; sageli ujund paadile järgi väga ilus hobune, sõõrmed laiaili (Pr). Jutustaja enda mees näind neid kord laeva päras; kapten seletand, tema näinuvat neid karjadekaupa küll sini-seid, küll halle, küll kirjusid; kui nad pääsvat oma koplilt valla, siis nad ju ajelevat ringi mis kole; mõnikord nähtud ka punaseid laikotsaga hobuseid, teinekord taas mustjas-halle valge otsaga, aga alati nad olnud väga ilusad (Pr). Tihti tungib kirjeldusis esile reaalne lõunamaa *h i p p o p o t a m u s*: merehobused on suured ja pruunikad, lühemate jalgade ja suurema päaga kui maa-hobused (V); neil olevat päänikene kael, aga meie meres neid ei elavatki (Kr); neid olevat nüüd veel ainult võõrais mais, sääl Austraalias või kus; sääl nad asuvat enam nagu järvedes, ujuvat ja söövat magusat pilliroogu, ajelevat mõnikord karjakaupa ringi ja olevat kole vihased, murdvat inimesi (Pr).

Üldiseimalt merehobune on Liivis lihtsalt *l a s t e h i r m u t i s e k s*, kelle algupära tuleb otsida tuttavast näkiloost, kus lapsed ronivad järjest pikemaks venivale hobusele (S. 30 — vt. § 73). Juba Saarimaa kirjutab (Vir 92), et lapsi hoiatet: ärge minge randa, tuleb merehobune, lööb oma savaga, viib teid merre (Ir). Varemalt ja praegugi veel öeldavat lastele aina, kui nad tükivad liiaks randa, et merehobune tallab nad ära (L, Ii, Pr). Mõnikord lapsed isegi näind supeldes, kuis merehobune tantsiskelnud vees, ja lapsed joosnud koju; siis vanad ikka hoiatand: kui teie veel lähete suplema, siis merehobune tuleb, tallab teid päris ära (Pr).

Nagu merelehmi karjatab ilus neitsi, nii ratsutab hobustega mõnikord poiss (Pr), kuna hobused ise kuuluvad mere (lossi) isandale või kuningale, nagu seda kirjeldatakse paaris alljärgnevas muistendiski.

KAKS SUURT SINIST HOBUST MEREL (S. 31)

Jutustaja enda vend olnud poisikesena kord rannas hobuseid karjatamas. Sääls tõusnud veest välja kaks suurt-suurt hobust, läind mööda merd edelasse, nii suured sinised, milliseid keegi polnud näind. Vend kaaslasega joosnud koledas hirmus koju, et pole oma hobuseid enam näindki. Siis arvatud, et need muud midagi pole olnud kui merehobused. Need olevat muidu samasugused kui koduhobusedki, aga sinised. Eks nad jumala loodud puha ole. — Sr 45.

MEREHOBUSED TORMAVAD LÖÖJALE KALLALE (S. 31)

See juhtund umbes sada aastat tagasi Vaid-külas Folmañ-talus. Mehed asutand kord õhtupoole merre minema, kui poisikesed tormand rannast mäele ja seletand, et kari hobuseid ujund merest randa ja tantsiskelevat nüüd rannal, olevat küll musti, küll siniseid, küll kõrbe, tuldagu aga vaatama. Lestavõrgud olnud parajasti vabateibail kuivamas. Meestel olnud hirm, et hobused kisuvad need vast katki, ja tõtand randa võrke võtma. Kuid hobused polnud puudutandki võrke, vaid hüpnud kõik rõõmsalt ühes hurnikus koos Folmañ- ja Udrutš-talude vahel. Mehed sidund võrgud kokku ja vedand paadi vette. Vana Lanks tulnud veel randa kalle üles viskama (puid, milledel paat rannal seisab). Ta saand säält maast sellise pika vitsa ja löönd üht hobust, kes olnud kõige ligemal. Ah sa taevas! kus kõik hobused tormand talle kohe selga, nii et ta suutnud veel vaevalt paati putkata. Mehed sõudnud kõigest jõust ja ainult hiigla hädaga neil läind korda põgeneda hobuste eest. Tervelt kaheksanda sülla sügavuseni hobused ujund neile järgi, sõõrmed otse paadi päras. Alles pärast, kui nad sõudnud üle kaheksanda sülla, hobused kadund vee alla. — Eks need siis olnud ühe mereisanda hobuseid; nad ei sallivat, et neid puudutetakse. — Kr 295 (< Pr).

HOBUSTE TRANSPORTEERIJAD NÄEVAD MEREHOBUST (S. 31)

Sikrõg-külas eland üks vanapoiss Kõrli Klamberg. Nüüd ta on juba ammu-ammu uppund. Jutustaja ise kuulnud vanasti, kuis see kõnelnud oma juhtumisi. — Temal olnud selline pisikene purjek, millega ta toond sügiseti ikka hobuseid Saaremaalt siia ja härgi, oinaid; hanesid ja mida puha. Nõnda nad siis tulnud kord jällegi Saaremaalt hobuste ja härgega. Tema õemees sõudnud

natukene ennem välja. Nad olnud juba kahe sülla sügavusel, kui ujund neile vastu väga ilus punane laikotsaga hobune. Nad arvand, et see on hüpand õemehe paadist välja ja ujub Saaremaale tagasi. Nad tahtnud püüda teda kinni, kuid kuidagi pole saand, ja karjund, et rannal rahvas tuleks hobusele järgi. Nad pöörnud paadigi ümber, kuid pole jälle nõnda ruttu saand. Rannas kuulnud kah karjumist ja arvatud taas, et sel Klambergil hobune on hüpand välja. Kuid keegi pole saand hobust kätte. See tormand sõõrmed laiali, ujund ulgumerele ära. Küll sõutud talle järgi kuni kaheksanda sülla sügavuseni, kuid ikka pole saadud pidada seda kinni, sest see olnud merehobune, merelossi isanda loom. — Pr 255.

VÕÖRAS POISS SINISEID HOBUSEID KARJATAMAS (S. 31)

Ah, need merehobused mõistvat nii ilusasti tantsida, et otsekui „frankseesi“ (= danse française)! Vana Reffan Didrik (oma kaks põlve tagasi) jutustand, kuis kord kevadel Ruotš-talu (V) pojad läind ristipäeval Kuolka-külla jumalateenistusele. Säälnad näind rannal nagu mingi laagri suuri loomi — kas nüüd hobuseid või lehma, pole kaugelt näind. Nad läind ligemale ja märgand, et asi pole korras: olnud suur laager siniseid hobuseid, üks mees — t e r a h v a s man, hobuseid aga mõni paarkümmend. Nad läind selle mehe manu — see seisnud Kuolka pool küljes püsti, suur piits käes. Poisid öelnud, lubagu mees hobused neile (neid olnud neli), nad ratsutaksid Kuolkasse jumalateenistusele, nõnda nad öelnud nii nagu naljapärast. — Neid ei võivat anda, need olevat k u n i n g a hobused. Siis üks poiss öelnud, ta püüdvat ise ühe hobuse kinni, ja astundki ligemale, vaat nõnda, päris ligi pole veel saand, kui see võõras poiss öelnud, hoidku selle eest, seda ärgu tehtagu, et neid puudutetaks käega, sest siis hobused võivat talata neid ära säälsamas selle koha pääl. Siis see p o i s s, kes neid hobuseid karjatand, hüpand ühele selga — väga ja väga ilusad hobused olnud — ja ratsutand merre sisse, kõik kari tantsiskelles, hüpeldes ja hirnudes järgi. Poisid aga pärast kahjatsend, et nad polnud küsind järgi, millise õieti kuninga hobused need on. — Pr 256.

VAARAO LAPSED, KALASAVALISED

68. Vana testamendi kaudu üle ilma tuttavaks saand idamaine muistend iisraeli lapsi tagaajava vaarao sõjaväe hukkumise Punameres on tiivustand mitmegi rahva mõttelendu looma luulepilte merrejäänute saatusest. Harilikult kujutellakse sõjaväe muutumist igasugu loomeks või lindeks, iseäranis kergesti massifantaasia satub siinjuures muist mereloomest nii silmator-

kavalt erinevaile hülgeile ja otsib neile inimlikku algupära hüljete omalaadilise välimuse kui ka erilise häälitsemise seletamiseks (vt. ligemalt § 71)¹⁾.

Ka Liivi rannikul on kujunend ühenduses Punamere looga mütolooiline mõiste *vaarao lapsed* = *vārou(v)* lapst (Sr, Kr, Pr, V, Kl) ~ *vārou* lapst (L) ~ *vōrou* lapst (Kr) ~ *vārao* lapst (L) ~ *vārav* lapst (L, Ii, Kr, Pr). Kettunen kirjutab kord (lhk. 50, nr. 14) *vōro'u* rišting (inimene), kus arvatavasti juhuslik katkehäälik seletub vist *ro'uz-sōna* (= „rahvas“) geneetiivi *ro'u* segava mõjuga jutustaja alateadvuses. Liivis olekski keeleliselt hiilgav võimalus *vōro'u*-laste kauniks rahvaetümoloogiliseks seletuseks *vōro'u* s. t. *vahurahva* lapsed (on ju teisel inimfantaasia loond valgest merevahust jumalikke luulekujusid!), kuid huvitaval kombel liivlased pole arendand seda vahu-motiivi põrmugi.

Liivi vaarao lapsed kuuluvad üldiselt *mererahva* hulka (Kr, Pr, V, Kl), nemad kah on „mererahvas“ ja elutsevad merepõhjas (Pr 35, V). Õieti küll nimetetavat vaarao lasteks lihtsalt hülgeid; jutustaja mäletab oma lapsepõlvest, kuis kord veeatud merest välja suur hülje ja öeldud siis: no tulge nüüd vaatama vaarao lapsi (Pr). Hülgeleha mõned sellepärast ei söövat kah mitte, et see on inimliha, vaarao laste liha; nii ütlevat enamasti „maamehed“ s. t. lätlased (Pr). Teised taas ütlevad, et *mustlased* = *tšigīnōd* olevat vaarao lapsed (Pr)²⁾. Asi olevat nimelt nii: kui ned mustlased läind üle Punamere Moosesele järgi, siis keset merd vesi paiskund neile pääle ja uputand nad ära; siis nad muutund mererahvaks ja elavad tänini meres (Kr). Teinekord ei ristitagi neid mustlasiks, vaid öeldakse otsekohe, et Moosesele järgi läind ja merre hukkund *vaarao vägi* elutsevat tänini ilmameredes (L 159^o, V). Kui laevad sõidavad merel, siis need vaarao lapsed tõusvat laeva man merest välja ja küsivat, kaua aega olevat veel viimispäevani; kui vasta-

1) Kokkuvõtte vaarao väe motiivist erirahvaste man pakub Dähnhardt: *Natursagen* I 318 d, kus esitetakse ka eesti-soome vastav kirjandus (Wiedemann, *LdE* 448 ja Krohn, *Suomalaisia kansansatuja* I, № 303). Soome teisendid on registreerind *Aarne*: FFC 8 ja 33 (US 82), samuti viis eestikeelset: FFC 25, US 48, kusjuures NB neljas teisend on sattund nimekirja nähtavasti eksikombel: sääl vastav motiiv ei esinegi.

2) Vrdl. Dähnhardt, *Natursagen* I 318—319.

takse, et ei teata, kunas see on, siis nad olevat vihased; kui aga vastatakse, et varsti-varsti, kas homme või mõne päeva või nädala järele olevatki viimispäev, siis nad olevat väga rõõmsad (Ii). Nad tõusvat poolenisti veest välja ja nutvat üha „vā-rau, vā-rau“ (Ii — vt. alamal muistendit „Kinnipüütud kalasavaline“). Vaarao laste nägemine ennustab üldiselt tormi ja halba aega (Ii); ainult siis neid nähtavatki, kui on tulemas tormi, ja kui neid nähakse, siis on ka kohe maru man, et katsu, kuis saada randa; nii juhtund jutustaja enda väimehega alles 1921. a. suvel: kalastamisel see näind vaarao lapsi, ja kohe tõusnud ka tuult (Kl). Eespool oli juba juttu, kuis üldse igasugu mereolevuse nägemine ennustab tormi (vt. § 61 ja 63).

Tüübiline vaarao lastele on nende kummaline kehahetustus: nad on ainult pooleldi inimesed, pooleldi aga kalad (L 105, Ii, Kr) ja nimelt alt kalasavalised, ülalt inimkujulised (Sr 26, Kr, Pr 179, Sn 6, V). Alati ei kutsuta sellist poolinimest vaarao lapseks, vaid mõnikord öeldakse, see olevat mereinimene = mjer-rišting (L, Pr 21, Sn, Kl 19, vrdl. V 110: hiilgab, nagu oleksid tal kalasoomused — vt. § 61) või lihtsalt neitsi (Kr 170) ja nimelt alati naerunäoline maarjaneitsi (L, vt. § 59) ilusate helekollaste pikkade juustega, mis pole palmitud kunagi patsi, vaid on ikka lahtiselt (L), või noora (Kr 70 ja 126, Pr 179 — vt. § 64). Kuna niiviisi vaarao laste ja mereneitsite mõisted on seginend teisteisega kalasavalises olevuses¹⁾, siis kirjeldetakse ka vaarao lapsi sageli neitsitena: nad olevat naisi suurte juustega (Ii) või imeilusad neitsid kollaste juustega (V), mõnikord vaarao lapsed identifitseeritakse täiesti mereneitsitega (Ii, Kl 37 — vt. § 66) või väidetakse isegi, et mustlasist tekkinud alasti vaarao lapsed olevat täiesti inimmoodi, kuna poolkalad olevat just noorad (Kr). Ja lõpuks kujutellakse kogu mererahvast kalasavalisina (Ir Set — vt. § 65, lhk. 155 ja 156).

¹⁾ Rahvusvaheliselt kreeka nimega sireenid üldtuttavad imeilusad kalasavalised neitsid on kodunend Baltikumis germaani mõjul, kust põlvnebm. ka vastav nimi eestis — näkk. Nagu germaanis Nixe (vt. näit. Wuttke, DVA³ 49, § 55), niisama on kalasavaline slaavi русалка, vt. näit. Аванасьевъ, Поэтическія воззрѣнія славянъ на природу III 127: русалкамъ вмѣсто гусиныхъ ногъ даютъ также раздвоенный рыбій хвостъ, напоминающій греческихъ сиренъ. — Sellised kalasavalised sireenid on tuttavad kogu Baltikumis isegi värviliste seinapiltide läbi, mis ehtisid mõni aeg tagasi väga ohtrasti maarahva kodusid ja kõrtse.

Vaarao lapsi olevat nähtud küll ja küll (Ii). Aastat nelikümmend tagasi İra-jõel vana İna Antmañ näind tõusvat ühe vaarao lapse kolm korda rinnuni veest välja (Sr Ket 50, 14). Teinekord kalurid vedand vada; siis tulnud veepinnale kalasavaline naisterahvas kollaste juustega, nār või nuor mis ta olnud (vrđl. § 64); nii nähtud teda kaks kolm korda (Kr 126 = S. 26 + S. 27). Kord Riias selline saadud isegi kätte (V). üldse vaarao lapse või mingi muu kalasavalise olevuse kinnipüüdmise motiiv on Liivi rannikul väga populaarne ja sellest jutustetakse kohalikkesse oludesse kohandet lugu paljudes teiseis. —

KINNIPÜÜTUD KALASAVALINE (S. 27)

VARIANDID: 1 Alho LK 46 — 2 L 39^o, 3 L 105, 4 L [159^o] — 5 Sr Ket 50 (14), 6 Sr 26, 7 Sr 85 — 8 Kr 70, [9 Kr 126 — vt. eelpool]¹⁾, 10 Kr 170 — 11 Pr 21, 12 Pr 179 — 13 Sn 6 — [14 V 110 — vt. § 61]¹⁾ — [15 Kl 12 — vt. § 61]¹⁾, 16 Kl 19.

1) „V a a - r a o“ n u t v a n e i u r e d a k t s i o o n (1—7, 10—13, 16)

- I A Merest tõusnud poolenisti välja üks naine (7).
 B a Kaks kalameest olnud vadad, lesti püüdmad. Ilus neitsi tantsind vee pääl. Siis nad käega kutsund teda ligi. Neitsi tulnudki paadi manu, ja nad võtnud ta paati (10).
 b Ta tahtnud vägisi hüpata merre. Kalurid toonuksid ta randa, kui ta seisnuks säääl paadis, kuid ta pole püsind kuidagi (10).
 C Kalurid suure silguvõrguga (6) vedand merest välja ühe vaarao lapse (2, 4, 6) vaarao neitsi (3) Windau linnas (2, 4), kui jutustaja ise olnud parajasti säääl linnas (4), ja toond ta kaldale (6) ~ Windausse (3).
 D Kui jutustaja vanaisa olnud Riias, siis veetud säääl vadaga välja üks vaarao inimene (5).
 E Lõhepüüdjad (nende hulgas ka Didrik Refanberg Sānagkülast — 11) tõmmand Riias koos kaladega välja ühe mereinimese (11, 16).
 F Kuski säääl Riia pool saadud kätte nōrō (vt. § 64) või vaarao laps (12) ~ mereinimene (13) ja toodud randa (13).
- II a See olnud alasti (3, 6) naisterahvas (3, 5, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 16) — väga ilus noor neitsi (11) punaste

¹⁾ Teisend ei kõnele just eraldi kinnipüüdmisest, vaid kalasavalisist üldse, mispärast ta on asetet selle muistendi variantide hulka.

- põskede (10) ja kollaste (3, 12) pikkade juustega (3, 5, 12, 13, 16).
- b Tal olnud toredad rinnad (3, 5, 6, 7, 10, 16), tissid ja puha (11).
- c Päält ta olnud inimese, altpoolt aga kala moodi (2, 3, 4, 6, 10, 13, 16); saba olnud lõhki nagu tursal või lõhel (10).
- III A Nad pidand teda vee sees suures vannis, et ta ei sureks. Kalurid näidand teda rahvale, ja palju inimesi käind vaatamas (16).
- B Ta pandud klaaskaanega kastisse näitamiseks, ja jutustaja isegi oma kaaslasiga käind vaatamas teda (5).
- IV a Ta häbenend inimesi, sest ta olnud alasti (6), pole kõnelnud sõnakestki (16), vaid nutnud, nii et pisarad aina veernud (3, 5, 10, 11, 12, 13) ja hüüdnud aina: vā-ra-vū ~ vā-ra-ó (3) ~ vā-roú, vā-roú (4) ~ vōro'u, vōro'u (5) ~ vā-rou, vā-rou (6) ~ vā-rov (7), kuid jutustaja ei tea ütelda, mis keele pääl see võiks olla (7).
- b Toodud tohter sinna järele vaatama, ja see seletand, et muidu ei saa läbi, kui vaja lasta ta merre (11).
- V Kalureil olnud temast kahju (3, 6, 13), nad viind ta merre tagasi (3, 6, 13, 16) ja lasknud vette (4, 10, 12).
- VI A Ja kui ta läind vette, siis ta kolm korda kumardund kalurite poole ning kadund lainetesse (3).
- B Veas ta pöördund paadi poole ja kumardand kolm korda pääd kalureile, kuid ütelnud ei ole küll midagi (10).
- C Ta kumardund ja tänand, kui läind merre (13).
- VII A Jutustaja isa ise näind seda (3).
- B Neid mereinimesi nii nagu oleks ikka olemas kah siis (13).
- C Halvad nad küll ei või olla: nad ju sügenend merre uppuist (16).

2) Lauluga meelitava noora redaktsioon (8)

Kord varemalt Windaust läind üks väheldane laev Rootsi Gotlandi saarele käiakivide järele. Laeval olnud pääl kolm meest: kapten, tüürimees ja kokk. Nad ostnud kivid ära ja sõitnud tagasi Windau poole. Pühapäeva hommikul kella kuue paigu kokk ja tüürimees veel magand, kapten üksi valvand. Olnud väga vaikselt ilm pääle jaanipäeva.

Sääl kapten kuulnud, nagu liigutaks midagi laeva tüüri taga. Ta vaadand üle parda, — olnud nii imeilus noor naine suurte pikkade kollaste juustega, millist kapten polnud näind eluilmas.

Kapten mõelnud, kuis saada teda kätte, — oli ta ju ennemaltki kuulnud nooradest, mererahvast. Ta teind peenikesest köiest viskesilmuse. Niipea kui noora tõusnud taas veepinnale tüüri man, kapten visand talle silmuse ümber, ja see tõmbund

kokku. Kapten vedand noora laevale. Aga see noora olnud vaid poolest saadik inimene, altpoolt ta olnud kalasavaline.

Kapten äratand ka tüürimehe ja koka vaatama. Kõik imetelnud noora ilu ja kahjatsend ainult, et tal pole jalgu, on poolkala.

Aga kui nad tõmmand selle noora laevale, siis ilm jäänd korraga nii vagaks, et mitte juuski pole liigahtund, ja laev pole läind põrmugi edasi, seisnud paigal nagu maa pääl.

Kapten öelnud, et vaja viia see noora Windausse, näidata inimesile. Ta lasknud valada suure vanni vett täis ja tõstnud noora vanni. Kuid nooral pisarad vooland silmest otskui pärlid, ja ta tõstnud kaks kätt paluvalt üles nende kolme poole.

Siis tüürimees öelnud, et tema süda ei kannata viia noorat Windausse, vaja lasta ta merre tagasi. Kapten aga öelnud: „Sa loll! Meie teeme palju raha temaga: kõik maailm tuleb vaatama.“

Kapten heitnud magama. Tüürimees käind alatasa vanni man, — iga kord see noora tõstnud oma käed ja nutnud. Kord tüürimees läind taas ja näind meres veel palju selliseid ilusaid naisi — neli-viis tükki. Tüürimees pannud oma käe vanni äärelle. Siis noora haarand selle kinni oma peente ja peenikeste sõrmega ja tõmmand oma suu juurde, kuna pisaraid joosnud nagu vett mööda põski.

Tüürimehe süda pole andnud enam rahu. Ta äratand kapteni üles ja öelnud: „Meie peame laskma selle noora tagasi, sest vees on neid näha veelgi neli-viis tükki. Kui meie ei lase tagasi, võib minna halvasti!“

Siis kapten tõusnud ka üles ja nad lasknud noora tasatasakesi merre tagasi. Noora läind põhja, ja natukese aja pärast nähtud laeva mant vähe eemal neid kuus tükki paariti käest kinni. Nad näidand kätega ja nikutand päädega meeste poole. Ja siis nad hakand laulma — olnud imeilus hää, aga mitte üht sõnagi pole saadud aru.

Nüüd kapten suures rõõmuhoos hüband ka merre neile nooradele järgi. Tüürimees haarand sellesama köiesilmuse, millega kapten tõmmand välja noora, ja vedand sellesamaga ka kapteni enda laevale tagasi.

Nüüd sugend hää tuul, nad sõitnud ära ja noorad jäänd laulma neile järgi. Ning kolm korda kumardund pääga nende poole see, kelle nad vedand välja. — Kr 70.

Nõnda näeme siis, kuidas kalasavalise olevuse motiiv on paisand segi vaarao laste ja mereneitsite (noorade) piirid, on sulatand endasse mõlemad tüübid ja paisund üldse valdavaks iseloomustuseks mereolevuste ligemal kirjeldamisel, mille kõrva on jäänd võrdlemisi enam varju mereneitseile eriti olulised motiivid — laul ja noormeeste enesuputusele meelitelu. Alamal näeme

lisaks, kuis n ä k i mõiste Liivis on leidnud endale veel omapärase väljenduse nat'-mõiste huvitavais raames (vt. § 73).

69. Kuna vaarao laste motiivi pole käsitletud senini trükipaberil ei Lätis ega Eestiski peaaegu sugugi, siis esitagem siin üheskoos ka eesti-läti vasted. — Lätis tuntakse vaarao lapsi senini ainult nimepidi: vārava ~ vāraos bērni 'Pharaos Kinder' (Šm). Liivimaa lätis sõna vārav(s) esineb eraldi lastehirmutisena, kellega hoiatetakse lapsi vee veerde minemast (B < Jaunpils, Dole), see vārav(s) olevat isevārki kala inimese keha ja kala savaga (B < Dole). Ainukese tähelepandavama kirjelduse vaarao sõjaväe motiivist Lätis esitab J. Karps Goldingenist (JKR IV 36, nr. 23: Par Rigas uzbūvēšanu un Kaulu māju s. t. Riia ülesehitamisest ja Luude majast): Riias ühes majas olevat nimelt kalasavalisi, kes põlvenevat vaarao aegest ja häälitsevat „vārav, vārav“; veest välja tõustes nad küsivad ikka, kas Riia valmis; kui vastad, et hommeli saab valmis, siis nad on rõõmsad, sest siis tulevat ilma ots ja nad vabastuvat; kui vastad aga, et veel sadu aastaid läheb ära, siis nad nutavad „vārav, vārav“; nad meelitavat ka rahvast oma majja, tapvat pimedas toas, keetvat kondid ja saatvat need Jurjevisse (s. t. Tartusse)¹⁾; see maja olevat Wöhrmanni pargi veeres Riias ja teda kutsutavatki „Luude majaks“, sest sääl kaubeldakse inimluudega.

70. Eestis kalasavaliste motiiv iseendast on tuttav üle maa. Juba Holzmayer (Osiliana I 25) kirjutab Sõrvest isegi „vee emma, vette emma“ kohta, et see on „halb Mensch, halb Fisch“. Kalasavalisina võivad esineda Eestis üldse igasugu veehaldjad²⁾ ja iseäranis nimelt sireenile vastav germaani mütoloogiast laenatud n ä k i n e i d³⁾, — näki sündi ühendetakse mõnikord otsekohe just

¹⁾ Pääasjalikult Tartu ülikoolist väljaminevate antropoloogide uurimised elavate ja surnute kallal, haudade kaevamised ja luude kogumised on tekitand massis laialdaselt arvamisi luudega kaubitsemisest, nende Tartusse saatmisest jne. — Vt. ka surnute päätükis § 95.

²⁾ Näit. teade Jõelähtmest: poiss näind sügavas jõehaas nn. „vee halgjad“ ujumas, kes olnud poolkala-poolinimest; teine poiss hüüdnud: „See on N ä k k!“ — kohe see kadund — vt. H IV 1, 629 (7).

³⁾ Näit. teade Vaivarast: „N ä k k oli üks pitka juukstega vee-elukas (nimelt naesterahvas), pool inimest, pool kala, kes iseäranis lapsi vette tõmbas“ — vt. H II 1, 674 (28). Juba Kreutzwald (EREJ¹ 187) kirjeldab näkineidu kalasavalisena, kuid Eisen (Näkiraamat² 12) tähendab sel puhul: „Säärase välimusega näkineitsid esineb harukorral ka mõnes muus jutus.“

vaarao sõjaväe saatusega: „Näkid olla Varau sõea väest sündinud ja seepärast saab neid ka Varau inimesteks hütud. Nad oida endid sagedaste rinnast saadik veest välja ja karjuda: varau. Juhtuvad nad aga inimest nägema, siis kaduda kohe jälle vette ära“¹⁾.

Esimesena vaarao väge eesti folkloristikus kirjanduses mainib Wiedemann 1876. a. (LdE 448), nimetades neid lihtsalt mereinimesteks²⁾: „Die Meermenschen sind diejenigen, welche ertranken, als Pharao mit seinem Heere im rothen Meere um kam.“ Oma sõnaraamatus Wiedemann vaaraod ei esitagi.

Teisena vaarao motiivi käsitleb K. v. Kügelgen (Sitzungsberichte d. GEG 1886, lhk. 110) ja väljendab ilmekalt egiptlaste muutumise hülgeiks kui ka hüljete erilise häälitsemise tähenduse: „Ein sehr origineller Aberglaube ist am estländischen Strande verbreitet. Die dort lebenden Bauern, welche ja viel auf den Fischfang ausgehen, glauben, dass die in den nördlicheren Theilen des finnischen Golfes vorkommenden kleinen Seehunde niemand Anderes seien, als die bei der Verfolgung der Kinder Israels im Rothen Meere ertrunkenen Aegypter und dass der diesen Seethieren eigenthümliche klagende Ton „Pharao“ bedeute. — Ein recht schlagendes Beispiel für den unter dem Volke noch herrschenden Aberglauben“³⁾.

Üleüldse on niisugused meile võõramad; küll aga tunnevad neid rohkesti germaanlaste vanad jutud, osalt ka slaavlaste omad. Tervel Kreutzwaldi näkineitsil on kange võõras lõhn juures. Kalasabaga neiu teavad rootslased Läänemaa rannas üht ja teist rääkida ja ütlevad Kärla jões teda nähtud olevat. Kui mõni jutt näkile kogemata kala saba taha paneb, siis on see ikka rootsi või saksa saba.“ — Vt. ka Holmberg, Die Wassergöttheiten 168—169, 173; vrdl. Golther, Handbuch der germanischen Mythologie, 149.

¹⁾ ERM 1920 a., lhk. 40 < Sörve. Arvatavasti sedasama teadet referrib ka Eisen (Näkiraaamt² 9), lisades veel juurde: „Rahvas kõneleb, näkid ja kõik veevaimud tekkinud vaarao sõjaväest... Ühest osast saanud hülged, teisest näkid. Punasest merest on näkid aegamööda igasse vette asunud... Kuusalus kõneldakse, hülged olla vaarao sõjaväest tekkinud.“

²⁾ Otsustades selle nime järele, Wiedemanni teade võiks põlveneda Saaremaalt.

³⁾ Niisama Eesti rootslaste kohta kirjutab Russwurm (Eibofolke II 398, § 232): Man glaubt, dass das ganze Geschlecht (NB jutt on hülgeist!) von den im rothen Meere ertrunkenen Aegyptern, die Gott in Seehunde verwandelt habe, abstamme. < Wichterpal = Vihterpalu. — Ruhnu saare rootslased nimetavad kalasavalisi olevusi „merenaisiks“ (L, 11 VII 1924).

Eisen oma „Eesti Mütoloogias“ (I—III) ei maini vaarao nime üldse mitte, küll aga esitab ta oma „Rahva-raamatute“ sarjas huvitava loo Võrumaalt vaarao sõjaväe kaladeks muutumisest (vrld. Lätis, § 69) ja „Näkiraamatus“ Kuusalu loo viimispäeva küsijaist. Järgnegu need ja muid lugusid.

VAARAO, MIL TULED PÄASTMA MEID VANGIST?

Meres olla üks tõug kalu: pea pool olla neil inimese moodi, tagumine pool kala moodi. Kui halvad ilmad tulemas, siis pista need kalad pead merest välja, ujuda vee peal edasi ja hüüda ise: „Vaarao! Vaarao!“

Need kalad olla Vaarao sõjavägi, kes Israeli lapsi taga ajades Punasesse merde jäi. Nüüd küsida nad: „Vaarao! Vaarao! Millal tuleb meid vangist lahti päästma!“

Et Vaarao neid aga ei ole tulnud lahti päästma, on nad praegu alles kalad. — Eisen, Rahva-raamat II 131, № 41 < Võrumaalt.

HÜÜD „VAARAO“ ENNUSTAB TORMI JA ÕNNETUST

Rahvas usub, et sellest sõa väest, mis punase merde ära uppus Moosese taga ajamise aeg, on ühed kalad saanud, mida vaarao kaladeks nimetakse. Nende pealmine keha on päris inimese moodu naesterahva nägu, väga ilusad, pitka juukstega, aga alumine keha on kui kala saba. Need kalad peavad täna päevani punases meres ümber ajama. Ka rahvas teab rääki, et mõned neist ka olla kinnipüütud, kuid kaua ei või nad mitte ilma veeta elada, ega ka rääkida ei pea nad oskama, peale sõnade „Varao, varao“. Neid sõnu peab nende suust üksi enne tormi ehk õnnetust kuulma, sest tormi ehk mere õnnetuse eel peavad nad sagedasti veepinda ehk ka kalda lähedale tulema, rahutumalt ojuma ja hüüdma „Varao, varao“. — H I 10, 61 (11) < Risti.

MILLAL TULEB VIIMNE PÄEV?

Mõned laevamehed teavad jutustada: Kui nemad suurtes väljameredes purjetanud, siis tulnud ühed iseäralikud elukad merest välja. Pool, nimelt esimene pool keha olla inimese, aga tagumine pool olla kala laadi, pool keha nimelt kala saba, ja hakanud laeva küljest kinni. Mõnede jutustuse järele ujunud nad laeva järele ja küsinud: „Millal tuleb viimne päev?“

Kui neile üteldud, et varsti tuleb, siis läinud nad ruttu vee alla (mõnede jutustamise järele jäänud ruttu maha), aga kui neile üteldud, et nemad ei tea, siis käinud nad ikka laeva järel, oma küsimust korrates, ja kui neile veel seda üteldud, et sinna veel palju aega on, siis tulnud nad uludes laeva järele.

Rahva arvamise järele olla nad need inimesed, kes, Iisraeli rahvast taga aetud, Punasesse merde ära uppunud, nimelt vaarao sõjavägi. Ja nad olla vaevas kuni viimse päevani; sellepärast nad välja tullagi, et kuulda saaks, millal viimne päev tuleb; siis saaksid nad vaevast lahti. — Eisen, Näkiraamat² 63, № 4 < Kuusalu.

Üks teade Harjumaalt kõneleb samuti inimpää ja kalasavaga „elukaist“ Puna- ja Vahemeres, kes on tekkind vaarao sõjaväest, kuid kelle hulgas on nähtud ka naisi; nad karjuvad alati „vaarao, vaarao“ ja küsivad laevameestelt: „Kas on paras aeg ju käes?“ — nad ootavat nimelt „viimist päeva ja kohtu otsust“¹⁾. Ka idamal Eestis (Jä, Ta) tuntakse „inimese peaga kalasid“: jumal nimelt muutnuvat vaarao sõjaväe keset merd „mereelukaiks“; et selliseid on kindlasti olemas, tõendavat vanad kirjad ja leiud Tseilonil; naiste sugu pidavat olema päris ilus, „pika siniste juustega“²⁾.

Saaremaal kõneldakse Punameres hukkund vaarao inimesist (vrđl. eelpool lhk. 187), kes on eest inimekujulised, tagant kalasavalised, tikuvad kalurite paatesse ja päri vad aina viimispäeva kätte jõudmist³⁾. Ka on Saaremaal tuttav liivile täielikult vastav nimi vaarao lapsed, kelledest kirjuteatakse, et nad on „punases meres uppunud Vaarao sõjavägi, kes meres poolest saadik kaladeks muutunud. Meremeestelt küsida nemad, millal tuleb viimne päev. Kui vastata homme, siis olla nad väga rõõmsad, aga kui vastata, et ei tea, siis väga kurvad. Viimasel päeval saada nemad jälle inimesteks“⁴⁾.

Ja isegi eesti asundusist on teateid vaarao sõjaväe moondumisest poolinimesiks-poolkaluks; kui tulemas halb ilm, siis nad pistvat pääd veest ja hõikavat: „vaarao, vaarao, kas om jo viimne päiv?“ — See tähendavat, et nad süüta, vaarao sundimisel, pidavat kandma seda vangistust viimispäevani, kus jumal tuleb ja nad inimestab, kuna vaarao saab oma nuhtluse; sellepärast nad nii tänitavatki⁵⁾.

¹⁾ H II 58, 90 (10) = FFC 25, US 48² < Jüri.

²⁾ H II 14, 533 (2) = FFC 25, US 48¹ < Tapa korrespondendilt, kes kuulnud seda ühelt Kodavere vanamehelt.

³⁾ L < Anseküla, köster Ait.

⁴⁾ L < Pöide Laimjala, V. Kuusküll.

⁵⁾ H II 33, 256 (4) = FFC 25, US 48² < Oudova (asunik pärit arvatavasti Lõuna-Eestist).

Kokkuvõttes näeme Eestis vaarao sõjaväe muutumise hülgeiks, vaarao kaluks, mereelukaiks, kalasavalisiks mereinimesiks, vaarao lasteks või rahvaks ja isegi näkkeks; nad ennustavad tormi, halba ilma ja mereõnnetust; tõusevad rinnuni veest välja, uluvad vaarao nime, kurdavad, mil vaarao tuleb päästma neid vangist valla, ja pärivad inimesilt teateid viimispäeva üle, sest nad ootavad „parajat aega“ ja kohtuotsust vaarao ning enda üle; naisterahvad on väga ilusad, pikkade, vahel siniste juustega (nagu üldse mereneitsid, eriti just kalasavalised sireenid!); neid on püütud ka kinni, kuid kuival nad ei või elada. — Nõndaviisi siis esinevad Eestis üldiselt täitsa samad motiivid mis Liiviski. Olgu mainitud lisaks, et niisama nagu Liivis vaarao lapsi ühendatakse mõnikord mustlastega, samuti kaudselt ka Eestis, kus vene mõju alused setud seletavad probleemi, „kost mustlase saive“, järgmiselt: osa egiptlaste väge pole mahtund minema kitsast mereteed vaaraole kohe järgi, mõned jäänd kaldale ootama ja hakand vahetama ajaviiteks oma hobuseid, — need läindki siis mustlasina maailma laiali hobustega hangeldama, kuna upund kaaslased muutund poolkaluks-poolinimesiks ja saand nimeks vaarao kalad ¹⁾).

Tartumaalt on lõpuks huvitav teade virmalisist kui vaarao rahva valgusest, mis ennustavat saduseid ilmu: „Kui virmalise vehkleve ja Varao rahvale, kes eest kui inemine, takast kui kala ja vie sisen elassee, valget näidatas, sis saa meie maal, kui enne sis kolme päiva perast saotsit ilmu“ ²⁾).

Lõuna-Eestis esineb ka vaarao nime paralleelkuju *vaarun*, mis osutab lainu vene poolt, teksti järele otsustades nimelt võrdlemisi noort lainu:

Vaarun saie surma
mere põha sees,
et ta mõtles kurja
omas südames ³⁾).

Isegi Lutsi eestlasil on nimepidi tuttavad „vaarao latsõ“, kes on päält poolt inimmoodi, all on aga „kama hand“ (P. Voolaine).

¹⁾ H I 8, 209 (1) = FFC 25, US 48 ³ < Vastseliina.

²⁾ H II 31, 247 (10) < Otepää.

³⁾ EÜS, Rahvaviiside Aruanne V 0139 (12).

SUUR-HALL, NATT

71. Rannarahvail on arenend aina kohutavaid fantaasia-kujusid hirmsaist koletisist meres — sää! salapärases maailmas vete all, „kuhu elava jalg ei pääse ligi“. Nende meelekujutuste lähtekohaks on algupäraselt üsna loomulikud olevused tegelikust elust: hiiglasuured valaskalad, koledad krokodillid, puristavad jõehobused ja kes kõik veest nähtavale tõusvad elukad panevad hirmust lõdisema lihtsa inimese ihu ja hinge. Reaalselt nähtut suurendetakse ja liialdetakse fantaasias veel alatasa ning märkamatuks nagu iseendast jõutaksegi tõelise piirist üle, loomulikust üliloomulikuni, Scylla ja Charybdise vahele, mis on tõmbavaimaks dekoratsiooniks igasugu verdтарretavate fantaasialugude lavastamisel. Tüübilise näite, kuis reaalne sulab hoomamatuks segi irreaalsega, pakuvad vanad saksa sõnaraamatud, kus germaanlaste massifantaasia loodud üliloomulikku nichus (ahd) ~ nikr (anord.) -olevust (= praeguses saksas Nix, daanis nök, rootsis näk, kust põlvneb eestigi näkk) tõlgitakse ladina keelde sõnadega *crocodilus*, *hippopotamus*! ¹⁾).

Kuid pisikeses Baltimeres pole ju ei valaskalu ega krokodille — pole siis ka tegelikku lähtekohta kummaliste koletiste kujuteluks. Ja kui ometi kõneldakse Baltikumiski näit. hiiglakalast, kes neelnud oma kõhtu kaluri kõige paadiga, kõhus teind aga kalur paaditükkest tule ja praadind kala pekki, kuni see süljand ta hädaga välja ²⁾ jne., — siis sellised lood on jõudnud siia võõrsilt kas suust suhu rännates või literaarset rada (vrdl. Joonast valaskala kõhus!) ³⁾. Teiselt poolt ent Läänemeres eneseksi leiduvad olevused on äratand rannaelanikkude huvi ja tähelepanu igapäevases elus, ning sellest huvist on võrsund meeliskelu ja mõtiskelu kaudu välja piltlikke võrdkujusid, hüperboliseeritud ülekandeid ja miks lõpuks mitte ka päris üliloomulikke imeloomi.

¹⁾ Grimm, DM ¹ 275—276.

²⁾ Bienemann, Livl. Sagenbuch 2, № 2: Das Ungeheuer in der Ostsee < Rigaer Tageblatt 1896, № 170). Vrdl. näit. ka Eisen, Näkiraamat ² 9: ulgul ehk mereseljal olla ühes kohas üks niisugune elukas, kes küll kisendavat, aga keegi teda ei nägevat.

³⁾ Võrreldagu ka Jõulu Leht 1902 (J. Ploompuu 13-nes Rahva leht), lhk. 29—37: Suur meremadu (18 pildiga), kus esitatakse bona fide andmeid imelooma olemasolust!

HÜLGED

Sõudjalalised — Pinnipedia — Robben

ladina keeli	phoca vitulina L.	phoca foetida Fabr. ~ annellata Nilss ~ hispida	halichoerus gry- phus Fabr. (morpha baltica)
saksa keeli	gemeiner Seehund	Ringelrobbe	grauer Seehund
rootsi kirjakeeli ¹⁾	spräcklig s(j)äl	ringlad s(j)äl	grås(j)äl
Läänemaal ²⁾		wikar	gr(u)å-shäöl
Ruhnul(<L)		nad(de)n ~ natn	grå-käl 'grauer [Kerl'
soome keeli ¹⁾	kirjava hylje	norppa	harmaa hylje
		kiehkuraishylje	halli < eesti k.?
eesti keeli ³⁾	randal : randali	viiger : viigri	kraaseli < rootsi k. hall halli
	kirju	viigar	vesi-h., mere-h., [suur-h.
	mustik : mustiku	viir : viiru ⁴⁾	
	viir (?) ⁴⁾	tõmm : tõmmu	
kirjakeeli ⁵⁾	randal	nott, meren, rannan.	
	mustik	viiger	suur hall
loode ran- nikul ³⁾		vigar ~ viger	
Hiumaal ³⁾	mustik	mere-rott, ranna-rott	
" ⁶⁾	must hüljes	lahe-viiger, viir	
Muhumaal ³⁾	pisike mustik	viiger(~tark hüljes)	hall(~rumal hüljes)
Saaremaal ³⁾	pisike mustik	vigar ~ viger	
Sõrves(<L)	mustu	vigar ~ viger	
Kihnul ³⁾		nat't : nat'id	suur al'l
" ⁷⁾	kirju	natt : nati ~ nadu	
" ⁸⁾		nat't	al'l
"(<L)	kirja : kirjavad	nott	suur hall, vanahall
		not'i ~ nat'i rasu	suured al'lid, al'li not't
Pärnus(<L)		"halli noti silma- vesi" (kihnulaste [sõimamiseks])	
Alutaguses ³⁾	kuut : kuudi küüt : küüdi		
liivi keeli Salatsis			al'l' (SjWied, LWb)
Kuramaal	mušt' : mušt'id (Sn, Ir, Kl)	nat' : nat'id (Ir, Kl)	sūr-al' : sūr-al'föd (Ir, Sn, V, Kl)
läti keeli	ronis	ronis	pelekais ronis
vene keeli	тюлень обыкно- венный	тюлень настоящий	тюлень щетини- стый

¹⁾ Mela-Kivirikko, Suomen luurankoiset — Vertebrata Fennica (1909).²⁾ Russwurm, Eibofolke II 24, § 230.³⁾ Wiedemann, EWb. Õigusega tähendab Wiedemann, et eritõugude

Millised mereelanikud on äratand siis tähelepanu ja huvi Baltikumi randlaste, eriti veel liivlaste seas ja leidnud luulekujulist käsitelu nende massiloomingus? — Need on enne kõike hülged. Juba eelpool (§ 68 ja 70) oli juttu, kuis hüljete häälitsemise ja inimesele vähekesse sarnaneva kuju tõttu neid peetakse põlvenevaiaks Punamerre uppund vaarao sõjaväest ja kuis suhtutakse nende vastu sellepärast respektikamalt ega sööda nende lihagi mitte. Sinnapoole viitab ka Ditmari teade liivlasist (SjWied, LGr LXXVIII), et need mingil tingimusel ei taha müüa elavalt kinnipüütud hüljet. Edasi ei tohita nimetada hüljet õige nimega, vaid ainult eufemistlikult, samuti hülgepüük on kujunend otsekui mingiks pühaks talituseks, kus kõneldakse eufemismega ja kus ei tohita isegi mõtelda mitte näit. naisterahva (kui roojuse kehastaja!) pääle¹⁾. Haruldaselt suured või miskipärast muidu erakordsed hülged tiivustavad mõttelendu; neist saavad poolteed luulekujulised „hülgekuningad“²⁾ ja siit veel samm edasi — hülje on moondund juba üliloomulikuks olevuseks, näit. näkiks jne. või vastupidi — näkid jt. esinevad taas hülgekujulisena³⁾ — tõde ja luule ongi segamini, nagu märkisime seda varemini juba merelehma degi puhul (vt. § 66), käsitelles hülge nimetusi germaani keeltes.

Kuna hülge nime ei tohita võtta asjata suhu, siis väljendatakse teda meelsamini pooleufemistlikkude kirjeldavate nimetu-

terminoloogias ei olda just kindlad ja et sageli erinimed võivad tähendada ka sama liigi hüljete erivanadust.

⁴⁾ Wiedemann näib pidavat viiru viiger-sõna erikujuks, ja sellisena viir oleks koos viigriga lain rootsist. Kuid väga võimalik ka, et siin on tegu omakeelse sõnaga viirulise hülge tõlgitsemiseks, ja sellisel korral viir kuuluks samasse rühma, kuhu kirju ja küütki (vrld. küüdiline — viiruline).

⁵⁾ E. Vebermann koguteoses „Eesti“ lhk. 713. Säälsamas lhk. 173 J. Piiper tunneb Eestis ainult kaht sorti hülgeid: viiger (halich. gr.) ja viigerhüljes (phoca foet.), kuid sellisel klassifikatsioonil on isegi keeleliselt liiaks vähe alust.

⁶⁾ Kaja № 50, 21 II 1924: Hülgepüük Hiiumaal.

⁷⁾ E. Kirjandus 1921, lhk. 423 (6) < A. S(aare)ste.

⁸⁾ Esmaspäev № 16, 22 IV 1924: Paar sõna kihnulasest ja hülgest.

¹⁾ Wied, LdE 448; E. Kirjandus XV (1921) 423; Kaja 1924, № 50.

²⁾ Russwurm, SaHWÖR 170, № 183 ja Eibofolke II 398, § 232.

³⁾ Russwurm, Eibofolke II 250, § 381, 2: Der Neck, eine Art kleiner Teufel in Gestalt von Seehunden mit scharfen Zähnen, zieht den Menschen bei den Beinen ins Wasser (< Käräla).

signa, nagu näit. värvi järele hall või mustu, tõmm või kirju jne.¹⁾ vastavalt hüljete eriliikele (hüljeliikide erinimetusi vt. juuresolevast tabelist), kuid sellised „hallid“ ja „mustud“ on ju iseendast veelgi salapärasemad ja hõlbustavad üha enam loomuliku olevuse muutumist fantaasiakujuks, kelle nime ümber koondub motiive ka mujalt kuuldud lugudest, — ja nõnda valmibki omapärane mütoloogiline mõiste tihti üsna igapäevasest ja harilikust eost. Liivi ala pakub selleks kohe tegelikke näiteid.

Kuid enne siirdumist Liivisse esitagem lisaks veel tüüpiline näide Eestist, kuis võõrsilt kuuldud või loetud nimed (näit. käesoleval juhul behemot) asetatakse sageli kummalisse atmosfääri ja kuis nende nimede kaudu otsitakse otsekui soodsat võimalust oma fantaasiakujude väljendamiseks.

PEEMUT — VIRMALISTE TEKITAJA

Põhja pool olevat Jumalast üks niisugune elajas nimega „peemut“ loodud, kes paigast kuhugi ei saavat, vaid raba soos elavat. Ka ei tunta ta teda palju enam, sest ta on sammeldanud ja põesad kasvavad peal, — sellest siis tulevat, et elajad ise tema kätte söögiks lähevad. Varesed, kes meie poolt põhja poole lendavad, lendavad pargi kaupa tema kurku, — muidu neid kurje ka palju olekski! Kui see elajas ennast liigutavat ehk kui ta turtsuvat, siis sündivat niisugune imelik valgus, mida meie „virmalisteks“ nimetame. Ta teadvat ette ära, milal halb ilm ilmuvad tulemas, — siis ta pöörlevat ja virmalised vehklevad. „Kui ta lahti peaseks,“ ütlevad vanemad inimesed, „siis ta paneks inimesed kihisema kui vesi katlas tule peal.“ Ta olevat niisugune, et kui ta musta söe peale puhkavat, siis lee lähevad kohe punaseks ja põlema. — H II 32, 642 (16) < Räpina.

72. Juba SjWied (LWb) noteerib Kuramaa liivis hülge nimetusena ilgaz : ilgõd (lvÜ), Salatsi liivis aga alʼl. Tegelikult ütlevad ka Kuramaa idaliivlased (Lääne-Liivis hülgepüük pole üldse arenend) kirjav-hallide hüljete kohta sūr-alʼ : pl. sūr(d)-alʼlõd (lvI). Need on muist hülgeist suuremad, tigidamad ja ühtlasi rumalamad, sest nad teevad õmale ainult ühe õhuaugu jähe (KI). — Vastavad omadused on kantud hülgeilt üle ka inimesile, ja nii on saand otse stereotüüpseks suure, laisa, pahura,

¹⁾ Wiedemann (EWb) tunneb päälle tabelis esitetute veel järgmisi hülgenimetusi, mis kannavad selgesti eufemistlikku ilmet: mere karune kala, muśu (saartel = muśu praeguses kirjaviisis, vist moonutis mustusõnakujust), nürinik : nüriniku (loode rannikul), vrđl. ka mererott ~ rannarott (loode rannikul) ja merekoer (< saksa Seehund). Kihnus öeldakse veel karvanina (E. Kirjandus 1921, lhk. 423, 6). Vrđl. soome nimetusi partahylje, kuplahylje (Lönnr.).

rumala ja paljusööva inimese hurjutelemine sūr-al' nimega: magab nagu sūr-al', va laiskpeni s. t. laiskvorst (L, V), va mere- = mjer-al' magab ahjupingil (L), magab ja nariseb nagu va suur mere al' või mererand (L)¹⁾, sööb kurivaim niipalju nagu va sūr-al' (Pr), uriseb nagu va sūr-al' (Pr) jne. Lollakat, rumalat ehk nn. „prost“ inimest hurjuteldud varem aina: ūja, (va) sūr-al', ūja! (Kr, Pr, V); samuti öeldud kurja ja tigeda kohta (Kr). Ka laste pihta, kui nad uisapäisa jooksevad ja tormavad, öeldakse: ūja, sūr-ul! nüüd ajeleb kui sūr-ul! (V)²⁾, käib ajeldes kui sūr-al' (Ir); Nittõl-talu perenaine siunand alati oma vallatelevaid lapsi „oot, sa sūr-al', oota!“ (Pr). Jutustaja ema olnud plikana Jõkõ-talus (Pr) lapsi hoidmas, säälsamas eland kaks ilmatu suurt ropu suuga poissi, mõlemal Peeter nimeks; siis tüdrukud karjund alati, kui keegi neist tulnud: „vatõ, kus sūr-e! tuleb! ūja, va sūr-e!“ (Kr) jne. Üldse seda sõna olnud vanasti alatasa kuulda (Kr, Pr, V), kuid nüüd ta näib unarusse jäämas (nagu hülgepüükki päale Ilmasõda!). Läbi udu mäletetakse veel ainult, et meres selline elukas ikka olevat (V) või et sūr-al' olnuvat mingi kolesuur mees (Kr, Pr), kellel kasvanuks nagu sammal pääl ja keda koledasti kardetud (Pr)³⁾; sūr-al' olevat seesama, mis Undine loos (vt. § 63) esinev Veizavuot (Kr) või selle vend (Pr); sūr-al' nimega hirmutat lapsi: vaat kui sūr-al' tuleb! (Ir), ärge minge, lapsed, mereranda — al' ~ sūr-al' võtab ja viib teid ära merre (Kr, Pr). Ning lõppude lõpuks järjest ebamäärasemaks muutuv sūr-al' on pääsnud ka liivi juturepertuaari juba täisi teise ilma olevusena. —

SÜR-AL VIIB LAPSE MEREPÕHJA (S. 28 A)

Keegi mees läind hommikul vara-vara oma väikese pojaga vadale. Kedagi teist pole veel olnud. Nad pannud köied ja muu kraami paati, säääl sumand randa üks hirmus suur mees ja küsind, kuhu nad lähevad. Mehel olnud paha meel ja ta vastand: „Mis see sinu asi on, kuhu ma lähen, — näed ju isegi, et merele!“ Siis võõras haarand poisi sülle ja tahtnud viia ära merre. Mees ha-

¹⁾ Siin on nähtavasti läind segi kaks samakõlalist sõna: sūr-al' tähendab liivis nimelt ka suurt, nn. üheksandat lainet ehk valli (sellest liivigi sõna), millega seletub sūr-al' ja mereranna rinnastamine.

²⁾ Siin al'-sõna on seginend rahvaetümoloogiliselt „hullu“ liivikeelse vastega ul!

³⁾ Küllap sellist seletust on mõjutand Liivigi rannikul tuttavad lood Suur-Tõllust (S. 228—231), kelle liivikeelne nimi Sūr-Te! sarnaneb osalt nimele sūr-el'.

kand koledasti paluma, et kuhu võõras paneb selle pois, jätku parem talle, tal olevat vaja hanekarjast — meres ju hanesid polevat. Võõras mees vastand: „Meres on mu elu ja mu mõisa. Mu nimi on Sūr-Al' ja mu venna nimi on Veizavuot (~ Vezavuot) — me oleme merekuninga lapsed. Kuid nüüd ma veel jätan poisikesele sulle, sest et sa niipalju võisid paluda, aga teine kord ära sa enam nii küsi, et mis see sinu asi on. Kaheksa aasta pärast ma tulen sellele poisile järele!“

Möödud kaheksa aastat. Mehele see asi pole tulnud õieti meeldegi. Sääal aga olnud Sūr-Al' pois järel ja öelnud, lasku isa poiss julgesti temaga, sääal ei tulevat millestki puudu. Ja siis nad kaugenend merele, kuni isa võind näha, — poiss olnud aina Sūr-Al' pää pääl. Kahe nädala pärast poeg toond isale suure matilise kotitäie kulda ja kõrvi hobuse ning öelnud, tal olevat väga häa elu, midagi ei puuduvat, selliseid varastet lapsed olevat sääal lossis palju.

Ning isa olnud kogu oma elu rikas mees. Teine vend tahtnud saata oma poega kah sinna, kuid Sūr-Al' pole võtnud, öelnud, see polevat tema jaoks sündind. — Pr 116¹⁾.

SUUR SÖÖDIK (S. 28 A)

Sūr-al' olnud üks selline inimene — teab, kust ta tulnud, kust ta sugend, — ise ta öelnud, et ta tulnud suurest järvest, et ta olevat Sūr-al' ja et sääal Sūr-al'põd elavat. Ta olnud ikka nagu vähe selline lollakas. Ja kui ta surnud ära, siis kümme meest teda kandnud. Ta eland siinsamas rannas, suures Pētõr-järves, olnud inimese moodi, tahtnud palju süüa, kasvult olnud suurem kui inimene, suure iseäraliku pika ninaga. Siinsed inimesed pidand teda paremini ülal, andnud talle enam süüa kui sääal järves, kus olnud ta kodu. Siis tema jäändki siia, pole läind enam sinna järve, käind ringi mööda randa, eland päriselt vist siin Pitrõg-külas. Ta öelnud, et kui ta läheb oma koju tagasi ja võtab veel muid ühes, siis ta söövat inimesed öösel paljaks.

Muid sūr-al'pe olnud kah, jah, olemas. — Üks mees läind kord metsa. Siis olnud terve salk selliseid lapsed, selliseid „poolkasvanuid“, istund järve kaldal. Niipea kui mees läind ligemale, kohe need puha järve sisse. Eks need siis olnud sūr-al' lapsed. — Pr 153²⁾.

Liivi sūr-al' on ühendetav Eestigi saartel esineva hülgenimetussega suur-hall. Halli värvi mõiste esineb ka kõigi teiste

¹⁾ Lugu algab nagu mõni tüübiline sissejuhatuse muinasjutule, kuid mingit muinasjuttu ei jägne, vaid ainult harilik motiiv lapse varastavast näkist, mis kohandet sūr-al' nimele.

²⁾ Esialgu jutustaja ei teadnud täpselt öelda, kus järves just oli tema kodu ja kus just külas ta elas pärastpoole. Alles järele mõteldes eidekene väitis, et need olnud ikka Peeter-järv ja Pitrõg-küla. — Suursöödikust jutustavad ka lätased — vt. DL I 168: Lielēdajs ('Vielfraß').

Baltimore rahvaste hülgenimedes (vt. tabelit lhk. 192). Huvitav on siinjuures asjaolu, et sõna *aľ* ei esine liivis halli värvi tähenduses, vaid halli värvi väljendetakse lõunaeestiski tuttava sõnaga *h a h k* = *õ'gi* (lvÜ)¹⁾. Mida tähendab just sõna *aľ*, seda liivlased õieti ei teagi, see ei tähendavat midagi (V), olevat ainult selline hurjutamissõna (Kr), see tähendavat midagi otsata ja lõputa suurt (Ir). Ometi mäletetakse, et hülge kõrval olnud vanasti ka lehma nimeks *aľ* (Ir) ja suurt halli hobustki kutsutud *aľ* (V), mis juhib jällegi halli värvi tähendusele²⁾. Häälikuliselt *aľ*-sõnakuju ei vasta just hästi liivi arengule, kuid selliste poolteed salakeele eufemistlikkude sõnade puhul ei saa arvestada sageli isegi häälikute ajalooa mitte, vaid need arenevad iserada. Kaunis tõenäolikt liivlased on omandand selle sõna saarlasilt. Igatahes on aga nii keeleliselt kui ka kultuurajalooliselt tähtis konstateerida, et seisame siin spetsiaalselt liivlasile ja saarlasile ühise professionaalse merekeele termini ees, mis Liivis liiati on omandand mütoloogilise varjundi.

73. Liivi populaarseimaid lastehirmutisi on kahtlemata kõigis külades esinev *n a t'*: pl. *naťid* (lvÜ), mõnikord ka *noť* (Sr, V) ~ *noťi* (Sr) ja juhuslikult isegi *maťš* (*Kl — *n* — *m* vahelduse puhul vrdl. *nārkaš* ~ *mārkaš* 'ahv'). Selle nimega hoiatetakse igalpool lapsi randa minemast: ärge minge — *nať* kisub või veab teid karvupidi sisse, vette või merre (lvÜ). Sagedaimini *nať* elutseb meres (lvÜ) ja tuleb säält lapsi hirmutama või petma (Sr, Kr, Pr, V), ning lapsed kartnudki teda suplema minnes koledasti (L, Kr); just päris rannas ta ei olevat, kuid ärgu lapsed mingu sügavamale, — siis enam tema küüsis ei pääsvat (Kr). Vanasti asi olnud päris hull: *naťid* varastand alatasa mõne lapse ära, kui need läind omapääd suplema merre; et *nať*-jema ei võtaks last ära või ei tuleks teda kiskuma ega hirmutama, selleks õpetet lapsi „heitma“ kevadel esimest korda suplema minnes and ehk zied merre — kas säärepael, punast lõnga või midagi muud *nať*-jema meelehääks; seda teind isegi täiskasvanud (Pr). — Viimases kirjelduses *nať* ligineb osalt mere-

¹⁾ Halli värvi väljendusi eestis vt. Saareste, Leksikaalseist vahekordadest 276—277. Hall-sõnast üksikasjalikumalt vt. hallitõve päätükis.

²⁾ S̆Wied (LWb) tõlgib küll Salatsi *aľ* 'grün', kuid siin näib tegu seginemisega: rohelist värvi väljendab liivis „haljas“ sõna vaste *õľaz*: pl. *aľľõd* (lvÜ), millise tüvega tuleb vist ühendada Salatsigi *aľ*.

emale (§ 60), millepoole viitab juba „ema“ nimigi, nat'-jema, kellele ohverdetakse, ja siit samm edasi, nat' identifitseeritakse mõnikord mereemaga täiesti: nad olevat üks ja seesama olevus (Kr).

Samuti kui meres nat' asub ka järves (L), jões (L, Pz, Ii), kaevus (Kr, Kl) ja mujal vetes (Sr, Kr) ning on igalpool lastele elukardetav. Veest nat' on siirdund mõnikord isegi metsa (Sr, Kr, V), ja vastandiks mere- = mjer-nat'-ile (Kr, V) ta on saand kuival maal nimeks metsa- = mõtsa-nat' (Kr); ta tulevat veest välja pöösaisse kalda ligidal ja olnud sellepärast lastele hädaohtlik isegi kodust kaugemale metsa minnes (Kr).

Sellise hirmuäratava eluka välimust kirjeldetakse kah väga mõjuvalt: nat' on selline suur ja jäme, tal on suur pää nagu karul, suured maharipnevad kõrvad nagu suurel lontkõrvega koeral, inimese jalad, kuid käed nagu koerakäpad, silmi ja nina ei olevatki, võib-olla silmad on küll olemas, kuid näha pole neid vähemalt mitte (Kr). Mõnikord minnakse lõbusas ja poolteed tõgavas liialduses veel nii kaugele, et väidetakse lastele, nat' olevat ilma päata, ilma silmeta ja kõrveta — selline kole ja jäle elukatõmp otsekui pakk (Kr, vrđl. L 141). Ka nähtavat teda lihtsalt musta huniku (Pr), kala (V) või hülge (Kr 225) näol; ta olevat otsekui hobune (V 185); tal olevat suur saba, millele ta laskvat istuda lapsi (Sn). Mõnikord nat' on inimkujuline (Pr 91): selline suur hall, suured hambad nagu koeral (Pr); metsa-nat' pöösais olevat vana naine, silmad kinni, nii et neid pole näha, jalad karvased ja kõverasse käändud kui karul, selline triibuline ilma käisteta ülijakk ümber otsekui hobusetekk (Kr). Sellise mitmekujulise eluka hädaohtlikkuse illustreerimiseks jutustatakse liivigi lastele järgmist kõigis Läänemeremais tuttavat, germaani maailmast põlvenevat, lugu. —

LAPSED EI MAHU HOBUSE SELGA (S. 30)¹⁾

5 varianti: 1 L 62, 2 L 141 — 3 Kr 225* — 4 Pr 91 — 5 V [185].

- I Kalameeste lapsed läind ikka liiaks mereranda (3).
- II A Kord lapsed mängind rannal (5) ~ supelnud meres (4).
- B Dävin'-talul (L) peremehe Jaani lapsed mängind otse jõekaldal (1).

¹⁾ Vt. FFC 25, S. 58; Schroeder, Germanische Götter und Elben beim Estenvolk 5—6; Wuttke DVA³ 49, § 54. — Vrđl. ka S. 119 (vt. kuradi päätükki).

- C Lapsed istund seina veeres pakul ja paistelnud päikese käes (2).
- III A Kaldal magand valge hobune (nať), kes tulnud jõest välja (1).
- B Laste manu tulnud näkk (nať) — nagu ilus väike hobune (5) ~ selline pikk, hülge moodu (3) ~ inimesekujul (4).
- IV a See kutsund lapsi omale selga (1, 3, 4, 5)
b ja luband viia nad üle jõe (1) ~ mõisasse (4).
- V a Lapsed ronindki talle selga (1).
b Kuid lapsi olnud nii palju, et ta olnud liiaks lühikene (3).
c Siis ta venind aina pikemaks ja järjest pikemaks (3, 4). Kellele pole jäänd seljas ruumi, selle jaoks ta keerutand saba kõveraks ja öelnud, et laps istuks sinna (4).
- VI a Ühe lapse tarvis pole olnud ruumi (1, 2, 5)
b ja see laps öelnud, et tal tuleb istuda näkile (nať) näka pää pääle (1) ~ pää pääle (2).
- VII A Korraga kadund kõik ära — ei hobust, ei näkki (1): kui trehvab ütlema kummituse õige nime, siis kummitus kaob ära (1, 5).
- B Kohe tulnud pakul istuvate laste manu näkk (nať) ja viind ära selle pisikese, kes nimetand teda (2).
- C a Näkk (nať) kadund kõigi lastega ja uputand need merre (3, 4, 5).
b Ainult üks, kõige suurem laps, see hüpand maha ja joosnud nuttes koju. Tõtatud küll kohe randa, kuid lapsed olnud juba uppund (4).
- VII a See juhtund justkui kuskil mujal, nagu ĩra pool kandis (3).
b Sest ajast pääle hirmutavad ja hoiatavad siin meie naised lapsi, et need ei läheks randa — näkk viivat merre (3, 5), et just päris veeres ta ei olevat, kuid ärgu mindagu sügavamale (3).

Ei ole vähematki kahtlust: liivi nať sarnaneb Eestis laialt tuntud näkile, ainult selle vahega, et eesti näkk on kaugelt enam arenend ja palju mitmekülgsem oma liivi kaaslasest ¹⁾. Liivis öeldaksegi, se nať olnuks nagu säält Saaremaa poolt tulnud, ta olevat tingimata kuradist ja nimelt kuradi vahetet laps (Ir 23 = S. 106). Mõiste ununedes segatakse ja vahetetakse teda praegu veel pahatihti ka muude veeolevustega — kalasavaliste mereneitsitega (Kl 36 = S. 25) ja isegi mereemaga (Kr), millest oli juttu juba eelpool. Äsja esitet loo mõjul on tekkind ka võrdlev kõnekään: venib nagu nať (Ir, Pr).

¹⁾ Eisen, Näkiraamat.

Kuigi nat'-mõiste vastab sisuliselt näki omale, siis ometi need sõnad häälikuliselt pole hästi ühendetavad¹⁾ ja sellepärast liivi sõna tuleb selgitada veel eraldi. — Meie leiamegi nat'-sõnale liivis mitmeid muid lisatähendusi. Eestkätt SjWied (LWb) tõlgib teda järgmiselt: Schnecke, Muschel, auch eine Art Seehunde; nat'kouš 'Schneckenhaus'; mier nat' 'Wasserjungfer' (küsimismärgiga). Ja tõesti, kogu lääneliivis nat' tähendab tigu (L, Pz, Ii) ja ühtlasi ka teo- või konnakarpi (L): jõgedes olevat nimelt suured mustad nat'id = konnakarbid, meres aga pisikesed valged nat'id = merekarbikesed (karbilised); üldisemalt küll nimetatakse neid karbikesi lääneliivis kas nat'-koda (L) või nat'-kouš s. t. kauss (Pz, Ii) ja tehakse vahet: nat'-kodad on suuremad, jõgedes (s. t. siis konnakarbid), kuna pisemad meres on hoopis kã'võd (L). Idaliivis sellevastu ei tunta mingisugust nat'-koda ega -kaussi, vaid sääl öeldakse vastavalt mitmeti: ranakausid = randa-kõšõd (Pr), kaanikojad = pizar-kodad (V), muššõld (Pr = saksa Muscheln) või samuti kui lääneliiviski kō'võd (Ir, Kr, Pr, V — vt. sellest sõnast alamal); läti keeli öeldakse vastavalt gliemiž-vāki = „teokaaned“. Ometi nat' ~ not' on tuttav idaliiviski, kuid hoopis ühe hülgeleigi nimena (Kr, Sn, Kl) niisama nagu ka eesti saartel natt ehk nott (vt. hülgenimetuste tabelist lhk. 192), kusjuures iseloomustuseks on veel tähtis pidada meeles, et lääneliivlased üldse hülgepüügiga ei tee suurt tegemist, vaid see ongi pääasjalikult just ainult idaliivlaste alaks.

Nii siis saame nat'-sõna tähenduste kokkuvõttes järgmise huvitava kombinatsiooni: 1) lvL tigu (teo- ja konnakarp) + 2) lvI hülje > 3) lvÜ lastehirmutis, näkk. Kombinatsioon muutub veelgi huvitavamaks, kui tõmbame võrdluseks paar paralleelnäidet ka mujalt. — Liivile ja Eesti saartele ühise natt-nott-sõnaga hülge tähenduses tuleb rinnastada ka eesti nott puupaku tähenduses, mis ongi kantud piltlikult üle pakutaolisele hülgele (niisama nagu nimetatakse ka näit. mehe suguelundit piltlikult

¹⁾ Üldse peab mõnma, et samuti nagu sūr-al' nõnda ei vasta ka nat' liivi keele häälikulisele arengule, vaid mõlemad sõnad tunduvad hilisemate lainena, sest muidu ootaks Kuramaa liivis pigem nii not' kui ka nat' kujude asemel järgneva i mõjutet „Umlaut“-nähtust, mis annaks nōt' ja nāt' ning siis alles olnuks võimalik nāt' < *näkki, nagu võidaks kah oletada läti hääldamise mõjul muutust ǣ > t' (vrđl. Salatsi liivis lať = sm lakki 'kübar'). — Lätis nat' näki ega lastehirmutisena ei esine, vaid sääl öeldakse harilikult bobul(i)s, bubulis.

notiks): rannanott, merenott 'die kleinste Art Seehunde' (Wied, EWb)¹⁾. Edasi, hüljete muutumisest üliloomulikeks olevusiks massiloomingus oli meil juttu juba eelpool suur-halli puhul (§ 72), — et ka aga te o l on selleks teatud kalduvusi, näeme näit. veel vepsa keelest, kus ed'inō tähendab 1) tigu ja 2) kuradit, vrđl. sama sõna soomeski etana = 1) tigu, 2) halb inime, kelm²⁾, ja küllap lõpuks eestiski substantiiv tigu (ka pori ja muda tähenduses!), verb teotama ja adjektiiv tige (s. t. teotaoline) kuuluvad ühte koos liivi vastega ti'g söimusõna, halva inimese ja kuradi tähenduses (vt. ligemalt kuradi päätükis)³⁾; just niisama esineb läti Kuramaa murdeis nage ~ nagis '1) ein Frosch (vrđl. e. „konna“-karp!), 2) ein böser Geist, der Nachts Reisende irre führt' (Ulm), — teatav side läti nağ(i)s ja liivi nať vahel näib olevat (lt ġ > d'; vrđl. veel liiati liivi kuju maťš!), küsimus seisab ainult selles, kuidas kumb kumbagi on mõjutand, mis on läti poolt senini veel selgitamata. Teiseltpoolt ei saa jätta juhtimata tähelepanu ka järgmisele huvitavale sidemele: liivis, nagu eelpool noteeritud, tõlgitsetakse teo kõrval ka teo- ja konnakarbikesi sõnadesga nať (lvL) ja kõ'v (lvŪ < kahva?), — eestis taas konnakarbikujulised vähjapüügi riistad on natt (-a ~ -i) ehk nott ja kahv ehk kaha (-v lõpul vokaliseerund?)⁴⁾. Eks tundu siingi sisemine sugulus mõlemas sõnas? — Ja lõppude lõpuks

1) Teiseltpoolt Wiedemann omistab natile ka killu, pinnu, tikukese tähenduse (Splitter), mis viib tema ühendusse sõnaga natukene, muredeti natikene.

2) Vt. L. Kettuse artiklit vepsa mütoloogiast E. Kirj. 1925, lhk. 368.

3) Vt. sel puhul veel Saareste esitet tähenduslikke paralleele, Eesti Keel II (1923) 11—12. Lutsis tigo esineb ainult söimusõnana, kuna teo tähendust ei teata; Räpinas lapsed panevad teo sõrmele ja loevad: „tsia tego, lamba mago, aja' sarvō' vällä!“ (P. Voolaine). — Kihnu saarel esinevad tigu: tiigud, siatigu ja ma t t t: maťid (viimane päevakoera tähenduses), kuna karbikesed rannal olevat kurōkarbid — arvatakse nimelt, et kured neid söövat (L).

4) Vrđl. lisaks eesti natt: nata ~ nati 'Rotz' (Wied, EWb) s. t. tatt, merenatt (ibid. Alutaguses merelima tähneduses) ja natane 'schlüpfrig' (ibid.) s. t. libe — läänesoomes (J. Mägiste teatel) naatta 'Milchsommel', karpān naatta 'gedörertes Fleisch', natta 'Schleim' (Renvall); siitki pole semasioloogiliselt raske jõuda tuletiseni natt libeda ja ilase teo tähenduses. Vt. sel puhul ka Saareste, Leksikaalseist vahekordadest 107—108. Täiesti lahus kirjeldet natist tuleb hoida taimenimi natt (vrđl. naat), näit. Saaremaal metsspinati tähenduses (Aegopodium podagraria — vt. Luce, Heilmittel der Ehsten, 92), mis põlvneb sakslasilt kuulnud sõnast Sarabonade.

näeme ka näkil teatud sidet konnakarbikeste ja igasugu pisi-
latega: soomes „näkiking“ = näkinkenkä tähendab just karbilisi
(= simpjukan kuori, vrdl. rootsi snäcka, mussla, Lönnr.)¹⁾; ees-
tis satub näkiga häälikuliselt ühte onomatopoeetiline nimetus puu-
näck 'Wandmotte, Totenuhr' (vrdl. kivi-näkk 'Steinmetz' <
verbist näkkima), edasi soo-näkk 'eine Art Ameise', näkk 'auch
Schnecke im Ohr' (Wied, EWb; Saareste, Leksikaalseist vahekor-
dadest 78). Tundub liiviski väga tõenäolik, et võõrsilt kuulnud
näck-sõna on suland natisse ja viimistelnud omaltpoolt selle tähen-
dusliku arengu veehirmutiseks, kes uputab lapsi. — Nõndaviisi
siis kokkuvõttes seisame siin värvirikka semasioloogilise pildi ees,
kus mitmesugused erivarjundilised mõjutused ja ühtesattumised
on inspireerinud liivlaste keelelist loomingut väljendama tigu, teo-
ja konnakarpi, hüljet kui ka näkki ühise omapärase nimega nat.

POTERMANN

74. Praegu pääle Ilmasõda rannarahval (s. t. liivlasil) on
küll vähe suuri paate ja laevu, aga varemalt nad olnud üsna suu-
red laevamehed; nad ise ehitand omale hääd ja suured paadid või
laevad ja purjetand laialt mööda merd (Kr 104). — Igal laeval
olevat oma häävaim = juva gara ja samuti ka oma pahavaim =
äbjuva gara, kelle pärast pidavat kõneldama merel
isegi oma salakeelt, nn. merəkõnet = mjer-rök (V), nagu
üldse muudegi rahvaste meremehed harrastavad merel omapärast
eufemistlikku salakeelt. Seda laevahaldjat kutsutakse mõnikord
lihtsalt laevavaim = koig-gara (Sr, Kr, Pr, Kl), laevakummi-
tus = koig-spuok (Sr), merevaim = mjer-gara (L, Pr) — va-
nasti öeldud aina just nimelt merevaim, kuna hilisemal ajal tul-
nud selle asemel tarvitusele linnast kuulnud klabautõrmañ (Pr).
Praegu hüütaksegi sagedaimini laevahaldjat Baltimere laevureilt
lainatud saksakeelse nimega Klaba-utermann ~ Klaba-
termännchen (< nn. „Streckform“ kujust Klautermann
'Klettermann'), milline nimetus (paralleelkujuna ka Kalfater-
männchen) esineb kogu Põhja-Saksas²⁾ ja on saand liivis vasta-

¹⁾ Krohn, SRU 102: näkinkenkä, näkinkota, näkkilö < rootsi näckel.
Prof. Wiget'i teatel rootsi snäcka on laenatud keskkõrgesaksast ja tuletub
ürggermaani sõnakujust *snagjan 'ronija'.

²⁾ Grimm, DM¹ 470; Mogk, GM² 63, § 41; Wuttke, DVA³ 44, § 48;
Zeitschrift d. Vereins f. d. Volkskunde XXI 178—179; Am Urquell I 134 jj;
Schroeder, Beiträge zur germ. Sprach- u. Kulturgeschichte I.

valt kohalikule hääldamisele õige mitmesuguse kuju: klabautõrmań (Pr) ~ Klaboutõrmań (Kr 184) ~ klabätermań (L, Sn) ~ klabätõrmań (L) ~ klabottermań (Pr) ~ klapõtõrmań (Kl). Vanad inimesed polevat öelnud klabätõrmań, vaid lühemalt klobbõrmań (L)¹⁾ ja veelgi kodusemalt öeldakse siiaaani kõige enam pottõrmań (Sr, Kr, Pr, Sn) ~ pottermań (Sr) ~ bottõrmań (Kr, V) ~ bottermań (Pr).

Ka läti meremeestel Klabautermann on tuttav kalfätermań-kujul (Dondangeni lätlaste teatel), kuid sellest Lätis pole kogutud mingisuguseid andmeid. Niisama sõna esineb Eesti saartel: kotermańn (Saaremaa, Muhu) ~ potermańn (Sõrve) ~ putermańn (Kihnu). Hiiumaalt ja mandrilt sõna esinemise kohta pole teateid, ja üldse andmeid sellest olevusest on pandud Eestiski väga vähe kirja²⁾.

Liivi rannikul potermanni kohta öeldakse üldiselt, et ta on laevavaim (Sr 49, Kr 184, Kl) või niihästi laeva = koig kui ka paadi = lõja („laev“-sõna vaste liivis) vaim (Kr 104) või üldse merevaim (L 90, Pr 190), kes elab laevade pääl (Pr 190). Mõnikord öeldakse ka, et potermann on kurat (Pr 39, vrđl. Kr 105: „kuradi bottõrmań“), ometi ta pole paha vaim, vaid avitaja: ta hoiab ja juhib laeva (Sr). Juba kui laeva tehakse, ta võtab kohe

¹⁾ Vrđl. Dinakantsche Geschichten in Gedichten und Rigasches Wörterbuch von N. Seemann v. Jesersky (Riga 1913), lhk. 134: klabbern 'klappern' etc.

²⁾ Sõna puudub täiesti Wiedemanni sõnaraamatus, Saareste (EKl I 16) ei tunne teda ka veel Muhu saarel ja märgib tema kohta sisuliselt ainult ühe lause Kihnult: p. elutsede laevõs. Vähekese enam tutvustab potermanni Eisen (EM I 77, Rahva Lõbu-lehe Jõulu-leht 1901, lhk. 20—21: Laevahaldjad), kuid temagi andmed põlvenevad pääasjalikult ainult ühelt isikult (A. Kuldsaar, Sõrve — vt. E 41—42).

Olgu mainitud lisaks, et Eestis laialt tuntud lastelaulus „Parmumatus“ (Parmu puhtõ) esineb kah vastav sõna: „Tere, tere, tetermann! — Jumalime, kottermann!“ (Kursi, H III 21, 291); niisama Andersoni lastelaulude kogus: tetermann — kotermann (Kursi, A 2390, 4), titermann — kutermann (Põltsamaa, A 2085, 5), titermann — kudermann (Tori, A 6744, 2). — Kuni see laul ligemalt uurimata, peab jääma esialgu ometi lahtiseks, millises ühenduses need sõnad omavahel on (tõenäoliselt on lastelaulus tegemist küll lihtsalt sõnamoonutisega muis teisendeis alatasa esinevate „tedre — kogre“ kõrval).

Soomes klabautermanni ei tunta, vaid sääl esineb laivanhaltia (näit. Krohn, SRU 92).

endale sinna koha (Sr). Igal laeval on oma potermann, kuid väidetakse ka, et igal laeval ei olevatki seda merevaimu (L 90). Mõnikord juhtub isegi seda, et potermanni ei peeta mitte üksi laevahaldjaks, vaid tema arvatakse asuvat ka kuival maal majades ¹⁾. —

MUST PENI JOOKSEB PÖÖNINGULE (S. 29)

Paarkümmend aastat tagasi Sañt-talus (Sr), kus 1923. a. suvel eland prof. Kettunen oma perekonnaga, sääl olnud potermann: iga öö ta lõhkund ja kolistand kette, nii et keegi pole saand magada. Kõik olnud hirmund ja ehmund. Va vana Spruoig Liž juhtund minema kord kööki ja näind musta peni joosvat mööda treppi pööningule ja kaduvat ära. Siis olnud sääl teenijatüdrukaks keegi Zet, kel olnud nii kole hirm, et tahtnud minna mujale magama, ent perenaine pole luband, vaid palund, et ta ei läheks, sest siis ta (s. t. perenaine) hukkuvat ise. — S. 99.

Küllap potermanni asetamine laevalt majja on ainult juhuslik ülekandmine: harilikult kuival maal Liivis kollitelevad ikka surnud, rahahaldjad või kurat, kuid ühise kolisteleamise motiivi tõttu potermanni nimi on siirdund merelt ka mandrile ²⁾.

Mõnelpool arvatakse, et potermanni ei nähta sugugi, vaid ainult kuulatakse (Sr, Kr, Kl), kuid teisel teda on nähtud kah küllalt: ta olevat mitmekujuline (L), üldiseimalt meesterahvas (Sr 56, Sr 122, Kr 184), vahest väike poisikene (Sr 49), vahest nagu sama laeva tüürimehe nägu (Sr 56), ning temal on sinised püksid, punane kampsun ja must kübar (Kr 184).

Potermanni oluliseimaks tegevuseks on kolistelemine ja kloppimine laeval (Sr, Kr 104) nii öiti kui päeviti (Kl). Õhtul kui muud jätavad oma töö rahule, siis tema taas algab töötama (L 90). Kloppimisega ta annab inimesile õnnetusi ette teada (Pr 190). Kui laevaga kõik on hästi korras, siis ta ei tee midagi; kui aga on oodata tormi või mõnd muud õnnetust, siis ta aina hoigab, nutab, karjub ja klopib mööda laeva (Kr 184). Üldse

¹⁾ Vrdl. Eestis: „Sis peab olema veel igal majal oma vaim ehk hoidja, ka laevades“. — H III 28, 886 (5) < Jamburi.

²⁾ Esitet lugu iseendast on ju tüübiline eesti tondi (algupäraselt just majahaldja!) temp ja tuletab kohe meelde saksa Kobold-majavaimu kollitamisi. Huvitav on mainida siinjuures, et Belgias Kobold-sõnakuju asemel esineb Kabot ~ Kabotermannchen — Grimm, DM⁴ 415.

kui kuuldakse laeval mingit arusaamatut kolinat või kloppimist ja kopsimist, siis öeldakse ikka, et potermann taas klopib (V). Ja selline kloppimine ennustab ikka õnnetust, tormi, laeva kaldale paiskumist või hukkumist (Kl). Kui on oodata tuult, siis potermann tegevat tööd mis kolin, viskavat riistu ja kopsivat aina (Pr). Selle kohta olevat isegi üks meremeeste laul: „Kui laevavaim hakkab kloppima, siis tuleb halba ilma...“ (enamat ei mäleta — Pr)¹⁾. Kord jutustaja koos teiste laevameestega sõond lõunat ja kuulnud, nagu käiks keegi laeva eesninal; tüüri-mehe ennustand selle põhjal õnnetust; ja nõnda olnudki: laev joosnud kolmandal päeval Gotlandi randa kinni (Kl [25] = S. 29). Teine jutustaja pisikese plikana sõitnud tihti oma isaga laeval kaasa ja kartnud siis koledasti just seda merevaimu; mänd-gides kajutis ta kuulatelnud aina ühe kõrvaga, kas juba ei hakka merevaim „klaperdama“ (klapärtõm), — siis tulevat tormi ja halba ilma; ja siis ta palund ikka oma isa sõita sellisesse kohta, kus on varju (Pr 190 = S. 29).

Nagu potermanni kuulmine niisama ka juba tema ainus nägemine ennustab tormi ja õnnetust. — Ühel laeval kokk kord keetnud koorega kartulaid; potermann olnud parajasti laeva mastil — selline väike poisikene, käind mööda laeva maste ja vandiköisi; kokk hakand pilduma teda kartulatega, siis ta kadund ära; potermann näitab end ikka tormi ja halva ilma tulekul, ja nii tulnudki siis kole maru (Sr 49 = S. 29).

Kloppimise ja kolisteleamise, töötamise ja kõndimise kõrval kuuldakse potermanni tihti ka inimkeeli kõnelevat. Siis ta hüüab, et seda ja seda on vaja teha või selles ja selles kursis vaja purjetada (Sr 50), juhatab tüürima merehädaliste manu (Sr 56 ja 122), kaebab, et ta ei jõua pidada enam masti (Sr 39 ja 50, Kr 104) või käseb tormi eel võtta purjed maha (Kr 184). Vastavalt meremeeste distsipliinile ta on ka õige vali ja karm nende vastu, kes ei kuulata ta sõna: annab pliuhti plaksu üle kõrva (Sr 56, Kr 184) ja ennustab õieti laeva hukkumist, mille eel ta ise lahkub laevalt (Kr 184). Niisama ta ei salli enda narritelu (Sr 49) või halvakspanu (Kr 184). Mõnikord kahe laeva

¹⁾ Läti keeli:

Vinš dzirdej' kuġa garu
par deġi klauvejām,
un tūdaļ tad ar varu
sāk vētra brašeties.

potermannid jutlevad omavahel ja kirjeldavad laevade seisukorda (Sr 123, vrdl. tulehaldjate kõnelusi § 43).

Vanalt kõdunend laevalt potermann lahku b ja läheb ära randa (L 90). Kui teda pole enam laeval, siis laev läheb hukka (L 90). Kui laev lahku b sadamast ja sõidab välja merele, siis keegi laeval ikka näeb, kas potermann läheb maha laevalt või ei lähe; kui ta ei lähe laevalt ära, siis laev jääb terveks ja jõuab õnnelikult sinna, kuhu kavatseb minna; ja kui potermann lähebki maha, kuid kui tal on kaasas mingi paun kainla all, siis see laev läheb küll hukka, ometi inimesed pääsevad veel eluga, sest potermannil oli midagi kaasas; läheb ta aga laevalt ära tüh-jalt ilma millegita, siis hukkuvad ka inimesed koos kõige laevaga (Pr, vrdl. Kr 184). Kui potermann läheb laevalt maha mööda kliiverpoomi, siis olevat väga halvasti; kui ta läheb niisama üle parda, siis meeskond võivat päästa ikkagi veel eluga (Sn, vrdl. Kr 184).

Eelpool kirjeldet potermanni toiminguid ja tegevust illustreerib mitu „tõesti sündind lugu“ ¹⁾.

POTERMANNID JUTLEVAD OMAVAHEL (S. 29)

Kord kaks laeva olnud kõrva ankrus. Ühel ööl vahimees laeva ninal kuulnud, kuis keegi nende laeva päras küsind: „Kuule, kuis teie laeva asjad seisavad? Meie laeval on kõik tugevad.“

— „Meie laeval ei ole tugevad: mast teki sees on mädand nii ära, et kui tuleb vähegi suurem tuul, siis ta kukub maha kõigi raadega!“ Nii vastatud teiselt laevalt.

Vahimees seisnud oma tunnid ära, ja teine tulnud tema asemele. Hommikul ta jutustand teise laeva kaptenile kuuldust. Kapten teind otsekohe masti ümbert valla ja vaadand, — mast olnud tõesti läbimäda. Siis kapten tellind uue masti, ja nii siis laev võind sõita välja.

Need jutlejad olnud potermannid. — Sr 123.

Huvitav paralleel samale loole esineb Eestis. —

¹⁾ Üldiselt samasugune on potermanni tegevus ja iseloom ka Eestis, nagu seda kirjeldab Kuldsaar Sõrvest. — Kottermann olla väga hoolas, käia laeval salamahti alatasa siin-seal, küll mastides, küll laevaruumis, panna uued plaga linnid sisse, kopsida siin-seal, kohendada purjesid ja parandada puha, kus viga. Enne laeva hukka minemist näidata end laeva ees otsas ja lahku da laevalt alles siis, kui see on hukka läinud. Niisama ilmutada ta end ka siis, kui laevale mingi õnnetus tuleb. Ta on vahel inimese, vahel suure kirju kulli näol. Kui teda laevas vihastada, siis viib ta laeva randa või teeb muud viga ja läheb ise teisele laevale (E 41).

KAKS POTTERMANNI

Mõne korra juhtub sedagi, et ühte laeva kaks haldijat asub. Nende vahel võib kergelt tülid tõusta. Tuntakse aga ka korde, mil mõlemad üsna rahulikult ühes laevas asunud. — Korra tahtnud üks vana purjelaev kaugele merele purjutada. Enne ärasõitmist läinud kõik laevamehed laevalt ära, ainult kokk jäänud laevale. Üksi olles kuulnud kokk öösel kotermannide üheteisega juttu ajavat.

„Kas laev veel terve on?“ küsinud üks.

„Kõige suurem mast on alt üsna mädanenud!“ vastanud teine. „Laevamehed aga ei teagi seda. Teaksid nad seda, ei kipuks nad selle laevaga kusagile!“

Hommikul rääkinud kokk kuulnud lugu teistele. Mindud laeva masti alt vaatama. Tõesti ära mädanenud. Pikk sõit jäänud järele, laevale pandud uus mast päale. Seda viisi pääsnud laev kotermannide jutu läbi ära; muidu oleks ta pikal teekonnal vist hukka läinud. — Rahva Lõbu-lehe Jõulu-leht 1901, lk. 21 < Sõrve, Kuldkaar, E 41 (NB! algtekstis ei ole kotermannid, vaid „Pottermannid“!).

POTERMANN EI TÖÖTA ENAM (S. 29)

Keegi tüürimees teadnud ja tundnud väga hästi, mis asjamees see potermann on. Kaua aastaid nad sõitnud juba selle laevaga ja alati potermann olnud nendega kaasas.

Kord nad läind ühte sadamasse, laadind enda tühjaks ja võtnud taas muud kaupa täis. Ja kui siis laev olnud valmis väljasõiduks, sel õhtul vana tüürimees läind alla laevaruumi kuulatellema, kas potermann kah veel on laeval. Ta kuulatelnud läbi kõik kohad, kus potermann varemalt töötand, kuid kuskil ta pole kuulnud enam potermanni.

Siis tüürimees läind taas üles ja öelnud madruseile, et ei või sõita selle laevaga kaasa, sest potermann on läind ära randa. Ja siis on olnud nii: mõned on uskund teda ega ole läind kaasa, teised pole uskund ja sõitnud merele. Kui nad jõudnud välja merele, laev joosnud ühe veealuse kivi otsa ja vajund põhja kõige neeskonnaga. — L 90.

POTERMANN PÄASTAB MEREHÄDALISI (S. 29)

1) See juhtund Atlandi „meres“. Laev purjetand kapteni poolt antud kursis. Öösel keegi madrus olnud laeva tüüril. Säälnud tema manu üks mees — nagu olnuks laeva tüürimehe nagu, aga see tüürija pole saand näha just hästi — ja öelnud, keergu ta laev vähe teise kurssi, juhatand ka täpselt ära, kuis tüürida. Tüürivalvur mõelnud: nagu olnuks tüürmann, kuid polnud kah. Ja ta pole keernud tüüri teise kurssi.

Natukese aja pärast see mees tulnud teist korda, andnud üle kõrva ja öelnud, miks ta pole teind seda. Tüürivalvur hakand karjuma, tulgu kapten välja, sest keegi tüürimehe moodi mees käsknuvat purjetada sellises ja sellises sihis ja lõonuvat üle kõrva, kui pole tüürind nõnda.

Kapten kutsund tüürimehe ja küsind, kas ta on käsknud purjetada teises kursis. — Ei olevat. Siis kapten öelnud: „Noh, kui sind on kästnud nii purjetada, siis tüüri juhatet kursis!“

See olnud öösi. Teise päeva hommikul pruukosti järele nad silmand üht paati merehädalistega, kes nälgind juba seitsmendat päeva paadis. — Nii nad pääsnud potermanni läbi. — Sr 56.

2) Teine variant esitab sama lugu vähe teisiti. —

Tüüri man valvava madruse juurde tulnud kord keegi mees ja käsknud keerda laeva vähe põhjemale. Pääle lõunat kapten tulnud vaatama kompassit ja küsind mehelt, miks see tüürind põhjemale. Tüürija seletand, keegi mees käsknud nõnda. — „Noh, siis tüüri! saab näha, kuhu me jõuame.“ Vähe aja pärast nad näind üht paati täis merehädalisi, kellede laev hukkund. Potermann tahtnud neid päästa. — Sr 122¹⁾.

POTERMANN LASEB MASTI LANGEDA (S. 29)

3 varianti (lv I): 1 Sr 39, 2 Sr 50 — 3 Kr 104.

Päälkirjad: Potermann mastil (1) ~ Laevavaim mastil (2) ~ Potermann ei suuda pidada masti (3).

- I A Jutustaja noorim vend purjetand kolmemastilisel pargal. Ühel ööl olnud hirmus torm (1).
- B Kord üks vana laev vanade mastega purjetand merel. Olnud täiesti tuulevaga ilm ja laev pole liikund edasi põrmugi. Kõik palund natukesegi tuult. Järgmisel ööl tõusnud torm (2).
- C a Mingi suur laev purjetand merel. Laevamehed kuulnud juba palju kordi imelikku kloppimist suures laevaruumis, kuid pole saadud aru, kes klopib säääl õieti (3).
- b Korra ühel õhtul olnud priske tugev tuul. Tüürimees valvand tüüril, muu meeskond olnud vähe kaugemal tekil (3).
- II a Säääl hüüdnud mingi hääl (3) ülal laeva mastil (1, 2):
 - aa „Nüüd sajab (s. t. kukub) maha, nüüd sajab maha! mina ei suuda pidada seda masti üleval, nüüd sajab maha!“ nii ta karjund ühtsoodu (1).
 - ab „Ma lasen valla!“ (2).
 - ac „Ma ei või pidada enam kinni, ma lasen valla!“ (3).
- b Kuid pole saadud aru, kes õieti on karjund (3).
- c Mast olnud laeval juba liiaks vana (2) ja teki sees mäda, kuid kapten pole teadnud seda (1).

¹⁾ Midagi sellesarnast jutustab Eisen „vesihaldijatest“ kõneldes (EÜSA III 86): „Tallinna ja Helsingi vahel kuulevad laevamehed hüüdmist, et nad „päalemaks“ (paremat kätt) purjutaksivad. Tüürimees ei pane hüüdmist tähele. Hüüdmist korratakse kolm korda merest. Tüürimees pöörab selle pääle laeva paremale poole ja nüüd leiavad laevamehed ühe hukka läinud laeva, madrused, keda juure tulijad ära päästavad.“ Sama lugu vt. Eisen, Näkiraamat² 33.

- III a Kapten või tüürimees vastand alt: „Ära lase! pea!“ (2).
 b Laev purjetand üha edasi, sääl karjutud taas teist korda ülalt mastilt: „Ma lasen valla! ma ei suuda pidada kinni!“ (2, 3).
 c Kapten öelnud taas alt: „Pea! ära lase!“ (2).
 d Laev purjetand jällegi edasi ega ole olnud enam kuigi kaugel sadamast. Sääl hüütud mastilt uuesti: „Ma ei suuda enam pidada! ma lasen valla!“ (2).
- IV a Siis vastand talle keegi madrus (1) või kapten (2) või tüürimees (3):
 aa „Kui sa ei jõua pidada, las siis käia!“ (1).
 ab „Lase siis valla!“ (2).
 ac „Lase siis valla, kui sa ei jõua pidada!“ (3).
 b Nii kui ta öelnud need sõnad, kohe mast käind kõigi kõite ja purjedega üle parda (1—3).
 c Siis potermann öelnud veel nõndaviisi: „Noh, ma ju ütlesin, et ta läheb, see mast, et on vaja rehvida purjed kokku; ma rehvinuksin need purjed kõik üksigi kokku, kui aga kapten lubanuks“ (1).
 d Õnneks nad olnud juba sadama ligidal, nii et nad veel pääsnud, — muud laevad pukseerind nad sisse (2).
- V a Nüüd alles saadud aru, et laevavaim potermann olnud see, kes tahtnud pidada masti ülal, kuid pole suutnud, sest tuul olnud liig tugev (3).
 b Ülalt hüüdjä olnudki potermann (1, 3) ~ laevavaim (2, 3).

POTERMANN LAHKUB LAEVALT (S. 29)

Vanasti laevakaptenid olnud nii targad, et mõistnud hankida laevale ka sellise vaimu = gara juurde, keda kutsutud potermanniks¹⁾. Ühe laeval olnud korra noor kapten, kes pole midagi teadnud sellest potermannist. Ta läind välja merele, et purjetada Inglismaale. Põhjameres kapten joond vähe enam, et olnud päris purjus, ja heitnud magama kajutisse sohvale.

Öösi see potermann kloppind ja hüüdnud, tuldagu välja võtma purji ära, tulevat torm. Kuid kapten pole kuulnud midagi ja magand rahulikult edasi, aga va pootsmann teadnud, et selle laeva pääl on ka potermann.

¹⁾ Kaitsevaimu hankimine tuletab meelde fetiši tegemist. Veelgi selgemalt see motiiv väljendub Eestis: kui hakatakse tahuma uue laeva peelepuud, siis laevameister lööb kirvega kolm esimest laastu, pistab püksitaskusse ja teeb neist kotermanni, — „siis läheb uue laeva töö jõudsasti edasi ja kotermann jääb laevale peremeheks“ (Sörve, E 41 > Rahva Lõbu-lehe Jõulu-leht 1901, lhk. 21). Selline võte juhib meid juba tulihännä tegemise juurde.

Potermann hüüdnud teist korda kaptenile: „Kas tuled välja või mitte: torm tuleb, purjed ära!“ Kapten tulnud välja ja küsind tüürimehelt, et mis vigur see on, kes teda ajab. Tüürimees vastand, et see on potermann, laevavaim. Kapten öelnud: „Lollid! las aga purjetada: tuul on hää ja ilm on ilus.“ Läind ise tagasi kajutisse magama ja öelnud veel: „Mis potermann ka teab!“

Kuid potermann läind kajutisse, virutand sellise hoobi kaptenile üle kõrva, et see lennand asemelt maha, ja öelnud: „Mine tekile. Kohe on torm käes, ja krootmast saab murtud, ja kolme päeva pärast laev läheb hukka!“ Kapten läind tekile, — olnudki selline torm mis hirm ja krootmast murdund üle parda.

Kahe päevaga kolmanda päeva hommikuks laev olnud aetud tormiga Norra karide lähedale. Kõik olnud tekil väljas ja näind, kuis tulnud laevaruumist välja mees siniseis pükstes kampsuniga, must kübar pääs, kainlas olnud pisike valge paun. Ta hüüdnud: „Nüüd teie tobud võite minna hukka, mina enda päästan ära!“ Ta läind piki kliiverpoomi ja hüpand merre ühele kivile, tõstnud kübarat ja hüüdnud „urro!“ (huraa).

Samas tulnudki laine, mis visand laeva vastu kivi puruksjahuks. Ainult tüürimees ja kokk, need pääsnud, kõik teised hukkund koos laevaga. Tüürimees ja kokk jutustandki Riias seda lugu. See laev ise olnud Riias ja ta nimi olnud „Flâne-Fiš“. — Kr 184.

ÕNN. MURE. ILU. UNI. ÖÖ

75. Vanasti Jumal käind alatasa maa pääl ringi ja Mure käind ringi ja Õnn nõndasama ning neid nähtud sagedasti; nüüdsel ajal pole ent kuulda neist midagi enam, kuna vanasti õnnelgi olnud oma emad, kes liikund väga palju mööda maad (Pr). Need $\tilde{o} n n e e m a d$ = von-jemad (L, Ii, Ir, Kr, Pr, V, Kl Set) esinevad üsna tihti muinasjuttes tegelasina (Mt. 327 A, 403, 480, 501, 707, 709 — vt. S. 37 D) ja on saabund Liivi randa võõrsilt ühes nende juttega. Nad olnud harilikult ikka sellised vanad kerjused, kes palund öömaja ja suvatsend häile inimesile tänutäheks õnne, rikkust, tarkust ja mida kõike, aga õnnetust neile, kes hüljand neid ära (Pr). Vanasti öeldudki aina, kui mõnel miski õnnestund eriti hästi, et õnneema andnud talle õnne (Pz). Kuid mitte alati õnneema pole tulnud kerjusena, vaid mõnikord ta olnud ilus lihav naine, keda keegi pole tundnud (L); ta olnud väga hästi riietat, roheline kuldtribuline seelik seljas (V), valge põll ees (L). Olgu esitet näitena sellisest muinasjuttude õnneemast üks kõigile tuttav lookene. —

VORST NINA KÜLGE! (Mt. (750) = S. 37 C)

Ilusais riideis jäme naine astund sisse ühe vaesemehe majja, soovind hädad õhtut perenaisele ja küsind, mida see endale tahaks. Vaesemehe naine tahtnud, et tal oleks leiba söömiseks ja liha nagu muilgi. Ning vaevalt ta öelnud need sõnad, sääl olnudki leib laual ja liha pliidil küpsmas mis särtsund. Siis tulnud tuppa mees ja küsind naiselt, kes see võõras on, — see olevat õnneema. Kus mees saand tulivihaseks, et naine küsind leiba ja liha, pidanuks paluma raha, ja vihahoos mees pahvatand naisele: „Et see vorst või liha jääks sul nina külgi rippu!“ — Kohe liha ripnendki naisel nina küljes. Ning õnneema öelnud: „Kolm õnne te olete küsind, ja kolm õnne ma teile olen andnud, — nüüd ma võin minna.“ — Liha aga jäänd naisel kogu eluks nina külge ripnema. — L 32¹).

Liivi õnneema on kahvatu koopia läti õnne ja saatuse jumalatarist Laimast²). Ja nagu Laima nii õnneema spetsiaalseks alaks on sündiva inimese saatuse määramine. Nõnda väidetakse Liivi rannikul: igal inimesel on oma „õnn“, kõigil pole ju üheti, vaid millise „õnne“ õnneema igale annab, selline siis iga elu on (Kr). Sarnase seletuse „õnn“ viitab üsna selgesti saatuse mõistele, mille väljenduseks liivis oma sõna puudub. Otse kõnekäänuliselt öeldakse, et lapsel on sündimisel kõik tema „õnn“ kaasas, „laud on kaetud“, nagu ta saab olema — rikas või vaene (Pr). Juba Alho (LK 47) teab liivi kolmest õnneemast, et inimõnn oleneb neist³). Lapse sündimisel õnneema on alati juures ja määrab lapse tuleviku, ning nõnda ka lapsel elus puha juhtub, nagu õnneema on määrand (L, Kr, Pr). Muidugi ihatakse siis saada õnneema otsust teada, kuid see pole kaugeltki kerge: kui laps sünnib päale keskööd, siis peab kuulatelema hommikul kella kuue paigu, — sellel ajal õnneemad kõnelevad siis lapse tulevikust, aga seda kõnelust kuuleb ainult see, kes on sündind pühapäeval jumalateenistuse aegu; sünnib laps ent õhtupoole ööd, siis kuulateldagu punkt kell kaksteist südaööl (Kr). — Õnneema saatuse määramist illustreeritakse ka paari lookesega. Ühel naisel olnud kolm

¹) Esitet kujul see naljand, tuntud harilikult nime all „Les quatre souhaits St.-Martin“, viitab Johann Peter Hebel'i poolt literaarselt ümbertöötet algupärale. Vrdl. Lätis LP V 112. Vt. ka Dähnhardt, NS II 153.

²) Sünteesi palju käsitletud Laimast annab šm, LM 25—33; vt. ka Lautenbach, Очерки I 144—155.

³) Õnneemade kolm-arv on Liivis muidu arendamata ega mängi Lätiski sellist rolli nagu kreeka moirad või rooma tria fata — vt. šm, LM 25—26 (Laima, Dēkla, Kārta).

last; siis õnneema öelnud, et üks neist sureb ära juba viie-kuue aasta vanuselt, ja nõnda see laps ka surnudki ära; teise kohta ta öelnud, et see saab rikkaks meheks ja siin ei ela, vaid läheb linna, — ning see laps olnudki sellise „handelmanni“ vaimuga ja ta saand „kantori“ ühes linnas; kolmanda lapse kohta õnneema kuulutand, et see saab maaharijaks; ema ise kuulnud õnneema kõnet ja pidand seda meeles, et näha, kas see läheb nii täide, — ning kõigi lastega juhtund just nõnda (Kr 178 = S. 37 A). — Ühe lapse sünni puhul teenijatüdruk kõrvaltoas kuulnud, kuis kaks õnneema kõneldud, kui suureks see laps kasvab ja millisesse surma ta sureb, kõik öelnud nad ära; nõnda nad ennustand kolme lapse kohta: üks uppuvat kaevu, üks surevat nälga, kolmas hukkuvat taas merre; ning nõnda ka „akuraat“ puha juhtund (Kr 194 = S. 37 A)¹). — Kui see va Graba Mad'a (Ir) ema olnud veel raskejalgne, siis tulnud ühel õhtul kaks kerjusnaist ja palund öömaja, kuid ema pole andnud; siis naised minnes ära öelnud, et mis temast sünnib, sest muud siis ärgu ka saagu kui paljalt magav unekott; ning nõnda olnudki: mida suuremaks tütar kasvand, seda enam olnud und, söönd teine laua veeres ja ise magand; küllap naised olnud siis sellised õnneemad, kes käind ikka vanasti ringi; mis nemad kord öelnud omast suust, see ka läind täide (Pr 177 = S. 37 A + 35 — vt. § 77).

Ka pääle sündimist igal inimesel püsib hiljemgi elus oma õnneema alati kaasas ja käib varjuna ta kannul; vihastab või pahandab inimene teda kuidagiviisi, siis õnneema läheb tema mant ära; kui inimese käsi käib halvasti, siis on teada, et õnneema on iahkund ta juurest (Kr). — Selline seletus juhib meid ilmsesti inimesehaldjale²), kellega õnneema on nähtavasti identifitseerund (vrld. teiselpool inimesehaldja sulamist surma mõistesse — § 83). Edasi õnneema „sugulased“ olevat tuuleema ja tee-ema (*V); ka karjahaldjana esineb „loomade õnneema“ (vt. § 50). Kuid kõige suurem sugulane ja otse õnneema teisik on siiski katoliku Maarja (just niisama nagu Lätiski), ühtlus kellega on haju-tand sageli igasugu piirjooned mõlema vahel (vt. § 78).

Õnneema kõrval mainitakse õ n n e i s a = von-iza (Pr) ehk õ n n e t a a t i = von-tõti (Pr), kellel pole ometi mingit kindla-piirdelisemat kuju ega sisu, vaid kord see ühes õnneema ja las-

¹) Vrdl. LP V 58—59, VII 520 jj.

²) Vrdl. Eestiski Eisen, EM I 73.

tega segineb rehehaldjatega (Pr 236 ja 247 = S. 16 — vt. § 45), teinekord ta esineb hää abivaimuna külvamisel (Pr 111 = S. 13 B — vt. § 48) või lihtsalt võõra vanamehena mõnes katolikuilmelises legendis nagu järgnevas loos.

KERJUS TOOB ÕNNE MAJJA (Mt. 750* = S. 37 D)

Sant pole saand kogu külast oömaja, kuni peatund ühe vaese mehe kodus, kes võtnud teda vastu oma vaevase kostiga, andnud ainsa kitse piima ja võid. Võõras küsind, palju neil leiba veel on. — Olevat paariks päevaks. Võõras töötand saata siis midagi ka oma kodust. Kogu tuba olnud täis armsust. Hommikul pere-rahvas kostitand taas võõrast, üks kalur toond neile kalu (talle nagu keegi käsknud südames tuua need kalad). Ja lahkudes võõras töötand siis nõnda: tänasest päevast see tuba saab rikkaks kui loss täis armu. ja hommikul tuleb koju ka teie kaheksa aastat kadund poeg. Tema olevat nimelt jumalast saadetud õnnetaat. — Ning nõnda see olnudki. Neil olnud küll väga vähe maad, aga nad saand enam vilja kui suured peremehed. — Pr [237], vrld. FFC 25, Mt 750*.

Lõpuks õnneemal on veel oma lapsi (Pr, V). Väidetakse, et õnneema või tuuleema lasteks saavat kõik vanemateta vaeslapsed, keda nad leiavad ja oma juurde viivad (*V)¹). Õnneema lastest ei teata muud kui järgmist lugu (vrld. ka Pr 236 — vt. § 45).

ÕNNEEMA TÛTRED (S. 37 C)

Siinsamas külas Kükš-talus eland kaks inimpõlve tagasi vanapiiga Võrta, kes käind küla karjas ja võtnud särke õmmelda. Ja nii siis see Võrta istund karjas, lehmad söönd Tarad-tagiz- („Taradetaguse“) soonestikis ja tema ise istund ülal kangrul. Õmmeldes ta torgand nõela sõrme ja olnud nüüd mures, et ei saa särki valmis. Säälnud sumades läbi soonestu kaks pisi'test neitsikest, istund tema manu maha ja küsind: „Mis sa nii mures vaatad siin, Võrta?“ — öelnud selgesti ka tema nime. Siis ta kaevand, kuis on, et sõrm valutab, ei saa õmmelda. Pisikesed neitsid öelnud: „Too vaid nõel ja too vaid särk, meie õmbleme valmis.“ Tema andnudki, ning ah sa imet, kuis nad õmmelnud, kuis teind kirju, milliseid polnud veel nähtud. Ja särk saand nii ruttu valmis, et ei mõista mitte mõtelda kah. Tüdrukukesed öelnud: „Kui sa tuled hommik karja, võta kaks särki kaasa. Aga mitte ühelegi ära ütle, et meie sind oleme aidand, sest teie külas on pahurad lapsed, — need tulevad meiega kaklema, ja siis me ei saa enam aidata sind.“ Nõnda siis Võrta õmmelnud

¹) Vrld. Šm, LPT I 111: Maarja võtab vaeslapsed oma man.

sel suvel nii palju särke, et tal olnud talveleib käes. Ja lehmad söönd nii ühes paigas koos nagu mitte kunagi muul ajal. — Need olnudki siis õnneema lapsed. Ja surmani Võrta'l pole puudunud midagi, sest need neitsid käind teda iga suvi avitamas. Ja see polevat sugugi mingi muinasjutt, vaid päris selge tõsi. — Pr 238.

76. Õnneema kõrvalkujuna teotseb mureema = mu'r-jema (Pr, V — vrđl. Lätiski Laima kõrval Nelaima s. t. Õnnetus, Mure)¹⁾, kes pole vist muud midagi kui muinasjuttest tuttavaks saand Frau Sorge (V 206 = Mt. 720, V 207 = Mt. 327 A — vt. S. 36 D). Kõneldakse ka mureema tütrest (V 199). Mureema ise on pisikene madalavõitu naine, hallid riided seljas ja roheline kübar pääs (Pr 252), või taas selline rohelisis riideis vana pisitillukene hall naine, elab metsas, kõige enam aga jõgede veeres ja aitab iga hädalist, võtab kõigil mured ära (V). Häil inimesil mureema aitab kanda nende muret; kui hädas palutakse ja hüütakse, las mureema ise võtku oma pääle see mure, siis ta tõesti aitavat, ja inimesel süda jäävat kohe kergemaks; vana 90 aastane Upmañ Līž öelnud enne surma ikka: mina kah võin tunnistada, et minu ette mureema on hoolitsend küllalt (Pr). Ongi teatud liik inimesi, kelle ette mureema ekstra muretseb, nii et neil muresid polegi: need põlvenevad nimelt mererahvast, kes teatavasti ei kannata pisaraidki välja (*Pr — vt. § 61, 63). — Kord üks perenaine olnud teise man külas ja öelnud säääl, et vaja minna koju, tal olevat suur mure, sest mees olevat tal Riias, kes teab, kas tulebki tervena koju; siis teine perenaine öelnud: „Mina oma mure annan puha mureema kätte, mina ei pea ise mingit muret“; esimene perenaine taas vastand: „Sina oled isesorti inime ja mina ise; mis teie murest teate! teil on ema, kes selle ette hoolitseb“; see teine olnud nimelt veerahva tõugu, kes saand siia kuivale maale mehele nagu mitmed mereneitsid; veerahval olevat ju sellised emad, kes pidavat muret, nii et endal pole midagi (Pr 156 = S. 36 A). — Selle loo põhjal väidetakse, et mureema elavatki meres (vrđl. eelpool: jõgede veeres!) mererahva man, mis on ka kaluri vaatevinklist üsna mõistetav: meri uputab ja hukutab, meri toobki kalurile kõige enam muret²⁾. — Lõpuks

¹⁾ Lāti kirjanikud (näit. Saulietis) tarvitavad ka nime bēdu mātē.

²⁾ Ka lāti dainades Laima asub tihti vees või upubki ise vette; mõnikord lauljaneid palub Laimat, et see paiskaks vette just Nelaima (mureema lāti väste) või Launa diena-nimelise (= vene злыдни) — vt. šm, LM 32.

mureema erialaks on abielude sobitamine nagu õnneemal sünni ja saatuse asjad. —

MUREEMA AITAB OTSIDA KADUND MÖRSJAT (S. 36 C)

Kord olnud ühel poisil kolesuur mure oma pruudi pärast. See poiss läind mööda jõe äärt, näind sääl ühe pisikese putka ja astund sisse. Sees olnud üks vana rohelisis riideis ema. See ema küsind poisilt: „Mida sa otsid?“ — Poiss vastand, tal olevat nii suur mure, et ei tea, mis teha, tal pruut kadunud ära. Nüüd vana naine öelnud: „Oot, ma võin arstida. Säh kolm oksa,“ — üks olnud haavapuust, teine õnapuust, kolmas pedajast. Ja vana naine öelnud talle oksi andes: kui ta läheb edasi mööda jõe äärt ja kui haavapuust oks hüppab käest välja, siis tal jääb muret vähemaks; kui ta läheb kaugemale, siis hüppab käest õnapuu oks, ja muret jääb taas vähemaks; ning kui hüppab see pedajane oks, siis üldse muret enam ei jää, siis säälsamas ongi talu, kus elab ta mörsja.

Nii see poiss läindki mööda jõe äärt. Sääl hüppand tal käest välja see pedajane (? haavapuust?) oks, ja poisil muret jäänd vähemaks. Ta jõudnud kaugemale, sääl taas õnapuu oks käest välja ja poisil muret üha vähem. Poiss läind mööda jõe äärt, kuni teine jõgi tulnud vastu. Ta mõelnud, kuis saada üle ja kuhu jääda. Ta vaadand ümberringi ja silmand sääl pisikese toa. Poiss mõelnud: „Vaja minna sisse, olgugi mul veel üks oks käes, — vast on siiski mu mörsja.“ Poiss läind sisse vanna tuppa. Sääl olnud noor neid rohelisis riideis. Poiss andnud „hääd päeva“. Neid võtnud tervituse vastu ja öelnud: „Hästi on, et sa tulid sisse minu juurde. See oli minu ema, kes andis sulle need kolm oksa, ja mina olen mureema tütar, andja oli mureema ise. Sinu pruut elab säälpool seda harujõe. Ega sa ise üle ei saa, ma tulen kaasa ja viin su üle silla.“ Nad läindki siis kahekesi silla manu. Sääl neid öelnud: „Noh, mine aga nüüd üle silla. Pea hüppab sul pedajanegi oks käest välja, säälsamas edasi on talu; mine sinna sisse — sääl ongi su pruut.“

Nõnda see poiss läind. Ning nõnda see olnudki, kuis neid öelnud. Pedaja oks karand poisil käest ära. Saand vähe maad edasi, ta näind suure mõisa, läind sisse ja küsind, kas siin ei ela selline neid. Vastatud, et elab. Nii ta saand oma mörsja kätte, ja nad elavad veel praegu. — V 199.

MUREEMA SÄEB MEHELE LESENAISE TÛTRED (S. 36 B)

Ühel naisel olnud kolm tütar. Vanimal olnud peig — selline vahva, rikas, kõigile meeldiv. Ning näed, see peig magatand tüdruku ära, tüdruk liig palju uskund teda. Pulmad lükatuks veel edasi, kuid ema märgand, et asi pole korras, — vaat vanasti see olnud ikka päris suur häbi. Siis ema palund jumalat ja mureema, et see kah aitaks muretseda selle ette. Ja öösel kui ema nutnud

ja palund, see tulnudki tema manu, öelnud: „Mis sa rumal mind kutsud asjata, kui pole vajagi. Aga tuleval aastal samal ajal sul on palju suurem mure, — vaat siis sa kutsu mind, siis on sul abi vaja. Sa tead ju isegi, et tütrele on peigmees, kes teda võtab. Täna õhtul peig on siin, — las mõrsja öelda, kuis asi on. Seda ma siis küll võin aidata, et ükski inimene ei aima seda, kuni pulmad on peetud, et keegi ei kõnele sest.“ — Ning nõnda olnudki: tulnud õhtul peig, nad hõigatud kohe maha, tehtud pulmad, nad eland hästi ja neil sündind noor poeg.

Teisel aastal aga samal ajal emal surnud mees ära. Noh nüüd olnud nuttu ja nüüd mureema tulnud, öelnud: „Mata oma mees, nüüd ma sind aitan, küll kõik läheb hästi. Tee matused ja minule pane kah taldrik suure laua otsa, mina tulen kah. Kuid seda sa ära ütle muile, kelle pärast sa paned taldriku, — ütle, et paned selle oma mehe jaoks, kes magab puusärgis (vt. § 88). Ja küll sul tuleb siis tütrele kosilasi küllalt peremeheks koju. Kolm tükki tuleb kohe üksteise järgi, kuid neile kolmele ära luba tütrele minna, neid kolme te tunnete kõiki, kuid siis tuleb neljas, — sellele tütar mingi, selle mina olen teile siis saatnud.“

Nõnda ka olnud. Tulnud neljas kosilane. Siis poiss ise jutustand, kuis see asi olnud. Ta pole teadnudki seda talu, see olnud kaugel ära. Ta magand öösel kodus, ärgand üles ja näind selgesti, kuis uksest tulnud sisse pisikene madalavõitu naine, hallid riided seljas ja roheline kübar pääs, selline nagu ta tädi, ja pannud talle käe pää pääle: „Tõuse üles, pane hobune ette ja sõida sinna-sinna külla kosja ning hakka peremeheks, — teid on viis poega, mis te puha kodus teete.“ Tema öelnud: „Mina sellist talu sugugi ei tea.“ Siis see naine vastand: „Sõida aga seda ja seda teed; säääl, kus sa lähed sest mäest üles, on paremat kätt suur värav, säääl üks neid karjatab lehmi ja näeb, et sa sõidad, — ta teeb värava valla ja seesama ongi su pruut. Aga noh, sa oled veel noor ja arg, võta taat kah kaasa.“ Nii ja naa, pärast seda naine läind jälle minema. Poiss arvand kogu aja, et see olnud tema tädi teisest talust. Ah jah, veel see naine hüüdnud: „Ära jää magama, anna kohe hobuseile süüa!“ Säääl siis isa küsind: „Mis sa nii vara hobuseile annad?“ — Nüüd poiss jutustand, mida tädi öelnud. Kõik tõusnud üles ja arutand — vaja siis ikka minna. Isa öelnud: „Poiss sa oled vahva, jooja sa pole, tööd sa puha mõistad, nina sul on ilus ja töömees sina oled kah, — eks siis muudkui läheme.“ Poiss arvand, oleks aga ainult see tüdruk ilus. Ema öelnud: „Kui ka pole väga ilus, — oleks aga hää!“ Nii nad siis sõõnd pruukosti ja sõitnud minema. Ja nõnda olnudki. Sõitnud mäest üles, säääl olnud tee veeres suur värav ja suur tore talu. Käännud hobused sisse, — tulnud ilus neitsi, teind värava valla, poiss aga endamisi mõelnud: „Või mind taevas, kui ma vaid sellise saaksin!“

Enne seda mureema (vaat, kas sel pole ka muretsemist!) olnud hommikul lesenaise man ütlemas, et täna talle tulevad sugu-

lased ja väid, võtku aga vastu. Noh, eks nad siis teadnud ka raasike oodata ja valmistada. Poiss isaga sõitnud tallu. Väga hää, selline armas naine tulnud vastu. Hobused võetud eest valla, pandud õunaaida sööma, ise mindud sisse. Poiss endamisi mõelnud, siin elavad tõesti hääd inimesed: kõik nurgad olnud nii valged, puhtad; antud süüa — lusikad nii valged; tulnud lehmad koju lõuna ajal, tüdrukud läind lüpsma — väga valged lüpsikud olnud. Poiss mõelnud: „Meie kodus pole nõnda valged. Need on paremad inimesed kui meie.“

Samal ajal selle vanima tütre mees tahtnud minna oma koju lõunale, sääl aga tekkind manu üks selline pisikene madalavõitu naine: „Ära söö! pane hobune ette, sõida oma ämma manu, — sääl on vähe sellist kõnelemist.“ Mees sõitnud kohe, ta kartnud, et kodused läind tülli. Sõitnud sinna — näind võorast vankrit, võõraid hobuseid söömas. Ämm olnud ka kohe vastus: „Oi kui hää, et sa sõitsid kah siia: Annile on tulnud kosilased.“ Väimees jutustand siis, kuis ta tahtnud minna lõunale, kuid tulnud väikene naine, keda ta pole tundnud... Nüüd perenaine saand aru, et see on see ema, kes käib ta pärast joostes ringi. Nad läind siis tuppa ja kõnelnud asja kokku. Poiss olnud armund kah juba niivõrd sesse tüdrukusse kohe, et pole tahtnud minna peaaegu enam kodugi, vaid jääda kohe sinna elama. Perenaine olnud väga rõõmus ja seletand, et temal on varandust küll, et pulmi teha. Poisi isa öelnud vastu, et temalgi on vara küll, eks toovad siis kokku. Nad magand sääl ööd; sõitnud teisel päeval koju, siis jälle tagasi, lasknud hõigata, teind pulmad ja eland väga rikkalikult.

Siis kui korraldet pulma, mureema tulnud vana perenaise manu ja öelnud: „Olen hoolitsend nüüd teie ette küllalt, — ärge unustage siis ka mind.“ — „No millist maksu sa siis tahad?“ küsind perenaine. Tema vastand: „Päris kõrva ma ei jäta teid küll edaspidigi, aga nüüd sa too kõige peenem suurrätt ja anna mulle, — mina taas tean, kellel endal ei ole ja kellele ma siis jälle annan.“ Perenaine andnud suurräti. — Säälsamas mitte kuigi kaugel üks vaene naine eland oma tütrega pisikeses hütis. Ema olnud kaua haige ja surnud ära. Pühapäeval peaks teda nüüd maetama, kuid tütrele pole sedagi, mis selga panna surnuaiale minekuks. Mureema viind siis suurräti sinna, öelnud, et see ja see perenaine saatnud, ja küsind, kas tüdrukul on ka midagi, mida võiks anda söögiks matjaile. Vastand, tal polevat praegu muud mitte midagi kui ainult üks kuiv koorukene, mida ta ise närib; kui ta saab matnud ema maha, eks ta siis minevat peremeeste manu teenima. Mureema rahustand, küll ta hoolitsevat, et midagi oleks, ärgu muretsegu, — ta minevat tooma. Ja mureema läindki kohe selle perenaise manu tagasi, kus valmistet pulma ette, ja öelnud: „Nüüd sa küpseta korvitäis leiba ja keeda liha, pane võid üks karp ja lüpsikutäis õlut, teil õlu juba tehtud: vana Libõ't maetakse, saada sinna, ta tütrele pole midagi. Ja pühapäeva hommikul saada poiss kahe hobusega viima kirstu kalmistule.“ Perenaine teind puha

nii, nagu mureema õpetand. Pärast matust mureema taas tulnud õpetama: „Minge tooge nüüd see vaeslaps endale tüdrukuks, see vana Lībõ tütar.“ Perenaine teind nõnda. Siis peetud tütre pulmi, ja pärast pulma mureema öelnud perenaisele nii: „Nüüd ma lähen mujale hoolitsema. Elage teie nüüd pidades meele mu sõnu. Kui teie kuulate mu õpetusi, siis läheb teil alati hästi.“ — Ja tõesti, nad elandki sääls talus „nii nagu kätt andes“. — Pr 252.

77. Õnneema ja selle parafraseeritud teisiku mureema järelle tuntakse Liivis nimepidi isegi *iluema* = *knaš-jema* (*V), kes olevat tuuleema ja õnneema sugulane ning keda nähtud kord keldril koos õnneema ja uduemaga süüa palumas (*V — vt. § 34). Ta olevat vana naine väga ilusais siniseis rõivais (V). Ja see ongi puha, mida teatakse iluemast.

Und inimesile toovad *uneema* = *u'n-äma* (Kr, Pr) ja *unetaat* = *u'n-tõti* (Pr). Kui lapsel pole und, siis ikka lauldakse, las armas uneema toogu lapsele magusat und (Kr). Kelle pääle uneema on pahane, sellele ta saadab sageli une selga ja läheb siis ise tagantjärgi pahandama: oot sa va une-Mad'a! sa oled va Taizõl-Jufi pruut! (Pr). Nõnda ta ükskord vanasti, paar või kolm inimpõlve tagasi, Ire-külas rielnud va Graba Mad'a akna taga; see Taizõl Jufi olnud selline pusa ja nosu, Graba Mad'a taas selline unekott, tukkuja, — sellepärast siis uneema sõimandki teda Taizõl-Jufi pruudiks (Pr 177 = S. 35 + 37 A — vt. § 75)¹).

Uneema kõrval mainitakse ka *ööema* = *ie-äma* (Pr), kes olevat selline pisikene hall naine halles rõivais ja tegevat ainult hääd (Pr). Kui jõuab kätte tema aeg (s. t. õhtu), siis ta tõstab üles oma loori ja siis vaja minna magama; kadund Rüs-talu perenaine ise kord öelnud õunaaias, et aeg käes heita magama, et näe, ööema tõstab juba oma loori; kui on aeg tõusta hommikul üles, siis ööema tõmbab oma loori taas kokku; iseäranis lastele öeldud alatasa, mingu need magama, sest ööema tõstnuvat juba oma loori üles (Pr)²).

¹) Läti dainades uneema esineb ainult paar korda (LD 2053 ja 6724) ilma tõsisema usundilise sisuta (näiteid vt. § 81). — Eestis on tuttav unetaat ehk uneuku (Eisen, EM I 73).

²) Ööema mainitakse ka ühes läti dainas:

Tasa laulan õhtul, et ei kuuleks ööema,
et ei kuuleks ööema, et ei segaks minu häält.

LD 437 (6. variant).

Vt. ka Austrums 1894 II 538. Ööemast Eestis vt. § 23.

MAARJA

78. Ristiusu importeeritud nimedest kogu Baltikumis üks kultiveeritumaid on Maarja ja seda kahel põhjusel: kõigepäält importeeritavas katoliku kirikus endas Madonna kultus oli paisund äärmuseni, kuna teiselt poolt „püha“ Maarja sobis suurepäraselt endiste paganusaja haldjate järeletulijaks ja kõigi nende haldjaemade uueks isikunimeks, sulatades siis nõndaviisi endasse ristiusu kui ka paganuse elemente ja kasvades kuradi ning puugi kõrval mingiks suurkujuks Baltikumi rahvaste uuemas (orjaaja) usundilises loomingu¹⁾.

Väga populaarne on M a a r j a nimi Liiviski ja esineb mitmes ühendis: Mōri (lvI) ~ Māri (lvL) ~ Māra (LF I li 32 — vrđl. lt Māra, eestiski mulgi jm. murdeis Maari); sageli teda nimetatakse üldse „ema“-tendentsi järele M a a r j a - e m a k s = Mōr(i)-jema (L, Sr, Pr, V), kellel teatakse olevat sõsargi (*Pr 259); „ema“ kõrva on tekkinud ka m a a r j a i s a = māri-iza (L), samuti m a a r j a n e i t s i d = māri-neitsōd (lvL) ~ mōri-neitsōd (lvI) ~ mōrō-nēššad (Kr) ja m a a r j a p o i s i d = māri-puošid (L) ning isegi kogu m a a r j a r a h v a s = māri-ro'uz (L)²⁾. Püha Maarja allikast vt. § 12, lhk. 23.

Ristiusu Maarja olevat taevataadi ema (V — vt § 21, vrđl. veneusuliste богородица) ja on seotud paljude kommete, keeldude ja käskude kui ka tähtpäevade pühitsemisega, esineb palveis, nõiasõnus, kõnekäänes jne. jne.³⁾, kuid jäägu selline võõrast algupära, kirikult ülevõetud Maarja siinkohal ligemalt puudutamata, — meid huvitab seekord pääasjalikult Maarja omapärastamine Baltikumis, see rahvaloomingu läbiseeditud, ümber töötet ja kohandet kompromiss-Maarja, kelle sisulise koosseisu määravad katoliku madonna kõrval veel haldjaemad — matroonid. Me teame ju, et kogu Baltikumis (ja mujalgi ristiusu mais)

¹⁾ Maarjast Lätis vt. šm, LM 28—31, 13 ja tema artiklit „Laima un Māra“ (MVM III 940—941); Lautenbach, Очерки I 109.

Maarjast Eestis vt. Eisen, EM II 69—84. Vrđl. ka Maarja suurt rolli Soomes — vt. K. Krohn, SRU 214—245.

²⁾ Võib-olla on mõjutand Maarja terminoloogiat ka vahe Ida ja Lääne usulahkes: kreeka-katoliku kirik kujuteleb Maarjat ju teatavasti emana, rooma-katoliku kirik sellevastu neitsina.

³⁾ Isegi niikaugele läheb asi, et painaja talli tulles tõgab vaevatavat looma: „Tere õhtut, lehm, kas sa püha Maarjat ka ootasid?“ (Sr 69 = S. 187).

Maarja on sageli lihtsalt interpolatsiooniks, uueks nimeks või niioelda ajakohasemaks sildiks vanale kaubale: kuna haldjad kiriklik tolliamet brakeeris tagakiusu ja põlastusega kolikambrisse, siis Maarja firma all nad olid täiesti vastuvõetavad ja püsisid aastasadu.

Sellise kompromiss-kujuna Maarja esineb väga mitmekesis funktsioones ja satub kokku mitme haldjate grupiga. Nii samastetakse Maarjaema mõnikord maaemaga (Kr) ning nimetatakse muru ja rohtu Maarjaema pääks või juukseiks (Pr — vt. § 47); teinekord aetakse segi metsaema ja Maarjaema nimed (*Pr 144 — § 53). Maarjapoisid öeldakse asuvat rehes, kus nad peksvat vilja ja kütvat ahju (L — vrđl. § 45); maarjaneitseid sellevastu nähtud saunas, nad olnud väga ilusad, suurte pikkade juustega (L); ka nimetatakse maarjaneitseiks puukoid (V), kes on tuttav teiseks „püha neitsi“ nime all (vt. § 23); ainult lastehirmutisena esinev maarjaisa elutsevat ahju taga ja haaravat kinni sinna tükkivaid lapsi (L). Iseäranis palju kokkupuuteid on Maarjal õnne-, alias mureemaga (§ 75—76), kelle kõrval ka tema hoolitseb inimeste ette ja aitab hädalisi, kusjuures Maarjaema erialaks on sünnitajad (Pr 114) ja vaeslapsed (Pr 259); ta ise ütelnud, et rannas nutavad isatud ja metsas ematud vaeslapsed ning vajavad ta abi (Pr 132); vaeslaste häätegijana kujuteleb teda ka karjalaulukene:

Kõik karjalapsed on kodus, vaeslaps üksi pole kodus;
kõik lehmad on kodus, päitsik üksi pole kodus, —
vaeslaps ja päitsik on Maarjaema koplis.

LF I Kr 55.

Juba sünnitajate abilisena Maarja on tihedas kontaktis saunaga, mis on olnud sünnitamispaiaks nii eesti, läti kui ka liivi naisile. Teiseltpool oli eelpool juttu, kuis laupäeviti pärast vihtlemist jäetud sauna viht, seepi ja kapaga vett, et ka saunaema, resp. Maarjaema ja maarjaneitsid saaksid end pesta (vt. § 46). Suurte pühade õhtuil viidud sauna ka saia, liha, õlut nende Maarjaemade ja õnneemade jaoks, kes tulnud sinna end pesema (Pr); samuti jäetud jõulu, vanaaasta ja kolmekuninga õiti küünal lauale põlema, pandud saia, liha, võid lauale ning oodatud jumala ingleid ja maarjaneitseid ehk pühi neitseid külla; vanaaasta öö läbi põlend küünal, piibel olnud lahti ja tool laua man, sest arvatud, et Maarjaema tuleb siis lugema (Kr). Ühen-

duses Maarja saunas vihtlemisega olgu esitet ka üks Liivis väga armastet ja Lätiski laialt populaarne hällilaul:

Kus sa lähed, maarjaneitsi,

kuldne luud kainlas (~ kainla all)?

— A. See (ju) ei ole (sugugi) kuldne luud,

see on kõivu (= kase) alumine ~ haljas oks.

— B. Ma lähen Maarjal tuba ~ põrmandut puhastama,

Maarjal (~ talle) tulevad kuldsed külalised ~ (NB!) vaderid

(peente punaste riietega,

ilusate valgete mütsega).

Puhastan sauna, sauna esist,

las külalisil „lustigu“ (s. t. olgu lust) tulla.

SjWied, LGr 365; Set Ii; Set Ir; Ket Kr; LF I L 4, L 66,

L 128; Pz 7, Pz 9; Ii 16, Ii 32; Sr 3; Kl 3, Kl 10 —

vt. LD I, lhk. 874—875, № 1101 ja № 5012—5019.

Lõpuks Maarjaema on identifitseerund täielikult mere-
ema, millele vastavalt ka mereneitseid ja isegi kalasavalisi kut-
sutakse maarjaneitseiks ja mererahvast maarjarahvaks¹⁾; huvi-
tav on siinjuures, et selline nimemuutus on sooritet järjekindlasti
ainult Lääne-Liivis, kus maarjaneitsi on muutund isegi laste-
hirmutiseks nagu Eestis näkk, kellega hoiatetakse lapsi randa mi-
nemast, sest maarjaneitsi võtvat kinni ja viivat mere põhja oma
koju (L; vt. § 59—61, 63, 65, 66 ja 68; eriti vt. L 23 ja L 63 = S. 38
E = S. 32). Ida-Liivis sellevastu on püsind igalpool „mererahva“
terminoloogia, ja üksi juhuslikult öeldakse, et ka Maarjaema tuleb
mõnikord veest välja või peseb end vees (Sr); ainult üht sorti
libedat soomusita lestakala kutsutakse ka Ida-Liivis maarjalestaks
(Sr, Pr), sest Maarja oma lastega söönuvat seda kala (Pr 132).

Järgnegu nüüd üksikuid muistendeid Maarjast.

MAARJAEMA AITAB VAESLAST (S. 38 D)

Ükskord olnud Sulgmõ kangrul (Pr) karjas üks pisikene
tütarlaps, kellel pole olnud ema. Sääl tulnud tema manu väikene
naine ja küsind: „Hää laps, kes sul kodus pääd ka otsib ja soeb?“
Laps vastand, et ei keegi. Siis see naine otsind lapsel täisid pääst
(ja neid olnud kolepalju!), kammind ta juukseid, sidund valge
rätiku tal pähe ja öelnud: „Nüüd sa hoia seda rätti, kuni ma

¹⁾ Maarja muutumist spetsiaalselt mereemaks on mõjutand kah ka-
tolikuaegne õpetus veest kui tähtsaimast elusünnitavast elemendist: üks siis
ühendetigi sünnitamismatroon Maarja kõigega, kus oli tegemist (elu) veega,
isegi pisaratega (vaeslaste hooldaja!) või piimaga (loomade kaitsja!), kuna
näit. põua aegu paluti Maarjalt vihma jne. (vrld. Brastņš, Latviešu diev-
turības atjaunojums 12).

annan sulle taas uue.“ (Enne sel lapsel olnud pääs takune rätik, sinivalge-ruuduline.) Plika tulnud öhtul koju, ilus valge rätik pääs nagu lumi. Perenaine küsind, kust ta selle saand. Siis laps jutustand, mis tal metsas juhtund, ja inimesed arvand, et see olnud tõesti Maarjaema või jällegi ta sõsar. — Teise nädala laupäeval ta tulnud taas ja andnud seekord kollase pääräti, kuna valge võtnud tagasi, et pesta seda taas puhtaks. Inimesed küsind lapsest, kas see naine pole olnud vast tema surnud ema nägu, kuid karjalaps vastand, polnuvat ema. Nõnda see naine hoolitsend kogu suve karjase ette ja sügisel see laps surnud ära. — Pr 259.

MAARJAEMA SÜNNITAMISEL (S. 38 B)

Kuolka-külas üks naine olnud saunas haige juba kolm päeva. Sääl öösel üks mees läind välja kusele ja näind ilmsi, et üks naine joosnud sauna, see naine olnud väga ilus inimene, isemoodi riided seljas. Mees vaadand ikka seda, kui keegi korraga nagu hüüduks: „See on Maarjaema!“ Mees läind tuppa, äratand oma naise ja käsknud tõusta kohe üles ja minna sauna, nüüd sündivat silmapilk laps, Maarjaema läinuvat juba sauna. Naine küsind, kuis mees seda teab. See aga vastand: „Mine aina, küll ma tean, praegu ma muud ei ütle, tõtta aga minna.“ Kui naine saand sauna, sääl sündindki laps. Ja ka need naised, kes olnud sääl saunas, kuulnud, kuis üks läind poekili „klap“, nagu keegi tuleks sisse, pole ent nähtud kedagi. Pärast naised tulnud tuppa küsima, kuis mees seda teadnud. Siis ta jutustand kogu loo. — Pr 114.

MAARJAEMA VIHTLEB SAUNAS (S. 38 A)

1) Ühel laupäeva öhtul hämaras üks mees tulnud külast koju ja sattund tulema sauna mant mööda. Ta kuulnud, et saunas nagu inimesed sumistaksid juttu, ja arvand, et Üžkila poisid on tulnud Sikrög-küla tüdrukute manu ja pugend natukeseks sauna varju, sest olnud veel vara. Mees läind kah kaema, kes sääl on. Nii kui ta avand sauna ukse, sääl ta näind, kuis üks suur jäme naine pesnud ennast. Mehel hakand nii hirm, et pole teadnud, mis teha. Joostes saunast välja ta löönd peaaegu nina puruks. — See naine olnud nimelt Maarjaema. — Sr 109.

2) Teinekord üks poiss Pitrög-külast (ja nimelt rätsep Vilberg — Pr 162) läind laupäeva öhtul hilja pimedas Nittöl-talu (Pr) sauna vihtlema, sest neil endil sauna pole olnud. Ta kuulnud nagu vihtlemist saunas, läind ukse taha küsima, kes sääl on, ega ole saand mingit vastust. Ta arvand mõne mehe veel vihtlevat ja astund rahuga sisse, riidetund lahti ja hakand pesema. Sääl tulnud pimedast nurgast ja läind ukse poole üks naisterahvas, kirju suurrätt ümber, nii imeilus, millist poiss polnud enne näind; valge seelik olnud tõstetud tal vähe üles, nii et paistnud ka naise

imepeened jalad. Naine läind ukse manu ja kadund äkki ära, ilma et avanuks ust. Poiss ehmund koledasti ja joosnud joonelt Nit-tõl-talu tuppa kõnelema, mida ta näind. Kõik imestand ja arvand, et kes see siis muud võind olla kui Maarjaema ise, kelle jaoks jäetud ikka sauna vett ja puha. — Pr 26 ja Pr [162].

3) Teise variatsiooni järele poiss süüdand saunas tule ja näind siis alasti naist pesemas, kes olnud Maarjaema; poiss joosnud välja kui kuul. — Pr [3.]¹⁾.

MEREEMA ANNAB KALURILE MAARJA JAOKS MAARJA-LESTI (S. 38 C)

Maarjaema olnud selline peen ilus inimene. Kord keegi vanamees püüdnud lesti koos oma naisega. Nad saand veel väga vähe, korjand võrgu tühjaks ja heitnud uuesti merre, et saada lisa. Sää! paat hakand jääma nagu raskemaks. Nad vaadand järele, — ja mõtelge, üks noor poisikene pidand paati kinni ja keskealine naine tõstnud pää paadi man veest üles ja pannud neil paati suure ilusa konnakarbikesist korvi täis maarjalesti, ütelnud veel ise, rutaku nad koju, Maarjaema tulevat nende manu külla täna õhtu-poolikul, andku nad talle süüa ainult neid libedaid lesti — need olevat Maarjaema lestad, muid lesti ärgu andku, tema korjanuvat neid kogu päeva koos pojaga meres — nad olevat ka Maarja-ema sugulased. See olnud vist üks mereema oma pojaga.

Vanamees naisega tahtnud valada ühte kokku need lestad, mis nad ise püüdnud ja mis neile antud, kuid see naine pole luband, sest need olevat kõige peenemad lestad, neid kutsutavat maarjalesteks. Seda korvi ta pole võtnud tagasi: nad saavat sel-liseid küllalt. Siis vanamees naisega sõudnud randa ja keetnud neid lesti. Sää! tulnudki selline ilus keskealine naine, enam noor kui vana, ja see olnudki Maarjaema, öelnud, ta olevat nüüd väsi, olevat palju ajelnud: metsas nutvat ematud vaeslapsed, rannal taas isatud, kõikide manu ta pidavat jõudma. Ja siis ta seletand kah: „Jah, need lestad on minu lestad, teise soomusega lesti ma ei söö, sest need on minu suu jaoks liiaks karedad.“ Nõndaviisi need lestad saandki nimeks maarjalestad. — Pr 132.

¹⁾ Olgu mainitud huvitavaks paralleeliks, et Eestis käivad õiti saunas vihtlemas maa-alused, nagu illustreerib seda järgmine lookene. — Pererahvas vihelnud hilja õhtul, jätnud viha ja kapa sauna, saun jäänd soojaks. Tüki aja pärast tüdruk läind pesu ja riiete järele, avand ukse ja eh-mund: saunas vihelnud laval hulk suursugu naisi ja lapsi. Üks emand tulnud kohe tüdruku juurde ja öelnud: „Ää karda meid ühtigi, — meie oleme Moa-alused ja tulime siia teie sauna koo vihtlema: meil on see kord kaa ja jõe vesi külm, ja ei või lapsi sial pesta, selle pärast tulime teile võeraks. Tule, ma tahan sulle miskid assa (= asja) selle mälestuseks kinkida.“ Ta annud tüdruku väga ilusa kuldkee, ja tüdruk polnud toond sest ajast päälle enam ilma-ski vihta ega veeriistu saunast ära, et maa-aluste emand saaks vihelda sää! oma lapsi. — H II 39, 296 (422) < Koeru.

LIIVI HALDJATE ÜLDNIMESTIK

Kus käs- teidud	Mu- s- tendi nr.	Liivi haldja	Lāti vaste	Eesti vaste	Liivi haldja saksakeelne tõlge
§ 21	S. 7	tou vō-tō'i ~ -iza lapst pōrgil'tōbōd — vt. § 33	debess tētiņš ~ tēvs bērni dauzās	taevataat ~ -isa lapsed vallatelevad	der Himmelsvater die Kinder sind unartig
§ 22		jūmal-puogad	dieva dēli	—	die Gottessöhne
§ 23		pivad ~ svātōd neitsōd	svētas meitas	—	die heiligen Jungfern
§ 25		pāva puoga	saules dēls	pāeva poeg ~ poiss	der Sonnensohn
		pāva tidard (pl.)	saules meitas (pl.)	pāeva titār	die Sonnentöchter
§ 28	S. 1-4	pi't'ki (Piktulis) pi't'kiz-izand pi't'ki-iza vana-iza Bōldar Jōn (vrđl. bořit)	pērkons (pērkoņa ķēniņš) pērkoņa tēvs vec(ai)s tēvs	pikne, pikker pikseisand pikseisa vanaisa, vanem(b) (vrđl. mūri-jūri)	der Donner der Donnerherr der Donnergvater der Altvater der Polterjohann
§ 33	Mt. 480	pi't'kiz puogad l'u'm - jema neitsōd	pērkoņa dēli sniega mēte meitas	pikse poiss lumeema (?)	die Donnersöhne die Schneemutter
§ 34	S. 8	u'd - jema lapst	miglas mēte	uduema, uduāmm	die Schneemädchen die Nebelmutter
§ 36	S. 6-7	tūl - jumal (vrđl. tūl-gara § 2, gaus-jumald § 11) touvō-jemad tūl-jema ~ -āma	vēja mēte	tuulejumal vrđl. marumemm tuuleema	die Nebelkinder der Windgott der Windgeist die Luftgötter die Sturmmütter die Windmutter

§ 39	S. 9	tūl-iza lapst, vrđl. § 21 tūl-puogad k i l m a - tōti kīlma Jōn un Brants	bērni (= vēji) vēja (mātes) dēli —	tuuleisa ~ -taat lapsed (=tuuled) poisid kūlmaisa, pakane kūlma Mats	der Windvater die Windkinder die Windessöhne der Kältevater der Kältejohann u. -franz
§ 40		tōla - tōti lapst.	(vrđl. ziemēļa mā- mulīņa)	—	der Wintervater die Winterkinder
§ 42	S. 10	l e m - āma l e m - tōti	—	—	die Wärmemutter der Wärmevater
§ 43	S. 11	t u ' l - jema ~ -āma tu'l-vojđaji	uguns māte	tuleema	die Feuermutter der Feuerhüter
§ 44	S. 15	j e ' l - sōrg j e ' l - vakt' k o ' d - jeng k o ' d - gara k ō r a n d - jeng r ī - iza r ī - jema lapst r ī ~ piedrōb sōrg r ī a ' blist (pl.) r ī strōdnikad (pl.) r ī kitaji	vrđl. mājās kungs mājas dievi dievīni gariņi —	vrđl. majahoidjad, hoonehoidjad, majavarjajad, maja peremehed, kodu jumal, kodu- isa, majavaim — (vrđl. rehetont) (vrđl. saunavaim, saunanaisuke) maajumalad	der Hausbeschützer der Hauswächter die Hausseele der Hausgeist die Gesindeseele der Riegenvater die Riegenmutter die Riegenkinder der Riegenbeschützer die Riegegehilfen die Riegenarbeiter der Riegenheizer die Badstubenmutter der Badstubenvater die Erdgötter
§ 46	S. 17	s ō n a - jema ~ -āma sona-iza	pirts māte	—	—
§ 47	S. 12	m ō - jumald	(zemes ļaudis ~ sievās)	—	—

Kus- käs- teldud	Muis- tendi- nr.	Liivi haldja	Läti vaste	Eesti vaste	Liivi haldja saksakeelne tõlge
		mõ-jema ~ -äma Ma d'a	zemes mäte	maaema	die Erdmutter Magdalene
		mõ-sorg		—	der Erdbeschützer
	S.12 C	jõuvgõ-äma ~ -je- mand lapst su'llist jõ'uvgõ-ro'už kēnig	smišu mäte		die Sandmutter ~ -herrin
		nurm-jumald tara-jumald izand il' nürmōd	(dārza mäte)	nurmejumal (aialsa)	die Sandkinder die Sanddiener das Sandvolk der Sandkönig die Feldgötter (die Gartengötter)
§ 48	S.13	nurm-iza linad-äma linad-kazatiji	(lauka mäte) linu māniņa	nurmeisa ja -ema	der Herr über die Felder der Feldvater die Flachsmutter
§ 49	S.13 C	kōra-iza ~ -tōti			d. den Flachs wachsen lässt
§ 50	S.14	kōra-jema ~ -äma Trin tidard luomōd vonjema	lopu mäte	karjaisa	der Herdenvater die Herdenmutter die Herdentrine die Herdentöchter
			(vrđl. govju Māra, Laima)		die Glücksmutter der Tiere
§ 51	S.14 C	piegiļ-iza piegiļ-jema polakōd	pieguļas ~ pieguļ- nieku mäte	—	der Nachthütungsvater die Nachthütungsmutter die Nachthütungsburschen

§ 52	S. 22	m õ t s a - jumald mõtsa-jēngõd mõtsa-ro'uz mõtsa-iza mõtsa-jema ~ -āma L o t puoga tidard lapst mõtsavel'id mõtsamied mõtsa-pois mõtsa-rišting mõtsaro'u kēnig	meža tēvs meža māte	metsajumal metsavaimud	die Waldgötter die Waldseelen das Waldvolk der Waldvater die Waldmutter Lotte der Waldessohn die Waldestöchter die Waldkinder die Waldbrüder die Waldmänner der Waldknabe der Waldmensch der König des Wald- volks
§ 54	(vt.S. 39)	p õ z õ - jema ~ -āma pozõ-to'i	krūmu māte	—	die Buschmutter der Buschvater
§ 55	S. 20	l i e d õ d - jema j ū r i k š - āma	lapu māte	(vrđl. urbe eit, vrđl. murueit)	die Laubmutter
§ 56	S. 19	m õ r ā d - āma lapst	ogu māte	—	die „Georgsmutter“ die Beerenmutter die Beerenkinder
§ 57	S. 21	s u o - jema ~ -āma lapst	—	—	die Sumpfmutter die Sumpfkinder
§ 58	S. 18	r j e k - iza rjek-jema lapst	cela māte	—	der Wegvater die Wegmutter die Wegkinder
§ 59	S. 23, 25	v j e d - ~ m j e r - ju- mald	—	vee ~ merejuma	die Wasser- ~ Meer- götter

Kus käsi- teldud	Muis- tendi nr.	Liivi haldja	Läti vaste	Eesti vaste	Liivi haldja saksakeelne tõlge
		vjed- ~ mjer-gara		vee- ~ merevaim	der Wasser- ~ Meer- geist
		vjed- ~ mjer-ro'uz		meretaat	das Wasser- ~ Meer- volk
		vjed- ~ mjer-iza ~ -tõti		ve(t)e- ~ mereema	der Wasser- ~ Meer- vater
		vjed- ~ mjer-jema ~ -äma	ūdens ~ jūras māte	mereinimene	die Wasser- ~ Meer- mutter
		vjed- ~ mjer-rīsting Līž ~ Griet		merekuningas	Lise ~ Grete der Wasser- ~ Meer- mensch
		vjed-miez mjer-kēnig Lim an Dīna lapst mjer-puogad		merenitsid	der Wassermann der Meerkönig Lim an Dūna die Meerkinder die Meeressöhne
§ 63	S. 23- 27, S. 32	mjer-neitsōd Trin, Griet mjer-jumprou	jūras meitas		die Meerjungfern Trine, Grete die Seejungfrau
		Undina (Veizavuot)			Undine (Kühlbrunn)
		nōr (a)	nāra	—	Nor
§ 64	S. 26	mjer-nōra nōr-jema, -iza			die Meer-Nōr die Nōr-mutter, -vater

§ 62	S. 28 B	nõr-pois, -lapst nõr soda-vä'g nõr kovald j o g u d vakt'id jogud-kõvaji jo'ug-miez	(upes mäte)	(vrdl. jõejumal)	d. Nõr-knabe, -kinder das Nõr-heer die Weisen der Nõr die Flusswächter der Flussgräber der Flussmann
	S. 28 C	jõra - vakt' Sūr - Ants tidar i'ldža ko'u v - jema		(vrdl. järvejumal)	der Seewächter der grosse Hans Tochter Ilse die Brunnenmutter
§ 68	S. 27	võrou - lapst võrou-rišt'ing sūr - a'p	vāravš, vārava bērni	vaarao sõjavägi ~inimesed ~lapsed (vrdl. suur-hall, vt. lhk. 192) vrdl. näkk	die Kinder Pharaos der Pharaomensch der grosse Graue (der Nix) (der Meernix) (der Waldnix) (die Nixmutter) der Klabautermann der Schiffsgeist das Schiffsgespenst der Glücksvater die Glücksmutter die Glückskinder die Glückstöchter die Sorgenmutter die Schön (heits) mut- ter
§ 72	S. 28 A	na'f ~ not'(i) ~ matš mjer-na'f mõtsa-na'f na'f-jema pot tō r m a n koig-gara koig-spuok v o n - iza ~ -tōti von-jema ~ -āma lapst tidard	— —	potermann ~ k- laevavaim õnn	
§ 74	S. 29		Laima		
§ 75	S. 37		(Nelaima)	— —	
§ 76 § 77	S. 36	mu'r - jema knaš - jema	—		

Kus käsiteldud	Muistendi nr.	Liivi haldja	Läti vaste	Eesti vaste	Liivi haldja saksakeelne tõlge
	S. 35	u'n - tōfi u'n-āma ie - āma	miega mäte nakts mäte Māra	unetaat, uneuku (ööema vrdl. § 23) Maarja, Maari	der Schlafvater die Schlafmutter die Nachtmutter Maria die Marienmutter der Marienvater die Marienknaben die Marienjüngfern das Marienvolk
§ 78	S. 38	Mōfi ~ Māra mōfi(i)-jema mōfi(i)-iza mōfi-puošōd mōfi-neitsōd, -nēša mōfi-ro'už	Māras meitas		
§ 90		jēngōd - iza ~ jēng-iza jēngōd-jema mirinōd virsnika ~ pēli-miez	veļu tėvs veļu mäte	—	der Seelenvater die Seelenmutter der Totenhäuptling

Lisaks esitatuile võiks mainida veel inimesehaldjat, kes on suland kord „õnne“ (vt. § 75), kord „surma“ (vt. § 83) mõistesse ja kelle olemasolu väljendab sellinegi fraas nagu „igal inimesel on kaasas oma vaim = gara“ (Kr). Läti keelest tõlgitud jaanilautes esinevad ka jaaniisa (Kr) ehk jaanitaat (Ir), jaaniema (Kr) ja jaanilapsed (Ir), vt. § 17, lhk. 29. Vrdl. ka lastehirmutisena kujuteldavat mom-jema (Pr 121 = S. 33, vt. kummituste päättükki) ja hangede tuisutajat (Pr 219 = S. 39, vt. kummituste päättükki); pärimi hingestamisest vt. § 80; maa-aluseist haldjaist (S. 34) vt. päkapikulate puhul.

LIIVI JA LÄTI HALDJATE OLEMUSEST

80. Tutvunend üksteise järele liivi eriliigiliste haldjatega, seisame lõpuks üle ootuste käiva resultaadi ees: liivi pisirahvakene on säilitand oma isoleeritud rannikul ligi viiskümne enderinimelist haldjate rühma. Mitmeid neist tuntakse küll ainult nimepidi, mitmeid on improviseeritud võib-olla enam-vähem juhuslikult üksikute keeleobjektide poolt, kuid siiski on ka rühmi, kelle kohta liivlased pakuvad enam materjali kui lätlased või eestlased oma suurtes vanavara kogudes. Sellejuures ei tohita ometi unustada, et liivi andmed põlvenevad ikkagi ainult paarilt 19. sajandi viimase ja 20. sajandi esimese veerandi inimpõlvelt, kes on imbund juba läbi uueaja vaimust ja kes pärandavad oma andmekesed teadusele enam muistse aja mälestusena kui just elava usuna, olgugi et nende ridade kirjutaja tähtsamad materjaliallikad — mõned eidekesed Lūž-, Koštrög- ja eriti just Pitrög-külades — olid siiski kindlasti veendund haldjate olemasolus, uskusid neisse igasuguseisse „emadesse“ ja jutustasid oma muistendeid enamasti ikka tõesti sündind lugude pähe, mäletades isiklikult loo tegelasi või vähemalt seda, kellelt nad loo kuulnud. Liivi suurim vanavara jutustaja väitiski lihtsameelselt, et inimesed meie ajal läinuvat liiaks patuseiks ja sellepärast ei nähtavat ega kohatavat enam niipalju neid haldjaid, kes liikunuvat vanasti, kui pattu olnud vähem, alata inimeste seas ja aidanuvat neid häätahtlikult (Pr). Olgu nüüd patuga kuis tahte — igatahes haldjate mineviku maailm on jõudnud oma vaibumise viimsesse staadiumi: kujud on tuhmund, tegevus unund, püsind on sageli ainult paljad nimed, millel ei teata sisu; varsti ei mäleteta nimesidki enam. Kodu ligem ümborus, majad ja nurmed, on muutund tegelikus elus — päälegi kristlikus õhkkonnas — juba liiaks proosalikkeks, et säilitada luulekujulisi haldjaid, kes on paremini püsind vast ainult salapärase mas atmosfēris — metsas ja meres, — metsa- ja merehaldjad moodustavadki siis ilmekaima mälestise liivi muistsest loodususust.

Liivi haldjate üldise olemuse mõistmiseks on eestkätt iseloomustavad juba igasugu nimetusedki, milledega väljendetakse haldja mõistet: hing (§ 5, 44), vaim = gara (§ 6, 44, 59, 74), jumal (§ 11, 47, 48, 52, 59), hoidja (§ 43), kaitsja = sōrg (§ 44, 45, 47), vaht (§ 44, 62), abiline (§ 45), tööline = strōdnika (§ 45), (vilja-) vedaja (§ 48), (linade) kasvataja (§ 49), (jõgede) kaevaja (§ 62), (surnute) ülem ehk päalik (§ 90) ja üldse isand

(§ 21, 28, 48). Oluliseim liivi loodushaldjaile on nende täieline antropomorfiseerumine ehk inimesestumine: neid kujutellakse otse reaalsete inimestena, mida tõlgitsevad juba kas või sellisedki nimed nagu metsainimene (§ 52), mereinimene (§ 59) või metsamees (§ 52), jõemees (§ 62) jne. (vrld. sellevastu põõsasma, § 54). Üksikud haldjarühmad moodustavad omaette „rahva“ (NB „rahvas“ liivi keeli tähendab üldse inimesi mitmuses!): igalpool olevat oma „rahvas“ — maa pääl oleme meie, meres vee all on mererahvas, metsas on metsarahvas, maa all ja taevas on kah omad rahvad (Pr), nimepidi mainitakse isegi liivarahvast (§ 47) ja maarjarahvast (§ 78); päris stereotüüpne on mere- ja metsahaldjate kujutelemine erilise „rahvana“ — need aga ongi ju Liivis kaks suurimat ja tähtsaimat haldjate gruppi¹⁾).

Haldjate elu sarnaneb igati inimeste elule: nemadki sünnivad, elavad vanaduseni ja surevad (Pr), nemadki kannatavad mõnikord elus kibedasti (§ 53, 61, 63), peavad pulmi (§ 25, 65) ja matavad oma surnuid kellahelina saatel (§ 61). Neil on täielik majapidamine oma hoonete, aidade, loomade ja muu varandusega (§ 36, 47, 50, 53, 57, 61, 65—67) ning kõigil neil on oma kindlad tööd ja toimingud. Otse silmatorkav on see täpsus ja reljeeflikkus, millega osatakse kirjeldada alatasa haldjate välimust, riietust ja esinemist nii sõnas kui teos. Mitme haldja kohta on teada isegi nende pärisnimed: Mūra Jõn (§ 28), Külma Jõn ja Brants (§ 39), maaema Mad'a (§ 47), Karja Trin (§ 50), Metsa Lot (§ 52), mereema Liž või Griet (§ 59), mereneitsid Trin ja

¹⁾ Loodushaldjate inimesestumisest U. Holmberg (WG 10—11) kirjutab järgmist: „Die vollständig menschenähnlichen naturgottheiten der finnisch-ugrischen völker gehören im allgemeinen einer verhältnismässig späteren zeit an und werden auch nur bei solchen stämmen angetroffen, die dem einfluss eines höher entwickelten volkes ausgesetzt gewesen sind. Für die vollkommen vermenschlichten naturgottheiten der lappen, finnen und esten, die hauptsächlich schutzgeister der landwirtschaft sind, haben Fritzner, Axel Olrik und Kaarle Krohn germanischen ursprung nachgewiesen; ebenso stellt sich der mordwinische menschenähnliche puŕgiŕne paz (donnergott) als eine litauische entlehnung heraus. Schon der scharfsinnige M. A. Castrén, der begründer der vergleichenden religionsforschung bei den finnischen stämmen, ist sich bewusst gewesen, dass diese gleich anderen naturvölkern ursprünglich die naturgegenstände an sich in ihrer sichtbaren gestalt verehrt haben... Nach Paaŕsonen ist die anthropomorphisierung der naturgottheiten bei dem mordwinischen volke meistens unvollendet und auf halbem wege stehen geblieben.“

Griet (§ 66), merekuningas Liman Dīna (! § 61), järvevaht Suur Ants ja selle tütar Ildža (§ 62)¹⁾.

Samuti hästi tuntakse haldjate omavahelisi suhteid ja sotsiaalsed seisukorda, mis võrdub kah inimeste omale: haldjailgi teatakse olevat nii-ütelda ülemaid ja alamaid, oma kuningaid (§ 47, 52, 59, 61) ja lossiemandaid (§ 47, 59), sulaseid (§ 47), poisse ja tüdrukuid (§ 33, 45, 48, 52, 59, 78), isegi preestreid ja tarku (§ 61), sõjaväge (§ 61), vange ja vanglaid (§ 53). Kuid nähtavasti haldjad põlvenevad ometi veel tollest patriarkaalsest ajast, kus sotsiaalne elu polnud arenend, vaid kus kogu ühiselu tsentrumiks oli pääasjalikult perekond, ja sellepärast perekonna printsiip on ka tähtsaimaks aluseks liivi haldjate liigitelus ja annab neile tüübilise kolooriidi oma „isade“, „emade“ ja „lastega“²⁾. Laste, poegade ja tütarde, olemasolu peetakse iseendast-mõistetavaks, sest milline isama siis lasteta on! (Pr). Elu minevat haldjategi man oma rada: vanad surevad, noored kasvavad päale ja jätkavad vanade tööd (Pr). Haldjad on omavahel sageli ka sugulased nagu näit. uduema, tuuleema, tee-ema, õnneema ja iluema (*V), maaema ja mereema on õed (§ 47), metshaldjaid nimetatakse veljedeks (§ 52) jne.

Tihti kaovad üldse igasugu piirjooned üksikute haldjarühmade vahel, nii et jutustaja ei tea isegi, kellega õieti on tegu — kas see on nüüd tuuleisa või metsaisa, resp. metsamees (Pr 77 = S. 86), kas karjaema oma tütardega või metsaema (Pr 127 — § 50), kas Maarjaema või metsaema (Pr 144 — § 53), kas veevaim, metsamees, karjaisa või veeisa (Pr 113 — § 52). Samuti vahetatakse haldjaid sageli ära muude üliloomulikkude olevustega: tüübiline on näit. rehehaldjate ja puugi mõiste kokkusulamine (§ 45). Teinekord jällegi ei kõnelda teadlikult üldse mingist haldjast, kuid paljastatakse alateadlikult ometi haldjausundi kujunemise kõige olulisemaid psükoloogilisi idusid ja ideoloogiat: nii näit.

¹⁾ Vrdl. eesti Tuule Kai (H IV 2, 571, № 62 < P. Jaagupi), Tuisu Tõnu (H II 67, 422, № 8 < Koeru), Sõniku Kai (H II 15, 92, № 11 < Kuusalu), Murde Kai (E. Kirj. 1921, lhk. 424 < Muhu), Viruse Kundra jne.

²⁾ Just samasugune „perheellinen nelijako“ s. t. perekondlik nelja-jaotus vanemaiaks ja lasteks mõlemast soost valitseb tüübiliselt ka soomekarjala rahvalaulude haldjatemaailmas, nii et sääl moodustub haldjate „suuri sukukunta, heleä heimokunta, kaikki kansakunta“ (Krohn, SRU 84).

õlle tegemise aegu kogu talus pidand valitsema vaikus ja rahu; kord tehtud õlut Sīkrōg-külas Sańt'-talus, pandud pärm = tiemies (s. t. „töömees“, vrđl. eL sepp, vepsa šepad, karj. šepǵǵ) õllesse, et see sääľ „elaks“ s. t. töötaks, aga ei tea kuidas, perepoeg tulnud valjusti kõneldes tuppa, ja siis perenaine rielnud, poeg karjubat nii kõvasti, et heidutavat „töömehe“ ära ja siis see ei „elavat“ enam (Pr 176 = S. 39). Eks peegelda selline käsitus pärmist kui elavast „töömehest“ selgesti seda ilmavaatelist baasi, millest on võrsund hingestet looduse elavad haldjad? Lätlased ongi jõudnud sammu kaugemale ja kõnelevad juba otsekohe „pärmimast“, s. t. pärmis inimestet haldjast, kelle nimi esineb dainades mitu korda.

Meil pole põhjust kahelda, et haldja mõiste iseendast on Liivis paganuse pärandus. Kuid me ei saa jätta tegemata siin teatud reservatsiooni, et sellisel kujul, nagu need haldjad esinevad tänapäev, nad on säilitand küľl väga vähe oma paganlikust algupärast, vaid on tugevasti moderniseerund. Nende kultusest ja neile ohverdamisest mäletetakse kaunis vähe, enamasti nende nimed on kivistund rohkem poeetilise kui mütoloogilise varjundiga kõnekäänulisesse ütlusesse ja loodusloolisse terminoloogiasse või jällegi traditsiooni pühitsetud kombeisse, mida konservatiivse hingega rannarahvas on pärandand põlvest põlve edasi ja milledest peetakse kinni osalt veel praegugi respektist mineviku vastu. Sääľjuures liivi haldjaile on andnud aegade kestes uue värvingu küľl katoliku kirik oma legendide, Maarja ja pühimuste kaudu (eriti põllutöö ja karjahoiu haldjate puhul), küľl germaani puuk, näkk, klabautermann jt., küľl lätigi naabrid oma laulega Laimast, piksest, päikesest, jumala poegest jne., kõnelemata igasugu võõrsilt lainatud jutumotiivist, arvamisist, ebausust ja kombeist, mis on imbund lade lademelt liivlaste ellu ja hinge. Vastavalt neile mõjutustele kui ka ajale, kohale ja oludele on kujunendki liivi haldjate tänapäeva sisu ja ilme. Iseäranis tüübilised ses suhtes on kõiksugu muistendid haldjaist, mis põlvenevad igapäevasest elust lihtsa ja äärmiselt koduse sisuga. Nad baseeruvad ikka isiklikkel mälestusil ja nad on ikka tõesti sündind lookesi siinsamas liivi rannikul paar inimpõlve tagasi. Mõnikord nad on isegi niivõrd subjektiivsed ja juhusliku ilmega, et neid võiks pidada pigem lihtsalt üheainsa indiviidi isikliku usundilise fantaasia väljenduseks, millele ei leidugi võib-olla vastukaja massis. Suuremal osal neist haldjajutttest näib olulisena läbipaistev pedagoogiline kolo-

riit: nad oleksid otsekui mõeldud või kavatsatud lihtsalt vanade kommete ja kogemuste illustratsiooniks, mis tehtud elavamaks ja meeldejäävamaks piltlikkude kujude abil. Nad oleksid määratud otsekui mingi ebauskliku keelu või käsu näitlikuks pildistamiseks ja elutarkuse kasvatamiseks lastele, kellele neid harilikult jutustetakse. Muistendite pedagoogiline eesmärk on tumestand sageli nende usundilise sisu ebamääraseks ja juhuslikuks. Kogu haldjate maailm on siirdund Liivis juba enam-vähem täielikult lastele kõneldavaks juturepertuaariks või hoiatavaks kasvatusabinõuks ning on sooritand sellega oma suure ajaloolise ringi: tekkind vanasti loodusinimeste teadvuses nende vaimliku lapseeas, haldjad on saand ajaga jällegi ainult lapseeale omaseiks, kuna täiskasvanuile nad on tänapäev tühi „tuuletaevas“ (vt. § 2), muistse aja mälestus, mida vast juba järgmised põlvned võivad lugeda veel üksi raamatute koltund lehtedelt...

81. Olgugi liivi haldjate ühiselu aluseks perekonna printsiip, kuid ometi ei saa jätta kriipsutamata alla, et nende perekonna atmosfääris on tõusnud silmapaistvaimale kohale mitte isad, vaid miskipärast just emad, kelledest kõneldakse kõige rohkem ja keda kirjeldetakse kõige reljeeflikumalt, kuna isad jäävad otsekui varju nende kõrval. Just nõndasama kubiseb mitmestkümnest „emast“ ka läti mütoloogia¹⁾, kuna lätlaste ligem sugurahvas leedu tunneb ainult paari „ema“ ja kolme-nelja „isa“, kellede nimed on ühised lätiga²⁾. Järelikult läti mütoloogia erineb selles nähtuses märgatavalt oma suguhõimust, ja läti emade tüüpi „tuleb pidada eriliseks läti mütoloogia iseäralduseks“³⁾, millele vaja otsida seletust kuskilt mujalt. Seda ongi

¹⁾ Loetelgem läti dainades esinevad „emad“: taeva, päikese, põua-välgu, lume, udu, tuule, looduse (!); vee, lainete, mere, jõe; metsa, põõaste, lehtede, marjade, õite; maa, liiva, nurme, odra, lina; hobuste, põtrade, lindude, mõtuste, mesilaste, silkude; tee, õue, pühkmete, piima, pärmi, sõlgede, värvipaelte; turu, raha, öö, une, talve, sõja, au, kadeduse, õnnistuse, õnne, eluea, surma, katku, haua, surnufe, kuradi, nõia, isegi Riia, Koiva, Liivimaa (Vidzeme) ja sellised tõlkimatud nagu joda mäte, jumja mäte.

²⁾ Lätile, leedule ja muinaspreisile ühised on jumala ja pikse nimed, lätile ja leedule ühised on Laima, Austrā, jumala pojad, päikese tütreid, maa-ema ja surnuteema, läti tuuleemale, nurmeemale, maaemale ja pärmiemale vastavad leedus samanimelised „isad“ (Šm, LM 78 ja 85).

³⁾ Šm, LM 85.

teind läti mütoloog prof. P. Šmit (LM 85—86), kes kirjutab järgmist¹⁾. —

Mainitud emade kultus läti mütoloogias on noor nähtus, mis pole kokkukõlas mitte üksi leedu ja preisi mütoloogiaga, vaid ka mitte muude indo-euroopa rahvaste müütiga. Vanade ajaloo teadete järele samane matroonide kultus on esinend veel muistseil gallialasil ja germaanlasil, kellede man nooremate uurijate arvamise järele see kultus tekkinuvat mingi Euroopa ürgrahva mõjul, kel olnud matriarkaalne perekonna korraldus. Ajalugu tunnistab, et selline matriarkaas on olnud muistseil piktel praegusel Inglismaal ja ibeerlasil Prantsuse-Hispaania rajal. Baskid, keda peetakse ibeerlaste järeltulijaks, on säilitand oma kombeis tänapäevani veel mälestusi muistsest matriarkaadist.

Kõige selle järele võime arvata, et ka lätlasil see emade ehk matroonide kultus on laenatud mingilt vööralt rahvalt, kuna muistseil baltlasil, kui indo-euroopa tõu harul, matriarkaati pole olnud. See vööras rahvas, kuipalju senini võime arvata, võib olla ainult mingi soome-ugri hõim. Töepooldest leiamegi eestlasil Tuule-ema, Mere-ema, Vee-ema ja Muru-eide. Arvestades sellega võime mõelda, et uurides põhjalikumalt järele eestlaste, liivlaste ja soomlaste usundit, leiaksime sääl ka enam emasid. Nii näiteks teadlased ei kahtle, et eestlastegi taevajumalal Ukul on olnud naiseks Maaema.

Nõnda kaugele arenend matroonide kultus lätlasil ei võind tekkida ristiusu aegu. Selle öitseaega tuleb otsida juba enne venelaste ja sakslaste sissetungimist Baltikumisse. Läti keel on eraldund leedu keelest kõige enam vist just soomeugri hõimude mõjul, ja ühes uute keeleliste omadustega on toodud meile ka matroonide kultus.

Nõnda siis Šmit jõuab järgmisele tulemusele: lätlased on laenand oma matroonid läänemeresoomlasilt, kellede perekonnalelu on baseerund arvatavasti matriarkaadi printsiibil; „emade“ laenamine on sooritet juba enne ristiusu tulekut, kuid ometi pärast läti-leedu hõimude eraldumist, mida on mõjutandki eriti läänemeresoomlaste pääletung. — Niisugusel korral olnuksid siis muidugi just liivlased suurimaiks vahetalitajaks lätlaste ja soome hõimude vahel, ning käesoleva uurimuse kaudu päevavalgele toodud arvurikkad liivi haldjaemad omandaksid mitte ainult otsustava mütoloogilise, vaid ka kaaluva kultuur-ajaloolise tähtsuse: aastasadade jooksul lätistund liivi rahvas on pärandand läti rahvale selle usundi iseäralduse mitte alles lätistumisprotsessi pää-

¹⁾ Vrdl. ka A. Švabe seletusi, Latviešu kulturas vēsture I 92.

perioodi — orjaaja — päevil, vaid juba enne, veel oma vabaduse ja võiduka pääletungi hiilgeaegel. . .

Ometi tuleb olla ettevaatlik otsuste langetamisel — ettevaatust on vaja ka šmiti seisukohtade omaksvõtmisel bona fide. — On ju küll vastuvaidlemata tõsiasi, et baltlaste ja läänemeresoomlaste (isegi veel mordvalaste) vastastikune kultuuriline läbikäimine eelajaloolisel ajal, mida kajastavad ilmekaimalt keelelised laenud; teiselt poolt haldjaemad (aga ka -isad!) on tõesti soomesugu rahvaile eriliselt omased¹⁾, — nõnda siis läti matroonide põlvnemine läänemeresoomlasilt on iseendast täiesti võimalik. Küsimus seisab aga selles, kuivõrd ehtsad need läti matroonid ise üldse ongi. Tõsi jah, läti mütoloogilisel terminoloogial on olemas oma kolmesajaaastane ajalugu: Lange, Stender, Einhorn jt. on atesteerind juba ammu rea igasugu läti jumalusi ja nende seas ka „emasid“. Kuid šmit isegi peab tunnistama, et „Lange ajal mütoloogia ei olnud mingi teadus“, vaid enam vaba fantaasia, et neid vanade sõnaraamatute, grammatikate ja kroonikate andmeid ei saa usaldada kuigi palju ja et läti mütoloogia pääallikaks jäävad ikkagi ainult rahvalaulud, dainad²⁾. Käesolevas „emade“ probleemis veelgi just sellepärast ainult dainad, et läti vanavara proosa — jutud, muistendid ja isegi kombed — kõnelevad ekstra „emadest“ äärmiselt vähe. — Vaadelgem siis, kuidas on tekkinud mitmekümneliikmeline kirju „emade“ koosseis läti dainadesse.

Läti ja eesti rahvalaulul on palju ühist nende arenemisloos. Nii siin kui sääl rahvalaulud olid ärkamisaja unistajaile püha igivana pärandus, mis pidi kajastama muistseid vabaduse päevi kui mitte otse ürgaega, pidi kajastama siis muidugi ka muistset paganuse usundit igasugu ülevate motiivide ja hiilgavate nimedega. Aga nii siin kui sääl teaduslik uurimine on pidand lükkama ümber sellised meeltülendavad arvamisid, mis levinesid äärmiselt populaarseiks tol ajal, kus olid nii hoos antiikilma idealiseerimine ühelt-ja rahvuslik romantika teiselt poolt. Julius ja Kaarle Krohni elutöö on näidand, kui vähe meie tuhandeid rahvalauluridadest on

1) Väikese ülevaate neist annab U. Holmbergi raamatukene „Jumaluskon alkuperä“; üksikasjalikumalt käsitletakse soomeugrilaste haldjateusku suures uurimustesarjas „Suomensuvun uskonnot“.

2) šm, LM 5—7, 9—11, vt. ka „Sisu juhatajas“ teist päätükki. Usaldetavaimaid andmeid vanemast ajast pakub Paul Einhorn, kuid see kõneleb enamasti „jumalaist“ ja mainib ainult viit „ema“.

eesti-soome ühisvara, vaid pea puha põlveneb hilisemast erielu ajast ja on rännand hõimult hõimule. Väga vähe on ka läti-leedu ühiseid rahvalaule¹⁾, lätigi dainad põlvenevad hilisemast ajast, mida näitavad alatasa esinevad lainsõnad alasaksast, ristiusu terminoloogia ja ilmavaade kui ka dainades peegelduv kultuurajalooline miljö, mida kirjeldab väga huvitavalt Šmit oma uurimuses „Läti rahvalaulude tekkimisest ja vanadusest“²⁾, jõudes lõppresultaadile, et praegune dainade repertuaar oma enamikus on tekkinud 13.—16. sajandil, katoliku ajal, enne raskeimat pärisorjust.

Asjaolu nii olles tuleb aga arvestada ka tolle hiiglasuure mõjuga, mis on olnud katoliku kirikul massiloomingus ja mis on vajutand oma pitsati kõigi Baltikumi rahvuste usundile. Lisagem veel juurde, et Kuramaal katoliku mõju on püsind teatavasti kauem kui Liivimaal ja et Latgalis see on täniseni domineeriv³⁾. Ja kas ei seletu siis katoliku ajal loodud rahvalaules matroonide silmatorkav esiletung ennem katoliku kiriku suurima pailapse madonna Maarja mõjuga kui mingisuguse oletetava vanaaja matriarkaadiga läänemeresoomlasil, millest laulude loomise ajal polnud enam jälgegi? Vähemalt liivi haldjate perekonnaelu ei õigusta meid kuidagi eelistama matriarkaadi printsiipi, vaid emade sagedasem ülekaal võrdlemisi isadega seletub siin lihtsalt Maarja ja muude katoliku pühimuste mõjuga: nägime ju eelpool tüübilist Maarja identifitseerumist õnneemaga, saunaemaga, mereemaga jne., ning üks ole karjaemal ilmsesti katoliku pühimuse nimi Trīn (Kadri)⁴⁾. — Just samasugune on seisukord ka läti dainades, kus esineb alatasa küll lihtsalt Maarja, küll „armas“ Maarja, küll „püha“ Maarja, sageli ent ka selliste iseloomustavate atribuutega kui näit. „lehmade“, „loomade“ Maarja jne.⁵⁾ või jällegi kitsede Kadri, lam-

¹⁾ Lautenbach, Очерки I.

²⁾ RKr XIV 101—112 = ERKr II 3 jj.; vt. ka J. Leca Senlatviešu dievticība un dvēseles glītums sadzīve (Latviešu Etnografiskas Biedrības izdevums № 3, Rīga 1917).

³⁾ „Hertsogite ajal 17. ja osalt 18. sajandilgi oli Poola katoliiklusel veel tugev jalaase Kuramaal“ (Alho, LK 50). Katoliku preestrite mõjust vt. ka alamärkust § 1.

⁴⁾ Ema nime levinemist õigustab psükoloogiliselt ka lihtsalt ema kui kõige sünnitaja mõiste, millises mõttes ema-sõna on lätis väga sagedasti tarvitetav (vt. Ulm, ME sub mäte). Ja üks ole inimlikugi perekonna koduses elus ikka ema esikohal, eriti ühenduses lastega, — mis ime siis, et samasugusena kujutellakse ka haldjate kodust elu kõigi nende lastega.

⁵⁾ Šm, LM 37.

maste Anna¹⁾ jne. Ning isegi piimaema, mis esineb ühes läti dainas (№ 29181), ei ole sisuliselt muud midagi kui ainult Maarja atribuut (vt. § 50). Või kas julgeme väita mingi paganuse lainete haldja, resp. matriarkaalse „ema“ olemasolu juba ainult selle põhjal, et lauldakse mere kolmest lainekest, üks on Grieta, teine Anna, kolmas armas Mārgietīņa, kes laseb sõudja rannale (LD 30777), kuna hoopis tõenäolikum on oletada siin lihtsalt katoliku pühimuste nimede kasutamist luulekõnes piltlikuma ja ülevama stiili taotlemiseks.

Läti „emade“ probleemi valgustamiseks võrreldgem ka eesti-soome rahvaluulet. Siin on kummaline vastolu: läti rahvaluule tunneb mitukümmend „ema“, eesti rahvaluule teab spetsiaalselt „emadest“ võrdlemisi väga vähe materjali (kui arvata välja mere-ema, veteema ja C°)²⁾, kuna soome-karjala rahvaluule jällegi otse kubiseb igasugu „emandaist“, „emadest“ ja „eitest“³⁾. Vastolu on seda tähelepanav, et eesti väheldased andmekesed matroonest ei esine sugugi rahvalaules, vaid pääasjalikult proosas (arvatud välja vast ainult Kraasna asunduse palvekesed ja mõningad nõiasõnad), kuna läti ja soome-karjala matroonide rikkus väljendub otse ümberpöörduvalt — enne kõike just rahvalaules, NB selles katoliku aja rahvalaulude repertuaaris, mille terminoloogia suurt rippuvust Maarjast ja muist katoliku pühimustist on veenvalt paljastand Kaarle Krohn oma põhjalikus uurimuses „Suomalaisten runojen uskonto“ (lhk. 201—245) ja mida võisime konstateerida eelpool ka läti dainade kohta (vrdl. lisaks läti jaanilaule!).

Küsimus muutub veelgi selgemaks, kui asume analüseerima läti dainade emasid endid. Mis nad siis õieti on? — Juba Kaarle Krohn oma uurimuse kokkuvõttes soome rahvalaules esinevate mütoloogiliste mõistete algupära kohta jõuab otsusele, et päälle katoliku mõju suur osa personifitseeritud loodusemi ja muid loodushaldjaid on „puhtasti luulelisi meelekujusid, millel ei ole mingisugust usundilist tähendust“⁴⁾. Tahes-tahtmata peab väitma sedasama ka läti matroonide kohta: paljudel juhuseil nad on liht-

¹⁾ Šm, LM 45.

²⁾ Vt. sel puhul Holmberg, WG 178—179, vrdl. ka lhk. 13.

³⁾ Vrdl. sellekõrval teistsugust väljendusviisi: vetehinen — vene водной, metsähinen — vene лѣшій, peltohinen — vene полевикъ jne.

⁴⁾ Krohn, SRU 359.

salt kristliku lauljaneiu lüürilises meeleolus väljendet luulepilte daina värsitehnilises atmosfääris, need on puhtpiltlikke figuure, metaforeetilisi kujusid, lihtsalt stiilivõtteid reljeeflikuma mulje ja ülevama mõju saavutamiseks ilma tõsisema usundilise sisuta, mida vaevalt kunagi varemgi on olnud, — nad kuuluvad enam poeetika kui mütoloogia valdkonda. Illustreerigem seda mõne näitega eestkätt just tuuleemast, keda käsitletakse dainades enam kui ühtki muud „ema“ ja kelle usundilise ehtsuse vastu peaksime tundma siis järelkult suurimat usaldust. —

Riputa, emakene, hällikene
mäekesele tuulekese kätte:
kui sa ise ei peaks saama,
las siis kiigutelgu tuuleema.

LD 1705.

Kes hundile, kes karule
metsas riputas hällikest?
— Männioksad, kuuseoksad,
tuuleema kiiguteli.

LD 2067.

Ai nugisakene, oravakene,
kes sull' riputas hällikese?
— Mänd ja kuusk, need riputasid,
tuuleema kiiguteli.

LD 2044.

Viilju vaalju peoleokene,
kes sull' riputas hällikese?
— Mänd ja kuusk, need riputasid,
tuuleema kiiguteli.

LD 2124 (samuti vrdl. LD 2122 ja 2123).

Tark küll oli peoleokene:
kase otsa sidus hällikese,
las kiigutelgu, heljutelgu
tuuleema manu tulles.

LD 2060.

Tihasekene, vingikene, kus küll sinu lapsukesed?
— Säälpool Väinajõe tamme oksal.
Kes neid hällitab, kes neid kiigutab?
— Tuuleema hällitab, tuuleema kiigutab.
LD 2092 (samuti vrdl. LD 2091 ja 2093).

Či, či, tihasekene, kus sinu lapsukesed?
— Säälpool Väinajõe tamme oksal.

Kes neid hällitab, kes neid kiigutab?
Tuuleema hällitab, tuuleema kiigutab.
Juk, juk, juk, juk!

LD 2195.

Öi, öi, linnuke, kes sind hällitas, kes kiigutas?
— Tuuleema hällitas, tuuleema kiigutas.
LFK, Bdz 24 (12) jt. jt. jt.

Värise, värise, haavaleht,
kes küll sind väristas?
— Tuuleema väristas,
sinu all seistes.

LD 2759.

Tuuleema suurusteli
tammel latva murda.
— Tammekene, tark mees,
maani aga kumardus.

LD 2801.

Tuuleema koputeli meie maja ukse ees.
Mida, tuulekene, otsid meie maja ukse ees?
— Tahad varastada lapsel und, segada ta silmi.
LD 2809.

Mine magama, tuuleema,
ära kolistele maja ustel:
minu vana emakene
majas magab söömaund.

LD 27438 ¹⁾.

Mine magama, tuuleema,
pehme kuuse ladvakesele.
Kas sul pää ei valuta
ööd ja päeva puhudes?

LD 2866.

Tuiska, tuiska, tuuleema,
puhka aga õhtul:
juba sa puhusid kogu päeva,
kõiki metsi (alias: puid) painutelles.

LD 2867.

Keersin kokku suure-suure linakoonla,
viisin, andsin tuuleemale:
tuul mul ketras, keeruteli,
kudas valmis teemantpõllekese.

LD 7022.

¹⁾ Vrdl. LD 27440, kus kõnetellakse samuti surnuteema!

Painuta, painuta, tuuleema,
 männikest salu veerel. —
 Nii las painutab paha päev (s. t. õnnetus)
 minu kasvupõlve laimajat.

LD 8894.

Tüdrukutega ma magasin
 valgete õite salukeses,
 vesi mürskas, kivi norskas,
 tuuleema torupillitas.

LD 12490.

Mina magan magusat und
 merehaua äärekesel;
 laulab kivi, nutab vesi,
 tuuleema huilgab.

LD 30737, 1.

Ai, suur tuuleema,
 jäta rahu õhtul:
 mõnigi hää hingekene
 vee pääl on hõljumas.

LD 30693.

Mine magama, tuuleema,
 pehme kuuse ladvakesele:
 merele mu vellekesed
 läind on õhtuseks.

LD 30730.

Istu maha, tuuleema,
 pehme kuuse ladvakesele,
 kuni minu vellekesed
 lähevad üle Väinajõe.

LD 30825.

Šmitil võib olla tõesti õigus, et Lätis dainad on usaldetavaimaks mütoloogia allikaks, kuid otsustades selliste näidete põhjal peame küll möönma, et seegi allik, vähemalt matroonide suhtes, pole kuigi palju pakkuv. Tuletagem lisaks meelde eelpool esitet näiteid lumeemast (vt. § 33), uduemast (§ 34), talveemast (§ 40), linaemast (§ 49), õiteemast (§ 55), marjadeemast (§ 56), teeemast (§ 58), ööemast (§ 77), — mütoloogiliselt need dainad kõik on õige kahvatud, kui mitte öelda, et otse ilma igasugu usundilise ilmeta. Või kas tõesti julgeksime teab kui tõsiseks ja tähtsaks pidada uneema olemasolu mütoloogilise mõistena ainult kahe dainakese põhjal, kus üksi esinebki tema nimi:

Äiu, äiu, lapsukene,
kes sind hommikul kiigutab?
— Uneemakene kiigutab
minu väikest inglimest.

LD 2053.

Magama läks uneema,
magama mind kutsus ka.
— Maga ise, uneema,
mähi kokku oma linakest.

LD 6724.

Või kas tõesti järgnevas laulus esinev stiil ja toon väljendab sügavat respekti ja aukartust tõsiselt mõeldava mütoloogilise olevuse vastu, kelle olemasolust pole üldse muid teateid päale selle laulu:

Odraema oma tütre
annab humala pojale (s. t. naiseks),
ise kibedasti nuttis,
kehkenpüksile tüdrit tuues.

LD 19725.

Iseloomustav ongi, et sama laulu teisendis ei mainita odraema, vaid öeldakse lihtsalt, et o d e r andis oma tütre humalale, sümboliseerides sellega luulekeeles ölle valmistamist. Just nii-sama lauldakse harilikult:

Nõnda ütles peolekene,
mööda nõlva hüpeldes:
„Puhu, tuul, ära murra ent oksa,—
mul on lapsed hälli sees.“

LD 2095.

Selle laulu teises variandis aga esineb kord ütlejana metsaema, — ega sellepärast siis ometi võida veel tulla järeldama, et see daina on igivana, et ta kajastab paganusaja ettekujutust oma lapsi kiigutavast metsaemast, kelle mõiste oleks asendand hiljem kristlikul ajal süütu linnukene peoleo! Ennem juba võidaks oletada tõsisemat mütoloogilist sisu järgmises laulus, kus viidatakse tänuohvrile:

Põõsasteema, metsaema (1. teisendis: lehtedeema),
hoidke minu lambakesi, —
kui ma lähen võõrsile (al. mehele),
panen põõsa manu anni.

LD 29087.

Kuid tjah, — sellegi laulu kolmas variant sõnastab emade asemel lihtsalt „põõsad, põõsad, metsad, metsad“, ja jääb teatud määrani küsitavaks, kas tohime hinnata neid metsa, põõsa ja lehtede emasid siingi puhtmütoloogiliste mõistetena, või siiski viimaks enam lihtsalt poeetilisina, luulepildi elustamisvõttena. Ja ega järgmisedki näited esitele meile emasid niivõrd mütoloogiliste kui enam poeetiliste figuurena:

Rõõmustele, metsaema:
tugevad mehed sõitsid metsa —
teravad kirved, rautet vankrid,
raudakapja sälukesed.

LD 30565.

Kiiguta mind, ema, väikest,
ei sa suurt mind enam kiiguta, —
kiigutab mind mereema
tammepuises paadikeses.

LD 3371, 3.

Tee, taat, saarepuust paat,
koa, emakene, purjekene, —
mina noolin mere pääle,
laineteema rüppe.

LD 30865.

Jõeema, mereema,
hoia minu vellekesi,
tuuleema, lükka tasa
valgeid purjekesi.

LD 30890.

Mereema (4. variandis: vee-ema) minult küsis,
mida teevad vanad kalurid.
— Vörke koavad, aere voolivad,
seda teevad vanad kalamehed.

LD 30774.

Mereema minult küsis,
mida kalurite tütreid tegid.
— Peenelt ketrasis valgeid linu,
silkele nad lõnga tegid.

LD 30775.

Viimasegi daina teises ja kolmandas variandis küsivad laulikult mereema asemel sedasama ka lihtsalt silgukalad ise, ja siit

samm edasi jõuamegi silguema mõistele, kellel ei ole küll enam midagi tegu mütoloogilise haldjaema mõistega.

Lõi end surnuks silkudeema
paadikesse hüpates.
Kõik silkude lapsed nutavad taga
seda vana emakest.

LD 30822.

Ning nõnda figureerivad läti dainades veel karuemad, põdra-
emad jt., kel ei ole mingisugust usundilist sisu. Samas vaimus
kõnelevad ka liivlased hülgeemast ja õpetavad näit., et esimest
korda silgule minnes visatagu merre tagasi suurim silk, — see
olevat silkudeisa, kelle hukkumisel silgupüük ei õnnestuvat (L).

Usaldus läti matroonide ehtsuse vastu kaob aga veelgi vähe-
maks, kui siirdume nende esinemisstatistikale. — Kuna läti usun-
dile nii olulised ja omased nimed nagu Jumal (Dievs), Päikene
(Saule), Kuu (Mēnesis), Pikne (Pērkons), Laima jt. kõigi oma
poegade, tütarde, tüdrukute ja sulastega esinevad dainades täitsa
stereotüüpselt sadu kordi, siis esinevad mitmestkümnest matroo-
nist ainult mõned harvad üle kümne korra ja nimelt surnuteema,
tuuleema, mereema, metsaema, kuradiema (!) ja pärmiema, isegi
liivi rannikul nii populaarne ja hästi mäletetav maaema esineb
läti üle 200.000 dainas ainult seitsmes numbris ja suurem osa
emasid esineb ainult juhuslikult üks või kaks korda mõnes daina-
variandikeses, ilma et nad korduksid muis variantes, ilma et nad
oleksid kivistund või fikseerund teatud laulu, ilma et neid kannaks
mingi sisuline motiiv, mille najal nad võinuksid püsida põlvest
põlve. Ja lõppude lõpuks — needki üksikesinemised on äärmiselt
kahtlast laadi ega tundu rahvapäraseina, vaid mitmed läti „ema-
dest“ on fabritseeritud lihtsalt ärkamisaja ilutsevas romantikas.
On ju teada, kuis Allunans oma artiklite ja Auseklis oma luule-
tüsiga löid läti pseudoolümpi — viimase luuletused otse kubisevad
igasugu fantaseeritud jumalaist ja „emadest“, nõndasama ka ta
kaasaja ja järgnevate põlvede laulikud dekoreerivad nendega sa-
geli oma isamaalisi värsikesi. Mis ime siis, et sellised pseudo-
mütoloogilised nimed rahvapärastusid lõpuks niivõrd, et pääsesid
suures mineviku idealiseerimise tuhinas otsaga rahva enda poolt
üleskirjutet dainadessegi. Šmit (LM 86) mainib mitme matrooni
nime, keda ta peab falsifikatsiooniks, ühe matrooni, ja nimelt
nurmeema, autorit ta tunneb isegi nimepidi (LM 35, — see on

laulik A. Pumpurs)¹⁾. Ja juba dainade väljaandja, „isakene“ Baron ise teeb kaheldes küsimismärgi üldtuttavas lindude pulma kirjeldavas laulus (LD 2686, 3. var.) esineva „loodusema“ (dabas mäte) taha, andes mõista, et ta seda ema ehtsaks ega rahvaomaseks ei pea. — Nõnda oleks põhjust väita poolteed paradoksaalselt vastukaaluks Šmitile, et mitte enne venelaste ja sakslaste ristiusu Baltikumisse tungimist polnud läti matroonide õitseage, vaid pigem küll alles 19. aastasajal rahvusliku ärkamise ja minevikus ilutsemise hooajal, kus puistati ohtrasti sädelevat sõnatuld ja luulelisi meelekujutusrakeete.

Kokkuvõttes jõuame siis läti matroonide küsimuses prof. Šmiti seisukohast tugevasti erinevale tulemusele: läti dainades esinevad „emad“ oma enamikus on kas lihtsalt ilukeele piltlikke figuure ilma sügavama mütoloogilise tähenduseta, osalt isegi alles 19. sajandi rahvusliku tuhina kunstlikke sünnitusi, või aga katoliiku pühimuste ja eestkätt just Maarja mõjutet kujusid; võimalik sellekõrval on ka ajajooksul üha enam lätistund liivi rahva haldjate maailma kaudne seginemine ja sulamine läti usundisse, kuid see iseendast ei õigusta veel oletada mingit matriarkaadi printsiipi läänemeresoomlaste perekonnaelus, mida võidakse tõestada vast alles muude kaaluvamate andmete põhjal²⁾. Arusaamatusist hoidumiseks olgu rõhutat kohe, et selline tulemus puudutab ainult praeguses dainade repertuaaris esinevate matroonide enamikku, kaugeltki mitte läti haldjate probleemi kogu tema ulatuses, kusjuures pole põhjust kahelda, et ka üksikud matroonid, nagu näit. surnuteema, tuuleema, vee-ema resp. mereema, metsaema, maa-ema ja mõningad muud on täiesti ehtsad, rahvaomased ja põlvenevad paganusajast — just niisama nagu — jah — vastavad leedu ja muudegi naaberrahvaste loodushaldjad.

¹⁾ Aga ega laulikugi loodud „ema“ pole põrmugi pahem kui ehtsate rahvalaulude quasi „ehtsad“ emad. Esitagem huvipärast see laulukene:

Mulle endale õnneema mõrsjakese kasvatas,
nurmeema, metsaema talle veimevakakese tegid.

LD 7729.

²⁾ Matriarkaadi printsiipi meie esivanemate perekonnaelus näib pooldavalt A. Kruusberg (Esiisade enneajalooline õigus), kuid sellevastu V. Voionmaa „Suomen karjalaisen heimon historia“ (eriti pt. I ja V) näitab veenvalt, et läänemeresoomlasil matriarkaadist ei ole juttugi, vaid valitseb täielikult patriarkaat.

P. S. — Vahepää! on ilmund Šmit'i mütoloogia teine trükk, kus autor isegi on löönd nähtavasti kahtlema oma otsuses ja püüab natukene pehmenada esimeses trükis kategooriliselt väljendat seisukohta: „Kuid Soome mütoloogia uurijad arvavad, et ka eestlaste man need „emad“ osutuvad võrdlemisi nooreks nähtuseks. Nõnda siis matroonide kultuse algust tuleb meil otsida Liivimaa ürgasukate mant. Võime oletada, et Kristuse aegu Liivimaa suurema osa, kui mitte kogu Liivimaad, asustasid need aboriiginid. Alles hilisemate aastasade jooksul nemad (s. t. ürgsed elanikud) on suland vähehaaval eestlasisse, liivlasisse ja lätlasisse. Sellisel teel oleks nüüd küll kergesti seletetav see noor nähtus lätlaste ja eestlaste mütoloogias“ (šm, LM² 87). — Kuid kogu „aboriiginite“ asjasse segamine tundub ometi otsituna ja vist kah üsna asjatuna, nagu püüti eelpool näidata läti matroonide olemuse selgitamisel: olgu kuidas on, aga läti matroonid üksi ei paku meile küllaldaselt usaldetavat baasi kogu selle kaunis kahtlase matriarkaadi-probleemi asetamiseks eelajalooliste läänemeresoomlaste või kes teab milliste Baltikumi esiasukate salapärasele foonile.

REFERAT¹⁾

DER VOLKSGLAUBE DER LIVEN

I. QUELLEN

Die den livischen Volksglauben irgendwie berührende Literatur und die handschriftlichen Sammlungen livischer Volksüberlieferungen (p. 9). Der Inhalt des LF-Archivs (= Livish Folklore) von O. Loorits 1920—1926 (p. 7). Verzeichnis der wichtigsten Gewährsmänner (p. 6 u. 8).

II. ALLGEMEINES ÜBER DEN LIVISCHEN VOLKSGLAUBEN

GLAUBE UND ABERGLAUBE (p. 10)

1. Das Christentum bei den Liven.
2. Livische Ausdrücke für „Aberglauben“: aus dem Lettischen sind die Bezeichnungen lieka-usk und mōñ-usk entlehnt; sonst sagt man noch „Glaube der alten Zeit“, „Blockglaube“, „leerer Glaube“ oder „Windglaube“.
3. Wie grosse Lebenskraft der Aberglaube bei den heutigen Liven noch immer besitzt, sieht man daraus, dass die dortigen Betbrüder im Winter 1920 in den Himmel fahren wollten, sich zu diesem Zweck bei einem „heiligen“ Manne versammelten und beteten, wobei sie diesem Heiligen auch allerlei Lebensmittel brachten.

¹⁾ Von den Sagen sind hier nur diejenigen etwas näher referiert, deren Inhalt in den „Livischen Märchen- und Sagenvarianten“ (FFC 66) nicht speziell wiedergegeben ist; sonst wird hier nur auf die Typennummern dieses Verzeichnisses verwiesen.

SEELE UND GEIST (p. 13)

4. Die Ideologie des Animatismus und Animismus.

5. Der livische Ausdruck für „Seele“ ist jeng (vgl. estn. hing, finnisch henki), was speziell die Seele des Toten, resp. den Toten selbst, bisweilen auch den Dämon bedeutet.

6. Speziell als Bezeichnung für „Geist“ ist dem Lettischen „gara“ (< let. gars) entnommen, ein in der Kirchensprache sehr gewöhnlicher Begriff, der auch im Livischen weite Bedeutungsfunktionen ausübt (vgl. „vaim“ im Estnischen).

7. Saarimaa identifiziert mit „gara“ und erwähnt im Namenverzeichnis der livischen „mythologischen Wesen“ auch die uralte finnisch-ugrische Bezeichnung für den Dampf in der Badstube (liv. läul, estn. leil) in der Bedeutung 'Seele' (in solchen Sätzen, wie „von ihm ist der Dampf entwichen“, „in ihm ist kein Dampf mehr da“). In Wirklichkeit handelt es sich hier nicht um eine in der Vorstellung der finnisch-ugrischen Völker existierende dampffartige Seele, sondern um eine in neuerer Zeit aus dem Lettischen überetzte Redensart, die bei den Liven keinen mythologischen Inhalt besitzt.

VON DEN GÖTTERN ZU GOTT (p. 18)

8. Den ersten Ursprung des Dämonenglaubens der finnisch-ugrischen Völker sucht man einerseits im Totenkultus (K. Krohn), anderseits zum Teil auch in der allgemein menschlichen Neigung, die Natur zu beleben und einzelne Naturerscheinungen zu beseeelen (U. Holmberg).

9. Die Liven haben scheinbar nie mit Eigennamen bezeichnete Götter besessen, sondern nur Dämonen appellativer Art. Das Herauslesen von Götternamen aus den alten Chroniken (Thor, Piktulis) beruht auf Missverständnissen.

10. Dagegen haben die Liven freilich Götter-, resp. Dämonenwesen gekannt (Or. Liv. II 8 und X 14).

11. In der jetzigen livischen Sprache bedeutet „Gott“ (liv. jumal) die christliche Dreieinigkeit, im Plural aber scheint dieses Wort die Gesamtheit der Dämonen zu bezeichnen.

12. Auch im Singular kann das Wort „Gott“ heidnische Dämonen und katholische Heilige bezeichnen, wie dies aus ver-

schiedenen aus dem Lettischen übersetzten Volksliedern zu ersehen ist, insbesondere aus denjenigen, die vom Johannistag handeln.

OPFERN UND „SCHMÜCKEN“ (p. 24)

13. Die alten Liven haben, wie es scheint, Priester und Weissager resp. Weise besessen (Or. Liv. I 10), aus denen sich die heutigen Zauberer und Ärzte entwickelt haben, während das Opfer jetzt von der daran interessierten Person selbst vollzogen wird.

14. Es gibt heutzutage drei Opferarten: 1) die christlichen Opfer und Gaben, wie auch gewisse Speisen, die mit der Kirche, den Heiligen und ihren Festtagen in Beziehung stehen; 2) die Totenopfer im Zusammenhang mit Beerdigungen und der „Seelenzeit“ (30 IX — 10 XI); 3) die den Naturdämonen dargebrachten Opfer. Während die heidnischen Liven auch Menschen und Tiere geopfert haben, haben sich bis heute hauptsächlich nur Opfer von unbeseelten Gegenständen erhalten.

15. Das Opfer und das Opfern wird durch das aus dem Lettischen entlehnte Substantivum *zied* und Verbum *ziedō* bezeichnet, welche ursprünglich 'Blüte' und 'blühen' bedeuten.

16. Das Opfern heisst auch „Schmücken“ (liv. *puskantōmi*). Am Ostermorgen werden die Dächer, Roggenfelder und Boote geschmückt, und man geht an einen Strandhügel „die Vögel wecken“, wobei gesungen wird:

Čičo(r)-Vögelein :: (~ Grosse Vögel, kleine Vögel),
jetzt ist es Zeit zu erwachen.

Bären, Wölfe in einen anderen Wald,

Gute Tiere (~ Hirsche, Hasen) in unseren Wald!

Magere Butten in andere Gewässer,

fette Butten in unsere Gewässer!

Gute Jünglinge in unser Dorf,

schlechte Jünglinge in ein anderes Dorf!

Die schönen Jungfrauen in unser Dorf,

die hässlichen in ein anderes Dorf!

17. Der wichtigste Feier- und Schmucktag des Jahres ist jedoch der Johannistag, dessen Feier bei den Letten bis in die Heidenzeit hinaufreichen soll.

HEILIGTÜMER (p. 30)

18. Die wenigen Nachrichten der heutigen Liven über den unmittelbaren Naturdienst ihrer Vorfahren sind aller Wahrscheinlichkeit nach literarischen Ursprungs und am livischen Strande durch lettische Schul- und Volksbücher bekannt geworden.

19. Was heilige Stätten, Haine und Wälder anbetrifft, so haben sich nur Erinnerungen an nichtkirchliche Totenäcker erhalten. Heutzutage kennt man keine speziellen Opferstätten, sondern die Stätte wechselt entsprechend dem Opferempfänger und den übrigen jedesmaligen Opferbedingungen.

20. Ausser einem gewissen Opferstein kennt man im allgemeinen nur eine heilige Linde bei Angermünde, unter der man in Kriegszeiten gebetet und die Lindenblätter ins Wasser geworfen habe, die dann, gegen die Strömung schwimmend, als Zeichen dienten, dass das Gebet von Gott erhört worden sei (S. 241).

III. NATUR UND DÄMONEN

DER HIMMELSVATER (p. 35)

21. Der Himmelsvater der Heidenzeit existiert nur noch dem Namen nach und wird teilweise mit dem Donner, dem Wind- oder Wetterdämon, am häufigsten aber mit dem christlichen Gott identifiziert, was sogar soweit geht, dass man Maria für des Himmelsvaters Mutter und die Engel für seine Kinder hält.

GOTTES SÖHNE UND DIE HEILIGEN JUNGFERN (p. 37)

22. Die „Gottessöhne“ sind aus der lettischen Mythologie entlehnt und durch einige Volkslieder bekannt geworden.

23. Ebenfalls frisch aus dem Lettischen entlehnt sind die „heiligen Jungfern“, welcher Ausdruck unter anderem auch 'die Wandmotte, die Totenuhr' bezeichnet (vgl. estn. „öö-ema“, „maa-alused“ etc.).

SONNE. NORDLICHT. REGENBOGEN (p. 41)

24. Man darf auf die Sonne, den Mond und den Regenbogen nicht mit dem Finger zeigen. Die aufgehende Sonne tanzt und springt am Ostermorgen. In den aus dem Lettischen übersetzten Volksliedern erscheint die Sonne vor allem als Wohltäterin der Waisen und Bedrückten.

25. In den aus dem Lettischen übersetzten Volksliedern kommt auch die Sonnentochter vor, während in einer Sage (S. 25) der Sonnensohn erwähnt wird.

26. Das Nordlicht wird im Livischen verschieden bezeichnet: „der Engelweg“, „die Röte am Nordhimmel“, „Nordhelle“, „Nordschein oder -licht“, am häufigsten sagt man aber: „die Adler (liv. ērgil'd') brennen.“

27. Der Regenbogen führt im westlivischen Dialekt die Benennung „Donnerstrom“ und im ostlivischen „Donnerbogen“. Der Regenbogen „trinkt“ oder „nimmt“ das Wasser vom Boden herauf, worauf es dann von oben wieder herabregnet. Zuweilen zieht er auch Fische und sogar einen Fischer samt seinem Boote hinauf (S. 5).

DER DONNER (p. 49)

28. Die gewöhnliche Bezeichnung des Donners bei den Liven ist pitki (estn. pikne). Sjöwied notiert aus Salis auch die Benennung „Altvater“, während in den Aufzeichnungen Setälä's der Name „Polterjohann“ vorkommt.

29. Sich auf den Donner beziehende Terminologie und Redewendungen.

30. In einem Rätsel wird der Donner der himmlische Schmied genannt. Vom Gewitter sagt man, der Himmelsvater oder Gott zanke. Der Donner hat neun Söhne. Er ist der schlimmste Feind und Verfolger der bösen Geister, Teufel und Zauberer; selbst durch bloße Nennung seines Namens kann man sie alle verscheuchen (S. 1—4 und 94, vgl. auch S. 88, 114 und 122).

31. Vorsichtsmassregeln gegen das Einschlagen des Blitzes. Wenn das erste Gewitter im Frühling vom Meere her aufzieht, erhält man im Sommer auf dem Meere reiche Beute; wenn das Gewitter vom Lande her aufzieht, kann man auf reiche Korn-

ernte hoffen. Während des ersten Gewitters schlägt man mit dem Kopf und den Füßen dreimal gegen einen Stein, damit dieselben im Laufe des Sommers gesund und kräftig bleiben.

32. Der Donnerkeil („Donnerstein“ oder „-kugel“) steigt nach neun oder hundert Jahren aus der Tiefe wieder an die Erdoberfläche empor. Mit ihm heilt man Zahnweh und Überbein.

SCHNEE UND REGEN, NEBEL UND WOLKEN (p. 56)

33. Die Schneemutter der Liven stammt einfach aus dem Märchen „Die Spinnerinnen am Brunnen“ (Aa 480). Während starker Stürme und Schneeestöber sagt man, die Toten mahlen Schnee, die Junggesellen hobeln im Himmel Schnee und die alten Jungfern urinieren Regen, der Altvater und die Altmutter mahlen Mehl. Bei andauerndem Regen sagt man, der Regensack sei auf, der Sack sei durchlöchert, der Himmelsvater oder der Altvater sei nicht zu Hause und die Kinder seien nun ausgelassen (S. 7).

34. Den Nebel erzeugt die Nebelmutter mit ihren Kindern, deren Köpfe man im Nebel sieht. Nach der Art, wie der Nebel steigt, prophezeit man die Witterung. Ist die Nebelmutter ärgerlich, so gibt sie keinen Nebel und Tau — dann kann man die Diebe nach deren Spuren nicht finden. Ein Mann hat am Strande die Nebelmutter mit grauem Körper in grauer Kleidung gesehen (S. 8).

35. Die Wolken werden entsprechend ihrer Form Wölfe, Pferde etc. genannt, ohne dass dies auf tieferer mythologischer Grundlage beruhte. Grüne sülzartige Pilze (*Tremella Nostoc*) werden „Wolkenstücke“ genannt und dienen zur Heilung von Krankheiten.

DER WIND (p. 60)

36. Die Windmutter beklagt sich, sie habe nie Zeit zum Sitzen, denn ihre Kinder (die Winde) zerzausten ihre Haare; ihr Kopf sieht sowieso schon wie ein Sumpfhügel aus (S. 6). Die Sturmmütter laufen eilig mit wallenden Haaren. Unter den Windessöhnen versteht man die Winde. Wenn der Wind das Korn zerstreut, sagt man, fremde Kinder trieben im Korn Unarten. Der Windvater und die Windmutter begaben

sich einmal auf eine Hochzeit und liessen die Kinder allein zu Hause; die Kinder öffneten die „Windmühle“, es erhob sich ein starker Sturm (S. 7, US. 13). Die Winde heissen auch die Pferde des Himmelsvaters.

37. Die mit dem Winde und der Windmutter verbundene Terminologie, insbesondere der Hexenbesen an Bäumen und „der Windmutter Nest“ (ein Auswuchs auf Bäumen), in welchem sie schläft.

38. Während des Sturmes opfert man der Windmutter auf dem Meere irgendeinen Gegenstand. Während der Windstille ruft man den Wind hervor durch Pfeifen, durch Werfen eines Flohs ins Meer, durch Kratzen am Mastbaum. Das „Windmachen“ besteht darin, dass man eine Schüssel mit Brei auf einen Pfosten stellt und den Löffel dahin richtet, von wo man sich den Wind wünscht. Auch beim Windigen des Getreides ruft man den Wind durch Pfeifen herbei. Aus frisch gedroschenem Korn macht man für die Windmutter einen Opferbrei.

FROST UND WINTER, WÄRME UND FEUER (p. 65)

39. Neben dem Frostvater (S. 9) kennt man noch den Frostfranz und den Frostjohann, welche Brüder sind. Johann ist von kleinerem Wuchs und langsamer, mit ihm kann man sich noch irgendwie vertragen; kommt aber der lange und böse Franz, dann ist es eine Not, — so erklärt man es den Kindern.

40. Der Wintervater existiert nur für die Kinderwelt. Wer Schuhwerk und Pelz in Ordnung hat, dem tut er nichts, die faulen Kinder aber müssen frieren.

41. Bekannt ist ferner die gegenseitige Prahlerie der Wärme und des Frostes, gewöhnlich mit einem gewissen Datum verbunden: Antonius (17 I) und Sebastian (20 I) oder Antonius und Lichtmess (2 II) prahlen gegenseitig (US. 14).

42. Der Wärmevater und die Wärmemutter bringen Wärme (S. 10). Ist die Wärmemutter mit der Wärmedecke angekommen, so können die Kinder hinausgehen um zu spielen.

43. Zum Schutz gegen Feuerschaden bringt man Opfer dar, macht über der Asche und den Kohlen das Zeichen des Kreuzes, spritzt mit dem Schöpflöffel dreimal Suppe auf den Kesselhaken usw. Wenn das Feuer nicht brennt, so heisst es, dass ein schwarzes Schwein sich im Ofen befinde; im Falle eines

Feuerschadens sagt man wiederum, der rote Hahn sei auf dem Dache. Das Feuer der schlechten Hausfrau, welche für dasselbe gar nicht sorgt, will „ins Dach“ gehen, während das Feuer der guten Hausfrau es zurückhält (S. 11).

HAUS, RIEGE, BADSTUBE (p. 71)

44. Den Bau eines neuen Hauses beginnt man nicht am Mittwoch oder Freitag, oder bei schlechtem Winde. Unter das Fundament legt man Geld, Zucker und Branntwein, damit der Schützer oder Wächter des Hauses esse und trinke und das Haus bewache. Wenn das Haus fertig ist, stellt man für den Hüter des Hauses auf den Dachboden Weissbrot, Branntwein und Bier. Der Hausgeist, für den man nicht sorgt, lässt das Haus verwittern und während des Gewitters niederbrennen (S. 15).

45. Beim Windigen des Getreides wirft man drei Handvoll Körner über die Schwelle hinaus für die „Dresch-“ oder „Riegen-gehilfen“ oder den „Riegenhüter“. Von jeder Gattung Getreide stellt man ein Säckchen hinter den Riegenofen; man stellt auch auf einen Pfosten in der Nähe der Riege Brot aus frischem Korn und frisches Bier, damit der Riegenvater und die Riegenmutter mit ihren Kindern nachts das Korn reinigen. Ein Wirt hörte einmal in der Riege dreschen und ging hin um nachzusehen; nachher erschien ihm im Traume der graubärtige Riegenbeschützer und beklagte sich darüber, dass man ihn seinen Weizen nicht dreschen lasse, obwohl er die Riege vor Feuerschaden behütet habe (S. 16¹). Ein sterbender Vater hatte seinen Sohn den Riege-dämonen opfern gelehrt; nachher heiratete der und seine Frau ging einmal in der Nacht nachzusehen, wer da in der Riege dresche; die Drescher drohten die Frau zu töten, wenn sie noch einmal spionieren komme, und erklärten, dass sie des Glücksvaters Kinder seien (S. 16²). Einem Wirte heizte der Riegenvater den Riegenofen und verrichtete alle nötigen Arbeiten; sein Nachbar glaubte es nicht, ging hin und versuchte des ersteren Riege anzuzünden, doch statt dessen brannte seine eigene Riege nieder; nachher glaubte er dem Andern und erbat sich auch jene „Gehilfen“; der Riegenvater schickte seinen ältesten Sohn in des Nachbars neue Riege, doch kehrte der Sohn am Weihnachtsabend wieder zurück, weil man ihm kein Essen gegeben habe und der Nachbar selbst und seine Frau sich

beständig zankten (S 16³). Die livischen Riegendämonen sind von der Drachen- oder Schatzträgervorstellung stark beeinflusst worden, während andererseits manchmal auch Tote zu Riegendämonen geworden sind: aus der Tochter des Kapitäns eines in der Nähe einer Riege untergegangenen Schiffes ist die Riegenmutter entstanden, die sich darüber ärgert, dass die Mädchen mit ihrem Tanzen ihre Nachtruhe stören (S. 16⁴).

46. Die Badstube wird für heilig und rein gehalten; „der Dampf der Badstube ist des Armen Arzt“, sagt auch das Sprichwort. Trotzdem erscheinen in der Badstube oft Teufel, Gespenster und Werwölfe, um dort spinnende Mädchen zu ängstigen (S. 103, 162, 172 und 173). Eine uralte Sitte ist es, dass man nach dem Quästen ein Stück Seife, einen Badequast und ein Gefäss voll reines Wasser in der Badstube zurücklässt und zum Abschied sagt, jetzt möge die Badstubenmutter oder die Marienmutter oder die Marienjungfern sich waschen kommen. Von der Badstubenmutter weiss man nur ein paar Sagen (S. 17), während sonst die katholische Maria an ihre Stelle getreten ist.

ERDE, SAND, FELD, FLACHS (p. 81)

47. Neben den Himmelsvater setzt man oft die Erdmutter. Feiert ein Waisenmädchen Hochzeit, so sagt man, der Himmelsvater werde schon für sie sorgen, die Erdmutter ihre Aussteuer anfertigen. Dem Toten ruft man in die Gruft nach, die Erdmutter möge ihn schützen, die Sandmutter decken. Beim Speisekochen spritzt man den Schaum nicht auf die Erde, sonst verbrennt man der Erdmutter die Augen. Heisses Wasser giesst man nicht aufs Gras, sonst verbrennt man der Marienmutter den Kopf. Schneidet man die Erde mit dem Messer, so sticht man der Erdmutter ins Herz. Schlägt man die Erde mit der Peitsche oder mit der Rute usw., so schlägt man die Erdmutter auf den Rücken, so dass es ihr weh tut und sie weint. Rupft man unnützerweise das Gras aus, so zerrauft man der Erdmutter das Haar. Gewisse Kräuter nennt man der Erdmutter (Sumpfmutter, Sandmutter) Haare (Eriophorum oder auch Equisetum). Auf Beeten, wo die kleine grünhaarige „Erdmutter“ sich aufhält, gedeiht das Gemüse gut, sonst werden die Wurzeln von den Raupen gefressen (S. 12 A). Hat die Erdmutter volle Backen und lange Haare, so gibt es eine reiche Ernte (S. 12 B).

48. Die Erinnerungen an ehemalige Felddämonen sind ziemlich verschwommen. In alten Zeiten hat man am Feldrand Opfer niedergelegt, besonders an grossen Feiertagen. Im allgemeinen sind an die Stelle der Felddämonen katholische Heilige und mit diesen verknüpfte Bräuche und Legenden getreten (S. 13).

49. Unter der Schar der Felddämonen tritt besonders die Flachsmutter hervor, für die man beim Flachssäen Branntwein als Spende ausgiesst. Ein Weib hat gesehen, wie die Flachsmutter um das Flachsfeld herumgegangen ist, das Haar hell wie Flachs und lang bis zur Erde reichend (S. 13 C).

VIEHHÜTEN UND „NACHTHÜTUNG“ (p. 91)

50. Die Herdendämonen sind neben den katholischen Heiligen in Vergessenheit geraten. Man hat in früheren Zeiten im Frühling beim ersten Hinaustreiben der Herde die Herdenmutter gebeten, sie möge die Herde bis zum Herbst beschützen. Oft verwechselt man die Herden- und die Walddämonen (S. 14).

51. Die Wölfe haben einmal im Walde einen Knaben zerrissen, aus dem der „Nachthütungsvater“ geworden ist, der mit seinen Söhnen die Pferde vor den Wölfen beschützt (S. 14 C).

WALD, GEBÜSCH, LAUB, BEEREN, SUMPF (p. 91)

52. Der Begriff „Walddämonen“ ist ein ziemlich weiter und die Walddämonen werden oft mit anderen mythologischen Wesen verwechselt, so dass es manchmal vorkommt, dass es dem Erzähler selbst nicht recht klar ist, um wen es sich eigentlich handelt.

53. Damit die Bäume und das Gras wüchsen, wurde früher dem Waldgotte geopfert. Wenn man im Walde gespeist hatte, liess man etwas von der Speise auf einem Erdhügel nach. Die Waldmutter herrscht über die Waldtiere und zählt die Vögel (S. 22¹); sie hilft guten Menschen, besonders den Hirten und Waisenkindern; sie verheiratet der Wirtin Tochter und heilt deren Faulheit, lässt ihre eigene Tochter der jungen Frau die Kühe hüten und zur Melkzeit nach Hause führen (S. 22²); sie hilft auf der Wiese vor einem aufziehenden Regen einem Weibe beim Einbringen des Heues (S. 22³); sie weist die Verirrten auf den richtigen Weg. Während eines heftigen Sturmes bleibt die Waldmutter mit den Haaren an einem Baumast hängen (S. 22⁴). Die

Waldmutter trägt eine Schürze aus Tannenästen, einen Hut aus Eichenblättern und Kleider aus verschiedenen Blumen (S. 22¹). Die Waldleute sind immer lang und dünn, mit grünen Haaren; oft hat man solch einen Mann im Sumpfe mit einem grünen Hut auf dem Kopf und einer Peitsche in der Hand umherspringen sehen; einst hat er mit der Peitsche an einer Stelle geknallt, wo Kühe ertrinken sollten (S. 22¹). Die Waldleute wohnen in hohlen Bäumen. Einst hat ein ausgelassener Junge in einem hohlen Baum Feuer angemacht und durch den Rauch einen der Söhne der Waldmutter erstickt (S. 22⁵ + US. 20). Die Waldleute besitzen eigene blaue Kühe, welche sie in der Nacht weiden (S. 22³). Sogar ihre Gefängnisse haben die Waldleute in hohlen Bäumen; einst hat ein Mann auf Bitten einer weinenden Frau solch einen Baum gefällt, die Gefangenen befreit und als Lohn dafür ein Wunderpferd erhalten (S. 22⁶).

54. Die Gebüschmutter existiert nur als Wauwau. Ein Widder hat sich einmal an einem Wachholderbusche den Kopf gerieben, da ist aus dem Busch auf ihn ein grosser grauer Vogel losgefahren, der sehr darüber ärgerlich gewesen ist, dass man ihn nicht schlafen lasse (S. 39¹).

55. Die Laubmutter erinnert bald an die Waldmutter (S. 20 A), bald an die Herdenmutter; ihr Parallelname ist Georgsmutter, denn am Georgitage wird die Herde das erste Mal hinausgetrieben (S. 20 B).

56. Die Beerenmutter sorgt für die Beerenblüten (S. 19). Geht man Beeren pflücken, so erhält sie eine Gabe, und bei der Rückkehr wirft man drei Beeren über die linke Schulter in den Wald zurück. Ein alter Baumstumpf voller Beeren ist der Beerenmutter Kopf oder Krone und darf nicht angerührt werden.

57. Wenn die Beerensammler einen Sumpf betreten, legen sie rotes Garn an den Sumpfrand. Die langen dünnen Halme im Sumpf sind der Sumpfmutter Haare. Ist ein Erdhügel im Sumpf dicht mit Moosbeeren bedeckt, so sagt man, die Haare der Sumpfmutter seien voller Läuse (S. 21).

WEG (p. 109)

58. Die Wegdämonen weisen an Kreuzwegen die Wanderer auf den richtigen Weg (S. 18).

MEER, FLUSS, SEE, BRUNNEN (p. 111)

59. Unter den Wasserdämonen sind am bekanntesten die Meerdämonen, welche überhaupt die grösste Gruppe in der livischen Dämonenwelt bilden. Im Westlivischen nennt man die Meerdämonen oft Marienleute. Das Lebermeer kennt man nur dem Namen nach.

60. Beim Anfertigen eines neuen Bootes und überhaupt bei Meerfahrten giesst man für die Meermutter Branntwein ins Wasser; Branntwein und Weissbrot wird ihr auch am Ostermorgen dargebracht. Wenn man im Frühling das erste Mal zum Fischen hinausfährt, betet man zum Meervater und zur Meermutter und bringt ihnen Opfer dar. Bei der Rückkehr vom Fischen wirft man eine Handvoll Fische ins Meer zurück. Während des Sturmes ist das Opfern allgemein üblich. Geht man im Frühling das erste Mal baden, so wirft man ein Stück rotes Garn u. dgl. ins Meer, was gegen Hautkrankheiten schützen soll. An Stellen, wo man fremd ist, spuckt man beim Baden dreimal ins Wasser.

61. Die Meerleute leben ganz wie wir: sie feiern Hochzeiten, besuchen die Kirche, beerdigen ihre Toten unter Glockengeläute, bewohnen eigene Schlösser und Häuser, sind recht freundlich, wunderschön und vertragen das Weinen und die Trübsal der Menschen nicht. Die Schiffsanker zerstören ihnen zuweilen die Tore, Apfelbäume usw., doch sie rächen sich dafür nicht (S. 23 ⁴). Einst haben junge Fischer beim Fischen über die Meerleute gelacht, da hat sich der Meervater geärgert und schlechte Zeiten prophezeit (S. 23 ⁶). Ein anderes Mal hat man die Krönung des Meerkönigs gesehen (S. 23 ⁷). Ein Fischer ist einmal nicht mit den andern aufs Meer hinausgefahren, sondern hat ihnen nur seinen Hut mitgegeben; die Meermutter ist aus dem Wasser emporgestiegen, hat den Hut jenes ihr besonders lieben Fischers erkannt und den Fischfang gesegnet (S. 23 ¹). Das Erblicken von Meerdämonen verkündet Sturm: man hat sie zuweilen paarweise schaukeln und gaukeln sehen (S. 27 ¹⁵), ein anderes Mal hat man einen Meermenschen mit glänzenden Schuppen erblickt (S. 27 ¹⁴); auf dem Meere darf davon nicht erzählt werden, was man da sieht (S. 26 ⁸). Oft verwandeln sich Ertrunkene in Meerdämonen: die Kapitänstöchter von einem untergegangenen Schiffe leben in einem Meerdämonenschlosse, welches

später beim Bauen des Leuchtturms von Domesnäs zerstört wird (S. 23⁸); der ertrunkene Sohn führt seinen bettelnden Vater unters Wasser in das Schloss der Meerleute (S. 23⁹); ebenso führt auch die tote Mutter ihre Kinder unters Wasser, um dort zu wohnen (S. 23¹²). Zuweilen heiraten die Wasserjungfrauen irdische Männer, gebären Kinder und führen sie später unters Wasser, wenn ihr Mann sich schlecht aufführt (S. 23²). Einige solche Geschichten enthalten recht zufällige und fremde Motive und haben einen starken literarischen Beigeschmack.

62. Die Flüsse und Seen haben ebenfalls ihre Wächter (S. 28 B und C). Mit dem „Flussmanne“ schreckt man die Kinder.

SEEJUNGFERN (p. 131)

63. Die wichtigsten Motive in den hierher gehörigen Sagen sind die folgenden: das Baden der Seejungfern oder ihr Schweben in den Fluten und Tanzen im Wasser, was Sturm, Ertrinken oder überhaupt Unglück vorauskündet; die von ihnen geweideten blauen Seekühe; die wunderbare Schönheit der Seejungfern, insbesondere ihre langen blonden Haare; einerseits sind sie schüchtern und fliehen vor sich nähernden Menschen, anderseits verlocken sie die Männer sich zu ertränken, was sie besonders durch ihren entzückenden Gesang erreichen, — kurz, es sind dieselben Motive, die auch in andern baltischen Ländern vorkommen und deren germanischer Ursprung schon von mehreren Forschern festgestellt worden ist. Einst hat sich ein Fischer geweigert, auf Verlangen der Seejungfer ins Wasser zu springen, und die Seejungfer hat seine Netze mit Schlamm gefüllt (S. 26³). Ein anderes Mal hat die Seejungfer vor Sonnenaufgang den Jüngling zu bewegen gesucht sie zu küssen (S. 32⁴ + 38 E¹), oder sie hat dreimal nach ihm gerufen, bis der Jüngling ins Wasser gesprungen ist (S. 26⁵). Man hat im offenen Meere weit vom Strande eine Frau mit ihrem Kinde von einem Boote aufs Schiff genommen, doch das Schiff hat zu sinken begonnen und die Frau musste ins Meer zurückgetrieben werden (S. 26²⁴). Auch das Feenmärchen „Undine“ von F. H. de la Motte Fouqué ist in entstellter Gestalt den Liven bekannt (S. 24). Im allgemeinen sind die Seejungfern bei den Liven nur ganz wenig lokalisiert und akklimatisiert — die Zentralfigur in der livischen und auch in der lettischen Wassermithologie bleibt immer die Meermutter.

64. Prof. L. Kettunen hat die Benennung der livischen Seejungfer nōra mit dem Stamme narva in Beziehung gebracht und setzt hier eine uralte estnisch-livische Benennung der Wasserdämonen voraus, doch wahrscheinlicher stammt das livische nōra ~ nōr ~ nār ~ nuor (oft auch mit einem mouillierten r, was keineswegs zum Stamme narva stimmt) aus dem Lettischen nāra, was eine halb künstliche Bildung aus dem 19. Jahrhundert zu sein scheint (s. Jura Allunana Raksti II 319—322; Ausekļa Raksti 10 und 127; Kažoku Davis, „Nāra“; Fr. Mälbergis, „Sēris un Nāra“) und etymologisch mit dem Verbum nirt 'tauchen' zu verbinden ist (vgl. nira 'die Taucherente, die schwarze Seeschwalbe', s. auch LD 13234).

DIE HOCHZEIT DER MEERDÄMONEN (p. 143)

65. Zwei Fischer begeben sich bei stillem Wetter für die Nacht aufs Meer, werfen die Netze ins Wasser, lassen den Anker fallen und schlafen im Boote ein. Im Schlafe hören sie, wie jemand sie bittet den Anker irgendwo anders auszuwerfen: unterm Wasser sei gerade Hochzeit, doch der Anker befinde sich auf der Schwelle und versperre den Hochzeitsleuten den Eingang. Die (oder der) Fischer bringen den Anker an eine andere Stelle und finden an demselben gegen Morgen als Hochzeitsgeschenk ein merkwürdiges Handtuch befestigt. Zu diesem Ankermotiv gesellen sich in einer anderen Redaktion noch die Motive der Musik und des Hinabsteigens auf den Meeresgrund: ein Fischer ist Musikant und spielt auf dem Meere, während sein Kamerad schläft; aus dem Meere steigt eine Frauengestalt (die Meermutter) empor und bittet den Fischer den Anker zu entfernen und sich unters Wasser zu begeben, um auf der Hochzeit ihrer Tochter Musik zu machen. Weiter wird die Furcht des Fischers vor dem Ertrinken beschrieben, ferner wie ihm die Augen beim Hinabsteigen verhüllt werden, der Festzug, das Schloss, die Hochzeit und überhaupt die Welt unter dem Wasser, deren Anblick den Fischer anfangs vollständig verwirrt. Die Meermutter erzählt dem Fischer von ihrer Absicht, das hiesige Meer samt ihrem Schlosse zu verlassen: als Folge davon verkündet sie für die Zukunft Stürme und schlechte Zeiten. Die Braut verteilt die Brautgeschenke und schenkt dem Fischer ein wunderschönes Handtuch. Der Fischer wird später wieder ins

Boot zurückgebracht. Der Aufenthalt unter dem Wasser stellt sich entweder als sehr lang heraus (mehrere Tage, zehn Jahre), oder umgekehrt — der schlummernde Kamerad hat nicht einmal seine Pfeife voll Tabak zu Ende rauchen können. Am Morgen machen die Fischer einen reichen Fang und beobachten das Scheiden der Meermutter. Das Handtuch dient dem Fischer als Beweis für die Tatsächlichkeit seiner Erlebnisse. In keiner der livischen Varianten kommt das Hauptmotiv der Sadko-Sage vor — das Entstehen des Sturmes durch den Tanz des Wasserdämons und das absichtliche Zerreißen der Saiten durch den Spielmann.

DIE BLAUEN SEEKÜHE UND DIE SEEPFERDE (p. 163)

66. Im Meere gibt es blaue Kühe, die an den Strand kommen um hier zu weiden. Sie sind fett und geben viel Milch. Mehrere solche Kühe hat man eingefangen, und sie sind auch auf dem festen Lande geblieben; von ihnen stammt die kurländische Rasse der sog. blauen Kühe her (US. 64). Die Seekühe werden von Seejungfern gehütet. Wenn die Kühe von den Menschen fortgeführt werden, weint die Seejungfer (S. 32⁹) oder rächt sich, indem sie die Wiesen am Strande mit Sand verschüttet (S. 32⁸). Einst hat eine Wirtin den Wunsch geäußert, ihre alte blaue Kuh solle geschlachtet werden, — diese ist dann aber zusammen mit ihrer Nachkommenschaft aus dem Stalle ins Meer verschwunden (S. 32⁶). Ein anderes Mal sind dem hütenden Waisenmädchen die Kühe verloren gegangen, sie hat am Strande geweint und die Meermutter hat ihr dann ebensoviele blaue Kühe geschenkt (S. 32^{15,16}). Am beliebtesten ist die Sage von zwei Seejungfern, die am Strande ihre Kühe gehütet und vor den Menschen ins Meer getrieben haben, wobei eine Kuh aus Versehen am Strande bei den Menschen zurückgeblieben ist und in Kurland Nachkommenschaft gehabt hat.

Ein paar lettische Sagen über die Seekühe stammen vom livischen Strande. Über die Seekühe in Estland berichten Russwurm, Holzmayer, Wiedemann und Eisen. Das Seekühemotiv im Baltikum und in Finnland ist wahrscheinlich aus der germanischen Mythologie entlehnt, doch verbindet Eisen die estnischen Seekühe wohl ohne Grund speziell mit Gefions Stieren und Nerthus' Kühen.

67. Ausser den Kühen befinden sich im Meere auch Pferde, die manchmal geradezu nilpferdähnlich beschrieben werden und mit deren Namen man die Kinder schreckt. Einmal haben Knaben im Meere zwei blaue Pferde gesehen (S. 31¹). Wenn die Seepferde geschlagen werden, überfallen sie wütend den Beleidiger und jagen ihm nach (S. 31²). Einst haben Leute, die von Ösel nach Kurland Pferde transportierten, im Meere ein unbekanntes Pferd gesehen, doch haben sie es nicht fangen können (S. 31³). Ein anderes Mal ist bei den Seepferden auch ein Hüter gewesen, der die Burschen gewarnt hat, seine Pferde anzurühren, und nachher mit den Pferden ins Meer geritten ist (S. 31⁴).

FISCHSCHWÄNZIGE; KINDER PHARAOS (p. 180)

68. Aus dem im Roten Meere umgekommenen Heere Pharaos sind die „Kinder Pharaos“ entstanden, die zum „Meervolke“ gehören. Zuweilen heissen auch die Seehunde und die Zigeuner „Kinder Pharaos“. Diese Kinder Pharaos fragen auf dem Meere die Seeleute, wann der jüngste Tag komme, und weinen: „vā-rou!“ Wenn man sie sieht, bedeutet dies Sturm. Sie haben den Oberkörper eines Menschen und den Unterkörper eines Fisches. Ausser den Kindern Pharaos werden auch Seejungfern oft als fischschwänzige Wesen geschildert (Sirenen!). Zuweilen hat man solch eine Fischschwänzige eingefangen und für Geld dem Volke gezeigt, doch hat sie so lange „vā-rou“ geweint, bis man sie wieder ins Meer gelassen hat (S. 27). Einst hat ein Kapitän eine sehr schöne fischschwänzige Jungfrau gefangen, doch hat er sie auf Bitten des Steuermanns freigelassen, und als sie ihren Gesang begonnen, sogar selbst versucht ihr ins Wasser zu folgen (S. 27^a).

69. Auch die Letten kennen fischschwänzige Kinder Pharaos. Diese fragen, wann Riga fertig werde, locken die Menschen in ihr in Riga befindliches Haus, töten sie und schicken ihre Knochen nach Dorpat (offenbar an die Universität).

70. In Estland ist man der Meinung, dass Pharaos Heer zu Seehunden, zu „Fischen Pharaos“, zu Seeungeheuern, zu fischschwänzigen „Meermenschen“, zu Kindern (oder zum Volke) Pharaos und sogar zu Nixen geworden sei. Durch ihr Erscheinen künden sie Sturm, schlechtes Wetter und Seeunglück an. Sie erheben sich mit dem Oberkörper aus dem Wasser, heulen Pharaos

Namen und fragen klagend, wann Pharao endlich kommen werde sie aus der Gefangenschaft zu befreien; sie fragen die Menschen nach dem jüngsten Tage, denn sie erwarten die „günstige Zeit“ und das Gerichtsurteil über Pharao und sich selbst. Die Frauen sind sehr schön mit langen, zuweilen blauen Haaren. Man hat sie auch manchmal eingefangen, doch im Trocknen können sie nicht existieren. Auch die Zigeuner stammen vom Heere Pharaos. Das Nordlicht wird das Licht des fischschwänzigen Volkes Pharaos genannt.

DER GROSSE GRAUE. NAT' (p. 191)

71. Wie die in südlichen Ländern tatsächlich vorkommenden Krokodile, Flusspferde usw. die menschliche Phantasie zur Erfindung von übernatürlichen Meerungeheuern angeregt haben, so hat an der Ostsee der Seehund die Aufmerksamkeit der Strandbewohner auf sich gelenkt und erhält manchmal ebenfalls eine mythologische Rolle. Dazu tragen noch sprachlich die euphemistischen Benennungen des Seehundes und der einzelnen Seehundsgattungen bei, wie z. B. der Schwarze, der Bunte, der grosse Graue usw. (s. die Tabelle auf p. 192).

72. Die Seehundsbenennung *sūr-al'* (der grosse Graue) ist in übertragenem Sinne auch zu einem Schimpfwort für einen grossen, faulen, dummen Menschen oder einen Vielfrass geworden. Auch die Kinder schreckt man mit diesem Namen und erklärt ihnen, im Meere lebe ein solches grässliches Ungeheuer, das die Kinder ins Meer schleppe. Einst hat der grosse Graue des Fischers Sohn unters Wasser ziehen wollen, doch hat er auf Bitten des Vaters den Sohn noch für acht Jahre auf der Erde gelassen und ist dann von neuem erschienen ihn abzuholen (S. 28 A¹). Ein anderes Mal wird der grosse Graue als Riese geschildert, der aus dem See aufs Land übersiedelt und schrecklich viel frisst (S. 28 A²).

73. Am häufigsten schreckt man im Livischen die Kinder mit dem Namen des *nať*, der im Meere, in Seen, Flüssen, Brunnen und anderen Gewässern und sogar im Walde wohnen soll. Sein Äusseres wird den Kindern recht abscheulich geschildert. Inhaltlich entspricht *nať* dem estnischen Nixbegriffe *näkk* (S. 31), obgleich die Vorstellung vom *nať* nicht so stark entwickelt ist. Sprachlich bedeutet *nať* im Westlivischen die Schnecke und das

Schneckenhäuschen oder die Strandmuschel, im Ostlivischen aber eine gewisse Art Seehunde. Es gibt auch im Estnischen entsprechende Wörter natt und nott 'Rotz, Qualle, Splitter, Seehund, Klotz, Zipfel, der hängende Fleischauswuchs über dem Schnabel des Puters, Suppe aus Mehl und Salzlake', Wied, EWb (vgl. finnisch natta ~ naatta 'Milchsimmel, gedörrtes Fleisch, Schleim', Renvall; vgl. anderseits auch lettisch nage ~ nāgis 'ein Frosch, ein böser Geist, der Nachts Reisende irre führt', Ulm). Im Livischen scheint na' eine verhältnismässig junge Entlehnung vorzustellen, die hier einen mythologischen Inhalt erhalten hat, wobei diese Entwicklung vielleicht durch das lautliche Zusammenfallen mit dem schwedischen näck (und snägga < *snagjan?) gefördert worden ist.

DER KLABAUTERMANN (p. 202)

74. Der Klabautermann ist der Schiffsgeist, der auf jedem Schiffe wohnt. Ihn sieht man selten, desto häufiger aber hört man sein Poltern und Klopfen, was Sturm und Unglück verkündet. Sogar wenn man auf dem Lande nachts im Hause Klopfen hört, so meint man, dass das der Klabautermann sei (S. 29⁹). Ausser dem Klopfen hört man vom Klabautermann auch menschliches Reden. Dann ruft er, dies und jenes sei zu tun oder in dieser und jener Richtung müsse man segeln. Er weist die Richtung, in der man zu den Seenot Leidenden steuern solle (S. 29⁵⁷), beklagt sich, dass er den Mast nicht mehr halten könne (S. 29^{2,4,9}), oder heisst vor dem Sturme die Segel abnehmen (S. 29¹⁰). Er liebt es nicht, wenn man ihn neckt; einst hat der Schiffskoch auf dem Maste einen Knaben gesehen; er hat nach ihm mit Kartoffeln geworfen, nachher ist aber ein schrecklicher Sturm ausgebrochen (S. 29³). Wer ihm nicht gehorcht, der erhält eine Ohrfeige, wobei er den Untergang des Schiffes voraussagt und selbst vom Schiffe weggeht (S. 29¹⁰). Zuweilen unterhalten sich die Klabautermänner zweier Schiffe und beschreiben den Zustand, in dem sich diese befinden (S. 29⁸). Das alte modernde Schiff verlässt der Klabautermann, was stets von jemandem gesehen wird, und geht an den Strand; dann weiss man, dass das Schiff untergehen wird. Vor der Abfahrt des Schiffes horcht man, ob der Klabautermann noch arbeite; ist dies nicht der Fall, so wird das Schiff untergehn (S. 29¹).

GLÜCK. SORGE. SCHÖNHEIT. SCHLAF. NACHT (p. 210)

75. Der Ursprung der livischen Glücksmutter ist einerseits in den Märgen, anderseits in der lettischen Laima zu suchen. Bei der Geburt des Kindes bestimmen die Glücksmütter sein Schicksal (S. 37 A); ihre Unterhaltung hört nur derjenige, der am Sonntage während des Gottesdienstes geboren ist. Zuweilen erinnert die Glücksmutter an einen Menschengen (Genius), da sie beim Menschen weilt und ihm wie sein Schatten folgt; wenn es dem Menschen schlecht geht, so hat ihn die Glücksmutter verlassen. Die Doppelgängerin der Glücksmutter ist die katholische Jungfrau Maria. Man kennt auch einen Glücksvater (Mt. 750*), und auch der Glücksmutter Töchter sind bekannt (S. 37 C).

76. Durch die Märgen kennt man neben der Glücksmutter auch Frau Sorge samt ihren Töchtern. Die Sorgenmutter nimmt den Menschen ihre Sorgen ab; besonders sorgt sie für diejenigen, die von dem Meervolke stammen und das Weinen nicht vertragen können (S. 36 A). Die Spezialität der Sorgenmutter ist das Stiften von Ehen (S. 36 B und C).

77. Dem Namen nach kennt man noch die Schönmutter, die Schlafmutter (S. 35), den Schlafvater und die Nachtmutter. Wem die Schlafmutter nicht hold ist, dem schickt sie zu viel Schlaf (S. 35). Kommt der Abend, so breitet die Nachtmutter ihren Schleier aus; ist es Zeit zu erwachen, so zieht sie ihn wieder zurück.

MARIA (p. 219)

78. In der christlichen Maria finden sich viele Züge der heidnischen Matronen wieder. Die Marienmutter wird zuweilen mit der Erdmutter identifiziert, und man nennt den Rasen oder das Gras den Kopf der Marienmutter oder ihre Haare. Zuweilen werden auch die Namen der Waldmutter und der Marienmutter verwechselt. Die „Marienknaben“ leben in der Riege, sie dreschen das Korn und heizen den Ofen. Die Marienjungfern dagegen sieht man in der Badstube; auch die Wandmotte oder Totenuhr kennt man unter dem Namen Marienjungfer. Der Marienvater lebt hinter dem Ofen und greift nach den sich dorthin drängenden Kindern. Besonders viel Ähnlichkeit hat die Marienmutter mit der Glücks-, alias Sorgenmutter, neben denen auch sie für die Men-

schen sorgt und den in Not Befindlichen hilft, wobei die Fürsorge der Marienmutter besonders den Gebärenden (S. 38 B) und den Waisenkindern (S. 38 D) zugute kommt. Sehr populär ist das Motiv des Sichquästens der Marienmutter in der Badstube (S. 38 A). Endlich ist die Marienmutter auch ganz mit der Meermutter identifiziert worden, und im Westlivischen dominiert in der Terminologie der Meerdämonen durchaus Maria mit ihren Jungfern.

TABELLE DER LIVISCHEN DÄMONENBENENNUNGEN (p. 224)

79. Die livische Dämonenterminologie mit ihren Entsprechungen bei den Letten und Esten und mit einer deutschen Übersetzung.

VOM WESEN DER LIVISCHEN UND LETTISCHEN DÄMONEN (p. 231)

80. Die livischen Dämonen sind im allgemeinen vollständig anthropomorphisiert und ihr Leben gleicht demjenigen der Menschen: sie werden geboren, sterben, heiraten usw.; sie haben eine vollständige Wirtschaft mit eigenen Gebäuden, Gärten, Tieren und übrigen Gut; sie haben Vorgesetzte und Untertanen, Könige und Schlossherrinnen, Knechte und Mägde, sogar Priester und Heer, Gefangene und Gefängnisse. Die Hauptgrundlage bei der Gruppierung der Dämonen bleibt jedoch die Familie mit ihrer Verteilung in Väter, Mütter, Söhne und Töchter. Von ihrem heidnischen Ursprung haben die Dämonen sehr wenig behalten, sondern zeigen vielmehr starken katholischen Einfluss. Mehrere Sagen sind recht subjektiven und zufälligen Charakters. Oft haben sie eine starke pädagogische Färbung, als ob sie zur anschaulichen Illustration irgendeiner abergläubischen Sitte, eines Befehls oder Verbots dienten, oder aber den Kindern, denen sie auch gewöhnlich erzählt werden, Lebensweisheit beibringen sollten.

81. Auch in den lettischen Dainas figurieren einige Dutzende von Dämonenmüttern oder Matronen, während die Litauer nur ein paar „Mütter“ und drei bis vier „Väter“ kennen, die mit den lettischen gemeinsame Benennungen haben. Daher ist prof. Šmits der Meinung, dass die Letten ihre Matronen schon vor Einführung des Christentums bei den Ostseefinnen entlehnt

haben, und dass bei den Ostseefinnen (oder wenigstens bei den Urbewohnern des Baltikums) im Familienleben das Matriarchatsprinzip vorgeherrscht habe. Doch erstens stammen die lettischen Dainas selbst in ihrer Mehrzahl aus christlicher Zeit und spiegeln starken katholischen Einfluss wieder, — so hat also wohl auch die katholische Maria die Popularität speziell der Matronen beeinflussen können. Zweitens können die Matronen der „Dainas“ als mehr poetische denn mythologische Gestalten angesehen werden, die von christlichen Volkssängerinnen geschaffen worden sind, um ihren lyrischen Stimmungsbildern mehr Kraft und Lebendigkeit zu verleihen. Drittens sind die Matronen der Dainas recht zufällig und kommen oft nur in einer einzelnen Liedvariante vor, während die typischen Gestalten der lettischen Mythologie — Gott, Sonne, Donner, Laima u. a. — viele Dutzende und sogar Hunderte von Malen begegnen. Viertens sind mehrere Matronen erst im 19. Jahrhundert in der Zeit der nationalen Romantik erfunden worden und vollständig pseudomythologisch. Fünftens könnte man ja an sich freilich auch mit dem livischen Einfluss auf die lettische Matronenwelt rechnen, jedenfalls aber berechtigen uns die Matronen der lettischen Dainas allein noch nicht dazu, eine einstige Herrschaft des Matriarchatsprinzips bei den Ostseefinnen vorauszusetzen.

ÕIENDUSI JA TÄIENDUSI

2. lhk.,	9. rida	alt	J. A. Sjögren
3. " "	18. " "	"	Wallin avaldab pääleselle
6. " "	3. " "	"	S̄ān a g-külas
8. " "	12. " "	ülevalt	Mařt Lepste
11. " "	18. " "	alt	Samuti tuleb pidada ekslikuks Setälä (Yhteis-suomalainen Äännehistoria 380) esitet sõna-kuju m̄ān usk, sest liivi kõnekeeles esineb ainult muljeeritud n̄ (Kettunen).
14. " "	22. " "	"	Sr 73 = S. 158.
16. " "	11. " "	"	reministsents
16. " "	9. " "	"	muud midagi
22. " "	1. " "	"	ME, Wb I 485/6
25. " "	12. " "	ülevalt	viitab in i m o h v r i praktiseerimisele tol ajal (vrđl. Or. Liv. X 5, kus kõneldakse kahe risti-usku ülelāind liivlase ohverdamisest).
36. " "	2. " "	"	touvō-tāti (lvL)
37./8. " "			Siin esitet laulu on küsiteldud samalt keele-objektilt paar korda, kusjuures hiljem lisatud sõnad või koguni read on asetet klambreisse.
39. " "	5. " "	"	surnutehaldja
40. " "	12. " "	"	Muhus esinevat m o a l j a d < maa haldjad (? — A. Saareste Emakeele Seltsi koosolekul 3. X. 1926).
40. " "	12. " "	alt	(rišu m̄āte v̄erpj s. t. risuema ketrab)
46. " "	18. " "	"	ērgil'd (lvI, ka SjWied, LWb)
47. " "	2. " "	ülevalt	Liivi ütlusele „kotkad põlevad“ võiks rinnas-tada soome „revontulet palavat“ s. t. rebase-tuled põlevad. Teiseltpoolt on võimalik, et liivi ērgil'd on ühenduses soome sõnaga härkile, mis tõlgitseb midagi sakilist (vrđl. „virma-lisi“!), millisel korral „kotka“ ideoloogia oleks lihtsalt rahvaetümoloogilist laadi; vrđl. sel pu-hul ka kotka algupärast tähendust 'konks', millest on arenend 'konksuninaline lind' (Ket-tunen).
47. lhk.,	11. rida	ülevalt	pitkiz kōr
48. " "	2. " "	"	vikerkkaar on (taeva- ?) ema vöö
49. " "	15./16. " "	"	soome pitkäinen

49. lhk.	8. rida	alt	vanem(b)at
50. „	4./3. „	„	vadjas grõmu (< vene grom)
56. „	13. „	ülevalt	mõnikord öeldakse ka k u u l = lēd' (NB! mitte „leht“, vaid liivi lēd' on samuti kui läti luode ja eesti loot, lööd lainatud keskalasaksast: lōt 'Kugel', vrdl. sm. luoti) (Kettunen).
56. „	2. „	alt	EM I 182—183
59. „	3. „	„	(Sitzungsberichte d. GEG 1874, lhk. 23).
62. „	17. „	„	tül-āma jōtaz
63. „	9. „	„	siis ta ei kuse enam (L) ¹ .
63. „	1. „	„	Muidu Eestis tuttavaim nimetus on tuule-hagu ~ -haga 'Windbaum; Wolkenstreifen, welche bezeichnen, von woher der Wind wehen wird; Hexenbesen an Bäumen', Wied, EWb.
65. „	6. „	ülevalt	siis tuuleema tuleb puhuma
67. „	18. „	alt	lem (lvÜ)
67. „	15. „	„	külmetab üle öö
68. „	14. „	ülevalt	lem-āma
69. „	13. „	„	tu'l-vōjdaji
73. „	18. „	„	siis veel lastest
74. „	7. „	„	uudseleiba
80. „	12. „	„	hoolitseb hää sauna, leili ja
80. „	3. „	alt	LD I, lhk. 875
81. „	9. „	ülevalt	< Pr).
81. „	7. „	alt	kõneldagi enam
87. „	2. „	„	vrdl. Rantasalo
97. „	3. „	„	juhatab eksinuid õigele teele (Kr),
99. „	2. „	„	Sitzungsberichte d. GEG
107. „	12. „	ülevalt	mōrad-āma
109. „	8. „	alt	kes olevat selline suur pikk mees (Pr)
112. „	12. „	„	Lima·n
115. „	15./16. „	ülevalt	liivlased palund esimesel õhtul
119. „	16. ja 17. „	„	Klambreisse, asetet sõnad (paletid!) ja (auraha!) ei ole mitte keeleobjekti poolt öeldud.
186. „	12./11 „	alt	antropoloogide ja anatoomikute uurimised
197. „	4. „	ülevalt	õ'gi (lvÜ < *hakkainen) ¹)

FLAVIUS JOSEPHUS

VOM JÜDISCHEN KRIEGE

BUCH I—IV

NACH DER SLAVISCHEN ÜBERSETZUNG
DEUTSCH HERAUSGEGEBEN UND MIT DEM GRIECHISCHEN
TEXT VERGLICHEN

VON

† MAG. THEOL. **ALEXANDER BERENDTS**
PROFESSOR DER KIRCHENGESCHICHTE IN DORPAT

UND

DR. THEOL. **KONRAD GRASS**
PROFESSOR FÜR N. T. WISSENSCHAFT IN DORPAT

VIERTE LIEFERUNG (SEITE 417—512)

DORPAT 1927

der kleine Jordan entsteht¹⁾, unter dem Tempel des goldenen Kalbes (?)²⁾. Und er gelangt zum grossen Jordan³⁾.

(4) Da aber Agrippa zu jenen Städten gesandt und die Hand gereicht hatte, so hatte er sie zum Frieden gebracht⁴⁾. Gamala aber ergab sich nicht⁵⁾. Denn es vertraute auf die Festigkeit⁶⁾, (5) weil es steinernes Land war. Und es steht die Stadt auf einer Anhöhe, wie auf einem Halse und auf einer Schulter⁷⁾, und ist dem Aussehen nach einem Kamel⁸⁾ ähnlich. Deshalb wird sie auch Gamal genannt; indem die Einheimischen (sie) nicht mit ihrem rechten Namen nennen können⁹⁾, dem Namen Gamil¹⁰⁾, weil sie jenes Tier¹¹⁾ verabscheuen. (6) An seiner Seite aber und an der Stirn waren bodenlose Abgründe¹²⁾. An ihrer Hinterseite aber war (die Stadt) nicht sehr befestigt¹³⁾. Aber die Bürger befestigten auch diese Stelle durch einen tiefen Graben¹⁴⁾. (7) Die Häuser aber bauten sie innerhalb der Stadt¹⁵⁾ durchaus dicht, (8) und Brunnen¹⁶⁾ legten sie am Ende der Stadt¹⁷⁾ an. (9) Und obgleich jene Stadt also fest war¹⁸⁾, befestigte Joseph noch mehr die Bauten¹⁹⁾. Und Röhren und Höhlen legte er an²⁰⁾, damit²¹⁾ es möglich wäre, auch unter der Erde zu gehen²²⁾. (10) Die Volksmenge aber in

- 1) Gr. αἱ τρέφουσαι τὸν μικρὸν καλούμενον Ἰόρδανον 2) Gr. ἐπὶ τὸν τῆς χρυσοῦς βοῆς νεῶς Sl. zlatago krowa (des goldenen Daches) statt zlatyja krawy (der goldenen Kuh)
3) Gr. προπέμπουσι τῷ μεγάλῳ. MVR: προσ-πέμπουσι
4) Gr. τοὺς μὲν οὖν ἐπὶ Σωγάνην καὶ Σελεύκειαν (add. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποστάσεως) δεξιαῖς Ἀγρίππας προσηγάγετο, 5) Gr. Γάμαλα δ' οὐ προσεχώρει
6) Gr. πεποιθὴς τῇ δυσχωρίᾳ add. πλέον τῶν Ἰωταπάτων.
7) Gr. τραχὺς γὰρ αὐτὴν ἀφ' ἧς ὑψηλοῦ κατατείνων ὄρους μέσον ἐπαίρει τένοντα, μηκύνεται δὲ ἐκ τῆς ὑπεροχῆς εἰς τοῦμπροσθεν ἐκκλίνων ὅσον κατόπιον, 8) Gr. ὡς εἰκάζεσθαι καμὴλῳ τὸ σχῆμα, 9) Gr. παρ' ἣν ὠνόμασται τὸ τρανὸν τῆς κλήσεως οὐκ ἐξακριβοῦντων τῶν ἐπιχωρίων.
10) Gr. > dem Namen Gamil, 11) Gr. > weil sie jenes Tier verabscheuen. 12) Gr. κατὰ πλευρὰ (PMLVR : πλευρὰν) μὲν δὴ καὶ πρόσωπον [auch Sl. eig. Gesicht] εἰς φάραγγας ἀβάτους περι-σχίζεται, 13) Gr. τὸ κατ' οὐρὰν δὲ ὀλίγον ἀναφεύγει τῆς δυσχωρίας, ὅθεν ἀπὸ τῆς τοῦ ὄρους
14) Gr. καὶ τοῦτο δ' (om RC) ἐπικαταστάσας παρακόμεν-τες τάφρῳ δισβατον οἱ ἐπιχώριοι κατεσκεύασαν. 15) Gr. πρὸς ὄρθιόν δὲ τῇ λαγόνι δεδομημένοι πεπύκνωντο δεινῶς ἐπ' ἀλλήλαις αἱ οἰκίαι, add. κορημνίζομένην — (8) κατατείνων φάραγγα
16) Sl. kladezě für kladezja 17) Gr. πηγὴ δ' ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐφ' ἣν τὸ ἄστυ κατέληγεν. 18) Gr. Οὕτως οὖσαν φύσει δυσμήχανον τὴν πόλιν C om. φύσει 19) Gr. τειχίζων δ' Ἰώσηπος ἐποίησεν ὀχυρωτέραν
20) Gr. ἐπονόμοις τε καὶ διώρων. Sl. truby i peščery
21) Sl. kako by 22) Gr. > damit — zu gehen.

ihr (der Stadt) vertraute auf die Festigkeit des Ortes. Ihre Kriegsmacht aber war nicht stark¹⁾.

(11) Vespasian aber erhob sich von Ammaus²⁾, woselbst er sich vor Tiberias³⁾ verschanzt hatte. Ammaus aber bedeutet Wärme⁴⁾, weil warme Quellen darin sind⁵⁾, in denen alle Kranken Heilung durch Bäder⁶⁾ suchen. Und er kam nach Gamala⁷⁾.

(12) Es war ihm aber nicht möglich, die ganze Stadt einzuschliessen⁸⁾, weil schreckliche Abgründe (es) nicht gestatten⁹⁾. Und er stellte starke (Posten)¹⁰⁾ heran, sie (die Stadt) von Ferne zu bewachen¹¹⁾. Er selbst aber verschanzte sich auf dem davorliegenden Berge¹²⁾. (13) Und als alle ihre Lager eingerichtet hatten¹³⁾ gemäss der Gewohnheit¹⁴⁾, wie wir vorher gesagt haben¹⁵⁾, so richteten sie an den hinten liegenden Orten einen Wall auf¹⁶⁾ und gegen die östliche Seite hin, woselbst ein Turm der höchste von allen war¹⁷⁾, stellte(n) sich die fünfte und die zehnte Legion auf¹⁸⁾, die eine gegen die Stadt abwehrend¹⁹⁾, aber die andere füllte die Abgründe aus²⁰⁾. (14) Und als der König Agrippa zu der Zeit an die Mauern nahe herangekommen war²¹⁾ und zu den

- 1) Gr. οἱ δ' ἐν αὐτῇ φύσει μὲν τοῦ χωρίου θαρραλεώτεροι (add. τῶν κατὰ τὴν Ἰωταπάτην) ἦσαν, πολὺν δ' ἐλάττους μάχιοι, καὶ τῷ τόπῳ πεποιθότες. Lat: pauciores minusque pugnaces Niese: ἐλάττους οἱ μάχιοι Gr. add. οὐδὲ πλείονας ὑπελάμβανον — μῆνας ἐπτά. 2) Gr. Οὐδεσπασιανὸς δ' ἄρας ἀπὸ τῆς Ἀμμαθοῦς, AMVRC: Ἀμμαοῦς P: Ἐμμαοῦς 3) Gr. ἔνθα πρὸ τῆς Τιβεριάδος ἐστρατοπεδεύκει 4) Gr. μεθερμηνευομένη δ' Ἀμμαθοῦς θερμὰ λέγεται ἂν, PAMVRC: Ἀμμαοῦς (Niese: cf. Heges. p. 248). 5) Gr. ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πηγὴ θερμῶν ὑδάτων 6) Gr. πρὸς ἄκρῃν ἐπιτηδεύων 7) Gr. ἀφικνεῖται πρὸς τὴν Γάμαλαν. VRC: ἥτις ἀφικνεῖται 8) Gr. καὶ (om. C) πᾶσαν μὲν κοκλώσασθαι φυλακῇ τὴν πόλιν οὐχ οἷός τε ἦν (VRC: οἷόν) 9) Gr. οὕτως διακειμένην, 10) Sl. silnyja — Es ist wohl strážja zu ergänzen (= Posten) 11) Gr. πρὸς δὲ τοῖς δυνατοῖς φρουροῦς καθίστησι AML et ex corr. PVC: καθίστη 12) Gr. καὶ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος καταλαμβάνεται. 13) Sl. ustroiwsamsja viell. wörtliche Übersetzung von τειχισαμένων 14) Gr. τειχισαμένων δὲ ὥσπερ ἔθος τῶν ταγμάτων ἐπὲρ αὐτοῦ στρατόπεδα MVRC: στρατόπεδον 15) Gr. > wie wir vorher gesagt haben, 16) Gr. χωμάτων ἤρχετο κατ' οὐραν, 17) Gr. καὶ τὸ μὲν κατ' ἀνατολὰς αὐτῷ μέρος, (MLVR: ὑπερ) ἤπερ δ' ἀνωτάτω τῆς πόλεως πύργος ἦν, 18) Gr. ἐφ' οὗ τὸ πέμπτον καὶ δέκατον τάγμα, Sl. sta pl'kj pjaty i desjatyj, augenscheinlich meint Sl. die fünfzehnte Legion. Auch Lat: ubi et quintadecima legio nec non et quinta etc. Cardwell: τὸ πεντεκαδέκατον M: δέκ. τ. ἐστρατοπεδεύκει VCLips: δέκ. ἐστρατοπεδεύκει τάγμα Lips m. 1: στρατοπεδεύκει V: στρατοπ., corr. ἐστρατοπ. 19) Sl. zastupaja ot' grada Gr. καὶ τὸ πέμπτον μὲν κατὰ μίσην ἐξειοργάζετο τὴν πόλιν, 20) Gr. τὰς δὲ διώρυγας ἀνεπλήρου καὶ τὰς φάραγγας τὸ δέκατον. 21) Gr. γὰρ τοῦτ' προσελθόντα τοῖς τείχεσιν Ἀγρίππαν τὸν βασιλέα

Bürgern von Übergabe zu reden versuchte¹⁾, (da) warf von den Zinnen einer gegen ihn einen Stein. Und er traf ihn an dem Ellenbogen²⁾. (15) Und da die Seinen herbeigelaufen waren und ihn umgeben hatten, führten sie ihn rasch hinweg³⁾. Die Römer aber, wegen des Königs von Zorn erfüllt und für sich selbst fürchtend, machten sich kräftiger ans Werk⁴⁾ (16) (sagend)⁵⁾: „Nachdem sie ihr Königlein⁶⁾ nicht verschont haben und ihren Stammesgenossen, und das, da er sie an das mahnte, was zum Nutzen gereicht; sondern (nachdem) sie also wild geworden sind und hartherzig, dass sie mit Steinen werfen⁷⁾, wenn wir nun ihnen in die Hände fallen, die wir Andersstämmige sind und Feinde, bis zu welchem Grade werden sie uns wohl⁸⁾ Böses zufügen?“

(17) Und nachdem sie den Damm⁹⁾ rasch bei der Menge der Hände beendet hatten und da sie der Gewohnheit gemäss arbeiteten¹⁰⁾, so fingen sie an Städte zertrümmernde Geräte¹¹⁾ aufzustellen¹²⁾. (18) Joseph aber und Charia waren die Befehlshaber der Stadt¹³⁾. Da die beiden sahen, dass sie nicht viele Tage lang sich widersetzen könnten¹⁴⁾, infolge der Wasserlosigkeit und ohne Ausrüstung¹⁵⁾, (19) so beredeten (?) sie¹⁶⁾ und bewogen die Ihrigen und führten sie aus der Stadt hinaus¹⁷⁾. Und

1) Gr. καὶ περὶ παραδόσεως (Sl. o předatí statt -nii) τοῖς ἐφεστῶσι πειρώμενον διαλέγεσθαι 2) Gr. βάλλει τις τῶν σφενδονητῶν κατὰ τὸν δεξιὸν ἀγκῶνα λίθῳ.

3) Gr. καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τῶν οἰκείων θάττον περιεσχέθη, — Sehr verkürzt gegenüber Sl., der am Schluss fälschlich: ja (= sie, Accus. plur.) 4) Gr. ῥωμαίους δὲ ἐπήγειρεν εἰς τὴν πολιορκίαν ὀργή τε περὶ τοῦ βασιλέως καὶ περὶ σφῶν αὐτῶν δέος.

5) Gr. indirekte Rede. 6) Sl. cšcja wohl für cšsarjca von cšsarjčj, welches Wort sich allerdings bei Sresnewski [und Miklosich] nicht findet.

7) Gr. . . . τοὺς πρὸς δμόφυλον καὶ τῶν συμφερόντων αὐτοῖς σύμβουλον οὕτως ἀγριωθέντας.

8) Gr. (vor Anm. 7) οὐ γὰρ ἀπολείπειν ὁμότητος ὑπερβολὴν κατ' ἄλλοφύλων καὶ πολεμίων 9) Gr. συντελεσθέντων οὖν (L: δὲ Lat: autem) τῶν χωμάτων

10) Gr. θάττον πλήθει χειρῶν καὶ τῶν πραττομένων ἔθει 11) Vielleicht hat in der Vorlage ἐλεπόλεις gestanden. 12) Gr. προσῆγον τὰς μηχανάς.

13) Gr. οἱ δὲ περὶ τὸν Χάρητα (PRC: Χάρητα L corr. m. 2. Χάρητα ex Χάρητο Sl. Nom. charia) καὶ Ἰώσηπον, οὗτοι γὰρ ἦσαν τῶν κατὰ τὴν πόλιν δυνατότατοι, add. καίπερ καταπεπληγότες τοὺς ὀπλίτας τάττουσιν,

14) Gr. ἐπειδὴ μέχρι πολλοῦ πρὸς τὴν πολιορκίαν ἀνθέξιν οὐχ ὑπελάμβανον 15) Gr. ὕδατι καὶ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύεις μὴ διαρκούμενοι.

16) Sl. pod'chupše, von pod'chupsti, das sich bei Sresnewski allerdings nicht findet. Bei Wostokow, Lexikon der kirchenslawischen Sprache, St. Petersburg 1858, findet man chupstisja = sich rühmen. 17) Gr. παρακροτήσαντες δ' ὁμῶς ἐξήγαγον ἐπὶ τὸ τεῖχος,

nachdem sie kurze Zeit gestanden hatten¹⁾ und das Schlagen der Mauerbrecher und (das Schleudern) der Speere²⁾ nicht zu ertragen vermochten, so gingen sie zur Stadt³⁾. (20) Und die Römer stellten an drei Stellen Widder auf⁴⁾, und da sie von keinem gehindert wurden⁵⁾, zerstörten sie die Mauern⁶⁾. Und nachdem sie in die Hörner geblasen hatten und in die Trompeten, kamen sie rufend und auf die Waffen schlagend in die Stadt hinein⁷⁾ und überfielen die Bürger mit Donnerhall⁸⁾.

(21, 22)⁹⁾ Jene aber, überall eingeschlossen und nicht zu widerstehen vermögend, flohen auf die höher gelegenen Orte¹⁰⁾. Da aber die Römer hinter ihnen herkamen¹¹⁾, so kehrten jene um und überfielen sie von der Höhe her¹²⁾. Und bei der Enge und Ungunst der Örtlichkeit begannen sie, sie umzubringen¹³⁾. (23) Die Römer aber im Tal, da sie nicht sich mit den oben Stehenden zu schlagen¹⁴⁾ vermochten, noch (auch) aus der Stadt hinauszufiehen, schadeten durch die Menge einer dem andern¹⁵⁾. Und da sie nicht wussten, was auszudenken (sei)¹⁶⁾, begannen sie auf die städtischen Häuser zu klettern¹⁷⁾ mit schwerer Rüstung¹⁸⁾. (24) Als aber die Häuser sich gefüllt hatten und nicht die Schwere aushielten, begannen sie einzustürzen¹⁹⁾. Und sie stürzten eins aufs andere (25) und erdrück-

1) Gr. *καὶ πρὸς ὀλίγον μὲν ἀπημύναντο τοὺς προσάγοντας τὰς μηχανάς*,
2) Gr. *βαλλόμενοι δὲ τοῖς καταπελτικοῖς καὶ τοῖς πετροβόλοις* Sl. *pračnago i suličnago* — Ersteres Wort (*pračnyi*) steht sonst beim Sl. nach Sresnewski auch für *λιθοβόλος*, B. J. V, 9, 2. Sresn. I. c. II, 1374, verbunden mit *s'sud* = Gerät. Doch *prak'* entspricht auch *τὸ ὄργανον* (I. c. p. 1370). 3) Gr. *ἀνεχώρουν εἰς τὴν πόλιν*.

4) Gr. *καὶ προσάγοντες* (M: *προσαγόντες* teste Herwerdeno) οἱ Ῥωμαῖοι *τριχόθεν τοὺς κριοὺς*

5) Gr. > und, da — gehindert wurden, 6) Gr. *διασείνουσι μὲν τὸ τεῖχος*, 7) Sl. *sal'pinjsky*, das Wort *σάλπιγγες* ist noch erkennbar. Gr. *ὑπὲρ δὲ τῶν ἐρειφθέντων εἰσχεόμενοι μετὰ πολλοῦ σαλπύγων ἤχου καὶ χτύπου τῶν ὕπλων αὐτοὶ τ' ἐπαλαλάζοντες*

8) Gr. *συνερούγγυντο τοῖς κατὰ τὴν πόλιν*. 9) Gr. *οἱ δὲ τέως μὲν — ἀνείργον*
10) Gr. *βιαζόμενοι δὲ ὑπὸ πολλῶν καὶ πάντοθεν τρέπονται πρὸς τὰ ὑψηλὰ τῆς πόλεως*

11) Gr. *καὶ* (om. codd. PA in marg.) *προσσεκίμενοι τοῖς πολεμίοις*

12) Gr. *ἐξ ὑποστροφῆς ἐπιτεσόντες συνώθουν εἰς τὸ κάταντες* 13) Gr. *καὶ τῇ στενότητι καὶ δυσχωρίᾳ θλιβομένους ἀνήρουν*.

14) Gr. *οἱ δὲ μήτε τοὺς κατὰ κορυφὴν ἀμύνασθαι δυνάμενοι* 15) Gr. *μήτε διεκπαίειν τῶν σφετέρων πρόσω βιάζομένων* Sl. *pakostjaše* 3 sing. statt *pakostjaachu* (3 plur.) = schadeten

16) Gr. > Und da sie — auszudenken, 17) Gr. *ἐπὶ τὰς οἰκίας τῶν πολεμίων, πρόσγειοι γὰρ ἦσαν, ἀνέφερον*.

18) Gr. > mit schwerer Rüstung. 19) Gr. *αἱ δὲ ταχέως κατηρέποντο* (L: *κατερούπιοντο*) *πληρούμεναι καὶ τὸ βάρος μὴ στέγουσαι, L: φέρουσαι*,

ten ihre (?) Krieger¹⁾, die einen durch Steine, die andern aber durch Kalkstaub²⁾. Und viele von ihnen wurden lebendig begraben³⁾, viele aber, die Unterschlupf suchten⁴⁾, entliefen nicht ohne Lahmheit⁵⁾. Mehr aber von ihnen erstickte der Staub⁶⁾.

(26) Dieses hielten die Gamalaner für göttliche Hilfserweisungen⁷⁾, und indem sie ihres Schadens nicht achteten, drängten sie heftig gegen sie an⁸⁾, sie auf die Dächer der Häuser treibend⁹⁾. Die Steige aber waren enge und sehr steil(?)¹⁰⁾ und glatt¹¹⁾. Und sie fielen mit der schweren Rüstung, nicht wissend, wohin auszuweichen (sei). Die Bürger aber, welche oben standen, schlugen sie wie Vieh (27) mit Steinen von den Häusern¹²⁾ und, indem sie die Waffen bei den Gefallenen herausrissen, so richteten sie sie gegen die (noch) Atmenden¹³⁾. (28) Viele aber sprangen aus den Häusern hervor und töteten sich selbst¹⁴⁾. (29) Und die sich zur Flucht gewandt hatten, denen war es unmöglich herauszukommen¹⁵⁾. Denn da sie die Steige nicht kannten und vor Dichtigkeit des Staubes einer den andern nicht erkannten¹⁶⁾, drehten sie sich im Kreise herum wie Blinde¹⁷⁾ und einer tötete den andern¹⁸⁾. (30) Andere aber von ihnen, die mit Mühe den Ausweg gefunden hatten, kamen aus der Stadt heraus¹⁹⁾.

1) Gr. κατέσειε δὲ πολλὰς μία τῶν ὑπ' αὐτῆς πεσοῦσα καὶ πάλιν ἐκείναι τὰς ὑπ' αὐτὰς. τοῦτο πλείστον διέφθειρε (VR: διέφθειραν) τῶν Ῥωμαίων· add. ὑπὸ γὰρ ἀμνηχανίας καίτοι συνισανούσας ὁρῶντες ἐπεπῆδον ταῖς στέγαις, 2) Gr. > die einen — Kalkstaub. 3) Gr. καὶ πολλοὶ μὲν κατεχώννυντο τοῖς ἐρειπίοις,

4) Sl. podbégajušče, wörtliche Wiedergabe von ὑποφεύγοντες 5) Gr. πολλοὶ δ' ὑποφεύγοντες μέρη (Dindorf ex cod. Lugd. Bat.: μέρει) τοῦ σώματος κατελαμβάνοντο, 6) Gr. πλείστον δὲ ὁ κονιορτὸς ἄγχων ἀνήρει. 7) Gr. συνεργίαν Θεοῦ τοῦτο Γαμαλεῖς ὑπελάμβανον 8) Gr. καὶ τῆς κατὰ σφᾶς ἀμελοῦντες βλάβης ἐπέκειντο, 9) Gr. πρὸς τε τὰ στέγη τοὺς πολεμίους ἀνωθοῦντες

10) Sl. prikr'ny vielleicht statt prēkruty = sehr steil 11) Gr. καὶ τοὶ κατολισθάνοντας ἐν ὁξείᾳ τοῖς στενωποῖς 12) Gr. καὶ αἰεὶ τοὺς πίπτοντας ὑπερθεν βάλλοντες ἔκτεινον. καὶ τὰ μὲν ἐρείπια χερμαδῶν πλέα ἦν αὐτοῖς, Lat: hostesque — compellebant. qui vero per angustos viarum clivos cecidissent, eos telis desuper missis interficiebant. 13) Gr. σίδηρον δὲ παρείχον οἱ τῶν πολεμίων νεκροί· παρασπῶντες γὰρ τὰ τῶν πεσόντων ξίφη κατὰ τῶν δυσθανατούντων ἐχρῶντο. 14) Gr. πολλοὶ δ' ἀπὸ πιπτόντων (MVRC: ἀποπίπτοντες) ἤδη τῶν δωματίων σφᾶς αὐτοὺς βάλλοντες ἐθνήσκον. 15) Gr. ἦν δ' οὐδὲ τραπέντων ἢ φυγὴ ὁδῖος· 16) Gr. κατὰ γὰρ ἄγνοιαν τῶν ὁδῶν καὶ παχύτητα τοῦ κονιορτοῦ μηδὲ ἀλλήλους ἐπιγινώσκοντες 17) Gr. ἀνειλοῦντο > wie Blinde 18) Gr. καὶ περὶ σφᾶς ἐπιπτον. 19) Gr. Οἱ μὲν οὖν μόλις εἰρίσκοντες τὰς ἐξόδους ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως·

(31) Vespasian aber, fortwährend den Gestürzten¹⁾ helfend und sehend, wie die Häuser auf seine Krieger fielen²⁾, empfand schweres Leid³⁾, und sich ein wenig von seinem sicheren Standpunkt entfernend, begab er sich zum Berge, als wenn er sich vergessen hätte⁴⁾. Und er blieb inmitten der Feinde mit einer ganz geringen Anzahl⁵⁾. (32) Denn auch sein Sohn Titus war nicht hier mit ihm⁶⁾. Und er gedachte zu fliehen⁷⁾, (33) aber hinwiederum glaubte er, dass ihm nicht zuverlässig die Flucht sei noch geziemend⁸⁾. Nachdem er aber sich die Leiden in Erinnerung gebracht, welche er von seiner Jugend an erduldet⁹⁾, und nachdem er sich seine Tapferkeit zum Bewusstsein hatte kommen lassen¹⁰⁾, so stellte er sich in Schlachtordnung fest auf mitsamt den ihn Umgebenden¹¹⁾, (34) indem er weder vor der Menge der Männer in Furcht geriet, noch vor dem von ihnen Abgeschossenen¹²⁾. Und unten stehend hielt er den Kampf aus, die gegen ihn von oben her Herankommenden¹³⁾, bis die Bürger, die seine Tapferkeit als nicht menschlich, sondern von Gott herkommend erkannt hatten, im Andringen erlahmten¹⁴⁾. (35) Und alsbald zog sich dieser wiederum still zurück, ohne den Rücken zu kehren, bis er aus den Mauern herauskam¹⁵⁾.

(36) Und bei diesem Kampfe fielen von den Römern 11 Tausend¹⁶⁾ und zwar zusammen mit den Bundesgenossen¹⁷⁾.

1) Gr. *Οὐεσπασιανὸς δ' αἰὲ προσμένων τοῖς πονουμένοις*, 2) Gr. ... *κατερειπομένην ὄρωντα περὶ τῷ στρατῷ τὴν πόλιν*, 3) Gr. (vor Anm. 2) *δεινὸν γάρ τι πάθος αὐτὸν εἰσέχει* 4) Gr. *ἐν λήθῃ τοῦ κατ' αὐτὸν ἀσφαλοῦς γενόμενος λανθάνει κατὰ μικρὸν* [Sl. po malu eher: allmählich] *ἀνωτάτω τῆς πόλεως προελθὼν*, 5) Gr. *ἐνθα μέσοις ἐγκαταλείπεται τοῖς κινδύνοις μετ' ὀλίγων παντελῶς* 6) Gr. *οὐδὲ γὰρ ὁ παῖς αὐτῷ (PAM: αὐτοῦ) Τίτος τότε συμπάρῃν add. τηνικαῦτα πρὸς Μουκιανὸν εἰς Συρίαν ἀπεσταλμένος*. 7) Gr. > Und er gedachte zu fliehen, 8) Gr. *τραπήναι μὲν οὖν οὔτε ἀσφαλὲς οὔτε (Destinon: οὐδὲ) πρόπον ἡγήσατο*, 9) Gr. *μνησθεὶς δὲ τῶν ἀπὸ νεότητος αὐτῷ πεπονημένων* 10) Sl. eig. und nachdem er den Sinn (umj) in seine Tapferkeit aufgenommen hatte, Gr. *καὶ τῆς ἰδίας ἀρετῆς*, 11) Gr. *ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, συνασπίζει μὲν τοὺς ἑμ' αὐτῷ τὰ τε σώματα καὶ τὰς πανοπλίας*, 12) Gr. ... *καὶ οὔτε ἀνδρῶν πλῆθος οὔτε βελῶν ὑποπτήξας* 13) Gr. (vor Anm. 12) *ὑφίσταται δὲ κατὰ κορυφὴν ἐπιρρέοντα τὸν πόλεμον* 14) Gr. *μέχρι δαιμόνιον τὸ παρὰ στήμα τῆς ψυχῆς συννοήσαντες οἱ πολέμιοι ταῖς ὁρμαῖς ἐνέδωσαν*. add. *ἀτονώτερον δὲ προσκειμένων* 15) Gr. *αὐτὸς ὑπὸ πόδα ἀνεχώρει νῶτα μὴ δεικνὺς ἕως ἕξω τοῦ τείχους ἐγένετο*. 16) Gr. *πλείστοι μὲν οὖν Ῥωμαίων κατὰ ταύτην ἔπεσον τὴν μάχην*, — Es ist beachtenswert, dass Gr. die genaue Angabe fortlässt. 17) Gr. > und zwar zusammen mit den Bundesgenossen.

Mit ihnen aber fiel auch der Centurio Aebutius, ein Mann, der vorher sich überall wacker und tapfer gezeigt und (auch) damals seine Mannhaftigkeit bewiesen¹⁾ und viel Übles den Juden zugefügt hatte²⁾. (37) Ein anderer Centurio aber³⁾; namens Gallus, und zehn Krieger mit ihm traten bei Gelegenheit dieser Verwirrung in ein Haus⁴⁾, und sie verbargen sich unter den Bänken⁵⁾. (38) Als aber die Herren des Hauses gekommen waren⁶⁾ und bei der Mahlzeit sich zu unterhalten angefangen⁷⁾ und die Absicht des Volkes offenbart hatten⁸⁾, hörten jene es⁹⁾, die unter den Bänken lagen¹⁰⁾. Und während jene in der Nacht schliefen, kamen sie hervor und töteten alle¹¹⁾ und entflohen zur Verschanzung¹²⁾.

(39) Als aber Vespasian sah, dass seine Krieger sehr traurig waren¹³⁾, weil sie sich durch Unbesonnenheit verfehlt hatten¹⁴⁾ und in solcher Not niemals gewesen waren¹⁵⁾, indem sie auch Scham und Verlegenheit¹⁶⁾ empfanden¹⁷⁾, weil sie ihren Feldherrn im Rachen des Kampfes verlassen hätten¹⁸⁾, rief er sie herbei und¹⁹⁾ tröstete sie²⁰⁾, (40) anfangs ihnen nicht Vorwürfe machend, weil sie, ihn verlassend, geflohen seien²¹⁾. Und er sprach zu ihnen²²⁾:

- 1) Gr. *ἐν οἷς ὁ δεκαδάρχης Αἰβούτιος*, (Destinon; PALVRC: *Ἐβούτιος*) *ἀνὴρ οὐ μόνον ἐφ' ἧς ἔπεσε παρατάξεως, ἀλλὰ πανταχοῦ καὶ πρότερον γενναϊότητος φανείς* 2) Gr. *καὶ πλείστα κακὰ Ἰουδαίους ἐργασάμενος*. Sl. Cod. Acad. unter dem Text: *ḡi* 3) Gr. *ἐκατοντάρχης δέ τις*, 4) Gr. *Γάλλος* (Sl. gal') *ὀνόματι, μετὰ στρατιωτῶν δέκα περισχεθεὶς ἐν τῇ ταραχῇ κατέδυν μὲν εἷς τινος οἰκίαν*, C: *Ὀνόματι Γάλλος*, wie Sl. 5) Gr. > und sie verbargen sich unter den Bänken. 6) Gr. > Als aber — gekommen waren 7) Gr. *τῶν δ' ἐν αὐτῇ διαλαλούντων παρὰ δεῖπνον* 8) Gr. *ἴσα κατὰ* (VR: *κακὰ*) *τῶν Ῥωμαίων ἢ περὶ σφῶν ὁ δῆμος ἐβουλεύετο* Lat om. *ἢ περὶ σφῶν* 9) Gr. *κατακροασάμενος*, add. *ἣν δὲ αὐτὸς τε καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Σῦροι*, 10) Gr. > die unter den Bänken lagen. 11) Gr. *νίκτωρ ἐπανίσταται καὶ πάντας ἀποσφάζας* 12) Gr. *μετὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς τοὺς Ῥωμαίους διασώζεται*. 13) Gr. *Ὀδеспасианός δ' ἀθρυμούσαν τὴν στρατιάν* (— *παρεμνεῖτο*.) Lat: *maerere . . . exercitum videns* Heg: *ubi maestum exercitum advertit* — Am Rande im Cod. Acad. Sl. rot: von Gamala der Stadt. 14) Gr. *ἀνοίᾳ πταισμάτων* 15) Gr. *καὶ διότι τέως οὐδαμοῦ τηλικαύτη συμφορὰ κέχρητο*, Destinon „*spurium putat*“ καὶ 16) Sl. *styďjaščesja i sramjaščesja* Synonyma. 17) Gr. *τό γε μὴν πλέον αἰδουμένων* 18) Gr. *ἐπὶ τῷ τὸν στρατηγὸν* (L: *ἡγεμόνα*) *μόνον τοῖς κινδύνους ἐγκαταλιπεῖν* — Man beachte den Ausdruck im Sl.: im Rachen des Kampfes (*w' ustěch' brani*) 19) Gr. > rief er sie herbei und 20) Gr. *παρεμνεῖτο*, 21) Gr. *περὶ μὲν τοῦ καθ' αὐτὸν ὑποστελλόμενος*, *ὡς μηδὲ τὴν ἄρχην μέμφεσθαι δοκοίη*, Sl. fälschlich: *jemu* (ihm) statt *jim'* (ihnen) 22) Gr. . . . *λέγων* . . . Anfangs indirekte Rede.

„Es geziemt uns männlich das Gewöhnliche zu tragen¹⁾. Denn die Natur des Krieges steht nicht auf einem Punkt, sondern ändert sich²⁾. Der Sieg aber krönt nicht ohne Blut Männer³⁾. Glück aber ist nicht standhaft, sondern geht zurück und vorwärts⁴⁾. (41) Aber wir, nachdem wir soviel Myriaden von Juden getötet haben⁵⁾, wenn wir jetzt geringes Leid von ihrer Seite durch göttliche Vorsehung erlitten haben, so ist das nicht wunderbar⁶⁾. (42) Die nun von Vernunft nicht erfüllt sind, wenn sie etwas Erfreuliches empfangen, dann rühmen sie sich und sind übermütig, sich stellend, als wenn sie über allem Volk sind⁷⁾. Und wiederum, die keine starken Arme haben, wenn sie irgendeinmal sich verfehlen, so entsetzen sie sich und geraten in Verzweiflung⁸⁾. Denn schnell ist die Verwandlung in beidem⁹⁾. Der aber ist besser¹⁰⁾, der auch beim Siege wachsam ist und bei Besiegung hochherzig¹¹⁾. (43) Was uns jetzt geschehen ist, ist nicht infolge der jüdischen Tapferkeit uns widerfahren¹²⁾, sondern die Enge und die Ungunst der Örtlichkeit hat jenen den Sieg gegeben, aber uns die Schmach¹³⁾. (44) Deshalb ist es geziemend, Vorwürfe wegen eures sorglosen Vorstürmens zu machen¹⁴⁾. Denn als die Feinde auf die hochliegenden Plätze geflohen waren, damals geziemte es uns, vorsichtig zu sein¹⁵⁾,

1) Gr. δεῖν δὲ τὰ κοινὰ (λέγων) ἀνδρείως φέρειν Sl. obyčai (= τὰ κοινὰ).

2) Gr. τὴν τοῦ πολέμου φύσιν ἐννοοῦντας, . . .

3) Gr. ὡς οὐδαμοῦ τὸ νικᾶν

ἀναιμωτὶ περιγίνεται, Cod. Acad. unter dem Text: ðĩ

4) Gr. δαπανᾷ δ' ἡ

τύχη τι καὶ παρίσταται. VRC et i. marg. M: ἡ γὰρ παλίμπους τύχη περιίσταται.

L (?): παλίμπους δ' ἡ τύχη τι καὶ παρίσταται. Lat: iterumque habeat fortuna

regressum. Sl. na zadě i na peredě eig. hinten und vorn.

5) Gr. τοσαύ-

τας μέντοι μυριάδας Ἰουδαίων ἀνελόντας αὐτοὺς

6) Gr. ὀλίγην τῷ δαίμονι

δεδωκέναι συμβολήν.

7) [Sl. eig. eine erfreuliche Sache] Gr. kurz wieder-

gebend: εἶναι δ' ὥσπερ ἀπειροκάλων τὸ λίαν ἐπαίρεσθαι ταῖς ἐπιπραγμίας,

8) Gr. ebenso: οὕτως ἀνάνδρων τὸ καταπτίσειν ἐν τοῖς πταίσμασιν

9) Gr.

δῆξια γὰρ ἐν ἀμφοτέροις ἡ μεταβολή,

10) Sl. eig. Das ist besser,

11) Gr.

κακείνος ἄριστος ὁ γὰρ τοῖς ἐντυχήμασιν νήφων, ἵνα μένη καὶ δι' ἐνθυμίας ἀνα-

παλαίων τὰ σφάλματα. Lat: cujus sobrius erit animus in rebus quoque infeli-

citer gestis etc. Lowthius et Hudson ex Lat: ἀτυχήμασι Destinin statt ἵνα

μένῃ: διαμένει — Die Rede ist beim Gr. unvermerkt in die direkte Form über-

gegangen. 12) Gr. τὰ μέντοι συμβεβηκότα νῦν οὐτε μαλακισθέντων ἑμῶν

(LLat: ἡμῶν) οὐτε παρὰ τὴν τῶν Ἰουδαίων ἀρετὴν γέγονεν,

13) Gr. ἀλλὰ

κακείνοις τοῦ πλεονεκτήσαι καὶ τοῦ διαμαρτεῖν ἡμῖν (Herwerden: ἑμῖν) αἰτίων ἢ

δυσχωρία. 14) Gr. καθ' ἣν ἂν (PAMVRC: ἄγαν Lat: nimium) τις ἑμῶν

μέμψαιτο τῆς ὁρμῆς τὸ ἀταμίεντον

15) Gr. ἀναφργόντων γὰρ ἐπὶ τὰ ἐψηλὰ

τῶν πολεμίων αὐτοὺς ὑποστέλλειν ἐχρῆν,

aber nicht an den Fuss des Berges zu gehen, als gäben wir uns zur Tötung dahin¹⁾, noch unter denen stehen zu bleiben, die vom Berge herab auf unsere Köpfe losschlügen, noch auch mit der Stirn (voraus) zum Fangeisen zu gehen, wie ein wildes Tier²⁾. Aber weil wir die Mauern zerstört und die Stadt genommen hatten³⁾, so war es uns (nötig), auf dem Platze stehend, allmählich sie auf eine sichere und breite Stelle hervorzulocken, wo es möglich war, sich zu schlagen⁴⁾. Nun aber, ohne Selbstbeherrschung zum Siege eilend, haben wir in bezug auf Sicherheit nichts Förderndes getan⁵⁾.

(45) Dies aber ist nicht römischer Brauch, sich mit Wut zu schlagen und ohne Ordnung⁶⁾, sondern (es ist) barbarisch und jüdisch⁷⁾. (46) Geziemend ist es denn nun, zu unserer Tapferkeit zurückzukehren⁸⁾ und über die ungewöhnliche Verfehlung zu zürnen⁹⁾ (46) und von unseren beiden Händen Rache zu suchen¹⁰⁾. (48) Ich aber werde wie immer so auch jetzt vor allen (damit) anfangen¹¹⁾.

(49) Und indem er also sprach, beschwichtigte er seine Krieger¹²⁾. Die Gamalaner aber selbst wunderten sich über diesen Sieg¹³⁾, weil sie, die Eroberten, die Eroberer vertrieben hatten¹⁴⁾, (50) aber da sie gedachten, dass auch die Hoffnung auf die rechte Hand von ihnen fortgenommen sei¹⁵⁾ und es unmöglich sei zu entrinnen¹⁶⁾, — auch an Nahrung war Mangel

1) Gr. καὶ μὴ κατὰ χορυφὴν ἰσταμένοις τοῖς κινδύνοις ἕπεσθαι, 2) Gr. > noch unter denen stehen zu bleiben — wildes Tier. Man beachte beim Sl. die plastische Redeweise. 3) Gr. κρατοῦντας δὲ τῆς κάτω πόλεως 4) Gr. κατ' ὀλίγον προκαλεῖσθαι τοὺς ἀναφένγοντας εἰς ἀσφαλῆ καὶ ἐδραίαν μάχην. 5) Gr. νυνὶ δὲ ἀκρατῶς ἐπὶ τὴν νίκην ἐπειγόμενοι (Sl. tščjusja statt t'ščjaščesja) τῆς ἀσφαλείας ἡμελήσατε. 6) Gr. τὸ δ' ἀπερίσκεπτον ἐν πολέμῳ καὶ τῆς ὁρμῆς μαρινῶδες οὐ πρὸς Ῥωμαίων, add. οἱ πάντα ἐμπειρία καὶ τάξει κατορθοῦμεν, 7) Gr. ἀλλὰ βαρβαρικόν, (Sl. warsko statt war'warjsko) καὶ ᾧ μάλιστα Ἰουδαῖοι κρατοῦνται. 8) Gr. χορὴ τοίνυν ἐπὶ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν ἀναδραμεῖν 9) Gr. καὶ θυμοῦσθαι μᾶλλον ἢ προσαθυμεῖν τῷ παρ' ἀξίαν πταίσματι. 10) Gr. τὴν δ' ἀρίστην ἔκαστος ἐκ τῆς ἰδίας χειρὸς ἐπιζητεῖτω παραμυθίαν add. οὕτω γὰρ — ἀμυνεῖσθε. 11) Gr. πειράσσομαι δ' ἐγώ, καθύπερ νῦν, ἐπὶ πάσης μάχης προάγειν τε ὑμῶν εἰς τοὺς πολεμίους καὶ τελευταῖος ἀποχωρεῖν.“ 12) Gr. Ὁ μὲν οὖν τοιαῦτα λέγων τὴν στρατιὰν ἀνελάμβανε, 13) Gr. τοῖς δὲ Γαμαλεῦσιν πρὸς ὀλίγον μὲν θαρροῦσαι τῷ κατορθώματι παρ' ὅτι παραλόγως τε συμβάντι καὶ μεγάλως, 14) Gr. > weil sie — vertrieben hatten, doch s. Anm. 13, wo dasselbe ganz allgemein gesagt ist. 15) Gr. λογιζόμενοι δ' ὅστερον ἀφελῆσθαι σφᾶς αὐτοὺς καὶ δεξιᾶς ἐλπίδας LVRC: ἐλπίδα 16) Gr. τό τε μὴ δύνασθαι διαφεύγειν ἐντροῦντες,

eingetreten¹⁾, — trauerten sie sehr²⁾. (51) Und sie begannen die zerstörten Mauern aufzubauen, aber die stehenden zu erneuern³⁾.

(52) Die Römer aber, nachdem sie einen Tag geruht hatten, oegannen aufs neue den Wall zu bauen⁴⁾. Und da die Bürger das sahen, flohen viele aus der Stadt in die Schluchten und Höhlen⁵⁾. (53) Aber soviel von ihnen übrig geblieben war, die wurden vom Hunger entkräftet⁶⁾. Einzelne aber, welche sich zu schlagen vermochten, brachten alle Nahrung für sich zusammen⁷⁾.

(54—62 fehlen).

(63)⁸⁾ Am zweiundzwanzigsten Tage aber des Monats Hyperberetaios⁹⁾, welcher der Oktober ist¹⁰⁾, kamen drei Männer von der fünfzehnten Legion¹¹⁾ in der Nacht vor der Morgenröte und wälzten drei Steine aus dem grossen Turm heraus¹²⁾. (64) Die Wächter aber merkten (es) nicht, noch sahen sie es¹³⁾. Denn es war eine mondlose und stürmische und Gewitternacht¹⁴⁾. Und nachdem jene weggegangen waren¹⁵⁾, (65) stürzte der Turm plötzlich ein¹⁶⁾, und die Wächter aber mit ihm¹⁷⁾. Und die

1) Gr. ἤδη γὰρ ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, LVR: ἐπέλειπε doch Sl. ne dosta Aor.

2) Gr. δεινῶς ἠθύμουν add. καὶ ταῖς ψυχαῖς ἀναπεπτώκεσαν. οὐ μὴν εἰς τὸ δυνατὸν ἠμέλουν σωτηρίας, 3) Gr. ἀλλὰ καὶ τὰ παραρηχθέντα τοῦ τείχους οἱ γενναῖότατοι καὶ τὰ μένοντα περισχόντες add. ἐφύλασσον οἱ λοιποί. 4) Gr.

τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπιρωρνήντων (MVRC: ἐπιρωννήντων Lat: construentibus) τὰ χώματα καὶ πάλιν πειρωμένων προσβολῆς 5) Gr. οἱ πολλοὶ διεδί-

δρασκον ἐκ τῆς πόλεως κατὰ τε δυσβάτων φαράγγων, ἥπερ οὐκ ἔκειντο φυλακαί, καὶ διὰ τῶν ὑπονόμων 6) Gr. ὅσοι γε μὴν δέει τοῦ ληφθῆναι παρόντων, [ἐν] ἐνδείᾳ διεφθειρόντο „ἐν seclusit Dindorf cum cod. L. B.“ (Niese). 7) Gr.

πανταχόθεν γὰρ τροφὴ τοῖς μάχεσθαι δυναμένοις συνηθροβίζετο. Lat: solis — qui pugnare poterant. 8) Gr. add. τὸ μάχιμον δ' ἀντεῖχεν τῇ πολιορκίᾳ, 9) Gr. μέχοι δευτέρᾳ καὶ εἰκάδι μηνὸς Ὑπερβερεταίου Lat: octobris 10) Gr.

> welcher der Oktober ist, vgl. Anm. 9 Lat, obgleich es nach Niese der 9. November war. 11) Gr. τρεῖς τῶν ἀπὸ τοῦ πέμπτου καὶ δεκάτου τάγματος στρατιῶται . . . ὑποδύντες. Oben (13) werden die 5-te und 10-te Legion als

an der Belagerung beteiligt erwähnt, Lat nennt die fünfzehnte und fünfte. Sl.: die fünfzehnte (s. o.). Ebenso Cardwell. 12) Gr. περὶ τὴν ἐωθινὴν φυλακὴν (ὑποδύντες) τὸν προύχοντα κατὰ τούτους πύργον ὑπορύσσουσιν ἡσυχῇ . . . οἱ δὲ στρατιῶται φειδόμενοι τοῦ ψόφου καὶ πέντε τοὺς κραταιοτάτους ἐκκυλίσαντες λίθους (ὑποπηδῶσι) LVRE: ἐλθόντες δὲ (L: δ') οἱ Dindorf om. καὶ

erasum in Voss. (L. B.) 13) Gr. (in der Lücke von Anm. 12) τοῖς δ' ἐπὶ αὐτοῦ φύλαξιν οὐτε προσιόντων αἰσθησῆς, . . . οὐτε προσελθόντων ἐγένετο. 14) Gr. (in der Lücke von Anm. 13) νῦν γὰρ ἦν, ohne Näherbestimmungen. 15) Gr. ὑποπηδῶσι. Niese: ὑπεκπηδῶσι. 16) Gr. καταρρίπτετο δὲ ὁ πύργος ἐξαίφνης μετὰ μεγίστου ψόφου, M: καταρρίπτεται VRC: καταρρίπτεται fort. καταρρίπτεται (Niese). 17) Gr. καὶ συγκατακαρηνίζονται μὲν οἱ φύλακες αὐτῶ,

übrigen Leute flohen entsetzt¹⁾. (66) Und die Römer, die eingedrungen waren (?), erschlugen viele von ihnen²⁾. (67, 68) Joseph aber und Chares³⁾, da sie das Stürzen des Turmes sahen und das Fliehen der Ihrigen⁴⁾, wurden von Furcht erfüllt. Sie hauchten ihr Leben aus, indem die grosse Furcht zum Tode gediehen war⁵⁾. (69) Die Römer aber, an die frühere Niederlage gedenkend⁶⁾, vollzogen damals die Eroberung nicht⁷⁾.

(70) Aber als es Morgen geworden⁸⁾ und Titus herbeigekommen war⁹⁾, nahm er 200 Reiter mit sich¹⁰⁾ und 1000 Fuss-soldaten¹¹⁾ und zog in die Stadt heimlich hinein¹²⁾. (71) Und die Wachen, die es gemerkt hatten, ergriffen die Waffen¹³⁾. Und als alle seine Ankunft gesehen hatten¹⁴⁾, so viel (da) war von Schwachen¹⁵⁾, die liefen an den Rand des Berges, woselbst (sie) auch früher (waren), (mit sich) die Weiber und Kinder mit Geschrei ziehend¹⁶⁾; soviel aber (da) war von Kräftigen¹⁷⁾, (die) widersetzten sich dem Titus¹⁸⁾. (72) Und sie strebten, zum Berge zu laufen, aber Titus, der (ihnen) zuvorgekommen war,

1) Gr. *θορυβηθέντες δὲ* (C om.) *οἱ κατὰ τὰς ἄλλας φυλακὰς ἔφευγον*

2) Sl. *wlęż'se mnogo ot' nich' ubiśa*. Das ist aber angesichts der weiteren Erklärung unmöglich. Es ist wohl ein Missverständnis des Übersetzers oder eines Abschreibers anzunehmen. Es müsste etwa heissen: *wylęż'siich'* (oder *wylęż'sj*) *mного ubiśa* = töteten viele von den Herausgedrungenen. Gr. *καὶ πολλοὺς διεκπαίνειν τολμῶντας οἱ Ῥωμαῖοι διέφθειραν*, 3) Sl. *chari M: Χάρης, ης* ex corr. M ex *Χάριτος* corr. m. 2. L 4) Sl. *swoi* (die Ihrigen, nom.) statt *swoich'* (der Ihrigen). 5) Gr. fast völlig anders: *ἐν οἷς καὶ Ἰώσηπόν τις ὑπὲρ τὸ παρερρηγμένον τοῦ τεύχους ἐκδιδράσκοντα βαλὼν ἀναιρεῖ. τῶν δ' ἀνὰ τὴν πόλιν διασεισθέντων ὑπὸ τοῦ φόβου διαδρομή τε ἦν καὶ πτόα πολλή* add. *καθάπερ εἰσπεπαικῶτων πάντων τῶν πολεμίων. ἔνθα καὶ Χάρης κατακείμενος καὶ νοσηλευόμενος ἐκλείπει πολλοῦ δέοντος συνεργήσαντος εἰς θάνατον τῇ νόσῳ*.

6) Gr. *Ῥωμαῖοι γε μὴν μεμνημένοι τοῦ προτέρου πταίσματος* 7) Gr. *οὐκ εἰσέβαλλον* add. *ἕως τρίτῃ καὶ ἑκάδι τοῦ προεξημένου μηνός*. 8) Gr. > Aber als es Morgen geworden 9) Gr. *τίτος δέ, ἤδη γὰρ παρῶν*, Destinon streicht *δέ*, den Satz zum Vorhergehenden ziehend, also ähnlich wie Sl. Gr. add. *ὁργῇ τῆς πληγῆς ἦν παρ' αὐτὸν ἐπλήγησαν ἀπόντα Ῥωμαῖοι*, 10) Gr. *τῶν ἱππέων ἐπιλέξας διακοσίους*, 11) Gr. *πρὸς οἷς πεζοὺς*, PAMLVR: *πεζῶς*, „*excidit numerus peditum*“ Lat: *praeter pedites*, 12) Gr. *εἰσέρχεται* (PAMVRC add. *εἰς*) *τὴν πόλιν ἡσυχῇ*. 13) Gr. *καὶ παρελθόντος οἱ μὲν φύλακες αἰσθόμενοι μετὰ βοῆς ἐχώρουν ἐπὶ τὰ ὕπλα*, 14) Gr. *δήλης δὲ τῆς εἰσβολῆς ταχέως* (Lat. om) *καὶ τοῖς εἴσω γενομένης*, 15) Gr. *οἱ μὲν* 16) Gr. *ἀρπάζοντες τὰ τέκνα καὶ γυναῖκας ἐπισυρόμενοι πρὸς τὴν ἄκραν ἀνέφεν-γον μετὰ κωκυτοῦ καὶ βοῆς*, > woselbst auch früher, 17) Gr. *οἱ δὲ* 18) Gr. *τὸν τίτον ὑπαντιάζοντες ἀδιαλείπτως ἐπιπτον*

vertrat ihnen den Weg¹⁾. Deswegen auch fielen alle²⁾. Und überall war Geschrei und Gestöhn derer, die getötet wurden³⁾, und Blut, vom Berge (herab) fliessend, ertränkte die ganze Stadt⁴⁾.

(73) Und Vespasian, der die ganze Kriegsmacht herbeigeführt hatte, half ihm⁵⁾. (74) Es war aber die Spitze des Berges ganz steinern und sehr hoch⁶⁾ und rings um (sie) herum grosse Abgründe⁷⁾. (75) Und von oben her töteten die Juden sie durch Steine und Pfeile⁸⁾. (76) Und plötzlich erhob sich ein Sturm gegen sie und wandte das von ihnen Abgeschossene zurück⁹⁾. (77) Und der Staub¹⁰⁾ liess (sie) nicht durchsehen¹¹⁾, und vom Berge herab fegte er (der Wind) sie in die Abgründe¹²⁾. Und damals kam den Römern die göttliche Hilfe zur rechten Zeit¹³⁾. (78) Und sie erstiegen den Berg¹⁴⁾. Und gedenkend an das, was sie (jene) ihnen vorher zugefügt¹⁵⁾, (79) gingen viele andere nicht zu ihm, — es umging sie (?)¹⁶⁾, Frauen und Kinder warfen sie in die Abgründe¹⁷⁾. (80) Und es waren

- 1) Gr. ὅσοι δὲ ἀπεκωλύθησαν ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀναδραμεῖν 2) Gr. ἐπ' ἀμνηστίας εἰς τὰς τῶν Ῥωμαίων φρουράς ἐξέπιπτον. 3) Gr. ἄπειρος δ' ἦν πανταχοῦ φονευομένων ὁ στόνος, 4) Gr. καὶ τὸ αἷμα πᾶσαν ἐπέκλυζε τὴν πόλιν κατὰ προαοὺς χεόμενον. 5) Gr. πρὸς δὲ τοὺς ἀναφεύγοντας εἰς τὴν ἄκραν ἐπεβοήθει Οὐδеспасиανὸς πᾶσαν εἰσαγαγὼν τὴν δύναμιν. 6) Sl. eig. es war auf der Spitze des Berges alles steinern und sehr hoch Gr. ἦν δ' ἡ τε κορυφὴ πάντοθεν πετρώδης καὶ δύοβατος, εἰς ἄπειρον ὕψος ἐπηρμένη, 7) Gr. sehr verdorben: καὶ πανταχόθεν τοῦ βάθους κατέγεμεν περιειλημμένη κορημνοῖς κατέτεμνόν τε. P in marg. καὶ πάντοθεν ὑποπλήθους περιειλημμένη κορημνοῖς⁹ M in marg. καὶ πανταχό ὑπὸ πλήθους περιειλημμένη κορημνῶν L: πλήθους Lat: et undique circum hostium multitudinem praeceps. — κατέγεμεν „spurium censet Cardwell“. L: κατέτεμνον δὲ „haec quoque corrupta“. 8) Gr. ἐνταῦθα τοὺς προσβαίνοντας οἱ Ἰουδαῖοι τοῖς τε ἄλλοις βέλεσι καὶ πέτραις (PAMLVR: πέτραις) κατακνινδοῦντες ἐκάκουν add. αὐτοὶ δὲ οἱ ὕψος ἦσαν δυσέφικτοι βέλει. 9) Gr. γίνεται δὲ πρὸς ἀπώλειαν αὐτῶν ἀντικρὺς θύελλα δαιμόνιος, (add. ἡ τὰ μὲν Ῥωμαίων ἔφερον εἰς αὐτοὺς βέλη,) τὰ δὲ αὐτῶν ἀνέστρεφεν καὶ πλάγια παρέρρεεν. 10) Sl. völlig verdorben: die Worte wysę jich synaże sind gänzlich unverständlich. Vielleicht kann man lesen: wyše (oder wyšii) und es würde zu übersetzen sein: höher als ihr Turm. 11) Gr. (οὕτε) . . . (διὰ τὴν βίαν) ἐδύναντο (τοῦ πνεύματος) . . . , οὕτε τοὺς προσβαίνοντας καθορᾶν. 12) Gr. οὕτε δὲ τοῖς ὑποκορήμνοις ἐφίστασθαι διὰ τὴν βίαν (ἐδύναντο) τοῦ πνεύματος μηδὲν ἐδραῖον ἔχοντες. Im Sl. scheint der „Wind“ zu fehlen. 13) Gr. > Und damals kam — Zeit. 14) Gr. ἐπαναβαίνουσι δὲ Ῥωμαῖοι, add. καὶ περισχόντες — προύσχοντας 15) Gr. ἐτόνον δὲ τὸν θυμὸν αὐτοῖς ἐπὶ πάντας ἡ μνήμη τῶν ἐπὶ τῆς πρώτης εἰσβολῆς ἀπολώλιτων. 16) Sl. gänzlich verdorben und unverständlich. 17) Gr. ἀπογινώσκοντες δὲ τὴν σωτηρίαν πανταχόθεν οἱ πολλοὶ περισχόμενοι τέχνα καὶ γυναικάς αὐτοὺς τε κατεκορήμνιζον εἰς

4000 Getötete ¹⁾, aber 30 warfen sich in die Abgründe ²⁾. (81) Es entrannen nur zwei Frauen ³⁾, welche des Philippus Schwestertöchter waren ⁴⁾. Aber dieser Philippus war ein Feldherr des Agrippa ⁵⁾. (82 fehlt, 83) Gamala aber ward also genommen am 23. Tage des Monats Hyperberetaios ⁶⁾.

Cap. II.

(84) Einzig aber Gischala war uneingenommen geblieben unter den Galilaeischen Städten ⁷⁾. Die Volksmasse aber war friedlich und unterwürfig gesinnt ⁸⁾. Denn alle (?) waren Ackerbauer und solche, die auf die Frucht der Erde hoffen ⁹⁾. Viele aber auch von den Aufrührern kamen zu ihnen ¹⁰⁾. (85) Es führte sie aber zum Streit (?) ¹¹⁾ Philippus an, der Sohn des Johannes ¹²⁾, ein gauklerischer Mann und von schlechtem Charakter ¹³⁾ und der da nach Erhöhung strebte ¹⁴⁾ und nach Krieg dürstete ¹⁵⁾, damit er über alle herrschen möchte ¹⁶⁾. (86 fehlt, 87) Vespasian aber

τὴν φάραγγα add. *βαθυτάτη δ' αὕτη κατὰ τὴν ἄκραν ὑπορῶοντο. συνέβη δὲ — φανῆναι*

1) Gr. *τετρακισχίλιοι μὲν γε ὑπὸ τούτων ἐσφάγησαν*, 2) Gr. *οἱ δὲ ῥίψαντες ἑαυτοὺς ὑπὲρ πεντακισχιλίων ἐβρέθησαν*. Die Zahl .1. im Sl. wird wohl auf einem Versehen beruhen.

3) Gr. *διεσώθη δὲ πλὴν δύο γυναικῶν οὐδεὶς*

4) Gr. *τῆς Φιλίππου δὲ ἦσαν ἀδελφῆς θυγατέρες αὐταί*, 5) Gr. *αὐτὸς δὲ ὁ Φίλιππος Ἰαζίμου τινὸς ἀνδρὸς ἐπισήμου*, (ML add. *ἦν*), *τετραρχήσαντος* (MVRG: *στραταρχήσαντος*) *Ἀγρίππας τῷ βασιλεῖ*. I. II, 421, 556 wird Philippus selbst, nicht sein Vater, als Feldherr des Agrippa bezeichnet; als *στρατηγός* oder als *στρατοπεδάρχης*, vgl. auch Antiqu. XVII, 30. Vita 46: *ἐπαρχος*. Genaueres über ihn Vita 177 sqq. 407 sqq. (an letzterer Stelle wieder *στρατοπεδάρχης* genannt). Gr. add. *διεσώθησαν* (82) — *ἀπὸ τῆς ἄκρας*.

6) Gr. *Γάμαλα μὲν οὕτως ἑάλω τρίτῃ καὶ εἰκάδι μηνὸς Ὑπερβερεταίου* (Lat: octobris) add. *τῆς ἀποστάσεως ἀρξαμένης Γορπικίου μηνὸς τετάρτῃ καὶ εἰκάδι*. Sl. hier: gamala.

7) Gr. *Μόνη δὲ Γίσχала πόλιν τῆς Γαλιλαίας ἀχείρωτος κατελείπετο*,

8) Gr. *τοῦ μὲν πλήθους εἰρηρικὰ φρονοῦντος*,

9) Gr. *καὶ γὰρ ἦσαν τὸ πλεον γεωργοὶ καὶ ταῖς ἀπὸ τῶν καρπῶν ἐλπίσιν αἰεὶ προσανέχοντες*, Sl. wsjako (jedes) statt wjsi (alle) oder wjsja, wjsje (alles). [wsjsjako kann übrigens auch omnino bedeuten.]

10) Gr. *παρεισεφθαρμένον δ' αὐτοῖς οὐκ ὀλίγον ληστρικὸν τάγματος*, add. *ὃ τινες καὶ τοῦ πολιτικοῦ συνερόσων*.

11) Sl. razdračenije, vielleicht für razdraženije = Erregung, Streit.

12) Gr. *ἐνῆγε δὲ τούτους εἰς τὴν ἀπόστασιν καὶ συνεκρότει Αἰλὸν τινὸς υἱὸς Ἰωάννης* (VR: *Αἰλόν* C: *Λεβίον* Lat: Levi Heg: Levis), Sl. wohl nur Abschreiberversehen, da derselbe Mann nachher Johannes genannt wird.

13) Gr. *γόης ἀνὴρ καὶ ποικιλώτατος τὸ ἦθος*,

14) Gr. *πρόχειρος μὲν ἐλπίσαι μεγάλα* (Sl. chotja weličania), add. *δαινός δὲ τῶν ἐλπισθέντων περιγενέσθαι*.

15) Gr. *παντὶ τε ὧν δηλὸς ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον*

16) Gr. *εἰς δυναστείας ἐπίθειν*. add. *ὑπὸ τούτῳ* — (86) *ἐξεδέχeto*.

sandte gegen sie den Titus mit 1000 Reitern¹⁾. Die zehnte Legion aber ging nach Scythopolis²⁾. (88) Er selbst aber ging mit den zwei übrigen Legionen nach Caesarea³⁾ und gewährte ihnen Ruhe von der häufigen Arbeit⁴⁾ und Nahrung für sich⁵⁾ und die Rosse⁶⁾, damit sie, nachdem sie sich ausgeruht, sich auch gegen Jerusalem bereiten möchten⁷⁾.

(89) Denn er erkannte, dass dort grosse Mühe sein werde⁸⁾, weil das die Königsstadt⁹⁾ der Juden sei¹⁰⁾, und alle, die aus dem Kampfe entflohen waren, dorthin Zuflucht zu nehmen pflegten¹¹⁾, (90) und (weil) seine Lage von Natur fest sei¹²⁾. Die Mauerbauten legten ihm grosse Sorge auf¹³⁾. Die Kraft aber der Männer und des Übermuts und die Mannhaftigkeit hielt er für unüberwindlich¹⁴⁾. (91) Und deshalb auch liess er seine Truppen ausruhen wie Wettkämpfer¹⁵⁾.

(92) Da aber Titus sich Gischala genähert hatte¹⁶⁾, wäre es ihm möglich gewesen, plötzlich in die Stadt hineinzureiten¹⁷⁾, aber er erbarmte sich der Bürger, damit die Truppen nicht die Unschuldigen mit den Schuldigen verderben möchten¹⁸⁾. (93) Und er stellte sich vor der Stadt auf¹⁹⁾ und sprach zu ihnen²⁰⁾: „Ich

- 1) Gr. Οὐδεσπασιανὸς δὲ ἐπὶ μὲν τούτους Τίτον ἐκπέμπει σὺν χιλίοις ἱππεύσιν, 2) Gr. τὸ δέκατον δὲ τάγμα ἀπαίρει εἰς Σκυθόπολιν. 3) Gr. αὐτὸς δὲ σὺν δυοῖ τοῖς λοιποῖς ἐπανήλθεν εἰς Καισάρειαν, 4) Gr. τοῦ τε συνεχοῦς καμάτων διδοῦς ἀνάπαυσιν αὐτοῖς 5) Gr. καὶ δι' εὐθνηρίαν τῶν πόλεων (A: ἐπιτηδείων) 6) Gr. > und die Rosse, 7) Gr. τὰ τε σώματα καὶ τὸ πρόθυμον ὑποθρέψειν οἰόμενος ἐπὶ τοὺς μέλλοντας ἀγῶνας· 8) Gr. οὐ γὰρ ὀλίγον αὐτῷ πόνον ἔωρα περὶ τοῖς Ἱεροσολύμοις λειπόμενον, 9) Sl. cěsarjstwo eig. Königreich 10) Gr. ἅτε δὴ βασιλεῖον μὲν οὖσης τῆς πόλεως add. καὶ προανεχοῦσης ὅλον τοῦ ἔθνους, 11) Gr. συρρεόντων δὲ εἰς αὐτὴν τῶν ἐκ τοῦ πολέμου διαδιδρασκόντων. 12) Gr. τό γε μὴν φύσει τε (Bekker, om. codd.) ὀχυρόν αὐτῆς Könnte auch im Sl. zum Folgenden gehören. 13) Gr. καὶ διὰ κατασκευὴν τειχῶν ἀγωνίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐνεποίει 14) Gr. τὰ δὲ φρονήματα τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰς τόλμας δυσμεταχειρίστους καὶ διχα τειχῶν ἐπελάμβανεν. 15) Gr. διὸ δὴ τοὺς στρατιώτας λαθάρπεο ἀθλητὰς προήσκει τῶν ἀγώνων. L: ἀσκητὰς (Sl. strastotr'peč). Cod. Acad. am Rande rot: von Gischala der Stadt. 16) Gr. Τίτῳ δὲ προσιππασμένῳ τοῖς Γισχάλοις Sl. k' gischalu 17) Gr. εὐπετὲς μὲν ἦν ἐξ ἐφόδου τὴν πόλιν ἐλεῖν, (Sl. wyjěchati, eig. hinausreiten, wohl für w'jěchati,) add. εἰδὼς δὲ . . . διαφθαρησόμενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν . . . ἤδη φόνων 18) Gr. καὶ δι' οἷκτον τὸ πλεον ἀκρίτως συναπολλύμενον τοῖς αἰτίοις, (M add. τὸ μὴ αἴτιον) add. ἐβούλετο μάλλον ὁμολογίαις παραστήσασθαι τὴν πόλιν. καὶ δι' τοῦ τείχους — τάγματος, 19) Gr. > Und er stellte sich vor der Stadt auf 20) Gr. . . . ἔφη . . . indirekte

Rede einleitend. Sl. glā̇ (= Stimme) statt glā (= er sprach)

wundere mich über euch, auf wen hoffend ihr euch nicht unterwerft? Ihr seht alle Städte, dass sie unter den römischen Waffen sind ¹⁾, (94) und diejenigen geschleift, welche Krieg begannen ²⁾, aber welche sich in Frieden unter die römische Rechte gebeugt haben, die leben, und (zwar) in Sicherheit, sich freuend und (zwar) mit ihrem Vermögen ³⁾. Und jetzt haben sie nicht eurer Bosheit gedacht ⁴⁾. (95) Denn wenn jemand von den Geknechteten, Freiheit wollend, sich gegen die Herrschenden auflehnt, aber darnach bereut und um Verzeihung bittet, so geziemt es nicht, der früheren Versündigung zu gedenken ⁵⁾. (96) Wenn sie aber sich nicht den menschenfreundlichen Worten ⁶⁾ unterwerfen, so erfahren sie gegen sich die Waffen ohne Erbarmen ⁷⁾ und werden (die), auf die sie gehofft haben, ihre Mauern, zerstört durch die römischen Kriegsgeräte erblicken“ ⁸⁾.

(97) Auf diese Worte zu antworten erlaubten die Räuber den Bürgern nicht, noch auf die Zinnen zu steigen ⁹⁾, noch in die Tore zu treten ¹⁰⁾. (98) Johannes aber antwortete ¹¹⁾: „Selbst liebe ich deine Einladung ¹²⁾ und ich werde alle diese zwingen, dass sie sich dir unterwerfen ¹³⁾. (99) Aber dieser Tag ist der Sabbath und ich bitte dich: gewähre uns, ihn rein zu bewahren nach dem jüdischen Gesetz ¹⁴⁾. Wie es nämlich schändlich ist,

1) Gr. θανάμζειν (ἐφη) πρὸς αὐτούς, τίνι πεποιθότες πάσης ἐαλωκνίας πόλεως μόνον τὰ Ῥωμαίων ὅπλα μένουσιν, (ἐωρακότες ...)

2) Gr. ἐωρακότες μὲν ὀχρωτέρας πολλῶν πόλεις ἐπὶ μίαν προσβολὴν κατεστραμμένας,

3) Gr. ἐν ἀσφαλείᾳ δὲ τῶν ἰδίων κτημάτων ἀπολαύοντας ὅσοι ταῖς Ῥωμαίων δεξιαῖς ἐπίστευσαν,

4) Gr. ἄς καὶ νῦν προτείνειν αὐτοῖς μηδὲν μνησικακῶν τῆς ἀνθαδείας. Sl. eig. gedachte er nicht (ne w'spominaše) vielleicht statt: haben sie nicht gedacht (ne w'spominašja).

5) Gr. εἶναι γὰρ συγγνωστὸν ἐλευθερίας ἐλπίδα,

6) Gr. μηκέτι μέντοι τὴν ἐν τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιμονήν· εἰ γὰρ οὐ πεισθήσονται λόγοις φιланθρώποις καὶ δεξιαῖς πίστεως,

7) Gr. πειράσειν αὐτοὺς (Sl. iskučajutsja) ἀφειδῇ τὰ ὅπλα,

8) Gr. καὶ ὅσον οὐδέπω γνωσθήσεσθαι (AM: γνώσεσθαι Niese nimmt vor γνώσεσθαι eine Lücke an) πιεζόμενον (L¹: παίζόμενον, Lat: ludum fore

Hudson: παιδιὰν ἐσόμενον) τοῖς Ῥωμαίων μηχανήμασιν τὸ τεῖχος, ᾧ πεποιθότες add. ἐπιδείκνυνται μόνον Γαλιλαίων, ὅτι εἰσὶν ἀνθάδεις αἰχμάλωτοι.

9) Gr. Πρὸς ταῦτα τῶν μὲν δημοτικῶν οὐ μόνον οὐκ ἀποκρίνεσθαι τινι μετῆν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβῆναι προδιείληπτο γὰρ ἅπαν τοῖς ληστρικοῖς,

10) Gr. καὶ φύλακες τῶν πυλῶν ἦσαν, ὥς μή τινες ἢ προέλθοιεν (VRC: προσέλθοιεν M: παρέλθοιεν) add. ἐπὶ τὰς σπονδὰς ἢ δέξαιντό τινες τῶν ἱππέων εἰς τὴν πόλιν·

11) Gr. ὁ δ' Ἰωάννης ... ἐφη ... das Folgende wird wiederum in indirekter Rede wiedergegeben.

12) Gr. αὐτὸς τε ἀγαπᾷν (ἐφη) τὰς προσκλήσεις

13) Gr. καὶ τοὺς ἀπειθοῦντας ἢ πείσειν ἢ συναναγκάσειν

14) Gr. δεῖν μέντοι τὴν ἡμέραν αὐτὸν ἐκείνην, ἐβδομὰς γὰρ ἦν, χαρίσασθαι τῷ Ἰουδαίων νόμῳ,

jetzt die Waffen zu erheben, also erscheint es uns schändlich, auch über den Frieden zu reden¹⁾. (100 fehlt, 101) Für dich aber ist kein Schade von der Verzögerung²⁾. Denn was können wir in einer Nacht vollbringen³⁾? (102) Für uns aber ist es ein grosser Nutzen, wenn wir nicht väterliches Gesetz und Brauch übertreten⁴⁾. Es geziemt dir aber, der du den Frieden uns schenkst und uns rettetest, die Verzweifelten, auch unser Gesetz rein zu bewahren⁵⁾.

(103) Durch diese Rede suchte er den Titus zu überlisten⁶⁾, da er nicht den Sabbath im Auge hatte⁷⁾, sondern für seine Errettung sorgte⁸⁾. Denn er fürchtete sich⁹⁾, mit der Stadt zusammen genommen zu werden¹⁰⁾, und vertraute auf die Nacht und auf die Flucht¹¹⁾. (104) Es war aber ein Werk Gottes, dass er den Johannes für den Untergang Jerusalems errettete¹²⁾. Denn Titus, der damals seiner Rede Glauben schenkte¹³⁾, gab ihnen Zeit zur Beratung¹⁴⁾ und zog sich fern von der Stadt zurück¹⁵⁾. (105 fehlt, 106) Als aber Johannes in der Nacht sich überzeugt hatte, dass keine Posten im Umkreis der Stadt seien¹⁶⁾, so nahm er seine Bewaffneten¹⁷⁾ und andere¹⁸⁾ mitsamt seiner Familie¹⁹⁾ und floh nach Jerusalem²⁰⁾.

1) Gr. καθ' ἣν ὥσπερ ὅπλα κινεῖν αὐτοῖς, οὕτω καὶ τὸ συντίθεσθαι περὶ εἰρήνης ἀθέμιτον. add. οὐκ ἀγνοεῖν (100) — βιασάμενον. 2) Gr. φέρειν δ' ἐκείνῳ μὲν οὐδεμίαν βλάβην τὰ τῆς ὑπερθέσεως. 3) Gr. τί γὰρ ἂν τις ἐν νυκτὶ βουλευέσαιο δρασμοῦ („spurium putat Destinon“) πλέον ἐξὸν περιστρατοπεδεύσαντα παραφυλάξαι; 4) Gr. μέγα δὲ κέρδος αὐτοῖς τὸ μηδὲν παραβῆναι τῶν πατρῶν ἐθῶν. ed. pr.: νόμων. 5) Gr. πρόπει (Lat.: decere Dindorf: πρόπειν) δὲ τῷ παρὰ προσδοκίαν εἰρήνην χαρίζομένῳ τοῖς σωζομένοις τηρεῖν καὶ τοὺς νόμους. Die direkte Rede ist in diesem letzten Satze, wie es scheint, doch erhalten geblieben. 6) Gr. τοιοῦτοις ἐσοφίζετο τὸν Τίτον, 7) [Sl. eig. beobachtete,] Gr. οὐ τοσοῦτον τῆς ἐβδομάδος στοχαζόμενος, 8) Gr. ὕσον τῆς αὐτοῦ σωτηρίας. 9) Gr. ἐδεδοίκει δὲ R: γὰρ i. ras. Lat: enim 10) Gr. ἐγκαταληφθῆναι παραχρημα τῆς πόλεως ἀλούσης PA¹LV²: ἐγκαταλειφθῆναι Lat: ne — solus destitueretur 11) Gr. ἐν νυκτὶ καὶ φνγῇ τὰς ἐλπίδας ἔχων τοῦ βίου. 12) Gr. Θεοῦ δ' ἦν ἔργον ἄρα τοῦ σώζοντος (VRC: σώσαντος) τὸν Ἰωάννην ἐπὶ τὸν τῶν Ἱεροσολύμων ὄλεθρον 13) Gr. τὸ μὴ μόνον πεισθῆναι Τίτον τῇ σκήψει τῆς ὑπερθέσεως, 14) Gr. > gab ihnen Zeit zur Beratung 15) Gr. ἀλλὰ καὶ τῆς πόλεως πορρωτέρω στρατοπεδεύσασθαι (V: στρατοπεδεύσας) add. πρὸς Κεδασοῖς — (105) ἐφόδια. 16) Gr. Νυκτὸς δ' ὁ Ἰωάννης ὡς οὐδεμίαν περὶ τῇ πόλει Ῥωμαίων ἑώρα φυλακὴν, add. τὸν καιρὸν ἀρπασάμενος 17) Gr. οὐ μόνον τοὺς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας . . . ἀναλαβὼν 18) Gr. (in der Lücke vor Anm. 17) ἀλλὰ καὶ τῶν ἀργότερων συγγόνς 19) ἅμα ταῖς γεναῖς (ἀναλαβὼν) Sl. s. rodom' swoim', könnte zur Not auch heissen: mit ihrer Familie 20) Gr. ἐπὶ Ἱεροσολύμων ἔφηνε.

(112) Titus aber kam, als es Morgen geworden war, zu den Mauern gemäss der vorher getroffenen Vereinbarung¹⁾. (113) Und es öffneten ihm die Volksmassen das Tor²⁾ und empfingen ihn mit Lobpreisungen³⁾, als Wohltäter und als den, der die Stadt vom Tode befreit hatte⁴⁾. (114) Und sie erzählten ihm von des Johannes Flucht⁵⁾ und baten ihn, dass er sie verschonen möge⁶⁾ und die Aufrührer aufspüren und sie strafen möge⁷⁾. (115) Und dieser sandte Reiter hinter Johannes her⁸⁾. Und sie ereilten sie nicht⁹⁾, sondern die mit ihm geflohen waren¹⁰⁾. (107—111) Da sie die Kraft verloren hatten, so waren sie hinten stehen geblieben¹¹⁾. (115) Und als sie sie erreicht hatten¹²⁾, erschlugen sie 6000¹³⁾, aber 3000 Weiber und Kinder führten sie zurück, nahmen sie gefangen¹⁴⁾.

(116) Titus aber ward ärgerlich, weil er nicht alsbald Rache an Johannes genommen hatte wegen seines Betruges¹⁵⁾. Aber es ward seine Erbitterung gestillt durch die Menge der Gefangenen und Getöteten¹⁶⁾.

Und nachdem er in die Stadt hineingekommen war¹⁷⁾, (117) befahl er eine Ecke der Mauer niederzureissen, zum Zeichen der Einnahme¹⁸⁾. Die Aufrührer aber bändigte er mehr durch Drohung als durch Strafen¹⁹⁾, (119) wissend, dass, wenn er an-

- 1) Gr. *Τίτος δὲ μεθ' ἡμέραν ἐπὶ τὰς συνθήκας πρὸς τὸ τεῖχος παρῆν*. C: *παρῆν πρὸς τὸ τεῖχος*. Reihenfolge wie beim Sl. 2) Gr. *ἀνοίγει δ' αὐτῷ τὰς πύλας ὁ δῆμος* (Sl. *narodi*), 3) Gr. *καὶ* (add. *μετὰ τῶν γενεῶν*) *προελθόντες ἀνευφήμουν* 4) Gr. *ὡς εὐεργέτην* (Sl. *bĭgodatelnika*) *καὶ φρουρὰς ἐλευθερώσαντα τὴν πόλιν* 5) Gr. *ἐδήλουν γὰρ ἕνα τὴν τοῦ Ἰωάννου φεγγήν* 6) Gr. *καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τε αὐτῶν* 7) Gr. *καὶ παρελθόντα τοὺς ἐπολειπομένους τῶν νεωτεριζόντων κολάσαι*. 8) Gr. *ὁ δὲ* (add. *τὰς τοῦ δήμου ἐν δευτέρῳ θέμερος*) *μοῖραν ἔπεμπε* (L.: *ἐπέπεμπε*) *τῶν ἰππέων Ἰωάννην διώξουσιν*, 9) Gr. *οἱ τὸν μὲν οὐ καταλαμβάνουσιν*, add. *ἔφθη γὰρ εἰς Ἱεροσόλυμα διαφυγόν*, 10) Gr. *τῶν δὲ συναπαράντων* 11) Diesem Satze im Sl. entspricht beim Gr. das von 107—111 Erzählte. 12) Gr. > Und als sie sie erreicht hatten, 13) Gr. *ἀποκτείνουσι μὲν εἰς ἑξακισχιλίους*, 14) Gr. *γύναια δὲ καὶ παῖδια τρισχιλίων ὀλίγον ἀποδόντα περιελάσαντες ἀνήγαγον*. L¹: *ἀπήγαγον*. C: *ἐπανήγαγον*. 15) Gr. *ὁ δὲ Τίτος ἤχθετο μὲν ἐπὶ τῷ μὴ παραχοῆμα τιμωρῆσθαι τὸν Ἰωάννην τῆς ἀπάτης*, 16) [Im Sl. *mnō-zestwo*, wohl für *mnōžjstwowj*] Gr. *ἱκανὸν δὲ ἀστοχῆσαντι τῷ θυμῷ παραμύθιον ἔχων τὸ πλῆθος τῶν αἰχμαλώτων καὶ τοὺς διεφθαρμένους* 17) Gr. *εἰσῆγει τε* (add. *ἀνευφημούμενος*) *εἰς τὴν πόλιν*, 18) Gr. *καὶ τοῖς στρατιώταις ὀλίγον τοῦ τεύχους παρασπάσαι* (L.: *κατασπάσαι*) *κελεύσας νόμῳ καταλήψεως* 19) Gr. *ἀπειλαῖς μᾶλλον ἢ κολάσει* (C: *κολάσει*) *τοὺς ταράσσοντας τὴν πόλιν ἀνέστελλε*.

fangen würde, die Schuldigen zu strafen, diese wiederum auf Unschuldige die Schuld wälzen würden aus Furcht und Hass¹⁾. (119 fehlt, 120) Und er liess der Stadt eine Besatzung zurück²⁾, damit sowohl die Aufrührer sich fürchten als auch die Friedfertigen sich stärken möchten³⁾.

Ganz Galilaea aber war also eingenommen worden⁴⁾ unter vieler Mühe und grossem Schweiss⁵⁾.

Cap. III.

(121) In Jerusalem aber⁶⁾ strömte, als die Ankunft des Johannes geschah⁷⁾, die ganze Volksmenge zu ihm heraus⁸⁾. Und nachdem sie ihn umringt hatten zu tausend Zehntausenden⁹⁾, fragten sie (ihn) in betreff der auswärtigen Kämpfe¹⁰⁾. (122) Jene aber, mühsam vom schnellen Laufen atmend, zeigten eben damit ihre Bedrängnis und Not¹¹⁾. Aber dennoch, inmitten der Not seiend, taten sie stolz¹²⁾, sprechend¹³⁾: „Nicht vor den Römern fliehend sind wir gekommen, sondern darnach dürstend, uns mit ihnen an einem festen Orte zu schlagen¹⁴⁾. (123) Denn unvernünftig und Fruchtloses tuend sind diejenigen, welche über die Kraft sich mühen rings um Gischal und andere gerin-

1) Gr. πολλοὺς γὰρ ἂν (VRC: δ' ἂν) καὶ διὰ τὰ οἰκεῖα μίση καὶ διαφορὰς ἰδίας ἐνδείξασθαι τοὺς ἀναιτίους, εἰ διακρίνοι τοὺς τιμωρίας ἀξίους (add. ἄμεινον δ' εἶναι μετέωρον) ἐν φόβῳ (add. τὸν αἴτιον — (119) τιμωρίαν εἶναι).
 2) Gr. φρουρὰ μέντοι (L: μὲν οὖν V: δὲ Lat: tamen) τὴν πόλιν ἡσφαλίσατο,
 3) Gr. δι' ἧς τοὺς τε (L om.) νεωτερίζοντας (L: νεωτερίζαντας) ἐφῆξεν καὶ τοὺς εἰρηνικὰ φρονούντας θαρραλεωτέρους καταλείπειν ἐμελλεν. 4) Gr. Γαλιλαία μὲν οὖν (AMLVRC om.) οὕτως ἐάλω πᾶσα, 5) Gr. πολλοῖς ἰδρῶσι προγυμνάσασα Ῥωμαίους add. ἐπὶ τὰ Ἱεροσόλυμα. Doch vgl. den Anfang von Cap. III beim Sl., wo die Worte „in Jerusalem“ die Erzählung von der Ankunft Johannes in Jerusalem einleiten. Im Gr. fehlt dort merkwürdigerweise eine Ortsbestimmung. Auch bei Dindorf sind die Worte „in Jerusalem“ zum Folgenden gezogen, ohne dass sich erkennen liesse, wie die Handschriften lesen. Dindorf LVRLat: ἐπὶ δὲ C: ἐπειδὴ δὲ, 6) Gr. vgl. Anm. 5.
 7) Gr. Πρὸς δὲ (LVRC Lat om.) τὴν εἴσοδον τοῦ Ἰωάννου 8) Gr. ὁ πᾶς δῆμος ἐξεκέρχτο, 9) Gr. καὶ περὶ ἕκαστον τῶν συμπεφευγόντων μυρίου ὕμλου συνηθροισμένοι 10) Gr. τὰς ἔξωθεν συμφορὰς (Sl. strasti sing. statt strastjch' plur.) ἀνεπυνθάνοντο. 11) Gr. τῶν δὲ τὸ μὲν ἄσθμα θερμοὺν ἔτι κοπτόμενον ἐδήλου τὴν ἀνάγκην, 12) Gr. ἡλαζονεύοντο δὲ καὶ κακοῖς, 13) Gr. . . . φάσκοντες, wieder indirekte Rede. 14) Gr. οὐ πεφευγῆναι Ῥωμαίους (φάσκοντες), ἀλλ' ἤκειν πολεμήσοντες (L¹: πολεμήσοντας) αὐτοὺς ἐξ ἀσφαλοῦς

gere Städte¹⁾. Es geziemt aber uns, die Waffen und jegliche Ausrüstung für den Schutz der Metropole zu bewahren²⁾.“

(124) Und durch diese Rede kamen viele zum Verständnis in betreff der Einnahme der Stadt und in betreff der Ankömm-linge, dass sie nicht gekommen seien, sondern Zuflucht gesucht hätten³⁾. (125) Und unaussprechliche Niedergeschlagenheit ergriff die ganze Volksmenge⁴⁾. Und sie erwarteten (?) grosse Zeichen für ihre Unterwerfung⁵⁾. (126) Johannes aber schämte sich nicht zu lügen⁶⁾, und bei allen umhergehend erregte er sie, die Volksmenge (?)⁷⁾. Und er befahl ihnen, sich zu stärken⁸⁾, indem er die römische Kriegsmacht für nichts ausgab⁹⁾, aber die Seinen pries¹⁰⁾. (127) Und mit dieser Rede verführte er die Unwissenden und Unerfahrenen¹¹⁾, indem er sprach¹²⁾, dass auch, wenn auch Flügel bei den Römern wachsen werden, sie nicht die Mauern von Jerusalem würden überfliegen können¹³⁾. Jene¹⁴⁾ aber hätten ihre Kriegsmacht bis zu Ende verbraucht¹⁵⁾ und die mauerbrechenden Geräte zerbrochen¹⁶⁾, indem sie sich um die Einnahme der galilaeischen Städte mühten¹⁷⁾, der geringsten und schwachen¹⁸⁾. (128) Da aber die Volksmassen (das) gehört hatten, (so) schlossen sich viele von den Jünglingen an sie¹⁹⁾

1) Gr. ἀλογίστων γὰρ εἶναι καὶ ἀγρήστων παραβόλως προκινδυνεύειν περὶ

Γίσχала (Sl. okrt' gischala) καὶ πολίχνας ἀσθενεῖς, 2) Gr. δέον τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἀκμὰς (VRC: αἰχμὰς, Lat: vigorem Sl. i wsju pristroju) ταμιεύεσθαι τῇ μητροπόλει καὶ συμφυλάσσειν. 3) Gr. ἐνθα δὲ παρεδήλουν τὴν ἄλωσιν τῶν

Γισχάλων, καὶ τὴν λεγομένην εὐσχημόνως ὑποχώρησιν αὐτῶν (Sl. o prišjstwenich' statt prišjstwenicěch' = in betreff der Ankömm-linge) οἱ πολλοὶ δρασμὸν ἐνε-νόουν. add. ὡς μέντοι τὰ περὶ τοὺς αἰχμαλωτισθέντας ἠκούσθη, 4) Gr.

σύγχυσις οὐ μετρία κατέσχε τὸν δῆμον, 5) Gr. καὶ μεγάλα τῆς ἑαυτῶν (AM¹VR: αὐτῶν) ἁλώσεως συνελογίζοντο (L: ἐλογίζοντο Sl. čaachu) τὰ τεκμήρια.

6) Gr. Ἰωάννης δ' ἐπὶ μὲν τοῖς καταληφθεῖσιν ἦττον ἠρυνθρία, 7) Sl. narod' wohl fälschlich für na ratj (zum Kriege) Gr. περιῶν δ' ἐκάστους ἐπὶ τὸν πό-

λεμον ἐνήγεν 8) Gr. ταῖς ἐλλείψιν, 9) Gr. τὰ μὲν Ῥωμαίων ἀσθενῆ

κατασκευάζων, 10) Gr. τὴν δ' οἰκείαν δύναμιν ἐξαίρων, 11) Gr. καὶ

κατερωνεύμενος τῆς τῶν ἀπειρῶν ἀγνοίας, 12) Gr. > indem er sprach,

— Es ist aber im Sl. nicht zu erkennen, ob die folgende Rede direkt oder indirekt wiedergegeben ist. 13) Gr. ὡς οὐδ' ἂν περὶ λαβόντες ὑπερβαῖεν

ποτε Ῥωμαῖοι τὸ Ἱεροσολύμων τείχος 14) Sl. ni (auch nicht) für oni (jene)

15) Gr. οἱ (περὶ ταῖς Γαλιλαίων κώμαις) κακοπαθοῦντες 16) Gr. καὶ (πρὸς

τοῖς ἐκεῖ τείχεσι) κατατρίψαντες τὰς μηχανάς. 17) Gr. . . . περὶ ταῖς Γαλι-

λαίων κώμαις . . . πρὸς τοῖς ἐκεῖ τείχεσι . . . 18) Gr. > der geringsten

und schwachen. 19) Gr. Τοῦτοις τὸ πολὺ τῶν νέων προσδιεφείρετο

und begannen sich zum Kriege zu erheben¹⁾. Die Besonnenen aber und Alten weinten, indem sie voraussahen, was werden würde²⁾, als wenn sie bereits mitsamt der Stadt unterworfen seien³⁾.

(129 fehlt, 130) Titus aber zog von Gischala nach Caesarea⁴⁾. Vespasian aber, nachdem er sich von dort erhoben hatte, kam nach Jamnia und nach Azotus⁵⁾. Und nachdem sich die Bürger ihm ergeben hatten und er Geiseln genommen hatte, kehrte er zurück⁶⁾. (131) Und es ward in allen Städten ein wilder Aufbruch und Bürgerkrieg⁷⁾. So viel aber sich vor den Römern gerettet hatten und atmeten, die begannen selbst aneinander Hand anzulegen⁸⁾. Und die da nach Krieg dürsteten, kämpften auch mit denen, die Frieden wollten⁹⁾. (132) Und jedes Haus teilte sich in zwei Teile¹⁰⁾. Die da unvernünftige Jünglinge waren, Krieg wollend, (die) verbanden sich auch mit solchen, die Alten aber und Besonnenen mit ihren Altersgenossen¹¹⁾. (133) Aber es überwandten sie die Jünglinge durch Menge und Kraft¹²⁾. (134) Und sie wandten sich zum Ausplündern der Einheimischen¹³⁾, und es waren die Stammesgenossen ärger denn die Fremdstämmigen¹⁴⁾.

- 1) Gr. καὶ πρὸς [μὲν] τὸν πόλεμον ἦτο, 2) Gr. τῶν δὲ σωφρονούντων (L.: σωφρόνων) καὶ γηραιῶν οὐκ ἦν ὅστις οὐ τὰ μέλλοντα προορώμενος . . . ἐπένθει. 3) Gr. (in der Lücke von Anm. 2) ὡς ἤδη τῆς πόλεως οἰχομένης add. (nach Anm. 2) ὁ μὲν οὖν ὄχλος — (129) στάσεως. 4) Gr. ὁ μὲν γὰρ Τίτος ἀπὸ Γισχάλων (Sl. ot' gischala) εἰς Καισάρειαν, (ἀφικόμενος) 5) Gr. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀπὸ Καισαρείας εἰς Ἰάμνιαν (Sl. ijamnie) καὶ Ἀζωτον ἀφικόμενος 6) Gr. παρίσταται τε αὐτὰς καὶ φρονοῦντες ἐγκαταστήσας ὑπέστρεψε πολλὸν πλῆθος ἐπαγόμενος τῶν ἐπὶ δεξιᾷ προσκεχωρηκότων. 7) Gr. ἐκινεῖτο δ' (Exc. Peiresc.: γὰρ) ἐν ἐκάστη πόλει ταραχὴ καὶ πόλεμος ἐμφύλιος, 8) Gr. ὅσον (VRCExc.: ὅσοι) τε ἀπὸ Ῥωμαίων ἀνέπνεον εἰς ἀλλήλους (Sl. eig. an sich) τὰς χεῖρας ἐπέστρεφον. 9) Gr. ἦν δὲ τῶν ἐρώντων (LExc.: ἐπιθυμούντων) τοῦ πολέμου πρὸς τοὺς ἐπιθυμούντας εἰρήνης ἕως χαλεπῇ (Sl. mira Genet., VExc.: εἰρήνῃ). 10) Gr. καὶ πρῶτον μὲν ἐν οἰκίαις ἦπτετο τῶν (V add. μὴ) ὁμοροούντων πάλαι τὸ φιλόνεικον, ἔπειτα ἀφηνιάζοντες ἀλλήλων οἱ φέλλονται [λαοὶ] A „expunxit“ λαοὶ vgl. Luc. 12, 52. 11) Gr. καὶ συνίων ἕκαστος πρὸς τοὺς τὰ αὐτὰ προαιρουμένους ἤδη κατὰ πλῆθος ἀντετάσσοντο. add. καὶ στάσις μὲν ἦν πανταχοῦ, 12) Gr. τὸ νεωτερίζον δὲ καὶ τῶν ὑπῶν ἐπιθυμούντων ἐπεκράτει νεότητι καὶ τόλμῃ γηραιῶν καὶ σωφρόνων. Sl. durch Menge vgl. Anm. 11 κατὰ πλῆθος 13) Gr. ἐτράποντο δὲ πρῶτον μὲν εἰς ἀρπαγὰς ἕκαστοι τῶν ἐπιχωρίων, ἔπειτα συντασσόμενοι κατὰ λόχους ἐπὶ ληστειᾷ τῶν κατὰ τὴν χώραν, 14) Gr. ὡς ὠμότητος καὶ παρανομίας ἕνεκεν αὐτοῖς μηδὲν Ῥωμαίων τοὺς ὁμοφύλους διαφέρειν καὶ πολλὸν τοῖς πορθουμένοις κορυφώτερον δοκεῖν τὴν ὑπὸ Ῥωμαίοις ἄλωσιν.

(135) Die römischen Wachtposten aber, als sie den Raub und ihre Unersättlichkeit sahen, gingen nicht gegen sie (?) heraus¹⁾, sich hütend vor Mühsal und sie hassend²⁾. Jene aber, nachdem sie sich mit vielen Reichtümern beladen hatten³⁾ und nachdem sich alle die Verderber versammelt hatten⁴⁾, gingen nach Jerusalem hinein⁵⁾, (136) weil keiner in ihm war, der die Aufsicht führte⁶⁾. Bei den Bürgern aber besteht ein Brauch von den Vätern her, keinen Stammesgenossen wegzutreiben, sondern sie ohne Befragung aufzunehmen⁷⁾. Und damals meinte man von allen Ankommenden, dass sie in Liebe kämen⁸⁾, (137) auch die, welche auch abgesehen vom Kriege die Stadt nachher zugrunde gerichtet haben⁹⁾. Denn von ihnen kam sowohl Aufruhr als auch Krieg und dazu der Hunger im Volk¹⁰⁾.

(138) Und als darnach andere Bösewichter zur Stadt gekommen waren¹¹⁾ und sich denen im Innern angeschlossen hatten¹²⁾, vollführten sie Ärgeres als sie¹³⁾, nichts Böses unterlassend¹⁴⁾, (139) sie, die die Lebenden töteten, aber die im Grabe Liegenden ausraubten¹⁵⁾. Nicht nachts noch heimlich noch an den geringeren (Leuten) taten sie dieses¹⁶⁾, sondern

1) Gr. *Οἱ φρουροὶ δὲ τῶν πόλεων . . . οὐδὲν ἢ μικρὰ προσήμυνον τοῖς κακούμενοις* (Sl. na ne bljuduše eig. auf nicht sich hütend, was keinen Sinn gibt. Man kann vermuten na nja bljuduše = gegen sie, sich hütend), *μέχρι κόρου τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀρπαγῶν* 2) Gr. (in der Lücke von Anm. 1) . . . *τὰ μὲν ὄκνη τοῦ κακοπαθεῖν, τὰ δὲ μίσει τοῦ ἔθρου* 3) Gr. (s. o. Anm. 1): *μέχρι κόρου τῶν κατὰ τὴν χώραν ἀρπαγῶν* 4) Gr. *ἀθροισθέντες οἱ τῶν πανταγού συνταγματῶν ἀρχιλήται* (Sl. gubitele statt gubiteli) *καὶ γενόμενοι πονηρίας στίφος* 5) Gr. *εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα παρεισφθίζονται*, 6) [Sl. eig. weil kein Aufseher in ihm war] Gr. *πόλιν ἀστρατήγητον* 7) Gr. *καὶ πατρίῳ* [Sl. eig. ein väterlicher] *μὲν ἔθει πᾶν ἀπαρτηρότως δεχομένην τὸ δμόφυλόν*, 8) Gr. *τότε δ' οἰομένων ἀπάντων τοὺς ἐπιχειρούμενους* (MC: *ἐπεισχεομένους* V: *ἐπισχεομένους*, eras. σ) *πάντας ἀπ' ἐνόας ἦκειν συμμαχόν*. 9) Gr. *ὁ δὲ καὶ δίχα τῆς στάσεως ὕστερον ἐβάπτισεν τὴν πόλιν* PAMVRC: *οἱ . . . ἐβάπτισαν* Gr. add. *πλήθει γὰρ ἀχρήστω καὶ ἀργῷ προεξανάλωθη τὰ τοῖς μαχίμοις διαρκεῖν δυνάμενα*, — Etwas Ähnliches muss auch in der Vorlage vom Sl. gestanden haben: wegen der Erwähnung des Hungers im Folgenden. 10) Gr. *καὶ πρὸς τῇ πολέμῳ στάσει* (Destinon: *σπάνιν*) *τε ἑαυτοῖς* (AMVRC: *αὐτοῖς* Lat: *his*) *καὶ λιμὸν ἐπικατεσκεύασαν*. LExc.: *κατεσκεύασαν*. 11) Gr. *Ἄλλοι τε ἀπὸ τῆς χώρας λησται παρελθόντες εἰς τὴν πόλιν* 12) Gr. *καὶ τοὺς ἔνδον προσλαβόντες* 13) Gr. *χαλεπωτέρους* 14) Gr. *οὐδὲν ἔτι τῶν δεινῶν παρέσαν* MVRG: *οὐδὲν τι* (Niese: fort. recte) Lat: *nullum* MVRG: *παρείασαν* L: *παρήσαν* 15) Gr. *οἱ γε οὐ μόνον* (Destinon: *οὐχ*) *ἀρπαγαῖς καὶ λωποδυσταῖς τὴν τόλμαν ἐμέτρουν, ἀλλὰ καὶ μέχρι φόνων ἐχώρουν*, 16) Gr. *οὐ νυκτὸς ἢ λαθραῖως ἢ* (V: *οὐδ'* R: *οὐδὲ*) *ἐπὶ τοὺς τυχόντας*,

am Tage und offenbar, und von den Vornehmen anfangend¹⁾. (140) Zuerst nämlich töteten sie den Antipas, einen Mann aus königlichem Geschlecht²⁾ und (der da) mächtiger (war) als alle Bürger³⁾, welchem der königliche Schatz anvertraut worden war⁴⁾. (141) Darnach aber sperrten sie den Levi ins Gefängnis⁵⁾ und Sophas⁶⁾, den Sohn des Regol⁷⁾, und angesehene Propheten⁸⁾. (142) Furchtbares Entsetzen aber fiel auf die Leute⁹⁾, und jeder von ihnen sorgte um seine Rettung¹⁰⁾.

(143) Und nachdem sie jene gebunden hatten, hielten sie sie nicht lange. Denn sie fürchteten sich vor ihnen¹¹⁾, (144) weil ihre Häuser, reich an Männern seiend, Rache üben und sie befreien könnten¹²⁾ und das Volk gegen die Frevler zu erregen begannen¹³⁾. (145) Johannes aber, der auch diese töten wollte, sandte einen Mörder¹⁴⁾, einen gewissen (Menschen) mit Namen Tabib¹⁵⁾. Und nachdem dieser 10 Schwertbewaffnete¹⁶⁾ mit sich genommen hatte, drang er ins Gefängnis ein¹⁷⁾ und tötete sie¹⁸⁾, (146) indem er eine erlogene Schuld auf sie legte¹⁹⁾, als hätten

1) Gr. *ἀλλὰ φανερώς καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ τῶν ἐπισημοτάτων καταρχόμενοι.*

2) Gr. *πρῶτον μὲν γὰρ Ἀντίπαν, ἄνδρα τοῦ βασιλικοῦ (PAMVRC: βασιλείου) γένους . . . συλλαβόντες εἰρξάν* 3) Gr. (in der Lücke von Anm. 2) *καὶ τῶν*

κατὰ τὴν πόλιν δυνατωτάτων, MVRLat: δυνατώτατον, 4) Gr. ὡς καὶ τοὺς δημοσίους θησαυροὺς πεπιστευῖσθαι, (συλλαβόντες εἰρξάν) 5) Gr. *ἐπὶ τούτῳ*

Ληοντίαν (cf. Nieses Apparat. Sl. liuja) *τινὰ add. τῶν ἐπισήμων* 6) Sl. i *sophasa* (Accus.) Gr. *καὶ Σωφᾶν M: Σωφᾶν VR: Σώφαν C: Σοφᾶν* 7) Gr.

υἱὸν Ἀρεγέτον, M: Παρώλου, VR: Πεγώλου, C: Παρουήλου, L: Περέτον, Gr. add. βασιλικὸν δ' ἦν καὶ τούτων τὸ γένος, 8) Was Sl. gelesen hat, ist nicht

festzustellen. Gr. πρὸς δὲ τοὺς κατὰ τὴν χώραν προὔχειν δοκοῦντας. 9) Gr. δεινὴ δὲ κατάπληξις εἶχε τὸν δῆμον, add. καὶ καθάπερ κατειλημμένης τῆς πόλεως

πολέμῳ 10) Gr. τὴν καθ' αὐτὸν ἕκαστος σωτηρίαν ἡγάπα. 11) Gr. Τοῖς

δ' οὐκ ἀπέχον τὰ δεσμὰ τῶν συνειλημμένων, οὐδὲ ἀσφαλὲς ᾤοντο τὸ μέχρι πολλοῦ

δυνατοὺς ἄνδρας οὕτω φυλάσσειν 12) Gr. *ἱκανοὺς μὲν γὰρ εἶναι καὶ (om. L¹Exc.) τοὺς οἴκους αὐτῶν πρὸς ἄμυναν οὐκ ὀλιγάνδρους ὄντας, (Sl. mnogo*

mužestweni suščē. Dann izbawitisja = sich befreien statt izbawiti = befreien) 13) Gr. *οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸν δῆμον ἐπαναστήσεσθαι (PA¹: ἐπαναστήσασθαι) τύχα*

κινηθέντα πρὸς τὴν παρανομίαν. 14) [Richtiger: einen gewissen Mörder] Gr. δόξαν οὖν ἀναιρεῖν αὐτοὺς Ἰωάννην τινὰ πέμπουσιν τὸν ἐξ αὐτῶν εἰς φόρους

προχειρότατον Exc. om. τὸν — προχειρότατον 15) Gr. Δορκάδος οὗτος ἐκαλεῖτο παῖς κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶσσαν Exc. om. Δορκ. — γλῶσσαν Nach

Nieses Index (Bd. VII [vgl. auch Addenda et Corrigenda zu Bd. VI S. LXXVI: (C in marg. man. 1 Lips. in marg. man. 2 (η ex i. corr.))], ad. v. haben einige Codd.

*am Rande Ταβηθά 16) Gr. ᾧ δέκα συνελθόντες . . . ξιφῆρεις 17) Gr. (in der Lücke von Anm. 16) *εἰς τὴν εἰρκτὴν 18) Gr. ἀποσφάττουσιν τοὺς**

συνειλημμένους. 19) Gr. παρανομίᾳ δ' ἐν (A: δε ἐπὶ C: ἐπὶ) τηλικούτῳ

sie zu den Römern in betreff der Übergabe Jerusalems gesandt¹⁾. „Und wir haben nicht Regenten der Stadt getötet, sondern Verräter der allgemeinen Freiheit²⁾.“ Und allmählich³⁾ wurden sie stolz und begannen sich zu rühmen⁴⁾, als seien sie Wohltäter und Retter der Stadt⁵⁾.

(147) Darnach begannen sie auch selbst die Einsetzung der Hohepriester auszuführen⁶⁾. (148) Und nachdem sie die Hohepriester aus den Geschlechtern abgesetzt hatten⁷⁾; damit sie sie zu Verfechtern für ihre Frevel hätten⁸⁾ — (149) es ist nämlich menschliche Gewohnheit, wenn man einen schlechten und unwürdigen in eine grosse Gewalt einsetzt, dass es ihm notwendig ist, zu tun, was ihm zu tun befehlen, die ihn eingesetzt haben; wenn er es nicht getan hat, so vertreiben sie ihn⁹⁾ — (150—152 fehlen, 153) begannen sie durchs Los und auf Befehl Hohepriester einzusetzen¹⁰⁾, indem sie sagten, dass es gezieme, dem alten Brauch entsprechend das oberste Priestertum wiederherzustellen¹¹⁾. (154) Dies aber war von ihrer Seite eine Erfindung nicht zur Wiederherstellung, sondern zur Zerstörung des Gesetzes¹²⁾. (155) Und nachdem sie zu einer Familie vom Geschlecht Eliakim geschickt hatten, welches ein priester-

μεγάλως ἀπεψεύδοντο καὶ (om. VC) προφάσεις (ἀνέπλαιτον). L Dindorf: ἐπεψεύδοντο L¹VRCExcLat et i. marg. M: πρόφασιν L¹VRCExcLat om. ἀνέπλαιτον. L m. 2 i. marg. suppl. ἀνέπλάττοντο.

1) Gr. διαλεχθῆναι γὰρ αὐτοὺς 'Ρωμαίοις περὶ παραδόσεως τῶν Ἱεροσολύμων, 2) Gr. in indirekter Rede: καὶ προδότας ἀνηρηκέναι τῆς κοινῆς ἐλευθερίας ἔφασκον, 3) Gr. καθόλου τ' (L Exc: τε) LCBExcLat. PAMVR: κατ' ὀλίγον δὲ (P: δ') M i. marg. γρ. καθόλου 4) Gr. ἐπηλαζονεύοντο τοῖς τολμήμασιν 5) Gr. ὡς εὐεργέται καὶ σωτῆρες τῆς πόλεως γεγεννημένοι. 6) Gr. Συνέβη δὲ εἰς τοσοῦτον (add. τὸν μὲν δῆμον ταπεινότητος καὶ δέους, ἐκείνους δὲ ἀπονοίας) προελθεῖν, ὡς ἐπ' αὐτοῖς εἶναι καὶ τὰς χειροτονίας τῶν ἀρχιερέων. 7) Gr. ἄκρτα γοῦν τὰ γένη ποιήσαντες, ἐξ ὧν κατὰ διαδοχὰς οἱ ἀρχιερεῖς ἀπεδείκνυντο, add. καθίστασαν ἀσήμεους καὶ ἀγενεῖς, im Sl. wohl nur infolge Versehens ausgefallen. 8) Gr. ἵν' ἔχοιεν συνεργοὺς τῶν ἀσεβημάτων. Sl. Cod. Acad. hat unter dem Rande rot: von der Einsetzung des gottlosen Hohepriesters. 9) Gr. kurz zusammenfassend: τοῖς γὰρ παρ' ἀξίαν ἐπιτυροῦσι τῆς ἀνωτάτω τιμῆς ὑπακούειν ἢν ἀνάγκη τοῖς παρασχοῦσι. add. συνέκρουον — (153) τὴν αὐτῶν δοκιμάζοντες ἰσχὺν 10) Gr. κληρωτοὺς ἐπεχείρησαν ποιεῖν τοὺς ἀρχιερεῖς add. οὔσης, ὡς ἔφαμεν, κατὰ γένος αὐτῶν διαδοχῆς. 11) Gr. ἦν δὲ πρόσχημα μὲν τῆς ἐπιβουλῆς (Niese: ἐπιβολῆς) ἔθους ἀρχαίων, add. ἐπειδὴ καὶ πάσαι κληρωτὴν ἔφασαν εἶναι τὴν ἀρχιερωσύνην, 12) Gr. τὸ δὲ ἀληθὲς τοῦ βεβαιωτέρου [νόμου L om.] κατάλυσιν add. καὶ τέχνη πρὸς δυναστείαν τὰς ἀρχὰς δι' αὐτῶν καθισταμένους.

liches Geschlecht war¹⁾, so bezeichneten sie den Priester²⁾. Und es erwies sich zum Priestertum (bestimmt) einer mit Namen Phani, entsprechend ihrer Ruchlosigkeit, der Sohn Samuels³⁾, aus der Stadt Aphta⁴⁾, ein Mann nicht nur nicht des Priestertums würdig⁵⁾, sondern im Gegenteil einer, der weder (etwas) von priesterlicher Ordnung⁶⁾ wusste, noch jemals gehört hatte, weil er im Dorfe lebte⁷⁾.

(156) Und nachdem sie ihn aus dem Dorfe herbeigeschleppt hatten⁸⁾, schmückten sie ihn wie einen Narren mit den Priestergewändern, wie einen Schauspieler mit fremdem Gesicht⁹⁾. Und sie lehrten ihn, was zu welcher Zeit zu tun (sei)¹⁰⁾. (157) Es ward aber (bei) ihnen diese grosse Gottlosigkeit zum Schimpf und an Stelle einer Veranlassung zum Gelächter¹¹⁾. Die Priester aber alle, als sie aus der Ferne sahen, wie das göttliche Gesetz beschimpft wurde, so weinten sie¹²⁾ und stöhnten bitter¹³⁾, weil sie vernichtet und mit Füßen getreten hätten die priesterliche Weihe¹⁴⁾ und den Bund Gottes zunichte gemacht hätten, und weil jegliches verderbliche und schändliche Werk bei ihnen herangereift sei. Und es würde die Verödung der Stadt hereinbrechen und das Prophetentum höre auf, wenn Greuel sich an der heiligen Stätte befinden würde¹⁵⁾.

1) Gr. *Καὶ δὴ μεταπεμφόμενοι μίαν τῶν ἀρχιερατικῶν* (VR: *ιερατικῶν*) *φυλὴν*, *Ἐνιάχην καλεῖται*, SL. übersetzt *φυλὴ* mit *koleno* und *plemja*, eig. Stamm, da *φυλὴ* in der LXX diese Bedeutung hat. MVR: *Ἐνιαχεῖν* L: *Ἐνιαχεῖν* C: *Ἐνιαχὴν* Lat: *Eniachin* Heg: *Eniachim* (Accus.) Reland: *Ἐλιακεῖν*

2) Gr. *διεκλήρουσιν ἀρχιερέα*, 3) Gr. *λαγχάνει δ' ἀπὸ τύχης ὁ μάλιστα διαδείξας* (VRM i. marg. *διαδεξιόμενος*) *αὐτῶν τὴν παρανομίαν*, *Φαννὶ τις ὄνομα*, *υἱὸς Σαμωνήλου* MV et ex corr. A: *Φαννίτης* L: *Φάνιτις* C: *Φαννίας τις* Lat ut vid.: *Fani cuidam* Heg: *Phanis quidam* Antiqu. XX, 227: *Φανάσον* A. i. marg.: *Φηνάσον* E: *Φινεέσον* Lat: *Finasam* Nicephorus p. 112: *Φινεές* Sl. *faniti* (Nom.)

4) Gr. *κώμης Ἀφθίας*, RC: *Ἀφθας*, V: *Ἀφθᾶς*, Lat: (ex vico) *Aphathas*

5) Gr. *οὐ μόνον οὐκ ἔξ ἀρχιερέων*, C: *ἀνάξιος ἀρχιερέως*, 6) Gr. *ἀλλ' οὐδ' ἐπιστάμενος σαφῶς τί ποτ' ἦν ἀρχιερωσύνη*

7) Gr. *δι' ἀχροιζίαν*. 8) Gr. *ἀπὸ γοῦν τῆς χώρας αὐτὸν ἄκοντα σύραντες* 9) Gr. *ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς ἄλλοτριῷ κατεκόσμουσαν προσωπεῖον τὴν τ' (L¹: γὰρ) ἐσθῆτα περιτιθέντες τὴν ἱερὰν*

Cod. Acad. unten am Rande: *δι* 10) Gr. *καὶ τὸ τί δεῖ ποιεῖν ἐπὶ καιροῦ διδάσκοντες*.

11) Gr. *χλενὴ δ' ἦν ἐκείνοις καὶ παιδιὰ τὸ τηλικούτου ἀσέβημα*,

12) Gr. *τοῖς δ' ἄλλοις ἱερεῦσιν ἐπιθεωμένοις πόρωθεν παιζόμενον τὸν νόμον διακρίνειν ἐπιχει*

13) Gr. *καὶ κατέστηεν* 14) Gr. *τὴν τῶν ἱερῶν τιμῶν κατάλυσιν*.

15) Gr. *>* und den Bund (*zawět*) Gottes — befinden würde. Zu „Verödung der Stadt“ vgl. Luc. 21, 20: *ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς* (sc. *Ἱερουσαλήμ*) Zu „Greuel an der heiligen Stätte“ vgl. Dan. 9, 27; 12, 11 Matth. 24, 15: *τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως . . . ἐν τόπῳ ἁγίῳ*, Der Ausdruck beim Sl. ist vom

(158) Diesen¹⁾ ihren Übermut ertrug die Volksmenge nicht²⁾, sondern sie setzten sich alle in Bewegung wie zur Vernichtung der Tyrannen³⁾. (159) Denn⁴⁾ Gorion, der Sohn des Joseph⁵⁾, und Symeon, der Sohn des Gamaliel⁶⁾, gingen in alle Versammlungen und reizten die Leute auf⁷⁾, an den Verderbern⁸⁾ Rache zu nehmen und das Heilige vom Blut zu reinigen⁹⁾. (160) Diesen beiden aber halfen auch die Hohenpriester¹⁰⁾, Jesus, der Sohn des Gamal¹¹⁾, und Ananus, der von Anas herstammte¹²⁾. (161 fehlt, 162) Und als sich alle versammelt hatten¹³⁾ und gegen die Bösewichte zürnten, weil sie den Tempel eingenommen hatten und viele getötet und ausgeplündert¹⁴⁾, und da sie nicht wagten sich wider sie zu erheben¹⁵⁾, da trat in ihre Mitte Ananus¹⁶⁾, und nachdem er auf den Tempel geblickt¹⁷⁾ und seine Augen mit Tränen gefüllt hatte, sprach er:¹⁸⁾

(163) „Gut wäre es mir gewesen, zu sterben¹⁹⁾, ehe dass ich den Tempel Gottes so sehr entweiht gesehen hätte²⁰⁾ und die nicht zu betretenden heiligen Stätten durch die Füße der Blut-sauger beengt²¹⁾. (164) Aber jetzt, mit priesterlichen Gewändern

neuen Testament her beeinflusst: Dan. 9, 27 heisst es ἐπὶ τὸ ἱερὸν. Sonst schliesst sich die ganze Stelle mehr an Daniel als an Matth. an.

- 1) Sl. tu entweder = dort, damals oder Abkürzung für tomu (diesem, Dativ von ne s'tr'pě abhängig). 2) Gr. Ταύτην τὴν τόλμαν αὐτῶν οὐκ ἤνεγκεν ὁ ὄχλος, 3) Gr. ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ τυραννίδος κατὰ λυναι ὄρμητο πάντες 4) Gr. καὶ γὰρ add. οἱ προὔχοντες αὐτῶν δοκοῦντες, 5) Gr. Γωρίων τε υἱὸς Ἰωσήπου 6) Gr. καὶ ὁ Γαμαλιήλ Συμεὼν, PAL: Γαμαλήλ Sl. gamalein (sc. sn') L: Συμεὼν ὁ Γαμαλήλ, Reihenfolge der Worte wie im Sl. 7) Gr. παρεκρότον ἐν τε ταῖς ἐκκλησίαις ἀθρόους καὶ (C om. auch Sl.) κατ' ἰδίαν περιόντες ἕκαστον 8) Gr. ἤδη ποτὲ τίσασθαι τοὺς λυμεῶνας τῆς ἐλευθερίας 9) Gr. καὶ καθᾶραι τῶν μαιφόνων τὸ ἅγιον, 10) Gr. οἱ τε δοκιμώτατοι τῶν ἀρχιερέων, Sl. cod. Acad. unten am Rande: .ēi. 11) Gr. Γαμάλα μὲν υἱὸς Ἰησοῦς (VR: Ἰησοῦ Lat: Hiesu) Sl. sn' gamalow' = von Gamal' 12) Gr. Ἀνάων δὲ Ἄνανος, (Sl. Genet. ana, wohl von an' = Anos oder Anus: viell. nur ein Versehen) add. πολλὰ τὸν ὄχμον — (161) ὑπερβαλλόμενοι. Vgl. Sl. bei Anm. 10: Diesen beiden aber halfen auch 13) Gr. Καὶ δὴ συνελθόντος τοῦ πλήθους εἰς ἐκκλησίαν 14) Gr. καὶ πάντων ἀγανακτούντων μὲν ἐπὶ τῇ καταλήψει τῶν ἁγίων ταῖς τε ἀρπαγαῖς καὶ τοῖς πεφονευμένοις, 15) Gr. οὐπω δὲ (L¹: οὐδέπω L²: οὐδέπω δὲ) πρὸς τὴν ἄμνην ὠρμημένων add. τῷ δυσεπιχειρήτους, ὑπερ ἦν, τοὺς ζηλωτὰς ὑπολαμβάνειν, 16) Gr. καταστάς (C: καὶ στάς) ἐν μέσοις ὁ Ἄνανος 17) Gr. καὶ πολλάκις εἰς τὸν ναὸν ἀπιδὼν 18) Gr. ἐμπλήσας τε (om. L¹) τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων . . . εἶπεν . . . 19) Gr. ἦ καλὸν γε, (εἶπεν,) ἦν ἐμοὶ τεθνάναι 20) Gr. πρὶν ἐπιθεῖν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοσούτοις (Sl. toliko^m fälschlich statt toliko) ἄγει καταγέμοντα 21) Gr. καὶ τὰς ἀβάτους καὶ ἁγίας χώρας ποσὶ μαιφόνων στενοχωρουμένας.

angetan¹⁾ und mit ehrenvollem und geheiligtem Namen²⁾ genannt, lebe ich an der Sonne(?)³⁾ und bin hohen Mutes⁴⁾ und empfange nicht ruhmvollen Tod in meinem Alter⁵⁾. Wenn ich aber allein hier bin wie in der Wüste⁶⁾ und nicht jemand da ist, der um Gott Leid trage und (zwar) mit mir⁷⁾, so möge ich meine Seele hingeben um Gottes willen⁸⁾, wie ich schuldig bin⁹⁾. (165) Ich verlange kein Leben bei diesen Leuten, die ihr Verderben¹⁰⁾ nicht erkennen. Denn ihr, wenn ihr ausgeplündert werdet, duldet (es)¹¹⁾, und wenn ihr geschlagen werdet, so schweigt ihr¹²⁾, und wenn ihr die Eurigen erschlagen seht, so stöhnt ihr nicht einmal offen auf über sie¹³⁾.

(166) O bittere Tyrannei! O ungesehene Gewalttat¹⁴⁾! Aber warum rede ich gegen die Tyrannen¹⁵⁾? Sind sie nicht von uns erzogen, sind sie nicht durch unsere Sanftmut gross geworden¹⁶⁾? (167) Wenn wir aber am Anfang sie gehindert hätten¹⁷⁾, als sie sich (auch) noch nicht vermehrt hatten¹⁸⁾, so hätten wir nicht die Waffen gegen uns selbst geschärft¹⁹⁾. (168) Es geziemte nämlich, die ersten Ansätze abzuschneiden²⁰⁾, als sie gegen die Stammesgenossen Schmähungen von sich gaben²¹⁾. Ihr aber habt ihnen damals durch Unachtsamkeit den Weg gezeigt zur Plünderung²²⁾. Und als jene die Häuser der Mächtigen plün-

1) Gr. *ἀλλὰ περιζείμενος τὴν ἀρχιερατικὴν ἐσθῆτα* 2) Gr. *καὶ τὸ τιμώτατον καλούμενος τῶν σεβασμίων ὀνομάτων*, 3) Gr. *ζῶ* > an der Sonne (o slñce)

4) Gr. *καὶ φιλονυχῶν*, (Sl. i weljdšju) 5) Gr. *μηδ'* (Destinon; PAML: *μήθ'* VRC: *μηκέτι* Lat: *nec — quidem*) ὑπὲρ τοῦμοῦ γήρωος ὑπομένων εὐκλεῆ θάνατον

6) Gr. *εἰ δεῖ μὴ* (L: *εἰ δὴ μὴ* MVRC: *εἰ δὲ δὴ* Lat: *igitur* Destinon: *ἤδη δὴ*) μόνος εἰμι καὶ καθάπερ ἐν ἐρημίᾳ 7) Gr. > und nicht jemand — Leid trage und zwar mit mir,

8) Gr. *τὴν ἑμαντοῦ ψυχὴν ἐπιδώσω μόνην ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ*. 9) Gr. > wie ich schuldig bin. 10) Gr. *τί γὰρ καὶ δεῖ ζῆν ἐν δῆμῳ συμφορῶν ἀναισθητοῦντι* add. *καὶ παρ' οἷς ἀπόλωλεν ἡ τῶν ἐν χειρὶ παθῶν ἀντίληψις*;

11) Gr. *ἀρπαζόμενοι γοῶν* (PAM: *οὖν*) ἀνέχεσθε 12) Gr. *καὶ τυπτόμενοι σιωπᾶτε*, 13) Gr. *καὶ τοῖς φονενομένοις οὐδ' ἐπιστένει τις ἀναφανδόν*. (Auch die Wortstellung ist beim Sl. ziemlich gleich.)

14) Gr. *ὦ τῆς πικρᾶς τυραννίδος*. > O ungesehene Gewalttat! 15) Gr. *τί [δὲ om. PL¹CLat] μέφομαι τοὺς τυράννους*;

16) Gr. *μὴ γὰρ οὐκ ἐτράφησαν ὑφ' ὑμῶν* (ALRC: *ἡμῶν*) καὶ τῆς ὑμετέρας (RC: *ἡμετέρας*) ἀνεξικακίας;

17) Gr. *μὴ γὰρ οὐχ ὑμεῖς περιιδόντες τοὺς πρώτους* (R: *πρώτως*) συνισταμένους, 18) Gr. *ἔτι δ' ἦσαν ὀλίγοι*, 19) Gr. *πλείους ἐποιήσατε τῇ σιωπῇ καὶ καθοπι-*

ζομένων ἡρεμοῦντες καθ' ἑαυτῶν ἐπεστρέψατε (Naber: *ἐπεθρόνατε*) τὰ ὕψη, 20) Gr. *δεόν τὰς πρώτας αὐτῶν ἐπικόπτειν ὁρμάς*, L: *πείρας*, Lat: *conatus*, Sl. *ustremlenia*,

21) Gr. *ὅτε λοιδορίαις καθήπτοντο τῶν συγγενῶν*, 22) Gr. *ὑμεῖς δὲ ἀμελήσαντες ἐφ' ἀρπαγὰς παρωξύνετε τοὺς ἀλιτηρίους*,

dernten, habt ihr euch nicht gekümmert¹⁾ und habt mit euren eigenen Augen Hausbesitzer ausgeplündert gesehen²⁾ und geschleppt inmitten der Stadt und habt ihnen nicht geholfen, keiner von euch³⁾. (169) Jene aber⁴⁾ haben sie auch gefesselt, welche ihr auch verraten habt durch euer Schweigen, ohne Schuld⁵⁾. Und keiner von euch hat ein Wort gesagt für die nicht Verurteilten⁶⁾. Dem folgte, dass man (sie) getötet sah⁷⁾.

(170) Auch das haben wir gesehen⁸⁾: sie schleppten nämlich die Kräftigsten von uns zur Schlachtung wie von einer vernunftlosen Herde⁹⁾. Wir aber haben auch nicht einen Ton ihretwegen hören lassen¹⁰⁾, noch haben wir eine Hand ihretwegen erhoben¹¹⁾. (171) Darnach aber, wenn ihr das Heilige mit Füßen getreten sehet¹²⁾ und ihr den Frevlern unterworfen seid¹³⁾, weshalb klagt ihr nicht über ihre Gewalttat¹⁴⁾? Denn wenn es möglich wäre auch irgend eine andere frevelhafte Tat auszudenken, wie sie auch das menschliche Geschlecht nicht vollführt hat von der Entstehung an und bisher, noch auch die Geschichtsbücher überliefert haben¹⁵⁾, wenn sie aber auch irgend etwas anderes, was grösser ist als der Tempel, hätten finden können und zerstören¹⁶⁾, so hätten sie es deswegen ausgeführt¹⁷⁾, nicht von irgend jemandem gehindert¹⁸⁾.

- 1) Gr. *καὶ πορθουμένων ὄκτων λόγος ἦν οὐδείς* 2) Gr. *τοιγαροῦν αὐτοὺς ἡρπάζον τοὺς δεσπότης*, (Sl. domowityi wladky) 3) Gr. *καὶ συρμένους διὰ μέσης τῆς πόλεως οὐδείς ἐπήμυνεν*. Sl. mogoste am Rande ergänzt: po(mogoste) = ihr habt geholfen 4) Sl. onichže fehlerhaft für oniže 5) Gr. *οἱ δὲ καὶ δεσμοῖς ἤκισαντο τοὺς ὑφ' ὑμῶν προδοθέντας*, add. *ἔω λέγειν πόσους καὶ ποδαπούς* 6) Gr. *ἀλλ' ἀκατακτάτοις* (vgl. Sl. bei Anm. 5) ἀκρίτοις οὐδείς ἐβοήθησε τοῖς δεδεμένοις. 7) Gr. *ἀκόλουθον ἦν ἐπιδεῖν τοὺς αὐτοὺς φονευμένους*. 8) Gr. *ἐπείδομεν καὶ τοῦτο* 9) Gr. *καθάπερ ἐξ ἀγέλης ζώων ἀλόγων ἐλκομένον* (V: *ἐλκομένους*) *τοῦ κρατιστεύοντος* (L: *κρατίστου VRC: κρατίστου ὄντος*) *ἀεὶ θύματος*, 10) Gr. *οὐδὲ φωνήν τις ἀφῆκεν* 11) Gr. *οὐχ ὅπως ἐκίνησε τὴν δεξιάν*. 12) Gr. *φέρετε δὴ [τοῖνυν], φέρετε πατούμενα βλέποντες τὰ ἅγια* 13) Sl. pod'ložiwšesja. Gr. *καὶ πάντας* (VRC: *πάντες*) *ὑποθέντες αὐτοὶ* (PA¹ML²: *αὐτοῖς* L¹V: *αὐτοὺς* R: *αὐτοῦς*) *τοῖς ἀνοσίοις τοὺς τῶν τολμημάτων βαθμοὺς* 14) Gr. *μὴ βαρύνεσθε τὴν ὑπεροχὴν* 15) Gr. > Denn wenn es möglich wäre — überliefert haben, 16) Gr. *... εἰ τι τῶν ἁγίων καταλῦσαι μεῖζον εἶχον*. V: *μεῖζον καταλῦσαι* Sl. ähnlicher 17) Gr. (vor Anm. 16) *καὶ γὰρ νῦν πάντως ἂν ἐπὶ μεῖζον προύκοιαν*, 18) Sl. brani Partic. praeter. act., was nicht passt. Man muss wohl lesen: branimi Partic. praes. pass. Gr. > nicht von irgend jemandem gehindert.

(172) Und jetzt werden von ihnen die Sehnen der Stadt innegehalten¹⁾, welches der Tempel ist, weil er eine Höhe ist und ein fester Punkt und der äusserste Platz der Stadt²⁾. Aber ihr, die ihr eure Feinde auf der Höhe sehet³⁾, was habt ihr⁴⁾ oder an welchen Hoffnungen wärmt ihr euch⁵⁾? (173) Erwartet ihr etwa die Römer⁶⁾ zur Reinigung der heiligen Stätte⁷⁾? Schenkt mir Glauben⁸⁾! Solch eine Sache hat diese Stadt ergriffen⁹⁾ und bis zu einer solchen Torheit sind wir gelangt¹⁰⁾, dass auch die Feinde anfangen werden, uns kein (?) Erbarmen zu erweisen¹¹⁾. (174) Warum erhebt ihr euch (nicht)¹²⁾, ihr Geduldigen¹³⁾? Warum rächt ihr euch nicht an denen, die euch verwundet haben, indem ihr euch gegen sie zurückwendet¹⁴⁾, wie auch die Tiere tun¹⁵⁾? Warum gedenket ihr nicht an das Böse, das von ihrer Seite gegen jeden von euch geschehen ist¹⁶⁾? Stellt vor eure Augen die Leiden, welche ihr von ihrer Seite erduldet habt¹⁷⁾, und reizt eure Seelen zur Rache auf¹⁸⁾!

(175) Wenn ihr aber nicht wollt¹⁹⁾, so ist von euch das Verlangen nach Freiheit, welches die ehrenhafteste aller Leidenschaften ist, von der Natur (ein-)gegeben, (gewichen?)²⁰⁾ und

1) Gr. *κεκράτῃται μὲν οὖν τὸ ὀχυρώτατον τῆς πόλεως* 2) Gr. *λεγέσθω γὰρ νῦν* (P om.) *τὸ ἱερὸν ὡς ἄκρα τις ἢ φρούριον* add. *ἔχοντες* (M. *ὁρῶντες*) δ'

ἐπιτετειχισμένην τυραννίδα τοσαύτην καὶ Sl. *crky* statt *crky* („die königlichen“ statt „der Tempel“) 3) Gr. *(καὶ) τοὺς ἐχθροὺς ὑπὲρ κορυφὴν βλέποντες* (M: *ὄντας*), 4) Sl. *čto wy imate* Gr. *τί βουλευέσθε* LRC: *βούλεσθε* 5) Gr. *καὶ τίσι τὰς γνώμας προσθάλλετε;*

6) Gr. *Ῥωμαίους ἄρα* (MLR: *ἄρα C: ἄρα*) *περιμενεῖτε*, VRLat: *περιμένετε*, 7) Gr. *ἴν' ἡμῶν βοηθήσωσι τοῖς ἁγίοις;*

8) Gr. > *Σchenkt mir Glauben!* 9) Gr. *ἔχει μὲν οὕτως τὰ πράγματα τῇ πόλει*, — Man bemerke die gelungene wörtliche Übersetzung. 10) Gr. *καὶ πρὸς τοσοῦτον ἤκομεν συμφορῶν*, 11) Gr. *ἵνα ἡμᾶς ἐλέησωσι καὶ πολέμιοι*.

Das ne (nicht) vor *milowati* (Erbarmen erweisen) ist im Sl. wohl infolge Versehens hineingekommen, viell. aus dem folgenden Satz, wo es fehlt (s. Anm. 12)

12) Gr. *οὐκ ἐξαναστήσεσθε*, — Augenscheinlich fehlt das ne (nicht) nur infolge Versehens im Sl. (s. Anm. 11) 13) Gr. *ὥ τλημονέστατοι*, 14) Gr. *καὶ πρὸς τὰς πληγὰς ἐπιστραφέντες*, (Sl. *na ne* statt *na nja* = gegen sie)

τοὺς τύποντας ἀμυνεῖσθε; 15) Gr. (in der Lücke von Anm. 14) *δ κατὰ τῶν θηρίων ἔστιν ἰδεῖν*, 16) Gr. *οὐκ ἀναμνήσεσθε* (VRC: *ἀναμνησθήσεσθε*) *τῶν ἰδίων ἕκαστος συμφορῶν* 17) Gr. *οὐδὲ ἂν πεπόνθατε πρὸ ὀφθαλμῶν θέμενοι*

18) Gr. *τὰς ψυχὰς ἐπ' αὐτοὺς* (L¹: *αὐτοῖς* MVRC: *αὐτῶν*) *θήξετε πρὸς τὴν ἄμυναν;* 19) Gr. > *Wenn ihr aber nicht wollt*, 20) Gr. *ἀπόλωλεν ἄρα παρ' ὑμῖν* (C: *ἡμῖν*) *τὸ τιμώτατον τῶν παθῶν καὶ φρικώτατον, ἐλευθερίας ἐπιθυμία*,

ihr habt euch gewöhnt, Sklaven zu sein¹⁾, als wenn ihr von den Vorvätern die Unterwerfung geerbt hättet²⁾. (176) Aber jene haben mit vieler Mühe und grosser Anstrengung viele Kämpfe um die Gewalt selbst bestanden³⁾ und sind weder durch die ägyptische Kriegsmacht, noch durch die medische besiegt worden⁴⁾, damit sie das Befohlene nicht zu tun brauchten⁵⁾. (177) Und was rede ich von der vorväterlichen Tapferkeit⁶⁾? Den jetzigen Krieg, den wir gegen die Römer erregen⁷⁾, um was denn beginnt er oder um welcher Ursache willen⁸⁾? Nicht der Freiheit wegen⁹⁾?

(178) Bedenkt aber¹⁰⁾: wie können wir uns denen unterwerfen, die geringer sind als wir (selbst)¹¹⁾, die wir uns von den Gebietern der ganzen Welt lossagen wollen¹²⁾? (179 fehlt, 180) Wenn aber auch jene uns gefangen nehmen werden¹³⁾, so werden sie nichts Ärgeres als diese uns zufügen¹⁴⁾, (181) noch auch werden solche namhafte Männer von ihnen getötet werden¹⁵⁾, noch auch werden sie die zum Priestertum notwendigen Gegenstände¹⁶⁾ für ihre Bedürfnisse verwenden¹⁷⁾, noch werden sie ihre Füße in die Fussstapfen der Priester treten lassen¹⁸⁾. Denn jene haben vielmehr das Heilige durch ihre Gaben geschmückt¹⁹⁾,

1) Gr. φιλόδουλοι δὲ (L: τε) καὶ φιλοδέσποτοι γεγόναμεν.

2) Sl. jako

. naslědowawše. Gr. ὥσπερ ἐκ προγόνων τὸ ὑποτάσσεσθαι παραλαβόντες.

3) Gr. ἀλλ' ἐκεῖνοι γε πολλοὺς καὶ μεγάλους ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας (Sl. o samoi vlasti) πολέμους διήνεγκαν

4) Gr. καὶ οὐτε τῆς Αἰγυπτίων οὐτε τῆς Μήδων δυναστείας ἡττήθησαν C: οὐτε τῆς Μήδων δυνάστει οὐτε τῆς Αἰγυπτίων

5) Gr. ὑπὲρ τοῦ μὴ ποιεῖν τὸ κελευόμενον. (Sl. da bjša statt byša d. h. byšja)

6) Gr. καὶ τί δεῖ τὰ τῶν προγόνων λέγειν;

7) Gr. ἀλλ' ὁ νῦν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμος,

add. ἔω διελέγχειν — τοῦναντίον,

8) Gr. τίνα δ' οὖν (L: γοῦν) ἔχει πρόφασιν;

9) Gr. οὐ τὴν ἐλευθερίαν;

10) Gr. > Bedenkt aber:

11) Gr. εἴτα τῶν ὁμοφύλων τυχάνων ἀνεξόμεθα;

C: ἀνεξώμεθα;

12) Gr. (in der Lücke vor Anm. 11) τοὺς τῆς οἰκουμένης δεσπότας μὴ φέροντες

add. (nach Anm. 11) καίτοι τὸ μὲν τοῖς ἔξωθεν — (180) ἐπέστρεψε τὴν

διάνοιαν,

13) Gr. (ὅτι) ἂν ἄλῳμεν ὑπ' ἐκείνους, (C: ἐκείνων) add. ἀπειλὴ

δὲ ἡ πείρα τοῦ λόγου,

14) Gr. χαλεπώτερον οὐδὲν παθεῖν ἔχομεν (V: παθεῖν

οὐδὲν Sl. ganz anders) ὧν ἡμᾶς διατεθείκασιν οὔτοι.

15) Gr. καὶ

πεφονευμένους ἄνδρας ὧν ἀπέσχοντο ἂν (L om.) κακῆνοι κρατήσαντες;

16) Gr. Sl. po treba vielleicht statt potrebu (Accus.)

17) Gr. (vor Anm. 15) πῶς δὲ οὐ δακρύων ἄξιον, τῶν δὲ ὁμοφύλων τὰ σκύλα σεσληκότων

add. καὶ ἀνελόντων (om. L¹Lat, L² suppl. καὶ τὴν τ. μ. ε. ἀνελόντων) τὴν τῆς

μητροπόλεως εὐγένειαν,

18) Gr. > noch werden sie ihre Füße in die

Fussstapfen der Priester treten lassen.

19) Gr. (in der Lücke von Anm. 17) ἐκείνων μὲν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ἀναθήματα βλέπειν, nach κρατήσαντες; (Anm. 15)

add. καὶ Ῥωμαίους μὲν μηδέποτε ὑπερβῆναι τὸν ὕρον τῶν βεβήλων μηδὲ παρα-

βῆναι τι τῶν ἱερῶν ἐθῶν,

(182) und wenn sie aus der Ferne die Umgebung der Mauer sehen, so erschauern sie¹⁾. (183) Aber die, welche bei uns geboren und in den jüdischen Gebräuchen und Gesetzen aufgewachsen sind²⁾, die laufen mit blutigen Füßen über die priesterlichen Stätten³⁾. (184, 185 fehlen, 186) Ihr aber, die ihr ihre schändlichen und Gott verhassten Werke kennt⁴⁾, erschreckt nicht vor ihrer Menge, noch auch vor dem Übermut⁵⁾, noch auch vor der Höhe des Ortes⁶⁾, (187) was alles ihnen wegen eurer Trägheit zugewachsen ist⁷⁾.

(188 fehlt; 189)⁸⁾ Wenn wir aber gegen sie vorgehen werden⁹⁾, so werden sie weich und friedfertig werden und auseinandergehen¹⁰⁾. (190) Wenn sie sich aber auch uns entgegenstellen werden¹¹⁾, so wird Gott, der ihnen zürnt, ihre Waffen zurückwenden und alles, was von ihrer Seite abgeschossen wird¹²⁾. Auf sie wird die Höhe ihres Unrechts herabkommen¹³⁾, gleiches¹⁴⁾ gegen sie führend(?)¹⁵⁾. Wenn wir erscheinen werden, so werden sie zunichte werden¹⁶⁾. (191) Wenn aber auch ein Unglück uns widerfahren wird¹⁷⁾, so wollen wir süßen Tod hinnehmen vor den heiligen Toren¹⁸⁾ und wollen unsere Seele dahingeben nicht für Frauen und Kinder, sondern für Gott und für den Tempel¹⁹⁾. (192) Ich aber bin für euch Führer sowohl mit dem

1) Gr. *πεφοικῆναι δὲ πόρρωθεν ὁρῶντας* (L: *ἐφορῶντας*) τοὺς τῶν ἁγίων περιβόλους, 2) Gr. *γεννηθέντας* (so Niese; codd.: *γεννηθέντας* Lat: *natos*) δὲ τινὰς ἐν τῇδε τῇ χώρᾳ καὶ τραφέντας ὑπὸ τοῖς ἡμετέροις ἔθουσι add. καὶ Ἰουδαίους καλουμένους 3) Gr. *ἐμπεριπατεῖν μέσοις τοῖς ἁγίοις θεοῦ ἐν τὰς χεῖρας ἐξ ὁμοφύλων ἔχοντας φόνων*; add. *εἰτά τις δέδοικεν* — (185) ἢ πεπόνθηται.

4) Gr. > Ihr aber — verhassten Werke kennt, 5) Gr. *καταπλήσσονται δ' ἴσως οἱ πολλοὶ τό τε πληθος αὐτῶν καὶ τὴν τόλμαν*, 6) Gr. *ἐν δὲ καὶ τὴν ἐκ τοῦ τόπου πλεονεξίαν*. 7) Gr. *ταῦτα δ' ὥσπερ συνέστη διὰ τὴν ὑμετέραν* (AV: *ἡμετέραν*) *ἀμέλειαν*, 8) Gr. add. *πιστεύσατε δὲ ὡς*, 9) Gr. *ἐὰν προσβαίνωμεν ἐπ' αὐτούς*, LC: *προβαίνωμεν* L: *πρὸς* VR: *αὐτοῖς*, 10) Gr. *ἔσονται τῇ συνειδήσει ταπεινότεροι*, add. *καὶ τὸ πλεονέκτημα τοῦ ὕψους ὁ λογισμὸς ἀπολεῖ*.

11) Gr. > Wenn sie aber auch — werden, 12) Gr. *τάχα τὸ θεῖον ὑβρισμένον ἀναστρέψει κατ' αὐτῶν τὰ βαλλόμενα*, add. *καὶ τοῖς σφετέραις διαφθαρήσονται βέλεσιν οἱ δυσσεβεῖς*. 13) Gr. > Auf sie — herabkommen, Sl. *jich' fälschlich zweimal (= ihres)* 14) Sl. *tokmo von tokmyi, t'k'myi = gleich* (cf. Sresnewski, Materialien III, p. 1044 sq.) 15) Sl. *poimj na nja* Gr. > gleiches gegen sie führend. [Berendts' Übersetzung befriedigt nicht, die Stelle im Original ist arg verderbt: *wr'chj jich neprawdy jich snidet tokmo poimj na nja*. „Auf sie“ gehört in Wirklichkeit noch zum vorhergehenden Satz („auf sie zurückwenden“).] 16) Gr. *μόνον ὀφθῶμεν αὐτοῖς, καὶ καταλένται*. 17) Gr. . . . , *καὶ προσῇ τις κίνδυνος*, . . . 18) Gr. *καλὸν δέ*, (Anm. 17), *ἀποθνήσκειν πρὸς τοῖς ἱεροῖς πυλῶσι* 19) Gr. *καὶ τὴν*

Verstande als auch mit der Hand¹⁾. Und ich werde Fürsorge tragen für das, was euch zur Sicherheit (dient)²⁾, weder meinen Leib schonend noch etwas anderes³⁾“.

(193) Diesen Worten gehorchte das Volk, und es versammelten sich alle und zogen gegen die Eiferer⁴⁾. (161) Mit diesem Namen nämlich hatten sie sich benannt⁵⁾, als eiferten sie um die Freiheit⁶⁾. Aber nicht um die Freiheit eiferten sie, sondern jegliche Frevel vollführten sie⁷⁾. (194—199 fehlen, 200) Und⁸⁾ alsbald gerieten sie in Kampf, indem sie mit Steinen einander schlugen, zwischen Stadt und Tempel⁹⁾. Aber welche wichen, die endeten durch Waffen¹⁰⁾. (201 fehlt; 202) Wenn aber die Eiferer plötzlich die Volksmasse überfielen, überwältigten sie sie (jedes Mal)¹¹⁾. Wenn sie aber wiederum in Haufen in Kampf gerieten, so siegte die Volksmasse¹²⁾. (203) Und nachdem die in der Umgebung des Ananus sich fest aufgestellt hatten, trieben sie die Eiferer bis zum Tempel zurück¹³⁾, (204) indem sie die Mauern entrissen¹⁴⁾. Und als jene zum Tempel Zuflucht genommen hatten¹⁵⁾, schlossen sie die Tore¹⁶⁾, und sie begannen von den Hallen her und von dem Palast her zu schlagen¹⁷⁾.

ψυχὴν εἰ καὶ μὴ πρὸς παίδων ἢ (L: καὶ, Lat: et) γυναικῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἁγίων προσέσθαι.

- 1) Gr. προσήσθαι δ' ἐγὼ γνώμῃ τε καὶ χερσὶ, 2) Gr. καὶ οὐτε ἐπινοιά τις ὑμῖν (C om.) λείπει πρὸς ἀσφάλειαν ἐξ ἡμῶν 3) Gr. οὐτε (Herwerden add. με) τοῦ σώματος ὄψεσθε φειδόμενον.“ 4) Gr. Τοῦτοις δ' Ἄνανος παραζροτεῖ τὸ πλῆθος ἐπὶ τοὺς ζηλωτάς, 5) Gr. (161) τοῦτο γὰρ αὐτοὺς ἐκάλεσαν 6) Gr. ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς ἐπιτηδεύουσιν 7) Gr. ἀλλ' οὐχ (PAMVRC: ἄλλους) ζηλώσαντες (C: ζηλώσαντας) τὰ κάκιστα τῶν ἔργων καὶ (om. PALat) ὑπερβαλλόμενοι. C: ὑπερβαλλόμενοι. 8) Gr. (193) add. post ἐπὶ τοὺς ζηλωτάς (Anm. 4): οὐκ ἄγνων — (199) συνεροήγουντο στρατηγούμενοι τοῖς πάθεσι, 9) Gr. τὸ μὲν πρῶτον κατὰ τὴν πόλιν καὶ πρὸ τοῦ ἱεροῦ λίθοις (V: λίθους) βάλλοντες ἀλλήλους καὶ πόρρωθεν διακονιζόμενοι, 10) Gr. κατὰ δὲ τὰς τροπὰς οἱ κρατοῦντες ἐχρῶντο τοῖς ξίφεσι add. καὶ πολλὰ ἦν — (201) μιᾶναι τὰ ἄγια. 11) Gr. κατὰ μὲν οὖν (om. L¹CLat) τὰς συμβολὰς ἐκτρέχοντες αἰετὶ περιῆσαν οἱ ληστροί, add. τεθυμωμένοι δὲ οἱ δημοτικοί — τοῖς τρεπομένοις ἀναχώρησιν 12) Gr. οἱ κατόπιν βιάζόμενοι, πᾶν μὲν ἐπιστρέφουσι τὸ σφέτερον εἰς τοὺς ὑπεναντίους (LVRG: ἐναντίους) κακείνων μηκέτ' ἀντεχόντων τῇ βίᾳ, 13) Gr. κατὰ μικρὸν δ' ἀναχωρούντων εἰς τὸ ἱερὸν συνεισπίπτουσιν οἱ περὶ τὸν Ἄνανον. SI. Genet. anona vgl. Gr. C (193): Ἄνονος ex Ἄνομος corr. 14) Gr. τοῖς δὲ κατὰ πλῆξιν ἐμπίπτει στερομένοις (MLVRC: στερουμένοις) τοῦ πρώτου περιβόλου, 15) Gr. καὶ καταφυγόντες εἰς τὸ ἐνδοτέρω (LVR: ἐνδότερον C: ἐνδότερον) 16) Gr. ταχέως ἀποκλείουσι τὰς πύλας. 17) Gr. > und sie begannen — von dem Palast her zu schlagen. Doch vgl. folg. S. Anm. 1 (205): ἄλλως τε κακείνων βαλλόντων ἄνωθεν,

(205) Ananus aber hätte damals den Tempel einnehmen können¹⁾, aber er fürchtete sich²⁾ vor dem Blutvergiessen, dass er das Heilige entweihen möchte³⁾. (206) Und er bestimmte 6000 Wächter, sie zu bewachen⁴⁾, ob sie⁵⁾ bereuen möchten und im guten herausgehen nach Niederlegung der Waffen⁶⁾. Und sie wachten alle Nächte zu 6000, (207) indem sie sich abwechselten⁷⁾. Und als der Bürgerkrieg sich fortsetzte, wachten die Wächter nicht wachsam, als wenn sie der Eingeschlossenen sich nicht erinnerten⁸⁾. Die Reichen aber und Hausbesitzer nahmen Geringe an für die Wache⁹⁾. (215) Ananus aber sandte zu ihnen Johannes mit friedlicher Rede, damit sie sich beruhigen¹⁰⁾ und nicht das Heilige mit Blut beflecken möchten¹¹⁾, (213, 214) nachdem er ihn zuerst eidlich verpflichtet hatte¹²⁾, dass er ergeben sein solle ihm und dem Volk¹³⁾, und den Eiferern weder die Absichten noch die Werke, noch die Worte verrate¹⁴⁾.

(208)¹⁵⁾ Dieser Johannes nämlich war der, welcher aus Gischala entronnen war¹⁶⁾, ein sehr betrügerischer Mann und mit grossem Verlangen nach Herrschaft in seiner Seele¹⁷⁾, und (zwar) von weitem dieser Sache nachstellend¹⁸⁾. (209—213 fehlen, 216)

- 1) Gr. τῷ δ' Ἀνάτῳ προσβαλεῖν μὲν οὐκ ἐδόκει τοῖς ἱεροῖς πυλῶσιν add. (s. vor. S. Anm. 17) ἄλλως τε καὶ κείνων βαλλόντων ἄνωθεν, 2) Gr. ἀθάρμιτον δ' ἤγειτο, 3) Gr. καὶ κρατήσῃ, μὴ προηγευκὸς εἰσάγαγεῖν τὸ πλήθος· 4) Gr. διακληρώσας δ' ἐκ πάντων εἰς ἑξακισχιλλίους ὅπλιντας καθίστησιν ἐπὶ ταῖς στοαῖς φρουροῦς· 5) Sl. jegda 6) Gr. > ob sie bereuen — Waffen. 7) Gr. διεδέχοντο δὲ ἄλλοι τούτους, add. καὶ παντὶ μὲν ἀνάγκῃ παρεῖναι πρὸς τὴν φυλακὴν ἐκ περιόδου, LLat om. παντὶ μὲν ἀνάγκῃ (L: διεδέχοντο δὲ τούτους καὶ παρήσαν πρὸς τὴν φυλ. ἐκ περιόδου, L² suppl. ἄλλοι) 8) Gr. > Und als der Bürgerkrieg — erinnerten. 9) Gr. πολλοὶ δὲ τῶν ἐν ἀξιώμασιν ἐφεθέντες ὑπὸ τῶν ἄρχων δοκούντων μισθούμενοι πενιχρότερους (Sl. chudizny) ἀνθ' ἑαυτῶν ἐπὶ τὴν φρουρὰν ἔπεμπον. 10) Gr. (215) καὶ δὴ καὶ πρεσβεύτην εἰσπέμπονσι πρὸς τοὺς ζηλωτὰς περὶ διαλύσεων (Der Name Johannes in 208, s. u.) 11) Gr. ἦν γὰρ ἀντοῖς σπονδὴ τὸ παρ' αὐτοῖς (Lat²: culpa sua) μὴ μᾶναι τὸ ἱερὸν μηδὲ τινα τῶν ὁμοφύλων ἐν αὐτῷ πεσεῖν. 12) Gr. (213) ἐδόκει δὲ αὐτὸν ὅρκους πιστώσασθαι πρὸς εὐνοίαν. ὤμνε δ' ὁ Ἰωάννης 13) Gr. ἐτόλμως εὐνοήσεν τε τῷ δήμῳ Sl. da priat' nach Cod. Acad. Sresnewski (Materialien, II, p. 1511) liest prijajetj. 14) Gr. καὶ μήτε βουλὴν τινα μήτε πρᾶξιν προδώσειν τοῖς ἐχθροῖς, add. συγκαταλύσειν — (215) παρελάμβανον, 15) Gr. add. Γίνεται δὲ τούτοις πᾶσιν ὀλέθρον παραίτιος 16) Gr. Ἰωάννης, δν ἔφαμεν ἀπὸ Γισχάλων (Sl. ot' gischala) διαδρᾶναι, 17) Gr. δολώτατος ἀνὴρ καὶ δεινὸν ἔρωτα τυραννίδος ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρων, 18) Gr. δς πόρρωθεν ἐπεβούλενε τοῖς πράγμασιν. add. (209) καὶ δὴ τότε — (213) τῶν συνεδρεούντων τοῖς ὕπλοις,

Und dieser hatte sich eidlich zur Ergebenheit verpflichtet¹⁾ und kam zu den Eiferern hinein. Und nachdem er mitten unter sie getreten war²⁾, seufzte er auf³⁾ und sprach⁴⁾:

„Häufig⁵⁾ plante gegen euch etwas Ananus mit den Seinigen⁶⁾, ich aber suchte es ihnen auszureden und in jeglicher Weise traf ich Vorsorge, dass sie euch nicht verderben möchten⁷⁾. (217) Jetzt aber ist für euch keine Erlösung⁸⁾, wenn ihr euch nicht einen Verteidiger suchen werdet⁹⁾. (218) Denn Ananus hat sich mit dem Volk beraten und sie haben Gesandte zu Vespasian geschickt¹⁰⁾, damit er rasch komme und die ganze Stadt in Besitz nehme¹¹⁾. Und er befahl dem Volke Reinigung an¹²⁾, damit sie morgens sich den Anschein gebend in den Tempel zu gehen, sowohl zur Anbetung als zum Opfer¹³⁾, plötzlich euch überfallen möchten¹⁴⁾. (219) Und mich haben sie zu euch gesandt¹⁵⁾ wegen des Friedens¹⁶⁾, trügend und euch zu fangen suchend ohne Waffen(gewalt)¹⁷⁾. (220) So geziemt es euch denn, für euer Leben Sorge zu tragen¹⁸⁾ oder mit ihnen Frieden zu schliessen¹⁹⁾ oder (um?) Hilfe zu senden²⁰⁾. (221) Aber ich sage euch²¹⁾: wenn ihr euch an der Hoffnung auf Verzeihung wärmt²²⁾, so

1) Gr. 'Ο δ' ὡπερ τοῖς ζηλωταῖς ὑπὲρ εὐνοίας ὁμόσας καὶ οὐ κατ' αὐτῶν,

2) Gr. παρελθὼν εἴσω καὶ καταστάς εἰς μέσους 3) Gr. > seufzte er auf

4) Gr. ἔφη Das Folgende in indirekter Rede. 5) Gr. πολλάκις μὲν (ἔφη)

6) Gr. ὅσα κατ' αὐτῶν οἱ περὶ τὸν Ἄνανον ἐβουλεύσαντο

7) Gr. (vor Anm. 6) κινδυνεύσαι δι' αὐτοῦς, ἵνα μηδὲν ἀγνοήσωσι τῶν ἀπορορήτων, allerdings wesentlich anders als Sl.

8) Gr. νῦν δὲ τὸν μέγιστον ἀναρριπεῖν κίνδυνον σὺν πᾶσιν αὐτοῖς, AVR: συμπᾶσιν 9) Gr. εἰ μὴ τις προσγένειτο βοήθεια δαιμόνιος.

10) Gr. οὐ γὰρ ἔτι μέλλειν Ἄνανον, ἀλλὰ πείσαντα μὲν τὸν δῆμον πεπομφέναι πρέσβεις πρὸς Οὐδessaσιανόν,

11) Gr. ἵν' ἐλθὼν κατὰ τάχος παραλάβῃ τὴν πόλιν,

12) Gr. ἀγγείλαν δὲ παρηγγελέναι add. (Lat om.) κατ' αὐτῶν

13) Gr. εἰς τὴν ἐξῆς ἡμέραν, ἵν' ἡ κατὰ θρησκείαν εἰσελθόντες

14) Gr. ἡ καὶ βιασάμενοι συμμίσξωσιν αὐτοῖς. add.

(219) οὐχ ὁρᾶν — πρὸς τοσοῦτους. 15) Gr. προσετίθει δ' ὡς αὐτὸς

εἰσεπεμφθείη add. κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν

16) Gr. ὡς πρεσβευτὴς περὶ διαλύσεων PAVRC: διαλύσεως

17) Gr. τὸν γὰρ Ἄνανον ταύτας αὐτοῖς προτείνειν, ὅπως ἀνυποποττέροις ἐπέλθῃ. PA et i. marg. m. 2 L: ἀνοπλοτέροις MRC:

ἀνόπλοις V: ἀόπλοις 18) Gr. δεῖν οὖν ἢ τῷ λόγῳ τοῦ ζῆν τοὺς φρουροῦντας ἵκετεῖν

19) Gr. > oder mit ihnen Frieden zu schliessen 20) Gr.

ἢ πορίζεσθαι τινα παρὰ τῶν ἔσωθεν ἐπικουρίαν Sl. poslati pomošćj (= Hilfe zu

senden), — viell. o pomošći (um Hilfe). 21) Gr. > Aber ich sage euch:

22) Gr. τοὺς δὲ θαλπομένους ἐλπίδι συγγνώμης add. εἰ κρατηθεῖν,

habt ihr keinen Verstand¹⁾. Denn jene werden nicht vergessen, was ihr gegen sie gefrevelt habt²⁾.“ (222, 223 fehlen).

Cap. IV.

(224) Derartiges wob er ihnen zusammen, sie schreckend³⁾. Auch hinsichtlich der auswärtigen Hilfe gab er ihnen Hinweise⁴⁾. Aber wie seine Rede auf Idumaea kam⁵⁾, so fügte er hinzu: „Ananus knirscht mit den Zähnen gegen eure Befehlshaber⁶⁾.“ (225) Und nachdem das alles gehört hatten Eleazar⁷⁾, der Sohn des Simon⁸⁾, und Zacharias, der Sohn des Phalek⁹⁾, beide von Herkunft Priester seiend¹⁰⁾, (226) berieten sie mit den Leuten¹¹⁾, was zu tun sich ziemte¹²⁾, da eine scharfe Zeit über sie gekommen sei¹³⁾, (227) weil sie auch selbst eingeschlossen seien¹⁴⁾, und nach auswärtiger Hilfe zu senden nicht möglich sei¹⁵⁾. (228) Eher aber (noch)¹⁶⁾ bestimmten sie (?)¹⁷⁾, dass man nach den Idumaeern sende¹⁸⁾.

Und nachdem sie rasch einen Brief geschrieben hatten¹⁹⁾, so sandten sie (ihn) nach Idumaea, sagend²⁰⁾: „Ananus hat das Volk betört²¹⁾. Er verrät die Metropole an die Römer²²⁾. Wir

- 1) Gr. > so habt ihr keinen Verstand. 2) Gr. ἐπιλελησθαι τῶν ἰδίων τολμημάτων add. ἢ νομίζειν — (223) ἀφανισθῆναι. 3) Gr. Τοιαῦτα μὲν ἐποίκιλλεν ἀθρόως δεδισσόμενος, 4) Gr. καὶ τὴν ἔξωθεν βοήθειαν ἀναφανδὸν μὲν οὐκ ἐθάρρει λέγειν, 5) Gr. ἤγισετο δὲ τοὺς Ἰδουμαίους add. ἵνα δὲ καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῶν ζηλωτῶν ἰδίᾳ παροξύνῃ, 6) Gr. τὸν Ἄνανον εἰς τε ὠμότητα διέβαλλε καὶ ἀπειλεῖν ἐκείνοις ἐξαιρέτως ἔλεγεν. 7) Sl. jelezar 8) Gr. ἦσαν δὲ Ἑλεάζαρος μὲν υἱὸς Γίωνος, (MVRC: Σίμωνος, cf. II, 564, wo auch Σίμωνος steht) add. ὃς δὴ καὶ — τὰ νοηθέντα προᾶξει, . . . οὗτοι πρὸς ταῖς κοιναῖς τὰς ἰδίας καθ' ἑαυτῶν — (226) ἀπειλὰς ἀκούσαντες, 9) Gr. Ζαχαρίας δὲ τις υἱὸς Ἀμφικάλλει, L: Ἀφεκκαλεῖ, C: Φαλέκον, MV: i. marg. γρ Φαλέκον, 10) Gr. γένος ἐκ τῶν ἱερέων ἐκάτερος. (οὔτοι etc. s. Anm. 8) add. ἔτι δ' ὥς — προσεψεύσατο, 11) Gr. μέγροι πολλοὺ μὲν ἠποροῦντο, 12) Gr. τί χρὴ πράττειν 13) Gr. εἰς ὃξιν οὕτως καιρὸν συνεωσμένους 14) Gr. παρεσκενᾶσθαι μὲν γὰρ τὸν δῆμον ἐπιχειρεῖν αὐτοῖς οὐκ εἰς μακράν, 15) Gr. αὐτῶν δὲ τὸ σύντομον τῆς ἐπιβουλῆς ὑποτετυμῆσθαι τὰς ἔξωθεν ἐπικουρίας. add. πάντα γὰρ ἂν — συμμάχων. 16) Sl. pače že 17) Sl. narekoša eig. = nannten sie, 18) Gr. ἔδοξε δ' ὕμους ἐπικαλεῖσθαι τοὺς Ἰδουμαίους, 19) Gr. καὶ γράψαντες ἐπιστολὴν σύντομον, 20) Gr. > so sandten sie (ihn) nach Idumaea, sagend: wieder folgt indirekte Rede, die stark absticht von den schlichteren Sätzen des Briefes (σύντομος) im Sl. 21) Sl. fälschlich na n' statt anan' Gr. . . . ἐξαπατήσας τὸν δῆμον, 22) Gr. (vor Anm. 21) ὥς Ἄνανος μὲν προδιδοίη Ῥωμαίοις τὴν μητρόπολιν (Sl. mitropoliju)

aber, nachdem wir uns von ihnen um der Freiheit willen getrennt haben¹⁾, so haben sie (uns) jetzt eingeschlossen. Und wir sitzen inmitten des Tempels, und Wächter stehen rings um uns herum²⁾. (229) Wenig Zeit aber ist uns übrig geblieben zur Erlösung³⁾. Wenn ihr aber uns nicht rasch helfen werdet⁴⁾, so werden wir unter Ananus sein und unter unserem Feinde, aber die Stadt unter den Römern⁵⁾.⁴ (230) Und sie händigten das Schreiben zweien treuen und geschickten und schnellfüßigen Männern ein⁶⁾, (231) wissend, dass die Idumaeer nicht unverständlich seien⁷⁾ und um der Unordnung und Veränderung der Lage willen⁸⁾, sobald (?) ihnen Kunde geworden sein würde⁹⁾, auch die Waffen ergreifen¹⁰⁾ und kommen würden¹¹⁾.

(232, 233) Als¹²⁾ sie zu ihnen den Brief brachten, da gerieten sie ausser sich¹³⁾. Und indem sie Herolde überallhin sandten, geboten sie Krieg¹⁴⁾. (234, 535) Und es versammelten sich zuhauf 20 tausend¹⁵⁾. Und sie zogen nach Jerusalem¹⁶⁾.

(236) Ananus aber hatte das Ausgehen der Gesandten nicht

1) Gr. αὐτοὶ δ' ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀποστάντες 2) Gr. ἐν τῷ ἱερῷ φρουροῦντο, > so haben sie (uns) jetzt eingeschlossen. 3) Gr. ὀλίγος δ' ἐστὶ χρόνος αὐτοῖς βραβεῖναι τὴν σωτηρίαν, 4) Gr. εἰ δὲ μὴ βοηθήσουσαν ἐκείνοι κατὰ τάχος, 5) Gr. αὐτοὶ μὲν ὑπ' Ἀνάγῳ τε καὶ τοῖς ἐχθροῖς, ἡ πόλις δ' ὑπὸ Ῥωμαίους (AML²VRC: Ῥωμαίοις) φθάσει γενομένη. add. τὰ δὲ πολλὰ — διαλέγεσθαι. 6) Gr. προεβλήθησαν δὲ ἐπὶ τὴν ἀγγελίαν δύο τῶν δραστηρίων ἀνδρῶν εἰπεῖν τε ἱκανοὶ καὶ πεῖσαι περὶ πραγμάτων, (add. τὸ δὲ τούτων χρησιμώτερον,) ὡκύντητι ποδῶν διαφέροντες. Lat. om. περὶ πραγμάτων 7) Gr. τοὺς μὲν γὰρ Ἰδουμαίους αὐτόθεν ἤδεισαν πεισθησομένους, 8) Gr. ἅτε θορυβῶδες καὶ ἄτακτον ἔθνος αἰεὶ τε μετέωρον πρὸς τὰ κινήματα καὶ μεταβολαῖς χαῖρον, 9) Gr. πρὸς ὀλίγην τε κολακείαν τῶν δεομένων — Doch hat Sl. etwas anderes gelesen. Sl. jimže eig. weil, aber doch wohl mit: sobald, wenn — hier zu übersetzen. 10) Gr. τὰ ὅπλα κινουῖν 11) Gr. καὶ (add. καθάπερ εἰς ἑορτὴν εἰς τὰς παρατάξεις) ἐπειγόμενον. 12) Sl. jimže eig. weil, hier noch mit „i“ verbunden. 13) Gr. (add. ἔδει δὲ τάχος — προθυμίας) οἱ πεμφθέντες, (add. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν Ἀνανίας ἐκότερος,) καὶ δὴ πρὸς τοὺς ἄρχοντας τῶν Ἰδουμαίων παρήσαν. Οἱ δὲ πρὸς τὴν ἐπιστολὴν (add. καὶ τὰ ῥηθέντα παρὰ τῶν ἀφιγμένων) ἐκπλαγέντες, 14) Gr. ὥσπερ ἐμμανεῖς περιέθεον τε τὸ ἔθνος καὶ διεκήρυσσον τὴν στρατείαν. PAMVRC: στρατιάν. Lat: militiam. 15) Gr. ἡθροιστο δ' ἡ πληθὺς (add. τάχιον — τὰ ὅπλα.) συνταχθέντες δὲ εἰς δύο μυριάδας 16) Gr. παραγίνονται πρὸς (L: εἰς) τὰ Ἱεροσόλυμα, add. ῥώμενοι — Κλουσώθ.

bemerkt, noch auch die Wachen¹⁾. Die Ankunft aber der Idumaeer blieb nicht verborgen²⁾. Und zuvorkommend schloss er die städtischen Tore³⁾. Und auf den Zinnen stellte er (Posten) auf, um Wache zu halten⁴⁾. (237 fehlt, 238) Jesus aber, der der zweite nach Ananus war, stellte sich auf einen Turm und sprach⁵⁾:

„Ich wundere mich, wie das Glück sich den Ränkevollen günstig erweist⁶⁾. (239) Auch jetzt seid ihr zu Hilfe gekommen gottlosen Menschen⁷⁾. (240) Wenn ich aber wüsste, dass ihr ähnlich seid denen, die euch gerufen haben⁸⁾, so würde ich sagen, dass ihr, gleich seiend an Sinnesart, euren Gesinnungsgenossen helfet⁹⁾. Jetzt aber, wenn jemand und zwar mit Wahrheit ihr Leben prüft, so werdet ihr jeden von ihnen des Todes würdig finden¹⁰⁾.

(241) Denn soviele Verfluchte und Verdorbene (da) waren aus dem ganzen Lande¹¹⁾, die das eigene Vermögen vergeudet hatten¹²⁾ und ihr teuflisches Wesen und die Unersättlichkeit an den Städten der Umgebung erprobt hatten¹³⁾, die sind jetzt endlich heimlich in die heilige Stadt hereingekommen¹⁴⁾ (242) und haben die unentweihten Fussstapfen entweiht¹⁵⁾. Und ohne

1) Gr. *Τὸν δὲ Ἄνανον ἢ μὲν ἔξοδος τῶν ἀγγέλων ὥσπερ καὶ τοὺς φρουροὺς* (VRC: *φύλακας*) *ἔλαθεν*, 2) Gr. *ἢ δ' ἔφοδος* (VR: *ὁ δὲ φόβος*) *τῶν Ἰδουμαίων οὐκέτι* 3) Gr. *προγνοὺς γὰρ ἀπέκλειε* (PAMVR: *ἀποκλείεται* LC: *ἀποκλείει* Destinon: *ἀποκλείει τε*) *τε τὰς πόλεις αὐτοῖς* 4) Gr. *καὶ διὰ φυλακῆς εἶχε τὰ τεύχη*. add. *καθάπαν γε μὴν — τῶν ὅλων*. 5) Gr. *στάς οὖν ἐπὶ τὸν ἄντικρυς αὐτῶν πύργον ὁ μετὰ Ἄνανον γεραίτατος τῶν ἀρχιερέων Ἰησοῦς . . . ἔφη . . .* add. *πολλῶν . . . καὶ ποικίλων τὴν πόλιν κατεσχηκότων θορόνων* — Die Rede ist beim Gr. halb indirekt, halb direkt, insofern die Idumaeer in der 2-ten Person pluralis angeredet werden. Später wird sie ausschliesslich direkt. 6) Gr. *ἐν οὐδενὶ θαυμάσαι τὴν τύχην οὕτως, ὡς τῷ συμπράττειν τοῖς πονηροῖς καὶ τὰ παράδοξα* 7) Gr. *παρεῖναι γοῦν ὑμᾶς ἀνθρώποις ἐξωλεστάτοις* add. *μετὰ τοσαύτης — ἐπὶ βαρβάρους*. 8) Gr. *καὶ εἰ μὲν ἑώρων τὴν σύνταξιν ὑμῶν ἐξ ὁμοίων τοῖς καλέσασιν ἀνδρῶν*, 9) Gr. *οὐκ ἂν ἄλογον τὴν ὁρμὴν ἐπελάμβανον* οὐδὲν γὰρ οὕτως συνίστησι τὰς εὐνοίας ὡς τρόπων συγγένεια 10) Gr. *νῦν δ', εἰ μὲν τις αὐτοὺς ἐξετάζοι καθ' ἑνα, μυρίων ἕκαστος εὐρεθήσεται θανάτων ἄξιος*. 11) Gr. *τὰ γὰρ θύματα* (Lat: ludibria Hudson: *ἀθύσματα* Lowthius: *λύματα* Naber, Niese: *φθάρματα*) *καὶ καθάρματα τῆς πόλεως* (MVRC: *χώρας* Lat: *rusticae plebis* Destinon: *πληθύος*) *ὅλης* 12) Gr. *κατασωτευσάμενα* (PA: *κατασωτευσάμενοι*) *τὰς ἰδίας οὐσίας* 13) Gr. *καὶ προγυμνάσαντα τὴν ἀπόνοιαν* (> und die Unersättlichkeit) *ἐν ταῖς πέριξ κόμαις τε καὶ πόλεσι* Sl. *iskušjaše* wohl für *iskusiw'se* (= *προγυμνάσαντες*). 14) Gr. *τελευταῖα λεληθότως παρεισέφρουνσαν εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν*, add. *λησται δι' ἐπεροβλὴν ἀσεβημάτων* 15) Gr. *μαίνοντες καὶ τὸ ἀβέβηλον ἔδαφος* [Sl. stopy], L om. *καὶ τὸ*

Scheu betrinken sie sich an dem heiligen Wein¹⁾, und die Habe der Getöteten verbrauchten sie (für) ihre unersättlichen Bäuche²⁾. (243) Euer Volk aber ist nicht derartig, sondern klug und massvoll³⁾ und durch Waffen geschmückt⁴⁾, das da imstande ist, der Metropole zu helfen, wenn die schwere Zeit euch gegen die Fremdstämmigen aufrufen wird⁵⁾. Wie aber⁶⁾ (?) sollen wir dieses Schicksalsstücke nennen⁷⁾? Weil euer ganzes Volk den Bösen hilft⁸⁾! (244) Aus welchem Grunde aber habt ihr die Waffen gegen uns ergriffen⁹⁾? (245) Übergeben wir uns etwa den Römern¹⁰⁾? Knechten wir etwa die Metropole¹¹⁾? Und ihr seid gekommen, sie zu befreien¹²⁾? Ich wundere mich über die Gottlosen, wie sie lügenhafte Anklage auf uns gewälzt haben¹³⁾! (246) Anders nämlich hätten sie euch nicht gegen uns aufreizen können¹⁴⁾.

(247) Aber euch gebührt es, die Wahrheit zu erkennen¹⁵⁾ und nicht Glauben zu schenken denen, die Verleumdung anstiften¹⁶⁾. (248) Denn wieso ergeben wir uns den Römern¹⁷⁾, nachdem wir mit ihnen uns (gegenseitig) aufgerieben (?) haben¹⁸⁾?

1) Gr. οὐδὲ δόξαν ἔστι νῦν (Lat om.) ἀδεεῖς ἐμμεθυνοκομένους τοῖς ἁγίοις

2) Gr. καὶ τὰ σκύλα τῶν πεφονευμένων καταναλίσκοντας εἰς (im Sl. fehlt ein na = für oder etwas Ähnliches) τὰς ἀπλήστους γαστέρας. 3) Gr. τὸ δ' ἐμέτερον πλῆθος . . . δόξαν ἔστιν οἷος ἔπρεπεν etc. > sondern klug und massvoll

4) Gr. (in der Lücke von Anm. 3) καὶ τὸν κόσμον τῶν ὀπλων 5) Gr. (οἷος ἔπρεπεν) καλούσης μὲν (Dindorf ἡμᾶς ex cod. L. B.) τῆς μητροπόλεως κοινῶ βουλευτηρίῳ, συμμαχούς δὲ (om. L¹RC et ut vid. Lat) κατ' ἀλλοφύλων. 6) Sl. čto že 7) Gr. τί ἂν οὖν εἴποι τοῦτό τις ἢ τύχης ἐπήρειαν, V om. οὖν L¹ om. τοῦτο L²: τις τοῦτο 8) Gr. ὅταν λογάζῃ πονηροῖς αὐτανδρὸν ἔθνος ὁρᾷ συνασπίζον [αὐτοῖς]; Bekker: συνασπίζον, αὐτὸς Destinon: συνασπίζοντας A expunxit αὐτοῖς (Niese) Gr. add. μέχρι πολλοῦ μὲν ἀπορῶ, 9) Gr. τί δὴ ποτε καὶ (om. VC) τὸ κινήσαν ἡμᾶς (VC add. καὶ) οὕτω ταχέως ἐγένετο Gr. add. μὴ γὰρ ἂν — συγγενοῦς 10) Gr. ἐπεὶ δὲ ἠκούσαμεν Ῥωμαίους καὶ προδοσίαν, add. ταῦτα γὰρ ἡμῶν ἐθορόβουν τινὲς ἀρτίως, 11) Gr. > Knechten wir etwa die Metropole? 12) Gr. καὶ τῆς μητροπόλεως ἐπ' ἐλευθερώσει παρεῖναι, 13) Gr. πλέον τῶν ἄλλων τολμημάτων ἐθανμάσαμεν (VRC: ἐθαύμασέ τις) τοὺς ἀλιτηρίους τῆς περὶ τοῦτο ψευδοῦς (VRC: περὶ τὸ ψεῦδος) ἐπινοίας Sl. v.ozloži statt w'zložišja (gewälzt haben). 14) Gr. ἀνδρας γὰρ (add. φύσει — παρεσκευασμένους) οὐκ ἐνῆν ἄλλως ἐξαγριῶσαι καθ' ἡμῶν add. ἢ — ἐλευθερίας. 15) Gr. ἀλλ' ἡμᾶς γε χρὴ . . . συνάγειν τε τὴν ἀλήθειαν add. οὐκ ἐκ τῶν ἐπιπλάστων λόγων ἀλλ' ἐκ τῶν κοινῶν πραγμάτων. 16) Gr. (in der Lücke von Anm. 5) σκέπτεσθαι τοὺς τε διαβάλλοντας (Sl. tworenyim' Partic. pass. statt tworjaščiim' Partic. act. klewetu) add. καὶ καθ' ὧν, 17) Gr. τί γὰρ δὴ καὶ παθόντες ἂν ἡμεῖς Ῥωμαίους προσπωλοῖμεν ἐαυτοὺς νῦν, PAMVRC: προσπωλοῦμεν P: προσπολοῦμεν Lat: dederimus 18) Sl. razdrušiwšesja s nimi

Es geziemte nämlich früher Frieden zu schliessen, als auch noch ganz Galilaea unversehrt war und alle andern Städte¹⁾. (249) Jetzt aber, wenn auch wir Frieden wollen, jene aber werden es verschmähen²⁾. Und uns ist es eine Schmach zu bitten³⁾, (250) und besser ist es, ruhmvollen Tod zu empfangen, als in Gefangenschaft zu leben⁴⁾. (251) Wenn sie aber also verleumdet haben, so mögen sie sagen, wer zu den Römern gesandt hat⁵⁾? (252) Oder wer zu Gesandtschaftszwecken gegangen ist⁶⁾? Oder wen sie ergriffen haben, da er dorthin und zurück ging⁷⁾? Oder bei wem sie ein Schreiben weggenommen haben⁸⁾? (253) Und wie wir vor allen, die mit uns leben, verborgen geblieben sind⁹⁾, aber jenen Ruchlosen, obgleich sie eingeschlossen waren und belagert, nicht verborgen geblieben sind¹⁰⁾?

(254—257) Aber jene, weil sie erkannt haben, dass sie nicht dem Auge des Herrn entgehen werden, weil sie ihn durch ihre Verfehlungen erzürnt haben¹¹⁾, haben deswegen euch belogen¹²⁾. Denn wenn auch dieser Stadt unterzugehen vorherbestimmt ist¹³⁾, so wird sie nicht durch andere untergehen, sondern

1) Gr. ungefähr entsprechend: *παρὸν ἢ μηδὲ ἀποστῆναι τὸ πρῶτον ἢ προσχωρῆσαι ταχέως ἀποστάντας ὄντων ἔτι τῶν πέριξ ἀπορθήτων; . . . ὅτε Ῥωμαίους μὲν ὑπερόπτας πεποίηκεν ὑποχείριος ἡ Γαλιλαία,* 2) Sl. ne ne-bregut' = sie werden es nicht verschmähen. Das ne ist sicher falsch. Gr. (in der Lücke von Anm. 1) *νῦν μὲν γὰρ οὐδὲ βουλομένοις διαλίσασθαι ῥᾷδιον,* 3) Gr. *φέρει δ' αἰσχύνῃν ἡμῖν θάνατον χαλεπωτέραν τὸ θεραπεύειν αὐτοὺς ὄντας ἤδη πλησίον.* 4) Gr. *καὶ ἐγὼ καθ' ἑαυτὸν μὲν ἂν εἰρήνην προτιμήσαιμι θανάτου, πολεμουμένου δ' ἅπαξ καὶ συμβαλὼν θάνατον εὐκλεῆ τοῦ ζῆν αἰχμαλώτους.* 5) Gr. *πότερον δέ φασιν ἡμᾶς* (add. *τοὺς τοῦ δήμου προσεστῶτας*) *πέμψαι κρύφα πρὸς Ῥωμαίους* (add. *ἢ καὶ τὸν δῆμον κοινῇ ψηφισάμενον;*) 6) Gr. *εἰ μὲν ἡμᾶς, εἰπάτωσαν τοὺς πεμφθέντας φίλους,* (add. *τοὺς διακονήσαντας τὴν προδοσίαν οἰκέτας.*) 7) Gr. *ἐφωράθη τίς ἀπιῶν; ἀνακομιζόμενος ἑάλω;* 8) Gr. *γραμμμάτων γεγόνασιν ἐγκρατεῖς;* 9) Gr. *πῶς δὲ τοὺς μὲν τοσοῦτους πολίτας ἐλάθομεν, οἷς κατὰ πᾶσαν ὥραν συναναστρέφόμεθα,* 10) Gr. *τοῖς δὲ ὀλίγοις καὶ φρουρουμένοις καὶ μηδ' εἰς τὴν πόλιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ προελθεῖν δυναμένοι.* *ἐγνώσθη τὰ κατὰ τὴν χώραν λαθραίως ἐνεργούμενα;* 11) Gr. *νῦν δ' ἐγνώσαν, ὅτε δεῖ δοῦναι δικὰς τῶν τετολημμένων,* Bekker: *ὅτε* codd.: *ἔτι* Lat: quando. Überhaupt ist beim Gr. der Zusammenhang, in dem diese Worte stehen, völlig vom Sl. verschieden. Gr. add. *ἕως δ' ἦσαν ἀδελεῖς αὐτοί, προδότης ἡμῶν οὐδεὶς ὑπώπτευτο;* 12) Gr. > haben deswegen euch belogen. Gr. add. *εἰ δ' ἐπὶ τὸν δῆμον* — (256) *εἰπάτωσαν.* Dem Gedankengang des Sl. entspricht dann wieder der Satz: (257) *ἀλλὰ τοῦτο μὲν δυσθανατοῦντων καὶ πλησίον οὕσας τὰς τιμωρίας διακρονομένων σκῆψις ἐστίν* 13) Gr. *εἰ γὰρ δὴ καὶ προδοθῆναι τὴν πόλιν εἴμαρτο,*

durch diese ¹⁾. (258) Ihr aber, die ihr mit Waffen gekommen seid, helft den Gerechten ²⁾, aber die Schuldigen verderbet ³⁾, die nicht mit dem Wort, sondern mit den Händen ihr Urteil ausführen ⁴⁾, (259) da sie unschuldige Männer entführt und inmitten der Stadt gebunden und gefesselt ⁵⁾, und weder auf (ihren) Ruf noch auf (ihre) Bitte achtend, sie getötet haben ⁶⁾. (260) Und wenn ihr wollt, tretet ein in die Stadt, nicht als Feinde ⁷⁾, und sehet die gegebenen Beweise ⁸⁾: Häuser verödet und ausgeplündert ⁹⁾, Geschlechter ausgerottet, Frauen in Trauer ¹⁰⁾, Weinen und Wehklagen in der ganzen Stadt ¹¹⁾. Und es ist keiner, der nicht ihre Bosheit gekostet hat ¹²⁾.

(261) ¹³⁾ Denn diese haben, aus dem ganzen Lande den Schmutz sammelnd und aus allen Städten, ihn nach Jerusalem geschleppt ¹⁴⁾, — gleichwie auch sich sammelt die Krankheit von den Füßen und von den beiden Händen und von allen Gliedern her zum Haupte des Körpers hin ¹⁵⁾, — und aus der Stadt zum Tempel ¹⁶⁾. (262) Und jetzt ist der Tempel ihnen der Zufluchtsort und der Hafen ¹⁷⁾, der da ihre Bosheit deckt ¹⁸⁾, und Aufbewahrungsort für Kriegswerkzeuge ¹⁹⁾. Und die Stätte, die von der ganzen Welt angebetet ²⁰⁾ und von einem Ende der Welt zum

1) Gr. *μόνους ἂν τολῆσαι καὶ τοῦτο τοὺς διαβάλλοντας*, add. *ὦν τοῖς τολῆμασιν ἔν μόνον [κακὸν] λείπει, προδοσία.* 2) Gr. *χρὴ δὲ ἡμᾶς, ἐπειδή-περ ἅπαξ πάρεστε μετὰ τῶν ὅπλων, τὸ μὲν δικαιοῦτατον, ἀμύνειν τῇ μητροπόλει*

3) Sl. *pogubiti* Infin., richtiger: *pogubite* Imperativ. 4) Gr. *καὶ συνεξαίρειν* (L. Dindorf; codd. *συνεξαίρειν* Lat: *eximere*) *τοὺς τὰ δικαστήρια καταλύσαντας τυράννους, οἱ πατήσαντες τοὺς νόμους ἐπὶ (RC om.) τοῖς αὐτῶν*

(L: *ἐαυτῶν*) *ξίφει πεποίηται τὰς κρίσεις.* 5) Gr. *ἄνδρας γοῦν ἀκαταιτί-τους τῶν ἐπιφανῶν ἐκ μέσης τῆς ἀγορᾶς ἀρπάσαντες δεσμοῖς τε προηκίσαντο*

6) Gr. *καὶ μηδὲ φωνῆς μηδ' ἰκεσίας ἀνασχόμενοι διέφθειραν.* 7) Gr. *ἔξεστιν δ' ἡμῖν παρελθούσιν εἰσὼ μὴ πολέμον νόμῳ*

8) Gr. *θεάσασθαι τὰ τεκμήρια τῶν λεγομένων,* 9) Gr. *οἴκους ἡρημωμένους ταῖς ἐκείνων ἀρπαγαῖς*

10) Gr. *καὶ γυναῖκα καὶ γενεὰς τῶν ἀπεσφαγμένων μελανειμονούσας,* 11) Gr. *κακῶν δὲ καὶ θοῆρον ἀνὰ τὴν πόλιν ὄλην.* 12) Gr. *οὐδεὶς γὰρ ἔστιν, ὃς οὐ γέγεται τῆς τῶν ἀνοσίων καταδρομῆς.*

13) Gr. add. *οἱ γε ἐπὶ τοσοῦτον ἐξώκειλαν ἀπονοίας,* 14) Gr. *ὥστε μὴ μόνον ἐκ τῆς χώρας καὶ τῶν ἔξωθεν πόλεων (ἐπὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κεφαλὴν ὅλου τοῦ ἔθνους, s. u. Anm. 15) μετενεγκεῖν τὴν ληστρικὴν τόλμαν*

15) Gr. reduziert diesen ganzen Vergleich auf die Worte: *ἐπὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κεφαλὴν ὅλου (om. L Lat) τοῦ ἔθνους*

16) Gr. *ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερόν* 17) Sl. *liměn'*, was wohl direkt aus der Vorlage herübergenommen ist. Gr. *δομητήριον γοῦν αὐτοῖς τοῦτο καὶ καταφυγὴ*

18) Gr. *>* der da ihre Bosheit deckt, 19) Gr. *ταμιεόν* (Sl. plur. *s'chranilišča*) *τε τῶν ἐφ' ἡμᾶς παρασκευῶν (L: κατασκευῶν) γέγονεν,*

20) Gr. *ὁ δ' ἐπὶ τῆς οἰκουμένης προσκυνούμενος χώρος*

andern verehrt wird, sowohl von dem eigenen Volk als auch von den Andersstämmigen¹⁾, sie wird jetzt mit Füßen getreten von wilden Tieren, die hier geboren sind²⁾. (263, 264 fehlen, 265) Und wenn ihr aber (es) feststellen wollt³⁾, so kommt, wie ich gesagt habe, ohne Waffen herein⁴⁾ und seht euch alles an⁵⁾. (266 fehlt, 267) Oder⁶⁾ ihr möget, euch von uns und jenen fernhaltend, wieder zurückkehren⁷⁾! (268) Wenn es aber euch scheint, dass wir uns den Römern ergeben haben⁸⁾, so seid ihr ausserhalb der Stadt⁹⁾ und bewachtet die Tore und Wege¹⁰⁾. Und wenn sich unser Betrug enthüllen wird¹¹⁾, so schont unser nicht¹²⁾! (269) Wenn es euch aber nicht lieb ist¹³⁾, so wundert euch nicht, weil wir die Tore vor euch verschlossen haben¹⁴⁾, die ihr Waffen tragt¹⁵⁾.“

(270) Derartiges sprach Jesus¹⁶⁾. Die Idumaeer aber stellten sich, als hörten sie nicht¹⁷⁾, sondern waren wütend, weil sie keinen Eingang gefunden hatten¹⁸⁾. Sie zürnten (auch), weil man ihnen befahl, die Waffen von sich wegzuwerfen¹⁹⁾, indem sie es für Gefangenschaft hielten, den Befehlenden zu ge-

1) Gr. *καὶ τοῖς ἀπὸ περάτων γῆς ἀλλοφύλοις ἀκοῇ* (om. Lat) *τετιμημένος* Gr. > sowohl — Andersstämmigen, 2) Gr. *παρὰ τῶν γεννηθέντων ἐνθάδε θηρίων καταπατεῖται* AMLVRC: *ὑπὸ τῶν παραγεννηθέντων* (LRC: *παραγεννηθέντων*) Lat . . . *praeternatae* . . . *bestiae* Gr. add. *νεανιέονται τε* — (264) *τιμωροὺς δεδιέναι* 3) Gr. *εἰ δὲ αἰδέσθε τὰς τῶν τοιούτων ἐπικλήσεις*, (wesentlich anders als im Sl. ist der Inhalt des Satzes gewendet) 4) Gr. *ἀλλὰ τοὶ πάρεσσι θεμένοις τὰ ὅπλα καὶ παρελθούσιν εἰς τὴν πόλιν* 5) Gr. *σχήματι συγγενῶν ἀναλαβεῖν τὸ μέσον συμμάχων τε καὶ πολεμίων ὄνομα δικαστὰς γενομένους*. (auch inhaltlich über Sl. hinausgehend) add. *καίτοι λογίσασθε*, — (266) *τὴν χάριν*. 6) Gr. *εἰ δ' οὔτε συναγανακτεῖν ἡμῖν οὔτε κρίνεσθαι δεῖ*, V: *κρίνειν* Lat: *judicare vultis* Hudson statt *δεῖ*: *δοκεῖ* ex cod. Voss. [Voss. corr. *κρίνειν δοκεῖ* ex *κρίνεσθαι δεῖ*] 7) Gr. *τρίτον* (V: *κρείττον*) *ἐστὶ καταλιπεῖν ἑκατέρους* add. *καὶ μήτε* — *τῆς μητροπόλεως συνέρχεσθαι*. 8) Gr. *εἰ γὰρ καὶ* (P om. et ut vid. Lat) *τὰ μάλιστα Ῥωμαῖοις ὑποπτεύετε διειλέχθαι τινὰς*, ML: *διηλέχθαι* V: *διηλέγχθαι* 9) Gr. > so seid ihr ausserhalb der Stadt 10) Gr. *παρατηρεῖν ἔξεσσι τὰς ἐφόδους*, 11) Gr. *ἅν τι τῶν διαβεβλημένων ἔργῳ διακαλύπτεται*, 12) Gr. *τότε* (add. *φρουρεῖν τὴν μητρόπολιν ἐλθόντας*) *κολάζειν τε τοὺς αἰτίους πεφωραμένους* add. *οὐ γὰρ ἂν* — *προσφωκμένους*. 13) Gr. *εἰ δ' οὐδὲν ἡμῖν τούτων εὐγνώμον ἢ μέτριον δοκεῖ*, 14) Gr. *μὴ θανμάζετε τὰ κλειῖθρα τῶν πυλῶν*, 15) Gr. *ἕως ἂν φέρητε τὰ ὅπλα*.“ 16) Gr. *Τοιαῦτα μὲν ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε* 17) Gr. *τῶν δὲ Ἰδουμαίων οὔτε* (PAML et fort. Lat: *οὐδὲν*) *τὸ πλῆθος προσεῖχεν*, 18) Gr. *ἀλλὰ τεθνήμωτο μὴ τυχόν ἐτοίμης τῆς εἰσόδου*, 19) Gr. *καὶ διηγανάκτον οἱ στρατηγοὶ πρὸς ἀπόθαισιν τῶν ὅπλων*

horchten¹⁾. (271) Simon aber, der Sohn des Kathlias²⁾, Befehlshaber der Idumaeer³⁾, stellte sich auf einen Platz, wo es für die Hohepriester zu hören (möglich) war⁴⁾, (272) und sprach⁵⁾: „Wir wundern uns nicht, wenn von euch die Vorkämpfer der Freiheit eingeschlossen worden sind⁶⁾. Aber ihr habt sie umzingelt, die ihr jetzt euren Stammverwandten die gemeinsame Stadt verschlossen habt⁷⁾. (273) Und ihr habt Zurüstungen gemacht, die Römer zu empfangen⁸⁾, an den Toren vor Freude Kränze aufhängend⁹⁾ und kostbare Stoffe¹⁰⁾. Den Idumaeern aber antwortet ihr von den Zinnen herab¹¹⁾ und befiehlt, die Waffen niederzulegen, die wir für die Freiheit ergriffen haben¹²⁾. (274—278 fehlen, 279) Wer kann euren Hohn ertragen¹³⁾? (280, 281 fehlen, 282) Aber weil ihr also gehandelt habt¹⁴⁾, werden wir hier vor den Mauern stehen bleiben, Rache an euch zu nehmen suchend¹⁵⁾, bis entweder die Römer nach ihrer Mühe von euch abstehen werden¹⁶⁾ oder ihr, die Freiheit erwählend, euch ändern werdet¹⁷⁾.“

(283) Jesus aber, da er die Antwort und das Geschrei der Idumaeer gehört hatte, ging fort¹⁸⁾. (284) Sie waren in der

- 1) Gr. αἰχμαλωσίαν ἡγούμενοι τὸ κελεύοντων τινῶν αὐτὰ ῥῆναι. 2) Gr. Σίμων δὲ υἱὸς Κλαθα M: Κλαθα VRC: Καθλα Lat: (gen.) Cathla — 235 (im Sl. fehlend) hatte PA¹: Θακήν V: Κλαθα R: Καθλα M i. marg. γρ καὶ Κλαθα Lips: Καθλα Θακήν et ad Καθλα i. marg. m. 2 ἐν ἄλλω Θερονίου V, 249: Καθλα PA: Καθλα M: Κλαθα L: Κατθα Lat: Catiae aut Cattae VI, 148: Ἀκαθελά C: Καθλα Lat: Cathiae aut Mathiae. Sl. kaŭlin' sn' 3) Gr. τῶν ἡγεμόνων εἰς, add. μόλις τῶν οἰκείων καταστειλας τὸν θόρον καὶ 4) Gr. σὰς εἰς ἐπήκοον τοῖς ἀρχιερεῦσιν, Sl. eig. kako (wie scil. es [möglich] war), viell. ist zu lesen: kamo (wohin) [Statt bylzě ist wohl blizě zu lesen: wie es . . . nahe war] 5) Gr. . . . ἔφη . . . — Wieder ist indirekte Rede gewählt, die aber später in direkte übergeht. 6) Gr. οὐκέτι θανατῶν (ἐφη) φρονουμένων ἐν τῷ ἱερῷ τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας, 7) Gr. εἴ γε καὶ τῷ ἔθνει κλείουσι τινες ἥδη τὴν κοινὴν πόλιν, 8) Gr. καὶ Ῥωμαῖους μὲν εἰσδέχεσθαι παρασκευάζονται 9) Gr. τάχα καὶ στεφανώσαντες τὰς πύλας, Gr. > vor Freude (radošĉjami) 10) Gr. > und kostbare Stoffe (pawoloky) 11) Gr. Ἰδουμαίοις δὲ ἀπὸ τῶν πύργων διαλέγονται 12) Gr. καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ὅπλα κελεύουσι ῥῆναι (cod. Acad. unten am Rande εἰ), add. μὴ πιστεύοντες — (278) περιάπτετε. 13) Gr. (279) τίς ἂν ἐνέγκαι τὴν εἰρωνείαν τῶν λόγων (vorher schon: ἑβριστικά δ' οὕτως προστάγματα) add. ἀφορῶν — (281) ἀμυνόμενοι πολεμῶνς. 14) Gr. > Aber weil ihr also gehandelt habt, 15) Gr. ἐνθάδε πρὸ τῶν τειχῶν μενοῦμεν ἐν τοῖς ὅπλοις, > Rache an euch zu nehmen suchend, 16) Gr. ἕως ἂν Ῥωμαῖοι κάμωσι προσέχοντες ὑμῖν (Hudson; codd. Lat: ἡμῖν) 17) Gr. ἢ ὑμεῖς ἐλεύθερα φρονήσαντες μεταβάλλῃτε. 18) Gr. Τοῦτοις τὸ μὲν τῶν Ἰδουμαίων ἐπεβόα (A corr. ἐπεβόα

Tat verwirrt im Geiste¹⁾ und zürnten, da sie keine Hilfe von seiten derer sahen, die sie gerufen²⁾. (285) Während sie aber in der Umgebung der Mauern standen³⁾, (286) ereignete sich in der Nacht ein unbeschreiblicher Sturm⁴⁾ und häufige und schreckliche Donnerschläge⁵⁾, und die Erde zitterte heulend⁶⁾, (287) was alles Zeichen für den Untergang waren⁷⁾. (288) Deswegen glaubten die Idumaeer⁸⁾, dass Gott gegen sie zürne⁹⁾, weil sie die Waffen gegen die Metropole ergriffen hätten¹⁰⁾. Ananus aber sprach: „Gott kämpft für uns¹¹⁾!“ (289) Aber sie errieten nicht, was geschehen sollte¹²⁾. (290) Denn die Idumaeer, die sich zusammengedrängt hatten, standen¹³⁾ und bedeckten sich mit den Schilden¹⁴⁾. (291—297 fehlen, 298) Die Eiferer aber¹⁵⁾ ergriffen die geheiligten Sägen und durchsägen die Türen¹⁶⁾. (299) Und die Wächter hörten (es) vor Sturm und vor Donner nicht¹⁷⁾. (300) Vor diesen sich verborgen haltend, gingen sie vom Tempel zu den Mauern¹⁸⁾. Und mit jenen Sägen durchsägen sie die Tore¹⁹⁾.

ex ἐβόα) πληθος, ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀνθυμῶν ἀνεχώρει Gr. add. τοὺς μὲν Ἰδουμαίους — πολεμουμένην.

- 1) Gr. ἦν δὲ οὐδὲ τοῖς Ἰδουμαίοις ἐν ἡρεμίᾳ τὰ φρονήματα Lat: tumor ac spiritus. 2) Gr. καὶ γὰρ τεθύμωντο (add. πρὸς τὴν ὕβριν — ἰσχυρὰ δοκοῦντες) ὡς οὐδὲν ἐπαμύνοντας ἑώρων, ἡποροῦντο add. καὶ μετενόουν — (285) μεταμέλειαν, 3) Gr. ὥστε μένειν αὐτόθι πρὸ τοῦ τείχους κακῶς αὐλίζομένους (L: αὐλισάμενοι) 4) Gr. διὰ γὰρ (LRLat: διὰ δὲ) τῆς νυκτὸς ἀμήχανος ἐκρήγνυνται χειμῶν add. ἄνεμοι τε — συνεχεῖς ἀστραπαὶ 5) Gr. βρονταὶ τε φοικώδεις 6) Gr. καὶ μυκήματα σειομένης τῆς γῆς ἐξάίσια. 7) Gr. πρόδηλον δὲ ἦν ἐπ' ἀνθρώπων ὀλέθρου τὸ κατὰσθημα τῶν ὕλων συγκεχυμένον, καὶ οὐχὶ μικροῦ τις ἂν εἰκάσαι συμπτώματος τὰ τέρατα. 8) Gr. Μία (Heg: anceps et diversa) δὲ τοῖς Ἰδουμαίοις καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει παρέστη δόξα, 9) Gr. τοῖς μὲν ὀργίζεσθαι τὸν θεόν (L: τὸ θεῖον) 10) Gr. ἐπὶ τῇ στρατείᾳ (PAMVRC: στρατιᾷ) καὶ οὐκ ἂν διαφυγεῖν ἐπενεγκόντας ὕπλα τῇ μητροπόλει, 11) Gr. τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἀνανὸν νενικημένοι χωρὶς παρατάξεως καὶ τὸν θεὸν ὑπὲρ αὐτῶν στρατηγεῖν. (Indirekte Rede statt der direkten beim SL.) 12) Gr. κακοὶ δ' ἦσαν ἅρα τῶν μελλόντων στοχασταὶ add. καὶ κατεμαντεύοντο — παθεῖν. 13) Gr. οἱ μὲν γὰρ Ἰδουμαῖοι συσπειραθέντες (PAMVR: συστραφέντες) add. τοῖς σώμασιν ἀλλήλους ἀντίθαλλον [cod. Acad. unten am Rande: ζῆ] 14) Gr. καὶ τοὺς θυρεοὺς ὑπὲρ κεφαλῆς συμφοράσαντες ἤττον ἑκακούντο τοῖς νετοῖς, 15) Gr. οἱ δὲ ζηλωταὶ add. μᾶλλον τοῦ — (298) τοὺς ἐπὶ τῇ στοῇ φρουροὺς, τοῖς δὲ ζηλωταῖς ἐπίνοιαν ἐμβάλλει 16) Gr. τῶν ἱερῶν αἰρόντας πριόνων ἐκτεμεῖν τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν. 17) Gr. συνήργησε δ' αὐτοῖς πρὸς τὸ μὴ κατακαυθῆναι τὸν ψόφον ὃ τε τῶν ἀνέμων ἥχος καὶ τὸ τῶν βροντῶν ἐπάλληλον. 18) Gr. Διαλανθάνοντες (MLVRC: διαλαθόντες wie SL.) δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ παραγίνονται πρὸς τὸ τείχος 19) Gr. καὶ τοῖς αὐτοῖς πρίοισι χρώμενοι τὴν κατὰ τοὺς Ἰδουμαίους ἀνολογόνσι πύλην.

(301)¹⁾ Und es drangen die Idumäer ein²⁾. (302—304 fehlen, 305, 306) Und nachdem sich (zu ihnen) die Eiferer gesammelt hatten³⁾, so machten sie die Wachen nieder⁴⁾ und gingen gegen das Volk dreinhauend (vor)⁵⁾. (307, 308 fehlen, 309) Und es entstand Geschrei und Jammern von seiten der Weiber und Kinder⁶⁾. (310, 311 fehlen, 312) Und es gab keinen Platz, wohin zu entfliehen (wäre)⁷⁾. Und zusammengedrängt drückten sie sich und wurden niedergehauen⁸⁾ und stießen sich in die Abgründe⁹⁾. (313) Und bis zur Helligkeit töteten sie 18 tausend¹⁰⁾. (314) Und da es Morgen geworden war¹¹⁾, verbreiteten sie sich über die Stadt und plünderten alle Häuser¹²⁾. (315) Und sie suchten die beiden Hohepriester¹³⁾. (316) Und nachdem sie sie ergriffen hatten, töteten sie sie¹⁴⁾. Und über ihren beiden Leichnamen stehend¹⁵⁾ beschimpften sie sie¹⁶⁾, über Ananus sprechend: „In Wahrheit bist du ein Freund Jerusalems und bist der Ehre würdig, mit welcher du geehrt bist¹⁷⁾.“ Und über Jesus sagten sie: „Beredt bist du sehr und weise. Und hast dich sehr gemüht, da du von den Zinnen (herab) sprachst. Aber jetzt ruhe¹⁸⁾!“ (317)¹⁹⁾ Nicht einmal sie zu begraben erlaubten sie²⁰⁾, obgleich das jüdische Gesetz befiehlt²¹⁾, auch die Verurteilten zu

1) Gr. add. τοῖς δὲ τὸ μὲν πρῶτον — τοὺς ἡκοντας 2) Gr. εἰσῆσαν. add. εἰ μὲν οὖν ἐτρόποντο — (304) ἀποφράζειν (305) Συνεδόκει — μετέωροί τε οἱ ζηλωταί — εἴσω 3) Gr. καὶ αὐτοὶ θαρροῦντες προήεσαν ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου ἱεροῦ, μινύοντες δὲ τοῖς Ἰδουμαίοις 4) Gr. προσέβαλλον (M: προσέβαλον) καὶ φυλακαί, καὶ (add. τινὰς μὲν τῶν προκοιτούντων) ἀπέσφαξαν add. κοιμωμένους, — (309) καὶ ἀντωλοφύροντο, 5) Gr. > und gingen gegen das Volk dreinhauend (vor). 6) Gr. καὶ πολλὰς κοινὰς γυναικῶν (> und Kinder LVR: γυναικῶν κοινὰς) ἡγείρετο add. κινδυνεύοντος — (311) διήλυνον τοῖς ξίφεσιν. 7) Gr. ἦν δὲ φυγῆς μὲν οὐδεὶς τόπος add. οὐδὲ σωτηρίας ἐλπίς, 8) Gr. συνωθούμενοι δὲ περὶ ἀλλήλους κατεκόπτοντο, καὶ τὸ πλεον ἐκβιαζόμενοι, add. ὡς οὐκέτι ἦν — φονεύοντες, ὅπ' ἀμνηστίας 9) Gr. κατεκομήμιζον ἑαυτοὺς εἰς τὴν πόλιν, add. οὐκρότερον — πᾶν αἷματι, 10) Gr. καὶ νεκροὺς ὀκτακισχιλίους πεντακοσίους ἢ ἡμέρα κατελάμβανεν. add. Οὐκ ἐκορέσθησαν δὲ τούτοις οἱ θνητοὶ τῶν Ἰδουμαίων, 11) Gr. > Und da es Morgen geworden war, 12) Gr. ἄλλ' ἐπὶ τὴν πόλιν τραπόμενοι πᾶσαν μὲν οἰκίαν διήρπαζον, add. ἔκτεινον — (315) παρανάλωμα, 13) Gr. τοὺς δὲ ἀρχιερεῖς ἀνεζήτην, add. καὶ κατ' ἐκείνων ἦν τοῖς πλείστοις ἡ φορὰ. 14) Gr. ταχέως δ' ἄλόντες διεφθέροντο, 15) Gr. καὶ τοῖς νεκροῖς αὐτῶν ἐπιστάντες 16) Gr. . . . ἐπέσκαπτον. 17) Gr. nur kurz zusammenfassend: τὸν μὲν Ἀνανὸν τῆς πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίας, . . . (ἐπέσκαπτον.) 18) Gr. Ebenso nur kurz andeutend ist das über Jesus Gesagte: τὸν δὲ Ἰησοῦν τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους λόγων (ἐπέσκαπτον.) 19) Gr. add. προσήλθον δὲ εἰς τοσοῦτον ἀσεβείας 20) Gr. ὥστε καὶ ἀτάφους ᾔσφα, 21) Gr. καίτοι τοσαύτην Ἰουδαίων περὶ τὰς ταφὰς πρόνοιαν ποιουμένων, (PMVR: πεποιμένων)

beerdigen, sowohl die Gekreuzigten als auch die Gehängten, vor dem Untergang der Sonne¹⁾. (318) Wenn ich aber auch sage²⁾, dass des Ananus³⁾ Tod der Anfang der Eroberung⁴⁾ und der Zerstörung der Mauern war⁵⁾, so werde ich nicht fehlgehen⁶⁾. Denn es war dieser Hohepriester auch der Führer zu ihrer Rettung⁷⁾, (319) ein ehrlicher und wahrhafter und schlichter Mann⁸⁾, auch nicht mit vornehmer Herkunft und Rang gross-tuend⁹⁾, (320) und ein sehr geschickter Staatsmann(?)¹⁰⁾. (321) Und wenn er am Leben gewesen wäre, so hätte er den römischen Krieg durch Frieden abgeschlossen¹¹⁾. Denn alle Leute pflegten auf ihn zu hören¹²⁾. (322) Sein Gefährte aber war Jesus¹³⁾, geringer als dieser¹⁴⁾, aber vor den anderen hervorragend¹⁵⁾.

(323) Aber Gott hat diese Stadt verurteilt (für) die mannigfaltigen Sünden der in ihr Lebenden¹⁶⁾, und da er das Heilige durch Feuer reinigen wollte¹⁷⁾, nahm er die Verteidiger fort¹⁸⁾. (324) Und die in die geheiligten Gewänder gehüllt gewesen waren¹⁹⁾ und die friedlichen Vorsteher des (Gottes-)Dienstes²⁰⁾ und die von seiten der vom Erdkreis Kommenden verehrt wurden²¹⁾,

1) Gr. *ὥστε καὶ τοὺς ἐκ καταδίκης ἀνεστηρωμένους* (PAMVRC: *ἀνασταυρουμένους*) *πρὸ δύντος ἡλίου καθελεῖν τε καὶ θάπτειν*. Vgl. Ev. Joh. 19, 31 die gesetzliche Begründung Deut. 21, 22 f., wo gerade vom Gehängten die Rede ist.

2) Gr. *(οὐκ ἂν ἁμάρτοιμι) δ' εἰπὼν* 3) Sl. Adj. *anonowa* 4) Gr.

ἀλώσεως ἄρξει τῇ πόλει τὸν Ἀνάνον θάνατον, 5) Gr. *καὶ ἀπ' ἐκεῖνής τῆς*

ἡμέρας ἀνατραπῆναι τὸ τεῖχος add. *καὶ διαφθαρῆναι τὰ πράγματα Ἰουδαίοις*,

6) Gr. *οὐκ ἂν ἁμάρτοιμι* (s. Anm. 2) 7) Gr. *ἐν ᾗ τὸν ἀρχιερέα καὶ ἡγεμόνα*

τῆς ἰδίας σωτηρίας αὐτῶν ἐπὶ μέσης τῆς πόλεως εἶδον ἀπεσφαγμένον. 8) Gr.

ἦν γὰρ δὴ τὰ τε ἄλλα σεμνὸς ἀνὴρ καὶ δικαιοτάτος, . . . *καὶ ἥς εἶχε τιμῆς ἡγα-*

πηκῶς τὸ λούτιμον καὶ πρὸς τοὺς ταπεινοτάτους, 9) Gr. (in der Lücke von

Anm. 8) *καὶ παρὰ τὸν ὄγκον τῆς τε εὐγενείας καὶ τῆς ἀξίας* 10) Sl. *promyslenik'*. Gr. nichts genau Entsprechendes in dem Satz: *φιλελεύθερός τε —*

καὶ περὶ παντὸς ποιούμενος τὴν εἰρήνην add. *ἄμαχα* — (321) *καθόλου δ' εἰπεῖν*,

11) Gr. *ζῶντος Ἀνάνον πάντως ἂν διελύθησαν* 12) Gr. *δεινὸς γὰρ ἦν*

εἰπεῖν τε καὶ πείσαι τὸν δῆμον, add. *ἥδη δὲ ἐχειροῦτο — στρατηγῷ*. 13) Gr.

παρέξεντο δ' αὐτῷ καὶ ὁ Ἰησοῦς, 14) Gr. *αὐτοῦ μὲν λειπόμενος κατὰ*

σύγκρισιν, 15) Gr. *πρὸντων δὲ τῶν ἄλλων*. 16) Gr. *ἀλλ' οἶμαι κατα-*

κρίνας ὁ θεὸς ὡς μεμιασμένης τῆς πόλεως ἀπώλειαν — Vor „die mannigfaltigen

Sünden“ scheint im Sl. za (= für) zu fehlen. 17) Gr. *καὶ πρὸς βουλόμενος*

ἐκκαθαρθῆναι τὰ ἅγια 18) Gr. *τοὺς ἀντεχομένους αὐτῶν* (add. *καὶ φιλοστο-*

περι

γοῦντας) *περιέκοπεν*. L: *ἀπέτεμεν*. C: *περιέκοπεν*. Exc: *περιέτεμεν*. 19) Gr.

οἱ δὲ πρὸ ὀλίγον τὴν ἱερὰν ἐσθῆτα περιεκείμενοι 20) Gr. *καὶ τῆς κοσμικῆς*

θρησκείας κατάρχοντες 21) Gr. *προσκυνούμενοί τε τοῖς ἐκ* (L Exc: *ἀπὸ*) *τῆς*

οἰκουμένης παραβάλλουσιν εἰς τὴν πόλιν,

da sind sie nun nackt hingeworfen, zum Frass den Hunden und wilden Tieren¹⁾! (325) Über welchen aber auch die Gerechtigkeit trauert²⁾, weil sie durch die Schlechtigkeit überwunden ist³⁾. (326) Darnach aber hieben sie den Rest des Volkes nieder, und (zwar) wie Herden unnützen Viehs⁴⁾. (327) Die aber von edlem Geschlecht banden sie und warfen sie ins Gefängnis⁵⁾, festnehmend, wenn jemand sich ihnen anschloss⁶⁾, (328—330 fehlen, 331) dass weder der Verwandte über seinen Verwandten Tränen vergiesse⁷⁾, noch der Sohn über den Vater, noch sie beerdige⁸⁾. (332) Nachts aber nahmen sie mit den Händen Erde und streuten (sie)⁹⁾, jeder von ihnen auf seinen Toten¹⁰⁾. (333) Es waren aber Getötete von den Vornehmen 12 tausend¹¹⁾.

(334, 335)¹²⁾ Und zu der Zeit wagte es¹³⁾ Zacharias, Sohn des Baruch¹⁴⁾, ein Mann sehr angesehen¹⁵⁾ und sehr reich¹⁶⁾, der ihre Morde nicht ertrug, sie zu tadeln und gegen sie zu reden¹⁷⁾, was die Zeit eingab¹⁸⁾. Und weil diese auch den töten wollten¹⁹⁾, (336) setzten sie einen Gerichtshof ein. Und es versammelten

1) Gr. ἐρριμμένοι γυμνοὶ βορὰ κυνῶν καὶ θηρίων ἐβλέποντο.

2) Gr.

αὐτὴν ἐπ' ἐκείνοις στενάξαι τοῖς ἀνδράσι δοκῶ τὴν ἀρετὴν, add. ὀλοφρομένην

3) Gr. ὅτι τοσοῦτον ἡττήτο τῆς κακίας. add. ἀλλὰ — ἀπέβη.

4) Gr. Μετὰ δ'

ἐκείνους οἱ τε ζηλωταὶ καὶ τῶν Ἰδουμαίων τὸ πλῆθος τὸν λαὸν ὥσπερ ἀνοσίων ζῶων ἀγέλην ἐπιόντες ἔσφαζον. add. καὶ τὸ μὲν εἰκατὸν ἐφ' οὗ καταληφθεῖη τόπον διεφθείρετο,

5) Gr. τοὺς δὲ εὐγενεῖς καὶ νέους συλλαμβάνοντες εἰς εἰρκτὴν κατέκλειον δεδμεύοντες,

6) Gr. ob vielleicht entsprechend κατ'

ἐλπίδα τοῦ προσθήσεσθαι (PAMVRC: προστεθήσεσθαι) τινὰς αὐτοῖς τὴν ἀνάρεσιν ὑπεριθέμενοι. ? Dann fehlt etwas oder sogar vieles im Folgenden, entsprechend den Worten: προσέσχε δ' οὐδεὶς — (331) ἦν δὲ τοσαύτη τοῦ δήμου κατάπληξις,

7) Sl. prosljzati, viell. ist vorher jako (= ὡς) ausgefallen

8) Gr. ὡς

μηδένα τολμᾶσαι μήτε κλαῖειν φανερώς τὸν προσήγοντα νεκρὸν μήτε θάπτειν, add. ἀλλὰ λαθραῖα — (332) εὐθὺς ἔπασχε

9) Gr. νύκτωρ δὲ κόνιν αἶροντες χεροῖν ὀλίγην ἐπερρίπτον τοῖς σώμασι, add. καὶ μεθ' ἡμέραν εἴ τις παράβολος.

10) vgl. Anm. 8. Gr. τὸν προσήγοντα νεκρὸν

11) Gr.

μύριοι καὶ δισχίλιοι τῶν εὐγενῶν (Sl. ot' boljar') νέων οὕτως διεφθάρησαν.

12) Gr. add. Οἱ δὲ ἤδη — κρίσεις. Cod. Acad. rot am Rande: Von Zacharias und Baruch.

13) Gr. > und zu der Zeit wagte es . . .

14) Gr. (ἀποκτείνειν) Ζαχαρίαν υἱὸν Βάρεις

VR: Βαρεις MC: Βαρούχον L et i. marg. M: Βαρισκαλον. Niese: „quod magnam habet speciem veri.“

15) Gr. (vor

Anm. 14 καὶ δὴ) τινὰ τῶν ἐπιφανεστάτων

16) Gr. . . . ἦν δὲ καὶ πλούσιος,

add. ὥστε μὴ μόνον ἐλπίζειν — εἰς τὴν αὐτῶν κατάλυσιν

17) Gr. . . . (vor

Anm. 16) παρώξυνε δὲ αὐτοὺς τὸ λίαν τάνδρως μισοπόνηρον καὶ φιλελεύθερον,

18) Gr. > was die Zeit eingab.

19) Gr. καὶ δὴ (τινα τῶν ἐπιφανεστάτων)

ἀποκτείνειν προθέμενοι (Zach. υἱὸν Β.)

sich siebzig Männer von den Alten¹⁾. Und sie gaben ihnen Gewalt zu richten, indem sie sie verspotteten²⁾. Und nachdem sie selbst vor die 70 mit Zacharias getreten waren, rechteten sie mit ihm³⁾, indem sie sprachen: „Dieser verrät die Stadt den Römern⁴⁾!“ Die Richter aber sprachen: „Wer ist der Ankläger? oder welches ist der Beweis⁵⁾?“ (337) Und es antworteten die Eiferer: „Wir sind die dessen Kundigen⁶⁾, wir auch die Zeugen, und uns schenkt Glauben⁷⁾!“

(338) Die Richter aber sprachen: „Wir schenken keinen Glauben, weil ihr feindselig gesinnt seid⁸⁾!“ Zacharias aber, erkennend, dass ihm nicht Hoffnung auf Rettung geblieben sei⁹⁾, und dass er berufen sei nicht zum Gericht, sondern um (ins Gefängnis) versenkt zu werden¹⁰⁾, verlachte zuerst ihre unwahrhaftige Rede¹¹⁾, und fast hatte er durch dieses Wort die auf ihn (?) gelegte Anklage¹²⁾ von sich abgewälzt¹³⁾ (339) und die Rede gegen die Verleumder zurückgewendet¹⁴⁾. (340) Jene aber¹⁵⁾, ihr Spiel treibend und den Spott über das Gericht bis zu Ende führend¹⁶⁾, auch die Richter auf die Probe stellend¹⁷⁾, fragten sie, (ob?)¹⁸⁾ sie dem Rechte gemäss richten würden¹⁹⁾? (341) Die 70 Männer aber billigten ihm Freilassung zu²⁰⁾. Wenn

- 1) Gr. *συγκαλοῦσι μὲν* (PAVRC: *οὖν* MCLat om.) *ἐξ ἐπιτάγματος ἐβδομήκοντα τῶν ἐν τέλει δημοτῶν* add. *εἰς τὸ ἱερόν*, 2) Gr. *περιθίντες δ' αὐτοῖς ὥσπερ ἐπὶ σκηπῆς σχῆμα δικαστῶν ἔφημον ἐξουσίας* ALVRC: *εἰς τὸ σχῆμα* Voss. (L.B.): *εἰς... σχῆμα* Dindorf: *εἰς σχῆμα* Lat: specie P: *πρόσσχημα* 3) Gr. *τοῦ Ζαχαρίου κατηγοροῦν*, > Und nachdem — mit Zacharias getreten waren, 4) Gr. *ὡς ἐνδιδοίη τὰ πράγματα Ῥωμαίοις* add. *καὶ περὶ προδοσίας διαπέμφαιτο πρὸς Οὐεσπασιανόν*. 5) Gr. Die ganze Verhandlung wird nur referiert: *ἦν δὲ οὗτ' ἔλεγχός τις τῶν κατηγορουμένων οὕτε τεκμήριον*, 6) Sl. *my wēdci tomu* 7) Gr. *ἀλλ' αὐτοὶ πεπεῖσθαι καλῶς ἔφασαν καὶ τοῦτ' εἶναι πίστιν τῆς ἀληθείας ἠξίου*ν. 8) Gr. > Die Richter aber — gesinnt seid!“ 9) Gr. *ὅ γε μὴν Ζαχαρίας συνιδὼν μηδεμίαν αὐτῷ καταλειπομένην σωτηρίας ἐλπίδα*, 10) [Sl. eig. zur Versenkung] Gr. *κεκλήσθαι γὰρ κατ' ἐνέδραν εἰς εἰρκτήν, οὐκ ἐπὶ δικαστήριον*, add. *ἐποίησατο τὴν τοῦ ζῆν ἀπόγνωσιν οὐκ ἀπαρηγόριστον*, 11) Gr. *ἀλλὰ καταστάς τὸ μὲν πιθανόν τῶν κατηγορουμένων διεχλεύασε* 12) Sl. *priloženuju na nich'* (= auf sie, was keinen Sinn gibt; wohl *na nego* = auf ihn) 13) Sl. *razdruši* „abgewälzt“ (?) Gr. *καὶ διὰ βραχείων ἀπελύσατο τὰς ἐπιφερομένας αἰτίας*. 14) Gr. *ἔπειτα δὲ τὸν λόγον εἰς τοὺς κατηγοροὺς ἀποστρέψας ἔειπεν* — *τῶν πραγμάτων*. 15) Gr. *οἱ ζηλωταὶ δ' add. ἐθορύβουν καὶ μόλις τῶν ξιφῶν ἀπεκράτουν*, 16) Gr. *τὸ σχῆμα καὶ τὴν εἰρωνείαν τοῦ δικαστηρίου μέχρι τέλους παῖξαι προαιρούμενοι*, 17) Gr. *καὶ ἄλλως πειράσαι θέλοντες τοὺς δικαστάς*, 18) Sl. *i a* vielleicht in *nja* (= sie) zu korrigieren; dann fehlt aber die das Folgende einführende Partikel, vielleicht *ašče* (= ob). 19) Gr. *εἰ παρὰ τὸν αὐτῶν κίνδυνον μνησθήσονται τοῦ δικαίου*. 20) Gr. *φέρονσι δὲ*

sie sie aber auch töten wollten¹⁾, so sei es ihnen besser mit ihm zu sterben²⁾, als ohne ihn zu leben³⁾.

(342)⁴⁾ Und die Eiferer zürnten wider die Richter⁵⁾, weil sie die Gewalt von ihnen empfangend den Spott nicht bemerkt hätten⁶⁾. (343) Zwei Unverschämte aber überfielen den Zacharias und töteten ihn inmitten des Tempels⁷⁾. Und über ihn lachend, sagten sie⁸⁾: „Gerecht bist du ganz und gar⁹⁾, und das sei deine Gerechtigkeit seitens unser beider und die sichere Freilassung¹⁰⁾!“ Und alsbald warfen sie ihn aus dem Tempel in den davorliegenden Abgrund¹¹⁾. (344) Aber gegen die 70 zogen sie das Schwert und schlugen sie auf den Hals mit der flachen Klinge. Und sie jagten sie von der Gerichtsstätte weg¹²⁾, damit sie sich verbreiten und allen die Sklaverei verkündigen möchten¹³⁾. (345) Die Idumaeer aber¹⁴⁾, die keinen Verrat gefunden hatten, wie man ihnen verleumderisch gesagt hatte¹⁵⁾, begannen über ihre Ankunft Reue zu empfinden¹⁶⁾.

(346) Einer nämlich von den Eiferern, ein wenig Gottesfurcht habend, versammelte sie¹⁷⁾ und zeigte ihnen, was sie für einen Frevel begangen hätten (zusammen) mit denen, die sie gerufen hatten¹⁸⁾. (347 fehlt, 348) Und vor ihnen sich verbeugend¹⁹⁾,

οἱ ἐβδομήκοντα τῷ κρινομένῳ τὰς ψήφους ἅπαντες MVR: ἀπολύσεως C: τῆς ἀπολύσεως

1) Gr. > Wenn sie sie aber auch töten wollten, 2) Gr. καὶ σὺν αὐτῷ προείλοντο τεθνάναι μᾶλλον 3) Gr. ἢ τῆς ἀναιρέσεως αὐτοῦ λαβεῖν τὴν ἐπιγραφὴν. 4) Gr. add. ἤρθη δὲ βοή τῶν ζηλωτῶν πρὸς τὴν ἀπόλυσιν, 5) Gr. καὶ πάντων μὲν ἦν ἀγανάκτησις ἐπὶ τοῖς δικασταῖς 6) Gr. ὥς μὴ συνιῇσι (Sl. ne očjutisja 3 sing. Aor. reflex. statt očušja 3 plur. Aor.) τὴν εἰρωνείαν τῆς δοθείσης αὐτοῖς ἐξουσίας, 7) Gr. δύο δὲ τολμηρότατοι προσπεσόντες ἐν μέσῳ τῷ ἱερῷ διαφθείρουσι (L: κτείνουσι) τὸν Ζαχαρίαν 8) Gr. καὶ πεσόντι ἐπιχλευάσαντες (LVR: ἐπιχλευάζοντες) ἔφασαν — Auch Gr. hat hier direkte Rede. 9) Gr. > „Gerecht bist du ganz und gar, 10) Gr. „καὶ παρ’ ἡμῶν τὴν ψήφον ἔχεις καὶ βεβαιότεραν ἀπόλυσιν“ 11) Gr. ῥίπτονσί τε αὐτὸν (εὐθὺς PA om.) ἀπὸ (A: ἐκ) τοῦ ἱεροῦ κατὰ τῆς ὑποκειμένης φάραγγος, 12) Gr. τοὺς δὲ δικαστὰς πρὸς ὕβριν ἀπεστραμμένοις τοῖς ξίφεσι τύπτοντες ἐξέωσαν τοῦ περιβόλου, Sl. plasjmě (?) = mit flacher Klinge Gr. add. οἱ’ ἐν τούτῳ φεισάμενοι τῆς σφαγῆς αὐτῶν, 13) Gr. ἵνα σκεδασθέντες ἀνὰ τὴν πόλιν ἄγγελοι πᾶσι τῆς δουλείας γένωνται. 14) Gr. Τοῖς δὲ Ἰδουμαίοις 15) Gr. > die keinen Verrat — gesagt hatte, s. S. 464 Anm. 1. 16) Gr. ἤδη τῆς παρονσίας μετέμελε καὶ προσίστατο τὰ πραττόμενα. 17) Gr. συναγαγὼν δὲ αὐτοὺς τις (M: δὲ τις αὐτὸς nicht wie beim Sl.) ἀπὸ τῶν ζηλωτῶν κατ’ ἰδίαν ἐλθὼν > ein wenig Gottesfurcht habend, 18) Gr. ἐνεδείκνυτο τὰ συμπαρανομηθέντα τοῖς καλέσασι add. καὶ τὸ κατὰ τῆς μητροπόλεως διεξῆκει 19) Sl. pripadaa k’ nim’

bat er sie ¹⁾, dass sie mit dem Blutvergiessen aufhören möchten ²⁾ und nicht Kräfte denen darboten, die das Vaterland verderben ³⁾. (349—352 fehlen).

Cap. VI.

(353) Die Idumaeer aber gehorchten ⁴⁾ und befreiten (?) zuerst die 2000 Gefangenen ⁵⁾, welche sie nicht Zeit gehabt hatten umzubringen ⁶⁾. Und darnach gingen sie von Jerusalem weg zu den Ihrigen ⁷⁾. (354—356 fehlen, 357) Und nachdem die Eiferer hingesandt ⁸⁾, so ergriffen sie, wo nur einer von edlem Geschlecht oder tapfer war, und banden ihn ⁹⁾, damit niemand von den Vornehmen übrig bleibe ¹⁰⁾.

(358) Sie töteten aber auch den Gurion ¹¹⁾ (359) und den Niger ¹²⁾, welcher, häufig schreiend und seine Kriegswunden ihnen zeigend, durch die Stadt geschleppt ward ¹³⁾. (360) Jener aber, am Leben verzweifelnd, bat um ein Begräbnis ¹⁴⁾. Jene aber, nachdem sie ihn getötet, gewährten auch das nicht ¹⁵⁾. (361) Als

1) Gr. > Und vor ihnen sich verbeugend, bat er sie, add. *παράτασσεσθαι* — *μητροπόλεως, ευρηγέναι δὲ προδοσίας μὲν τεκμήριον οὐδέν, τοὺς δ' ἐκείνην ὑποκρινομένους* s. Sl. oben S. 463 bei Anm. 15. Gr. add. *φυλάττεσθαι* — (348) *προέπεσον*, 2) Gr. *ἄρον γοῦν ἐπιθεῖναι τοῖς ἁμαρτήμασι* 3) Gr. *καὶ μὴ παραμένειν χορηγοῦντας ἰσχνὴν τοῖς καταλόνουσι* (Dindorf ex cod. Voss.: *καταλύσαι* Sl. *razdrušiwajuščich'* Gen. plur. statt -im', Dat.) *τὰ πάτρια*. add. *καὶ γὰρ εἴ τινες* — (352) *ὧν φενακισθέντες μετάσχοιεν*. 4) Gr. *Τούτοις* (AMLVR add. *δὲ*) *πεισθέντες οἱ Ἰδουμαῖοι* 5) Gr. *πρῶτον μὲν λύουσι* (Sl. *razdrušiša* = zerstörten; dafür ist zu lesen *razdrěšiša* = befreiten) *τοὺς ἐν τοῖς δεσμοτηροῖς περὶ δισχίλους δημότας*, A: *δημώτας* M: *δεσμώτας*, Gr. add. *οἱ παραχοῆμα* — *ὑστερον ἐροῦμεν* 6) Gr. > welche sie nicht Zeit gehabt hatten umzubringen. 7) Gr. *ἔπειτα ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων ἀνεχώρησαν ἐπ' οἶκον*. add. *καὶ συνέβη τὸν χωρισμὸν* — (356) *καὶ τῆς ἐπινοίας ἐνήργουν*. 8) Gr. > Und nachdem die Eiferer hingesandt, 9) Gr. *μάλιστα δ' ἐπ' ἀνδρείαν τε* (A suppl. in initio versus) *καὶ ἐγγένειαν ἐφόνων*, Sl. *budjaše* (= war) Gr. add. *τὴν μὲν φρόνῳ λυμαινόμενοι, τὸ δὲ γενναῖον δέει* 10) Gr. *μόνην γὰρ αὐτῶν ἀσφάλειαν ὑπελάμβανον τὸ μηδένα τῶν δυνατῶν καταλιπεῖν*. 11) Gr. *ἀνηρέθη γοῦν σὺν πολλοῖς ἑτέροις καὶ Γουρίων*, Sl. auch *gurion*. Hudson: *Γουρίων*, Gr. add. *ἀξιώματι* — *πλεονεκτήμασιν*. 12) Gr. *οὐ δ' ὁ Περαιτῆς Νίγερ αὐτῶν τὰς χεῖρας διέφυγεν*. add. *ἀνὴρ ἄριστος* — *γενόμενος* 13) Gr. *ὅς καὶ βοῶν πολλάκις τὰς τε ὠτειλὰς ἐπιδεικνὺς διὰ μέσης ἐσύρετο τῆς πόλεως*. 14) Gr. *ἐπεὶ δὲ ἔξω τῶν πυλῶν ἤκτο, τὴν σωτηρίαν ἀπογνοὺς περὶ ταφῆς ἰκέτευσεν* 15) Gr. wesentlich anders: *οἱ δὲ προαπειλήσαντες ἧς ἐπεθύμει μάλιστα γῆς μὴ μεταδόσκειν αὐτῷ, τὸν φόνον ἐνήργουν*.

aber Nigier getötet wurde, verfluchte er sie¹⁾: es möge über ihnen Hunger und Seuche sein und Bürgerkriege und Furcht und Unruhen²⁾, weil sie ihre Verteidiger erschlagen hätten und Wohltätern mit Bösem vergälten³⁾: (362) was alles Gott auf das Wirkliche bestätigte⁴⁾, nicht um Nigers willen allein, sondern wegen anderer Gerechter, die getötet worden waren zur Zeit des Herodes und des Archelaus und des Antipas und des Pilatus und des Agrippa und bis jetzt. Denn alles dieses Blut vereinigt ertränkte die Stadt⁵⁾. (363, 364 fehlen, 365) Und niemand entrann aus den Händen der Eiferer ausser den Geringen und Armen⁶⁾.

(366) Da aber die Römer gehört hatten, was unter ihnen geschehen war, wollten sie alle, dass man gegen die Stadt ziehe, wie zur Beute⁷⁾, indem sie sprachen⁸⁾: „Gott ist unser Helfer⁹⁾, der die Hände unserer Gegner erhoben hat, damit sie einer den andern niederhauen¹⁰⁾. (367) Aber ihre Angriffe werden sich scharf gegen uns richten¹¹⁾, und bald werden sie einmütig gegen uns sein¹²⁾.“

(368) Vespasian aber sprach zu ihnen: „Ihr habt euch vom rechten Verstande entfernt¹³⁾, wenn ihr eure Tapferkeit, nicht ohne Gefahr, zeigen wollt, wie auf der Schaubühne¹⁴⁾. Aber uns

1) Gr. ἀναιρούμενος δὲ ὁ Νίγερ τιμωροὺς Ῥωμαίους αὐτοῖς ἐπηράσατο
 2) Gr. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν ἐπὶ τῷ πολέμῳ καὶ πρὸς ἅπασιν τὰς ἀλλήλων χεῖρας.
 [S. 770 S. 99 Archiv: Bürgerkrieg] 3) Gr. > weil sie ihre Verteidiger erschlagen — vergälten 4) Gr. ἢ δὴ πάντα κατὰ τῶν ἀσεβῶν ἐκύρωσεν ὁ θεός, add. καὶ τὸ δικαίωτον, — στασιάζαντες. (363) Νίγερ μὲν οὖν ἀνηροῦμένος — (365) τιμωρία θάνατος· 5) Gr. > nicht um Nigers willen allein — ertränkte die Stadt [Archiv om. dieses vor Blut add. ganze vor Stadt]. 6) [Archiv om. und vor Armen.] Gr. καὶ διέφυγεν οὐδεὶς, εἰ μὴ σφόδρα τις ἦν ταπεινός ἢ δι' ἀγένειαν (L: διὰ πενίαν) ἢ διὰ τύχην. 7) Gr. Ῥωμαίων δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἡγεμόνες ἔρμαιον ἡγούμενοι τὴν στάσιν τῶν πολεμίων ὤρμητο πρὸς τὴν πόλιν add. καὶ τὸν Οὐεσπασιανὸν ἡπειγον ὥς ἂν ὄντα κύριον τῶν ὕλων, 8) Gr. φάμενοι — Es folgt wieder indirekte Rede. 9) Gr. πρόνοιαν θεοῦ σύμμαχον σφίσι M: συμμαχεῖν (Niese: fort. recte) 10) Gr. τῷ τετραφθαι τοὺς ἐχθροὺς κατ' ἀλλήλους 11) Gr. εἶναι μέντοι τὴν ῥοπὴν ὀξείαν, — vielleicht ist auf seiten des Sl. ein Missverständnis anzunehmen. 12) Gr. καὶ ταχέως Ἰουδαίους ὁμονοήσῃν [ἡμῖν om. Lat et ed. pr.] ἢ κοπιῶσαντας ἐν τοῖς ἐμφυλίοις κακοῖς ἢ μετανοήσαντας. 13) Gr. Οὐεσπασιανὸς δὲ πλεῖστον αὐτοὺς ἔφη (wiederum indirekte Rede) τοῦ δέοντος ἀμαρτάνειν, — Sl. ist viel drastischer. 14) Gr. ὥσπερ ἐν θεάτρῳ χειρῶν τε καὶ ὕπλων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι γλιχομένους οὐκ ἀκίνδυνον,

geziemt es, das Nützliche zu bedenken und was uns zur Sicherheit (dient) ¹⁾. (369) Denn wenn wir jetzt gegen die Stadt ziehen würden ²⁾, so würden die Feinde bei unserem Anblick untereinander sich vertragen ³⁾ und würden gegen uns ihre jetzt eben wachsende Kraft wenden ⁴⁾. Wenn wir aber warten werden ⁵⁾, (so) werden sie selbst sich aufreiben und wir werden mit Geringeren (an Zahl) uns schlagen ⁶⁾. (370) Gott aber leitet uns als Feldherr besser als ich ⁷⁾, er der uns die Juden ausliefert ohne Mühe ⁸⁾ und uns den Sieg schenken wird ohne Gefahr ⁹⁾. (371) Darum ist es uns geziemend, wie im Theater zu sitzen und zu schauen, wie sie sich unter einander niederhauen ¹⁰⁾, eher als zu kämpfen mit Menschen, die den Tod suchen ¹¹⁾. (372) Wenn aber jemand sagt, dass der Sieg nicht ruhmvoll sein wird ¹²⁾, so antworte ich dem ¹³⁾, dass der Sieg mit den Waffen nicht sicher ist, noch auch offenbar ¹⁴⁾, und dass es besser ist Sieg zu erlangen beim Stillehalten ¹⁵⁾. (373) Wenn wir aber auch zögern, so zögern wir nicht gegen uns, sondern gegen jene ¹⁶⁾. (374 fehlt, 375) Denn entblößen jene etwa (nicht) ¹⁷⁾ die Mauern? Oder bereiten sie

1) Gr. ἀλλὰ μὴ τὸ συμφέρον καὶ τὰ σφαλὲς σκοποῦντας. 2) Gr. εἰ μὲν γὰρ εὐθὺς ὁρμήσειεν ἐπὶ (V: εἰς) τὴν πόλιν, PA¹MRC et ex corr. V: ὁρμήσαντες L: ὁρμήσαντες V¹: ὁρμήσαμεν 3) Gr. αἴτιος (MVRCLat: αἴτιοι) ὁμονομίας ἔσσεσθαι τοῖς πολέμοις 4) Sl. w'zwratjat'sja (Refl.) statt w'zwratjat' (s. o. im Text) Gr. καὶ τὴν λόχην αὐτῶν ἀκμάζουσαν ἐφ' ἑαυτὸν (M: ἐφ' ἑαυτοὺς VRC: ἐπ' αὐτοὺς) ἐπιστρέψειν L: ἐπακμάζουσαν Lat: (vires) — etiam nunc vigentes (h. e. ἔτ' ἀκμάζουσαν) 5) Gr. εἰ δὲ περιμένειεν, M: περιμένειον, LVRC: περιμένειον 6) Gr. ὀλιγωτέροις χρήσεσθαι δαπανηθεῖσιν ἐν τῇ στάσει. Sl. istlējutsja Refl. statt istlējut', Act. intransit. (= sich aufreiben) 7) Gr. στρατηγεῖν μὲν γὰρ ἄμεινον αὐτοῦ τὸν θεὸν L: αὐτοῦ ἄμεινον nicht wie Sl. 8) Gr. ἀπονητὶ (L: ἀκοντὶ VRC: ἀκοντὶ) Ῥωμαίοις παραδιδόντα Ἰουδαίους L: Ἰουδ. παραδιδόντα Ῥωμαίοις nicht wie Sl. 9) Gr. καὶ τὴν νίκην ἀκινδύνως τῇ στρατίᾳ χαριζόμενον (Sl. podarujetj). 10) Gr. ὥστε χοῖραι διαφθειρομένων χερσὶν οἰκείαις τῶν ἐχθρῶν καὶ τῷ μεγίστῳ κακῷ στάσει χρωμένων θεατὰς μᾶλλον αὐτοὺς ἀποκαθῆσθαι τῶν κινδύνων 11) Gr. ἢ θανατώσιν ἀνθρώποις καὶ λευσοσηκόσιν κατ' ἀλλήλων χεῖρα μίσγειν. 12) Gr. εἰ δέ τις οἶεται τὴν δόξαν τῆς νίκης ἐωλοτέραν ἔσσεσθαι δίχα μάχης, 13) Gr. > so antworte ich dem, 14) Sl. wědoma, eig. bekannt, 15) Gr. γνώτω (Lat: sciat, inquit) τοῦ διὰ τῶν ὕλων σφαλεροῦ τὸ μετὰ ἡσυχίας κατόρθωμα λυσιτελέστερον add. (373) καὶ γὰρ οὐχ ἦντιον — πράξαντας. 16) Gr. ἅμα μέντοι μειωμένων — (374) τὸν καιρόν entspricht ein wenig dem im Sl. Gesagten. Am genauesten allerdings entsprechen die Worte im Gr. (nach Anm. 16): . . . καὶ τὴν ὑπέρθειν ἔσσεσθαι κατὰ τῶν διδόντων, 17) Sl. ci statt ci . . . ne.

etwa die Rüstung¹⁾? Senden sie etwa (nach) Helfern²⁾? (Nein), sondern sie leiden selbst durch ihre zwiespältige Gesinnung. Jeden Tag erdulden sie mehr böse Nöte³⁾, wie wir sie nicht hätten zufügen können, wenn wir gekommen wären⁴⁾. (376) Und wenn jemand Sicherheit sucht, so ist dieses sicher, in Ruhe zu lassen die Feinde, damit sie selbst leiden⁵⁾, wenn aber Ruhm, so ist es nicht geziemend, mit Kranken Krieg zu führen⁶⁾. Denn jene hat die Krankheit des Bürgerkrieges überfallen. Und wenn wir jetzt gegen sie ziehen und die Oberhand gewinnen werden, so wird (es) nicht unser Ruhm genannt werden, sondern der des Bürgerkrieges⁷⁾.“

(377) Nachdem Vespasian also geredet hatte, schlossen sich die Feldherrn seiner Rede an⁸⁾. Und viele aus Jerusalem, sich vor den Eiferern verbergend, flohen zu Vespasian⁹⁾. (378) Schwer aber war es, zu entrinnen, weil die Eiferer an allen Toren Wachen aufgestellt hatten, aufzupassen, damit niemand weggehe¹⁰⁾. Und wenn sie jemanden festhielten, der im Fliehen begriffen war, oder der gedacht hatte zu den Römern zu fliehen, so legten sie Strafe ihnen auf, das Ende durch das Schwert¹¹⁾. (379) Viele Hausbesitzer aber, und die da Gold gaben, wurden entlassen¹²⁾, wohin ihnen der Wille (stand)¹³⁾. Doch die Armen, die nicht was zu geben hatten, kamen als Verräter um¹⁴⁾.

1) Gr. (vor den am Ende von Anm. 16 d. v. S. gebrachten Worten) οὐ γὰρ περὶ κατασκευὴν ὕλων ἢ τειχῶν . . . Ἰουδαίους ἀσχολεῖσθαι, — Sl. vor „bereiten sie“ cēli statt ci li 2) Gr. (in der Lücke von Anm. 1) . . . οὐδὲ περὶ συλλογὴν ἐπικούρων — Im Sl. fehlt po vor „Helfern“ (pomosčjniky) 3) Gr. ἀλλ' ἐμφυλίῳ πολέμῳ καὶ διχονοίᾳ (Sl. dwoumijem') τραχηλίζομένους καθ' ἡμέραν (om. A) οἰκτροτέρα πάσχειν 4) Gr. ὧν ἂν ἐπελθόντες (Sl. prišed sing. statt prišjd'se plur.) αὐτοὶ διαθεῖεν αὐτοὺς ἀλόντας. 5) Gr. εἴτ' οὖν τάσφαλές τις σκοποίη, χοῖναι τοὺς ἑφ' ἑαυτῶν ἀναλισκομένους ἔαν, 6) Gr. εἴτε τὸ ἐκλεέστερον τοῦ κατορθώματος, οὐ δεῖν τοῖς οἴκοι νοσοῦσιν ἐπιχειρεῖν 7) Gr. ἐρηθῆσεσθαι γὰρ εὐλόγως οὐκ αὐτῶν τὴν νίκην ἀλλὰ τῆς στάσεως. 8) Gr. Ταῦτα Οἰεσπασιανῶς λέγοντι συνήγουν οἱ ἡγεμόνες, add. καὶ παραχοῖμα τὸ στρατηγικὸν τῆς γνώμης ἀνεφαίνετο 9) Gr. πολλοὶ γοῶν (PAMVRC: δὲ Lat: namque Bekker: γὰρ) καθ' ἡμέραν ἠττομόλουν τοὺς ζηλωτὰς διαδιδράσκοντες. 10) Gr. χαλεπὴ (Sl. ljuto) δ' ἦν ἡ φωνὴ φρουραῖς διειληφῶτων τὰς διεξόδους πάσας 11) [Strafe für sl. jepitemiju] Gr. καὶ τὸν ὅπως οὖν ἐν αὐταῖς (om. VRC) ἀλισκόμενον ὡς πρὸς Ῥωμαίους ἀπίοντα διαχωμένον. 12) Gr. ὅ γε μὴν χοῖματα δοὺς ἐξηφίετο 13) Gr. > wohin ihnen der Wille (stand). 14) Gr. καὶ μόνος ἦν ὁ μὴ διδοὺς προδότης, add. ὥστε κατελείπετο τῶν εὐπόρων τὴν φωνὴν ὠνομένων μόνους ἐναποσφάττεσθαι τοὺς πένητας.

(380) Und es mehrte(n) sich gleichsam die Pfade (?) ¹⁾ der Toten längs den Wegen ²⁾ und in der Stadt. (381) Es gestatteten ihnen nicht begraben zu werden die Gottlosen ³⁾, (382) sondern, gleichwie die, die sich verschworen haben ⁴⁾, Gott und die Menschen zu beschimpfen ⁵⁾, verwarfen sie sowohl das göttliche als das natürliche Gesetz ⁶⁾. Und wenn sie die Niedergehauenen und unter der Sonne(nwärme) Stinkenden sahen, pflegten sie zu lachen ⁷⁾. (383) Wenn aber jemand wagte, Erde heimlich aus dem Ärmel auf seinen Daliegenden zu werfen ⁸⁾, so schlachteten sie auch den dortselbst ab ⁹⁾. (384) Und es war das Erbarmen ihnen entschwunden ¹⁰⁾. Und von den Lebenden übertrugen sie auf die Verstorbenen den Grimm, aber (von) den Verstorbenen auf die Lebenden ¹¹⁾. (385) Und also fiel Schrecken auf alle, dass die Lebenden die Verschiedenen selig priesen ¹²⁾. (386) Und mit Füßen getreten ward von ihnen jedes menschliche Gesetz ¹³⁾. Und sie verlachten das Göttliche ¹⁴⁾ und verspotteten die prophetischen Gebote als Fabeln ¹⁵⁾.

1) Sl. jako st'zi vielleicht könnte man vermuten: kosti = die Gebeine. Die überflüssigen Buchstaben: ja und 'z könnten durch den seine Vorlage missverstehenden Abschreiber hinzugefügt sein (doch s. Anm. 3). 2) Gr. νεκροὶ δὲ κατὰ τὰς λεωφόρους πάσας ἐσωρεύοντο παμπληθεῖς, add. καὶ πολλοὶ — μετριώτερον. 3) Gr. οἱ δὲ εἰς τοσοῦτον ὁμότητος ἐξώκειλαν, ὥς μήτε τοῖς ἔνδον ἀναιρουμένοις μήτε τοῖς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς μεταδοῦναι γῆς, — vielleicht gehört „längs den Wegen und in der Stadt“ hierher; st'zi (Anm. 1) wäre dann durch Missverständnis aus κατὰ τὰς λεωφόρους entstanden. 4) Gr. ἀλλὰ καθάπερ συνθήκας πεποιημένοι — Sl. cod. Acad. am Rande links: die drei tachygraphischen Zeichen (zuletzt S. 397, Anm. 6) 5) Gr. ἔματε τοῖς εἰς ἀνθρώπους ἀδικήμασιν συμμῖται καὶ τὸ θεῖον, 6) Gr. (vor Anm. 5) τοῖς τῆς πατρίδος συγκαταλῦσαι καὶ τοὺς τῆς φύσεως νόμους 7) Gr. ἐφ' ἥλψεν τοὺς νεκροὺς μυδῶντας ἀπέλειπον. 8) Gr. τοῖς δὲ θάπτουσί τινα τῶν προσεχόντων — Man beachte die speziellere plastische Ausführung beim Sl. 9) Gr. ὁ καὶ (Exc. Peiresc.: καὶ ὁ) τοῖς αὐτομολοῦσιν ἐπιτίμιον θάνατος ἦν, add. καὶ δεῖσθαι παραχρῆμα ταφῆς ἔδει τὸν ἑτέρω χαρίζομενον. 10) Gr. καθόλου τε εἰπεῖν, οὐδὲν οὕτως ἀπολώλει χρηστὸν πάθος ἐν ταῖς τότε συμφοραῖς ὥς ἔλεος· add. ἃ γὰρ ἐχρῆν οἰκτεῖρειν, ταῦτα παρώξυνε τοὺς ἀλιτηρίους, 11) Gr. καὶ ἀπὸ μὲν τῶν ζώντων ἐπὶ τοὺς ἀνηρημένους, ἀπὸ δὲ τῶν νεκρῶν (Exc.: ἀνηρημένων) ἐπὶ τοὺς ζῶντας τὰς ὁργὰς μετέφερον 12) Gr. καὶ δι' ὑπερβολὴν δέοντος ὁ περιὼν τοὺς προληφθέντας ὡς ἀναπανσαμένους ἐμακάριζεν Exc. om. ὡς ἀναπ. (wie Sl.) Gr. add. οἱ τε ἐν τοῖς δεσμοτηρίοις — εὐδαίμονας. Cod. Acad. am Rande rechts: die drei tachygraphischen Zeichen. 13) Gr. κατεπατεῖτο μὲν οὖν πᾶς αὐτοῖς θεσμός ἀνθρώπων, 14) Gr. ἐγέλᾱτο δὲ τὰ θεῖα, 15) Gr. καὶ τοὺς τῶν προφητῶν χρησμούς (LExc., PAMVRC: θεσμούς Sl. zapowědem') ὥσπερ ἀγνοητικὰς λογοποιίας ἐγλέαζον.

(387) Denn die Propheten hatten einst von der Tugend und von der Bosheit gepredigt¹⁾; nachdem das alles die Eiferer verletzt hatten²⁾, so erfüllten sie das Wort, das gegen Jerusalem geweissagt war³⁾. (388) Es war nämlich geschrieben⁴⁾, dass dann die Stadt Jerusalem genommen und das Heiligtum verbrannt werden würde⁵⁾, wenn Bürgerkrieg in der Stadt sein würde⁶⁾, und sie mit eigenen Händen den Altar Gottes entweihen würden⁷⁾. Und diesem Worte dienten die Eiferer⁸⁾.

Cap. VII.

(389) Johannes aber, nachdem er Kriegsmacht genommen hatte, strebte nach grösserem Ruhm⁹⁾. Und ihn von seiten der Bösen annehmend, stieg er zu höherer Ehre¹⁰⁾. (390) Und er gehorchte nicht dem Befehle anderer¹¹⁾ und erlaubte keinem, sein (eigenes) Wort zu erfüllen, sondern bekräftigte seins¹²⁾.

Deshalb auch ward offenbar, dass er Selbstherrscher sei¹³⁾. (391) Und sie unterwarfen sich ihm, die einen aus Furcht, die andern aber aus Liebe¹⁴⁾. Er war nämlich mit mannigfaltiger Schlaueit ausgestattet¹⁵⁾. (392 fehlt, 393) Viele aber widersetzten sich ihm, aus Neid¹⁶⁾ und weil sie sich nicht (dem) unterwerfen wollten, der vor nicht langer Zeit geringer (gewesen) war¹⁷⁾. (394) Und sie meinten, es sei besser, zu leiden indem man mit

1) Gr. πολλὰ δ' οὗτοι περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας προεθέμισαν, 2) Gr. ἃ παραβάντες οἱ ζηλωταὶ 3) Gr. καὶ τὴν κατὰ τῆς πατρίδος προφητείαν τέλους ἤλθωσαν. LExc.: τῆς . . . προφητείας 4) Gr. ἦν γὰρ δὴ τις παλαιὸς λόγος add. ἀνδρῶν ἐνθα cod. Voss. apud Hauercamp. corr. ex ἐνθα ἐνθέων so liest auch Holwerda. Lat u. Heg lassen diese Worte weg, haben aber: vetus . . . sermo Heg: vetus et freq. 5) Gr. τότε τὴν πόλιν ἀλώσεσθαι καὶ καταφλέξεσθαι C: καταφλεγῆσεσθαι MLExc.: τὰ ἅγια ὕταν (L: ὕτ' ἂν) C: τὰ ἅγια 6) Gr. στάσις ἐὰν κατασκήψῃ 7) Gr. καὶ χεῖρες οἰκεῖαι προμιάνωσι τὸ τοῦ Θεοῦ (ἅγιον add. Exc.) τέμενος 8) Gr. οἷς οὐκ ἀπιστήσαντες οἱ ζηλωταὶ διακόνους ἑαυτοὺς ἐπέδοσαν. 9) Gr. Ἦδη δὲ Ἰωάννη τυραννιῶντι τὸ πρὸς τοὺς ὁμοίους ἰσοτίμον ἡδοξέιτο, 10) Gr. καὶ κατ' ὀλίγους προσποιούμενος τῶν πονηροτέρων ἀφηγίαζε τοῦ συντάγματος. 11) Gr. ἀεὶ δὲ τοῖς μὲν τῶν ἄλλων δόγμασιν ἀπειθῶν, 12) Gr. statt des im Texte Stehenden: τὰ δὲ αὐτοῦ προστάσεων δεσποτικώτερον, 13) Gr. δῆλος ἦν μοναρχίας ἀντιποιούμενος. 14) Gr. εἶκον δ' αὐτῷ τινὲς μὲν δεῖν, τινὲς δὲ κατ' εὐνοίαν, 15) Gr. δεινὸς γὰρ ἦν ἀπάτη καὶ λόγῳ (C et fort. Heg: δόλω M: i. marg. γο καὶ δόλω) προσαγαγέσθαι, add. πολλοὶ δὲ πρὸς ἀσφαλείας — (392) οὐκ ὀλίγους. 16) Gr. πολλὴ δὲ μοῖρα τῶν ἀντικαθισταμένων ἀπελείπετο, παρ' οἷς ἴσχυε μὲν καὶ φθόνος 17) Gr. δεινὸν ἡγουμένον ὑποτετάχθαι τὸ πρὶν ἰσοτίμῳ, add. τὸ πλεον δ' ἐνλάβεια — (394) ἀντιπρᾶσαι

ihm sich schlage, als sich unterzuordnen und ihm dienstbar zu werden ¹⁾).

(395) Und es teilten sich die Aufständischen in ²⁾ zwei Teile ³⁾. (396) Und sie schlugen sich untereinander ⁴⁾. Aber sie erstreckten sich (?) ⁵⁾ auf das Volk ⁶⁾ und bemühten sich, wer einen grösseren Teil sich unterordnen und an sich reißen möchte ⁷⁾. (397) Und viele, die vor den Ihrigen flohen, kamen zu den Andersstämmigen ⁸⁾ und fanden bei ihnen Rettung, welche sie von seiten der Ihrigen nicht erlangt (?) hatten ⁹⁾. (398, 399) Und darnach ¹⁰⁾ war (da) eine feste Stadt, nicht weit von Jerusalem ¹¹⁾, von einem König des Altertums erbaut zur Aufbewahrung des Vermögens und der Waffen ¹²⁾, genannt Masada ¹³⁾. (400) Diese hatten die Bösewichte, nachdem sie gekommen, genommen, die genannt werden Sikarier ¹⁴⁾. Von dort ausgehend führten sie Krieg in den Dörfern, die Lebenden in ihnen niederhauend. (404) Und indem sie die Habe und das Korn raubten, brachten sie es nach Masada ¹⁵⁾.

1) Gr. προηρθετο δ' οὖν πολεμῶν ἕκαστος ὅτιοῦν παθεῖν ἢ δουλεύσας ἐκονσίως ἐν ἀνδραπόδον μοῖρα παραπολέσθαι. 2) Sl. eig. es teilte sich der Aufstand 3) Gr. διαιρεῖται μὲν οὖν ἡ στάσις ἐκ τούτων, add. καὶ τοῖς ἐναντιωθεῖσιν Ἰωάννης ἀντεβασίλευσεν. 4) Gr. ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς ἀλλήλους αὐτοῖς διὰ φυλακῆς ἦν, καὶ οὐδὲν ἢ μικρὸν εἴ ποτε διηκροβολίζοντο τοῖς ὅπλοις, 5) Sl. ulališasja, vielleicht statt udališjasja im Sinne von μακρύνεσθαι, etwa sich erstrecken. (udaliti = μακρύνειν, remove, s. Wostokow, Lexikon der kirchenslavischen Sprache, St. Petersburg 1858—61, Bd. II, S. 247 [Miklosich S. 1038]). 6) Gr. ἤρριζον δὲ κατὰ τοῦ δήμου 7) Gr. καὶ πότεροι πλείονα λείαν ἄξουσιν (MLVRCExc.: ἀνάξουσιν) ἀντεφιλονείκουν. Sl. pokoristi wohl für pokorit' si i (sich unterordnen und) Gr. add. ἐπεὶ δὲ ἡ πόλις — τοῖς δημοτικοῖς ὁ πόλεμος 8) Gr. ἀμέλει διαδιδράσκοντες ἐκ τῶν οἰκείων ἔφηνον πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους VRC: ἀλλοτρίους (nicht wie Sl.) 9) Gr. καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἥς ἀπῆλπισαν ἐν τοῖς ἰδοῖσι σωτηρίας ἠξιοῦντο. (Sl. otlučiša eig. getrennt hatten, wohl für polučišja) add. (398) Τέταρτον — κατάνυσιν. 10) Sl. i potom' (ob etwas ausgefallen ist?) 11) Gr. φρούριον ἦν οὐ πόρρω Ἰεροσολύμων καρτερώτατον, — Am Rande links in cod. Acad. fot: von der Stadt Masada. 12) Gr. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων βασιλέων εἰς τε ὑπέκθεσιν κτήσεως (LExc.: κτήσεων nicht wie Sl.) ἐν πολέμῳ ῥοπαῖς καὶ σωμάτων ἀσφάλειαν κατεσκεύασμένον, 13) Gr. ὃ ἐκαλεῖτο Μασάδα. 14) Gr. τοῦτο κατελιγρότες οἱ προσαγορευόμενοι σικάριοι (Sl. sikari) M add. ληστοὶ PA i. marg. 15) Gr. τέως μὲν τὰς πλησίον χώρας κατέτρεχον οὐδὲν πλέον τῶν ἐπιτηδείων ποριζόμενοι δέει γὰρ ἀνεστῆλόντο τῆς πλείονος ἀρπαγῆς (LVRCLatExc. om. τέως — ποριζόμενοι) S. u. 404 ἔπειτα τοὺς τε οἴκους ἐξεσκεύασμένοι καὶ τῶν καρπῶν τοὺς ἀχμαιοτάτους ἀρπάσαντες ἀνήνεγκαν εἰς τὴν Μασάδαν.

(405) Und es kamen zu ihnen hinzu alle Tage solche böse (Gesellen) von überall her¹⁾. (406) Und es begannen sich auch die übrigen jüdischen Gebiete zu erheben²⁾; gleichwie bei einem Körper: wenn ein Glied an einer Krankheit leidet und sich entzündet, durch welches der ganze Leib zusammenhält und atmet, alsdann werden auch die übrigen Glieder sich nicht erholen, sondern an derselben Krankheit entbrennen³⁾. Also auch in Jerusalem. (407) Weil die Metropole von Aufruhr und Räubern ergriffen war⁴⁾, deswegen erfüllten auch die Bösewichte, welche für ihre Begierde gelegene Zeit gefunden hatten, ihren Willen und gingen auf unredlichen Wegen⁵⁾, weder das Gesetz Gottes⁶⁾, noch Davids Unterweisung, noch Salomons, noch die prophetischen Drohungen, noch die Worte der heiligen Männer erkennen wollend, welche in Wort und Schrift Ruhm und Preis den Tugenden, aber den Bösewichten Schimpf und Schmach und Pein dargestellt haben⁷⁾, damit eifrig werden möchten, die ihnen zuhören, und zum Guten erhoben, dass sie die Bösen aber verabscheuen und von ihrem Werke ihr Antlitz abwenden möchten⁸⁾. Diese aber haben die Unterweisungen jener hinter sich geworfen wie eine schwere Last, nach dem Willen ihres Herzens sind sie gewandelt, nicht gedenkend, was sie erduldet haben, nach Nebukadnezar die Gefangenschaft, noch auch was ihnen Antiochus auferlegt(?)⁹⁾, noch auch der ägyptischen Knechtschaft, noch auch der göttlichen Befreiung.

(401 fehlt, 402) Und alsbald (war da) das Fest der unge-

1) Gr. add. (401) ὥς [δὲ] τὴν Ῥωμαίων στρατιὰν ἡρεμοῦσαν, στάσει δὲ καὶ τετρανίδι ἰδίᾳ τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἰουδαίους ἐπύθοντο διγορημένους, ἀδροτέρων ἥπτοντο τολμημάτων. (405) dem obigen entsprechend: . . . προσδιαφθειρομένων αὐτοῖς καθ' ἡμέραν ἐκασταχόθεν οὐκ ὀλίγων.

2) Gr. (406) ἐκινεῖτο δὲ καὶ κατὰ (om. PA¹LVRCEXc.) τὰ ἄλλα τῆς Ἰουδαίας κλίματα τὸ τέως ἡρεμοῦν τὸ ληστροικόν, Niese: τὸ ληστροικόν spurium vid.

3) Gr. kürzer zusammenfassend: καθάπερ δὲ ἐν σώματι τοῦ κρυωτάτου φλεγμαινόντος πάντα τὰ μέλη συνενόσει. Herwerden: συννοσεῖ.

4) Gr. (407) διὰ γοῦν τὴν ἐν τῇ μητροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν. 5) Gr. ἄδειαν ἔσχον οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ τῶν ἀρπαγῶν καὶ τὰς οὐκείας ἐκαστος κόμας ἀρπάζοντες ἔπειτα εἰς τὴν ἐρημίαν ἀφίσταντο.

6) Gr. > weder das Gesetz Gottes — Befreiung. 7) Sl. s'stawišasja (refl.) statt s'stawišja (trans.)

8) Sl. w'zwratiťj (3 Pers. sing.) statt w'zwratiłi (Partic. praeter., Nom. plur.)

9) Sl. dozaděja vielleicht für zadě von zaděti, da ein Verbum dozadějati bei Sresnewski nicht verzeichnet ist. [Oder es ist dosadi anzunehmen: womit sie A. gekränkt hatte]

säuerten (Brote) ¹⁾, welches die Juden zum Gedächtnis des Auszuges und der Befreiung von der ägyptischen Knechtschaft feiern ²⁾. (Da) zogen sie nachts und verheerten die Umgegend, (403?) die Dörfer verbrannten sie ³⁾ und töteten 7000 Eingeborene ⁴⁾. (404, 405, 406, 407 s. o.; 408, 409) Sie kehrten zurück, wie Wölfe vor Freude heulend, weil sie ihre Tapferkeit bewiesen hätten, die Verfluchten ⁵⁾. (410) Aber von alledem ward dem Vespasian Nachricht gebracht durch Flüchtlinge ⁶⁾. Denn wenn auch die Eiferer die Wege bewachten, damit niemand zu ihm aus der Stadt weggehe ⁷⁾, so kamen dennoch viele heimlich herzugelaufen ⁸⁾ und baten ihn, dass er sich der Stadt zur Hilfe aufmachen und den Rest der Stadt (und) des Volkes erretten möchte ⁹⁾. (411) Denn viele, die friedlich dachten, (hätten) zu ihm (aus) der Stadt (herausgehen wollen), (aber seien) von den Ihrigen um seinetwillen (erschlagen worden) ¹⁰⁾. Auch den Lebenden würde dasselbe (zuteil) werden, wenn er nicht bald ihnen helfen würde ¹¹⁾.

(412) Dieser aber, da er ihre Tränen aus den Augen ohne Betrug fließen sah, so wurde er von Mitleid ergriffen ¹²⁾ und kam in Bewegung, sich stellend, als wolle er Jerusalem nehmen ¹³⁾, aber in Wahrheit sie befreien wollend ¹⁴⁾. (413) Es

1) Gr. καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἀζύμων, 2) Gr. ἣν ἄγονσιν Ἰουδαῖοι σωτήρια (VRC: σωτηρία) ἐξ οὗ (MLLatExc.; PAVR: ἐξόδου C: ἐξόδου ὅτε) τῆς ἐπ' Ἀλγυπτίους δουλείας ἀνελθόντες εἰς τὴν πατριὸν γῆν κατήλθον, 3) Gr. νύκτωρ τοὺς ἐμποδὸν ὄντας διαλαθόντες πολλήν τινὰ κατατρέχουσιν καλουμένην Ἐνγαδδὴ, add. ἐν ἣ τὸ μὲν ἀμύνεσθαι δυνάμενον πρὶν ὕπλῳ ἵκασθαι καὶ συνελθεῖν φθάσαντες ἐσκέδασαν καὶ τῆς πόλεως ἐξέβαλον, τὸ δὲ φρυγεῖν ἦττον ὄν, 4) Gr. γυναιὰ τε καὶ παῖδας, ὑπὲρ ἑπτακοσίους ἀναιρούσιν. add. ἔπειτα τοὺς τε οἴκους — (407 ἀφίσταντο.) s. o. S. 470 Anm. 15; S. 471 Anm. 1, 2, 3, 4, 5. 5) Gr. > Sie kehrten zurück — heulend (Sl. wjujušče statt wyjušče) — die Verfluchten. Statt dessen: (408) συναθροϊζόμενοι τε — (409) συναπώλλυτο. 6) Gr. Ταῦτα Οὐεσπασιανῷ παρὰ τῶν ἀντομόλων διηγγέλλετο. Exc.: ἀπήγγελλτο. 7) Gr. καίπερ γὰρ φρουροῦντων τὰς ἐξόδους τῶν στασιαστῶν ἀπάσας > damit — weggehe, add. καὶ διαφθειρόντων τοὺς ὁπωσοῦν προσιόντας, 8) Gr. ὅμως ἦσαν οἱ διελάνθανον (Sl. tajaščasja) καὶ καταφένγοντες εἰς τοὺς Ῥωμαίους 9) Gr. τὸν στρατηγὸν ἐνῆγον ἀμύναι τῇ πόλει καὶ τὰ τοῦ δήμου περισώσαι λείψανα 10) Der folgende Satz ist im Sl. (cod. Acad.) lückenhaft überliefert und kann vielleicht, wie oben im Text geschehen, ergänzt werden. Gr. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίαν ἀνηγοῦσθαι τε τοὺς πολλοὺς 11) Gr. καὶ κίνδυνεύειν τοὺς περιόντας. 12) Gr. nur kurz: ὁ δὲ οἰκτεῖρων ἦδη τὰς συμφορὰς αὐτῶν 13) Gr. τὸ μὲν δοκεῖν ἐκπολιορκῆσαι ἐφίσταται (VRC: ἀνίσταται Niese: fort. recte) τὰ Ἱεροσόλυμα, 14) Gr. τὸ δὲ ἀληθὲς ἀπαλλάξων πολιορκίας.

war aber notwendig, auch die übriggebliebenen Städte zu zerstören¹⁾, weil ihm (sonst) auch im Rücken ein Feind bleiben würde²⁾. Und nachdem er auf Gadara zu gekommen war, welches die Hauptstadt auf jener Seite des Jordan ist, am 4-ten Tage des Monats Dystras³⁾, so zog er in die Stadt hinein⁴⁾. (414) Denn die städtischen Ältesten hatten zu ihm mit Bitten heimlich vor den Aufrührern gesandt, damit sie ihm (die Stadt) übergeben möchten⁵⁾. Denn nach Frieden verlangten sie wegen ihres Vermögens⁶⁾. Sie waren nämlich sehr reich⁷⁾. (415) Und die Aufrührer, nachdem sie inmitten der Stadt ihre Feinde erblickt⁸⁾, (416) erschlugen plötzlich die Ältesten der Stadt⁹⁾ und flohen hinaus¹⁰⁾. (417) Die Volksmenge aber nahm den Vespasian mit Ehrenbezeugungen auf¹¹⁾. (418) Und drei städtische Gebäude (?)¹²⁾ rissen sie nieder, (noch) vor seinem Befehl¹³⁾, auf dass sie ihm treu sein möchten¹⁴⁾.

(419) Dieser aber sandte Placidus mit 500 Reitern und 3000 Fusssoldaten (gegen)¹⁵⁾ die Entflohenen¹⁶⁾. (420) Und diese,

1) Gr. ἴδεν μὲν (MVRC: δὲ) προκαταστρέψασθαι τὰ λειπόμμενα 2) Gr. καὶ μηδὲν ἔξωθεν ἐμπόδιον τῇ πολιορκίᾳ καταλιπεῖν 3) Gr. ἐλθὼν οὖν ἐπὶ τὰ Γάδαρα μητρόπολιν τῆς Περαιᾶς καρτερὰν τετράδι Δύστρον μηνὸς 4) Gr. εἰσεῖσιν εἰς τὴν πόλιν 5) Gr. καὶ γὰρ ἔτυχον οἱ δυνατοὶ λάθρα τῶν στασιωδῶν πρεσβευσάμενοι πρὸς αὐτὸν περὶ παραδόσεως 6) Gr. πόθω τε εἰρήνης καὶ διὰ τὰς οὐσίας 7) Gr. πολλοὶ δὲ τὰ Γάδαρα κατόικον πλούσιοι. add. τούτων τὴν πρεσβείαν ἡγνοήκεσαν οἱ διάφοροι, 8) Gr. πλησίον δὲ ἦδη ὄντος Οὐεσπασιανοῦ διεπύθοντο, (add. καὶ κατασχεῖν — λειπόμμενοι) καὶ Ῥωμαίους ὁρῶντες οὐ μακρὰν τῆς πόλεως, add. φεύγειν δὲ — τιμωρίαν. 9) Gr. συλλαβόντες δὴ τὸν Δόλεσον, οὗτος γὰρ ἦν οὐ μόνον ἀξιωματὶ καὶ γένει τῆς πόλεως πρῶτος, (add. ἀλλ' ἐδόκει καὶ τῆς πρεσβείας αἴτιος,) κτείνουσί τε αὐτὸν add. καὶ δι' ὑπερβολὴν ὀργῆς νεκρὸν αἰκισάμενοι 10) Gr. διέδρασαν ἐκ τῆς πόλεως. add. ἐπιούσης δὲ ἦδη τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως 11) Gr. ὁ τε δῆμος τῶν Γαδαρέων μετ' εὐφημίας τὸν Οὐεσπασιανὸν εἰσδεξάμενοι L: εἰσδεξάμενος Gr. add. δεξιᾶς — καταδρομῆς 12) Sl. gradnicě (für gradnjicja) Sresnewski verweist auf die sl. Übersetzung von Georgius Monachus, wo mit diesem Wort das gr. ἄρκλα wieder gegeben wird (Sresnewski, a. a. O. I, 576); ἄρκλα aber bedeutet nach E. A. Sophocles, Greek Lexicon of the Roman and Byzantine Periods, Leipzig, New-York 1904, p. 248: lat. arcula, engl. chest (Kiste); auch hut, shanty (Hütte). Das alles passt nicht recht. Es muss sich um Mauern oder irgendwelche festungsähnliche Bauten handeln. 13) Gr. τὸ γὰρ τεῖχος αὐτοὶ πρὶν ἀξιώσαι Ῥωμαίους καθεῖλον, 14) Gr. ὅπως εἴη πίστις αὐτοῖς τοῦ τὴν εἰρήνην ἀγαπᾶν τὸ μηδὲ βουλευθέντας δύνασθαι πολεμεῖν. Lat: si bellum gerere ne volentes quidem posse videntur. 15) Im Sl. ist ein Wort, vielleicht mehrere, ausgefallen. 16) Gr. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἐπὶ μὲν τοὺς διαδρόντας ἐκ τῶν Γαδάρων Πλάκιδον (Sl. plakidu, Accus., wozu als Nom.

als sie die Verfolgenden erblickt hatten¹⁾, gingen in die Stadt Mithenabr hinein²⁾. (421) Und nachdem sie sich bewaffnet³⁾, kamen sie heraus, dem Plakidas entgegen⁴⁾. Und sie gerieten in Kampf mit seinen Truppen⁵⁾. (422) Und diese wichen anfangs⁶⁾, sie täuschend, damit sie weiter von den Mauern wegrücken möchten⁷⁾. (423) Und nachdem sie zurückgekehrt waren, umringten sie sie⁸⁾. (424 fehlt, 425) Und sie stachen sie alle nieder wie wilde Tiere⁹⁾, die einen, (423) als sie sich wehrten, die andern aber, als sie auseinanderliefen¹⁰⁾. (426 fehlt, 427) Und es entfloh niemand¹¹⁾, ausser wenigen Mutigen, welche mit Gewalt sich durch die Legion durchkämpften¹²⁾. (428) Die eigenen Wächter aber liessen sie nicht in die Stadt kommen¹³⁾. Und im Kampf drangen sie hinein¹⁴⁾.

(429) Und Placidus schloss die Stadt bis zur Abendmahlzeit (?)¹⁵⁾ ein, und nachdem er heftig gestritten¹⁶⁾, nahm er

plakida = Placidus gehört) *σὺν ἱππεῦσιν πεντακοσίοις καὶ πεῖσις τρισχιλίοις πέμπει*, add. *αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐπέστρεφεν εἰς Καισάρειαν*.

1) Gr. οἱ δὲ φρυγάδες ὡς αἰφνίδιον τοὺς διώκοντας ἱππεῖς ἐθεάσαντο, add. *ποῖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν* 2) Gr. εἰς τινα κώμην συνελοῦνται Βηθενναβρίν

(Sl. mifenawri, L: Βιθεναβρίν) *προσαγορευομένην* add. *ἐν ᾗ νέων πληθος οὐκ ὀλίγον ἐδρόντες* 3) Gr. καὶ τοὺς μὲν ἐκόντας τοὺς δὲ βίᾳ καθοπλίσαντες εἰκαίως,

4) Gr. *προσηδῶσιν ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Πλάκιδον*. (Sl. plakidē Dativ) 5) Gr. > Und sie gerieten — Truppen. (Doch vgl. folg. Anm.) 6) Gr. οἱ δὲ πρὸς μὲν τὴν πρώτην ἐμβολήν (L: *συμβολήν*) ὀλίγον εἰσαν

7) Gr. ἕμα καὶ προκαλέσασθαι τεχνιτεύοντες αὐτοὺς (Sl. l'istjašče jimi mit Instrum. [!] konstruiert) *ἀπὸ τοῦ τείχους πορρωτέρω*, 8) Gr. λαβόντες δ' εἰς ἐπιτήδειον περιήλαντόν τε καὶ κατηκόντιζον,

9) Gr. . . . (425) καὶ τοῖς ἀγρωιότατοις παραπλήσιοι θηρίοις ὄρμων ἐπὶ τὸν σῆδρον, *διεφθείροντο* δ' add. *οἱ μὲν κατὰ στόμα — σκεδαννύμενοι*. 10) Gr. (gleich nach Anm. 8) καὶ τοὺς μὲν φρυγάδας (Sl. razbëgajuščjsja statt razbëgajuščič'sja) αὐτῶν οἱ ἱππεῖς ἐπετίμνοντο, τὰς συμπλοκάς δὲ τὸ πεζὸν εὐτόνως διεφθείρον. (L: *διέφθειραν*) Gr. add.

(424) οὐ μέντοι πλέον — *διεφθείροντο* πεπνυγμένοις — ἐκείνων βέλεσι (es folgt Anm. 11) (426) Σπονδὴ γὰρ ἦν — *εὐστόχως* 11) Gr. ἀνῆρει τοὺς πλησιάζοντας καὶ δέει τοὺς πόρρωθεν ἀνέστρεφεν,

12) Gr. μέχρι βίᾳ διεκπεσόντες (VRC: *διεκαίοντες*) οἱ γενναϊότατοι (Sl. žestosr'dyich') πρὸς τὸ τεῖχος διέφενγον. (MLVRC: *διέφενγον*) 13) Gr. ἀπορία δ' εἶχε τοὺς φύλακας· οὔτε γὰρ ἀποκλείσαι τοὺς ἀπὸ τῶν Γαδάρων ἐπόμενον διὰ τοὺς σφετέρους καὶ δεξιόμενοι συναπολείσθαι προσεδόκων.

14) Gr. *συνωσθέντων γὰρ αὐτῶν εἰς τὸ τεῖχος παρ' ὀλίγον μὲν οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς συνεσέπεσον*, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ φθασάντων ἀποκλείσαι τὰς πύλας — In Cod. Acad. unten am Rande: *ξῖ*. 15) Sl.

^v
do weria statt do wečerja (bis zur Hauptmahlzeit, *δειπνον*), oder eher statt do wečera (bis zum Abend) 16) Gr. *προσβαλὼν ὁ Πλάκιδος* (Sl. plakida, Nom.) καὶ μέχρι δέλης γενναίως ἀγωνισάμενος

sie¹⁾. (430 fehlt, 431) Jene Mutigen²⁾, die sich gerettet, wiederum auch andere mit sich versammelt hatten³⁾, flohen nach Jericho⁴⁾. (432 fehlt, 433) Und Placidus jagte hinter ihnen her bis zum Jordan⁵⁾. Und zu der Zeit füllte sich die Flut des Jordan durch Regen und wurde sehr reissend⁶⁾. (434) Und da sie nicht zum Entfliehen Platz hatten, liefen sie lange längs dem Ufer hin und her⁷⁾. Und die Pfeile flogen auf sie wie Regen⁸⁾, und die Reiter traten sie nieder⁹⁾. Und viele, die nicht den Anblick des Feindes ertragen konnten, sprangen ins Wasser¹⁰⁾.

(435) Und es ertranken Leute mehr als zahlreich¹¹⁾. Und der Jordan ward überbrückt durch Leichen. Und also erfüllte sich der ganze Fluss mit Ertrunkenen. Und sie wandelten auf ihnen wie auf einer Brücke¹²⁾. Aber sovieler von¹³⁾ ihnen am Ufer niedergemetzelt waren, (das waren) 25 Tausend¹⁴⁾, (436) aber 2000 und 200 hatten sie lebendig ergriffen¹⁵⁾. Vieh aber und Rosse und Kamele und Esel hatten sie ohne Zahl erobert¹⁶⁾. (437) Dieser Sieg verwundete sehr das Herz der Juden¹⁷⁾, weil die Strasse und das Ufer und der Fluss sich mit Leichnamen gefüllt hatten¹⁸⁾. Und bis zum See Asphaltitis schwammen sie

1) Sl. sie = ja Accus. plur. Gr. τοῦ τείχους καὶ τῶν ἐν τῇ χώμῃ ἐκράτει. add. τὰ μὲν οὖν ἀργὰ — ἐνέπρησαν. 2) Sl. oni žestost' diti 3) Gr. οἱ δὲ διαδράντες ἐξ αὐτῆς τοὺς κατὰ τὴν χώραν συνανέστησαν, add. καὶ τὰς μὲν αὐτῶν — τῷ δέει.

4) Gr. γενόμενοι τε παμπληθεῖς ἔφενγον ἐπὶ Ἱεριχοῦντος. add. αὐτῇ γὰρ — οἰκητόρων. 5) Gr. Πλάκιδος δὲ τοῖς ἰππεῦσι καὶ ταῖς προαγούσαις ἐπ' αἰσθητικῶς εἶπετο, καὶ μέχρ' ἔτι Ἱορδάνου τοὺς αἰεὶ καταλαμβανόμενους ἀνῆρει, add. συνελάσας δὲ πρὸς τὸν ποταμὸν πᾶν τὸ πλῆθος εἰσρομένους ἐπὶ τοῦ ρεύματος.

6) Gr. τραφὲν γὰρ ὑπ' ὀμβρῶν ἄβατον ἦν, add. ἀντικρὺ παρετάσσετο. 7) Gr. παρώξυνε δ' ἡ ἀνάγκη πρὸς μάχην τοὺς φυγῆς τόπον οὐκ ἔχοντας, καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπὶ μήκιστον παρεκτείναντες σφᾶς αὐτοὺς. 8) Gr. ἐδέχοντο τὰ βέλη. 9) Gr. καὶ τὰς τῶν ἰππέων ἐμβολὰς.

10) Gr. οἱ πολλοὺς αὐτῶν παίοντες εἰς τὸ ρεῦμα κατέβαλον. ML: κατέβαλλον. 11) [Sl. eig. mehr als Zahl, d. h. als zu zählen] Gr. τὸ δὲ βίαιον ἐμπεδῆσαι εἰς τὸν Ἱορδάνην πλῆθος ἐκονσίω; ἀπειρον ἦν. L: ἀκονσίω; εἰς τὸν Ἱορδάνην.

12) Gr. > Und der Jordan — Brücke. 13) Sl. jize jich' 14) Gr. (vor Anm. 11) καὶ τὸ μὲν ἐν χερσὶν αὐτῶν διαφθαρὲν μέριον πεντακισχίλιοι, 15) Gr. ἐάλωσαν δὲ περὶ δισχιλίους καὶ διακοσίους. 16) Gr. λεία τε παμπληθὲς ὄνων τε καὶ προβάτων καὶ καμήλων καὶ βοῶν. Hinter pleniša (hatten — erobert) in Cod. Acad. ein Zeichen √.

17) Gr. Ἰουδαίοις μὲν οὖν οὐδὲν ἐλάττων (Heg: maxima) ἤδε ἡ πληγὴ προσπεσούσα καὶ μείζων ἐδοξεν (om. C) εἶναι. 18) Gr. διὰ τὸ μὴ μόνον τὴν χώραν ἀπασαν (add. δι' ἧς ἔφενγον) πληρωθῆναι φόνον μηδὲ νεκροῖς διαβατὸν γενέσθαι τὸν Ἱορδάνην, Unten am Rande in Cod. Acad.: ēi

auf dem Jordan¹⁾. (438) Placidus aber, von gutem Glück unterstützt²⁾, nahm auch die umliegenden Städte ein³⁾: Abila, Julias und Besimoth⁴⁾. (439) Und wenn jemand auf den Seen floh, so setzte dieser in Boote Truppen, und (sie) hinsendend, machte er sie alle nieder⁵⁾.

Cap. VIII.

(440) Und damals gelangte zu Vespasian die Nachricht von der gallischen Erhebung⁶⁾, wie Vindex sich die Befehlshaber geneigt gemacht und Krieg mit Nero angefangen hatte⁷⁾. (441) Und als der Feldherr dies gehört, warf er sich (noch) mehr auf das vorliegende Werk⁸⁾, eilend, damit er rasch in den fremden Landen zum Abschluss komme⁹⁾, indem er auch, nach Italien gehend, sie zum Frieden bringen und den Schrecken des Bürgerkrieges mildern wollte¹⁰⁾. (442) Solange winterliche Zeit war¹¹⁾, bereiste er die Städte, die sich ihm unterworfen hatten, indem er die einen durch Bauten sicherte, die andern aber erneuerte und in (noch) andern Besatzungen einsetzte¹²⁾. (443) Aber im Anfang des Frühlings¹³⁾ nahm er den grösseren Teil der Truppen mit sich und ging aus Caesarea nach Antipatris¹⁴⁾. Nachdem er

1) Gr. ἐμπλησθῆναι δὲ (L: τε) τῶν σωμάτων καὶ τὴν Ἀσφαλτικὴν λίμνην, (MVR: Ἀσφαλτικὴν, LC: — ἵτιν, Lat: Asphaltites, Sl. asphaltitskago ozera) εἰς ἣν παμπληθεῖς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κατεσύρθησαν. 2) Gr. Πλάκιδος δὲ δεξιᾷ τύχῃ χρώμενος 3) Gr. ὤρμησεν ἐπὶ τὰς πέριξ πόλιν τε καὶ κόμας, καταλαμβάνόμενος τε (LM: καταλαμβάνομενος) 4) Gr. Ἀβίλα καὶ Ἰουλιὰ καὶ

Βησιμὼ τὰς (A; P: Βησιμώτας L: Βασιμὼθ τὰς MVR: Βησιμὼθ τὰς Lat: Besemoth) Gr. add. τε μέχρι [της] — αὐτομόλων. 5) Gr. ἔπειτα σάφεσιν ἐπιβήσας (LC: ἐπιβιάσας Sl. wsazha 3. Pers. sing. Aor.) τοὺς στρατιώτας αἰρεῖ (MVR: ἀναιρεῖ) τοὺς εἰς τὴν λίμνην καταφεύγοντας. add. καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Περσίαν προσεχώρησεν ἢ ἕλῳ μέχρι Μαχαιρῶντος. 6) Gr. Ἐν δὲ τούτῳ τὸ περὶ τὴν Γαλατίαν ἀγγέλλεται κίνημα 7) Gr. καὶ Οὐίνδις (ebenso Sl.) ἅμα τοῖς δυνατοῖς τῶν ἐπιχωρίων ἀφροσῶς Νέρωνος, add. περὶ ὧν ἐν ἀκριβεστέροις ἀναγράφεται. 8) Gr. Οὐεσπασιανὸν δ' ἐπήγειρεν εἰς τὴν δόμην τοῦ πολέμου τὰ ἡγγελμένα προορώμενον — τῆς ἡγεμονίας. 9) Gr. > eilend, — zum Abschluss komme. 10) Gr. stellt die Sache etwas anders dar: ἐν ᾧ προειορνεύσας τὰ κατὰ τὴν ἀνατολὴν ἐπικουφίσαιεν ὥετο τοὺς κατὰ τὴν Ἰταλίαν φόβους. 11) Gr. ἕως μὲν οὖν ἐπέτεχεν ὁ χειμὼν 12) Gr. τὰς ὑπηγμένους διησφαλίζετο κόμας τε καὶ πόλιν φρουραῖς, (add. δεκαδόχους μὲν κόμαις ἐγκαθίστας, ἑκατοντάρχας δὲ πόλιν) πολλὰ δὲ ἀνέκρινε καὶ τῶν πεπορθημένων. Sl. durch Bauten = s'zjdanijemj 13) Gr. ὑπὸ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔαρος 14) Gr. ἀναλαβὼν τὸ πλεον τῆς δυνάμεως ἤγαγεν ἀπὸ τῆς Καισαρείας ἐπὶ Ἀντιπατρίδος,

daselbst in zwei Tagen sowohl eine Anordnung gegeben, als auch die Stadt befestigt hatte¹⁾, so ging er am dritten Tage aus, alles Umgebende einnehmend und verbrennend²⁾.

(444) Und indem er vorüberzog an Thamna³⁾ und Luda und Jamnia⁴⁾, so verwüstete er alle diese Gebiete⁵⁾. Er zog nach Amaus⁶⁾ (445) und besetzte alle Wege, die nach Jerusalem (führen)⁷⁾, und legte eine Verschanzung an⁸⁾. Und er liess hier die fünfte Legion⁹⁾, und (zwar) mit den Feldzeichen, damit die Eingeborenen glauben sollten, die ganze Kriegsmacht sei dort¹⁰⁾. Und er selbst nahm den Rest der Kriegsmacht mit sich, zog in das Bethleptiphitische Gebiet¹¹⁾ (446) und verbrannte es ganz, auch die Städte in der Umgebung von Idumaea¹²⁾. Und nachdem er einen festen Platz gefunden, legte er auch hier eine Verschanzung an¹³⁾. Und von hier ausgehend führte er Krieg über alle diese Länder hin, von niemandem gehindert¹⁴⁾. (447) Und er nahm die Stadt Betar und Katapharto¹⁵⁾ und tötete ?¹⁶⁾, aber 2000 nahm er gefangen¹⁷⁾. (448) Und nachdem er einen kleinen Teil von seinen Truppen hier gelassen, so befahl er, dass sie gegen das Bergland zu Felde ziehen möchten¹⁸⁾. (449) Er selbst aber

- 1) Gr. *ἐνθα δυνὸν ἡμέραις καταστησάμενος τὴν πόλιν* Sl. Anordnung = ustaw' PAMVRC: *ἐγκαταστησάμενος* Lat: (civitate) composita 2) Gr. *τῇ τρίτῃ προῆει πορθῶν καὶ καίον τὰς πέριξ πάσας.* 3) Sl. setzt gr. Thamnos (famn') voraus: Gen. (statt Accus.) famna. 4) Sl. amnia 5) Gr. *καταστρεψάμενος δὲ τὰ περὶ τὴν Θαμνὰ τοπαρχίαν ἐπὶ Λύδων* (Sl. luda) καὶ Ἰαμνείας ἐχώρει καὶ προεχειρωμέναις ἑκατέραις ἐγκαταστήσας οἰκήτορας τῶν προσεχωρηκότων ἱκανοὺς 6) Gr. *εἰς Ἀμμαοῦντα ἀφικνεῖται.* 7) Gr. *καταλαβόμενος δὲ* (LLat: τε) *τὰς ἐπὶ τὴν μητρόπολιν αὐτῶν εἰσβολὰς* 8) Gr. *στρατόπεδόν τε τειχίζει* 9) Gr. *καὶ τὸ πέμπτον ἐν αὐτῇ τάγμα καταλιπὼν* 10) Gr. > und zwar mit den Feldzeichen — sei dort. Sehr auffallend ist die Auslassung dieser Notiz im Gr. 11) Gr. *πρόεισι μετὰ τῆς ἄλλης δυνάμεως ἐπὶ τὴν Βεθλεπτηφῶν τοπαρχίαν.* L: *Βετλεπτηφῶν* C: *Βεθλεπτηφῶν* 12) Gr. *πρὸ δὲ αὐτὴν τε καὶ τὴν γειτιῶσαν ἀνελὼν καὶ τὰ πέριξ τῆς Ἰδουμαίας (φρούρια)* 13) Gr. *φρούρια (μὲν LLat Niese: fort. recte) τοῖς ἐπιχαίροις τόποις ἐπετείχισε* 14) Gr. > Und von hier — gehindert. 15) Gr. *καταλαβόμενος δὲ δύο κώμας τὰς μεσαιτάτας τῆς Ἰδουμαίας, Βήταβριν καὶ Καφάρτοβαν,* (MVRC: *Βήταριν* PAC: *Καταφάρτοβαν* MR: *Καταφάρτοβαν* V: *Καταφάρτοβαν* Sl. kafarto und am Rande ῥ ta (im Text und hier rot) L: *Φαρτόρτοβαν* Lat: *Cafartobran* Heg. codd. Capartoren) 16) Sl. w. Gr. *κτείνει μὲν ὑπὲρ μυρίους,* 17) Gr. *αἰχμαλωτίζεται δὲ ὑπὲρ χιλίους,* add. *καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος ἐξελάσας* 18) Gr. *ἐγκαθίστησιν τῆς οἰκείας* (AMVRC: *ιδίας*) *δυνάμεως οὐκ ὀλίγην, οἱ κατατρέχοντες ἐπόρθουν ἅπασαν τὴν ὀρεινὴν.*

mit den übrigen kehrte nach Amaus zurück¹⁾. Und von dort zog er gegen Samaria, und gegen die neue Stadt, die genannt wird Mabarthad²⁾. Und nachdem er nach Korea hinabgestiegen war³⁾, am zweiten Tage des Monats Daisios⁴⁾, verschanzte er sich hier⁵⁾.

(450) Und darnach zog er nach Jericho⁶⁾, woselbst ihm Trojanus entgegenkam, der Befehlshaber⁷⁾, der die Peraeische Kriegsmacht heranführte⁸⁾, weil er alles eingenommen hatte, was auf jener Seite des Jordan war⁹⁾. (451) Und viele aus Jericho waren zuvorgekommen und in das Bergland geflohen, welches gegenüber Jerusalem ist¹⁰⁾. Aber die nicht Geflohenen machte er nieder¹¹⁾. (452) Die Stadt aber ist in der Ebene erbaut worden, und über ihr befindet sich ein langgestrecktes¹²⁾ und unfruchtbares und kahles Gebirge¹³⁾. (453) Nach Norden aber erstreckt es sich gegen die Gegend von Skythopolis¹⁴⁾ und gen Mittag bis zu der von Sodom¹⁵⁾ und bis zur Asphaltitis¹⁶⁾. Es ist aber dieses ganze Gebirge nicht gleichmässig¹⁷⁾, auch nicht besiedelt wegen seiner Unfruchtbarkeit¹⁸⁾. (454) Ihm gegenüber aber befindet sich das Jordangebirge¹⁹⁾, von Julias beginnend²⁰⁾

- 1) Gr. αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς λοιπῆς δυνάμεως ἐπέστρεψεν εἰς Ἀμμαοῦν,
2) Gr. ὕθεν διὰ τῆς Σαμαρείτιδος καὶ παρὰ τὴν Νέαν πόλιν καλουμένην, Μα-
βαρθὰ δ' ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων, (καταβάς) P: Μαβάρθαδ', L: Μαβαρθὰν δὲ
R: Μαβάρθα δ' Lat: Maborta aut Mabortham Plin. h. n. V, 69: Mamortha.
3) Gr. καταβάς εἰς Κορέαν Sl. k' koreu, was Koreas oder ähnl. voraussetzt.
4) Gr. δευτέρῳ Δαισίῳ μηνὸς Sl. Gen. desia PA: Δησίῳ MVRC: Δεσίῳ Lat: Iunii — Im Sl. ist der Monatsname hier nicht übersetzt.
5) Gr. στρατο-
πεδεύεται. 6) Gr. τῇ δ' ἑξῆς εἰς Ἱεριχοῦντα ἀφικνεῖται, 7) Gr. καθ' ἣν
αὐτῷ συμβίσκει Τροϊανὸς (Sl. trojan') εἰς τῶν ἡγεμόνων (w'jewoda) 8) Gr.
τὴν ἐκ τῆς Περαιᾶς ἄγων δύναμιν 9) Gr. ἤδη τῶν ὑπὲρ τὸν Ἰορδάνην κει-
ρωμένων. 10) Gr. τὸ μὲν οὖν πολὺ πλῆθος ἐκ τῆς Ἱεριχοῦς φθάσαν τὴν
ἐφοδὸν αὐτῶν εἰς τὴν ἀντικρὺς Ἱεροσολύμων ὄρεινὴν διαπεφεύγει, 11) Gr.
καταλειφθὲν (VBC: καταληφθὲν) δὲ οὐκ ὀλίγον διαφθείρεται, add. τὴν δὲ πόλιν
ἔρημον κατεilhφesan, — In Cod. Acad. Sl. an dieser Stelle Bleistiftzeichen.
12) Gr. ἥτις ἴδονται μὲν ἐν πεδίῳ, 13) Gr. ψιλὸν (A: ὑψηλὸν) δὲ ὑπὲρ-
κεῖται αὐτῇ καὶ ἄκαρπον ὄρος μάλιστα 14) Gr. κατὰ γὰρ (L: μὲν) τὸ
βόρειον κλίμα μέχρι τῆς Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐκτείνεται, Sl. ide (ging) statt idet'
(geht, erstreckt sich) 15) Gr. κατὰ δὲ τὸ μεσημβρινὸν μέχρι τῆς Σοδομι-
τῶν χώρας L: Σοδομίτιδος 16) Gr. καὶ τῶν περάτων τῆς Ἀσφαλτίτιδος.
(Sl. do asphaltit') 17) Gr. ἔστιν δὲ ἀνώμαλόν τε πᾶν 18) Gr. καὶ
ἀοίκητον διὰ τὴν ἀγονίαν. (Sl. niplodstwa statt neplodjstwa) 19) Gr. ἀντίκειται
δὲ τούτῳ τὸ περὶ (Heg: supra Destinon: ὑπὲρ) τὸν Ἰορδάνην ὄρος 20) Gr.
ἀρχόμενον ἀπὸ Ἰουλιάδος add. καὶ τῶν βορείων κλιμάτων,

und bei Gomorrha endend¹⁾, woselbst der Berg ist, genannt der eiserne²⁾, der sich bis Moab fortsetzt³⁾.

(455) Aber zwischen diesen beiden Gebirgen ist eine Ebene, die die grosse genannt wird⁴⁾. (456) Ihre Länge ist aber 1200 Stadien⁵⁾, ihre Breite aber 120 Stadien⁶⁾. Und in ihrer Mitte fliesst der Jordan⁷⁾. Und Seen sind zwei in seinem Lauf: Asphaltitis und Tiberias⁸⁾, ihrer Natur nach verschieden⁹⁾. Denn jener ist salzig und nicht fruchtbar¹⁰⁾, der Tiberias-See aber ist süß und fruchtbar¹¹⁾. (457) Und zur Erntezeit verdorrt sie (die Ebene), jeden Sommer¹²⁾. Und die Luft ist über ihr krankheitsregend, weil jene Gegend keinen Regen empfängt¹³⁾, (458) noch auch sich Wasser in ihr findet ausser dem des Jordan¹⁴⁾. Deswegen auch sind die Dattelpalmen, welche längs dem Jordan (stehen), gut gewachsen und viel Frucht tragend¹⁵⁾, aber welche weiter weg (stehen), kahl¹⁶⁾. (459) In Jericho aber ist ein wasserreicher Quell in der alten Stadt¹⁷⁾. Diese selbe Stadt hat Jesus, Sohn des Nave, der jüdische Feldherr, zuerst vom Chananaeischen Lande im Kriege erobert¹⁸⁾.

(460) Von¹⁹⁾ demselben Quell geht die Rede²⁰⁾, dass er

1) Gr. παρατεῖνον δὲ εἰς μεσημβρίαν ἕως Σομόρων, VR: Σομόρων, C: Σομορων, Lat: (acc.) Sobara, Heg: Sobaros, Cocceji: Γομόρρα, Weber zu Heg: Ζοάρων, Gr. add. ἡπερ δόριζεν τὴν Πέτραν τῆς Ἀραβίας. 2) Gr. ἐν τούτῳ δ' ἐστὶ καὶ τὸ Σιδηροῦν καλούμενον ὄρος 3) Gr. μηχανόμενον μέχρι τῆς Μοαβίτιδος. 4) Gr. ἡ μέση δὲ τῶν δύο ὁρίων χώρα τὸ μέγα πεδῖον καλεῖται, add. ἀπὸ κόμης Γινναβρίν διήκον μέχρι τῆς Ἀσφαλίτιδος. 5) Sl. wörtlich: 1000 und zweihundert Gr. ἐστὶ δὲ αὐτοῦ μήκος μὲν σταδίων χιλίων διακοσίων, LLatHeg: τριακόσια καὶ διακοσίων, 6) Sl. wörtlich: zwanzig zu hundert Gr. εἴκοσι δ' εἴκοσι καὶ ἑκατόν, 7) Gr. καὶ μέσον ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου τέμνεται 8) Sl. wörtlich: in ihm Gr. λίμνας τε ἔχει τὴν τε Ἀσφαλίτιν καὶ τὴν Τιβερίων Sl. teweriada. V: Τεβεριάιν 9) Gr. φύσιν ἐναντίας 10) Gr. ἡ μὲν γὰρ ἀλμυρῶδης καὶ ἄγονος, 11) Gr. ἡ Τιβερίων (Sl. tiweriada) δὲ γλυκεῖα καὶ γόνιμος. 12) Gr. ἐκπνροῦται δὲ ὥρα θερούς τὸ πεδίον 13) Gr. καὶ δι' ὑπερβολὴν ἀνχμοῦ περιέχει νοσώδη τὸν ἀέρα 14) Gr. πᾶν γὰρ ἄνδρον πλὴν τοῦ Ἰορδάνου, 15) Gr. παρὰ καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ ταῖς ὄχθαις φοινικῶνας εὐθαλεστέρους καὶ πολυφορωτέρους εἶναι συμβέβηκεν, 16) Gr. ἦττον δὲ τοὺς πόρω κερχωρισμένους. 17) Gr. Παρὰ μέντοι τὴν Ἰεριχοῦν ἐστὶ πηγὴ θαυμάσια τε καὶ πρὸς ἀρδείας λιπαρωτάτη παρὰ τὴν παλαιὰν ἀναβλύζουσα πόλιν, 18) Gr. ἦν Ἰησοῦς ὁ Ναυῆ παῖς στρατηγὸς Ἑβραίων πρῶτην εἴλε γῆς Χαναναίων δορίκτητον. Die Übersetzung im Sl. lautet wörtlich: hat . . . mit dem Speer erworben. In Cod. Acad. Sl. wieder Bleistiftzeichen, wie auch unten (fol. 130a) am Rande die drei tachygraphischen Zeichen. 19) In Sl. Acad. ein Bleistiftstrich durch den Buchstaben „o“ (= Von). 20) Gr. ταύτην τὴν πηγὴν λόγος ἔχει

einst sowohl die Erdfrüchte wie die Baumfrüchte verdarb¹⁾, auch die Leibesfrüchte von schwangeren Frauen²⁾. Jeglicher Art Krankheit brachte (das Wasser) denen, die es tranken³⁾. Später aber ward es fruchtbar und gesund durch Elisaeus, den Propheten⁴⁾, welcher der Vertraute und Nachfolger des Elias war⁵⁾. (461) Als ihn nämlich die Eingeborenen aufgenommen und geehrt hatten in Jericho⁶⁾, wollte dieser zum Entgelt für ihre Gastfreundschaft ihnen Gutes erstatten⁷⁾ und beschenkte mit dieser ewigen Wohltat ihre Lande⁸⁾. (462) Da er nämlich sah, dass vom Wasser alles unfruchtbar war⁹⁾, kam er zu der Stelle und sich über dem Quell stellend, warf er in ihn ein irdenes Gefäß, gefüllt mit Salz, hinein¹⁰⁾. Und als er darnach die gerechte Rechte zum Himmel erhoben hatte¹¹⁾, so richtete er zum Quell hin ein erbauliches¹²⁾ Gebet und (vergoss) Tränen¹³⁾.

Zum Quell hin betete er¹⁴⁾, dass er sein Wasser verwandeln möge und süsse Adern eröffnen¹⁵⁾. (463) Zu Gott aber betete er, dass er dem Himmel gebiete¹⁶⁾, er möge dem Wasser fruchtbare Luft beifügen [?] ¹⁷⁾ und den Eingeborenen Reichtum gewähren¹⁸⁾

- 1) Gr. κατ' ἀρχάς οὐ μόνον γῆς καὶ δένδρων καρποὺς ἀπαμβλύνειν, ἀλλὰ καὶ γυναικῶν γονάς. [Sl. mladenca = Kinder S. 182 mladenec] 2) Gr. 3) Im Sl. ist „das Wasser“ (woda) ausgefallen; Gr. καθόλου τε πᾶσιν εἶναι νοσώδη τε καὶ φθαρτικὴν, 4) Gr. ἐξημερωθῆναι δὲ καὶ γενέσθαι τοῦναντίον ἐγμεινοτάτην τε καὶ γονιμοτάτην ὑπὸ Ἐλισσαίου (Sl. instr. jeliseomj) τοῦ προφήτου 5) Gr. γνώριμος δ' ἦν οὗτος Ἡλία (Sl. Adj. iliin') καὶ διάδοχος 6) Gr. δὲ ἐπιξερωθεὶς τοῖς κατὰ τὴν Ἱεριχὸν, 7) Gr. περισσὸν δὴ τι φιλοφρονησαμένων αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων αὐτοὺς τε ἀμείβεται 8) Gr. καὶ τὴν χώραν αἰωνίῳ χάριτι. Dindorf add. ex cod. L. B. ἐδωρήσατο. 9) Gr. > Da er nämlich sah, — unfruchtbar war, 10) Gr. προελθὼν γὰρ ἐπὶ τὴν πηγὴν καὶ καταβαλὼν εἰς τὸ ῥεῦμα πληρὲς ἁλῶν ἀγγεῖον κεράμουν, 11) Gr. ἔπειτα εἰς οὐρανὸν δεξιὰν ἀνατείνας δικαίαν 12) [Sl. umilenu eig. gerührtes] 13) Gr. sehr charakteristische Verschiedenheit: κατὰ γῆς σπονδὰς μειλικτηρίους χεόμενος, PAL: καὶ πηγῆς M: καὶ τῇ πηγῇ VRC: καὶ πηγῇ Lat: fontique. 14) Gr. τὴν μὲν ἤπειτο 15) Gr. μαλάξαι τὸ ῥεῦμα καὶ γλυκύτερας φλέβας ἀνοίξαι, 16) Gr. wieder sehr charakteristisch: τὸν δὲ (sc. οὐρανὸν ἤπειτο) Lat: deum Sl. moljašesja (plur. partic.) für moljašesja (Imperf. 3 Pers. sing.) 17) Gr. (τὸν δὲ) ἐγκεράσασθαι τῷ ῥεύματι γονιμοτέρους [τε] ἄρας Sl. fälschlich Dativ plodi (?) tomu ajeru [S. 182 schreibt statt priměsti (= beimischen, beifügen (?)) preměni, statt plodi tomu: ploditi tomu; da preměni (prēmēni = verwandeln) zu k wodě (= zum Wasser) nicht passt, so kombiniere ich aus Acad. und S. 182: er möge zum Wasser (etwas) beimischen, jener Luft fruchtbar zu sein, d. h. damit jene Luft fruchtbar sei (?). Hier ist der Dativ verständlich] 18) Gr. δοῦναι τε ἅμα καὶ καρπῶν εὐθηνίαν τοῖς ἐπιχωρίοις

und Nachfolge der Kinder¹⁾, und dass dieses fruchtbare Wasser nicht wegbleiben möge von ihnen²⁾, solange sie in Gerechtigkeit verharren werden³⁾. (464) Nachdem er zu jenen Gebeten viele Kräuter hinzugefügt⁴⁾ kraft seines Wissens⁵⁾, verwandelte er das Wasser von Salzigkeit zu Süßigkeit⁶⁾ und gewährte dadurch Kinderreichtum und Überfluss und Satttheit⁷⁾. (465) Wenn die Eingeborenen mit diesem (Wasser) die Erde tranken, hat es solche Kraft⁸⁾, dass, wenn auch ein Tropfen auf eine Stelle fällt⁹⁾, er mehr Nutzen bringt, als wenn (die Stelle) unaufhörlich berieselt wird¹⁰⁾. (466 fehlt, 467) Es werden aber mit dem Wasser die Felder getränkt in einer Länge von 70 Stadien¹¹⁾, aber in einer Breite von 20¹²⁾. Es wachsen aber auf (an?) ihm (diesem Gebiete? an dem Quell?) wunderschöne Bäume und dicht¹³⁾, (468) und Dattelpalmen, verschieden von Geschmack und Kraft¹⁴⁾. Und welche von ihnen die fettsten sind, die geben, wenn sie gedrückt werden, viel Honig¹⁵⁾. (469) Es wachsen aber hier auch Balsam, welcher geschätzter ist als alle Früchte¹⁶⁾, und Cyprus¹⁷⁾ und Myrobalanus¹⁸⁾. Wenn aber jemand diese Stätte Paradies Gottes nennen würde, so würde er nicht die Wahrheit verfehlen¹⁹⁾, weil alles Nützliche und Wohlriechende

- 1) Gr. καὶ τέκνων διαδοχὴν, Sl. nazlëdowanije [was nach Miklosich p. 413 nur hereditas bedeuten kann] čjudeš' (der Wunder) statt čad' (der Kinder) [so schreibt in der Tat S. 182] 2) Gr. μηδ' ἐπιλείπειν (M: ἐπιλείπειν) αὐτοῖς τὸ τούτων γεννητικὸν ὕδωρ, 3) Gr. ἔως μένονσι (Sl. prebywajut') δίχαιοι. 4) Sl. priložiti (Infin.) statt priložiw' (Part. praet.) [S. 182 schreibt priložij] 5) Gr. ταύταις ταῖς εὐχαῖς πολλὰ προσχειρουργήσας (Destinon ex Lat; PAMLVC: προχειρουργήσας) ἐξ ἐπιστήμης 6) Gr. ἔτρυνε τὴν πηγὴν, > von Salzigkeit zu Süßigkeit 7) Gr. (add. καὶ τὸ πρὶν ὀφρανίας αὐτοῖς καὶ λιμοῦ παραλίτιον ὕδωρ) ἔκτοτε εὐτεχνίας καὶ κόρον χορηγὸν κατέστη. In Sl. Cod. Acad. wieder Bleistiftstriche. 8) Gr. τοσαύτην γοῦν ἐν ταῖς ἀρδείαις ἔχει δύναμιν 9) Gr. ὥς, εἰ καὶ μόνον ἐφάψαιτο τῆς χώρας, 10) Gr. νοσιμώτερον εἶναι τῶν μέχρι κόρον (L et ut vid. Lat: καιροῦ) χρονιζόντων. Lat: aquis diu perseverantibus. Heg: quam ubi diutius irrigaverit. Gr. add. παρὸ καὶ τῶν — δαυιλής. 11) Gr. ἄρδει γοῦν πλεονα τῶν ἄλλων ἀπάντων, καὶ πεδίων μὲν ἔπεισιν ἑβδομήκοντα σταδίων μήκος 12) Gr. εὗρος δ' εἴκοσιν, 13) Gr. ἐκτρέφει δ' ἐν αὐτῷ (Sl. na nem') παραδείσους καλλίστους τε καὶ πυκνοτάτους. 14) Gr. τῶν δὲ (PAM: τε) φοινίκων ἐπαρδομένων γένη πολλὰ (om. Lat) ταῖς γέυσει καὶ ταῖς παρηγορίαις διάφορα 15) Gr. τούτων οἱ πιότεροι πατούμενοι καὶ μέλι δαυιλὲς ἀνιάσιν add. οὐ πολλῶ τοῦ λοιποῦ χεῖρον. (469) καὶ μελιτοτρόφος δὲ ἡ χώρα 16) Gr. φέρει δὲ καὶ ὀποβάλαμον, ὃ δὴ τιμωτάτον τῶν τῆδε καρπῶν, 17) Sl. kipro 18) Sl. mirowaln'. Gr. κύπρον τε καὶ μυροβάλανον, 19) Gr. ὥς οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν τινα εἰπόντα θεῖον εἶναι τὸ χωρίον,

an ihr zahlreich ist¹⁾, (470) auch was nicht anderswo zu finden ist²⁾. Der in die Erde gestreute Same³⁾ aber geht hundertfältig auf⁴⁾ (471) infolge der Wärme der Luft und der Kräftigkeit des Wassers⁵⁾. Das Wasser nämlich stärkt die Wurzeln⁶⁾, die Luft aber lässt sie wachsen⁷⁾. Aber sehr heiss ist diese Örtlichkeit, also dass niemand (zur Zeit)⁸⁾ der Ernte sie durchschreiten kann⁹⁾. (472) Das Wasser aber, das vor der Sonne geschöpft wird, ist so kalt, wie nicht einmal Eis¹⁰⁾, und obgleich die Erde vor Hitze brennt, bedeckt sich das Wasser durch diese Hitze mit Eis¹¹⁾. Aber an einem Wintertage wird es warm¹²⁾. (473) Und während über ganz Judaea hin Schnee liegt, ist jene Örtlichkeit so warm, dass man auch ohne Kleider gehen kann¹³⁾.

(474) Sie ist aber von Jerusalem 100 und 20 Stadien entfernt¹⁴⁾, aber vom Jordan 60¹⁵⁾. Von dort an aber bis Jerusalem ist alles öde und steinern¹⁶⁾. Bis zum Jordan aber und bis zur Asphaltitis ist es entsprechend auch unfruchtbar¹⁷⁾. (475 fehlt).

(476) Ich will aber auch von der Asphaltitis erzählen¹⁸⁾. Diese ist nämlich bitter und unfruchtbar¹⁹⁾, und jegliches Schwere, das

- 1) Gr. ἐν ᾧ θαψιλῇ τὰ σπανιώτατα καὶ κάλλιστα γεννᾶται. 2) Gr. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων αὐτῷ καρπῶν ἔνεκεν οὐκ ἂν ῥαδίως τι παραβληθεῖν κλίμα τῆς οἰκουμένης. Ganz entfernt im Zusammenhang mit dem an entsprechender Stelle beim Sl. Stehenden. 3) [Sl. zemnoje sjamja eig. der Erdensame] 4) Gr. οὕτως τὸ καταβληθὲν πολὺχρον ἀναδίδωσιν. (VR: ἀποδίδωσιν) 5) Gr. αἰτίον μοι δοκεῖ τὸ θερμὸν τῶν ἀέρων καὶ τὸ τῶν ὑδάτων εὐτονον, (i. marg. PAM; codd. εὐγονον) Sl. eig. Fettigkeit (des Wassers) = tukoty (Gen.). 6) Gr. . . . τῆς δὲ ἰκμάδος ῥιζούσης ἕκαστον ἰσχυρῶς καὶ χορηγούσης τὴν ἐν θέρει δύναμιν. 7) Gr. (vor Anm. 6) τῶν μὲν προκαλουμένων τὰ φνόμενα καὶ διαχεόντων, 8) Sl. lässt: „zur Zeit“ aus Versehen aus. 9) Gr. περικατὰς δὲ ἔστιν οὕτως τὸ χωρίον, ὥς μηδένα ῥαδίως προῖέναι. (LC: προσιέναι) 10) Gr. τὸ δὲ ὕδωρ πρὸ ἀνατολῆς (L add. ἡλίου) ἀντλούμενον, (add. ἔπειτα ἐξαιθριασθὲν) γίνεται ψυχρότατον 11) Gr. καὶ τὴν ἐναντίαν πρὸς τὸ περιέχον φύσιν λαμβάνει, Sl. scheint hier einen Accus. absolutus zu bieten: zemlju gorjašču 12) Gr. χειμῶνος δὲ ἀνάπαλιν χλιαίνεται add. καὶ τοῖς ἐμβαίνουσι γίνεται προσηνέστατον. 13) Gr. ἔστι δὲ καὶ τὸ περιέχον οὕτως εὐκρατον, ὥς (Sl. jako možet) λινοὺν ἀμφιέννυσθαι τοὺς ἐπιχωρίους νυφομένης τῆς ἄλλης Ἰουδαίας. 14) Gr. ἀπέχει δὲ ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὲν σταδίους ἑκατὸν πεντήκοντα, 15) Gr. τοῦ δὲ Ἱορδάνου ἑξήκοντα, 16) Gr. καὶ τὸ μὲν μέχρι Ἱεροσολύμων αὐτῆς ἔρημον καὶ πετρώδες, 17) Gr. τὸ δὲ μέχρι τοῦ Ἱορδάνου καὶ τῆς Ἀσφαλτίτιδος θραμαλώτερον μὲν, ἔρημον δὲ ὁμοίως καὶ ἄκαρπον. add. ἀλλὰ γὰρ τὰ μὲν περὶ Ἱεριχοὺν εὐδαιμονεστάτην οὖσαν ἀποχρώντως δεδῆλωται. 18) Gr. Ἄξιον δὲ ἀφηγήσασθαι καὶ τὴν φύσιν τῆς Ἀσφαλτίτιδος λίμνης, 19) Gr. ἥτις

darein geworfen wird, sinkt (nicht) unter¹⁾. (477) Als aber Vespasian gekommen war, sie zu sehen²⁾, befahl er, Gefangene zu binden und in sie (hinein) zu werfen³⁾. Und es sank keiner von ihnen unter⁴⁾. (478) Und ihr Aussehen ist wunderbar⁵⁾. Denn es verändert sich dreimal am Tage⁶⁾, und dem Sonnenstrahl entgegen glänzt sie auf⁷⁾. (479) Und es entstehen aus ihr Stücke Asphalt, dick und gross, wie schwarze Ochsen⁸⁾. Und sie schwimmen oben, an Gestalt ähnlich Stieren ohne Kopf⁹⁾. (480) Und die Arbeiter am See, nachdem sie herangerudert, ziehen sie zu den Booten¹⁰⁾. Und nachdem sie sie gefüllt, vermögen sie (Stücke) nicht abzuschneiden¹¹⁾, weder mit Eisen, noch mit irgend etwas anderem¹²⁾, bis sie (sie) mit Blut begiessen, das vom Weibe kommt¹³⁾. Durch dieses allein lässt es sich abschneiden¹⁴⁾.

(481) Brauchbar aber ist (der Asphalt) nicht nur zum

ἐστὶ μὲν, ὡς ἔφην, πικρὰ καὶ ἄγονος, im Sl. Cod. Acad. seitlich rechts Bleistiftstriche.

1) Gr. ὑπὸ δὲ κορυφότητος καὶ τὰ βαρύτερα τῶν εἰς αὐτὴν ῥιφέντων ἀναφέρει (Sl. lässt fälschlich „nicht“ bei „sinkt unter“ aus [erklärt sich aus Homoioteleuton, da dem fehlenden ne = nicht w ne = darein vorausgeht]), καταδύναι δ' εἰς τὸν βυθὸν οὐδὲ ἐπιτηδεύσαντα ῥέδιον.

2) Gr. ἀφικόμενος γοῦν καθ' ἱστορίαν ἐπ' αὐτὴν Οὐεσπασιανὸς 3) Gr. ἐκέλευσέ τινας (add. τῶν νεῖν οὐκ ἐπισταμένων) δεθέντας (add. ὀπίσω τὰς χεῖρας) ῥιφῆναι κατὰ τοῦ βυθοῦ,

4) Gr. καὶ συνέβη πάντας ἐπινῆξασθαι add. καθάπερ ἐπὶ πνεύματος ἄνω βιάζομενος. Sl. Cod. Acad. unten rot: vom See Asphaltitis, welcher das, was in ihn versinkt, herauswirft.

5) Gr. ἔστι δ' ἐπὶ τούτῳ καὶ ἡ τῆς χροᾶς μεταβολὴ θανμάσιος 6) Gr. τρεῖς γὰρ ἐκάστης ἡμέρας τὴν ἐπιφάνειαν ἀλλάσσεται

7) Gr. καὶ πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἀντανγεῖ ποικίλως.

8) [Sl. eig. Asphalte] Gr. τῆς μέντοι ἀσφάλτου κατὰ πολλὰ μέρη βώλους μελαίνας ἀναδίδωσιν

9) Gr. αἱ δ' ἐπινῆχονται τὸ τε σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ταύροις ἀκεφάλοις παραπλήσιαι.

10) Gr. προσελαύνοντες δὲ οἱ τῆς λίμνης ἐργάται (add. καὶ δρασσόμενοι τοῦ συνεστῶτος) ἔλκουσιν εἰς τὰ σκάφη,

11) Gr. πληρώσασι δὲ ἀποκόπτειν οὐ ῥέδιον, ἀλλὰ δι' ἐντονίαν προσήρηται τῷ μηρύματι τὸ σκάφος,

12) Gr. > weder mit Eisen noch mit irgend etwas anderem, — Doch vgl. Heg. IV, 18 (ed. Weber et Caesar p. 252): ut ferro haut quaquam vel alia praeacuta metalli specie recidatur. Tacitus, hist. V, 6 (ed. Halm, tom. II, p. 207): nec abscondere aere ferrove possis.

13) Gr. ἕως ἂν ἐμμηνίῳ γυναικῶν αἵματι καὶ οὖρῳ διαλύσωσιν αὐτήν, — Heg: sanguini sane cedit mulierum, quo menstrua solventes levare feruntur, cuius attacta vel urina etc. Tacit.: fugit cruore vestemque infectam sanguine, quo feminae per menses exsolvuntur (ohne Erwähnung der urina, wie Sl.; im allgemeinen ist Heg. deutlich auch von Tacitus abhängig).

14) Gr. οἷς μόνοις εἴκει. (Gr. sehr unmotiviert schon vorher sing., ebenso Sl. otržetsja).

Bau¹⁾ für ein Schiff²⁾, sondern auch zur Heilung für den Leib³⁾. Und häufig legen die Ärzte ihn in die Heilmittel hinein⁴⁾. (482) Die Länge dieses Sees ist 500 und 80 Stadien⁵⁾. (483) Es grenzt aber an ihn das Land von Sodom⁶⁾, einst reich und Überfluss an allem habend⁷⁾, jetzt aber ganz verbrannt⁸⁾. (484) Es heisst aber⁹⁾, dass um der Gottlosigkeit der Eingeborenen willen Gott es verbrannt hat mit himmlischem Feuer¹⁰⁾. Und es sind noch Spuren (da)¹¹⁾. Es ist der Schatten¹²⁾ von 5 versunkenen Städten zu sehen¹³⁾. Und von einem Baume werden schöne Früchte¹⁴⁾ erzeugt und ähnlich den essbaren¹⁵⁾. Aber wenn jemand eine abpflückt¹⁶⁾, so zerfällt sie in Asche und in Rauch¹⁷⁾. (485 fehlt.)

Cap. IX.

(486) Und Vespasian jedoch schloss die Jerusalemer von allen Seiten ein¹⁸⁾. Und er legte Verschanzungen an in Jericho und in Adida¹⁹⁾. (487) Und von dort sandte er den Lucius mit Truppen gegen Gerasa²⁰⁾. (488, 489) Und dieser nahm plötzlich

- 1) Sl. ustrojeniju (Dat.) statt ustrojenije (Accus.) 2) Gr. καὶ χορήσιμος δὲ οὐ μόνον εἰς ἀρμονίας νεῶν L et fort. Lat: ἐπιτήδειος δὲ ἐστίν 3) Gr. ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄκρῃσιν σωμάτων 4) Gr. εἰς πολλὰ γούν (Lat om.) τῶν φαρμάκων παραμίσγεται. 5) Gr. ταύτης τῆς λίμνης μήκος μὲν ὀγδοήκοντα καὶ πεντακόσιοι στάδιοι, add. καθὼ — εὖρος δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Letztere Angabe vielleicht nur aus Versehen vom Sl. ausgelassen. 6) Gr. γειννιᾷ δ' ἢ Σοδομίτις αὐτῇ, 7) Gr. πάσαι μὲν εὐδαίμων γῆ καρπῶν τε ἐνεκεν καὶ τῆς κατὰ πόλιν περιουσίας, 8) Gr. νῦν δὲ κεκαυμένη πᾶσα. 9) Sl. glagoleť že (eig. Er sagt aber) Gr. φασὶ δὲ 10) Gr. ὡς δι' ἀσέβειαν οὐκ ἐκτόρων κεραυνοῖς καταφλεγῆναι 11) Gr. ἔστι γούν ἔτι λείψανα τοῦ θείου πυρός, 12) [Sl. stěň' statt stěňj] 13) Gr. καὶ πέντε μὲν πόλεων ἰδεῖν σκιὰς, 14) Gr. ἔτι δὲ καὶ τοῖς καρποῖς σποδιὰν ἀναγεννωμένην, 15) Gr. οἱ χροιάν μὲν ἔχουσι τῶν ἐδωδίων ὁμοίαν, 16) Sl. uščjknjetj 17) Gr. δρεψαμένων δὲ χερσὶν εἰς καπνὸν διαλύονται καὶ τέφραν. add. τὰ μὲν δὲ περὶ τὴν Σοδομίτην μυθενόμενα τοιαύτην ἔχει πίστιν ἀπὸ τῆς ὕψεως. 18) Gr. Ὁ δὲ Οὐδеспасиανὸς πανταχόθεν (PAMVR: πανταχόσε) περιτειχίζων (Sl. objgradi) τοὺς ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις 19) Gr. ἐν τε τῇ Ἱερουζαλὴμ καὶ ἐν Ἀδιδάοις ἐγείρει στρατόπεδα add. καὶ φρουροὺς — συντάγματος. Sl. w' adidě. Lat: (apud) Auuillam Antiqu. XIII, 203: εἰς Ἀδιδά πόλιν (A: Ἀδίδα) 392: περὶ Ἀδίδα (E: Ἀδιδαν Lat: Adida P: Ἀδιδον V: Ἀδδίδα) 1. Macc. 12, 38: τὴν Ἀδιδά 18, 13: ἐν Ἀδιδά (Apparat bei Tischendorf, Vet. Test.⁴: ἐν Ἀδιδάοις bei Fritzsche Libri Apocryphi V. T. im Text). 20) Gr. πέμπει δὲ καὶ εἰς Γέρασα (Reland: Γέζηρα) Δούκιον (Sl. Gen. pro Acc. Ijukia) Ἄρνιον παραδοὺς μοῖραν ἱππέων καὶ συχνούς πεζούς.

jene Stadt ein und erschlug tausend¹⁾. Und er sandte auf die Dörfer²⁾ und machte sie nieder und brannte nieder, indem er aber Weiber und Kinder gefangen fortführte³⁾. (490) Und da der Krieg das ganze Bergland umfasst hatte⁴⁾ und die Umgebung von Jerusalem, so war für die Bürger kein Weg mehr⁵⁾. Denn welche aus dem Innern zu den Römern fliehen wollten, (konnten es nicht)⁶⁾, da sie (die Eiferer) immer wachten⁷⁾, dass niemand weggehe. Und welche nach Brot oder nach Heu wollten oder Holz herbeiführen, konnten nicht durchkommen⁸⁾.

(491) Vespasian aber kehrte nach Caesarea zurück⁹⁾ und rüstete die ganze Kriegsmacht aus¹⁰⁾, am andern Morgen gegen Jerusalem zu ziehen¹¹⁾. Und als er den Marsch angetreten hatte¹²⁾, kam zu ihm die Nachricht, dass Nero getötet worden sei¹³⁾, nachdem er 13 Jahre und acht Tage Kaiser gewesen¹⁴⁾. (492) Dieser nämlich hatte, seitdem er die Gewalt empfangen, alle Angelegenheiten ränkevollen Leuten anvertraut¹⁵⁾. (493) Und diese hatten sich gegen ihn erhoben¹⁶⁾ und ihn vertrieben¹⁷⁾.

- 1) Gr. ὁ μὲν οὖν ἐξ ἐφόδου τὴν πόλιν ἐλὼν ἀποκτείνει μὲν χίλους add. τῶν νέων, PAMVRC: ἐλὼν τὴν πόλιν ähnl. wie Sl. Gr. add. ὅσοι μὴ διαφυγεῖν ἔφθασαν, 2) Gr. . . . ἐπὶ τὰς πέριξ κώμας ἐχώρει. 3) Gr. (vor Anm. 2) γενεὰς δὲ ἡχμαλωτίσατο (L: αἰχμαλωτίσας, Sl. Partic. plēniw') καὶ τὰς κτήσεις διαρπάσαι τοῖς στρατιώταις ἐπέτρεψεν ἔπειτα τὰς οἰκίας ἐμπρήσας . . . (add. φυγαὶ δ' ἦσαν τῶν δυνατῶν) καὶ φθοραὶ ἀσθενεστέρων, τὸ καταλειφθὲν δὲ πᾶν ἐνεπίμπρατο. 4) Gr. καὶ διειληφότος τοῦ πολέμου τὴν τε ὁρεινὴν ὕλην 5) Gr. καὶ τὴν πεδιάδα πάσας (Destinon; codd. Lat: πᾶσαν) οἱ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις τὰς ἐξόδους ἀφήρηντο A: ἀφήρηντο πανταχόσε 6) Gr. τοὺς μὲν γε (MLVRC: γὰρ) ἀντομολεῖν προαιρουμένους Sl. scheint „konnten es nicht“ oder Ähnl. ausgelassen zu haben. 7) Gr. οἱ ζηλωταὶ παρεφνλάσσοντο, Sl. hat „die Eiferer“ ausgelassen. Gr. > dass niemand weggehe. 8) Gr. kaum dem Sl. entsprechend: τοὺς δὲ οὐπω τὰ Ῥωμαίων φρονούντας εἶργεν ἡ στρατιὰ πανταχόθεν τὴν πόλιν περιέχουσα. 9) Gr. Οὐεσπασιανῆ δ' εἰς Καισάρειαν ἐπιστρέψαντι 10) Gr. καὶ παρασκευαζομένη μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως 11) Gr. ἐπ' αὐτῶν τῶν Ἱεροσολύμων ἐξελεύνην 12) Gr. > Und als er den Marsch angetreten hatte, (Sl. i pošedšu jemu) 13) Gr. ἀγγέλλεται Νέρων ἀνηρημένος, 14) Gr. τρία καὶ δέκα βασιλεύσας ἔτη καὶ ἡμέρας ὅτῳ, add. περὶ οὗ λέγειν 15) Gr. δὲν τρόπον εἰς τὴν ἀρχὴν ἐξύβρισεν πιστεύσας τὰ πράγματα τοῖς πονηροτάτοις, add. Νυμφιδίῳ καὶ Τιγελλίνῳ, τοῖς τε ἀναξίοις τῶν ἐξελευθέντων, Sl. jimže eig. = weil, aber wohl Übersetzung von ἐπειδὴ, das ja auch seitdem bedeuten kann 16) Gr. καὶ ὡς ὑπὸ τούτων ἐπιβουλευθεῖς 17) Gr. > und ihn vertrieben. Sl. w'gnaša = sie hatten hineingetrieben. Wohl für wygnašja = sie hatten vertrieben, hinausgetrieben.

Und jener war auf sein Landgut geflohen mit vier Jünglingen¹⁾. Denn die andern alle hatten ihn verlassen²⁾. Und hier hatte er sich selbst getötet³⁾. (494) Und nach ihm hatten sie als Caesar Galba eingesetzt, der aus Spanien gekommen war⁴⁾. Und die Soldaten, die ihm Vorwürfe machten, töteten ihn, weil er massvoll war⁵⁾. (495) Und sie setzten Otho ein⁶⁾. Vitellius aber der Feldherr erhob sich gegen ihn⁷⁾. Und sie schlugen sich auf dem Capitol⁸⁾. Antonius Primus aber und Mucianus töteten ihn, den Vitellius⁹⁾, und die germanischen Legionen¹⁰⁾, und brachten den Bürgerkrieg zum Stillstand [?] ¹¹⁾. (496 fehlt.)

(497) Als aber Vespasian (es) gehört hatte, schob er es auf, gegen Jerusalem zu ziehen¹²⁾, bis es ihm bekannt sein würde, an wen das Caesarentum gekommen sei¹³⁾. (498) Und da er von Galba gehört hatte, wagte er nicht, sich zu schlagen, ehe zu ihm ein Befehl von seiner Seite gelangen würde¹⁴⁾. Und er sandte zu ihm Titus, seinen Sohn, ihn zu begrüßen und schriftliche Anordnungen für den jüdischen Krieg in Empfang zu nehmen¹⁵⁾.

- 1) Gr. . . . διαδράς (P: διαδιδράσκει) δὲ σὺν τέτρασι τῶν πιστῶν ἀπελευ-
θέρων ἐν τοῖς προαστείοις 2) Gr. (vor Anm. 1) κατελείφθη μὲν ὑπὸ τῶν
φυλάκων ἀπάντων, 3) Gr. ἐαυτὸν ἀνέειλεν, (P: ἀνελών,) add. καὶ ὡς οἱ
καταλύσαντες — (494) ὡς ἐτελεύτησε, 4) Gr. καὶ πῶς Γάλβας ἀποδειχθεὶς
αὐτοκράτωρ εἰς Ῥώμην ἐπανήλθεν ἐκ τῆς Ἰσπανίας, Sl. gawla (Gen. statt
Accus.) ot' aspinia statt ispanija 5) Gr. καὶ ὡς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν αἰτια-
θεὶς ἐπὶ ταπεινοφροσύνῃ ἐδολοφονήθη add. κατὰ μέσσην τὴν Ῥωμαίων ἀγορὰν
6) Gr. ἀπεδείχθη τε (L: δ') αὐτοκράτωρ Ὀθων Sl. ofana. Gen. pro Accus.
7) Gr. τὴν τε τούτου στρατείαν (Dindorf; codd. στρατιάν) ἐπὶ τοὺς Οὐιτέλλιον
στρατηγούς καὶ κατάλυσιν, ἔπειτα τοὺς κατὰ Οὐιτέλλιον ταράχους Sl. uitilli;
ebenso V: Οὐιτίλλιον, Οὐιτίλλιον R: Οὐιτιλλίωνς, Οὐιτιλλίον 8) Gr. καὶ τὴν
περὶ τὸ Καπετώλιον συμβολήν, (Sl. w kapetollii) 9) Gr. ὕπως τε Ἀντώνιος
Ποῦμος καὶ Μουκιανὸς διαφθείραντες Οὐιτέλλιον (VR: Οὐιτίλλιον) 10) Gr.
καὶ τὰ Γερμανικὰ τάγματα 11) Gr. κατέστειλαν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον.
Sl. w'stawista = sie erregten (beide). So nach Sresnewski ad v. Es muss
aber doch hier so verstanden werden können, wie es im Text geschehen ist:
brachten zum Stillstand. Gr. add. (496) πάντα ταῦτα διεξιέναι — κεφαλαιωδῶς
ἕκαστον ἐπισημαίνουμαι. Die Reihenfolge der Ereignisse ist beim Gr. richtiger
als beim Sl., bei dem der Kampf um das Capitol in die Zeit des Krieges
zwischen Otho und Vitellius verlegt erscheint. Auffallend ist immerhin, dass
auch beim Gr. (an dieser Stelle) nicht erwähnt ist, dass die Bekämpfung des
Vitellius im Namen Vespasians geschah. 12) Gr. Οὐεσπασιανὸς τοῖνον
τὸ μὲν πρῶτον ἀνεβάλλετο (Sl. oblēnisja) τὴν τῶν Ἱεροσολύμων στρατείαν,
13) Gr. καραδοκῶν πρὸς τίνα ῥέψει τὸ κρατεῖν μετὰ Νέρωνα 14) Gr. αὐθις
δὲ Γάλβαν (Sl. o galwē) ἀκούσας αὐτοκράτορα, πρὶν ἐπιστεῖλαι τι περὶ τοῦ πο-
λέμου κάκεῖνον, οὐκ ἐπεχείρει, 15) Gr. πέμπει δὲ πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν υἱὸν
Τίτον ἀσπασόμενόν τε καὶ ληψόμενον τὰς περὶ Ἰουδαίων ἐντολάς.

Aus demselben Grunde aber segelte auch König Agrippa mit Titus zu Galba¹⁾. (499) Während sie aber in Achaia auf einem Kriegsschiff im Winter dahinzogen²⁾ und noch nicht bis nach Rom gelangt waren³⁾, ward Galba erschlagen⁴⁾, nachdem er 7 Monate und 7 Tage geherrscht hatte⁵⁾. Und nach ihm übernahm die Gewalt Otho⁶⁾. (500) Agrippa aber segelte, ohne zu erschrecken, nach Rom⁷⁾. (501) Titus aber segelte durch göttliche Fügung von Hellas nach Syrien (hinüber) und kam rasch zum Vater⁸⁾. (502) Und sie hatten Zweifel in Betreff jenes Krieges⁹⁾. Die einen nämlich verlangten, dass man ziehe, wie man ausgezogen sei, gegen die Juden¹⁰⁾, die andern aber, weil sie gehört hatten, dass sich in Rom Streit erhoben habe, und Furcht um das Vaterland sie ergriffen hatte, hielten es für nicht zeitgemäss, sich im fremden Lande zu schlagen¹¹⁾.

(503) Und während jener Tage erhob sich eine andere Not in Jerusalem¹²⁾. Es war (da) ein gewisser Simon, Sohn des Geora¹³⁾, von Herkunft ein Gerasener¹⁴⁾, ein Jüngling, an Verstand und an Schlaueit geringer als Johannes¹⁵⁾, an Mannhaftigkeit aber und Tapferkeit höherstehend¹⁶⁾. (504) Deshalb auch hatte der Hohepriester Ananus ihn aus seinem Gebiete vertrieben¹⁷⁾. Und der, bei den Bösewichten von Masada Zu-

1) Gr. διὰ δὲ τὰς αὐτὰς (VRC: τῆς αὐτῆς δὲ) αἰτίας ἅμα τίτῳ καὶ Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς πρὸς Γάλβαν (Sl. k' galowi) ἐπλει. 2) Gr. καὶ διὰ τῆς

Ἀχαΐας (L add. αὐτῶν), χειμῶνος γὰρ ἦν ὥρα, μακραῖς ναυαὶ περιπλεόντων C: πλεόντων Sl. w' achaia für achaii (in Achaia). Für μακραῖς ναυαὶ: dl' gym' korablem' = auf einem langen Schiff 3) Gr. > und noch nicht bis nach

Rom gelangt waren, 4) Gr. φθάνει Γάλβας ἀναιρεθῆναι 5) Gr. μετὰ μῆνας ἑπτὰ καὶ ἵσας ἡμέρας 6) Gr. ἐξ οὗ καὶ (om. VRCLat) τὴν ἡγεμονίαν

παρέλαβεν Ὄθων (Sl. ofin') add. ἀντιποιούμενος τῶν πραγμάτων. 7) Gr. ὁ μὲν οὖν Ἀγρίππας εἰς τὴν Ῥώμην ἀφικέσθαι διέγνω μηδὲν ὀρρωδῆσας πρὸς τὴν μεταβολήν

8) Gr. τίτος δὲ κατὰ δαιμόνιον ὁρμὴν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Συρίαν ἀνέπλει (PLC: ἐπλει) καὶ κατὰ τάχος εἰς Καισάρειαν ἀφικνεῖται πρὸς τὸν πατέρα. 9) Gr. καὶ οἱ μὲν μετέωροι περὶ τῶν ὅλων ὄντες Im Sl. ist die

ganze Umgebung von Vespasian und Titus mit gemeint. 10) Gr. > Die einen — gegen die Juden, 11) Gr. ὡς ἂν σαλευομένης τῆς Ῥωμαίων

ἡγεμονίας ὑπερεώρων τὴν ἐπὶ Ἰουδαίους στρατείαν (VR: στρατιάν, PAM: στρατηγίαν,) καὶ διὰ τὸν περὶ τῆς πατρίδος φόβον τὴν ἐπὶ τοὺς ἀλλοφύλους ὁρμὴν ἄωρον ἐνόμιζον. 12) Gr. Ἐπανίσταται (LVR: ἐπανίστατο) δὲ ἄλλος τοῖς

Ἱεροσολύμοις πόλεμος. 13) Gr. υἱὸς ἦν Γιώρα Σίμων τις, (LLat om.) Sl. s'n' georin' 14) Gr. Γερασηνὸς τὸ γένος, 15) Gr. νεανίας πανουργία

μὲν ἡττώμενος Ἰωάννου add. τοῦ προκατέχοντος ἤδη τὴν πόλιν, 16) Gr. ἀλκῇ δὲ σώματος καὶ τόλμῃ διαφέρων, 17) Gr. δι' ἣν καὶ ἐπὶ Ἀνάνου τοῦ

ἀρχιερέως φονγαδευθεὶς ἐξ ἧς εἶχε τοπαρχίας Ἀκραβετεργῆς

- 1) Gr. πρὸς τοὺς κατειληφτάς τὴν Μασάδαν ληστὰς παραγίνεται. 2) Gr. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἦν αὐτοῖς δι' ὑποψίας. 3) Gr. εἰς τὸ κατωτέρω γοῦν (P; A corr. ex οὖν) φρουρίον (Sl. w' ostrozë) ἐπέτρεψαν αὐτῷ παρελθεῖν. 4) Gr. ἅμα ταῖς γυναῖξιν, > und Kindern (i otroky). add. ἄς ἄγων ἦεν. 5) Gr. αὐτοὶ τὸ ὑψηλότερον οἰκοῦντες (Sl. w' dētinci = in der oberen Festung). 6) Gr. αὐθις δὲ διὰ συγγένειαν ἡθῶν καὶ ὅτι (om. C: καὶ ὅτι om. Lat) πιστὸς ἐδόκει, συμπορευόμενε γοῦν αὐτοῖς ἐξῶν (Lat: exeuntibus) add. καὶ συνεπόρθη τὰ περὶ τὴν Μασάδαν. (507) οὐ μὴν ἐπὶ τὰ μεῖζων παρακαλῶν ἔπεισεν οἱ μὲν γὰρ ἐν ἔθρῳ ὄντες τῷ φρουρίῳ — (508) εἰς τὴν θρενὴν ἀρίσταται, — Man muss wohl annehmen, dass im Sl. nur infolge Versehens etwas Ähnliches ausgefallen ist. 7) Gr. καὶ προκηρύξας δούλους μὲν ἔλευθερίαν, γέρας δὲ ἔλευθεροῖς. 8) Gr. τοὺς πανταχόθεν πονηροὺς συνήθροοιζεν. 9) Gr. add. ὥς δ' ἦν αὐτῷ καρτερόν ἤδη τὸ σύνταγμα, 10) Gr. τὰς ἀνὰ τὴν θρενὴν κώμας κατέτρεχεν, (add. αἱ δὲ προσγινομένων πλειόνων) ἐθάρρει καταβαίνειν εἰς τὰ χθαμαλώτερα. 11) Gr. ἀπαιδὴ πόλεον ἤδη φοβερός ἦν, πολλοὶ πρὸς τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν εὐροίαν τῶν κατορθωμάτων ἐφθείροντο δυνατοί, add. καὶ οὐκέτι ἦν δούλων μόνων οὐδὲ ληστῶν στρατηγός, ἀλλὰ καὶ δημοτικῶν οὐκ ὀλίγων. 12) Gr. ὥς πρὸς βασιλεία πειθαρχεῖν. (MLVRC: πειθαρχία. Din-dorf ex cod. Voss.: πειθαρχούντων. Destinon: πειθαρχοῦν.) add. κατέτρεχε — Ἰδουμαῖας. 13) Gr. κατὰ γὰρ κώμην τινὰ καλουμένην Ἀῖν τεῖχος κατασκεύασας ὥσπερ φρουρίῳ πρὸς ἀσφάλειαν ἐχρήτο, MLVRC: Ναῖν (ebenso codd. in 517). 14) Gr. κατὰ δὲ τὴν φάραγγα προσαγορευομένην Φερετα πολλὰ μὲν ἀνευρόνας σπήλαια, πολλὰ δ' ἐδῶν ἔτοιμα. 15) Gr. ταμείους ἐχρήτο θησαυρῶν καὶ τῆς λείας ἐκδοχείους. Lat: conditorum et praedae receptaculis uteba-

ward aber offenbar, dass er seine Truppen gegen Jerusalem aus-
rüstete¹⁾. (514) Und die Eiferer, seiner Ankunft zuvorkommend,
bewaffneten sich und gingen gegen sie hinaus²⁾. Und Simon,
nachdem er seine Truppen in Schlachtordnung aufgestellt, schlug
sich mit ihnen und tötete viele³⁾, die übrigen aber jagte er in
die Stadt hinein⁴⁾.

(515)⁵⁾ Und darnach machte er mit 20.000 einen Angriff
auf die idumaeischen Grenzen⁶⁾. (516) Ihre Fürsten aber, die
rasch 15 tausend der Tapfersten versammelt hatten, wider-
setzten sich ihm⁷⁾. (517) Und sie schlugen sich vom Morgen
bis zum Abend⁸⁾. Ohne dass die einen oder die anderen ge-
siegt hatten, gingen sie auseinander⁹⁾, Simon nach Naïn¹⁰⁾,
aber die Idumaeer in ihr (Land)¹¹⁾. (518) Und nachdem Simon
eine grössere Kriegsmacht gesammelt, kam er nach wenigen Ta-
gen¹²⁾ wiederum auf sie los¹³⁾. (519 fehlt, 520) Und diese, sich
fürchtend¹⁴⁾, dachten (sich) aus, Kundschafter zu senden, um
seine Truppen in Augenschein zu nehmen¹⁵⁾. (521) Und zu
diesem Dienst gab sich her Jakob, einer von den Führern¹⁶⁾,
indem er Verrat plante¹⁷⁾. (522) Und nachdem er zu Simon ge-

tur. Gr. (513) add. ἀντίθει δὲ καὶ τοὺς ἀρπαζομένους εἰς αὐτὰ καρπούς, οἳ τε πολλοὶ τῶν λόγων δίαίταν εἶχον ἐν ἐκείνοις

1) Gr. δῆλος δ' ἦν τὸ τε σύνταγμα προγυμνάζων καὶ τὰς παρασκευὰς κατὰ τῶν Ἱεροσολύμων. 2) Gr. ὅθεν οἱ ζηλωταὶ δέισαντες αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλὴν

(Destinon: ἐπιβολὴν) καὶ προλαβεῖν βουλόμενοι τὸν κατ' αὐτῶν τρεφόμενον (L: στρεφόμενον) ἐξίασι μετὰ τῶν ὀπλῶν οἱ πλείους. 3) Gr. ὑπαντιᾶζει δὲ Σίμων, καὶ παραταξάμενος συγροῦς μὲν αὐτῶν ἀναιρεῖ, 4) Gr. συνελάνει δὲ τοὺς λοιποὺς εἰς τὴν πόλιν.

5) Gr. οὕτω δὲ θαρρῶν τῇ δυνάμει τοῦ μὲν τοῖς τείχεσιν προσβάλλειν ἀπετράπη, 6) Gr. χειρώσασθαι δὲ πρότερον τὴν Ἰδουμαίαν ἐπεβάλετο (LC: ἐπεβάλλετο) καὶ δὴ διαμυρίους ἔχων ὀπλίτας ἤλανθεν ἐπὶ τοὺς ὄρους αὐτῆς.

7) Gr. οἱ δὲ ἄρχοντες τῆς Ἰδουμαίας (L: τῶν Ἰδουμαίων) κατὰ τάχος ἀθροίσαντες ἐκ τῆς χώρας τὸ μαχμώτατον περὶ πεντακισχιλίους καὶ διαμυρίους, (add. τοὺς δὲ πολλοὺς — καταδρομάς,) ἐδέχοντο τὸν Σίμωνα πρὸς τοὺς ὄρους. 8) Gr. ἔνθα συμβαλὼν αὐτοῖς καὶ δι' ὕλης πολεμίσας ἡμέρας, 9) Gr. οὔτε νενικηκώς οὔτε νενικημένος διεκρίθη, (Sl. ne pobědiliše ni oni i oni, viell. auch an zweiter Stelle ni statt i) 10) Gr. καὶ ὁ μὲν εἰς τὴν Ναῖν, (alle codd.) Sl. nai 11) Gr. οἱ δὲ Ἰδουμαῖοι διελύθησαν ἐπ' οἴκον. 12) Sl. po malě djni statt djnii 13) Gr. καὶ μετ' οὐ πολὺ Σίμων μεῖζονι δυνάμει πάλιν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ὤρμητο, add. στρατοπεδευσάμενος — (520) καὶ ὁ μὲν αὐτίκα τελευτᾷ, 14) Gr. τοῖς δ' Ἰδουμαίοις ἤδη κατορθωδοῦσι τὴν ἰσχὺν τοῦ Σίμωνος 15) Gr. ἔδοξε πρὸ τοῦ συμβαλεῖν κατασκέψασθαι τὴν στρατιάν τῶν πολεμίων. 16) Gr. εἰς τοῦτο δὲ ὑπῆρξεν αὐτὸν ἐτοιμῶς ἐπε- δίδον Ἰάκωβος, εἰς τῶν ἡγεμόνων, 17) Gr. προδοσίαν ἐνθυμούμενος. add ὀρμίσας γοῦν — τὸ στρατεύμα,

kommen war¹⁾, (523) verschwor er sich mit ihm²⁾, dass er in Ehren sein solle von seiner Seite³⁾ und dass er ihm ganz Idumaea übergeben werde⁴⁾. (524) Und nachdem Simon ihn durch ein Geschenk geehrt⁵⁾ und durch entsprechende Versprechungen (?) ⁶⁾, entliess er ihn⁷⁾. Und dieser, zu den Seinen gekommen⁸⁾, erhöhte die Kriegsmacht Simons, indem er dreiviertel hinzulog⁹⁾ zu den vorhandenen Kriegern¹⁰⁾.

(525) Und darnach redete er den Führern zu¹¹⁾, damit sie sich ohne Kampf ergeben sollten¹²⁾. (526, 527) Und zu Simon sandte er, er möge herbeieilen¹³⁾. Und¹⁴⁾ da wenige hinten geblieben waren, welche auf seinen Befehl den Ochsen Reisigbüschel (?) ¹⁵⁾ angebunden hatten, trieben sie sie¹⁶⁾, damit grosser Staub sichtbar werde. Und sie meinten, dass alles Truppen seien¹⁷⁾. Jakob fing an, mit den Idumaeern zu streiten, indem er sprach: „Habt ihr etwa kein Grab, dass ihr verlangt hier zu liegen¹⁸⁾?“ Jene aber, weil sie die Truppen sahen¹⁹⁾ und hinter ihnen her Staub, meinten, dass der hinten Befindlichen mehr sei als der Vorderen (528), und liefen auseinander²⁰⁾.

(529) Und Simon nahm zuerst die Stadt Chebron²¹⁾ (530) und grosse Beute eroberte er in ihr²²⁾. Es sagen aber die Ein-

1) Gr. παραγίνεται πρὸς Σίμωνα, add. καὶ πρώτῃν αὐτῷ παραδώσειν συντίθεται τὴν αὐτοῦ πατρίδα, 2) Gr. λαβὼν ὄρκους 3) Gr. ὡς αἰεὶ τίμιος ὢν διατελέσει, 4) Gr. συνεργήσειν δὲ ἐπέσχετο καὶ περὶ τῆς ὅλης Ἰδουμαίας. 5) Gr. ἐφ' οἷς ἐστιαθεὶς φιλοφρόνως ὑπὸ τοῦ Σίμωνος 6) Sl. pomēnenijemj [eig. durch Erwähnung] Gr. καὶ λαμπραῖς ἐπαρθεὶς ὑποσχέσασιν, 7) Gr. > entliess er ihn. 8) Gr. ἐπειδὴ περ εἰς τοὺς σφετέρους ἐπέστρεψε, 9) Sl. prilgati Infin. wohl statt prilgaw' Partic. = indem er hinzulog tri časti eig. drei Teile; hier wohl im Sinne von: dreiviertel 10) Gr. τὸ μὲν πρώτον πολλαπλασίασα τὴν στρατιὰν ἐψεύδετο τοῦ Σίμωνος, L: τοῦ Σίμωνος ἐψεύδετο, ähnl. wie Sl. 11) Sl. razmolwi eig. er riet ab, d. h. vom Kampfe. 12) Gr. ἔπειτα δεξιούμενος τοὺς τε ἡγεμόνας καὶ κατ' ὁλίγους πᾶν τὸ πλῆθος ἐνήγγεν ὥστε δέξασθαι τὸν Σίμωνα καὶ παραδοῦναι δίχα μάχης αὐτῷ τὴν τῶν ὅλων ἀρχήν. 13) Gr. ἄμα δὲ ταῦτα διαπραττόμενος καὶ Σίμωνα δι' ἀγγέλων ἐκάλεi. 14) Statt des Folgenden (Und da wenige — als der Vorderen) beim Gr. (526 u. 527, z. T. auch 528) eine ganz andere Darstellung (οὐκ ἐδύνατο εἰς χεῖρας ἐλθεῖν) 15) Sl. chwoiniky (?) 16) Sl. ženjachu kann auch mit „sie jagten dahin“ — übersetzt werden. 17) Es scheint eine Konjunktion zu fehlen. 18) Sl. eig. „Etwa kein Grab habend, verlangt ihr“ u. s. w. 19) Sl. woijsa Verstellung der Buchstaben für wojsa i 20) Gr. λυθέντες ἐκ τῆς τάξεως ἀνεχώρουν ἕκαστοι πρὸς τὰ ἴδια. 21) Gr. Σίμων δὲ (add. παρὰ δόξαν — ἀδοκῆτως) πρώτῃν (L: πρώτον) αἰρεῖ τὴν πόλιν (VRC: πόλιν) Χεβρών, 22) Gr. ἐν ᾗ πλείστης ἐκράτησε λείας, add. ἀμύπολιν δὲ διήρπασε καρπὸν.

heimischen, dass diese Stadt Chebron¹⁾ (531) der Wohnort des Abram war, des Vorvaters der Hebräer²⁾, als er übergesiedelt war aus Mesopotamien³⁾. Und seine Söhne seien von dort nach Ägypten gezogen⁴⁾. (532) Und ihre Grabmäler stünden auch bis jetzt da, aus schönem Marmor kunstvoll gefertigt⁵⁾. (533) Hier aber sei auch ein grosser Baum, eine Terebinthe⁶⁾. Er stehe von der Schöpfung an und bis jetzt⁷⁾, 2000 Jahre und 300⁸⁾. Denn diese Stadt sei älter als alle ägyptischen und hebräischen Städte⁹⁾. (534) Und von dort sich erhebend¹⁰⁾, verbrannte Simon Städte und Dörfer¹¹⁾ (537) und handelte so, dass er auch nicht ein Zeichen hinterliess¹²⁾, dass (jemand) hätte sagen können¹³⁾, sie seien einmal gewesen¹⁴⁾.

(534) Es zogen nämlich hinter ihm ausser den Schwerbewaffneten 4 Myriaden her¹⁵⁾. Und an Nahrung mangelte es ihnen¹⁶⁾. (535) Grausam aber war er und wild gegen das idumäische Volk¹⁷⁾. (537) Deswegen auch verderbte er das ganze Land, indem er sowohl die Ackerfelder als auch das Gras zertrat¹⁸⁾. (536) Wie es zu sehen ist bei den Heuschrecken, wenn

1) Gr. *ὡς δὲ φασιν οἱ ἐπιχώριοι τὴν Χεβρών* . . . 2) Gr. . . . *μυθεύουσι δὲ αὐτὴν καὶ οἰκητήριον Ἀβράμ τοῦ Ἰουδαίων προγόνου γεγονέναι* 3) Gr. *μετὰ τὴν ἐκ τῆς Μεσοποταμίας ἀπανάστασιν*, 4) Gr. *τοὺς τε (L: δὲ) παῖδας αὐτοῦ λέγονσι καταβῆναι εἰς Αἴγυπτον ἔνθεν* 5) Gr. *ὧν καὶ τὰ μνημεῖα μέγχι νῦν ἐν τῇδε τῇ πολίχνῃ δείκνυνται πάνν καλῆς μαρμάρου καὶ φιλοτίμως εἰργασμένα.* 6) Gr. *δείκνυνται δ' ἀπὸ σταδίων ἕξ τοῦ ἄστεος τερέβινθος μεγίστη,* 7) Gr. *καὶ φασὶ τὸ δένδρον ἀπὸ τῆς κτίσεως μέγχι νῦν διαμένειν.* 8) In Sl. ist etwas ausgefallen, so dass der Schein entsteht, die 2300 Jahre seien gleich der Zeit von der Wertschöpfung an. Sie beziehen sich auf das Alter der Stadt, wie das folgende „denn“ beweist. Gr. (vor Anm. 2) *δισχίλια γοῦν αὐτῇ καὶ τριακόσια ἔτη συναριθμεῖται.* 9) Gr. (nach Anm. 1) *οὐ μόνον τῶν τῇδε πόλεων ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Μέμφεως ἀρχαιοτέραν* 10) Gr. *ἔνθεν ὁ Σίμων ἐχώρει* add. *διὰ πάσης τῆς Ἰδουμαίας,* 11) Gr. *οὐ μόνον κώμας καὶ πόλεις πορθῶν,* (vgl. auch 537: *καὶ τὰ μὲν ἐμπιπρῶντες*) add. *λυμαινόμενος δὲ καὶ τὴν χώραν* 12) Gr. . . . (537 fin.) *καθόλου τε εἰπεῖν, οὐδὲ σημειῶν τι κατελείπετο τοῖς πορθουμένοις* 13) Sl. *da by rek' es fehlt wohl k'to (= jemand)* 14) Gr. *τοῦ γεγονέναι.* 15) Gr. (vor Anm. 12) *λίγα γὰρ τῶν ὀπλιτῶν τέσσαρες αὐτῷ συνείποντο μυριάδες,* 16) Gr. *ὡς μηδὲ τῶν ἐπιτηδείων ἐξαρκούντων πρὸς τὸ πληθός.* Bekker hat hier eine Umstellung vorgeschlagen: der Satz *ὡς μηδὲ — πληθός* sollte nach *λυμαινόμενος — χώραν* (Anm. 11) folgen. Er hat also Verwirrung im Text herausgeföhlt. — Sl. *nedostaaša plur. statt sing. nedostaaše* (es mangelte). 17) Gr. (535) *προσῆν δὲ ταῖς χρεῖαις ὁμότης τε αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸ γένος ὁργή, δι' ἣ μᾶλλον ἐξερημοῦσθαι συνέβαινε τὴν Ἰδουμαίαν.* 18) Gr. (537) *καὶ τὰ μὲν ἐμπιπρῶντες τὰ δὲ κατασκάπτοντες, πᾶν δὲ τὸ περὶ τὸς ἀνὰ τὴν χώραν*

sie von einem Platz auffliegen, so lassen sie den Platz kahl zurück¹⁾; ebenso liessen sie das, was im Rücken von Simon lag, leer zurück²⁾.

(538) Wiederum kamen die Eiferer auf ihn (?)³⁾ los⁴⁾. Und sie wagten nicht in (offenem) Kampf sich zu schlagen⁵⁾. Und sich an den Kreuzwegen verbergend, raubten sie das Weib des Simon, das vorüberging⁶⁾, und ihre Diener und (ihre) Geräte⁷⁾. (539) Und sich freuend kehrten sie zurück, als wenn sie Simon selbst gefangen genommen hätten⁸⁾. Und sie meinten, dass er bald die Waffen niederlegen und anfangen werde, um das Weib zu bitten⁹⁾. (540) In sein Herz aber kam nicht Erbarmen, sondern Zorn über den Raub¹⁰⁾. Und er rückte an die Mauern heran wie ein verwundetes wildes Tier¹¹⁾. Weil er aber nicht fand, die (ihn) verwundet hatten, liess er den Zorn los gegen die, die sich voranden¹²⁾. (541) So viele herauskamen, Gemüse¹³⁾ zu sammeln oder Holz¹⁴⁾, alte Leute oder Frauen oder andere Schwache¹⁵⁾, (542) (denen) hieb er ihre Hände und Nasen¹⁶⁾ ab und entliess sie in die Stadt¹⁷⁾, damit das Volk Furcht bekommen möchte¹⁸⁾. (543) Und er bedrohte sie, dass sie sagen sollten¹⁹⁾:

ἡ συμπατοῦντες ἠφάνιζον add. ἡ νεμόμενοι καὶ τὴν ἐνεργὸν ὑπὸ τῆς πορείας σκληροτέραν ἐποιοῦν τῆς ἀκάπου,

1) Gr. (536) καθάπερ δὲ ὑπὸ τῶν ἀκρίδων κατόπιν ὕλην ἔστιν ἰδεῖν ἐπιλωμένην πᾶσαν, Sl. ostawljachu (Imperf.) statt ostawljajut' (Praes.) = sie lassen zurück. Zu widē (zu sehen) wird die Endung ti am Rande ergänzt, mit roter Tinte.

2) Gr. οὕτω τὸ κατὰ νότον τῆς Σίμωνος στρατιᾶς ἐρημία κατελείπετο. 3) Sl. ny eig. uns; viell. nj = ihn 4) Gr. Ταῦτα πάλιν τοὺς ζηλωτὰς ἐπήγειρεν,

5) Gr. καὶ φανερώς μὲν ἀντιπαράταξασθαι κατέδεισαν, 6) Gr. προηολογίσαντες δ' ἐν ταῖς παρόδοις ἀρπάζουσι τοῦ Σίμωνος τὴν γυναῖκα

7) Gr. καὶ τῆς περὶ αὐτὴν θεραπείας σιγῆς. 8) Gr. ἔπειτα ὡς αὐτὸν αἰχμαλωτισάμενοι (VRC: ἡχμαλωτισμένοι) τὸν Σίμονα γεγηθότες εἰς τὴν πόλιν ἐπέστρεψαν

9) Gr. καὶ ὅσον οὐδέπω προσεδόκων καταθέμενον τὰ ὄπλα (Sl. wörtlich ebenso) περὶ τῆς γυναικὸς ἵκετεύσειν. 10) Gr. τὸν δὲ οὐκ ἔλεος

εἰσῆλθεν ἀλλ' ὀργὴ περὶ τῆς ἡρπασμένης, Sl. Cod. Acad. links unter dem Text: ζι.

11) Gr. καὶ πρὸς τὸ τεῖχος τῶν Ἱεροσολύμων ἐλθὼν (L: παρελθὼν) καθάπερ τὰ τρωθέντα τῶν θηρίων,

12) Gr. ἐπειδὴ τοὺς τρώσαντας οὐ κατέλαβεν, ἐφ' οὗς εὗρε τὸν θυμὸν ἠφίει. 13) Sl. lachan' ein unübersetzt gebliebenes Wort: Gr. λαχανείας

14) Gr. ὅσοι γοῦν λαχανείας ἔνεκεν ἢ φρυγανισμοῦ προεληλύθεσαν ἔξω πυλῶν

15) Gr. ἀνόπλους καὶ γέροντας add. συλλαμβάνων 16) Gr. ἠκίζετο καὶ διέφθειρεν, (add. δι' ὑπερβολὴν — τῶν σωμάτων.) πολλοὺς δὲ καὶ χειροκοπήσας.

17) Gr. εἰσέπεμπε 18) Gr. καταπλήξασθαι τοὺς ἐχθροὺς ἅμα καὶ διαστῆσαι τὸν δῆμον ἐπιχειρῶν πρὸς τοὺς αἰτίους.

19) Gr. ἐντέταλτο δ' αὐτοῖς λέγειν, ὅτι — Es folgt wieder indirekte Rede, während im Sl. direkte und indirekte Redeweise sich eigentümlich zu verflechten scheinen.

„Simon schwört bei dem lebendigen Gott, dem Allmächtigen und Allsehenden¹⁾: wenn ihr nicht sofort mir die Frau zurückgebt, so werde ich die Mauern zerstören und hineingehen. Und also werde ich allen Bürgern tun, wie ich euch getan habe²⁾, und werde kein Alter verschonen³⁾, noch auch werde ich die Unschuldigen von den Schuldigen unterscheiden⁴⁾“. (544) Und dadurch in Entsetzen geraten, sandten sie ihm die Frau hinaus⁵⁾. Und alsdann, nachdem er sich beruhigt, ruhte er für kurze Zeit vom Morden aus⁶⁾.

(545) Zu der Zeit ward nicht nur in Judaea Aufruhr und Bürgerkrieg, sondern auch in Italien⁷⁾. (546) Es war nämlich inmitten Roms Galba erschlagen worden⁸⁾. Und sie hatten als Kaiser den Otho aufgestellt⁹⁾. Vitellius aber, nachdem er die germanischen Truppen mit sich genommen¹⁰⁾, (547) schlug sich mit Otho¹¹⁾. Am ersten Tage aber siegte Otho¹²⁾, doch am zweiten Vitellius¹³⁾. Er¹⁴⁾ hatte nämlich in der Nacht dreigehörnte¹⁵⁾ Eisen ausgestreut. Und nachdem sie sich am Morgen in Schlachtordnung aufgestellt, (und) während Vitellius sich stellte, als flöhe er, jagte Otho mit den Truppen hinter ihnen her. Und sie erreichten den Platz, auf welchem die Eisen gestreut waren. Es wurden die Rosse lahm und es ward nicht möglich, weder den Rossen herauszukommen, noch ihnen selbst. Und des Vitellius Krieger, die umgekehrt waren, erschlugen

1) Gr. Σίμων Θεὸν ζῶντα τὸν πάντων ἐφορον, 2) Gr. εἰ μὴ θάπτον ἀποδώσουσιν αὐτῷ τὴν γυναῖκα, ῥήξας τὸ τεῖχος τοιαῦτα διαθήσειν πάντας τοὺς κατὰ τὴν πόλιν, 3) Sl. fälschlich: w'zrasti oni = jene Alter, statt w' zrasta ni = (kein) Alter noch auch 4) Gr. μηδεμιᾶς φεισάμενος ἡλικίας μηδὲ ἀπὸ τῶν ἀναιτίων διακρίνας τοὺς αἰτίους. 5) Gr. τοῦτοις οὐ μόνον ὁ δῆμος ἀλλὰ καὶ οἱ ζηλωταὶ καταπλεόντες ἀποπέμπουσιν αὐτῷ τὴν γυναῖκα. 6) Gr. καὶ τότε μὲν ἐκμειλιθθεὶς ὀλίγον ἀνείπαυσατο τοῦ συνεχοῦς φόβου. 7) Gr. Οὐ μόνον δὲ κατὰ τὴν Ἰουδαίαν στάσις ἦν καὶ πόλεμος ἐμφύλιος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἰταλίας. 8) Gr. ἀνήροιο μὲν γὰρ κατὰ μέσην τὴν Ῥωμαίων ἀγορὰν Γάλβας, — So auch die Anordnung der Worte beim Sl. Bei L: Γάλβας κατὰ — ἀγορὰν, Sl. galw' Cod. Acad. unten rechts: ἦ. 9) Gr. ἀποδεδειγμένος δὲ αὐτοκράτωρ Ὄθων Sl. hat ganz richtig den Accus.: ofona. 10) Gr. ἐπολέμει Οὐτιλλίῳ (Sl. Nom. uutilii PAVR: Οὐτιλλίῳ) βασιλειῶντι τοῦτον γὰρ ἦροιο τὰ κατὰ Γερμανίαν τάγματα. Sl. mit Otho = s' afanom'. 11) Gr. καὶ γενομένης συμβολῆς add. κατὰ Φρηγδιακόν — στρατηγούς, 12) Gr. τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ περιῆν Ὄθων, Sl.: ofon. 13) Gr. τῇ δὲ δευτέρᾳ τὸ Οὐτιλλίον στρατιωτικόν Sl. uutilii PVR: Οὐτιλλίον 14) Gr. > Er hatte nämlich — die (da)lagen. 15) Sl. trirožnaa

alle, die (da)lagen. (548) Otho aber sah¹⁾ das Geschehene, tötete sich²⁾. (549 fehlt.)

(550) Vespasian aber rückte gegen die übriggebliebenen Städte³⁾. (551) Und er eroberte das ganze gophnitische und akrabatenische Gebiet⁴⁾ und Bethel⁵⁾ und Ephraim⁶⁾. Und von dort eilte⁷⁾ er bis Jerusalem⁸⁾. (552) Cerealis aber⁹⁾, sein Befehlshaber, verwüstete das obere Idumaea¹⁰⁾. Und als er zur Stadt Charibin gekommen war¹¹⁾, (553) so sah er ihre Mauern fest und hoch¹²⁾, und da er einen Wall errichten wollte¹³⁾, kamen plötzlich die Bürger heraus mit Bitten und ergaben sich¹⁴⁾. (554 fehlt, 555.) Und es blieb keine andere Stadt übrig¹⁵⁾, nur Herodion und Masada und Machaerus¹⁶⁾. Aber auch Jerusalem war inmitten ihrer wie eine Warte¹⁷⁾.

(556) Simon aber, wie er die Frau befreit hatte¹⁸⁾, (557) stellte sich rings um Jerusalem auf¹⁹⁾. Alles, was herauskam, hieb er nieder²⁰⁾. (558 fehlt, 559) Johannes aber, der die Eiferer

1) Sl. widě viell. für widěw = nachdem er gesehen, 2) Gr. καὶ πολλοῦ φόνον γενομένου διερχόσατο μὲν "Οθων αὐτόν (add. ἐν Βοριζέλλω [Sl. rēzasja]) τὴν ἤτιαν πνυθόμενος add. ἡμέρας δύο — μετὰ τῆς δυνάμεως. 3) Gr. ἐν δὲ τούτῳ καὶ Οὐεσπασιανὸς (add. ἀναστὰς ἐκ τῆς Καισαρείας πέμπτῃ Λαισίου μηνός) ὤρμησεν ἐπὶ τὰ μηδέπω κατεστραμμένα τῶν τῆς Ἰουδαίας χωρίων. add. ἀναβάς δὲ εἰς τὴν ὄρεϊνῃν 4) Gr. αἰρεῖ δύο τοπαρχίας, τὴν τε Γοφνιτικὴν καὶ τὴν Ἀκραβητηνὴν (Sl. gofnitjsku i akrawatinjsku vlasti) PAVR: Γνοφνιτικὴν MVR: Ἀκραβατηνὴν C: Ἀκραβατινὴν Lat: Acrabattenam Gr. add. καλουμένην, LLat om. 5) Gr. μεθ' ἧς Βῆθηγά M: Βαίθηγά RC: Βηθηγά V: Βηθηγᾶ Sl. wifila 6) Gr. τε καὶ Ἐφραίμ Sl. ofrem' Gr. add. πολίχνια, οἷς φρουροὺς ἐγκαταστήσας 7) Sl. gna 8) Gr. μέχρι Ἱεροσολύμων ἐπαύετο add. φθορὰ δ' ἦν πολλῶν καταλαβανομένων καὶ σχυρὸς ἡχμαλωτίζετο. 9) Sl. kereali Gr. Κερεάλιος δὲ 10) Gr. αὐτῷ τῶν ἡγεμόνων (add. μοῖραν ἱππέων καὶ πεζῶν ἀναλαβόν) τὴν ἄνω καλουμένην Ἰδουμαίαν ἐπόρρει, add. καὶ Κάφεθρα μὲν ψευδοπολίχριον ἐξ ἐφόδου λαβὼν ἐμπύρρησιν, 11) Gr. ἐτέραν δὲ καλουμένην Χαραβὶν (Sl. chariwin' so kein gr. cōd.) προσβαλὼν add. ἐπολιόρκει. 12) Gr. πάντῳ δ' ἦν ἰσχυρὸν τὸ τεῖχος, 13) Gr. καὶ τρέφεσθαι προσδοκῶντι πλείω χρόνον 14) Gr. αἰφνιδίως ἀνοίγουσιν οἱ ἔνδον τὰς πύλας καὶ μεθ' ἱκετηριῶν προσελθόντες ἑαυτοὺς παρέδωκαν. add. Κερεάλιος δὲ τούτους — καταπίμπρησι. 15) Gr. καὶ πάντων ἤδη κεχειρωμένων 16) Gr. πλὴν Ἡρωδείου καὶ Μασάδας καὶ Μαχαιροῦντος, (Sl. macherunda) add. ταῦτα δ' ὅπῃ τῶν ληστῶν κατείληπτο, 17) Gr. σκοπὸς ἦδη τὰ Ἱεροσόλυμα προὔκειτο Ῥωμαίοις. 18) Gr. Ὁ δὲ Σίμων ὥς (Sl. mit jako übersetzt) ἐρύσατο παρὰ τῶν ζηλωτῶν τὴν γυναῖκα, add. πάλιν ἐπὶ τὰ λείψανα — σπννῆν ἄγκασεν. 19) Gr. ἔλειπε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ κυκλωσάμενος αὐτὸς τὸ τεῖχος 20) Gr. θντῖνα λάβοι τῶν προϊόντων (PARCV: προϊόντων) κατὰ τὴν χώραν ἐργατῶν διέφθειρεν. add. ἦν δὲ τῷ δήμῳ — τὸ σύνταγμα τῶν Γαλιλαίων διέφερεν τὸν τε γὰρ Ἰωάννην παρήγαγον εἰς ἰσχὺν οὗτοι,

für sich gewonnen hatte, gab ihnen die Freiheit, zu tun, was jeder von ihnen wollte¹⁾. (560) Und es war Durchforschung der Häuser der Reichen zu sehen²⁾, und unendliche Beraubung³⁾ und Tötung der Männer und Schändung der Weiber⁴⁾. (561) Und was sie raubten, das verschlangen sie mitsamt dem Blut⁵⁾. Und ohne Scheu wandten sie sich zurück (?)⁶⁾ zu weibischen Leidenschaften und Sitten⁷⁾. Und ihre Haare flochten sie⁸⁾ und in weibliche Gewänder hüllten sie sich⁹⁾ und färbten die Wangen mit Schminke¹⁰⁾, und die Augen schwärzten sie¹¹⁾, und mit duftender Salbe übergossen sie sich¹²⁾. (562) Und vor Übermass¹³⁾ an Unzucht neigten sie sich zu widernatürlicher Wollust, und einer gab sich dem andern hin zu weibischer Lust¹⁴⁾, indem sie sich inmitten der Stadt drehten, wie in einem Freudenhaus¹⁵⁾. Und sie befleckten sich mit jeglichen unreinen Werken¹⁶⁾.

(563) Weibliches Äussere aber (an sich) tragend¹⁷⁾, hatten sie (gleichwohl) blutige Hände¹⁸⁾. Und im Dahinschreiten sich verschwörend¹⁹⁾, zeigten sie sich plötzlich als Mörder²⁰⁾, und die Schwerter aus . . . (?)²¹⁾ herausnehmend hieben sie alles nieder, was sie erreichten²²⁾. (564) Und wenn jemand dem Tyrannen im Inneren, Johannes, entrinnen konnte, (der) fiel in die Hände

- 1) Gr. *κακείνος αὐτοὺς ἐξ ἧς περιποιήσατο* (PAM: *περιποίησαν* LVR¹Exc: *περιποιήσαντο*) *δυναστείας ἡμείβετο πάντα ἐπιτρέπων δοῦν ὧν ἕκαστος ἐπεθύμει*.
 2) Gr. . . . (ἦσαν) . . . καὶ τῶν πλουσίων οἰκῶν ἔρευνα 3) Gr. (vor Anm. 2) *πόθοι δ' ἦσαν ἀρπαγῆς ἀπλήρωτοι* 4) Gr. *φόνος τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὕβρεις* (PAM: *ὑβρίς*) *ἐπαίζοντο*, 5) Gr. *μεθ' αἱματός τε* (VRC: *δὲ*) *τὰ σκληρῆντα κατέπινον* 6) Sl. *w'zwratišjasja* 7) Gr. *καὶ μετ' ἀδείας ἐνεθελυπάθουν τῷ κόρῳ*, 8) Gr. *κόμας συντεθίζόμενοι* LExc: *γρ συντεθειμένοι* M: *συντιθέμενοι* i. marg. *εὐθετιζόμενοι* 9) Gr. *καὶ γυναικείας ἐσθῆτας ἀναλαμβάνοντες*, 10) Gr. > und färbten die Wangen (*lanita* Nom. sing. wohl für *lanity* Acc. plur.) 11) Gr. . . . καὶ πρὸς εὐπρέπειαν ὑπογράφοντες ὀφθαλμούς. LExc: *ὀφθ. ὑπογράφοντες*. 12) Gr. (vor Anm. 11) *καταντλούμενοι δὲ* (C: *τε*) *μύροις* 13) Sl. *premnožstwo* Nom. statt -omj Instrum. 14) Gr. *οὐ μόνον δὲ κόσμον, ἀλλὰ καὶ πάθῃ γυναικῶν ἐμιμοῦντο καὶ δι' ὑπερβολὴν ἀσελγείας ἀθεμίτους ἐπενόησαν ἔρωτας* P: *ἀσωτίας ἀσελγείας ἀθεμίτους ἐπενόησαν* LVRCExc: *ἀσελγείας ἀθεμίτους ἡδονὰς ἐπενόησαν* 15) Gr. *ἐνηλινδοῦντο* PMLExc: *ἐνεληνδοῦντο* (Sl. *wr'tjaščesja*) *δ' ὡς πορνείῳ τῇ πόλει* 16) Gr. *καὶ πᾶσαν ἀκαθάρτοις ἐμίαναν ἔργοις*. 17) Gr. *γυναικιζόμενοι δὲ τὰς θῦραις* 18) *ἐφόνων ταῖς δεξιαῖς* 19) Sl. *swěščajuščesja* Ob die Vorlage hier *θρυντόμενοι* gehabt hat? Gr. *θρυντόμενοί τε* (PAMVRC: *δὲ*) *τοῖς βαδίσμασιν ἐπιόντες* 20) Gr. *ἐξαπίνης ἐγίνοντο πολεμισταὶ* 21) Sl. *iskust'* völlig unverständlich [wohl aus sl. *is* = aus und aram. כּוּסָה = Gewand zusammengesetzt]. 22) Gr. *τά τε ξίφη προφέροντες ἀπὸ* (Lat: *de*) *τῶν βεβαμμένων χλανιδίων τὸν προστυχόντα διήλανον*.

(desjenigen,) der draussen (war), Simons¹⁾. Und ganz und gar war der Weg den Leuten genommen, die zu den Römern Zuflucht nehmen wollten²⁾.

(566) In der Stadt³⁾ aber geriet die Kriegsmacht gegen Johannes in Aufruhr⁴⁾. Und alle Idumaeer, soviel ihrer war⁵⁾, trennten sich und überfielen den Tyrannen⁶⁾, da sie ihn ohne Erbarmen hassten⁷⁾. (567) Und nachdem sie mit den Eiferern in Kampf gekommen waren⁸⁾, töteten sie viele von ihnen⁹⁾. Aber die übrigen flohen auf den Königshof¹⁰⁾. (568) Und von dort wurden sie vertrieben. Und als sie zum Tempel geflohen waren¹¹⁾, plünderten die Idumaeer das Eigentum des Johannes¹²⁾. (569) Denn dieses Haus war der Aufbewahrungsort seiner blutigen Schätze¹³⁾. (570) Andere Eiferer aber hielten sich einzeln in der Stadt auf¹⁴⁾. Damals vereinigten sie sich und eilten zu den Ihrigen zum Tempel¹⁵⁾. Und es bereitete sich Johannes, mit ihnen hinauszuziehen gegen die Massen¹⁶⁾, gegen die Idumaeer¹⁷⁾. (571) Aber diese, sich fürchtend vor ihrer Kühnheit und ihrer Verzweiflung¹⁸⁾, (572) berieten sich mit dem Hohepriester, wie sie sich vor ihnen schützen sollten¹⁹⁾, (571)

- 1) Gr. τοὺς ἀποδιδράσκοντας δὲ Ἰωάννην Σίμων φονικώτερον ἐξεδέχετο, καὶ διαφργών τις τὸν ἐντὸς τείχους τύραννον ὑπὸ τοῦ πρὸ πλῶν διεφθείρετο.
 2) Gr. πᾶσα δὲ φυγῆς ὁδὸς τοῖς αὐτομολεῖν πρὸς Ῥωμαίους βουλευμένοις ἀπέκεκοπτο.
 3) Gr. > In der Stadt
 4) Gr. Διστασιάζετο δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἡ δύναμις,
 5) Gr. καὶ πᾶν ὅσον [ἦν P om.] Ἰδουμαίων ἐν αὐτῇ
 6) Gr. ἐπεχειρεῖ τῷ τυράννῳ
 7) Gr. φθόνῳ τε τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ μίσει τῆς ὁμότητος.
 8) Sl. snemše es fehlt sja (s. o. im Text).
 9) Gr. συμβαλόντες δὲ (LExc: τε) ἀναιροῦσά τε (om. Exc) πολλοὺς τῶν ζηλωτῶν Sl. mnoga für mnogo
 10) Gr. καὶ συνελάνουσι τοὺς λοιποὺς εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν add. κατασκευασθεῖσαν — Ἰζᾱ
 11) Gr. συνεισπίπτουσι δὲ οἱ Ἰδουμαῖοι, κάκειθεν εἰς τὸ ἱερὸν ἐξώσαντες τοὺς ζηλωτὰς Sl. jimy für jim' (= sie)
 12) Gr. ἐφ' ἁρπαγὴν ἐτρόποντο τῶν Ἰωάννου χρημάτων
 13) Gr. κατὰ γὰρ τὴν προεξηρημένην αὐλὴν [Sl. dwor' eig. = Hof] αὐτὸς τε ὢν ἐκεῖ (M: ἦν ἐκεῖ C: ἦν κάκει Lat: degebat Destinon: ᾤκει) καὶ τὰ λάφυρα τῆς τυραννίδος κατέθετο.
 14) Gr. ἐν δὲ τούτῳ τὸ κατὰ τὴν πόλιν ἐσκεδασμένον πλῆθος τῶν ζηλωτῶν Sl. niže eig. auch nicht, aber wohl für ini že = andere aber — Vorrewnitele (die Eiferer) fälschlich ein Komma, wodurch das Wort zum Folgenden gezogen wird.
 15) Gr. εἰς τὸ ἱερὸν πρὸς τοὺς διαπεφηνότας ἡθροίσθη,
 16) Gr. καὶ κατάγειν αὐτοὺς παρεσκευάσατο (LVRC: παρεσκευάζετο wie Sl.) Ἰωάννης ἐπὶ τε τὸν δῆμον
 17) Gr. καὶ τοὺς Ἰδουμαίους. Im Sl. wird das „und“ nur infolge Versehens ausgefallen sein.
 18) Gr. τοῖς δὲ οὐχ οὕτω τὴν ἔφοδον αὐτῶν καταδεῖσαι παρέστη μαχιμωτέροις οὖσιν ὥς τὴν ἀπόνοιαν,
 19) Gr. . . . συνελθόντες οὖν μετὰ τῶν ἀρχιερέων ἐβουλευόντο, τίνα χορὴ τρόπον φυλάξασθαι τὴν ἐπίθεσιν. Sl. s' archijereom'

dass sie nicht plötzlich gegen sie herauskommen und das Volk erschlagen und die Stadt verbrennen möchten¹⁾.

(573) Gott aber bestätigte ihre Absicht zum Bösen²⁾, und wovon sie Rettung erhofften, das verwandelte er (ihnen) zum Verderben³⁾. Und da sie den Johannes vernichten wollten⁴⁾, fassten sie den Plan, zu Simon mit der Bitte zu senden, er möge zu ihnen hereinkommen und sie befreien⁵⁾, indem sie nicht wussten, dass sie einen grausamen Tyrannen gegen sich herbeiriefen⁶⁾. (574) Und nachdem sie die Beratung beendet hatten⁷⁾, sandten sie den Hohepriester Matthias zu ihm, den sie früher fürchteten⁸⁾. (575) Simon aber folgte ihnen mit Überhebung⁹⁾ und zog hinein wie ein Herrscher, die Stadt von den Eiferern zu befreien¹⁰⁾, gepriesen vom Volke als Retter und Versorger¹¹⁾. (576) Und er hatte im Auge, was nicht um des Volkes willen, sondern was um seiner selbst willen (nötig war), wie er die Alleinherrschaft erlangen möchte¹²⁾. Und indem er als Feinde behandelte in gleicher Weise sowohl die ihn gerufen hatten, als auch gegen die er gerufen worden war¹³⁾, bereitete er sich¹⁴⁾.

(577) Johannes aber und die Eiferer, von allen Seiten gehindert¹⁵⁾ und nicht habend, was notwendig (ist)¹⁶⁾, gerieten in Verzweiflung¹⁷⁾, (578) und nachdem sie sich auf den Hallen und auf den Zinnen aufgestellt hatten¹⁸⁾, schlugen sie sich mit

1) Gr. (vor Anm. 19 d. vor. S.) *μὴ νύκτωρ ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρεισδύντες αὐτοὺς τε διαφθείρωσι καὶ τὸ ἄστυ καταπιμπρώσι.* 2) Gr. *θεὸς δὲ ἄρα τὰς γνώμας αὐτῶν εἰς κακὸν ἔτρεψε,* Sl. *uterdi* statt *utwrdi* (bestätigte) 3) Gr. *καὶ χαλεπώτερον ἀπωλείας ἐπενόησαν τὸ πρὸς σωτηρίαν φάρμακον* 4) Gr. *ἵνα γοῦν καταλύσωσιν Ἰωάννην,* 5) Gr. *ἔκριναν δέχεσθαι Σίμωνα καὶ μετὰ ἱκετηριῶν* 6) Gr. *δεύτερον* (Zonaras: *χείρονα* Heg: *perniciosiorum* Destinon: *δεινότερον*) *εἰσαγαγεῖν ἑαυτοῖς τύραννον.* 7) Gr. *ἐπεραίνετο δ' ἡ βουλή,* 8) Gr. *καὶ τὸν ἀρχιερεῖα Μαθθίαν πέμψαντες ἐδέοντο Σίμωνι εἰσελθεῖν ὃν πολλὰ ἔδεισαν* L: *πολλάκις* Lat: *saepe* Gr. *add. συμπαρεκάλουν — κτημάτων.* 9) Gr. *ὁ δ' αὐτοῖς ὑπερηφάνως κατανεύσας* 10) Gr. *τὸ δεσπόζειν εἰσέρχεται μὲν ὡς ἀπαλλάξων τῶν ζηλωτῶν τὴν πόλιν* 11) Gr. *σωτὴρ ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ κηδεμὼν εὐφημούμενος,* *add. παρελθὼν δὲ μετὰ τῆς δυνάμεως* 12) Gr. *ἐσκόπει τὰ περὶ τῆς ἑαυτοῦ δυναστείας* 13) Gr. *καὶ τοὺς καλέσαντας οὐχ ἥτιον ἐχθροὺς ἐνόμιζεν ἢ καθ' ὧν ἐκέκλητο.* 14) Gr. *> bereitete er sich.* *add. Σίμων μὲν οὕτως — ἐγκρατὴς γίνεται* 15) Gr. *Ἰωάννης δὲ καὶ τὸ τῶν ζηλωτῶν πλῆθος εἰργόμενοι τῶν ἐξόδων τοῦ ἱεροῦ* 16) Gr. *καὶ τὰ (Bekk. conjic.: τὰκ) τῆς πόλεως ἀπολωλεκότες, παραχρήμα γὰρ τὰ ἐκείνων οἱ περὶ τὸν Σίμωνα διήρπασαν,* 17) Gr. *ἐν ἀπόρῳ τὴν σωτηρίαν εἶχον.* *add. προσέβαλλε δὲ τῷ ἱερῷ Σίμων τοῦ δήμου βοθησύντος,* 18) Gr. *κάκεινοι καταστάντες ἐπὶ τῶν στοῶν καὶ τῶν ἐπάλξεων*

Simon¹⁾. (579) Und sie töteten viele vom Volke²⁾, indem sie von oben herab schossen³⁾. (580) Sie erbauten aber zu dem Zweck vier hohe Türme⁴⁾, damit sie sich ohne Furcht von ihnen herab schlagen könnten⁵⁾, (581, 582) oberhalb des Pastophorion⁶⁾, woselbst einer von den Priestern stehend dem Brauche gemäss in die Trompete blies zum Abend, wenn der Sabbath anfang und wenn er schloss⁷⁾, und durch jene Zeichen (?)⁸⁾ dem Volke die Zeit zur Arbeit und zur gemeinsamen Feier anzeigte⁹⁾. (583) Sie stellten aber auf den Türmen Wurfmaschinen auf und Schützen und Speerwerfer¹⁰⁾. (584) Simon aber, da er die Seinen durch die Höhe geschwächt sah¹¹⁾, schlug sich noch mehr, über die Kraft¹²⁾.

Cap. X.

(585) In Rom aber ereignete sich zu der Zeit ein böses Unglück¹³⁾. (586) Die Germanen¹⁴⁾ nämlich, welche dem Vitellius zu Hilfe gekommen waren¹⁵⁾, (587) als sie den römischen Reichtum gesehen¹⁶⁾, warfen sich auf Plünderung¹⁷⁾. (588) Und da dem Vespasian von dem römischen Aufruhr Kunde geworden

- 1) Gr. *ἡμύνοντο τὰς προσβολὰς*. 2) Gr. *συχνοὶ δ' ἔπιπτον τῶν περὶ Σίμωνα* add. *καὶ πολλοὶ τραυματίαι κατεφέροντο*. 3) Gr. *ῥαδίως γὰρ ἐξ ὑπερδεξιῶν τὰς βολὰς οἱ ζηλωταὶ καὶ οὐκ ἀστόχους ἐποιοῦντο*. add. *πλεονεκτοῦντες δὲ τῷ τόπῳ*. 4) Gr. *καὶ πύργους ἔτι προσκατεσκεύασαν τέσσαρας μεγίστους*, L: *μεγίστους τέσσαρας*, nicht wie Sl. 5) Gr. *ὡς ἀφ' ὑψηλοτέρων ποιοῦντο τὰς ἀφέσεις*, 6) Gr. *τὸν μὲν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν* — (582) *ὁ δὲ λοιπὸς ὑπὲρ τὴν κορυφὴν κατεσκεύαστο τῶν παστοφορίων*, — Im Sl. könnte das von den andern Türmen Gesagte infolge Versehens ausgefallen sein, braucht nicht schon in der Vorlage gefehlt zu haben. 7) Gr. *ἐνθα τῶν ἱερέων εἰς*^d *ἐξ ἔθους ἱστάμενος ἐκάστην ἑβδομάδα* (Sl. ne für nedělja) *εἰσιούσαν προεσήμαινε σάλπιγγι* (Sl. salpinky) *δείλης καὶ τελεσθεῖσαν αὐθις περὶ ἑσπέραν*, 8) Sl. *i tē zapowědmi* 9) Gr. *ὅτε μὲν ἀνέργειαν τῷ λαῷ καταγγέλλων, ὅτε δ' ἔργων ἔχουσιν*. 10) Gr. *διέστησαν δ' ἐπὶ τῶν πύργων δξυβελεῖς τε καὶ λιθοβόλους μηχανὰς τοὺς τε τοξότας καὶ σφενδονήτας*. (Sl. suličniky.) 11) [Sl. osklablenych' für osl.] Gr. *ἐνθα δὲ τὰς μὲν προσβολὰς ἐποιοῖτο ὁ Σίμων μαλακίζομένων αὐτῷ τῶν πλειόνων*, 12) Gr. *ἀντείχε δ' ὁ μὲν περὶ οὐσίας δυνάμεως*. (Sl. pače čres' silu bīasēsja) add. *τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ὀργάνων — ἀνῆρει*. 13) Gr. *Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν περιέσχε καὶ τὴν Ῥώμην πάθη χαλεπά*. 14) Sl. germanii 15) Gr. *παρὴν μὲν γὰρ ἀπὸ Γερμανίας Οὐτιέλλιος* (Sl. iutiljewi (Dativ) PAV²R: Οὐτιέλλιος) *ἄμα τῷ στρατιωτικῷ πολὺ πλῆθος ἐπισυνρόμενος ἕτερον*, add. *μὴ χωρούμενος — ἐπλήρωσεν*. 16) Gr. *οἱ δὲ ἀθήσαν ὀφθαλμοῖς τὸν Ῥωμαίων πλοῦτον θεασάμενοι* add. *καὶ περιλαμφθέντες πάντοθεν ἀργύρῳ τε καὶ χρυσῷ* 17) Gr. *τὰς ἐπιθυμίας μόλις κατεῖχον, ὥστε μὴ* (Lat:

war¹⁾ und vom Kaisertum des Vitellius²⁾, (589) ward er traurig und zornig³⁾. Und er begann sich loszusagen von dem Herrscher, der Rom überfallen hatte wie eine wüste Stätte⁴⁾. (590) Und er vermochte (es) nicht zu ertragen, noch auch sich mit einem fremden Kriege abzugeben, während sein Vaterland vom Kriege zerrissen wurde⁵⁾. (591) Der Zorn aber drängte ihn, zur Rache zu ziehen⁶⁾, doch die Entfernung und die (stürmische) Bewegung des Meeres hinderten ihn⁷⁾. (592) Und als die Feldherren (es) erkannt hatten, beratschlagten sie, jeder von ihnen mit seinen Kriegern, über die Veränderung⁸⁾. Und nachdem sie sich alle versammelt⁹⁾, riefen sie mit Heftigkeit, sprechend¹⁰⁾:

„Eine böse Sache (ist es) und nicht gefällig, weder dem Himmel noch der Erde¹¹⁾, dass die Krieger, die in Üppigkeit und in Genuss leben, Krieger, die auch nicht einmal den Namen des Krieges hören¹²⁾, dass die das Kaisertum vergeben, welchen sie wollen¹³⁾, und die nach Geschenken jagen, dass die den als Selbstherrscher einsetzen, der ihnen mehr gibt¹⁴⁾; (593) dass wir selbst aber, die wir so grosse Mühe

adeo ut) ἐφ' ἄρπαγὰς τρέπεσθαι add. τε καὶ τοὺς ἐμποδῶν γινομένους ἀναιρεῖν. καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐν τούτοις ἦν.

- 1) Gr. Οὐδеспасиανός δὲ (add. ὡς τὰ πλησίον Ἱεροσολύμων καταστρεψάμενος ὑπέστρεψεν εἰς Καισάρειαν,) ἀκούει τὰς κατὰ τὴν Ῥώμην ταραχὰς 2) Gr. καὶ Οὐτιλλίων αὐτοκράτορα. PAVR: Οὐτιλλίων Sl. iutiliewě (Locat.) 3) Gr. τοῦτα αὐτὸν (add. καὶ περ ἄρχεσθαι καθάπερ ἄρχειν καλῶς ἐπιστάμενον) εἰς ἀγανάκτησιν προήγαγεν, 4) Gr. καὶ τὸν μὲν ὡς ἐρήμον καταμανέντα τῆς ἡγεμονίας ἡδόξει δεσπότην, (Sl. wladky Genet.) add. περιαλήσας δὲ τῷ πάθει καρτερεῖν τὴν βάσανον 5) Gr. οὐχ οἷός τε ἦν καὶ τῆς πατρίδος πορθουμένης ἐτέροις προσενσχολεῖν πολέμοις. (Lat: vacare) Sl. razwojewano sušće. 6) Gr. ἀλλ' ὅσον ὁ θυμὸς ἡπείγειν ἐπὶ τὴν ἄμυναν, 7) Gr. τοσοῦτον εἰργεν ἔννοια τοῦ διαστήματος (add. πολλὰ — περαιωθῆναι) καὶ ταῦτα χειμῶνος ὥρῃ πλέοντα Lat: plusque (= πλέον τε) Gr. add. σφαδάζουσιν ἤδη κατεῖχεν τὴν ὁργὴν. 8) Gr. Συνιόντες (PLVR: συνιέντες) δὲ οἱ τε ἡγεμόνες καὶ στρατιῶται καθ' ἑταιρίαν φανερώς ἤδη μεταβολὴν ἐβουλεύοντο Lat om. καθ' ἑταιρίαν 9) Gr. > Und nachdem sie sich versammelt, 10) Gr. καὶ διαγανακτοῦντες ἐβόων, ὡς (om. PAVR; C corr. ὡς οἱ ex ὅσοι) — Die Rede wird beim Gr. indirekt wiedergegeben; wenn auch nicht in Infinitiven. 11) Gr. > „Eine böse Sache — Erde, 12) Gr. οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Ῥώμης στρατιῶται τρυφῶντες (Sl. w pišči . . . žiwuše, eig. in Speise lebend; doch wird von sl. Übersetzern τρυφή und τροφή häufig verwechselt, vgl. Sresnewski, Materialien, II, 945) καὶ μὴδ' ἀκούειν πολέμον φήμην ὑπομένοντες 13) Gr. διαχειροτονοῦσιν οἷς βούλονται τὴν ἡγεμονίαν 14) Gr. καὶ πρὸς ἐλίπδα λημμάτων ἀποδεικνύουσιν αὐτοκράτορας, > den . . . der ihnen mehr gibt;

ertragen¹⁾ und unter dem Helm alt geworden sind²⁾, andern die Gewalt abtreten³⁾, während wir doch bei uns diesen haben, welchem es mehr als allen geziemt, zu herrschen⁴⁾. (594) Dies ist die Zeit, Vergeltung für die Liebe unseres Feldherrn zu beweisen⁵⁾. Wenn wir aber diese Tage vorbei (gehen) lassen, so wissen wir nicht, wann wir andere finden werden⁶⁾.

Gleichwie Vespasian höher ist als Vitellius⁷⁾, sowohl der Tapferkeit nach, als auch der Erfahrung und dem Charakter nach⁸⁾, ebenso sind auch wir besser als jene, die ihn aufgestellt haben⁹⁾. (595) Denn wir sind nicht schlechter als jene. Und Kriege haben wir überstanden¹⁰⁾, auch nicht geringere Länder haben wir erworben¹¹⁾. (596) Die römischen Gewalthaber aber werden sich nicht der Unzucht des Vitellius unterwerfen¹²⁾, noch auch werden sie den unbarmherzigen Tyrannen wählen an Stelle des gütigen Feldherrn¹³⁾, noch auch werden sie als Verteidiger einen Knaben mehr wollen¹⁴⁾, als einen Vater¹⁵⁾.

(597) Denn wenn die Könige¹⁶⁾ Charaktergrösse haben und einen Verstand, den Untertanen nicht gleich, so ist das den

1) Gr. αὐτοὶ δὲ διὰ τοσούτων κευρωκότες πόνων ὑπὸ τοῖς κράνεσιν 2) Gr. καὶ γηρῶντες τὸν ἀξιότερον ἄρχειν παρ' αὐτοῖς ἔχοντες 3) Gr. ἐτέροις χαρίζονται τὴν ἐξουσίαν 4) Gr. καὶ ταῦτα δίκαιοτέρᾳ ποτὲ (L: ἤποτε VR: μήποτε C: μήποτε δὲ Lat: vel quando) τῆς εἰς αὐτοὺς εὐνοίας ἀποδώσειν ἀμειβήν, — Die Rede geht im Gr. wieder in infinitivische Form über. 5) Gr. ganz augenscheinlich zusammengezogen: εἰ τὴν νῦν καταπροοῖντο; (s. auch d. vor. Anm.) L τὴν ex τὸν corr. vid. M: τὸν νῦν καιρὸν 6) Gr. τοσούτῳ δ' εἶναι Οὐεσπασιανὸν ἡγεμονεύειν (L: ἡγεμόνα) Οὐιτελλίου δίκαιοτερον, PAVR: Οὐιτιλλίου Sl. utilia (Genet.) 7) Gr. > sowohl — Charakter nach, 8) Gr. ὅσῳ καὶ αὐτοὺς τῶν ἐκείνων ἀποδειξάντων 9) Gr. οὐ γὰρ δὴ μικροτέρους τῶν ἀπὸ Γερμανίας (wohl infolge Versehens ist etwas Entsprechendes beim Sl. ausgefallen) διεννηοχέιναι πολέμους 10) Gr. statt dessen: οὐδὲ τῶν ἐκείθεν καταγαγόντων τὸν τύραννον ἡττηθῆναι τοῖς ὕπλοις. add. ἀγῶνος δὲ ἐνδεήσειν οὐδέν 11) Gr. οὐ γὰρ τὴν σύγκλητον ἢ τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἀνέξεσθαι τῆς Οὐιτελλίου λαγνείας Sl. utiliewu Dat. Adject. PAVR: Οὐιτιλλίου. Gr. add. ἀντὶ τῆς Οὐεσπασιανοῦ σωφροσύνης, 12) Gr. οὐδ' ἀντὶ μὲν ἡγεμόνος ἀγαθοῦ τύραννον ὁμότατον ... αἰρήσεσθαι 13) Gr. ed. pr. ἄπαιδα codd. παῖδα ebenso Lat Sl. dĕti = Kinder, wahrscheinlich für dĕtja (einen Knaben, ein Kind). Die bei Niese vorgezogene Lesart von ed. pr. giebt keinen besseren Sinn, als die der codd. und Lat. Auch nach dem Folgenden scheint der Verfasser Vitellius für einen Jüngling gehalten zu haben, bes. nach Sl. Vitellius war durchaus nicht kinderlos (Sueton, Vitellius c. 6) 14) Gr. (in der Lücke von Anm. 13) ἄπαιδα δὲ ἀντὶ πατρὸς (αἰρήσεσθαι) προστάτην Sl. zastupnika 15) Sl. cšrewo (= das königliche, d. h. die königliche sc. Charaktergrösse) statt dessen wohl cšrewo (= die Könige)

Städten zur Sicherung nützlich¹⁾. Wenn aber der Gewalt Erfahrung des Alters geziemt²⁾, so ist (sie) dem Vespasian geziemend³⁾, wenn aber Tapferkeit (die) von der Jugend (herstammt)⁴⁾, wer ist mannhafter als Titus⁵⁾? (598) Hilfe aber gibt es für uns nicht nur von seiten der Unsrigen⁶⁾, sondern auch von seiten der Könige der Umgegend⁷⁾, und von seiten Europas, von seiten der östlichen Länder⁸⁾. Und in Italien helfen uns sein Bruder und der andere⁹⁾ Sohn¹⁰⁾. (599) Jenem nämlich gehorchen seine Krieger¹¹⁾ und diesem, dem Herrscher, dem Sohn, werden sie sich anschliessen¹²⁾. (600) Wenn wir aber auch noch zögern werden¹³⁾, so werden die römischen Senatoren selbst senden und den aufstellen, welchen wir, (ihn) in der Hand habend, ausser acht lassen¹⁴⁾.“

(601) Indem sie also sprachen¹⁵⁾ und nachdem sie einer den andern ermuntert hatten¹⁶⁾, riefen sie den Vespasian zum Kaiser aus¹⁷⁾. Und sie baten ihn, die Herrschaft anzunehmen und zu retten, was in Gefahr sei¹⁸⁾. (602) Bei jenem aber war auch lange vorher Sorge in betreff des Ganzen gewesen¹⁹⁾, aber er wollte

1) Gr. statt dessen: μέγιστον γὰρ δὴ πρὸς ἀσφάλειαν εἰρήνης εἶναι τὰς γνησίους τῶν βασιλέων διαδοχάς. codd. et fort. Heg: ὑπεροχάς Lat: praestantiam.

2) Gr. εἶτε οὖν ἐμπειρία γήρως προσήκει τὸ ἄρχειν, 3) Gr. Οὐεσπασιανὸν αὐτοὺς (Niese: fort. spurium; Herwerden: αὐτοὶ) ἔχειν, Sl. jeuspasianu dostoino

4) Gr. εἶτε νεότητος ἀλκῇ, 5) Gr. nur: Τίτον· add. κραθήσεσθαι γὰρ τῆς παρ' αὐμοῖν ἡλικίας τὸ ὠφέλιμον. 6) Gr. χορηγήσειν δὲ οὐ μόνον αὐτοὶ

(PAM: αὐτοὺς L: αὐτοῖς VRC: οὐτοὺς τότε Bekker ex cod. Voss.: αὐτοὶ τότε) τὴν ἰσχὴν τοῖς ἀποδειχθεῖσι τρία τάγματα 7) Gr. καὶ τὰς παρὰ τῶν βασι-

λέων (Sl. crew') συμμαχίας ἔχοντες MC: ἔχοντας VR: ἔχοντα 8) Gr. συνετη-

ρήσαμεν M: συνεργήσειν δὲ VR: ἀλλὰ συνεργήσιν C: ἀλλὰ καὶ συνεργήσιν) τὰ τε πρὸς ἕω πάντα καὶ τῆς Εὐρώπης (Sl. jewropii) add. ὅσα τῶν ἀπὸ Οὐιτελλίου (PAVR: Οὐιτιλλίου) φόβων κερχώριται, 9) Sl. drugj i (= der Freund und)

statt drugyi (= der andere) 10) Gr. καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς Ἰταλίας δὲ συμμαχούς,

ἀδελφὸν Οὐεσπασιανοῦ καὶ παῖδα ἕτερον, 11) Gr. . . . τὸν δὲ καὶ (om. M)

τὴν τῆς πόλεως φυλακὴν πεπιστευθῆναι, 12) Gr. (vor Anm. 11) ὧν τῷ μὲν

προσθήσεσθαι πολλοὺς τῶν ἐν ἀξιώματι νέων, — Im Sl. muss etwas ausgefallen

sein, was den letzten Worten des Gr. entsprach. Gr. add. μέρος οὐκ ὀλίγον

εἰς ἐπιβολὴν ἡγεμονίας. 13) Gr. καθόλου τε ἂν βραδύνωσιν αὐτοί, 14) Gr.

τάχα τὴν σύγκλητον ἀποδείξειν τὸν ὑπὸ τῶν συνετηρηκότων στρατιωτῶν ἀτι-

μούμενον. Im Sl. ist der Sinn klarer. 15) Gr. Τοιαῦτα κατὰ συστροφάς οἱ

στρατιώται διελάλουν· add. ἔπειτα συναθροισθέντες 16) Gr. καὶ παρακρο-

τήσαντες ἀλλήλους 17) Gr. ἀναγορέουσι τὸν Οὐεσπασιανὸν αὐτοκράτορα

18) Gr. anders: καὶ σώζειν τὴν κινδυνεύουσαν ἡγεμονίαν παρεκάλουν. 19) Gr.

τῷ δὲ φροντὶς μὲν ἦν πάλαι περὶ τῶν ὄλων,

lieber nicht selbst die Geschäfte verwalten¹⁾, sich (wohl) für würdig haltend²⁾, aber (es) liebend, unter der Gewalt und mit Sicherheit zu leben, mehr als mit Gefahren zu herrschen³⁾. (603) Und da er sich wehrte, drangen die Feldherrn heftiger in ihn⁴⁾ und nötigten ihn⁵⁾. Und die Krieger, mit blossen Schwertern (ihn) umringend⁶⁾, drohten ihn zu töten⁷⁾, wenn er nicht die Würde annehmen würde⁸⁾. (604) Dieser aber, nachdem er viel mit ihnen gestritten⁹⁾, um diese Last sich nicht auflegen (zu lassen)¹⁰⁾, weil die Truppen nicht nachgaben, gab selbst nach und nannte sich Kaiser¹¹⁾.

(605) Und er begann bei dem Aufrichten seiner Herrschaft(?) mit Alexandrien¹²⁾, wissend, dass der grössere Teil der ganzen Herrschaft Ägypten (ist)¹³⁾, weil sie von dorthier nach Rom den Weizen zu führen pflegten¹⁴⁾. (606) Und wenn er es einnehmen und die Zufuhr des Getreides zurückhalten würde¹⁵⁾, so könnte er durch die Not den Vitellius vernichten¹⁶⁾. Die Römer, den Hunger nicht ertragend¹⁷⁾, würden ihn entweder vertreiben oder ihn töten¹⁸⁾. (607) Da er aber wusste, dass auch dieses Land befestigt sei, so würde, auch wenn irgend ein unbekanntes Unglück einträte, für ihn keine (Ursache zur) Furcht sein¹⁹⁾. Denn

- 1) Gr. οὐτι γὰρ μὴν αὐτὸς (Lat om.) ἄρχειν προήρητο, 2) Gr. τοῖς μὲν ἔργοις ἑαυτὸν ἄξιον ἡγούμενος, 3) Gr. προκρίνων δὲ τῶν ἐν λαμπρότητι κινδύνων τὴν ἐν ιδιώταις ἀσφάλειαν. 4) Gr. ἀρνούμενος δὲ μᾶλλον οἱ ἡγεμόνες ἐπέκειντο 5) Gr. > und nötigten ihn. 6) Gr. καὶ περιχρθέντες οἱ στρατιῶται ξιφῆρεις (Sl. mit blossen Schwertern) 7) Gr. ἀναίρειν αὐτὸν ἠπειλουν, 8) Gr. εἰ μὴ βούλοιο ζῆν ἀξίως. 9) Gr. πολλὰ δὲ πρὸς αὐτοὺς διατεινόμενος 10) Gr. ἐξ ὧν διωθεῖτο τὴν ἀρχὴν 11) Gr. τελευταῖον, ὡς οὐκ ἔπειθεν, εἴκει τοῖς ὀνομάσαι. M (P: primum voluit scribere): ὀνόμασι. 12) Sl. isprawliwatisja eig. sich aufrichten Gr. (add. Προτροπομένων — τὸ ἀντίπαλον,) ὁ δὲ (VRC: αὐτὸς) πρῶτον τῶν ἐπ' (LVRC: ἀπ') Ἀλεξανδρείας εἶχετο πραγμάτων, 13) Gr. εἰδὼς πλείστον τῆς ἡγεμονίας μέρος τὴν Αἴγυπτον οὔσαν Sl. hat aus Versehen ein zweites Mal častj (= Teil), wohl statt des im Zusammenhang fehlenden jetsj (= ist). 14) Gr. διὰ τὴν τοῦ σίτον χορηγίαν, [Sl. wżjachu statt wezjachu (d. h. wezěachu)] 15) Gr. ἥς κρατήσας εἰ παρέλκοι (C: παρέλθοι Cardwell: παρείκοι) Sl. gibt den Zusammenhang viel besser an: auf die Verhinderung der Zufuhr kommt es ja gerade an. 16) Gr. καὶ βίᾳ καθαιρήσειν (Sl. rasružit statt razdrušit) ἤλπισεν Οὐτιέλλιον, (PAVR: Οὐτίλλιον, wie Sl.) 17) Gr. οὐ γὰρ ἀνέξεσθαι πείνης ἐπὶ Ρώμῃς τὸ πλῆθος, add. τὰ δύο τε ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρείας τάγματα προσποιήσασθαι βουλόμενος. 18) Gr. > würden ihn entweder — töten. (Sl. wyženuti statt wyženut' = würden verjagen). 19) Gr. kurz zusammengefasst: ἐνεθυμῆτο δὲ καὶ πρόβλημα τὴν χώραν ἔχειν τῶν ἀπὸ τῆς τυχῆς ἀδύλων.

längs des Ufers zu gehen würde der Wassermangel nicht erlauben¹⁾, und zur See gebe es keinen Hafen²⁾, (608) aber in den Flüssen (seien) schreckliche Stromschnellen³⁾. (609—615 fehlen, 616) Deswegen auch verlangte Vespasian darnach, es (Ägypten) zur Sicherung seiner Herrschaft einzunehmen⁴⁾. Und alsbald sandte er zu Tiberius, der über Ägypten und über Alexandria die Gewalt hatte⁵⁾, ihm die Bereitwilligkeit der Krieger anzeigend⁶⁾, und dass er selbst gezwungenermassen unter das Joch der Herrschaft gegangen sei⁷⁾. „Dich aber werde ich mir zum Gehilfen annehmen⁸⁾.“

(617) Tiberius aber, nachdem er den Brief durchgelesen⁹⁾, wurde sehr erfreut¹⁰⁾. Und die Legionen und die Volksmassen liess er schwören¹¹⁾, dass sie sich für Vespasian schlagen würden¹²⁾. (618) Und er bereitete vor, was notwendig für seine Ankunft war¹³⁾. Und schneller als der Gedanke verbreitete sich die Kunde vom Selbstherrscher des Ostens¹⁴⁾. Und jede Stadt feierte Feste¹⁵⁾, und sie liessen Freudenbotschaft (ausgehen) und Opfer für ihn darbringen¹⁶⁾. (619) Und die Mysischen und Pannonischen Legionen, früher nämlich für Vitellius seiend, hingen mit grosser Freude dem Vespasian an¹⁷⁾. (620) Und dieser, nachdem er von Caesarea fortgezogen war, kam nach Berytus¹⁸⁾, wo(hin) viele

1) Gr. ἔστι γὰρ κατὰ τε γῆν δυσέμβολος 2) Gr. καὶ τὰ (om. Bekker) πρὸς θαλάσσης ἀλλίμενος, add. κατὰ μὲν ἐσπέραν — τὴν Σύννην 3) Gr. καὶ τοὺς ἀπλώτους τοῦ ποταμοῦ καταράκτας, add. ἀπὸ δὲ τῆς ἀνατολῆς — (615) χωρίζεται τὴν οἰκουμένην. 4) Gr. Ἐπίετο μὲν οὖν (om. L.) εἰκότως τῶν ταύτῃ πραγμάτων Οὐεσπασιανὸς εἰς βεβαίωσιν τῆς ὅλης ἡγεμονίας, Sl. že daše statt žjadaše (= verlangte) 5) Gr. ἐπιστέλλει δ' ἐνθὺς τῷ διέποντι τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τιβερίῳ, add. Ἀλεξάνδρῳ, 6) Gr. δηλὼν τὸ τῆς στρατιᾶς πρόθυμον, 7) Gr. καὶ ὡς αὐτὸς ὑποδὺς ἀναγκαίως τὸ βάρος τῆς ἡγεμονίας Sl. Particip Praeter. pod'lěz' 8) Gr. συνερογὸν αὐτὸν καὶ βοηθὸν προσλαμβάνου. Im Sl. ist also wieder das Streben nach direkter Rede bemerkbar. 9) Gr. παραναγνὸς δὲ τὴν ἐπιστολὴν Ἀλέξανδρος 10) Gr. (C add. ἄμα) προθυμῶς 11) Gr. τὰ τε τάγματα καὶ τὸ πλῆθος . . . ὥρκωσεν. 12) Gr. (in der Lücke von Anm. 11) εἰς αὐτὸν add. ἐκάτεροι δὲ ἀσμένως — εἰδότες. 13) Gr. καὶ ὁ μὲν (add. πεπιστευμένος ἤδη τὰ περὶ τὴν ἀρχὴν) προπαρεσκεύαζεν αὐτῷ καὶ τὰ πρὸς τὴν ἄφικξιν, 14) Gr. τάχιον δ' ἐπινοίας διήγγελλον αἱ φῆμαι τὸν ἐπὶ (L: ἀπὸ) τῆς ἀνατολῆς αὐτοκρατορα, 15) Gr. καὶ πᾶσα μὲν πόλις ἑώραζεν 16) Gr. εὐαγγέλια [δὲ] καὶ θυσίας ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπέτελει. 17) Gr. τὰ δὲ κατὰ Μυσίαν καὶ Παννονίαν τάγματα, μικρῷ πρόσθεν κεκινημένα πρὸς τὴν Οὐνιτελλίου PAVR: Οὐνιτελλίου Sl. po itilii) τόλμαν, μείζονι χαρᾷ Οὐεσπασιανῷ τὴν ἡγεμονίαν ὤμνον. Sl. prejachut' statt prijachut' 18) Gr. ὁ δ' ἀναξέββας ἀπὸ Καισαρείας εἰς Βηρυτὸν (Sl. k' wyritu) παρῶν, Dindorf ex codd. Voss.: παργίνεται,

Gesandte aus Syrien und aus anderen Gebieten kamen¹⁾, ihm goldene Kronen bringend und Freudenschreiben²⁾. (621 fehlt).

(622) Und dadurch³⁾ erkannte Vespasian⁴⁾, dass nicht ohne göttliche Vorsehung sich die Gewalt ihm zugeneigt habe⁵⁾, sondern dass ein gerechtes Gericht ihm die Selbstherrschaft gegeben habe⁶⁾. (623) Und er erinnerte sich an die Vorzeichen⁷⁾, an Josephs Vorhersagung⁸⁾. Denn jener hatte, sogar als Nero noch am Leben war, gewagt, ihn als Kaiser zu bezeichnen⁹⁾. (624) Und es schämte sich der Feldherr, weil er jenen Mann gefesselt hielt¹⁰⁾. Und nachdem er den Mucian herbeigerufen und die andern Befehlshaber¹¹⁾, erzählte er ihnen, was er ihm gewissagt hatte¹²⁾, (625) indem er sprach¹³⁾: „Damals habe ich seine Rede für lügenhaft gehalten und für ein Erzeugnis der Furcht¹⁴⁾. Jetzt aber hat die Zeit den richtigen Ausgang gezeigt und die Erfüllung der Dinge¹⁵⁾. (626) Grausam aber ist es, dass der in der Lage eines Gefangenen ist und Gefesseltsein erduldet, der mir diese Gewalt vorausgesagt und der göttlichen Stimme gedient hat¹⁶⁾.“ Und nachdem er den Joseph herbeigerufen, befahl er, ihn zu lösen¹⁷⁾.

1) Gr. ἔνθα πολλὰ καὶ ἀπὸ τῆς Συρίας ἀντὶ, πολλὰ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν πρεσβεῖται συνήντων, 2) Gr. (> goldene) στεφάνους παρ' ἐκάστης πόλεως καὶ συγχαρτικά προσφέρουσιν ψηφίσματα. add. (621) παρὴν δὲ καὶ Μονκιανὸς — ἀπαγγέλλων. 3) Gr. Προχωροῦσης δὲ πανταχοῦ κατὰ νοῦν τῆς τύχης καὶ τῶν πραγμάτων συννενοούτων ἐκ τοῦ πλείστου μέρους, 4) Gr. ἤδη παρίστατο τῷ Οὔεσπασιανῷ νοεῖν, 5) Gr. ὥς οὐ δίχα δαμονίου προνοίας ἔψαιτο τῆς ἀρχῆς, 6) Gr. ἀλλὰ δικαία τις εἰμαρμένη περιεργάγοι τὸ κρατεῖν τῶν ὅλων ἐπ' αὐτόν. 7) Sl. naznamenania (viell. ina znamenania = die anderen Vorzeichen) Gr. ἀναμνησκαται γὰρ τὰ τε ἄλλα σημεία, add. πολλὰ δ' αὐτῷ γέγονει πανταχοῦ προφαίνοντα τὴν ἡγεμονίαν, 8) Gr. καὶ τὰς τοῦ Ἰωσήπου φωνάς, 9) Gr. δὲ αὐτὸν ἔτι ζῶντος Νέρωνος ἀτοκράτορα προσειπεῖν ἐθάρσησεν. 10) Gr. ἐξεπέπληκτο δὲ τὸν ἄνδρα δεσμώτην ἔτι ὄντα παρ' αὐτῷ, 11) Gr. καὶ προσκαλεσάμενος Μονκιανὸν ἅμα τοῖς ἄλλοις ἡγεμόσι καὶ φίλοις 12) Gr. (add. πρώτον μὲν αὐτοῦ τὸ δραστήριον) ἐκδιηγείτο (add. καὶ ὅσα περὶ τοῖς Ἰωταπάτοις δι' αὐτὸν ἔκαμον, ἔπειτα) τὰς μαντείας, 13) Gr. > indem er sprach. Doch s. weiter (Anm. 16): ἔφη, — Wieder, wenigstens anfangs, indirekte Rede. 14) Gr. ἄς αὐτὸς μὲν ὑπώπτευσεν τότε πλάσματα (LC: πλάσμα) τοῦ δέοντος 15) Gr. ἀποδειχθῆναι δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τῶν πραγμάτων θείας. (Sl. weščech', viell. statt w'weščech') 16) Gr. „αἰσχροὺν οὖν, ἔφη, τὸν προθεσπίσαντά μοι τὴν (Sl. si Nom. für Accus. siju = diese) ἀρχὴν καὶ διάκονον τῆς τοῦ θεοῦ φωνῆς ἔτι αἰχμαλώτου τάξιν ἢ δεσμώτου τύχην ὑπομένειν“ 17) Gr. καὶ καλέσας τὸν Ἰώσηπον λυθῆναι κελεύει. L: κελεύει λυθῆναι. Reihenfolge wie beim Sl.

(627 fehlt, 628¹⁾ Titus aber sprach zu ihm²⁾: „Es geziemt, o Vater, auch die Schmach von Joseph zu nehmen³⁾. Denn, wenn wir seine Fesseln nicht lösen werden, sondern zerhauen⁴⁾, so wird er sein, als wenn er nicht einmal anfangs gefesselt gewesen wäre⁵⁾.“ (629) Joseph aber, nachdem er diese Ehre erfahren⁶⁾, ward glaubwürdig auch in betreff des Zukünftigen⁷⁾.

Cap. XI.

(630, 631 fehlen, 632) Vespasian aber⁸⁾ sandte den Mucian nach Italien⁹⁾, nachdem er ihm viele Reiter und Fusssoldaten anvertraut¹⁰⁾. Dieser aber, die Überfahrt zur See in den winterlichen Tagen fürchtend¹¹⁾, führte die Truppen längs dem Ufer¹²⁾ durch Kappadocien und Phrygien¹³⁾. (633) Damals aber nahm auch Antonius die dritte Legion aus Mysien¹⁴⁾ und zog gegen Vitellius ins Feld¹⁵⁾. (634) Da sandte aber dieser ihm den Caecilius entgegen¹⁶⁾, vertrauend auf ihn, weil er den Otho besiegt hatte¹⁷⁾. Dieser aber, von Rom rasch (heran) ziehend, erreichte den Antonius bei Gallum (?)¹⁸⁾. (635) Und als er die

1) Gr. add. τοῖς μὲν οὖν — παρέσθη, 2) Gr. συνὼν δὲ τῷ πατρὶ Τίτος, . . . ἔφη . . . 3) Gr. „δίκαιον, ὃ πάτερ, (ἔφη,) τοῦ Ἰωσήπου καὶ τὸ θνείδος ἀφαιρεθῆναι add. σὺν τῷ σιδήρῳ“ Direkte Rede wie im Sl. 4) Gr. . . . ἂν αὐτοῦ μὴ λύσωμεν ἀλλὰ κόψωμεν τὰ δεσμά.“ VR om. ἀλλὰ κόψωμεν 5) Gr. (vor Anm. 4) γενήσεται γὰρ ὁμοίος τῷ μὴ δεθέντι τὴν ἀρχήν, add. (nach Anm. 4) τοῦτο γὰρ — ἄλυσιν. 6) Gr. ὁ δὲ Ἰώσηπος εἰληφῶς περὶ τῶν προειρημένων γέρας τὴν ἐπιτιμίαν ἤδη 7) Gr. καὶ περὶ τῶν μελλόντων ἀξιόπιστος ἦν. 8) Gr. (630) Οὐεσπασιανὸς δὲ 9) Gr. (632) πέμπει δὴ Μουκιανὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν 10) Gr. παραδοὺς ἱππέων τε καὶ πεζῶν συγνήν δύναμιν. 11) Gr. ὁ δὲ διὰ τὴν τοῦ χειμῶνος ἀκμὴν δέισας τὸ πλεῖν (habet in marg. m. 2 Voss., unde sumpsit] Hudson; codd.: πᾶν Lat.: navigare similiterque Heg) 12) Sl. beregom' wohl einfach im Sinn von: zu Lande (= διὰ γῆς, cf. Sresnewski, Materialien, I p. 69 [Miklosich 46]) Gr. πεζῇ 13) Gr. (πεζῇ) τὴν στρατιὰν ἤγε διὰ Καππαδοκίας καὶ Φρυγίας. (Sl. frugiju.) 14) Gr. Ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀντώνιος (add. Προῖμος) ἀναλαβὼν τὸ τρίτον τάγμα τῶν κατὰ Μυσίαν, add. ἔτυχε δ' ἡγεμονέων αὐτόθι, 15) Gr. Οὐιτελλίῳ (PAVR: Οὐιτιλλίῳ Sl. na utilia.) παραταξόμενος ἡπείγετο. Sl. ispolčisja, Partic., asyn-detisch neben poim'; daher viell. ispl'čisja 3 Pers. sing. Aor. 16) Gr. Οὐιτέλλιος (PAVR: Οὐιτιλλιος) δὲ αὐτῷ συναντήσοντα μετὰ πολλῆς δυνάμεως Κακίαν Ἀλιγρὸν ἐπέμπει PAM: Κικίλλιον LVR: Κικίλιον Heg: Caecinam Lat: Cecinam oder Cecinium (547 [codd. Voss. et Rost.]: Κεκίαν PALVRC: Κίλναν M: Κίλνα Lat: Cinna Heg: Caecina) 17) Gr. μέγα θαρσύνων τάνδρῳ διὰ τὴν ἐπ' Ὀθῶνι νίκην. Sl. afana. 18) Gr. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἐλαύνων (Sl. i da wohl für idy Partic. praes. von iti) διὰ τὰς γὰρ περὶ Κρέμωνα τῆς Γαλατίας τὸν Ἀντώνιον καταλαμβάνει VR: Γαλλίας Sl. u galla (galia ?)

Menge der Gegner erkannt hatte und die Weisheit und Tapferkeit des Feldherrn¹⁾, wagte er es nicht, in Kampf sich einzulassen²⁾, und meinent, dass die Flucht bitter sei³⁾, plante er Verrat⁴⁾. (636) Und er versammelte seine Centurionen und Tribunen⁵⁾, ermunterte sie, dass sie sich dem Antonius zu-neigen möchten⁶⁾, den Vitellius schmähend⁷⁾, aber die Tapferkeit Vespasians erhebend⁸⁾ (637) und sprechend⁹⁾: „Besser ist es, sich mit Waffen anzuschliessen ohne Zwang (?)¹⁰⁾. (638) Denn dem Vespasian ist es möglich, auch ohne uns alles zu unterwerfen¹¹⁾, Vitellius aber wird auch nicht mit uns sich be-wahren¹²⁾.“

(639) Derartiges vieles redend übermochte er sie¹³⁾, und sie schlossen sich alle dem Antonius an¹⁴⁾. (640) In derselben Nacht aber überfiel die Truppen Reue¹⁵⁾. Denn sie gerieten in Furcht vor dem, der sie gesandt hatte¹⁶⁾, er möchte dem Antonius vergeben¹⁷⁾ und sie niederhauen¹⁸⁾. Und sie entblössten die Schwerter und stürzten vor, den Caecilius zu töten¹⁹⁾. Und sie hätten den Mord vollbracht, wenn nicht die Centurionen sie ge-beten hätten²⁰⁾. (641) Und jene gehorchten und töteten ihn

1) Gr. κατιδὼν (Sl. rasmotriw') δὲ ἐνταῦθα τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων καὶ τὴν εὐταξίαν, 2) Gr. συμβαλεῖν μὲν οὐκ ἐθάρρει, 3) Gr. σφαλερὰν (Sl. ljuto) δὲ τὴν ἀναχώρησιν λογιζόμενος 4) Gr. προδοσίαν ἐβουλεύετο. 5) Gr. συναγαγὼν δὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἑκατοντάρχας καὶ χιλιάρχους 6) Gr. ἐνήγεν μεταβῆναι πρὸς τὸν Ἀντώνιον, 7) Gr. ταπεινῶν μὲν τὰ Οὐιτελλίου πράγματα, (PAVR: Οὐιτελλίου) Sl. utilia. 8) Gr. τὴν Οὐεσπασιανοῦ δ' ἰσχὺν (Sl. krēpostj) ἐπαίρων, 9) Gr. καὶ . . . λέγων (trotzdem indirekte Rede) add. (καὶ) παρ' ᾧ μὲν εἶναι (λέγων) μόνον τῆς ἀρχῆς ὄνομα, παρ' ᾧ δὲ τὴν δύναμιν, 10) Gr. καὶ αὐτοὺς δὲ ἄμεινον προλαβόντας τὴν ἀνάγκην ποιῆσαι χάριν (Sl. bezuma eig. umsonst, hier wohl = ohne Zwang) (L et ut vid. Lat: αὐτοῖς δὲ ἄμεινον εἶναι) καὶ μέλλοντας ἡττᾶσθαι τοῖς ὅπλοις ταῖς γνώμας τὸν κίνδυνον φθάσαι 11) Gr. Οὐεσπασιανὸν μὲν γὰρ ἱκανὸν εἶναι καὶ χωρὶς αὐτῶν προσκτῆσασθαι (Dindorf; PAMVRC: προσθήσεσθαι L: προκτῆσεσθαι) καὶ τὰ λείποντα, 12) Gr. Οὐιτελλίου (PAVR: Οὐιτελλίου Sl. iutilii) δ' οὐδὲ σὺν αὐτοῖς τηρῆσαι τὰ ὄντα. 13) Gr. Πολλὰ τοιαῦτα λέγων ἔπεισε 14) Gr. καὶ πρὸς τὸν Ἀντώνιον αὐτομολεῖ μετὰ τῆς δυνάμεως. 15) Gr. τῆς δ' αὐτῆς νυκτὸς (Sl. w tuže noščj) ἐμπέπτει μετάνοια τοῖς στρατιώταις 16) Gr. καὶ δέος τοῦ προπέμψαντος, 17) Sl. otdastj vielleicht auch mit: „vergelt“ zu übersetzen 18) Gr. kürzer: εἰ χρειώσων γένοιτο 19) Gr. σπασάμενοι δὲ τὰ ξίφη τὸν Καικίναν ὥρμησαν ἀνελεῖν, (PAM: Κικίλλιον LVRC: Κικίλιον Heg: Caecinam Lat: Cecinam oder Cecinium) 20) Gr. καὶ ἐπράχθη τὸ ἔργον αὐτοῖς, εἰ μὴ προσπίπτοντες οἱ χιλιοῖχοι καθικέτευσαν αὐτούς. C: αὐτοῖς Lat: his Sl. sja ne molili jim.

nicht¹⁾, sondern nachdem sie ihn wie einen Verräter gebunden, sandten sie ihn dem Vitellius²⁾.

Und da dem Antonius Kunde geworden war³⁾, so erhob er sofort die Seinigen⁴⁾ mit den Waffen gegen die Abgefallenen⁵⁾. (642) Und nachdem sich die Krieger des Vitellius in Schlachtordnung gestellt hatten, widersetzten sie sich wenig⁶⁾. Darnach aber flohen sie nach Cremona⁷⁾. Antonius aber verlegte ihnen alle Wege⁸⁾. Und den grösseren Teil hieb er vor der Stadt nieder⁹⁾ und die Stadt gab er den Seinen zum Ausrauben¹⁰⁾. (643) Und viele fremdländische Kaufleute¹¹⁾ und Einheimische wurden ausgeplündert¹²⁾. Und alle Truppen des Vitellius, drei Myriaden und 200, wurden niedergemacht¹³⁾, und von den Truppen des Antonius 4000 und 500¹⁴⁾. (644) Und nachdem er den Caecilius befreit, so sandte er ihn zu Vespasian, damit er ihm das Geschehene verkündige¹⁵⁾. Und dieser ward, als er gekommen war, aufgenommen¹⁶⁾, und die Schmach wegen des Verrats bedeckte er mit grossen Ehren¹⁷⁾.

(645) Wie Antonius nahe war¹⁸⁾, erfuhr (?) es Sabinus und kam in Bewegung¹⁹⁾. Und nachdem er die nächtlichen Wächter

1) Gr. οἱ δὲ τοῦ μὲν κτείνειν ἀπέσχοντο, 2) Gr. δήσαντες δὲ τὸν προδότην (Lat: quasi proditorem) οἰοί τε ἦσαν πέμπειν Οὐτελλίῳ PAVR: Οὐτίλλῳ. Sl. iutiliju. 3) Gr. ταῦτ' ἀκούσας ὁ Προῖμος 4) Gr. αὐτίκα τοὺς σφετέρους ἀνίστησι — Man beachte die Wörtlichkeit der Übersetzung. 5) Gr. καὶ μετὰ τῶν ὅλων ἤγεν ἐπὶ τοὺς ἀποστάντας. 6) Gr. οἱ δὲ παραταξάμενοι πρὸς ὀλίγον μὲν ἀντέσχον, des Vitellius Sl. = jeutilijewi 7) Gr. αὐθις δὲ τραπέντες ἔφηνον εἰς τὴν Κρέμωνα. Sl. w' krēmon'. 8) Gr. τοὺς δὲ (LVRC: καὶ τοὺς) ἱππεῖς ἀναλαβὼν Προῖμος ὑποτίμνεται τὰς εἰσόδους αὐτῶν, 9) Gr. καὶ τὸ μὲν πολὺ πλῆθος κυκλωσάμενος πρὸ τῆς πόλεως διαφθείρει, 10) Gr. τῷ δὲ λοιπῷ συνεισπεσὼν διαρπάσαι τὸ ἄστυ τοῖς στρατιώταις ἐφῆκεν. 11) Gr. ἔνθα δὴ πολλοὶ (Sl. mozi statt m'nozi) μὲν τῶν ξένων ἔμποροι, 12) Gr. πολλοὶ δὲ τῶν ἐπιχωρίων ἀπώλοντο, 13) Gr. πᾶσα δὲ καὶ ἡ Οὐτελλίου στρατιὰ, μυριάδες ἀνδρῶν τρεῖς καὶ διακόσιοι PAVR: Οὐτίλλῳ Sl. iutiliewi M: διακόσιοι διεφθάρησαν. 14) Gr. τῶν δ' ἀπὸ τῆς Μυσίας Ἀντώνιος τετρακισχιλίους ἀποβάλλει καὶ πεντακοσίους. 15) Gr. λύσας δὲ τὸν Καικίναν πέμπει πρὸς Οὐεσπασιανὸν ἀγγελοῦντα τὰ πεπραγμένα. PAM: Κικίλιον LVRC: Κικίλιον Heg: Caecina Lat: Cecinam oder Cecinium 16) Gr. καὶ ὅς ἐλθὼν ἀπεδέχθη τε ὑπ' αὐτοῦ L: ὅς ἐισελθὼν et ut vid. Lat: qui ad eum intromissus (est) 17) Gr. καὶ τὰ τῆς προδοσίας ὀνειδὴ ταῖς παρ' ἐλπίδα τιμαῖς ἐπέκάλυψε. Beim Sl. scheint Vespasian das Subjekt zu sein. 18) Gr. ... (Sl. übers. genau: jako) πλησίον Ἀντώνιος ὢν (ἀπηγγέλλετο, [Sl. očitiw']) 19) Gr. (vor Anm. 18) Ἀνεθάρσει δὲ ἤδη καὶ κατὰ τὴν Πρώμην Σαβίνος, (A: Ἀνεθάρσησε) Sl. podwiżesja Aor.

versammelt¹⁾, ging er mit ihnen aufs Capitol²⁾, welches der höchste Ort der Stadt ist³⁾. (646) Und (im Lauf) des Tages schlossen sich viele Angesehene an ihn an⁴⁾. Und Domitian, des Vespasian (Sohn?), (sein) Neffe⁵⁾ war für sie Sicherheit und Hoffnung⁶⁾. (647) Vitellius aber hatte geringe Sorge wegen Antonius⁷⁾; er ergrimnte aber wider die mit Sabinus Abgefallenen⁸⁾. Und aus gewohnter Hartherzigkeit düstete er nach vornehmem Blut⁹⁾. Und er entsandte gegen das Capitol die ganze Kriegsmacht, die mit ihm war¹⁰⁾. (648) Und viel Unheil geschah zwischen ihnen¹¹⁾. Das Ende aber fiel dem Vitellius zu (gute aus). Denn die Germanen, dreimal mehr seiend, siegten und nahmen den Capitolinischen Berg ein¹²⁾. (649) Domitian aber und die andern Angesehenen entflohen¹³⁾, doch die Truppen wurden alle niedergehauen¹⁴⁾. Aber den Sabinus führten sie vor Vitellius und töteten ihn¹⁵⁾. Und die Truppen plünderten die Altäre aus und zündeten den Tempel an¹⁶⁾.

(650) Und nach einem Tage kam eilig Antonius mit den Truppen herbei¹⁷⁾. Und nachdem ihm die Legionen des Vitellius begegnet

1) Gr. *καὶ συναθροίσας τὰ τῶν νυκτοφυλάκων στρατιωτῶν τάγματα*
 2) mit ihnen = Sl. s' nima (Dual.) statt s' nimi (Plur.) *νύκτωρ καταλαμβάνει τὸ Καπετώλιον.* (Sl. *wkapetoliju*) 3) Gr. > welches der höchste (*gorneje*) Ort der Stadt ist. 4) Gr. *μεθ' ἡμέραν δ' αὐτῷ πολλοὶ τῶν ἐπισήμων προσεγένοντο* 5) Sl. wörtlich: Domitian, des Vespasian Neffe, wohl nur durch den Übersetzer verschuldetes Missverständnis: er bezog vielleicht *τῷδελεφού* (*παῖς*) nicht auf *Ὁδεσπασιανού*, sondern auf *Σαβίνου*. Gr. *καὶ Δομετιανὸς ὁ τῷδελεφού παῖς*, (Sl. *dometian'*). Vielleicht ist auch im Sl. *syn'* nach *jeuspasianow'* ausgefallen. Der Verfasser weiss später ganz genau, dass Domitian Vespasians Sohn war (s. 654). 6) Gr. *μεγίστη μοῖρα τῶν εἰς τὸ κρατεῖν ἐλπίδων.* 7) Gr. *Ὁυτελλίω δὲ Πρίμου μὲν ἐλάττων* (PLVR et ex corr. C: *ἐλάττω*, Rest oder Einwirkung des Accusativs wie im Sl.) *φροντὶς ἦν*, PAVR: *Ὁυτίλλω* Sl. *outilili*. 8) Gr. *τεθύμωτο δ' ἐπὶ τοὺς συναποστάντας τῷ Σαβίνῳ*, 9) Gr. *καὶ διὰ τὴν ἔμφυτον ὀμότητα διητῶν αἵματος ἐγγενοῦς* add. *τοῦ στρατιωτικοῦ* 10) Gr. *τὴν συγκατελθοῦσαν αὐτῷ δύναμιν ἐπαφίησι τῷ Καπετώλιῳ.* (Sl. *na kapitoliju*) 11) Gr. *πολλὰ μὲν οὖν ἔκ τε ταύτης καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ μαχομένων ἐτολήθη*, 12) Gr. *τέλος δὲ τῷ πλήθει περιόντες οἱ ἀπὸ τῆς Γερμανίας ἐκράτησαν τοῦ λόφου.* Sl. *utiliewi*. 13) Gr. *καὶ Δομετιανὸς μὲν σὺν πολλοῖς τῶν ἐν τέλει Ῥωμαίων δαιμονιώτερον διασώζεται*, 14) Gr. *τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος ἅπαν κατεκόπη*, 15) Gr. *καὶ Σαβίνος ἀναχθεὶς ἐπὶ Ὁυτελλίῳ* (PAVR: *Ὁυτίλλιον* Sl. *utiliemj*) 16) Gr. *διαρπάσαντες τε οἱ στρατιῶται τὰ ἀναθήματα τὸν ναὸν ἐνέπρησαν.* 17) Gr. *καὶ μετὰ μίαν ἡμέραν εἰσελαίνει* (Sl. *prigna*) *μὲν Ἀντώνιος μετὰ τῆς δυνάμεως*, — Man beachte die Wörtlichkeit der Übersetzung.

waren¹⁾, gerieten sie innerhalb der Stadt an drei Stellen in Kampf²⁾ und gingen alle zugrunde³⁾. (651) Vitellius aber ging aus dem Palast betrunken hervor⁴⁾. Denn damals hatte das (letzte) Mahl und der letzte Trunk sich vollzogen⁵⁾, weil er in Verzweiflung gefallen war⁶⁾. (652) Und nachdem sie ihn in die Mitte der Stadt geschleppt und ihm jegliche Wunden geschlagen hatten⁷⁾, so hieben sie ihn nieder⁸⁾, nachdem er Kaiser gewesen war 5 Tage und 8 Monate⁹⁾. Wenn sein Leben fortgedauert hätte, so hätte er die ganze Sache der Herrschaft durch Ausschweifung und Trunkenheit zunichte gemacht¹⁰⁾. (653) Von seinen Truppen aber wurden getötet 15 Myriaden¹¹⁾, (654) am 3. Tage des Monats Apolaios¹²⁾.

(654) Und darnach zog Mucianus in die Stadt mit den Truppen ein¹³⁾. Und er stellte den Domitian an, bis zur Ankunft des Vaters zu regieren¹⁴⁾. (655) Das Volk aber ward frei von Furcht¹⁵⁾. Den Vespasian pries man als Caesar¹⁶⁾. (656) Und sie sandten Gesandte zu ihm, frohe Botschaft von dem in Rom Geschehenen gebend¹⁷⁾. (657, 658) Vespasian aber, nachdem er

1) Gr. *ὑπὸ τῶν δ' οἱ Οὐιτελλίου* PAVR: *Οὐιτελλίου* Sl. jutiliewi

2) Gr. *καὶ τριγῇ κατὰ τὴν πόλιν συμβαλόντες* (auch im Sl. Partic. Praeter.)

3) Gr. *ἀπώλοντο πάντες*.

4) Gr. *προέρχεται δὲ μεθύων ἐκ τοῦ βασιλείου*

Οὐιτέλλιος PAVR: *Οὐιτέλλιος* Sl. jutilli 5) Gr. *καὶ δαψιλέστερον ὥσπερ ἐν ἐσχάτοις τῆς ἀσώτου τραπέζης κεκορημένους*. Sl. pišča = Mahl, eig. Nahrung, aber auch: Schwelgerei. (Vermengung von *τροφή* und *τρύφη*, vgl. Sresnewski, Materialien, II, 945 u. oben S. 499, Anm. 12)

6) Gr. > weil er in Verzweiflung

gefallen war. 7) Gr. *συνεῖς δὲ διὰ τοῦ πλήθους καὶ παντοδαπαῖς αἰκίαις ἐξυβρισθεῖς* Sl. wlakše statt wlěkše (nachdem sie geschleppt hatten)

8) Gr. *ἐπὶ μέσης τῆς Πώμης ἀποσφάττεται*, 9) Gr. *μῆνας ὀκτὼ κατῆσας καὶ*

ἡμέρας πέντε, PAM *κατῆσας* vorausstellend wie Sl. 10) Gr. *ὅν εἰ συνέβη*

πλείω βιώσαι χρόνον, (Sl. am kande mit roter Tinte ergänzend zu *prodl'* žil' = fortgedauert hätte) *ἐπιλιπεῖν ἂν αὐτοῦ τῇ λαγνείᾳ τὴν ἡγεμονίαν ὀλμαι*. Sl.

igemonskuju sc. častj = die Sache, den Anteil der Herrschaft. 11) Gr.

τῶν δ' ἄλλων νεκρῶν ὑπὲρ πέντε μυριάδες ἡριθμήθησαν. 12) Gr. *ταῦτα μὲν*

τρίτῃ μηνὸς Ἀπελλαίου πέπρακτο, Sl. apolēja 13) Gr. *τῇ δ' ὕστεραίᾳ*

Μουκιανὸς εἰσεῖσι μετὰ τῆς στρατιᾶς, add. *καὶ τοὺς σὺν Ἀντωνίῳ — διάκρισιν*,

14) Gr. *προαγαγὼν δὲ τὸν Δομετιανὸν* (Sl. dometiana) *συνίστησι τῷ πλήθει*

μέχρι τῆς τοῦ πατρὸς ἀφίξεως ἡγεμόνα. VC: *καὶ προαγαγὼν* R: *καὶ προαγαγὼν*

15) Gr. *ὁ δὲ δῆμος ἀπηλλαγμένος ἤδη τῶν φόβων* 16) Gr. *αὐτοκράτορα*

Οὐεσπασιανὸν εὐφῆμει, add. *καὶ ἅμα τὴν τε τοῦτον βεβαίωσιν ἐώραταζε καὶ τὴν*

Οὐιτελλίου κατάλυσιν. PAR et ex corr. V: *Οὐιτελλίου* V¹: *Ἰουιτελλίου*. 17) Gr.

Εἰς δὲ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀφικμένῳ τοῦ Οὐεσπασιανῶ τὰ ἀπὸ τῆς Πώμης εὐαγ-

γέλια ἤκε (Sl. blagowěstujušcim' Dativ statt — ščja Accus.) *καὶ πρέσβεις ἐκ πάσης*

τῆς ἰδίας οἰκουμένης συνηδόμενοι add. *μεγίστη τε οὔσα — ἡλέγετο*. Es ist nicht

zurechtgebracht hatte, was in der Umgegend von Alexandrien war¹⁾, und dem Titus auserwählte Truppen anvertraut hatte, damit er Jerusalem nehme²⁾, so (659) zog er längs dem Ufer von Nikopolis (660) zur Heracleischen Stadt³⁾. Und von dort zog er nach Pelusium⁴⁾ und nach Ostrakinon⁵⁾, woselbst ? Wassermangel (war)⁶⁾, (662) und von dort nach Gaza⁷⁾ (663) und nach Askalon und nach Joppe⁸⁾. Und als er von dort nach Caesarea gekommen war⁹⁾, so sandte er hin, dass sich alle Truppen versammeln möchten¹⁰⁾.

festzustellen, ob die Erwähnung von der Ankunft Vespasians in Alexandria infolge Versehens ausgefallen ist oder nicht.

1) Gr. *κεκρωμένης δὲ ἤδη τῆς ἀρχῆς ἀπάσης* (add. *καὶ σεσωσμένων* — [658] *ἀνάγεσθαι*) *καὶ τάχος τὰ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν διώκει*, (Lat: componere properabat) 2) Gr. *τὸν δὲ υἱὸν Τίτον μετὰ τῆς ἐκκρίτου δυνάμεως ἀπέστειλεν*

ἐξαιρήσοντα τὰ Ἱεροσόλυμα. 3) Gr. *ὁ δὲ προελθὼν περὶ* (Sl. s' bregom [s' ist überflüssig]) *μέχρ' ἰκινώμενος*, (add. *εἴκοσι δὲ αὐτῇ* — [660] *ἀλλύζεται*). *δευ-*

τερος αὐτῷ σταθμὸς Ἡρακλείου πόλις (VRC: Ἡρακλέος Sl. irakliisku 4) Gr. *καὶ τρίτος Πελοῦσιον γίνεται.* add. *δυσὶ δ' ἡμέραις* — *στρατοπεδεύεται*, Sl. k' pilisiu 5) Gr. *τῇ δ' ὅστερα κατὰ τὴν Ὀστρακίνην* Sl. k' glinnu, d. h. zu der (sc. Stadt) aus Lehm [vor Wassermangel: woinu = dem Krieger?]

6) Gr. *οὗτος ὁ σταθμὸς ἦν ἄνδρος, ἐπεισάκτοις δὲ ὕδασι οἱ ἐπιχώριοι χροῶνται.* add. (662) *μετὰ ταῦτα* — *Συρίας ἀρχή*, 7) Gr. *τὸ πέμπτον ἐν Γάζῃ τίθεται*

στρατόπεδον, 8) Gr. *μεθ' ἣν εἰς Ἀσκάλωνα* (add. *κακῆθεν εἰς Ἰάμνειαν*), *ἔπειτα εἰς Ἰόππην* Sl. i k' iopii Heg: iopen 9) Gr. *καὶ Ἰόππης εἰς Και-*

σάρειαν ἀφικνεῖται 10) Gr. *διεγνωκὼς αὐτόθι τὰς ἄλλας δυνάμεις ἀθροίζειν.*

Corrigenda et Addenda.

S. 10, 5. Z. von unten statt aus: auf

S. 13, 8. Z. von unten statt 155: 195

S. 14, 9. Z. von unten statt 344: 348

S. 15, 2. Z. der Anm. statt 433: 493

4. Z. von unten: iljusjskoje (vergl. S. 261, Anm. 12)

S. 24, Add. als Anm. zu A. Goethals (13. Z.): *Josèphe témoin de Jésus. Jean précurseur de Jésus. Mélanges d'histoire du Christianisme, première partie, Bruxelles, Paris 1910; deuxième partie 1911* (ich verdanke diesen Nachweis Professor Dr. F. R. K a m p e r s - Breslau. Nach einem solchen für Delehayé hat Kampers auf der Münchener Bibliothek lange Zeit vergeblich gesucht: Postkarte vom 10. Jan. 1926 aus Breslau).

S. 25 Add. zur 10. Z. von unten: siehe S. 166, Anm. 7; S. 347, Anm. 7 und Add.; S. 495, Anm. 21

S. 27, 3. Z. der Anm.: VIII § 390 f. (vergl. S. 395, Anm. 6).

S. 30, 9. Z. der Anm.: II

4. u. 1. Z. von unten: III

Wenn der Leser des weitem einen so gut wie fehlerfreien Satz vor sich hat, so hat er es Professor Dr. Walter Anderson - Dorpat zu danken. Zwar habe ich es mit der Korrektur wahrlich nicht leicht genommen, c. 20 Stunden auf den Bogen verwandt. Dennoch aber hat Anderson, der die letzte Korrektur las, stets eine Nachlese gehalten. Des Altkirchenslavischen kundig, hat er bei dieser Gelegenheit hie und da und dort die Berendtsche Übersetzung (vgl. S. 5, die beiden letzten Zeilen und S. 6, die 4 ersten) und die bezüglichen Anm. verbessert, immer unter Zustimmung des Herausgebers. Wo der deutsche Ausdruck irgend auffällig war, wurde der slav. Text verglichen. Es sei ihm auch an diesem Ort herzlicher Dank gesagt.

Add. zu S. 41, 12. Z.: Wie ein christlicher Zusatz aussieht, kann man an dem zu V, § 567 sehen (Acad. Archiv S. 182, S. 770, S. 991): Denn in diesen Tagen Manëius (S. 770 Malius) ein Neffe des Lazarus. Ihn nämlich auf-erweckte Jesus aus dem Grabe, als er verfault war (S. 991 schreibt izgnawša statt izgniwša). Dieser floh zu Titus . . .

Add. zu S. 264, Anm. 12, 4. Z.: II⁴, S. 215

4. Z. von unten: II⁴, S. 208 f und Anm. 484

1. Z. von unten: resp. S. 217, Anm. 524.

Add. zu S. 269, Anm. 14: Sl. nas' ne nebreža. So schreibt deutlich nur S. 182. Die Anführung der anderen Handschriften beruht auf Konjekture. 1906 hatte Berendts Acad. S. 770 als Zeugen der andern Lesart aufgefasst (T. U. S. 9 ist „verschmähte es“ nur ein stärkerer Ausdruck für „beachtete (es) nicht“): no (S. 991 n') sii (Acad. S. 770 sj S. 991 se) nebreže.

Add. zu S. 347, Anm. 7: = *μαγλαβίω* mit einer Peitsche (darauf führte mich der Hinweis Dr. Robert Eislers auf das gleichbedeutende sem. Parallelwort מגלג: Postkarte aus Paris vom 4. März 1927).

Inhaltsverzeichnis.

	Seite.
Einführung	3— 41
I. Die Handschriften des slavischen Josephus	9
II. Die Bedeutung des slavischen Josephus	22
III. Hippolyt (Hegesipp) und der slavische Josephus	31
IV. Sonstige Spuren des slavischen Josephus in der altkirchlichen Literatur	34
V. Die Ursprünglichkeit der „Zusätze“	36
Erstes Buch	42—230
I. (bedeutenderer) Überschuss (über den griechischen Text): Herodes Traum von den vier Ähren	117
II. Überschuss: Herodes ist nicht der Messias	127
III. Überschuss: Herodes Vergleich seines Vorgehens gegen sein Haus mit Herakles und der Hydra	200
IV. Erster antirömischer Überschuss	205
V. Zweiter antirömischer Überschuss	208
VI. Überschuss: Über die göttliche Vorsehung, exemplifiziert an Abraham	220
VII. Überschuss: Aufruf des Juda und Matthias unter Hinweis auf das Vorbild Eleazars, der sieben Brüder und der Mutter, auf die ewigen Qualen und den ewigen Lohn	222
VIII. Überschuss: Herodes Sünde und Strafe	224
Zweites Buch	231—352
IX. Überschuss (1. „Zusatz“ nach Berendts Zählung): Von Johannes, vom Vorläufer	248
X. Überschuss: Der Eintrittseid der Essäer	257
XI. Überschuss (2. und 3.): Das Traumgesicht. Johannes der Vorläufer löst (es) dem Herodes Philippus	265
XII. Überschuss (4.): Auftreten und Kreuzestod des Wundertäters	268
XIII. Überschuss (5.): Wirksamkeit und Schicksal der Anhänger des Wundertäters	279
XIV. Überschuss: Schluss der Rede des Josephus an die Galiläer (Mahnung zur Milde)	339
Drittes Buch	353—415
XV. Überschuss: Die List des Josephus bei Errettung seines Lebens	395
Viertes Buch	416—510
XVI. Überschuss: Greuel (der Verödung) an heiliger Stätte	440
XVII. Überschuss: Worte der Zeloten über den Leichen des Ananus und Jesus	459
XVIII. Überschuss: Die Zeloten waren weder der Weisungen der grossen Männer ihrer Vergangenheit noch der Leidensgeschichte ihres Volkes eingedenk	471
XIX. Überschuss: Vitellius dreigehörnte Eisen	493
Corrigenda et Addenda	511

SPRACHWISSENSCHAFTLICHE MISCELLEN

V

VON

E. KIECKERS

DORPAT 1927

C. Mattiesen, Tartu (Dorpat).

23. Zum Praesens tabulare (annalisticum) im Griechischen.

Über den Gebrauch des Praesens tabulare (annalisticum) im Griechischen unterrichtet Brugmann Grundr. II 3², 736 f.; vgl. auch Brugmann-Thumb Griech. Gramm. 555 f. Das in Zitaten übliche Präsens, das sich auch in Schaltetätzen findet, wie z. B. ὥς φησιν Ὀμηρος Plato conv. 180 A, lat. *ut ait Plato* Cic. de off. I 15 (mehr Belege IF 36, 68 f.), kann nach Brugmann Grundr. II 3², 740 als Praesens resultativum oder als Praesens tabulare gefasst werden; eine scharfe Trennung scheint hier schwer möglich zu sein¹⁾.

Es verdient nun aber doch noch ein besonderer Fall des ‚zeitlosen‘ Praesens hervorgehoben zu werden, das man wohl auch als Praesens tabulare bezeichnen darf. Das ist der Gebrauch von λέγεται mit dem Nom. oder Acc. c. inf.¹⁾, wo wir in der deutschen Übersetzung Wendungen wie ‚es wird berichtet,

1) Sicher ist als Praesens tabulare das Präsens der Verba dicendi zu fassen, die inmitten eines Berichtes in schlichter Weise zur Einleitung einer Oratio recta dienen, wie λέγει Ἀρτάβανος μετὰ ταῦτα Her. VII 51, ἀμείβεται πρὸς ταῦτα Ξέρξης VII 52, ἀποκρίνεται ὁ Χειρίσοφος Xen. exp. Cyri IV 1, 20 ὁ δὲ Ξενοφῶν λέγει IV 1, 22. Natürlich kann im Zusammenhang bei einem Wendepunkt der Ereignisse das Präsens eines solchen Verbs auch als Praesens dramaticum fungieren, wie z. B. Thuc. V 10, 5 πᾶν τούτῳ Βρασίδης . . . λέγει τοῖς μεθ' ἐαυτοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις . . . (In Sätzen obiger Art verwendet Thuc. den Aorist oder das Imperfekt, vergl. III 29, 2; III 113, 4; I 64, 5; I 72, 2; I 79 2; V 86, 1 u. s. w.). Schon aus stilistischen Gründen wird man auch präsentisches λέγεται in den oben genannten Konstruktionen als Praesens tabulare betrachten. Dagegen möchte ich das ‚zitierende‘ Präsens, das zur Mitteilung von Stellen aus Schriftstellern oder auch einmaligen bekannten Aussprüchen dient, eher als Praesens resultativum fassen. Spätere Schriftsteller, wie Plutarch, verwenden in den eingeschobenen Sätzen, wie ὥς φησιν Ὀμηρος Plato conv. 180 A, auch das Perfekt εἶρηκε; Belege IF 36, 69; vgl. auch ὥς Ὀμηρος τοῦτο δεδήλωκεν Thuc. I 9, 3 (gegen δηλοῖ δὲ μάλιστα Ὀμηρος, ὅτι . . . III 104, 4). Als resultatives Präsens, das sich auf unmittelbar an die Gegenwart des Sprechenden heranreichende Äusserungen bezieht, ist auch die S. 19 f. erwähnte Gebrauchsweise anzusehen.

es heisst, soll' oder ,der Sage nach' u. s. w. anzuwenden pflegen. Der Agens des λέγεσθαι kann durch ὑπό c. gen. oder eine ähnliche Verbindung ausgedrückt werden. Die Konstruktion ist aber seltener; gewöhnlicher wird dann die aktivische verwendet; s. S. 11, Fussnote 2.

Folgendes sind Belege für dieses λέγεται mit dem Acc. c. inf. bei Herodot: ἀπικομένοισι δὲ τοῖσι Λυδοῖσι καὶ λέγονσι τὰ ἐντεταλμένα τὴν Πυθίην λέγεται εἰπεῖν τάδε· ,als die Lyder ankamen und das Aufgetragene berichteten, soll die P. ihnen Folgendes gesagt haben:' Her. I 91. ταῦτα εἰπόντος τοῦ κήρυκος λέγεται Κῦρον ἐπειρέσθαι τοὺς παρεόντας οἱ Ἑλλήνων . . . ,als das der Gesandte sagte, soll K. diejenigen Griechen, die bei ihm waren, gefragt haben . . . ' I 153. τῶν δὲ τινα λέγεται δέξαντα τὸ αἰδοῖον εἰπεῖν . . . ,einer von denen soll auf das Schamglied gezeigt und gesagt haben . . . ' II 30. ἀπὸ τούτου δὴ ὦν τοῦ ποταμοῦ λέγεται τὸν βασιλέα τῶν Ἀραβίων . . . ἀγαγεῖν τὸ ὕδωρ ,von diesem Flusse soll der König der Araber das Wasser abgeleitet haben' III 9. ἐς μὲν δὴ τοῦτον τὸν χῶρον λέγεται ἀπικέσθαι τὸν στρατόν, . . . ,bis in diese Gegend soll das Heer gekommen sein, . . . ' III 26. λέγεται γὰρ εἰπεῖν αὐτὸν πρὸς Πρηξάσπεα . . . ,er soll nämlich zum P. gesagt haben . . . ' III 34. πολλάκις δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι, ὥς . . . ,oft soll D. diese Ansicht geäussert haben, dass . . . ' III 160. . . . πρῶτα μὲν λέγεται αὐτὸν . . . εἰρέσθαι . . . , . . . (da) soll er zuerst gefragt haben, . . . ' V 105. ἀπορέοντος γὰρ Κροίσου ὅπως οἱ διαβήσεται τὸν ποταμὸν ὁ στρατός, . . . , λέγεται παρεόντα τὸν Θαλῆν ἐν τῷ στρατοπέδῳ ποιῆσαι αὐτῷ τὸν ποταμὸν ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς ῥέοντα τοῦ στρατοῦ καὶ ἐκ δεξιῆς ῥεῖν . . . ,als nämlich K. darüber im Unklaren war, wie sein Heer den Fluss überschreiten solle, soll Th., der im Lager war, ihm bewirkt haben, dass der Fluss, der nur zur Linken des Heeres floss, nun auch zur Rechten davon sich ergoss . . . ' I 75. λέγεται γὰρ κατὰ τριηκοσίας μὲν τῶν νεῶν τὰς διαφθορείσας εἶναι, ὑπὲρ δὲ δύο μυριάδας ἀνθρώπων ,es heisst nämlich, dass an Schiffen der Verlust gegen 300, an Menschen aber über 20 000 betragen habe' V 44. Ἐρξῆν δὲ λέγεται εἰπεῖν πρὸς ταῦτα· ,X. soll darauf gesagt haben:' VII 130. ἐλθόντα δὲ τοῦτον λέγεται εἰπεῖν ,der, erzählt man, sei gekommen und habe gesagt' VII 130. ταῦτα ἀκούσαντας Ἀργεῖους λέγεται προῆγμα ποιήσασθαι . . . ,als die A. das hörten, heisst es, hätten sie es beachtet . . . ' VII 150. ἐπὶ τοσοῦτο γὰρ λέγεται ἐλκύσαι

τὴν σύστασιν ,so lange nämlich soll sich der Kampf hingezogen haben' VII 167. λέγεται γὰρ Μίνων κατὰ ζήτησιν Δαίδαλου ἀπικόμενον ἐς Σικανίην τὴν νῦν Σικελίην καλεομένην ἀποθανεῖν βιαίῳ θανάτῳ ,es soll nämlich M. auf der Suche nach D. nach Sikanien, das jetzt Sicilien genannt wird, gekommen und dort eines gewaltsamen Todes gestorben sein' VII 170. . . . ἐνθα λέγεται τὸν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰήσονός τε καὶ τῶν συνεταίρων ἐκ τῆς Ἀργοῦς ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα ,. . . wo H. von Iason und den Gefährten zurückgelassen worden sein soll, als er von der Argo nach Wasser ausgeschickt war' VII 193. δύο δὲ τούτων τῶν τριηκοσίων λέγεται Εὐρυτόν τε καὶ Ἀριστόδημον . . . παρεόν σφι τούτων τὰ ἕτερα ποιεῖν οὐκ ἐθέλῃσαι ὁμοφρονέειν . . . ,es heisst nun, dass zwei von diesen Dreihundert, E. und A., . . . , als es ihnen freistand, eins davon zu tun, sich nicht einigen wollten . . . ' VII 229. λέγεται δὲ καὶ ἄλλον ἀποπεμφθέντα ἄγγελον ἐς Θεσσαλίην τῶν τριηκοσίων τούτων περιγενέσθαι . . . ,es wird berichtet, dass noch ein anderer von den Dreihundert, der als Bote nach Thessalien geschickt worden sei, am Leben geblieben sei . . . ' VII 232. λέγεται γὰρ βασιλέα θηεύμενον μαθεῖν τὴν νέα ἐμβαλοῦσαν καὶ δὴ τινα εἰπεῖν τῶν παρεόντων ,es wird nämlich berichtet, der Grosskönig habe zugeschaut und bemerkt, dass das Schiff einen Angriff gemacht habe, und dann habe einer der Umstehenden gesagt: ' VIII 88. Ξέρξην δὲ εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὰ φραζόμενα ,X. soll auf diesen Bericht hin gesagt haben' VIII 88. καὶ Ξέρξην λέγεται ἀκούσαντα ταῦτα εἰπεῖν ,und X. soll, als er dies vernommen, gesagt haben' VIII 118. ταῦτα μὲν Πανσανίην λέγεται εἰπεῖν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν Ἑλλήνων ,das soll P. zu den Feldherrn der Griechen gesagt haben' IX 82. ἐν ταύτῃσι τῇσι προσόδοισι τῆς μάχης λέγεται βασιλέα θηεύμενον τρεῖς ἀναδραμεῖν ἐκ τοῦ θρόνου δείσαντα περὶ τῇ στρατιῇ ,bei diesen Angriffen soll der Grosskönig, der zusah, dreimal aus Angst um sein Heer von seinem Throne aufgesprungen sein' VII 212. ἐνταῦθα λέγεται Ξέρξῃ ἤδη διαβεβηκότος τὸν Ἑλλήσποντον ἄνδρα εἰπεῖν Ἑλλησπόντιον ,da soll, als X. den Hellespont schon überschritten hatte, ein Hellespontier gesagt haben' VII 56.

Die von λέγεται abhängigen Infinitive sind in den mitgeteilten Belegen durchweg aoristische, der präsentische εἶναι, der bei unabhängiger Ausdrucksweise durch das Imperfekt ἦν gegeben würde, steht V 44, s. oben. Ein präsentischer Infinitiv, dem bei unabhängiger Ausdrucksweise ein Präsens ent-

sprache, steht z. B. III 116: λέγεται δὲ ὅπῃ τῶν γρουπῶν ἀρπάξεν Ἀριμασποὺς ἄνδρας μονοφθάλμους, es heisst aber, dass die A., einäugige Menschen, es unter den Greifen wegnähmen.'

Es steht der Nom. c. inf. nach λέγεται bei Herodot an folgenden Stellen; präsentische Infinitive sind bei dieser Konstruktion häufiger. αὕτη μὲν νυν ἡ βασιλεια τοιαύτη τις λέγεται γενέσθαι, 'diese Königin soll etwa so gewesen sein' I 187. ἐπεῖτε δὲ Σπαρτιήτας ἄγων ἀπῆκετο ἐπὶ ποταμὸν Ἐρασίῳ, ὃς λέγεται ῥέειν ἐκ τῆς Στυμφηλίδος λίμνης, 'als er nun mit seinen Spartanern an den Fluss Erasinos gelangt war, der aus dem stymphalischen See fliessen soll' VI 76. οὗτος λέγεται πολλὸν ἔτι γενέσθαι ἀλκιμώτερος τῶν προγόνων, 'der soll noch viel kriegerischer als seine Vorfahren gewesen sein' I 103. Vgl. auch IV 26 Ende. ὁ δὲ Ἀράξης λέγεται καὶ μέζων καὶ ἐλάσσων εἶναι τοῦ Ἴστρον, 'vom Araxes heisst es theils, dass er grösser, theils, dass er kleiner sei als der Istros' I 202. τούτων μὲν αὕτη λέγεται, διαίτα εἶναι, 'das soll die Lebensweise dieser Leute sein' I 202. οἱ γὰρ Ἥλιοπολῖται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι, 'denn die H. sollen am geschichtskundigsten unter den Ä. sein' II 3. λέγεται δὲ αὕτη ἡ πόλις εἶναι μητροπόλις τῶν ἄλλων Αἰθιοπῶν, 'diese Stadt soll die Mutterstadt der andern Äthiopen sein' II 29. ἡ μὲν νυν λίμνη αὕτη οὕτω λέγεται ὀρυχθῆναι, 'dieser See soll also so gegraben worden sein' II 150. αἰτίαι μὲν δὴ αὗται διφάσαι λέγονται τοῦ θανάτου τοῦ Πολυκράτους γενέσθαι . . ., 'das also sollen die beiden Ursachen des Todes des P. gewesen sein' III 122. νομαίοισι δὲ τοισίδε λέγονται χρᾶσθαι, 'sie sollen aber folgende Gebräuche haben' III 99. ἱεοὶ γὰρ λέγονται εἶναι, 'sie sollen nämlich heilig sein' IV 23. νόμοισι δὲ Ἰσηδόνης τοιοσίδε λέγονται χρᾶσθαι, 'die I. sollen folgende Gebräuche haben' IV 26. λέγεται δὲ ἴση εἶναι ἡ νῆσος τῇ νῦν Κυρηναίων πόλει, 'die Insel soll der jetzigen Stadt der K. (an Grösse) gleich sein' IV 156. λέγονται δὲ οὔτε ἔμψυχον οὐδὲν σιτέσθαι οὔτε ἐνύπνια ὄρα, 'sie sollen nichts Lebendes verspeisen und keine Träume haben' IV 184. οἱ δὲ Κουριέες οὔτοι λέγονται εἶναι Ἀργείων ἀποικοι, 'diese K. aber sollen Abkommen der A. sein' V 113. Ἀπρίεω δὲ λέγεται εἶναι ἥδε διάνοια . . ., 'das aber soll die Anschauung des Apries gewesen sein' II 169. Λακεδαιμονίων δὲ καὶ Θεσπιέων τοιούτων γενομένων ὅμως λέγεται ἄριστος ἀνὴρ γενέσθαι Σπαρτιήτης Διηνέκης, 'wiewohl die Lakedämonier und Thespier sich so heldenhaft zeigten, soll doch der tapferste der Spartaner D. gewesen sein' VII 226. μετὰ δὲ τοῦτον ἀριστεύ-

σαι λέγονται Λακεδαιμόνιοι δύο ἄδελφοί, Ἀλφεός τε καὶ Μάρων Ὀρσιφάντου παῖδες ,nach diesem sollen sich am tapfersten zwei lakedämonische Brüder gezeigt haben, A. und M., die Söhne des Orsiphantos' VII 227. Ἀθηναίων δὲ λέγεται εὐδοκιμῆσαι Σωφάνης ὁ Εὐτυχίδεω ,unter den Athenern aber soll S., der Sohn des Eutychedes, sich ausgezeichnet haben' IX 73.

Der Nom. c. inf. ist mit dem Acc. c. inf. verbunden: ἐπ' Ἀμάσιος δὲ βασιλέος λέγεται Αἴγυπτος μάλιστα δὴ τότε εὐδαιμονῆσαι καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τῇ χώρῃ γινόμενα καὶ τὰ ἀπὸ τῆς χώρας τοῖσι ἀνθρώποισι, καὶ πόλιν ἐν αὐτῇ γενέσθαι τὰς ἀπάσας τότε δισχυρίας τὰς οἰκούμενας ,unter dem König Amasis soll Ägypten im höchsten Glücke gestanden haben hinsichtlich der Dinge, die vom Flusse dem Lande, und hinsichtlich der Dinge, die vom Lande den Menschen zuteil werden, und es sollen damals darin die bewohnten Städte im Ganzen zwanzigtausend ausgemacht haben' II 177.

Vgl. auch noch ἐν τοῖσι καὶ δένδρεα φύλλα τοιῆσδε ιδέης παρεχόμενα εἶναι λέγεται . . . ,unter diesen soll es auch Bäume geben, die derartige Blätter aufweisen . . . ' I 203. S. auch I 201, II 145, IX 82.

Fälle, in denen der Agens des λέγεσθαι mit dem Nom. c. inf. durch ὑπὸ c. gen. ausgedrückt ist: . . . λέγεται δὲ ὑπ' Αἰγυπτίων εἶναι αὕτη ἡ νῆσος πλωτή ,die Ä. behaupten aber, dass diese Insel schwimmen könne' II 156. ὃς δ' ἂν ἔχων τὸν χρυσὸν τὸν ἱερὸν ἐν τῇ ὁρτῇ ὑπαίθριος κατακοιμηθῇ, οὗτος λέγεται ὑπὸ Σκυθῶν οὐ διευαντίζειν ,wer aber, wenn er das heilige Gold hat, beim Feste unter freiem Himmel schläft, von dem sagen die Skythen, dass er kein Jahr mehr lebt' IV 7. ὁ δὲ Τέαρὸς λέγεται ὑπὸ τῶν περιοίκων εἶναι ποταμῶν ἄριστος τὰ τε ἄλλα τὰ ἐς ἄκρην φέροντα καὶ δὴ καὶ ἀνδράσι καὶ ἵπποισι πώρην ἀκέσασθαι ,der T. ist aber, wie die daran Wohnenden sagen, der beste Fluss in bezug auf andere Heilmittel, wie besonders hinsichtlich der Heilung der Krätze an Menschen und Pferden' IV 90. Statt ὑπὸ steht πρὸς: ὁ δὲ λέγεται πρὸς τῆς Σικελίης τῶν οἰκητόρων τὰ ὑπεναντία τούτων πεφυκέναι θηλυδρείης τε καὶ μαλακώτερος ἀνὴρ ,der aber war nach dem Bericht der Bewohner Siciliens ganz im Gegenteil davon ein weibischer und recht verweichlichter Mensch' VII 153. An diesen Stellen war der Nom. c. inf. verwendet. Der Acc. c. inf. ist an folgender Stelle gesetzt: ἐνθαῦτα λέγεται ὑπὸ Λυδῶν Κροῖσον μαθόντα τὴν Κύρον μετὰγνῶσιν, ὥς ὦρα πάντα μὲν ἄνδρα σβεννόντα τὸ πῦρ, δυναμένους δὲ

οὐκέτι καταλαβεῖν, ἐπιβώσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλούμενον . . . ,da soll nach dem Bericht der Lyder Kroisos, als er die Sinnesänderung des K. erfuhr und sah, dass jedermann am Feuer löschte, dass sie aber seiner nicht mehr Herr werden konnten, laut geschrien und Apollon angerufen haben . . . ' I 87. Vgl. im übrigen noch VIII 135, IX 120 (unsicher in der Überlieferung VI 74).

Das, worauf es nun ankommt, ist Folgendes: Herodot kennt in diesen Konstruktionen nur präsensisches λέγεται; die Art, durch Anwendung des Imperfekts ἐλέγετο das Gerücht lediglich der Vergangenheit zuzuweisen, ist ihm noch fremd.

Bei Thucydides überwiegt der Gebrauch des Präsens bei weitem. λέγεται mit dem Acc. c. inf. steht an folgenden Stellen: γνώμη δὲ τοιῷδε λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ τε τὰς Ἀχαρνὰς ὡς ἐς μάχην ταξάμενον μείναι καὶ ἐς τὸ πεδίον ἐκείνη τῇ ἐσβολῇ οὐ καταβῆναι ,in folgender Erwägung aber soll A. in der Umgebung von Acharnä kampfbereit geblieben und bei jenem Einfall nicht in die Ebene hinabgezogen sein' Thuc. II 20, 1. λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμέωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χοῆσαι οἰκεῖν . . . ,es heisst, dass Apollo dem Alkmäon, dem Sohne des Amphiareos, als er nach dem Morde an seiner Mutter umherirrte, durch einen Orakelspruch die Weisung gegeben habe, sich in diesem Lande niederzulassen . . . ' II, 102, 5. καὶ λέγεται Βρασιδαν, εἰ ἡθέλησε μὴ ἐφ' ἀρπαγὴν τῷ στρατῷ τραπέσθαι, ἀλλ' εὐθὺς χωρῆσαι πρὸς τὴν πόλιν δοκεῖν ἂν εἶναι ,und es heisst, dass Brasidas, wenn er sich nicht mit seinen Truppen auf das Plündern hätte verlegen, sondern sofort gegen die Stadt hätte rücken wollen, sie dem Anscheine nach genommen hätte' IV 104, 2. λέγεται δ' αὐτὸν μέλλοντα ξυλληφθῆσεσθαι ἐν τῇ ὁδῷ . . . πρὸς τὸ ἱερόν τῆς Χαλκιοίκου χωρῆσαι δρόμῳ καὶ προκαταφυγεῖν ,es heisst, dass er, als ihm schon die Gefangennahme auf der Strasse bevorstand, zum Tempel der Athene Chalkioikos geeilt sei und dort Zuflucht vor ihnen genommen habe' I 134, 1.

Belege von λέγεται mit dem Nom. c. inf. bei Thuc. . . . ἐν τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου τῷ ἱερῷ, ἐν ᾧ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ ἀποθανεῖν, . . . „ . . . in dem Tempelbezirk des nemeischen Zeus, in dem H. von den dortigen Einwohnern getötet worden sein soll, . . . ' III 96, 1. καὶ ἔστιν ἡ Χάρυβδις κληθεῖσα

τοῦτο, ἥ 'Οδυσσεὺς λέγεται διαπλεῦσαι ,und das ist die sogenannte Ch., durch die O. gefahren sein soll' IV 24, 5.

Der Nom. c. inf. ist mit dem Acc. c. inf. kombiniert: *πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπον μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς καὶ τριήρεις πρῶτον ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος ἐνναυπαγηθῆναι* ,und es heisst, dass zuerst die K. auf eine Weise, die der jetzigen Art am ähnlichsten ist, den Schiffbau gehandhabt haben und dass Dreiruderer in Griechenland zuerst in Korinth erbaut worden sind' I 13, 2.

Beachte auch noch: *νῦν δὲ καὶ τόδε λέγεται ξυμβῆναι, ὕδωρ πολὺ καὶ βροντὰς γενομένας σβέσαι τὴν φλόγα καὶ οὕτως παυσθῆναι τὸν κίνδυνον* ,nun aber soll das noch eingetreten sein, dass ein starker Regen unter Gewitter einsetzte und den Brand löschte und dass so die Gefahr beseitigt wurde' II 77, 6. Vgl. auch II 98, 3.

Das Imperfekt *ἐλέγετο* setzt Thuc., um das Gerücht ausschliesslich der Vergangenheit zuzuweisen. Er tut dies aber nur bei engem Zusammenhang des *ἐλέγετο* mit einem andern die Vergangenheit bezeichnenden Verbalausdruck. *ἐλέγετο δὲ καὶ ἐδόκει ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημεῖναι* ,es hiess aber und es schien, dass es (das Erdbeben von Delos) ein Zeichen im Hinblick auf die zukünftigen Ereignisse war' II 8, 3. *αὐτῶν δὲ χαλεπὸν μὲν ἦν τὴν ἀλήθειαν πυνθέσθαι, ἐλέγοντο δὲ περὶ τριακοσίους ἀποθανεῖν* ,über sie selbst war es schwierig die Wahrheit zu erfahren; es hiess aber, dass gegen dreihundert gefallen seien' V 74 Ende.

Von Xenophon haben wir die expeditio Cyri, die hist. graeca und die institutio Cyri berücksichtigt.

Der Acc. c. inf. steht nach *λέγεται* in folgenden Fällen: [*λέγεται δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Πέρσας ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν* ,es heisst, dass auch die andern Perser mit unbehelmtem Kopf im Krieg in den Kampf ziehen' exp. Cyri I 8, 6 (vielleicht späterer Zusatz)]. *λέγεται δὲ ἐπερομένων τῶν Δελφῶν τί χρὴ ποιεῖν, ἐὰν λαμβάνῃ τῶν τοῦ θεοῦ χρημάτων, ἀποκρίνασθαι τὸν θεὸν ὅτι αὐτῷ μελήσει* ,es soll nämlich, als die Delphier fragten, was man tun solle, wenn er die Schätze des Gottes angreife, der Gott geantwortet haben, dass er sich darum kümmern werde' hist. graec. VI 4, 30. *καὶ Κῦρον δὲ αὐτὸν λέγεται σὺν πολλοῖς δακρύοις ἀποχωρῆσαι* ,auch K. selbst soll sich unter vielen Tränen verabschiedet haben' inst. Cyri I 4, 26. *τοὺς μέντοι*

λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶρα λέγεται Ἀστυάγει ἀπενεγκεῖν . . . ,die aber, welche die Geschenke bekommen und angenommen hatten, sollen sie dem A. wieder abgeben haben . . . ' I 4, 26. Vgl. auch I 4, 27. καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι λέγεται . . . ,und der soll geantwortet haben . . . ' IV 2, 13. καὶ τὸν Κῦρον λέγεται ἐρέσθαι . . . ,und K. soll gefragt haben . . . ' VIII 2, 16.

Belege für λέγεται mit dem Nom. c. inf. ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν νικήσας ἐρίζοντά οἱ περὶ σοφίας . . . ,dort soll A. den M. geschunden haben, nachdem er ihn, als er sich mit ihm in einen Wettkampf über die Kunstfertigkeit einliess, besiegt hatte . . . ' exp. C. I 2, 8. ἐνταῦθα Ξέρξης . . . λέγεται οἰκοδομῆσαι ταῦτά τε τὰ βασίλεια καὶ τὴν Κελαινῶν ἀκρόπολιν ,dort soll X. dieses Schloss und die Burg von Kelainai erbaut haben' I 2, 9. καὶ λέγεται δεηθῆναι ἡ Κίλισσα Κύρου ἐπιδείξει τὸ στράτευμα αὐτῇ ,und die Kilikierin soll K. gebeten haben, ihr das Heer in Parade vorzuführen' I 2, 14. καὶ ἀποκτεῖναι λέγεται αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ Ἀρταγέρσην τὸν ἄρχοντα αὐτῶν ,und er soll selbst mit eigener Hand ihren Anführer A. getötet haben' I 8, 24. ἐνταῦθα λέγεται Μῆδεια γυνὴ βασιλέως καταφυγεῖν, ὅτε ἀπώλλυσαν τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Περσῶν Μῆδοι ,dorthin soll M., die Frau des Königs, geflohen sein, als die Meder Gefahr liefen, ihre Herrschaft durch die Perser zu verlieren' III 4, 11. . . . , ἐνθα θεορίζειν λέγεται βασιλεύς, . . . , . . . , wo der Grosskönig den Sommer verbringen soll, . . . ' III 5, 15. καὶ ὠρμίσαντο παρὰ τῇ Ἀχερουσιᾷ Χερρονήσῳ, ἐνθα λέγεται ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κῆνα καταβῆναι . . . ,und sie gingen bei der Halbinsel Acherusia vor Anker, wo H. zum Cerberus hinabgestiegen sein soll . . . ' VI 2, 2. . . . καὶ μέλλοντος τοῦ πρώτου πολεμάρχου . . . συμβάλλειν αὐτοῖς λέγεται ἄρα τις ἀναβοῆσαι παρῆναι τοὺς πρώτους ,. . . und als der erste Polemarch . . . auf sie stiess, soll einer gerufen haben, man solle die ersten vorbeilassen' hist. graec. IV 2, 22. πατρός μὲν δὴ ὁ Κῦρος λέγεται γενέσθαι Καμβύσου Περσῶν βασιλέως ,väterlicherseits soll K. von Kambyses, dem König der Perser, abstammen' inst. Cyri I 2, 1. ὁ μὲν δὴ Κῦρος οὕτως ἀπελθὼν ἐν Πέρσαις ἐνιαυτὸν λέγεται ἐν τοῖς παισὶν ἔτι γενέσθαι ,K. soll, nachdem er so fortgegangen war, ein Jahr noch bei den Persern unter den Knaben verweilt haben' I 5, 1. ἐπεὶ δὲ ἔξω τῆς οἰκίας ἐγένοντο, λέγονται ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αὐτῷ αἰσιοὶ γενέσθαι ,als sie aus dem Hause traten, soll für ihn günstiges Blitzen und Donnern stattgefunden haben' I 6, 1. Κροῖσος μὲν ὁ Ἀνδὸς ἄγειν λέγεται μυρίους μὲν ἱππέας, πελταστάς δὲ καὶ τοξότας πλείους

ἡ τετρακισμυρίους ,K., der Lyder, soll zehntausend Reiter und an Leichtbewaffneten und Bogenschützen mehr als vierzigtausend führen' II 1, 5. ἐνταῦθα δὴ εἰπεῖν λέγεται ὁ Κῦρος συναγαγὼν αὐτούς ,da soll K., nachdem er sie versammelt hatte, gesagt haben' II, 1, 11. πορευομένων δὲ ἐπεὶ νύξ ἐπεγένετο, λέγεται φῶς τῷ Κύρῳ καὶ τῷ στρατεύματι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προφανὲς γενέσθαι ,Auf dem Marsche soll, als die Nacht hereingebrochen war, dem K. und dem Heere ein Licht vom Himmel erschienen sein' IV 2, 15. ἐκεῖνος τοίνυν λέγεται κατὰδῆλος εἶναι μηδενὶ ἂν οὕτως αἰσχυρθεὶς ἡττώμενος ὥς φίλων θεραπείᾳ ,und jener war, wie es heisst, über nichts, worin er nachstand, offensichtlich so beschämt wie über die Dienstbeflissenheit gegenüber den Freunden' VIII 2, 13. καλὸν δ' ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδείξαι Κροίσῳ . . . ,einen schönen Beweis soll K. auch dadurch dem K. geliefert haben . . .' VIII 2, 15. Vgl. noch VIII 2, 18 und 19. Der Acc. c. inf. und der Nom. c. inf. sind vereint: σοὶ γὰρ δὴ λέγεται πάνν γε τεθεραπεῦσθαι ὁ Ἀπόλλων καὶ σε πάντα ἐκείνῳ πειθόμενον πράττειν ,es heisst, dass A. von dir sehr verehrt wird und dass du alles nach seinem Willen tust' inst. Cyri VII 2, 15¹⁾.

Der Agens, durch ὑπό c. gen. ausgedrückt, steht bei λέγεσθαι c. nom. c. inf.: ἡ δὲ ἔχθρα λέγεται αὐτῇ πρὸς τὸν ἄνδρα γενέσθαι ὑπὸ μὲν τινῶν ὥς ἐπεὶ ἔδησε τὰ ἑαυτοῦ παιδικὰ ὁ Ἀλέξανδρος, νεανίσκον ὄντα καλόν, δεηθείσης αὐτῆς λῦσαι ἐξαγαγὼν αὐτὸν ἀπέσφαξεν ,den Hass gegen ihren Mann soll sie nach einigen dadurch bekommen haben, dass A., nachdem er seinen Lieblingsknaben, einen schönen Jüngling, ins Gefängnis geworfen hatte, auf ihre Bitte hin, ihn zu befreien, ihn herausführte und niederstiess' hist. graec. VI 4, 37²⁾.

Das Imperfekt ἐλέγετο mit dem Nom. c. inf. gebraucht Xenophon an folgenden Stellen: καὶ ἐλέγετο Κύρῳ δοῦναι χρήματα πολλά ,und es hiess, dass sie dem K. viel Geld gegeben habe' exp. Cyri I 2, 12. ἐλέγετο δὲ καὶ Σύννεσις εἶναι ἐπὶ τῶν ἄκρων ,es hiess, dass auch S. auf den Anhöhen sei' I 2, 21. Μένωνι δὲ καὶ δῶρα ἐλέγετο πέμπειν μεγαλοπρεπῶς ,es hiess, dass er dem Menon auch Geschenke auf fürstliche Art geschickt habe' I 4, 17. Τισσαφέρνης ἐλέγετο τούτων ἄρχειν ,es hiess, dass T. sie anführe'

1) Das Partizip steht bei λέγεσθαι: ἐνθα δὴ λέγεται εἰπὼν ὁ Πασίμαχος ,da soll P. gesagt haben:' hist. graec. IV 4, 10.

2) Diese Konstruktion fand ich bei Thuc. nicht.

I 8, 9. *Αἰγύπτιοι δ' οὗτοι ἐλέγοντο εἶναι* ,es hiess, dass dies Ägypter seien' I 8, 9. *τέτταρες δ' ἐλέγοντο παρασάγγαι εἶναι τῆς ὁδοῦ* ,es hiess, dass es vier Parasangen des Wegs seien (= ein Weg von 4 P. sei)' I 10, 1. *μῆκος δ' ἐλέγετο εἶναι εἴκοσι παρασάγγαι* ,die Länge soll zwanzig Parasangen betragen haben' II 4, 12. *καὶ ἀρχικὸς δ' ἐλέγετο εἶναι ὥς δυνατόν ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου οἶον κἀκείνος εἶχεν* ,und, wie es hiess, auch ein geborener Heerführer war jener, wie nur möglich, infolge des Charakters, den er hatte' II 6, 8. *ἐλέγετο δὲ ὁ στόλος εἶναι εἰς Πισίδας* ,es hiess aber, der Zug gehe ins Gebiet der Pisider' III 1, 9. *ἐλέγοντο δὲ οἱ Χαλδαῖοι ἐλευθέροι τε καὶ ἄλκιμοι εἶναι* ,es hiess aber, dass die Ch. freie und streitbare Leute seien' IV 3, 4. *ἐλέγετο γὰρ καὶ πρόσθεν Τήρης ὁ τούτου πρόγονος ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ πολλὸν ἔχων στρατεύμα ὑπὸ τούτων τῶν ἀνδρῶν πολλοὺς ἀπολέσαι καὶ τὰ σκευοφόρα ἀφαιρεθῆναι* ,es soll nämlich schon früher sein Vorfahr T., der in diesem Lande ein grosses Heer hielt, durch diese Menschen viel Leute verloren haben und seines Trosses beraubt worden sein' VII 2, 22. Vgl. noch II 2, 6. *ἀγαγεῖν δὲ ἐκέλευον καὶ τὴν γυναῖκα, ἣ καλλίστη μὲν αὐτόθι ἐλέγετο εἶναι, . . .* ,sie befahlen auch die Frau abzuführen, von der es hiess, dass sie dort die schönste sei, . . . ' hist. graec. II 3, 8. *ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι τούτῳ τῷ ἔτει αἱ μετὰ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην τριακονταετῆς γενόμεναι* ,auch hiess es, dass für die Mantineer in diesem Jahre der Vertrag abgelaufen sei, den sie nach der Schlacht bei Mantinea auf dreissig Jahre geschlossen hatten' V 2, 2. *καὶ ἐλέγετο ὁ Δέρδας ἀποκτεῖναι ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ περὶ ὀγδοήκοντα ἱππέας* ,es hiess, D. habe in diesem Kampfe gegen achtzig Reiter getötet' V 3, 2. *ἐπεὶ δὲ οἱ Θηβαῖοι βεβηθηκότες παρῆναι ἐλέγοντο εἰς τὴν Μαντινείαν, οὕτως ἀπαλλάττονται ἐκ τῆς Ἡραίας καὶ συμμιγνύουσι τοῖς Θηβαίοις* ,als es aber hiess, dass die Thebaner zu Hilfe gekommen und in Mantinea zugegen seien, da zogen sie sich von Heraea zurück und vereinigten sich mit den Thebanern' VI 5, 22. Ebenso noch in temporalen Vordersätzen: *ἐν ᾧ δὲ οἱ πολέμοι ἐλέγοντο μὲν προσιέναι, παρῆσαν δὲ οὐδέπω, ἐν τούτῳ ἐπειρᾶτο ὁ Κῦρος . . .* ,während es hiess, dass die Feinde im Anmarsch seien, aber noch nicht da waren, inzwischen versuchte K. . . . ' inst. Cyri II, 20. *ἡνίκα δὲ προσιόντες ἐλέγοντο οὐκέτι δέχ' ἡμερῶν ὁδὸν ἀπέχειν, τότε δὴ ὁ Κῦρος λέγει* ,als sie aber auf ihrem Anmarsch keinen Weg von zehn Tagen mehr entfernt sein sollten, da sagte Kyros' III 3, 24.

Der Acc. c. inf. steht bei ἐλέγετο: ἐλέγετο δὲ καὶ συγγενέσθαι Κῦρον τῇ Κιλίσσῃ ,es hiess, dass K. auch mit der Kilikierin Umgang gepflegt habe' exp. Cyri I 2, 12.

Die Zahl der Belege lehrt deutlich, dass bei Xenophon der Sprachgebrauch, das Gerücht durch Anwendung des Imperfekts von λέγεσθαι lediglich der Vergangenheit zuzuweisen, grösseren Umfang gewonnen hat.

ἐλέχθην mit dem Nom. c. inf. ist ganz vereinzelt. Beachte τοιγαροῦν δὴ κράτιστοι ὑπηρέται παντὸς ἔργου Κύρῳ ἐλέχθησαν γενέσθαι ,daher hatte K. auch, wie es hiess, die besten Diener bei jeder Aufgabe' Xen. exp. Cyri I 9, 18.

Von Plutarch sah ich Them., Camill., Di., Brut., Tim. durch. Ein Imperfekt fand ich einmal: ἐλέγοντο δὲ Σανδαύκης παῖδες εἶναι τῆς βασιλέως ἀδελφῆς καὶ Ἀρταύκτου ,es hiess, dass es die Kinder der Sandauke, der Schwester des Königs, und des Artayktos waren' Plut. Them. 13 (118). Präsensisches λέγεται (λέγονται) ist ganz gebräuchlich; vgl. z. B. Them. 3 (113), 12 (118), 17 (120), 21 (122), 28 (126), 29 (126), 30 (127), Cam. 5 (131), 15 (135), Di. 5 (960), 13 (963), 17 (965), 24 (968), Brut. 5 (985 und 986), 6 (986), 8 (987) 2 mal, 9 (988), 27 (996) u. s. w.

Ebenso steht bei Herodot das Praesens tabulare in Wendungen wie λέγεται δὲ καὶ ὁδε λόγος, ὥς III 3, vgl. III 32, oder λέγεται καὶ τὰδε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων III 26. Ebenso in vorangestellten oder meist eingeschobenen ὥς-Sätzen, wie ὥς δὲ λέγεται ὑπὸ Αἰγυπτίων III 14, . . . ὥς δὴ λέγεται ὑπὸ Περσέων . . . III 105, . . . ὥς λέγεται . . . V 42. Auch bei Thuc. eingeschobenes ὥς λέγεται I 118, 3; 132, 5; III 79, 3; ὥς ἐλέγετο wohl nur VII 86, 4. Bei Xenophon steht das Imperfekt z. B. exp. Cyri I 10, 18: ἦσαν δ' αὐταὶ τετρακόσαι ὥς ἐλέγοντο ἄμαξαι.

Dagegen ist bei einem aktiven Verb des Sagens (mit besonderem Subjektsausdruck) neben dem häufigen Praesens tabulare schon bei Herodot das Imperfekt üblich; und zwar auf den ersten Blick hin unterschiedslos. Belege für das Praesens tabulare: Περσέων μὲν νυν οἱ λόγοι Φοίνικας αἰτίους φασὶ γενέσθαι τῆς διαφορῆς ,die Geschichtskundigen unter den Persern sagen, dass die Phöniker schuld an dem Streit seien' I 1. οὕτω μὲν Ἰοῦν εἰς Αἴγυπτον ἀπικέσθαι λέγουσι Πέρσαι . . . ,so sei die Io nach Ägypten gekommen, sagen die Perser . . . ' I 2; vgl. I 5. τῷ δὴ λέγουσι Κορίνθιοι . . . ἐν τῷ βίῳ θῶμα μέγιστον παρασῆναι . . . ,dem

aber, so berichten die K., sei in seinem Leben ein grosses Wunder widerfahren . . . I 23; vgl. 24 Anfang und Ende. οἱ μὲν δὴ τινες πρὸς τούτοις λέγουσι καὶ φράσαι αὐτῷ τὴν Πυθίην τὸν νῦν κατεστεῶτα κόσμον Σπαρτιήτησι . . . ,einige berichten, P. habe ihm ausserdem auch die jetzt bei den Spartanern bestehende Staatsordnung angegeben . . . I 65. οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι λέγουσι ὡς . . . ,αὐτοὶ δὲ Σάμιοι λέγουσι, ὡς . . . I 70. καὶ τὴν ἰβὺν διὰ τοῦτο τὸ ἔργον τετιμῆσθαι λέγουσι Ἀράβιοι μεγάλως πρὸς Αἰγυπτίῳν ,wegen dieser Tat stehe der Ibis, so berichten die Araber, bei den Ägyptern in hohen Ehren' II 75. οὗτοι οἱ Χεμμῖται λέγουσι τὸν Περσέα πολλάκις μὲν ἀνὰ τὴν γῆν φαίνεσθαι σφι, πολλάκις δὲ ἔσω τοῦ ἱεροῦ . . . ,diese Chemmiten berichten, P. erscheine oft in ihrem Lande, oft auch im Tempel . . . II 91. φασὶ δὲ καὶ αὐτοὶ Λυδοὶ καὶ τὰς παιγνίας τὰς νῦν σφίσι τε καὶ Ἑλλήσι κατεστεῶσας ἑωντῶν ἐξεύρημα γενέσθαι ,Ebenfalls behaupten die Lyder, die jetzt bei ihnen und bei den Griechen üblichen Spiele seien ihre Erfindung gewesen' I 94. οἱ δὲ καὶ διδύμους λέγουσι Κλεόμβροτόν τε καὶ Λεωνίδην γενέσθαι ,einige sagen auch, K. und L. seien Zwillinge gewesen' V 41; u. s. w.

Dagegen steht das Imperfekt: ἔστι δὲ Αἰγυπτιστὶ ὁ Λίνος καλεόμενος Μανερώς. ἔφασαν δὲ μιν Αἰγύπτιοι τοῦ πρώτου βασιλεύοντος Αἰγύπτου παῖδα μονυογενέα γενέσθαι . . . ,der Linos heisst auf ägyptisch Maneros. Die Ägypter sagten aber, er sei der einzige Sohn des ersten Königs von Ägypten gewesen . . . II 79. τὸν ἔλεγον οἱ ἱερεῖς πρῶτον μὲν πλοίοισι μακροῖσι ὁρμηθέντα ἐκ τοῦ Ἀραβίου κόλπου τοὺς παρὰ τὴν ἐρυθρὴν θάλασσαν κατοικημένους καταστρέφεσθαι . . . ,der sei, so erzählten die Priester, zuerst mit Kriegsschiffen aus dem arabischen Meerbusen ausgefahren und habe die am roten Meere wohnenden Völkerschaften unterjocht . . . II 102; vgl. 101. τοῦτον δὴ τὸν Αἰγύπτιον Σέσωστριν ἀναχωρόντα καὶ ἀνάγοντα πολλοὺς ἀνθρώπους τῶν τὰς χώρας κατεστρέφατο ἔλεγον οἱ ἱερεῖς . . . τὸν ἀδελφεὸν ἑωυτοῦ, τῷ ἐπέτρεψε Σέσωστρις τὴν Αἴγυπτον, τοῦτον ἐπὶ ξένια αὐτὸν καλέσαντα καὶ πρὸς αὐτῷ τοὺς παῖδας περυνῆσαι ἔξωθεν τὴν οἰκίαν ὕλην, περινήσαντα δὲ ὑποπρῆσαι ,als dieser Sesostris aus Ägypten nun zurückkehrte und viele Menschen aus den Völkerschaften, deren Länder er unterworfen hatte, mitbrachte, da habe sein Bruder, dem er Ägypten anvertraut hatte, so erzählten die Priester, da habe dieser ihn und mit ihm seine Söhne zu einem Gastmahl geladen, dann draussen um das Haus herum Holz aufgeschichtet und

es darauf in Brand gesteckt' II 107. 'Ελένης μὲν ταύτην ἄπιζιν παρὰ Πρωτέα ἔλεγον οἱ ἱερεῖς γενέσθαι ,so habe die Ankunft der H. bei P. stattgefunden, berichteten die Priester' II 116; vgl. 121, 122 (ἔλεγον und ἔφασαν). μετὰ δὲ Μυκερῶνον γενέσθαι Αἰγύπτου βασιλέα ἔλεγον οἱ ἱερεῖς Ἀσυχιν . . . ,nach M., so berichteten die Priester, wurde A. König von Ägypten . . . ' II 136. βασιλεῦσαι δὲ τὸν Χέοπα τοῦτον Αἰγύπτιοι ἔλεγον πεντήκοντα ἔτεα . . . ,dieser Ch., sagten die Ägypter, sei fünfzig Jahre König gewesen' II 127. ἔλεγον δὲ οἱ ἐπιχώριοι καὶ ὥς ἐς τὴν Σύρτιν τὴν ἐς Λιβύην ἐκδιδοῖ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ γῆν . . . ,die Einheimischen erzählten auch, dass dieser See sich unterirdisch in die Syrtis in Libyen ergiesse . . . ' II 150. Diese Fälle sind mit den vorhergenannten im Präsens stehenden sachlich nicht völlig identisch; es soll zum Ausdruck gebracht werden, dass es sich um einen speziellen (einmaligen) Bericht handelt, der Herodot auf sein ausdrückliches Befragen hin erteilt worden ist. Das lehren wohl Stellen folgender Art: εἰρομένου δέ μεν ὃ τι σφί μόνουσι ξῶθε ὁ Περσὲς ἐπιφαίνεσθαι καὶ ὃ τι κεχωρίδαται Αἰγυπτίων τῶν ἄλλων ἀγῶνα γυμνικὸν τιθέντες, ἔφασαν τὸν Περσέα ἐκ τῆς ἐωντῶν πόλιος γεγονέναι ,als ich aber fragte, weshalb der P. ihnen allein zu erscheinen pflege und weshalb sie sich von 'den übrigen Ägyptern dadurch abheben, dass sie den nackten Wettkampf einrichteten, sagten sie, dass P. aus ihrer Stadt stamme' II 91. Vorher heisst es οὗτοι οἱ Χεμῦται λέγουσι und nachher καὶ Ἕλληνες λέγουσι im Praesens tabulare. Vgl. II 118. ἔλεγον δέ μοι οἱ ἱερεῖς ἱστοροῦντι τὰ περὶ Ἑλένην γενέσθαι ὧδε ,auf mein Fragen hin berichteten die Priester, die Helena-Geschichte sei so vor sich gegangen' II 113.

Derselbe Unterschied findet sich bei Herodot auch in ὥς-Sätzen. Im Praesens tabulare: ὥς λέγουσι Συβαρῖται V 44. ὥς μὲν αὐτοὶ λέγουσι V 57. ὥς λέγουσι Αἰγύπτιοι III 30. ὥς Ἡλιοπολῖται λέγουσι II 73. ὥς δ' αὐτοὶ Λακεδαιμόνιοι λέγουσι I 65. ὥς αὐτοὶ Κύπριοι λέγουσι I 105. ὥς αὐτοὶ Κνίδιοι λέγουσι I 175. ὥς λέγουσι οἱ Χαλδαῖοι I 182. Aber wohl auf ein ausdrückliches Befragen hin: καὶ ὥς ἔλεγον οἱ Χαλδαῖοι I 183.

Bei Thuc. im Praesens tabulare: λέγουσι δὲ καὶ οἱ τὰ σαφέστατα Πελοποννησίων μνήμη παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένοι . . . (es folgt ein Acc. c. inf.) ,es berichten aber auch die, welche die beste Kunde über die P. durch mündliche Überlieferung

von den Vorfahren erhalten haben . . . ' I 9, 2. λέγουσι δέ τινες καὶ ἐκούσιον φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτὸν . . . ,einige sagen auch, er sei freiwillig durch Gift aus dem Leben geschieden . . . ' I 138, 4. ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ βάρβαρος ἦλθεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, φασὶ μόνοι Βοιωτῶν οὐ μὴδίσαι ,und als der Perser gegen Griechenland zog, da nahmen, wie sie behaupten, sie allein unter den Böotern keine perserfreundliche Gesinnung an' III 62, 1. φασὶ δὲ οἱ Σκιωναῖοι Πελληγῆς μὲν εἶναι ἐκ Πελοποννήσου . . . ,die Skionäer behaupten, sie seien Pellenäer aus dem Peloponnes . . . ' IV 120, 1. Bei Xen. im Praesens tabulare z. B. καὶ οἱ μὲν φασὶ βασιλέα κελεύσαι τινα ἐπισφάξαι αὐτὸν Κύρῳ, οἱ δ' ἑαυτὸν ἐπισφάξασθαι σπασάμενον τὸν ἀκινάκην ,und die einen sagen, der Grosskönig habe einem befohlen, ihn auf Kyros zu töten, die andern, er habe seinen Dolch gezogen und sich selbst auf ihm getötet' exp. Cyri I 8, 29.

24. Zur Spaltung der oratio recta durch Satzteile des ,unechten' Schaltetesatzes.

Im Mahābhārata I, im Khāṇḍavawaldbrand, steht *sa cakram udyataḥ dr̥ṣṭvā didhakṣanta ca pāvakam* | „*abhidhāvārjunētyēva*“ *māyāḥ* „*trāhīti*“ *cābravīt* ,als Maya da die erhobene Wurfscheibe sah und dass der Feuergott (ihn) verbrennen wollte, sagte er: „Eile zu Hilfe, Arjuna, und schütze (mich)“. Bei Geiger Elementarbuch II S. 31. Vgl. dazu IF 36, 67.

25. Got. *bisunjanē* als Präposition mit dem Akk. ,um — herum'.

Dass got. *bisunjanē* als Adverb in der Bedeutung ,ringsum' gebraucht wird, steht fest, siehe z. B. Streitberg Die gotische Bibel II², 20. Es übersetzt das griechische Adverb κύκλῳ Luc. 9, 12; Marc. 3, 34; 6, 6. Die Stellen lauten: *fratēt pō managein, ei galeipandans in pōs bisunjanē haimōs jah weihsa saljaina* . . . ,ἀπόλυσον τὸν ὄχλον, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κύκλῳ κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς καταλύσωσιν . . . ' ; *jah bisaihands bisunjanē pans bi sik sitandans qap* : ,καὶ περιβλεψάμενος κύκλῳ τοὺς αὐτὸν καθημένους λέγει' ; *jah sildaleikida in ungalaubeinaiš izē jah bitaaih weihsa bisunjanē laisjands* ,καὶ ἐθαύμαζεν διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν καὶ περιῆγεν τὰς κώμας κύκλῳ διδάσκων'.

Im Anschluss an solche Stellen wird das Adverb *bisunjanē* vom Übersetzer auch zur Wiedergabe sinnverwandter griechischer Ausdrucksweisen verwendet. Luc. 4, 37 wird τῆς περιχώρου durch *pis bisunjanē landis* ‚der Umgegend‘ übersetzt: *jah usiddja mēriḡa fram imma and allans stadins pis bisunjanē landis* ,καὶ ἐξεπορεύετο ἥχος περὶ αὐτοῦ εἰς πάντα τόπον τῆς περιχώρου‘. Marc. 1, 38 wird ἄγομεν εἰς τὰς ἐχόμενας κομπούλεις durch *gaggam du paīm bisunjanē haīmōm jah baurgim* (zu den benachbarten Dörfern und Städten) wiedergegeben; wegen der irrtümlichen Übersetzung von κομπούλεις siehe Streitberg a. a. O. S. 53 s. v. *haims**. Hinsichtlich der Stellung des Adverbs zwischen Artikel und Substantiv, durch die es syntaktisch adjektivischen Wert erhält, vgl. z. B. *sō iupa Iairusalēm* ‚das droben befindliche Jerusalem, ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ‘ Gal. 4, 26; *pizai nu Iairusalēm* ‚dem jetzigen Jerusalem, τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ‘ Gal. 4, 25; *afar sigislauna pizōs iupa lapōnais gupis in Xristau Iēsu* ‚nach dem Siegeslohn von Gottes Berufung droben in Christo Jesu, ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ‘ Phil. 3, 14. Und abweichend vom griechischen Text *sa ūtana unsar manna* ‚unser äusserer Mensch, ὁ ἕξω ἡμῶν ἄνθρωπος‘ 2. Kor. 4, 16; *in pizō ufta saūhtē peinaizō* ‚wegen deiner häufigen Krankheiten, διὰ τὰς πικνὰς σου ἀσθενείας‘ 1. Tim. 5, 23.

Was nun den weiteren Gebrauch von *bisunjanē* angeht, so bedürfen die Stellen Neh. 5, 17 und 6, 16 einer besonderen Besprechung. Sie lauten: *jah Iudaieis jah pai faūramapljōs · r · iah · n · gumanē jah pai qimandans at unsis us piudōm paīm bisunjanē unsis ana biuda meinamma andnumanai weisun* ,καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἄρχοντες, ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα ἄνδρες, καὶ οἱ ἐρχόμενοι πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῶν κύκλῳ ἡμῶν ἐπὶ τὴν τράπεζάν μου ἐξενίζοντο‘ und *jah warḡ, swē hausidēdun fiands unsarai allai, jah ohtēdun allōs piudōs pōs bisunjanē unsis* ,καὶ ἐγένετο, ἥρῳκα ἤκουσαν οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν πάντες, καὶ ἐφοβήθη πάντα τὰ ἔθνη τὰ κύκλῳ ἡμῶν . . .‘. Natürlich bedeutet *us piudōm paīm bisunjanē unsis* ‚von den um uns [wohnenden] Heiden‘ und ebenso *allōs piudōs pōs bisunjanē unsis* ‚alle um uns [wohnenden] Heiden‘. Auch an diesen beiden Stellen übersetzt *bisunjanē* griech. κύκλῳ; aber dieses fungiert hier als ‚unechte‘ Präposition, verbunden mit dem Genitiv. (Der hebräische Text hat: מְהַגְּוִים אֲשֶׁר סְבִיבֵינוּ ‚von den Heiden unserer Umgebung‘ =

ἀπὸ τῶν ἐθνῶν τῶν κύκλῳ ἡμῶν und כָּל־הָעוֹלָם אֲשֶׁר כְּבִיבְתִינוּ ,alle Heiden unserer Umgebung' = πάντα τὰ ἔθνη τὰ κύκλῳ ἡμῶν).

Man darf nun jedenfalls nicht, sich auf unsichere etymologische Erwägungen über *bisunjanē* stützend, dessen Gebrauch an den beiden Nehemia-Stellen für den ursprünglichen halten, wie das Feist Etym. Wörterb. der got. Sprache S. 52 tut, und in der adverbialen Verwendung in den obigen Stellen die sekundäre erblicken¹⁾. Im Gegenteil wird in den Nehemia-Stellen die jüngere Verwendung des Adverbs als Präposition vorliegen. Diese braucht aber nicht durch den präpositionellen Gebrauch von κύκλῳ im griechischen Text hervorgerufen zu sein, sondern sie kann sich aus dem Gotischen selbst heraus entwickelt haben. Dafür spricht auch die Kasusreaktion von *bisunjanē*, das ja nicht, wie κύκλῳ, mit dem Genitiv konstruiert ist. Die Kasusreaktion von *bisunjanē* hat nach der sinnverwandten ,echten' Präposition *bi* c. acc. ,um — herum' sattgefunden, so dass *unsis* an den beiden Stellen als Akkusativ aufzufassen ist. Man vergleiche z. B. *gasaihvands þan Iesus managans hiuhmans bi sik . . .* ,ιδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς πολλοὺς ὄχλους περὶ αὐτὸν . . .' Matth. 8, 18, *jah sētun bi ina managei . . .* ,καὶ ἐκάθητο περὶ αὐτὸν ὄχλος . . .' Marc. 3, 32, *jah bisaihvands bisunjanē þans bi sik sitandans qap :* ,καὶ περιβλεψάμενος κύκλῳ τοὺς περὶ αὐτὸν καθημένους λέγει' Marc. 3, 34, *jah qimands at sipōnjam gasahv flu manageins bi ins . . .* ,καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς εἶδεν ὄχλον πολὺν περὶ αὐτοῦς . . .' Marc. 9, 14 und besonders *þai bi Twra jah Seidōna* ,οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα, die um Tyros und Sidon [wohnenden]' Marc. 3, 8, . . . *frēhun ina þai bi ina miþ þaim twalibim þizōs gajukōns* ,. . . ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ περὶ αὐτὸν σὺν τοῖς δώδεκα τὴν παραβολήν' Marc. 4, 10.

Aber für die Reaktion der ,unechten' Präposition *bisunjanē* nach der ,echten' *bi* bietet das Griechische eine interessante Parallele. Im Ionischen bei Herodot begegnet bekanntlich statt κύκλῳ c. gen. κύκλῳ c. acc.: Analogie nach *περὶ* c. acc. ,um — herum'; vgl. Ernst Fraenkel Baltoslavica (Ergänzungsheft 1 zu KZ, Göttingen 1921) S. 7.

1) In der zweiten Aufl. S. 70 ist diese Anschauung nicht wiederholt. Auch wird dort bereits *bisunjanē* als Präposition und Adverb bezeichnet. Aber über die Kasusreaktion der ersteren und die Entstehung der präpositionalen Gebrauchsweise wird dort nichts gesagt.

26. Ein Praesens resultativum im Got.

Grundr. II 3², 737 weist Brugmann darauf hin, dass im Got. das im NT so häufige Praesens tabulare λέγει (im lat. Text *dicit* oder *ait*) stets durch das Praeteritum *qap* übersetzt wird. Das Praesens tabulare wird also vom got. Übersetzer nicht angewendet. Dagegen ist ihm das Praesens resultativum nicht unbekannt; denn es muss zu Brugmanns Bemerkung hinzugefügt werden, dass Marc. 15, 2 das resultative Praesens σὺ λέγεις ‚du sagst es = hast es (eben) gesagt‘ durch *pu qipis* wiedergegeben wird. Ebenso Joh. 18, 37.

Vgl. hiermit nhd. *Was sagst du?* (= hast du gesagt?). *Deine Mutter und Don Cesars?* | *Zu ihr mich bringen?* *Nimmer, nimmermehr!* Schiller *Die Braut von Messina* 1861¹⁾ (Worte Beatrices als unmittelbare Antwort an Don Manuel). *Wie du sagst* (= wie du eben gesagt hast), *mein Herr und König*, | *Steht vor dir Bertran de Born* Uhland *Bertran de Born* Str. 3. *Steh auf, mein Sohn; steh auf!* *Was sprichst du da?* | *Du bist zu sehr erschüttert.* Kleist *Prinz Friedrich von Homburg* III 5²⁾. (Antwort der Kurfürstin auf die unmittelbar vorhergehenden Worte des Prinzen von Homburg.) *Was spricht Ihr* (= habt Ihr eben gesprochen), *Nachbar?* *Dieser Rain*, | *Der sollte, meint Ihr, Euer sein?* Gellert *Der Prozess* Z. 11 f. S. hierzu Behaghel *Deutsche Syntax* II 266, § 696 A. Vgl. auch ne. *What says that fool of Hagar's offspring, ha?* ‚Was sagt der Narr (= hat der Narr eben gesagt) von Hagers Nachkommen, he?‘ Shak. *Merch. of Ven.* II 5, 43. Aus dem Griech. sei noch an das bei den Tragikern so häufige *τί φής* ‚was sagst du = was hast du eben gesagt?‘ erinnert, z. B. Aesch. *Choeph.* 774, *Soph. Oed. R.* 330, 956, *Ant.* 248, *Eur. Phoen.* 915, *Med.* 1129, oder *πῶς φής* *Soph. Oed. R.* 746, *Eur. Or.* 397, *Phoen.* 1327 (gegen *πῶς εἶπας* *Soph. Oed. R.* 1017, *Oed. Col.* 322, 896) oder *εὖ γὰρ οὖν λέγεις* ‚gut hast du ja nun gesprochen‘ *Soph. Ant.* 771, *εὖ λέγεις* *Eur. Phoen.* 985 (auch Plato *conv.* 189 B = ‚wohl gesprochen!‘), *λέγεις γὰρ εὖ*

1) Vgl. auch *Er drohte, sagst du?* 768, ferner 2139, 2244, *Gebierterin, was sagst du?* 2352, vgl. 2377. Vgl. auch *du sagst's!* Goethe *Iph. Taur.* 967, *was sagst du mir?* 1073.

2) Ebenso *was sprichst du da?* (Kottwitz) V 7, *was sagst du?* (Natalie) IV 4 [aber *was sagtet Ihr?* (Natalie) IV 4, *was für ein Wort sprachst du?* (Natalie) IV 4, (Homburg) II 8; beachte auch I 1: *Hohenzollern. Was sagt der Tor?* Hofkavalier. *Was sprach er?*].

Iph. Aul. 1446, οὐ καλῶς λέγεις 1460 (gegen εὔ γ' εἶπας Eur. Or. 386, εὔ γὰρ εἶπας 638, καλῶς ἔλεξας Or. 110, καλῶς ἔλεξας τὰλλα πλὴν ἔν, ὃ ξένη Iph. Taur. 597). Natürlich auch in der Komödie, wie z. B. τί σὺ λέγεις; Arist. nub. 207, τί λέγεις σό; 366, τί φῆς, τί φῆς σό; 1443, εὔ λέγεις 1092, καλῶς λέγεις ran. 169, 643 u. s. w.

Eelmiste köidete sisu. — Contenu des volumes précédents.

A I (1921). 1. A. Paldrock. Ein Beitrag zur Statistik der Geschlechtskrankheiten in Dorpat während der Jahre 1909—1918. — 2. K. Väisälä. Verallgemeinerung des Begriffes der Dirichletschen Reihen. — 3. C. Schlossmann. Hapete mõju kolloiidide peale ja selle tähtsus patoloogias. (L'action des acides sur les colloïdes et son rôle dans la pathologie.) — 4. K. Regel. Statistische und physiognomische Studien an Wiesen. Ein Beitrag zur Methodik der Wiesenuntersuchung. — 5. H. Reichenbach. Notes sur les microorganismes trouvés dans les pêches planctoniques des environs de Covda (gouv. d'Archangel) en été 1917. — **Misc.** F. Bucholtz. Der gegenwärtige Zustand des Botanischen Gartens zu Dorpat und Richtlinien für die Zukunft.

A II (1921). 1. H. Bekker. The Kuckers Stage of the Ordovician Rocks of NE Estonia. — 2. C. Schlossmann. Über die Darmspirochäten beim Menschen. — 3. J. Letzmann. Die Höhe der Schneedecke im Ostbaltischen Gebiet. — 4. H. Kaho. Neutraalsoolade mõjust ultramaximum-temperatuuri peale *Tradescantia zebrina* juures. (Über den Einfluss der Neutralsalze auf die Temperatur des Ultramaximums bei *Tradescantia zebrina*.)

A III (1922). 1. J. Narbutt. Von den Kurven für die freie und die innere Energie bei Schmelz- und Umwandlungsvorgängen. — 2. A. Томсонъ (A. Thomson). Значение аммонийныхъ солей для питания высшихъ культурныхъ растений. (Der Wert der Ammonsalze für die Ernährung der höheren Kulturpflanzen.) — 3. E. Blessig. Ophthalmologische Bibliographie Russlands 1870—1920. I. Hälfte (S. I—VII und 1—96). — 4. A. Lüüs. Ein Beitrag zum Studium der Wirkung künstlicher Wildunger Helenenquellensalze auf die Diurese nierenkranker Kinder. — 5. E. Öpik. A statistical method of counting shooting stars and its application to the Perseid shower of 1920. — 6. P. N. Kogerman. The chemical composition of the Estonian M.-Ordovician oil-bearing mineral „Kukersite“. — 7. M. Wittlich und S. Weshnjakow. Beitrag zur Kenntnis des estländischen Ölschiefers, genannt Kukersit. — **Misc.** J. Letzmann. Die Trombe von Odenpäh am 10. Mai 1920.

A IV (1922). 1. E. Blessig. Ophthalmologische Bibliographie Russlands 1870—1920. II. Hälfte (S. 97—188). — 2. A. Valdes. Glükokeeni hulka vähendavate tegurite mõju üle südame spetsiifilise lihassüsteemi glükokeeni peale. (Über den Einfluss der die Glykogenmenge vermindernenden Faktoren auf das Glykogen des spezifischen Muskelsystems des Herzens.) — 3. E. Öpik. Notes on stellar statistics and stellar evolution. — 4. H. Kaho. Raskemetallsoolade kihvtisusest taimeplasma kohta. (Über die Schwermetallgiftwirkung in bezug auf das Pflanzenplasma.) — 5. J. Piiper und M. Härms. Der Kiefernkreuzschnabel der Insel Ösel *Loxia pityopsittacus estiae* subsp. nov. — 6. L. Poska-Teiss. Zur Frage über die vielkernigen Zellen des einschichtigen Plattenepithels.

A V (1924). 1. E. Öpik. Photographic observations of the brightness of Neptune. Method and preliminary results. — 2. A. L ü ü s. Ergebnisse der Krüppelkinder-Statistik in Eesti. — 3. C. Sch l o s s m a n n. Culture in vitro des protozoaires de l'intestin humain. — 4. H. K a h o. Über die physiologische Wirkung der Neutralsalze auf das Pflanzenplasma. — 5. Y. K a u k o. Beiträge zur Kenntnis der Torfzersetzung und Vertorfung. — 6. A. T a m m e k a n n. Eesti diktüoneema-kihi uurimine tema tekkimise, vanaduse ja levimise kohta. (Untersuchung des Dictyonema-Schiefers in Estland nach Entstehung, Alter und Verbreitung.) — 7. Y. K a u k o. Zur Bestimmung des Vertorfungsgrades. — 8. N. W e i d e r p a s s. Eesti piparmündi-õli (*Oleum menthae esthicum*). (Das estnische Pfefferminzöl.)

A VI (1924). 1. H. Bekker. Mõned uued andmed Kukruse lademe stratigraafiast ja faunast. (Stratigraphical and paleontological supplements on the Kukruse stage of the Ordovician Rocks of Eesti (Estonia).) — 2. J. Wilip. Experimentelle Studien über die Bestimmung von Isothermen und kritischen Konstanten. — 3. J. Letzmann. Das Bewegungsfeld im Fuss einer fortschreitenden Wind- oder Wasserhose. — 4. H. Scupin. Die Grundlagen paläogeographischer Karten. — 5. E. Öpik. Photometric measures on the moon and the earth-shine. — 6. Y. Kauko. Über die Vertorfungswärme. — 7. Y. Kauko. Eigentümlichkeiten der H_2O - und CO_2 -Gehalte bei der unvollständigen Verbrennung. — 8. M. Tilzen und Y. Kauko. Die wirtschaftlichen Möglichkeiten der Anwendung von Spiritus als Brennstoff. — 9. M. Wittlich. Beitrag zur Untersuchung des Öles aus estländischem Ölschiefer. — 10. J. Wilip. Emergenzwinkel, Unstetigkeitsflächen, Laufzeit. — 11. H. Scupin. Zur Petroleumfrage in den baltischen Ländern. — 12. H. Richter. Zwei Grundgesetze (Funktion- und Strukturprinzip) der lebendigen Masse.

A VII (1925). 1. J. Vilms. Kõhreglükogeeni püsivusest mõnesuguste glükogeeni vähendavate tegurite puhul. (Über die Stabilität des Knorpelglykogens unter verschiedenen das Glykogen zum Verschwinden bringenden Umständen.) — 2. E. Blessig. Ophthalmologische Bibliographie Russlands 1870—1920. Nachtrag. — 3. O. Kuriks. Trachoma Eestis (eriti Tartus) möödunud ajal ja praegu. (Das Trachom in Estland (insbesondere in Dorpat) einst und jetzt.) — 4. A. Brandt. Sexualität. Eine biologische Studie. — 5. M. Haltenberger. Gehört das Baltikum zu Ost-, Nord- oder zu Mitteleuropa? — 6. M. Haltenberger. Recent geographical work in Estonia.

A VIII (1925). 1. H. Jaakson. Sur certains types de systèmes d'équations linéaires à une infinité d'inconnues. Sur l'interpolation. — 2. K. Frisch. Die Temperaturabweichungen in Tartu (Dorpat) und ihre Bedeutung für die Witterungsprognose. — 3. O. Kuriks. Muutused leeprahaigete silmas Eesti leprosooriumide haigete läbivaatamise põhjal. (Die Lepra des Auges.) — 4. A. Paldrock. Die Senkungsreaktion und ihr praktischer Wert. — 5. A. Öpik. Beiträge zur Kenntnis der Kukruse- (C_2 -) Stufe in Eesti. I. — 6. M. Wittlich. Einiges über den Schwefel im estländischen Ölschiefer (Kukersit)

und dessen Verschmelungsprodukten. — 7. H. Kaho. Orientierende Versuche über die stimulierende Wirkung einiger Salze auf das Wachstum der Getreidepflanzen. I.

A IX (1926). 1. E. Krahn. Über Minimaleigenschaften der Kugel in drei und mehr Dimensionen. — 2. A. Mieler. Ein Beitrag zur Frage des Vorrückens des Peipus an der Embachmündung und auf der Peipusinsel Pirisaar in dem Zeitraum von 1682 bis 1900. — 3. M. Haltenberger. Der wirtschaftsgeographische Charakter der Städte der Republik Eesti. — 4. J. Rumma. Die Heimatforschung in Eesti. — 5. M. Haltenberger. Der Stand des Aufnahme- und Kartenwesens in Eesti. — 6. M. Haltenberger. Landeskunde von Eesti. I. — 7. A. Tammekann. Die Oberflächengestaltung des nordostestländischen Küstentafellandes. — 8. K. Frisch. Ein Versuch das Embachhochwasser im Frühling für Tartu (Dorpat) vorherzubestimmen.

A X (1926). 1. M. Haltenberger. Landeskunde von Eesti. II—III. — 2. H. Scupin. Alter und Herkunft der ostbaltischen Solquellen und ihre Bedeutung für die Frage nach dem Vorkommen von Steinsalz im baltischen Obersilur. — 3. Th. Lippmaa. Floristische Notizen aus dem Nord-Altai nebst Beschreibung einer neuen *Cardamine*-Art aus der Sektion *Dentaria*. — 4. Th. Lippmaa. Pigmenttypen bei Pteridophyta und Anthophyta. I. Allgemeiner Teil. — 5. E. Pipenberg. Eine städtemorphographische Skizze der estländischen Hafenstadt Pärnu (Pernau). — 6. E. Spöhr. Über das Vorkommen von *Sium erectum* Huds. und *Lemna gibba* L. in Estland und über deren nordöstliche Verbreitungsgrenzen in Europa. — 7. J. Wilip. On new precision-seismographs.

A XI (1927). 1. Th. Lippmaa. Pigmenttypen bei Pteridophyta und Anthophyta. II. Spezieller Teil. — 2. M. Haltenberger. Landeskunde von Eesti. IV—V. — 3. H. Scupin. Epirogenese und Orogenese im Ostbaltikum. — 4. K. Schlossmann. Mikroorganismide kui bioloogiliste reaktiivide tähtsusest keemias. (Le rôle des ferments microbiens dans la chimie.) — 5. J. Sarv. Ahmese geomeetriselised joonised. (Die geometrischen Figuren des Ahmes.) — 6. K. Jaanson-Orviku. Beiträge zur Kenntnis der Aseri- und der Tallinna-Stufe in Eesti. I.

B I (1921). 1. M. Vasmer. Studien zur albanesischen Wortforschung. I. — 2. A. v. Bulmerincq. Einleitung in das Buch des Propheten Maleachi. 1. — 3. M. Vasmer. Osteuropäische Ortsnamen. — 4. W. Anderson. Der Schwank von Kaiser und Abt bei den Minsker Juden. — 5. J. Bergman. Quaestiunculæ Horatianæ.

B II (1922). 1. J. Bergman. Aurelius Prudentius Clemens, der grösste christliche Dichter des Altertums. I. — 2. L. Kettunen. Lõunavepsa häälik-ajalugu. I. Konsonandid. (Südwepsische Lautgeschichte. I. Konsonantismus.) — 3. W. Wiget. Altgermanische Lautuntersuchungen.

B III (1922). 1. A. v. Bulmerincq. Einleitung in das Buch des Propheten Maleachi. 2. — 2. М. А. Курчинский (M. A. Kurtshinsky). Социальный законъ, случай и свобода. (Das soziale Gesetz, Zufall und Freiheit.) — 3. A. R. Cederberg. Die Erstlinge der estländischen Zeitungsliteratur. — 4. L. Kettunen. Lõunavepsa häälik-ajalugu. II. Vokaalid. (Südwepische Lautgeschichte. II. Vokalismus.) — 5. E. Kieckers. Sprachwissenschaftliche Miscellen. [I.] — 6. A. M. Tallgren. Zur Archäologie Eestis. I.

B IV (1923). 1. E. Kieckers. Sprachwissenschaftliche Miscellen. II. — 2. A. v. Bulmerincq. Einleitung in das Buch des Propheten Maleachi. 3. — 3. W. Anderson. Nordasiatische Flutsagen. — 4. A. M. Tallgren. L'ethnographie préhistorique de la Russie du nord et des États Baltiques du nord. — 5. R. Gutmann. Eine unklare Stelle in der Oxforder Handschrift des Rolandsliedes.

B V (1924). 1. H. Mutschmann. Milton's eyesight and the chronology of his works. — 2. A. Pridik. Mut-em-wija, die Mutter Amenhotep's (Amenophis') III. — 3. A. Pridik. Der Mitregent des Königs Ptolemaios II Philadelphos. — 4. G. Suess. De Graecorum fabulis satyricis. — 5. A. Berendts und K. Grass. Flavius Josephus: Vom jüdischen Kriege, Buch I—IV, nach der slavischen Übersetzung deutsch herausgegeben und mit dem griechischen Text verglichen. I. Teil (S. 1—160). — 6. H. Mutschmann. Studies concerning the origin of „Paradise Lost“.

B VI (1925). 1. A. Saareste. Leksikaalseist vahekordadest eesti murretes. I. Analüüs. (Du sectionnement lexicologique dans les patois estoniens. I. Analyse.) — 2. A. Bjerre. Zur Psychologie des Mordes.

B VII (1926). 1. A. v. Bulmerincq. Einleitung in das Buch des Propheten Maleachi. 4. — 2. W. Anderson. Der Chalfenmünzfund von Kochtel. (Mit Beiträgen von R. Vasmer.) — 3. J. Mägist. Rosona (Eesti Ingeri) murde pääjooned. (Die Hauptzüge der Mundart von Rosona). — 4. М. А. Курчинский (M. A. Kurtshinsky). Европейский хаосъ. Экономическія послѣдствія великой войны. (Das europäische Chaos.)

B VIII (1926). 1. A. M. Tallgren. Zur Archäologie Eestis. II. — 2. H. Mutschmann. The secret of John Milton. — 3. L. Kettunen. Untersuchung über die livische Sprache. I. Phonetische Einführung. Sprachproben.

B IX (1926). 1. N. Maim. Parlamentarismist Prantsuse restauratsioonial (1814—1830). (Du parlementarisme en France pendant la Restauration.) — 2. S. v. Csekey. Die Quellen des estnischen Verwaltungsrechts. I. Teil (S. 1—102). — 3. A. Berendts und K. Grass. Flavius Josephus: Vom jüdischen Kriege, Buch I—IV, nach der slavischen Übersetzung deutsch herausgegeben und mit dem griechischen Text verglichen. II. Teil (S. 161—288). — 4. G. Suess. De eo quem dicunt inesse Trimalchionis cenae sermone vulgari. — 5. E. Kieckers. Sprachwissenschaftliche Miscellen. III. — 6. C. Vilhelmson. De ostraco quod Revaliae in museo provinciali servatur.

B X (1927). 1. H. B. Rahamägi. Eesti Evangeeliumi Luteri
usu vaba rahvakirik vabas Eestis. (Die evangelisch-lutherische freie Volks-
kirche im freien Eesti. Anhang: Das Gesetz betreffend die religiösen
Gemeinschaften und ihre Verbände.) — 2. E. Kieckers. Sprachwissen-
schaftliche Miscellen. IV. — 3. A. Berendts und K. Grass. Flavi-
us Josephus: Vom jüdischen Kriege, Buch I—IV, nach der slavischen
Übersetzung deutsch herausgegeben und mit dem griechischen Text ver-
glichen. III. Teil (S. 289—416). — 4. W. Schmied-Kowarzik.
Die Objektivation des Geistigen. (Der objektive Geist und seine Formen.)
— 5. W. Anderson. Novelline popolari sammarinesi. I.

TARTU ÜLIKOOLI TOIMETUSED ilmuvad kolmes seerias:

A: Mathematica, physica, medica. (Matemaatika-loodusteaduskonna, arstiteaduskonna, loomaarstiteaduskonna ja põllumajandusteaduskonna tööd.)

B: Humaniora. (Usuteaduskonna, filosoofiateaduskonna ja õigusteaduskonna tööd.)

C: Annales. (Aastaruanded.)

Ladu: Ülikooli Raamatukogus, Tartus.

LES PUBLICATIONS DE L'UNIVERSITÉ DE TARTU (DORPAT) se font en trois séries:

A: Mathematica, physica, medica. (Mathématiques, sciences naturelles, médecine, sciences vétérinaires, agronomie.)

B: Humaniora. (Théologie, philosophie, philologie, histoire, jurisprudence.)

C: Annales.

Dépôt: La Bibliothèque de l'Université de Tartu, Estonie.
